

NHỚ

MAI

không quên

*Đang Bùn
Tay Cũ*

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cỗ

Đào Tiêu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Bạn đang đọc truyện NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN của tác giả Đông Bôn Tây Cỗ trên website đọc truyện online. Năm đó, cô và anh gặp thoáng qua. Năm đó, cô trở thành bạn gái anh. Năm đó, cô và anh sống xa nhau. Năm đó, cô và anh giúp đỡ nhau trong lúc hoạn nạn. Năm đó, cô và anh lãng quên nhau nhưng cũng là một hạnh phúc. Năm đó, cô và anh chấp tử chi thủ, cùng tử giai lão [1] . . . . . Người có gặp, hoặc không gặp tôi, tôi vẫn ở nơi này, không buồn không vui. Người có nhớ, hoặc không nhớ tôi, tình cảm vẫn ở đó, không đến cũng không đi. Người có yêu, hoặc không yêu tôi, yêu thương vẫn ở đó, không tăng thêm cũng không bớt đi. Người theo, hoặc không theo tôi, thì tay tôi vẫn ở trong tay người, không muốn cách xa. Hãy tựa vào vòng tay tôi, hoặc, hãy để cho tôi vào trái tim của người, lặng lẽ yêu thương nhau dù cho buồn hay vui.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cố

Mục Lục

Giới Thiệu

Mục Lục

Chương 1: Không Thể Buông Tha

Chương 2: Trần Trọc

Chương 3: Vui Mừng Gặp Nhau

Chương 4: Phong Hoa

Chương 5: Đứa Con

Chương 6: Như Là Cố Nhân Đến

Chương 7: Tình Không Biết Bắt Đầu Tự Lúc Nào, Chỉ Biết Hưởng Về Một Người Mà Yêu
Say Đắm. [1]

Chương 8: Tình Không Biết Bắt Đầu Tự Lúc Nào, Chỉ Biết Hưởng Về Một Người Mà Yêu
Say Đắm. [2]

Chương 9: Tình Không Biết Bắt Đầu Tự Lúc Nào, Chỉ Biết Hưởng Về Một Người Mà Yêu
Say Đắm. [3]

Chương 10: Tình Không Biết Bắt Đầu Tự Lúc Nào, Chỉ Biết Hưởng Về Một Người Mà Yêu
Say Đắm. [4]

Chương 11: Độc Dược

Chương 12: Yêu Nghiệt Mới Xuất Hiện

Chương 13: Đấu Thầu

Chương 14: Say Rượu

Chương 15: Hôn

Chương 16: Chơi Cờ

Chương 17: Nghiêm Khắc Của Cha Hiền Từ Của Mẹ

Chương 18: Sáu Vị Thiếu Gia Tê Tụ

Chương 19: Quý Công Tử Thủ Đồ

Chương 20: Yến Tiệc

Chương 21: Dạ Dày Đau

Chương 22: Kim Yến Tây Xuất Hiện

Chương 23: Phiên Ngoại Về Cố Mặc Hàm

Chương 24: Để Lộ

Chương 25: Hợp Tác

Chương 26: Bạn Bè

Chương 27: Cảm Mạo

Chương 28: Chuyện Xấu

Chương 29: Trúng Thầu
Chương 30: Tình Lại
Chương 31: Bình Phục
Chương 32: Xem Mắt
Chương 33: Bạ Cũ
Chương 34: Cực Phẩm Xem Mắt
Chương 35: Thổ Lộ
Chương 36: Hạnh Phúc
Chương 37: Sau cơn Mưa Trời Lại Sáng
Chương 38: Công? Thụ?
Chương 39: Cầu Huyết
Chương 40: Tranh Chấp
Chương 41: Lăn Đầu Gặp Tình Địch
Chương 42: Ám Tiễn
Chương 43: Uống Rượu Say
Chương 44: Yêu
Chương 45: Bình Minh
Chương 46: Nguy Hiểm Vừa Xuất Hiện
Chương 47: Bệnh Tình Nguy Kịch
Chương 48: Tề Tụ Một Lần
Chương 49: Chuyện Cũ Năm Đó
Chương 50: Đánh Tiểu Tam
Chương 51: Năm Tháng An Lành
Chương 52: Bắt Làm Tù Binh
Chương 53: Lời Hứa
Chương 54: Thái Hậu Và Tiểu Cố Tử
Chương 55: Gặp Bố Mẹ Chồng
Chương 56: Là Ai?
Chương 57: Bắt Cóc
Chương 58: Xin Lỗi, Anh Yêu Em
Chương 59: Phiên Ngoại Tăng Kinh Thương Hải Nan Vi Thủy [1]
Chương 60: Hạnh Phúc Không Có Dễ Dàng Như Vậy
Chương 61: Đã Lâu Không Gặp
Chương 62: Gối Nước Giang Nam
Chương 63: Bức Hôn
Chương 64: Chi Xích, Thiên Nhai [1]
Chương 65: Trở Lại
Chương 66: Ốc Lậu Thiên Phùng Liên Dạ Vũ [1]
Chương 67: Sơn Vũ Dục Lai [1]
Chương 68: Phản Kích Cuối Cùng
Chương 69: Tạm Biệt Liễu Vận Ca
Chương 70: Trở Lại Chốn Cũ

Chương 71: Đại Kết Cục

Chương 72: Tân Vũ Dương Chủ Động

Chương 73: Về Nhà (Thượng)

Chương 74: Về Nhà (Hạ)

Chương 75: Chuyện Xưa Của Cổ Tam Thiếu

Chương 76: Hồi Kí Buổi Cầu Hôn

Chương 77: Hồi Kí Mang Thai

Chương 78: Hai Ba Chuyện Sau Khi Cưới

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Không Thế Buông Tha

Khi Tần Vũ Dương tình cờ gặp lại Cố Mặc Hàm, thì cô đang đứng ở hành lang bên cửa sổ của khách sạn, nhìn ra ngoài cửa sổ thì trời đã u ám, ngoài kia là giai điệu của màn mưa phùn rơi, ngón giữa còn đang đốt một điếu thuốc bạc hà.

Hôm nay là ngày tiếp cán bộ nhà nước dùng cơm, cả buổi ăn kéo dài đến giữa buổi chiều, cơm cũng đã dùng, rượu cũng uống rồi, lời cũng nói ra không ít, cho đến hơn ba giờ, đối phương còn chưa có ý định đi, Tần Vũ Dương chợt cảm thấy khó chịu, thừa dịp lấy cơ đi vệ sinh, thế nhưng vẫn đứng ở trước cửa sổ, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trợ lý Tiểu Lương ra ngoài tìm cô: "Tần tổng, thời gian không còn nhiều nữa, trưởng phòng Trần bọn họ muốn về rồi."

Tần Vũ Dương từ trong suy nghĩ trở về, quay đầu nói: "Ừ." Đang chuẩn bị quay về phòng, thì lúc này ở phía sau lại truyền đến tiếng trò chuyện ồn ào, Tần Vũ Dương vừa lơ đãng quay đầu lại, trong lòng bỗng chốc thắt chặt lại, trong đầu hiện lên một câu nói: Trong đời người, không thể buông tha được, thì cuối cùng vẫn không thể may mắn thoát khỏi. Tần Vũ Dương ở trong lòng hung hăng mắng: "Tần Vũ Dương, người run cái gì! Không phải chỉ là người đàn ông thôi sao! Mấy năm nay người còn gặp ít đàn ông sao?"

Cố Mặc Hàm đang bị một nhóm người ôm lấy đi ra ngoài, áo vest đen khoác lên trên cánh tay, trên người chỉ mặc áo sơ mi trắng bình thường,

trông anh ngày càng đẹp trai ngời ngời, khi ngược lên, khuôn mặt góc cạnh hơn so với năm năm trước, trưởng thành hơn, da sáng mịn, lông mày đen dày, một đôi mắt hoa đào như mây bay, sống mũi thẳng, đôi môi mỏng, cái cằm sạch sẽ, nếu như ở trên đường tình cờ gặp, Tần Vũ Dương nhất định sẽ ở trong lòng khen một câu: Wow! Thanh niên tài ba!

Nhưng mà, cô bây giờ lại không có tâm trạng.

Nhìn kỹ, hầu như trong nhóm người kia mỗi người đều rất quen, đều là bạn học thời đại học của cô, hoặc có thể nói, bọn họ đều là bạn học của nhau. Muốn tránh cũng đã không còn kịp rồi, Tần Vũ Dương cũng không hi vọng để cho bọn họ xem thường mình, thoải mái đi tới chào hỏi: "Hi, đã lâu không gặp!"

Đúng vậy, thật sự là đã lâu không gặp, đã năm năm rồi.

Cố Mặc Hàm nhìn cô gái trang điểm tinh tế trước mặt, trước kia là mái tóc thẳng gọn sóng quyến rũ, trước kia là một khuôn mặt không trang điểm, bây giờ là khuôn mặt trang điểm tinh tế, trước kia là quần jean áo T shirt nay biến thành bộ trang phục văn phòng, ha ha, thật sự là đã lâu không gặp.

Đám người kia thấy Tần Vũ Dương liền không ngừng kích động, lớn tiếng bắt chuyện: "Vũ Dương, nhiều năm qua cô cũng không liên lạc với chúng tôi, cô đã đi đâu thế? Gần đây Mặc Hàm trở về nước, chúng tôi đang tụ tập cùng nhau, không nghĩ tới gặp được cô, ha ha. . . . ."

Tần Vũ Dương mỉm cười đồng ý, bên cạnh trợ lý Tiêu Lương ngược lại sốt ruột: "Tần tổng. . . . ."

Tần Vũ Dương mỉm cười cùng bọn họ chào tạm biệt: "Thật ngại quá, tôi còn có việc, hôm nào chúng ta lại tụ họp!" Nói xong liền xoay người rời đi.

Thạch Lỗi quay đầu muốn cùng Cố Mặc Hàm nói chuyện, lại thấy anh nhìn theo bóng dáng của Tần Vũ Dương đến không nhúc nhích, liền không

nói thêm gì nữa.

Sau đó đám người ồn ào bọn họ cũng đi tới cửa, ở cửa thật trùng hợp đụng phải Tần Vũ Dương đang đứng trong một đám người bắt tay chào tạm biệt với một người đàn ông trung niên, bên miệng của cô vừa vụn lộ ra nụ cười hoàn hảo, Cố Mặc Hàm từ xa xa nhìn, trong mắt đen không rõ là buồn hay vui.

Tiền đoàn người Trưởng phòng Trầm về, Tần Vũ Dương bảo trợ lý và hai Phó tổng khác trở về trước, còn mình đi tới bãi đậu xe.

Tần Vũ Dương ngồi ở trong xe, thật lâu cũng chưa khởi động, cô đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi. Cố Mặc Hàm, anh đã quay lại, nếu như biết được hôm nay ở chỗ này gặp được anh, em nhất định sẽ không đến, nhất định sẽ không.

Cố Mặc Hàm, anh biết không, trong cuộc đời này em sợ nhất, đã quyết tâm rằng cuộc sống của em sẽ không có anh, nhưng một lần nữa lại bất ngờ nghe được tin tức về anh.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Trần Trọc

Sau khi về nhà, Tần Vũ Dương lên giường đi ngủ sớm, nhưng cứ trở mình liên tục. Chỉ trừ cái ngày vừa nhận chức năm đó, Tần Vũ Dương mới xuất hiện tình trạng mất ngủ này, thì Tần Vũ Dương dường như là mỗi ngày vừa tựa vào gối là trực tiếp ngủ, dĩ nhiên điều này cùng với mỗi ngày làm việc đến tận khuya là phải có liên quan.

Tần Vũ Dương bực trong chăn, giống như một con sâu lăn lộn ngoạ nguậy ở trên giường, cuối cùng kêu to một tiếng ngồi dậy, cay đắng khinh miệt mình: Tần Vũ Dương! Người đang làm gì vậy? Không phải chỉ là anh ấy trở về thôi sao, anh ấy Cố Mặc Hàm có trở về hay không thì cùng với người có quan hệ gì?

Cùng lúc đó, Cố Mặc Hàm và Thạch Lỗi đang ở trong quán bar uống rượu, Thạch Lỗi chăm chú quan sát người bạn tốt, đã mấy năm không gặp, cậu ta càng ngày càng thâm trầm, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, nhưng không có tiêu cự, dưới ánh đèn đầy màu sắc, khuôn mặt tuấn tú của cậu ta còn mang theo một chút quyến rũ. Cầm trong tay ly rượu, thỉnh thoảng uống một ngụm. Hôm nay có thể gặp được Tần Vũ Dương, Thạch Lỗi cũng không bất ngờ lắm, dù sao cùng ở một thành phố, sớm muộn gì cũng sẽ gặp. Mặc dù không có cùng một lĩnh vực, nhưng danh tiếng của Tần Vũ Dương trong hai năm qua ở ngành công nghiệp bán lẻ xe hơi cũng đã nghe qua, miệng lưỡi khéo léo linh hoạt, mạnh vì gạo bạo vì tiền [1], chỉ trong một vài năm ngắn ngủi, thành tích xuất sắc của cô ấy đã không có người

nào địch nổi. Thạch Lỗi không biết Cố Mặc Hàm rốt cuộc là đang nghĩ gì, dù sao cậu ta và Tần Vũ Dương cũng đã xa nhau được năm năm.

Thạch Lỗi cảm thấy cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, nên cười nói: "Ở bên trái trước mặt cậu 45 độ có một người đẹp đã nhìn chăm chăm cậu ít nhất mười phút rồi."

Cố Mặc Hàm một ngụm uống hết ly rượu, không có bất kỳ phản ứng gì. Cầm áo vest đi ra cửa, Thạch Lỗi ở phía sau hét lên: "Cậu đi đâu vậy? Cậu cái nhân vật thành công từ hải ngoại trở về sẽ không để cho tớ mời khách đấy chứ?"

Cố Mặc Hàm đầu cũng không quay lại: "Là bạn học tốt nhiều năm, thì mời tớ uống ly rượu cũng không được sao?"

Trên đường lái xe về nhà, bên ngoài ánh đèn nê ông chợt sáng, chợt tối, Cố Mặc Hàm nhớ tới ban ngày khi nhìn thấy cô gái nhỏ ấy. Thật ra, mấy năm nay tin tức về cô Cố Mặc Hàm đều biết, biết cô cực khổ như thế nào để lên được địa vị như ngày hôm nay, anh không phải là không đau lòng, nhưng mà anh cái gì cũng không làm được, cái gì cũng không thể làm, bởi vì Tần Vũ Dương năm đó bị thương cô độc nói: "Cố Mặc Hàm, em không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa."

Ngày thứ hai, Tần Vũ Dương thờ dài nhìn chăm chăm hai vòng đen to trên đôi mắt mình trong gương, trong lòng than thở, thời gian qua nhanh thật, chẳng lẽ mình đã già rồi? Mấy phút sau, trong gương xuất hiện một khuôn mặt trang điểm rất tinh tế, Tần Vũ Dương cuối cùng phủ một lớp son bóng, cả khuôn mặt một lần nữa trở nên hoàn hảo, một chút cũng không nhìn ra là đêm qua đã mất ngủ, thậm chí còn có điểm quyến rũ. Áo len màu đen, váy màu xám tro, leggings màu đen, ủng màu tím, cộng với áo gió kagi bên ngoài, càng lộ ra dáng người cao gầy của Tần Vũ Dương, trước khi rời khỏi, còn quay lại nhìn vào gương, Tần Vũ Dương rất vừa ý.

Đến văn phòng, như bình thường bắt đầu nhận gửi e-mail, xem tài liệu. Đột nhiên bên ngoài có một tiếng ồn ào rất lớn, rất lâu cũng không có ngừng. Sau đó điện thoại nội bộ vang lên, liếc mắt nhìn dây số, là Đồng sự Tôn, cung kính nhận điện, sau đó liền đi lên. Đến văn phòng của Đồng sự Tôn, Tần Vũ Dương cảm thấy tình huống trước mắt có chút không thể tin nổi.

Cố Mặc Hàm đang ngồi ở trên ghế sa lon tiếp khách nói chuyện cùng Đồng sự Tôn, Đồng sự Tôn mang trên mặt nụ cười lấy lòng, nhìn thấy Tần Vũ Dương đi vào, liền nhiệt tình giúp bọn họ giới thiệu: "Vũ Dương à, đây là Cố tổng của tập đoàn Phong Hoa, mới từ nước Mỹ trở về, thật đúng là tuổi trẻ tài cao. Cố tổng, đây là người phụ trách hạng mục này, Tần Vũ Dương."

Tần Vũ Dương lập tức cười nhanh chóng vươn tay ra: "Cố tổng, xin chào!"

Cố Mặc Hàm nhìn cô đưa tay ra, mảnh mai trắng ngần, móng tay cắt sửa rất gọn, nhẹ nhàng cầm, thật lâu vẫn không buông ra.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau một lúc lâu. . . . .

-_____

[1] Mạnh vì gạo bạo vì tiền: Gạo đây là cơm gạo, người ta mạnh khoẻ là nhờ cơm gạo, không có cơm gạo ăn, thì không ai mạnh được. Tiền là tiền của, có tiền của thì người ta dám làm những việc to tát, lớn lao, không sợ thua lỗ, tổn kém, thế tức là mạnh bạo. Đại ý câu này nói kinh tế làm nên sức mạnh.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Vui Mừng Gặp Nhau

Từ văn phòng Đồng sự Tôn đi ra, Tần Vũ Dương trở lại văn phòng, đang chuẩn bị đi vào cửa thì quay đầu lại hỏi thư kí: "Mới vừa rồi thế nào lại loạn như vậy?"

Đôi mắt to của thư kí đột nhiên sáng rực lên: "Mới vừa rồi Đồng sự Tôn đưa đến một người đàn ông đặc biệt đẹp trai, wow, ngoài đời tôi cho tới bây giờ còn chưa nhìn thấy qua một người đàn ông trẻ đẹp trai đến vậy!"

Tần Vũ Dương dường như từ trong ánh mắt của cô ta có thể nhìn thấy những quả bong bóng màu hồng, còn có hình trái tim nữa.

Mỉm cười một lúc, rồi nói: "Ồ, hèn chi." Trong lòng lại bồi thêm một câu: Cố Mặc Hàm, anh thật đúng là yêu nghiệt mà.

Ban đêm, khi Thạch Lỗi đẩy cửa vào, nhìn thấy Cố Mặc Hàm đứng ở trước cửa sổ phòng làm việc, ngón tay có hơi điểm hồng, khói trắng lượn lờ, thân ảnh cao lớn đứng giữa buổi chiều tà, có một sự cô đơn không thể nói nên lời.

Thạch Lỗi sững sốt, không biết có nên lên tiếng gọi cậu ta hay không.

Rất nhanh, Cố Mặc Hàm xoay người lại, hỏi anh: "Chuyện gì?"

"Không có gì, cùng đi ăn tối đi."

Lúc nửa đêm, Tần Vũ Dương bị điện thoại đánh thức, vừa nhìn đồng hồ, đã hơn một giờ đêm, cô nhìn số hiển thị, giật dữ nhận: "Lãnh Thanh Thu, cậu giỏi lắm tìm đến tớ có việc khẩn cấp gì, nếu không, cậu nhất định phải chết!"

Bên kia Lãnh Thanh Thu cũng không giống như sẽ bị cô uy hiếp, cười hề hề nói: "Tớ uống say rồi, vẫn ở chỗ cũ, cậu tới đón tớ đi!" Không đợi cô trả lời liền tắt điện thoại.

Tần Vũ Dương thở dài một tiếng, không thể không rời đi cái ổ chăn ấm áp, tùy tiện chụp lấy một cái áo len, mặc áo khoác ngoài vào, vội vội vàng vàng chạy tới. Đợi cô đến được KTV, khi đẩy cửa ghế lô ra, Lãnh Thanh Thu liền nhào tới, đem trọng lượng cơ thể đè lên trên người cô, cũng không đợi Tần Vũ Dương hỏi một câu, cô ấy liền ngủ mất. Tần Vũ Dương không thể không đem cô ấy đỡ đến ghế sa lon gần đó, dưới ánh đèn mờ mờ không rõ, nhìn lướt qua, trong lòng mặc niệm.

Cũng thật trùng hợp, phần lớn người ở trong ghế lô này cô đều biết, đa số là người của tập đoàn Phong Hoa, Thạch Lỗi, Cố Mặc Hàm cũng có mặt.

Tần Vũ Dương không biết tại sao Lãnh Thanh Thu lại cùng bọn họ ở chung một chỗ, thật muốn trả lại sự phiền não này do cô ấy mang đến, âm thầm ở bên hông Lãnh Thanh Thu néo mạnh một cái, Lãnh Thanh Thu khó chịu một chút rồi lại ngủ tiếp.

Lúc này một Phó tổng của Phong Hoa trước đây đã từng hợp tác qua, quan hệ cũng không tệ lắm, tiến tới đây nói: "Vũ Dương, ngại quá, hôm nay chúng tôi có một bữa tiệc nhỏ chào đón Cố tổng mới đến, Thanh Thu uống vài ly, nên hơi say rượu." Sau đó lại dùng ánh mắt ý bảo: "Đây là Cố tổng, anh ta thế nhưng là nhân tài mà công ty chúng ta trả lương cao tuyển dụng từ nước Mỹ về đây." Sau đó nói với cô về những chiến tích vẻ vang của Cố Mặc Hàm ở Mỹ, công ty rất coi trọng trình độ của anh ta và vân vân.

Đây là lần thứ hai trong hôm nay Tần Vũ Dương nghe được lời giới thiệu tương tự như vậy, ban ngày cô lúc đó vẫn còn đang trong sự ngạc nhiên, sau khi trở về thì bận rộn với công việc cũng không còn thời gian suy nghĩ nhiều, mệt mỏi một ngày buổi tối về đến nhà là nằm xuống ngủ liền. Bây giờ cô mới có thời gian ngẫm nghĩ, đúng vậy, anh ấy hiện giờ đang ở Phong Hoa, cùng Thanh Thu quen biết là điều tất nhiên, cô làm sao lại quên mất. Ngẩng đầu nhìn Cố Mặc Hàm cách đó không xa đang đứng quay lưng về phía cô, cô vẫn luôn biết Cố Mặc Hàm không hề đơn giản, thời còn là học sinh cũng đã nhìn thấy qua, nhưng hiện tại nhiều người dùng giọng điệu sùng bái như vậy nói về anh, Tần Vũ Dương một chút cũng không giật mình.

Cố Mặc Hàm, xem ra anh ở trong quốc gia tư bản hỗn độn đó vẫn tốt như trước kia! Vừa mới trở về liền được Phong Hoa nhận làm đến địa vị cao như vậy, nhưng nếu ở bên đó vẫn tốt đẹp, vì sao lại muốn trở về, cho dù là muốn trở về, thì có nhiều nơi như vậy, tại sao lại chọn thành phố C.

Lúc này, Cố Mặc Hàm hình như là nghe được lời giới thiệu về anh, liền quay đầu lại. Phó tổng này lập tức nói: "Cố tổng, đây là Tần tổng của Đăng Đạt."

Tần Vũ Dương lại một lần nữa phát huy kinh nghiệm nhiều năm qua trong công việc, lập tức đưa tay ra, nói: "Cố tổng, xin chào. Tôi là Tần Vũ Dương."

Cố Mặc Hàm lại một lần nữa đưa tay nắm lấy đầu ngón tay của cô, nói: "Cố Mặc Hàm. Cô Tần, xin chào." Tay của cô thật lạnh, đây là cảm giác duy nhất của Cố Mặc Hàm.

Hôm nay là đồng nghiệp công ty tổ chức bữa tiệc chiêu đãi anh và Thạch Lỗi, Thạch Lỗi từ chức công việc lúc trước để đến Phong Hoa giúp anh, không khí cũng không tệ lắm, các đồng nghiệp đối với anh rất nhiệt tình, ăn cơm xong rồi lại tới KTV. Sau đó có một đồng nghiệp nữ uống say,

nên gọi điện thoại nhờ người khác đến đón. Nhưng anh không nghĩ tới người đến đón sẽ là cô.

Cô vừa vào ghế lô là anh đã nhìn thấy, tóc có chút lộn xộn, trên mặt không phấn trang điểm, lộ ra hương vị sạch sẽ, trên người ăn mặc rất giản dị, giống như bộ dạng khi còn ở trường học.

Thạch Lỗi bên cạnh cảm đã muốn rớt xuống, Cố tổng? Cô Tần? Hai người bọn họ đang làm gì vậy?

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Phong Hoa

Đưa Lãnh Thanh Thu về xong, Tần Vũ Dương về đến nhà thì trời cũng đã gần sáng, nằm ở trên giường làm thế nào cũng không ngủ được.

Mở to đôi mắt trống rỗng nhìn chăm chăm lên trần nhà, Tần Vũ Dương chợt có một loại cảm giác vô lực, vì Cố Mặc Hàm, nhưng cũng vì chính cô.

Cô cũng không biết tại sao khi có người khác giới thiệu Cố Mặc Hàm thì cô cứ theo bản năng giả vờ như không quen biết anh vậy, càng làm cho cô không hiểu được là vì sao Cố Mặc Hàm cũng phối hợp với cô.

Ngày thứ hai đi làm, khi trợ lý Tiểu Lương đem dự án hợp tác cùng Phong Hoa giao cho Tần Vũ Dương, cô mới ý thức tới tính nghiêm trọng của vấn đề, bởi vì văn kiện đưa tới dưới dòng người phụ trách là chữ ký của Cố Mặc Hàm. Tần Vũ Dương bỗng có chút hoảng hốt, có ý nghĩa là trong thời gian dài sắp tới cô sẽ cùng người phụ trách này có liên lạc khá mật thiết, hơn nữa đây là một vụ rất lớn, vô luận là Phong Hoa hay Đăng Đạt cũng đều coi trọng hợp đồng lớn này, cô nhất định phải làm cho tốt.

Tần Vũ Dương vuốt ve chữ ký của Cố Mặc Hàm trên văn kiện, chữ ký đó vô cùng đẹp, nhàn nhạt tiết lộ ra sự tự tin cùng khí thế của người ký. Tần Vũ Dương nhớ tới, Cố Mặc Hàm đã từng nói với cô những gian khổ luyện chữ lúc còn nhỏ cùng với sự nghiêm khắc của ông nội đối với anh, cô còn nhớ rõ năm đó khi Cố Mặc Hàm nói cho cô biết điều này, cũng lộ ra niềm kính yêu của anh với ông nội.

Cụ ông nhà họ Cố xuất thân là quân nhân, mặc dù sau này ở chức vị cao, nhưng mà đối với văn bối [1] yêu cầu cực kỳ nghiêm, Cố Mặc Hàm lúc còn nhỏ đi theo ông nội sống một thời gian dài, cho nên ở khía cạnh lời nói cử chỉ tìm không ra bất kỳ khuyết điểm nào, luôn luôn là đứng thì đứng thẳng, ngồi thì ngồi yên, sau này từ từ lớn lên, liền từ trong người lộ ra một sự tự tin cùng bình tĩnh.

Tiếng điện thoại reo lên cắt đứt suy nghĩ của Tần Vũ Dương, cô nhận điện, hẹn buổi tối cùng Lãnh Thanh Thu đi Golden Age ăn cơm.

Sau khi tan giờ làm trên đường đến Golden Age, theo thường lệ thì kẹt xe, cứ đi một chút thì lại dừng một chút, Tần Vũ Dương tùy ý thoáng nhìn, thấy trên tiệm bán báo có một quyển tạp chí danh tiếng trên trang bìa rõ ràng là hình Cố Mặc Hàm. Anh mặc âu phục chính thống, hơi nghiêng về phía ống kính, ánh mắt thâm thúy không biết đang nhìn cái gì. Tần Vũ Dương đột nhiên nhớ tới một câu: tôi yêu người nào có cái nhìn nghiêng với cái thế giới to lớn này. Quả thật, tấm hình này thể hiện vô cùng tinh tế vẻ mặt nghiêng nước nghiêng thành của anh, khuôn mặt đẹp trai lộ ra sự chín chắn trầm ổn. Tần Vũ Dương nghĩ thật ra thì chính diện của Cố Mặc Hàm đẹp hơn nhiều. Tần Vũ Dương không biết tại sao Cố Mặc Hàm lại xuất hiện trên tờ tạp chí kia. Nhưng khi gặp Lãnh Thanh Thu, bí ẩn liền được tháo gỡ.

Lãnh Thanh Thu hết sức cao hứng cầm tờ tạp chí kia, chỉ vào người đàn ông trên trang bìa tạp chí kia, nói không ngừng nghỉ: "Cậu biết anh ta là ai không? Anh ta là Ông chủ giấu mặt của Phong Hoa! Tớ rất cực sống đủ lâu để gặp được Ông chủ giấu mặt rồi!" "Cậu biết không, hôm nay khi mở hội nghị toàn công ty, tin tức này tuyên bố ra, tất cả mọi người rất sốc! Cố Mặc Hàm bây giờ chính là ở đầu bảng những người đàn ông độc thân kim cương nổi tiếng ở thành phố C, có biết bao nhiêu phụ nữ ngưỡng mộ anh ta nha, hôm nay chúng tớ ở phòng làm việc thảo luận về anh ta cả buổi chiều đó."

"Phải không?"

"Ơ kìa, Tần Vũ Dương, làm sao cậu lại không có phản ứng gì hết? Cậu có phải đã sớm biết hay không? Cậu biết anh ta à?"

Tần Vũ Dương uống một ngụm, bình tĩnh nói: "Biết, mới quen vào ngày hôm qua lúc đi đón cậu."

"Nghe nói, Cố Mặc Hàm học đại học ở trong nước, cũng là H Đại, cậu biết không?"

"H Đại nhiều người như vậy, tớ làm sao có thể biết hết."

"Nhưng mà, theo tình hình trước mắt, Cố Mặc Hàm phải giống nhân vật làm mưa làm gió ở trường học mà tiểu thuyết ngôn tình thường viết, làm sao cậu lại có thể không biết nhỉ?"

"Lãnh Thanh Thu, cậu nên xin lỗi cái tên của cậu đi."

"Ý cậu là gì?"

"Cậu nói thử xem?"

". . . . ."

Buổi tối trên đường trở về Tần Vũ Dương còn mua tờ tạp chí kia, nằm ở trên giường lật đến bài phỏng vấn Cố Mặc Hàm vào ngày hôm đó dường như đọc rất kỹ. Thì ra, Phong Hoa là do Cố Mặc Hàm lúc học nghiên cứu sinh thành lập, sau khi đạt được chỗ đứng vững chắc tại Mỹ, giai đoạn Cố Mặc Hàm đạt học vị tiến sĩ thì tập trung chuyển hướng trong nước, bây giờ anh đã tốt nghiệp nên liền trở về. Về phần tại sao lại gọi là Phong Hoa, Cố Mặc Hàm nói tên là do ông nội đặt, sử dụng sự đồng âm của tên bà nội Cố Mặc Hàm. Cuối bài viết còn giải thích một chút về tình cảnh gần gũi của ông nội bà nội Cố Mặc Hàm, chỉ nói là ông nội Cố Mặc Hàm là quân nhân, bà nội đã từng là tiểu thư thế gia của bến Thượng Hải, cũng không có giới thiệu cụ thể.

Tần Vũ Dương nghĩ, nếu thực sự đem tên của ông bà nội Cố Mặc Hàm nói ra, người truy hỏi tâng bốc đổi lại sẽ tranh nhau theo đuổi [2] Cố Mặc Hàm. Tần Vũ Dương biết, Cố Mặc Hàm vẫn là khiêm tốn, cô cũng quen anh rất lâu nên sau này mới biết, Cố Mặc Hàm chính là cháu trai của thủ trưởng Cố nổi tiếng.

- _____

[1] Văn bối: thế hệ trẻ.

[2] Nguyên văn là Xu nhược vụ chi: chạy theo như vịt, dùng để nói về tình huống nhiều chàng trai (cô gái) tranh nhau cùng theo đuổi một người khác phái.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Đứa Con

Cho dù Tần Vũ Dương có bao nhiêu không muốn, cô vẫn phải mang theo các thành viên của tổ hạng mục xuất hiện trong phòng họp Phong Hoa.

"Xin lỗi, cô Tần, đã để cô đợi lâu." Giọng nói trầm thấp mà có từ tính vang lên, cửa phòng họp mở ra, Cố Mặc Hàm dẫn một đám người tinh anh âu phục giày da đi vào.

"Cố tổng, khách khí rồi." Tần Vũ Dương đứng dậy. Chờ Cố Mặc Hàm ngồi xuống, Tần Vũ Dương mới bắt đầu hỏi: "Có thể bắt đầu được chưa?"

"Bắt đầu đi."

Cố Mặc Hàm nhìn Tần Vũ Dương đang hướng về phía anh giải thích những nội dung trong hợp đồng, mà cảm thấy cô gái nhỏ của anh rất cục đã trưởng thành rồi. Sau khi về nước, rất nhiều người ở trước mặt anh khen Tần Vũ Dương của Đảng Đạt, nói cô trẻ tuổi xinh đẹp, miệng lưỡi, khéo léo linh hoạt, mạnh vì gạo bạo vì tiền, hiệu suất làm việc hơn người, vv và vv. Thạch Lỗi cũng từng nói qua với anh, nếu như người ở trong xã hội nhiều năm phấn đấu chăm chỉ có thể lười đời khôn ngoan như yêu tinh..., như vậy Tần Vũ Dương hiện tại đã tu luyện thành ma rồi. Cô nói lên phương án rất tốt, có thể cho là hoàn mỹ. Đối với các vấn đề đặt ra bởi cấp dưới của mình cũng có thể giải thích rõ ràng.

Sau khi Tần Vũ Dương giải thích xong, uống một ngụm nước, sau đó song phương bắt đầu đàm phán. Ánh mặt trời sáng sớm xuyên qua cửa sổ sát phòng họp chiếu lên người anh, làm cho trên người anh mang theo một lớp màu vàng nhạt, thậm chí có thể nhìn thấy những sợi tơ nhỏ trên lỗ tai, cả người anh ngồi trong ánh mặt trời, tạo cho Tần Vũ Dương một cảm giác thật ấm áp. Anh từ đầu đến cuối cũng không nói lời nào, chỉ là lẳng lặng lắng nghe, Tần Vũ Dương thậm chí cho là anh đang thất thần, nhưng khi hỏi ý kiến của anh thì anh vẫn có thể đưa ra rất chính xác những vấn đề quan trọng, không nói nhiều, nhưng mỗi câu đều có trọng điểm.

Đây là một dự án lớn, không phải chỉ trong ngày một hai ngày là có thể bàn bạc xong, sau hơn hai giờ trôi qua, đoàn người Tần Vũ Dương đang chuẩn bị cáo từ.

Cố Mặc Hàm sau khi hoàn tất tổng kết, đột nhiên quay đầu hướng Tần Vũ Dương nói: "Thứ sáu tuần này có buổi họp mặt bạn học cô sẽ đi chứ?"

Tần Vũ Dương rõ ràng theo không kịp cách suy nghĩ nhảy vọt này của anh, không biết anh sao lại đột nhiên từ dự án hợp tác kéo đến buổi họp mặt bạn học, chẳng qua chỉ là thuận miệng trả lời: "Ừ." Sau khi trả lời xong thì mới phản ứng lại, muốn đổi ý khẳng định là không còn kịp rồi.

Cố Mặc Hàm khước miệng cong lên, thản nhiên cười, trong mắt thoáng hiện tia âm mưu đã thực hiện được.

Tần Vũ Dương mặc dù trong lòng tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng mà trên mặt vẫn phải duy trì nụ cười.

Ai lại không biết cô Tần Vũ Dương từ sau tốt nghiệp thì đã không tham gia qua buổi họp mặt bạn học gì đó, lần này làm sao có thể đi được! Chuyện của cô và Cố Mặc Hàm năm đó gần như là mọi người đều biết, Tần Vũ Dương không muốn nhìn thấy bọn họ mang theo sự thông cảm, thương hại hoặc là ánh mắt hả hê trên sự đau khổ của cô, cô né tránh bọn họ từ xa,

toàn tâm phấn đấu sự nghiệp của mình, vì tạo cho mình một động lực, không muốn làm cho bọn họ xem thường mình. Sau năm năm tốt nghiệp, Tần Vũ Dương ở trong phong sinh thủy khởi [1] hỗn độn này, nhưng những khó khăn trong đó chỉ có mình cô hiểu.

Nghĩ tới đây, Tần Vũ Dương đột nhiên phát hiện đây cũng là một quyết định hay, hiện tại tên của Tần Vũ Dương trong ngành này là cỡ nào lóe sáng, người khác làm sao có thể lại tự khinh bỉ mình nữa, vả lại, chuyện của cô và Cố Mặc Hàm đã qua lâu như vậy, ai còn nhớ. Đến lúc đó nhất định khiến bọn họ nhìn thấy một Tần Vũ Dương đầy vẻ vang!

Buổi chiều thứ năm trước khi tan tầm Tần Vũ Dương đã hẹn Lãnh Thanh Thu đi dạo phố mua quần áo, đi thăm mỹ viện để bảo dưỡng, tới tiệm tóc làm tóc, làm cho Lãnh Thanh Thu không hiểu chuyện gì.

"Tớ nói này, Tần Vũ Dương, cậu là chuẩn bị đi xem mắt, hay là đi gặp cha mẹ chồng tương lai hả?"

"Tớ sẽ đi tham gia buổi họp mặt bạn học."

"Ơ kìa, thật là người phụ nữ phù phiếm, chặc chặc chặc."

Tần Vũ Dương nhìn vào một người đẹp mắt phượng mày ngài ở giữa gương, thì nở nụ cười thật tươi.

Buổi họp mặt bạn học được đặt tại một quán tự nướng ngoài trời rất có tiếng, quán này ở vùng ngoại ô thành phố C, khung cảnh xung quanh rất được, dựa vào núi lại gần sông, lại ở trên một bãi cỏ xanh mơn mơn mà nướng thịt là một sự hưởng thụ. Tần Vũ Dương vẫn khá thích hình thức này, nhưng lại không nghĩ tới sự xuất hiện của mình sẽ mang đến sự xôn xao lớn như vậy.

Lúc đó bạn học ở H Đại đã tốt nghiệp nhiều năm nhìn thấy một cảnh tượng: sau khi Tần Vũ Dương xinh đẹp lộng lẫy xuống xe, không có lập tức

đi đến bọn họ, mà là đi qua ghế lái phụ, từ trên xe ôm xuống một bé trai như tượng khắc ngọc mài, sau đó dặt tay đưa trẻ đi tới, vừa đi vừa mỉm cười cúi đầu cùng bé trai nói gì đó, chọc cho bé trai cười khúc khích không ngừng.

Vốn là cảnh tượng náo nhiệt bây giờ lại càng huyền náo hơn: "Tần Vũ Dương có đứa nhỏ?"

"Không có nghe nói cô ta đã kết hôn."

"Thật là không nhìn ra."

"Cái này có cái gì ngạc nhiên chứ, không biết đứa nhỏ là của người nào, cô ta có thể bay lên nhanh như vậy lẽ nào không có phép tắc bí mật sao?"

Khi Cố Mặc Hàm nhìn đến một màn này, trái tim dường như bị một bàn tay vô hình hung hăng siết chặt, đau đến anh không thở nổi. Những năm nay anh mặc dù vẫn chú ý mọi nhất cử nhất động của Tần Vũ Dương, nhưng trong một năm mới bắt đầu anh không có bất kỳ tin tức nào của Tần Vũ Dương, nhưng cho tới bây giờ cũng không có suy nghĩ trong khoảng một năm đó Tần Vũ Dương rốt cuộc đi nơi nào đã làm gì. Đối với sự xuất hiện đột ngột của bé trai này, anh không nhìn ra bất kỳ nét nào giống anh, rốt cuộc là đứa nhỏ là của ai vậy?

Thạch Lỗi nhìn Cố Mặc Hàm bên cạnh, cậu ta vẫn duy trì vẻ mặt thờ ơ, nhưng ánh mắt đã thay đổi, trong đôi mắt thâm thúy có lóe lên một tia khủng hoảng, có đau buồn, có hối hận, còn có một chút gì đó mà anh nhìn nhưng không hiểu được. Đây là cái tình huống gì? Đôi tình nhân chia tay nhiều năm, lúc gặp lại nam thì muốn quay lại, thế nhưng lại phát hiện nữ đã sớm kết hôn sinh con?

Khi Tần Vũ Dương đến gần, những người đó lại biến thành một khuôn mặt khác, vây quanh Tần Vũ Dương khen thẳng bé đáng yêu. Thằng bé cười híp mắt ngọt ngào gọi chú gọi dì, Tần Vũ Dương cũng cùng bọn họ

hàn huyền, nhưng mà cô không hiểu là vì cái gì mà Cố Mặc Hàm nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng, chẳng lẽ gần đây cô có trêu chọc gì anh sao?

Dĩ nhiên, tất cả mọi người đều rất ăn ý không có nói chuyện năm đó.

Sau đó bọn họ ngồi vây quanh chỗ nướng thịt, Tần Vũ Dương đối với thằng bé cẩn thận tỉ mỉ cùng với thằng bé đối với cô ý lại càng thêm khẳng định đứa trẻ này đúng là của Tần Vũ Dương.

"Dì nhỏ, con muốn đi toilet."

Vốn là một nhóm người náo nhiệt nay đột nhiên trở nên yên tĩnh, đều nhất tề nhìn về phía Tần Vũ Dương, Tần Vũ Dương không hiểu hỏi: "Sao vậy?"

"Nó mới vừa rồi gọi cô là gì?"

"Gọi là dì nhỏ, mà có chuyện gì vậy?"

"Nó không phải là con của cô sao?"

"Tôi lúc nào thì nói nó là con của tôi?"

- _____

[1] Phong sinh thủy khởi có nghĩa là gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Như Là Cố Nhân Đến

Thật ra thì chuyện là như thế này.

Buổi sáng thứ sáu, Tần Vũ Dương liền bắt đầu thay quần áo, trang điểm, sửa sang xong đang chuẩn bị ra cửa thì nhận được điện thoại của chị gái.

"Vũ Dương, em hôm nay có thời gian rảnh không?"

"Chị nói gì đó."

"Anh rẽ em đi công tác có khả năng chiều mới về được, bệnh viện lại có việc gấp tìm chị, Duệ Trạch không ai chăm, em giúp chị mang nó một ngày thôi, buổi chiều sẽ gọi cho anh rẽ em đến chỗ em đón về."

". . . . ."

"Thế nào em có việc sao?"

"Không có, em bây giờ đang đi ra ngoài sẽ tới chỗ chị đón cháu ngoại trai em."

Lâm Duệ Trạch là cháu ngoại trai nhỏ của Tần Vũ Dương, năm nay mới bốn tuổi thôi, trông đã phấn trắng nõn nà, tuổi còn nhỏ nhưng có thể nhìn ra vẻ khuynh thành rồi, rước lấy không ít đào hoa, đáng tiếc chỉ là một đứa

hoa tâm cây củ cải lớn [1], đối với các bạn nữ sinh nhỏ tuổi cùng lớp trong nhà trẻ từ trước đến giờ ai đến cũng chưa từng cự tuyệt.

Tần Vũ Dương vừa lái xe vừa trêu đùa cháu ngoại trai nhỏ ngồi bên chỗ ghế phụ.

"Lâm Duệ Trạch, con lại đổi bạn gái sao?"

". . . . ."

"Làm sao con phớt lờ dì vậy?"

"Con đang thất tình."

". . . . ."

"Chuyện gì xảy ra, nói một chút cho dì nhỏ nào."

"Tiểu thanh mai của con ưa thích tiểu trúc mã khác rồi."

"Ặc. . . . ."

Lần đầu tiên Tần Vũ Dương nghe được thanh mai trúc mã có thể gọi như vậy, cười lớn sờ sờ đầu cháu ngoại trai nhỏ, "Hôm nay dì nhỏ dẫn con đi ăn thức ăn ngon, đừng có đăm chiêu ủ dột nữa, ha ha!"

"Dì nhỏ, dì nhỏ! Con muốn đi toilet" Lâm Duệ Trạch lớn tiếng la hét.

"Ừh, đến nhờ chú đang ngồi ở đó đi?" Tần Vũ Dương cười tùm tùm hỏi.

"Lại đây, cậu nhóc, chú dẫn con đi." Cố Mặc Hàm ngoắc ngoắc tay Lâm Duệ Trạch.

Lâm Duệ Trạch thấy khí chất xuất chúng của chú đó lập tức liền chạy lao tới.

Mọi người khôi phục lại tinh thần, mới vừa rồi não nhiệt bị cắt đứt nay lại tiếp tục. Thạch Lỗi tiến tới trước mặt Tần Vũ Dương, nói: "Tần Vũ Dương, cô thật được nha!"

"?"

"Cô không phải cố ý mang theo đứa nhỏ đến để kích thích Mặc Hàm chứ?"

"Này, đối với tôi, anh ta là ai chứ, tôi ngay cả tâm tư kích thích anh ta cũng không muốn hao phí đâu!"

"Phải không đó?"

Thạch Lỗi cười rộ lên, Tần Vũ Dương đang muốn trả đũa, thì điện thoại lại vang lên, là cha Lâm Duệ Trạch gọi tới muốn đón nó.

Tần Vũ Dương đứng dậy đi đến toilet tìm Lâm Duệ Trạch, đi nửa đường liền gặp Cố Mặc Hàm đang ôm Lâm Duệ Trạch.

"Thật là làm phiền anh, Cố tổng."

Lại nữa rồi! Cô vẫn còn chưa muốn kết thúc. Cố tổng? Cố Mặc Hàm có sự thôi thúc muốn vỗ trán.

"Lâm Duệ Trạch, đi, cha con tới đón con này!"

Nhưng Lâm Duệ Trạch lại ôm cổ Cố Mặc Hàm không buông, thật vất vả mới dụ dỗ để cho cha nó dẫn đi, Tần Vũ Dương khẽ mỉm cười với Cố Mặc Hàm, rồi xoay người đi.

Chờ Tần Vũ Dương từ toilet trở lại, phát hiện không khí có chút tế nhị.

Ngẩng đầu nhìn, Tần Vũ Dương trong lòng cười lạnh, Triệu Tịch Vũ!

Cố Mặc Hàm trên mặt vẫn không có biểu tình gì, chẳng qua chỉ là khẽ cau mày. Triệu Tịch Vũ đang mỉm cười nhìn Tần Vũ Dương, tầm mắt của những người khác thì bắn qua lại trên mặt ba người Cố Mặc Hàm, Tần Vũ Dương, Triệu Tịch Vũ hi vọng sẽ nhìn thấy một chút gì đó.

Tần Vũ Dương nhìn Triệu Tịch Vũ, mấy năm không gặp, cô ta vẫn như trước, thuần khiết thanh tú, chim nhỏ nép bên người vậy.

Tần Vũ Dương chỉ cảm thấy cảnh tượng này thật là con mẹ nó cầu huyết [2]. Cô vẫn nên như trước cười ha ha, nên uống một chút, người khác mong đợi nhìn thấy cuộc tình tay ba cầu huyết, cô còn chẳng sẵn lòng diễn đâu.

Sau đó lại về sau nữa, buổi họp mặt bạn học tan rã trong không khí không có gì vui vẻ, ít nhất Tần Vũ Dương cho là như vậy.

"Mặc Hàm, anh đưa em về nha!" Triệu Tịch Vũ cười nói với Cố Mặc Hàm.

Cố Mặc Hàm ngẩng đầu nhìn Tần Vũ Dương một cái, Tần Vũ Dương mặt cười lạnh, thấy Cố Mặc Hàm cũng đặc biệt khó chịu. Ngay cả lễ phép căn bản cũng không để ý tới.

"Tôi vừa mới uống rượu, không thể lái xe được, xin lỗi."

"Ha ha, không sao." Triệu Tịch Vũ cười gượng hai tiếng.

Sau đó có người chủ động muốn đưa Triệu Tịch Vũ về, Triệu Tịch Vũ liền đi xuống bậc thang.

Sau khi Tần Vũ Dương về đến nhà, mệt mỏi đến cả động cũng không muốn động nữa.

Thả người vào nước tắm, bỏ thêm vài giọt tinh dầu, Tần Vũ Dương ngâm mình ở trong bồn tắm, nhắm mắt lại, trong đầu hỗn loạn, những đoạn ngắn của câu chuyện cũ ở trong đầu thoáng hiện lên. Dần dần, có hai giọt nước mắt từ lông mi rơi xuống, sau đó càng rơi càng nhiều, Tần Vũ Dương cảm giác vết thương được chôn giấu năm năm đó của mình vẫn còn nhỏ máu như trước.

- _____

[1] Hoa tâm: chỉ người trong tình yêu không chung thủy, đa phần là chỉ nam nhân.

Hoa tâm la bạc (hoa tâm cây củ cải): đây vốn là tên một bộ phim, về sau có biếm ý từ. Câu nói này dùng cho nam nhân không đứng đắn, đặc biệt là nam nhân câu dẫn nữ nhân và hay thay đổi thất thường.

[2] Cấu huyết: lối mòn, lặp đi lặp lại đến phát chán. Hoặc là những tình tiết vô cùng bình thường nhưng lại làm nổi bật lên một cách thái quá.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Tình Không Biết Bắt Đầu Tự Lúc Nào, Chỉ Biết Hường Về Một Người Mà Yêu Say Đắm. [1]

Nếu như dùng hai điểm để khái quát mối quan hệ phức tạp năm đó của Cố Mặc Hàm, Tần Vũ Dương và Triệu Tịch Vũ..., đó chính là: thứ nhất, mỗi một học đệ hiền lành thì một đám học tử ở sau lưng đều thảo luận cậu em là công hay thụ, mỗi một học muội xinh đẹp sau lưng có một đồng nghị luận cô ta có bạn trai là học trưởng hay không, mỗi một học tử rung động lòng người thì sau lưng đều có một cổ cảm thán chị ta đều vì học đệ, mỗi một học trưởng đẹp trai thì sau lưng đều nhận được một trận bồi rối của các học muội ngây thơ. Cho nên, ở trong sân trường đại học học trưởng và học muội vĩnh viễn sẽ có một chân, giống như trong tiểu thuyết kiếm hiệp sư huynh và sư muội vĩnh viễn có một dạng mập mờ như vậy; thứ hai, mỗi tình đầu vĩnh viễn là một nỗi đau đớn trong lòng của mỗi người đàn ông.

Tần Vũ Dương biết đến cái tên Cố Mặc Hàm này là từ mười lăm năm về trước, từ lúc Tần Vũ Dương còn ở sơ trung.

Tần Vũ Dương ở trường Y và Cố Mặc Hàm ở trường W là hai trường sơ trung trọng điểm trên địa bàn tỉnh, bởi vì cũng không có ban cao trung, vì vậy tỷ lệ học lên chính là sự cạnh tranh của hai trường, thật ra thì cái gọi tỷ lệ học lên chính là tỷ lệ nhập học vào trường Z. Trường Z trong tỉnh thậm chí còn là trường cao trung trọng điểm của cả nước, hàng năm số lượng học sinh thi vào trường trọng điểm quốc gia này đều làm người khác kinh ngạc.

Tần Vũ Dương bước vào trường Y không bao lâu thì nghe đến Cố Mặc Hàm khóm cỏ thơm của trường W. Khóm cỏ thơm trong truyền thuyết này không chỉ có dáng người anh tuấn, gia cảnh giàu có, thành tích học tập khôi chê vào đâu được, rất có trình độ trên sân bóng, còn am hiểu cầm kỳ thư họa, nho nhã lễ độ đối với mọi người, mọi người tiếp xúc với anh thì như đắm chìm trong gió xuân.

Tần Vũ Dương năm đó vẫn còn là một người nhút nhát, là cô bé nhỏ không nói nhiều, chỉ có thể tính là trên thanh tú mà thôi. Đối với cái người ở giữa tin đồn cũng chẳng có thái độ gì.

Thực sự gặp được Cố Mặc Hàm là trong trận đá bóng hữu nghị của hai trường, Cố Mặc Hàm dẫn dắt đội bóng trường Y giành được thắng lợi tuyệt đối, hơn nữa trong đó đa số bàn thắng đều là anh đá vào. Bây giờ nghĩ lại, năng lực tổ chức lãnh đạo của Cố Mặc Hàm khi đó đã bắt đầu định hình. Bởi vì khoảng cách khá xa, Tần Vũ Dương cũng không có thấy rõ bộ dạng Cố Mặc Hàm như thế nào. Chẳng qua chỉ là thấy cơ thể nam sinh cao lớn đang chạy trên sân bóng, động tác linh hoạt, dẫn bóng, chuyền bóng, đá bóng mỗi một động tác đều làm rất đẹp.

Sau khi trận bóng chấm dứt, mọi người từ trên khán đài nhộn nhịp đi xuống, Tần Vũ Dương chờ đến khi tất cả mọi người gần đi hết, mới từ cánh cửa cầu thang đi xuống, ngay tại khúc quẹo cầu thang Tần Vũ Dương gặp mặt Cố Mặc Hàm, một người lên lầu, một người xuống lầu, hai người nhìn đối phương một cái, sau đó liền lướt qua nhau.

Tần Vũ Dương không biết tại sao lúc ấy liền nhận ra Cố Mặc Hàm, anh rõ ràng đã thay đồng phục chơi bóng, trên người là một áo T – shirt trắng kết hợp với quần jean màu lam nhạt, mái tóc ngắn vẫn còn vài giọt nước nhỏ xuống, những giọt nước dọc theo làn da trắng lưu lại, rơi trên áo T – shirt trắng, trên mặt còn mang theo niềm vui chiến thắng, trong không khí còn có mùi thơm dịu nhàn nhạt của xà bông.

Tần Vũ Dương quay đầu lại nhìn bóng lưng của anh, sau đó tiếp tục đi xuống.

Sau này trong đầu Tần Vũ Dương liền vô số lần phác hoạ khuôn mặt của Cố Mặc Hàm, lông mày dày và đậm, lông mi thật dài, đôi mắt sâu thẳm, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, còn có khóe miệng hơi nhếch lên, quả nhiên là khiến cho người ta như đắm chìm trong gió xuân vậy.

Tuy nhiên cuộc sống sơ trung còn lại của Tần Vũ Dương cũng không còn có dịp gặp lại Cố Mặc Hàm. Sau này khi Tần Vũ Dương và Cố Mặc Hàm trở thành bạn bè cũng đã từng có rất nhiều khoảng khắc hạnh phúc, nhưng mỗi khi Tần Vũ Dương nhớ lại chuyện cũ, trong đầu lúc nào cũng hiện ra cảnh tượng lần đầu tiên gặp anh.

Thành tích của Tần Vũ Dương cũng không tệ lắm, thi vào trường Z là dư sức. Nhưng trước kỳ thi cao trung, bởi vì sự lạc bước của bố mà dẫn đến hạnh phúc gia đình tan vỡ, Tần Vũ Dương cũng dần dần trở nên thờ ơ, thành tích thi cao trung so với điểm trúng tuyển trường Z còn ít hơn hai điểm.

Tần Vũ Dương ban đầu cũng không muốn vào Z học, dù sao cũng không phải là mình thi đậu. Nhưng bố Tần Vũ Dương vẫn kiên trì, nộp hơn mấy trăm nghìn, Tần Vũ Dương mới thuận lợi bước vào trường Z.

Sau này trong năm năm xa cách Cố Mặc Hàm, Tần Vũ Dương có vô số lần nghĩ, nếu lúc đầu không có sự kiên trì của bố, nếu bản thân kiên trì thêm chút nữa, thì kết quả sẽ không giống vậy chăng? Nhưng mà cuộc đời vĩnh viễn không có chữ nếu.

Mặc dù không cùng lớp, nhưng Tần Vũ Dương vẫn có thể thỉnh thoảng nhìn thấy Cố Mặc Hàm, so với lần gặp gỡ đầu tiên, dáng Cố Mặc Hàm đã cao hơn, hơn nữa sự trẻ con giữa hai lông mày đã dần xóa đi, càng ngày càng đẹp trai hơn.

Ngay lúc Tần Vũ Dương không nghĩ muốn có gì đó với Cố Mặc Hàm, thế nhưng trong lòng cô biết bản thân luôn thích Cố Mặc Hàm. Ở trên hành lang lớp học nhìn thấy Cố Mặc Hàm, ở trên buổi lễ của trường nghe Cố Mặc Hàm đại diện học sinh phát biểu, đi ngang qua sân bóng nhìn thấy Cố Mặc Hàm đang chạy, nhìn thấy tên Cố Mặc Hàm đứng hạng nhất trên bảng điểm, trong lòng của cô đều có niềm vui nhỏ, trong trái tim dần lãnh đạm của cô cũng đổi lại có một chút ấm áp.

Lúc xã hội và tự nhiên chia lớp, Tần Vũ Dương lựa chọn lớp tự nhiên, thì khi cô mới vào lớp nhìn thấy Cố Mặc Hàm trong phòng học, trong lòng rất vui. Cô cũng dần hiểu nhiều hơn về Cố Mặc Hàm.

Ví dụ như, Cố Mặc Hàm rất có tài lãnh đạo, anh làm lớp trưởng vì chủ nhiệm lớp giải quyết vấn đề, vì bạn học mà phục vụ, làm rất tốt.

Ví dụ như, thành tích của Cố Mặc Hàm rất tốt, mỗi lần đến kỳ thi mọi người vĩnh viễn chỉ quan tâm đến tên người đứng thứ hai là ai.

Ví dụ như, Cố Mặc Hàm rất dễ ngủ, anh thường ngủ trong tiết học đầu và sau tiết tự học.

Ví dụ như, Cố Mặc Hàm rất được hoan nghênh, có thể hoà mình với các nam sinh, các nữ sinh cũng tranh nhau theo đuổi [1]anh.

Ví dụ như, mỗi một nữ sinh cùng Cố Mặc Hàm trò chuyện thì anh đều bảo trì nụ cười.

Hầu như mỗi ngày ở cửa phòng học đều có các nữ sinh khác lớp nhìn lên Cố Mặc Hàm, hầu như mỗi ngày đều có thể nhìn thấy lần lượt nữ sinh đưa thư tình cho Cố Mặc Hàm. Lúc sinh nhật Cố Mặc Hàm sẽ nhận được đồng quà tặng chất đầy cả bàn học.

Tần Vũ Dương chỉ là thờ ơ nhìn những thứ đó, cô chưa từng nghĩ muốn tiếp cận Cố Mặc Hàm, cho tới lúc ấy cô vẫn chưa nói một câu nào với Cố

Mặc Hàm.

Chiến tranh giữa bố mẹ đã ngày càng căng thẳng, cả ngày cãi vả khiến cho Tần Vũ Dương càng thêm trầm mặc, thành tích học tập cũng là trung bình.

Vào năm thứ ba, Tần Vũ Dương bỗng bắt đầu chăm chỉ học tập, mỗi ngày đều dậy sớm ngủ trễ, đem tất cả thời gian đều dùng vào học tập, chỉ là khi học tập quá mệt mỏi thì sẽ nghĩ đến Cố Mặc Hàm. Đối với sự thay đổi của Tần Vũ Dương, bố mẹ thầy giáo bạn học đều thấy rất kỳ quái. Chỉ có Tần Vũ Dương biết là vì sao.

Ngày đó cô nghe được Cố Mặc Hàm và vài nam sinh nói chuyện phiếm.

"Lớp trưởng, cậu định thi trường nào!"

"H Đại, còn cậu?"

.....

Tần Vũ Dương chỉ nghe được câu đó, câu tiếp theo cô không nghe rõ. H Đại là trường đại học trọng điểm quốc gia, điểm chuẩn mỗi năm cũng rất cao, với thành tích hiện nay của Tần Vũ Dương nhìn thế nào cũng thi không đậu. Tần Vũ Dương tự nhủ ở trong lòng, Tần Vũ Dương, đã qua sáu năm rồi, trong thời gian sáu năm này với Cố Mặc Hàm cũng chưa từng có cái gì, về sau cũng sẽ không có cái gì nữa. Một năm này hãy cố gắng học ra sức thi đậu H Đại, nếu thi không đậu, liền quên đi Cố Mặc Hàm, cũng đừng hy vọng xa vời nữa.

Cuối cùng cũng chào đón ba ngày thi đại học, thi đại học kết thúc thì hôm sau, nhà trường tổ chức tiến hành thủ tục bế giảng, trong ảnh chụp tốt nghiệp, bức ảnh tốt nghiệp năm đó là lần chụp đầu tiên có Tần Vũ Dương và Cố Mặc Hàm, cô vẫn luôn giữ. Tần Vũ Dương nhớ ngày đó mặt trời rất đẹp, Cố Mặc Hàm mặc một áo sơ mi trắng, quần đơn giản màu kem, áo sơ

mi bị xấn lên, lộ ra cánh tay rắn chắc. Ngày đó có rất nhiều người chụp hình cùng Cố Mặc Hàm. Tần Vũ Dương chẳng qua là đứng nhìn từ xa.

Sau khi kết quả thi đại học công bố, trình độ của Tần Vũ Dương phát huy hết sức, đạt được kết quả tốt. Cố Mặc Hàm là thủ khoa lớp tự nhiên, Tần Vũ Dương biết anh thi H Đại khẳng định là không có vấn đề, cho nên khi đăng ký nguyện vọng thì chỉ điền nguyện vọng thứ nhất là H Đại, còn lại đều bỏ trống.

Lúc Tần Vũ Dương đến trường nhận giấy báo trúng tuyển H Đại, thì gặp được Cố Mặc Hàm.

Cố Mặc Hàm nói với Tần Vũ Dương, hai chúng ta đã học một trường, nay còn cùng một trường đại học nữa, thật là có duyên!

Đây là lần đầu tiên Cố Mặc Hàm một mình nói chuyện cùng Tần Vũ Dương.

Thầy chủ nhiệm lớp cũng cười ha ha nói: "Đúng vậy, đã là bạn cùng lớp nay lại học chung một trường, về sau hãy chiếu cố lẫn nhau."

Tần Vũ Dương không biết Cố Mặc Hàm nghĩ như thế nào, nhưng cô thực sự đã chiếu cố Cố Mặc Hàm trong bốn năm đại học.

- _____

[1] Nguyên văn Xu chi nhược vụ: chạy theo như vịt, dùng để nói về tình huống nhiều chàng trai (cô gái) tranh nhau cùng theo đuổi một người khác phái.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Tình Không Biết Bắt Đầu Tự Lúc Nào, Chỉ Biết Hương Về Một Người Mà Yêu Say Đắm. [2]

Sau khi bước vào đại học, Cố Mặc Hàm vẫn như trước hỗn độn trong phong sinh thủy khởi [1]. Vào trường không bao lâu, Cố Mặc Hàm với bề ngoài xuất chúng, năng lực nổi bật, gia cảnh giàu có làm cho anh trở thành nhân vật phong vân trong trường học, không ai là không biết tên Cố Mặc Hàm.

Tần Vũ Dương thỉnh thoảng ở trong diễn đàn của trường thấy mấy tấm ảnh có hình Cố Mặc Hàm. Có đôi khi là trong phòng tự học, anh đang cúi đầu chăm chú đọc sách, nghiêm túc đến chuyên chú; có đôi khi là ở trên sân khấu của buổi liên hoan, nét mặt anh hàm chứa sự tươi cười; có đôi khi là ở trên sân vận động, sự hăng hái mạnh mẽ, khí phách của anh được bùng lên.

Tần Vũ Dương vẫn lãnh đạm như trước, bạn cùng phòng, bạn cùng lớp luôn duy trì sự xa cách lạnh nhạt.

Quan hệ của Cố Mặc Hàm và Tần Vũ Dương gần đây cũng dần dần thay đổi.

Khi buổi sáng có giờ học, Cố Mặc Hàm sẽ nhờ Tần Vũ Dương gọi anh rời giường cùng nhau ăn sáng.

Khi cùng nhau lên lớp, thì Cố Mặc Hàm sẽ nhờ Tần Vũ Dương giúp anh chiếm chỗ, khi vào học thì ngồi ở bên cạnh cô.

Khi có việc không thể lên lớp được thì sẽ mượn vở ghi của Tần Vũ Dương để xem.

Khi không có giờ học, thì Cố Mặc Hàm sẽ gọi Tần Vũ Dương cùng nhau đi dạo trong sân trường, nói chuyện phiếm, ăn một bữa thật ngon.

Lúc tán gẫu Tần Vũ Dương nói rất ít, lúc nào cũng là Cố Mặc Hàm nói, cô lắng nghe. Đề tài tán gẫu rất rộng, Cố Mặc Hàm lại nói cho cô, món ăn, cầu thủ đá bóng anh thích nhất, gia đình của anh, bạn học của anh, cuộc sống thời sơ trung vv... Dĩ nhiên còn bao gồm cả mối tình đầu của anh.

Tần Vũ Dương trước đây đã biết anh có bạn gái. Đó là khi vẫn còn ở sơ trung, mọi tình hình của Cố Mặc Hàm bao giờ cũng truyền tới trường học các cô, tin tức anh có bạn gái là đề tài được bàn tán trong thời gian rất dài, không chỉ là bởi vì mọi người tò mò bạn gái của một người ưu tú như Cố Mặc Hàm là thần thánh phương nào, cũng bởi vì sự "Có trách nhiệm" của Cố Mặc Hàm.

Đây là câu chuyện xưa. Ở sơ trung khi yêu sớm đang bắt đầu thịnh hành, các cậu nam sinh cô nữ sinh sẽ len lén viết những mảnh giấy nhỏ, dặt tay nhau, hẹn hò. Lúc ấy chủ nhiệm lớp Cố Mặc Hàm đã nói với bọn họ: "Các anh chị muốn yêu thì không có vấn đề gì, nhưng các anh chị nhất định phải có sự trách nhiệm, những điều anh chị nói mà mới vừa thấy thầy cô liền bỏ tay của anh chị ra, thì còn có lợi ích gì nữa."

Vì vậy, khi Cố Mặc Hàm gặp thầy cô trong sân trường, cũng sẽ chủ động nắm tay bạn gái anh, mỉm cười chào thầy cô. Qua chuyện này năm đó, Tần Vũ Dương biết được một vẻ khác của Cố Mặc Hàm.

Từ trong miệng Cố Mặc Hàm nghe được câu chuyện về mối tình đầu của anh, Tần Vũ Dương cảm thấy Cố Mặc Hàm quả nhiên là không tầm

thường, có thể đồng thời trải qua hai tình tiết cấu huyết: "Mối tình đầu" cộng với "Cô bạn cùng bàn". Mối tình đầu của Cố Mặc Hàm xảy ra vào năm đầu sơ trung, Cố Mặc Hàm và cô bạn cùng bàn. Khi đi học ở dưới bàn Cố Mặc Hàm sẽ nắm tay cô ấy, sẽ cùng cô ấy tán gẫu, sẽ chỉ cô những bộ đề mà cô ấy không hiểu.

Mối tình đầu đều sẽ thất bại, Thiên Tử kiêu hãnh như Cố Mặc Hàm cũng không ngoại lệ. Lúc ấy hoa khôi lớp Cố Mặc Hàm rất ân cần đối với Cố Mặc Hàm, cho dù anh đã có bạn gái, vị hoa khôi này dùng mọi lý do để tiếp cận Cố Mặc Hàm, khi đó Cố Mặc Hàm còn trẻ không hiểu sự cự tuyệt và giải thích, vì vậy anh và "Cô bạn cùng bàn" sau lần đầu tiên cãi vả liền chia tay. Sau đó đến năm hai cao trung, cô gái này xảy ra tai nạn giao thông bất ngờ qua đời, sự áy náy của Cố Mặc Hàm từ từ nổi trên mặt nước đối với "Cô bạn cùng bàn", đến lúc này vẫn còn nhớ mãi không quên.

Tần Vũ Dương đã từng gặp qua "Cô bạn cùng bàn" này khi ở cao trung. Đó là một cô gái dịu dàng.

Tần Vũ Dương không biết tại sao sau khi vào đại học thì Cố Mặc Hàm lại đến tiếp cận cô, cô cũng chưa từng có hỏi qua Cố Mặc Hàm.

Tần Vũ Dương lúc nào cũng lặng lẽ gọi anh rời giường, giúp anh chiếm chỗ, ghi bài cẩn thận đầy đủ, mua cho anh trái cây, đồ ăn vặt.

Lại rất nhanh người khác liền chú ý đến cô bên cạnh Cố Mặc Hàm, người khác hỏi thì cô luôn nói là trên danh nghĩa đồng hương, bạn học, vĩnh viễn cũng không thừa nhận có mơ tưởng đối với anh gì, bởi vì cô cảm giác mình và Cố Mặc Hàm có sự chênh lệch quá lớn, Cố Mặc Hàm là thiên tử kiêu hãnh, còn cô chỉ là một người bình thường. Hơn nữa, Cố Mặc Hàm chưa bao giờ thiếu người theo đuổi.

Cố Mặc Hàm vào đại học thì tháng thứ hai đã bắt đầu có bạn gái.

Tần Vũ Dương thống kê một chút, tần số Cố Mặc Hàm đối bạn gái là hai tháng đối một lần. Bạn gái qua lại có thể tính đến hoa khôi của khoa Trung văn, hoa khôi của học viện ngoại ngữ, cùng với A Đại cách một bức tường với H Đại trò chuyện cười đùa vv... Lúc Cố Mặc Hàm đang cùng các cô ấy qua lại thì có thể thỉnh thoảng ăn cơm, tán gẫu với Tần Vũ Dương, trò chuyện với anh và bạn gái của anh.

Trong lòng Tần Vũ Dương không phải là không khó chịu, thấy mình quan tâm lâu như vậy mà vương tử lại nắm tay của cô bé khác, cái gì cô cũng không thể làm, cô biết Cố Mặc Hàm chỉ là xem cô như là một người bạn bình thường, nếu cô tỏ tình với Cố Mặc Hàm, thì lúc đó bọn họ có thể ngay cả bạn bè bình thường cũng không thể làm được nữa.

Khi ấy Tần Vũ Dương đã dần dần nảy nở, vóc người cao gầy, ngũ quan thanh tú, một mái tóc dài thẳng, nhất là cặp chân cô, vừa dài lại thẳng, bạn cùng phòng lúc nào cũng rất hâm mộ. Từ từ cũng có nam sinh bắt đầu theo đuổi cô.

Tần Vũ Dương luôn lạnh lùng đối với người theo đuổi mình, một câu cô cũng chưa từng nói, chỉ thản nhiên nhìn anh ta, để cho những người theo đuổi mình từ bỏ. Tất cả mọi người nói Tần Vũ Dương lạnh lẽo, lạnh đến nỗi khiến cho mọi người không thể đến gần.

Trong lịch sử không thể thiếu một bước ngoặt, bước ngoặt quan hệ của Cố Mặc Hàm và Tần Vũ Dương là sinh nhật 19 tuổi của Cố Mặc Hàm.

Cố Mặc Hàm mời mọi người đi ăn, Cố Mặc Hàm đặc biệt đến ký túc xá Tần Vũ Dương đón cô cùng đi, Tần Vũ Dương không có tặng quà gì, chẳng qua là mua cho anh một chiếc bánh kem.

Duyên của Cố Mặc Hàm rất tốt, đến rất nhiều người, thối nển cầu ba điều ước xong, mọi người đều hỏi Cố Mặc Hàm có điều ước gì.

Tần Vũ Dương nhớ tuyết rơi ngày đó, trong căn phòng rất ấm áp, Cố Mặc Hàm đã cởi áo lông màu đen, bên trong mặc một áo len cổ V màu xám tro, lộ ra áo sơ mi trắng ôm người, phía dưới mặc một chiếc quần cùng màu.

Anh cười nhìn mọi người nói ra điều ước của anh, khi nói đến điều ước thứ ba, anh quay đầu lại ánh mắt sáng ngời nhìn Tần Vũ Dương: "Tôi ước Tần Vũ Dương có thể làm bạn gái của tôi."

Tần Vũ Dương ngây ngẩn cả người.

Tiếng huýt sáo, tiếng thét chói tai trong nháy mắt vang lên, lúc này Tần Vũ Dương mới ý thức được, Cố Mặc Hàm đã rất lâu không có bạn gái.

- _____

[1] Phong sinh thủy khởi: là gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Tình Không Biết Bắt Đầu Tự Lúc Nào, Chỉ Biết Hương Về Một Người Mà Yêu Say Đắm. [3]

Tần Vũ Dương chỉ nhớ rõ lúc ấy tim mình đập loạn lên, trên người máu chảy cuồn cuộn.

Về sau tất cả đều theo tự nhiên thôi.

Tần Vũ Dương không còn vẻ mặt lạnh lùng nữa, nụ cười trên mặt cô càng ngày càng nhiều, trong đôi mắt trong trẻo hàm chứa sự vui sướng rõ ràng.

Cố Mặc Hàm và Tần Vũ Dương sẽ cùng lên lớp, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tự học, tay trong tay cùng nhau đi dạo sân trường, cùng đến bờ biển ngắm mặt trời lặn. Cũng sẽ ôm hôn nhau dưới ánh đèn đường mờ.

Khi trời lạnh trở lạnh, Cố Mặc Hàm sẽ cầm tay Tần Vũ Dương bọc trong bàn tay lớn của anh, sau đó bỏ vào túi áo, Tần Vũ Dương sẽ dùng một tay kia nắm lấy Cố Mặc Hàm, hai người nhìn nhau cười. Tần Vũ Dương vẫn cảm thấy đây là động tác ấm áp nhất trong cuộc đời, cô và Cố Mặc Hàm sẽ như vậy tay trong tay mãi mãi cho đến già.

Tử sinh khiết khoát, dữ tử thành thuyết. Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão [1].

Tần Vũ Dương chăm sóc Cố Mặc Hàm rất tốt, cách mấy ngày sẽ mua cho anh trái cây, đồ ăn vặt, bạn cùng phòng Cố Mặc Hàm không ngừng hâm mộ.

Khi đó Cố Mặc Hàm trong trường là người chủ trì rất mát tay, Tần Vũ Dương sẽ dành nhiều thời gian đi cùng Cố Mặc Hàm tham gia buổi tập dượt tiết mục, khi biểu diễn chính thức cô sẽ ngồi trên ghế khán giả nhìn lên Cố Mặc Hàm đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ trên sân khấu, khi Cố Mặc Hàm bận rộn công việc của hội sinh viên thì cô sẽ ở bên cạnh chờ đợi.

Cũng không lâu sau, dường như mọi người ở H Đại đều biết cảnh tượng trong sân trường bên cạnh Cố Mặc Hàm phong vân luôn có một cô gái dịu dàng, cô luôn đi kèm mỉm cười, vẫn luôn ôn nhu chờ đợi, chờ đợi một Cố Mặc Hàm bận rộn.

Sau đó Tần Vũ Dương có hỏi Cố Mặc Hàm tại sao lại tìm cô làm bạn gái.

Tần Vũ Dương nhớ lúc ấy Cố Mặc Hàm ôn nhu nhìn về phía cô, trong đôi mắt sâu thẳm tràn đầy sự nuông chiều, sau đó sẽ chậm rãi mở miệng, giọng nói trầm thấp êm tai: "Anh nhìn quanh, cảm thấy chỉ có em là thích hợp nhất."

Tần Vũ Dương vui vẻ cười, nhón chân hôn nhẹ lên má Cố Mặc Hàm. Cố Mặc Hàm đưa tay vò rối mái tóc dài của cô.

Nhưng Tần Vũ Dương trẻ tuổi không biết, Cố Mặc Hàm nói là "Em thích hợp nhất", chứ không phải là "Anh yêu em" hoặc là "Anh thích em", chỉ bởi vì thích hợp, nhưng mà hai từ này có sự khác nhau rất lớn.

Cố Mặc Hàm và Tần Vũ Dương tay trong tay trải qua hai mùa xuân hạ thu đông, sau đó một nhân vật trong bước ngoặt lịch sử xuất hiện.

Đảo mắt lại đến thời gian nhập học của tân sinh viên, Cố Mặc Hàm làm một người chủ trì trong cuộc thi bình chọn ủy viên, lúc diễn tập anh chỉ vào một người con gái dự thi nói với Tần Vũ Dương: "Em xem, cô ấy thật giống Hà Miêu."

Hà Miêu là tên của "Cô bạn cùng bàn".

Tim Tần Vũ Dương chột trầm xuống, quay đầu nhìn sang. Không thể không nói, quả thật rất giống, dung mạo, khí chất đều có sáu bảy phần giống nhau. Trên ngực của cô ta ghi: Triệu Tịch Vũ.

Ngẩng đầu nhìn Cố Mặc Hàm một cái, trên khuôn mặt anh tuấn của Cố Mặc Hàm có một tia hoảng hốt.

Tần Vũ Dương bỗng nhiên nhớ lại cảnh khi cô ngồi ở dưới hàng cây liễu quảng trường nghe Cố Mặc Hàm nói về câu chuyện của anh và Hà Miêu. Dưới ánh đèn mờ, nửa mặt của Cố Mặc Hàm khuất trong bóng tối, trong miệng chậm rãi nhớ lại chuyện cũ, thanh âm trầm thấp êm tai, ánh mắt nhìn xa xăm, trong đôi mắt hoa đào động lòng người kia có ngọt ngào, có vui mừng, sau đó có xót xa, có hối hận. . . . .

Sau đó, học mọi thứ ngay hôm học trường ưu tú, Triệu Tịch Vũ sẽ thảo luận công việc, thảo luận học tập cùng Cố Mặc Hàm, mặt sẽ tươi cười gọi học tử Tần Vũ Dương.

Tần Vũ Dương sẽ ở chỗ khán giả nhìn Cố Mặc Hàm và Triệu Tịch Vũ trên sân khấu, nghe người chung quanh thì thầm xôn xao.

"Hai người này chủ trì thật ăn ý, đáng lẽ phải là một đôi nha."

"Làm sao có thể, đó là Cố Mặc Hàm, sao cô ta lại là bạn gái được?"

. . . . .

Tần Vũ Dương thấy sách Cổ Mặc Hàm, trên giấy thấy tên của Hà Miêu, tên của Triệu Tịch Vũ.

Tần Vũ Dương không biết Cổ Mặc Hàm có phải đã thay lòng đổi dạ rồi chẳng, anh chỉ đơn thuần thích Triệu Tịch Vũ, hay là thích Triệu Tịch Vũ giống như Hà Miêu.

Tần Vũ Dương đang chờ Cổ Mặc Hàm nói chuyện với cô. Cô chưa đợi được, thì nhận được thông báo trường tổ chức đi thực tập.

Trước khi lên đường thực tập, Tần Vũ Dương có nói với Cổ Mặc Hàm phải chờ cô trở lại, cô có lời muốn nói với anh. Cô muốn, nếu anh không muốn mở miệng, vậy thì cô nói cũng được.

Cổ Mặc Hàm cứng chiều vò rối tóc của cô, cười nói ừ.

Kế hoạch tổ chức đi thực tập rất nhiều, mỗi ngày Tần Vũ Dương bận rộn đến trời tối mịt, cuối cùng đã tới lúc kết thúc.

Ngày đó trở về, Tần Vũ Dương không có báo với Cổ Mặc Hàm.

Tần Vũ Dương nhớ, ngày đó tuyết bay lả tả dưới đất, xe lửa đến trễ giờ, đợi cô cùng các bạn học lục đục quay về trường học đã hơn chín giờ, Tần Vũ Dương vừa lạnh lại vừa đói, nghĩ tới nắm chặt thời gian trở về dọn dẹp một cái rồi gọi Cổ Mặc Hàm ra ngoài mời cô ăn cơm.

Dưới đèn đường ký túc xá Tần Vũ Dương nhìn thấy Triệu Tịch Vũ, rõ ràng Triệu Tịch Vũ đang đợi người, sợ rằng người chờ kia chính là cô.

"Học tử. . . . ." Triệu Tịch Vũ sợ hãi đi tới bên cạnh Tần Vũ Dương.

Tần Vũ Dương nghĩ cô đã biết Triệu Tịch Vũ sẽ nói cái gì, cô dường như chờ giờ khắc này thật lâu.

Triệu Tịch Vũ nhất cổ tác khí [2]: "Tần Vũ Dương, tôi thích Cố Mặc Hàm, tôi không muốn làm học muội của anh ấy nữa, tôi cũng biết rõ anh ấy thích tôi!"

Xung quanh phát ra tiếng thán phục, tiếp theo là khẽ xôn xao.

Ôi, ngay cả học tỷ đều không gọi, thật là thiếu kiên nhẫn. Tần Vũ Dương vẫn như trước mỉm cười: "Ah? Làm sao cô biết anh ấy thích cô?"

"Học trưởng luôn nhìn mặt tôi đến xuất thần, hơn nữa thời gian còn rất lâu!"

"Làm sao cô biết anh ấy đang nhìn cô, nói không chừng anh ấy thông qua mặt của cô để nhìn một người khác giống cô thì sao?"

Triệu Tịch Vũ hiển nhiên không có hiểu ý tứ của những lời này.

"Tần Vũ Dương, tôi biết chị ấm ức, nhưng đây là sự thật."

Tần Vũ Dương nhìn cô gái nhỏ hơn cô hai tuổi này, chẳng qua là cảm thấy cô ta rất ngây thơ. Cô cho là những lời này sẽ do Cố Mặc Hàm nói, hoặc là chính cô nói, chính là cô bất ngờ nghe những lời này từ trong miệng Triệu Tịch Vũ nói ra, hơn nữa nói như vậy cũng không có chứa kỹ thuật gì hết. Triệu Tịch Vũ so với cái oanh oanh yến yến của bố, thật sẽ chẳng chịu nổi một cú đâu.

Từ sơ trung Tần Vũ Dương đã bắt đầu thấy đủ loại người đàn bà kia của cha diều võ dương oai, đã sớm thân kinh bách chiến [3], ý tứ như nhau, từ trong miệng của người đàn bà từng trải xã hội nói ra, thì lực sát thương lớn của Triệu Tịch Vũ không thể bằng được, trong lúc này chợt thấy đối mặt với đối thủ nhỏ yếu này, cô lại không biết nên làm gì bây giờ. Giờ khắc này, Tần Vũ Dương lại muốn cảm ơn bố đã để cho cô trải qua phương diện này, mới có thể làm cho cô hiện tại bình tĩnh như thế.

"Là Cố Mặc Hàm để cho cô nói ra những lời này sao?"

"Không phải, là tự tôi muốn tới."

Tần Vũ Dương lấy di động ra gọi cho Cố Mặc Hàm báo anh qua đây. Trong lòng Tần Vũ Dương vẫn ôm lấy một tia hy vọng. Cô và Cố Mặc Hàm đã bên nhau hơn hai năm, Cố Mặc Hàm vẫn còn có chút tình cảm đối với cô đi, anh cũng thích cô một chút chứ, mặc dù cô thích anh rất nhiều.

"Cố Mặc Hàm, anh tới ký túc xá của em đi."

"Vũ Dương, em đã về?"

"Ừ, qua đây đi, nhanh lên một chút."

Tần Vũ Dương quay đầu nói với một đám người: "Nhìn nào nhiệt cũng đủ lâu rồi, tất cả giải tán đi. Cũng sắp tốt nghiệp rồi, cũng chừa cho tôi một chút mặt mũi chứ."

Cố Mặc Hàm thật là nhạy bén, mới vừa tìm được Tần Vũ Dương, lại thấy hai mắt đăm lẹ của Triệu Tịch Vũ cùng mọi người chỉ chỉ chỗ chỗ anh ở trên đường liền hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Cố Mặc Hàm nhẹ nhàng nói với Triệu Tịch Vũ: "Triệu học muội, em trở về trước đi."

"Triệu học muội? Ha ha, Cố Mặc Hàm, bây giờ nơi này không có người khác, anh không cần phải giả bộ đâu. Anh nói anh sẽ chờ em quay lại, anh sẽ đợi, nay còn tìm một người cùng anh chờ. Cố Mặc Hàm hôm nay cô ta dám đến tìm em, anh dám nói anh không có làm cử chỉ gì để cho cô ta hiểu lầm không?" Tần Vũ Dương bỗng nhiên cảm thấy buồn cười.

"Vũ Dương, em đừng như vậy! Triệu Tịch Vũ, cô về trước đi!" Cố Mặc Hàm xoay người lớn tiếng nói với Triệu Tịch Vũ, sự nhẫn nại đã giấu

không được.

Triệu Tịch Vũ còn muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng chỉ há hốc mồm rồi rời đi.

"Vũ Dương, anh và Triệu Tịch Vũ không có gì cả, em đừng suy nghĩ nhiều." Cố Mặc Hàm cố nắm tay Tần Vũ Dương, tay của cô lạnh buốt.

Tần Vũ Dương vung tay anh ra: "Cố Mặc Hàm, anh còn yêu Hà Miêu phải không?"

"Hà Miêu? Cô ấy đã mất rồi." Trong mắt Cố Mặc Hàm hiện lên một tia đau đớn.

"Cố Mặc Hàm, anh còn yêu cô ấy không?"

". . . . ."

"Em biết rồi, vậy anh có yêu em không?"

"Thật xin lỗi. . . . ."

Tia hi vọng trong lòng Tần Vũ Dương rốt cục cũng hóa thành tro bụi, nước mắt rơi đầy mặt, khổ sở trong lòng như biển chảy vào núi vậy.

"Em đã rất nhiều lần nhìn thấy anh viết tên Hà Miêu và Triệu Tịch Vũ, em muốn biết có phải là anh không quên được Hà Miêu nên mới yêu Triệu Tịch Vũ?"

"Anh không quên được Hà Miêu, anh cho là mình đã quên, nhưng mà anh vừa nhìn thấy Triệu Tịch Vũ, anh liền nhớ tới cô ấy. Thật xin lỗi, Vũ Dương, thật xin lỗi. . . . ."

Tần Vũ Dương cúi đầu lau khô nước mắt, ngẩng đầu mỉm cười nhìn Cố Mặc Hàm.

Đèn đường mờ đem bóng hình Cố Mặc Hàm kéo dài rất dài, dưới ngọn đèn đường, bông tuyết màu trắng bay lả tả rơi trên lông mày, trên đôi mắt, trên áo khoác ngoài màu đen của Cố Mặc Hàm.

"Mặc Hàm, anh biết không, lần đầu tiên em gặp anh là chín năm trước, anh đến trường của bọn em đá hữu nghị, ở cửa cầu thang nơi khán đài, anh mặc một cái quần jean áo sơ mi trắng, khuôn mặt phấn khởi, đứng trong ánh mặt trời, đó là lần đầu tiên em gặp anh, sự xuất hiện của anh như làm cả thế giới của em chiếu sáng lên vậy.

Sau đó, chúng ta đều tự có cuộc sống của mình, hoàn toàn là cuộc sống song song.

Gặp lại anh, là trong buổi lễ khai giảng cao trung, anh đứng trên bục đại diện cho tân học sinh phát biểu, trầm ổn tự tin.

Về sau ở trong trường lại nhìn thấy anh nhiều hơn, nhưng em biết, anh chưa hề chú ý tới em.

Năm ấy thi đại học, em cho mình một cơ hội cuối cùng, đăng ký vào H Đại.

Chúng ta vẫn là những đường thẳng song song, cứ song song như vậy, song song nhau, rốt cục cũng có một ngày, anh nói ước em làm bạn gái của anh. Em vui đến muốn khóc, tim cứ đập liên tục, thì ra nhiều năm như vậy, trong lòng của em vẫn vô thức giữ lại vị trí đấy cho anh.

Khi quyết định ở bên anh, em đã được thông qua buổi phỏng vấn ở phòng thí nghiệm, hơn nữa đã tranh cử vào hội trưởng hội sinh viên thắng lợi cũng đã trong tầm mắt, nhưng mà em đã bỏ qua hết, bởi vì em sợ em bận rộn rồi thì không có nhiều thời gian ở bên anh.

Khi quyết định ở bên anh, em đã không muốn đi suy tính tương lai sẽ như thế nào, em chỉ muốn trong lòng anh có một vị trí cho em, em chỉ

muốn bên anh mà thôi.

Chúng ta lần đầu tiên dắt tay nhau là ở bên hồ Nhật Nguyệt, đêm hôm đó, trên ghế đá nhỏ không có bóng đèn đường, mới vừa ngồi xuống tay của anh liền vươn tới, nhẹ nhàng chạm vào tay của em, sau đó nắm thật chặt, dịu dàng vuốt ve, mà vẻ mặt anh như là khổ đại cừu thâm vậy [4], rõ ràng là mình chiếm tiện nghi, vậy mà trên mặt lại có thể như kỳ tích bày ra một vẻ mặt bị thua thiệt.

Bắt đầu từ ngày đó, chúng ta luôn tay trong tay xuất hiện ở từng góc từng nơi trong trường.

Nhớ mùa đông năm ấy, anh phải tham dự cuộc thi công nghệ lúc trở về, máy bay lại trễ, em chờ anh chờ đến đông cứng cả người, lúc anh bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt em, em vui mừng thét chói tai, đó là phát ra từ sự vui sướng trong lòng. Đêm hôm đó, cũng là có tuyết rơi, anh ôm lấy em từ phía sau xoay một vòng, kéo em vào trong ngực mạnh mẽ hôn em, mặc cho nước tuyết tan ướt đầm cả tóc và mặt. Dọc đường trở về, trên đường tràn ngập nước tuyết chưa đông lại, anh không nói một câu liền công em, vũng vàng mà đem em đặt ở trên lưng, một mình bước trên nước tuyết lạnh như băng, lúc ấy em ở trên lưng anh đã nghĩ để cho anh công em cả đời cũng được.

Lúc ở nhà vào kỳ nghỉ đông năm ngoái, bố mẹ em gây gỗ, em run rẩy bấm điện thoại của anh, khóc nói em nhớ anh. Anh nói, bảo bố đừng khóc, em đến quảng trường chúng ta thường gặp nhau đi. Em lao nhanh ra cửa chạy thẳng tới quảng trường, trong đầu đều là vẻ mặt của anh, sau khi nhìn thấy anh em gục khóc lớn trên đầu vai anh, anh cái gì cũng không nói, chỉ là ôm em thật chặt. Em nghĩ em có lẽ cũng tìm không được một người nào tốt hơn anh. Nhưng, em muốn cùng anh ở bên nhau cũng không phải bởi vì anh rất tốt với em, mà bởi vì em yêu anh. Bởi vì yêu anh, em có thể vứt bỏ mọi thứ.

Em muốn, chỉ cần có một người cùng em ăn cơm, mở rộng tấm lòng vui vẻ ra. Em muốn, là tay trong tay hạnh phúc đi dạo trên phố. Em muốn, lúc em cô đơn đau khổ, sẽ có người ở bên em, ôm lấy em thật chặt.

Em không phải là người đầu tiên trong lòng anh, không phải là người đầu tiên nắm tay anh, không phải là người đầu tiên ôm anh, không phải là người đầu tiên hôn anh, nhưng em không để ý, nếu anh không muốn chia tay, em cũng không từ bỏ. Nhưng mà anh đã bỏ qua tình cảm của chúng ta trước, là anh xoay người trước, vậy em cũng sẽ không ở chỗ này chờ anh nữa.

Đây có lẽ là lần đầu tiên trong đời nói những lời này với anh, cũng là một lần cuối cùng.

Em tại sao có thể tranh giành được với một người chết cơ chứ?

Cố Mặc Hàm, em không bao giờ nữa muốn nhìn thấy anh nữa.

Chúng ta, chia tay đi."

- _____ Lúc tử sinh hay khi cách biệt Chẳng bỏ nhau lời quyết thệ rồi Cầm tay nàng hẹn mấy lời Sống bên nhau cho đến bạc đầu [2]
Nhất cổ tác khí: Câu này là một câu thành ngữ có nghĩa là làm việc gì cũng còn hăng hái tiến lên, nhân lúc hăng say nhất thì làm một mạch cho xong.

[3] Thân kinh bách chiến: có nghĩa là tự mình trải qua quá rất nhiều lần chiến đấu, kinh nghiệm phong phú.

[4] Khổ đại cừu thâm: rất khổ cực, cừu hận cũng rất sâu.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Tình Không Biết Bắt Đầu Tự Lúc Nào, Chỉ Biết Hường Về Một Người Mà Yêu Say Đắm. [4]

Tần Vũ Dương nói xong, nước mắt xoay chuyển thật lâu trong vành mắt rồi cục cũng rơi xuống, sau đó nhìn Cố Mặc Hàm một lần cuối, xoay người rời đi. Cố Mặc Hàm nhìn Tần Vũ Dương dứt khoát xoay người rời đi, bóng lưng cô đơn hiu quạnh. Anh bỗng nhiên hoảng hốt. Anh nhớ mỗi lần khi đưa Tần Vũ Dương trở về ký túc xá, cô sẽ quay đầu lại liếc anh một cái rồi mới đi tiếp, thế nhưng lần này cô thật sự sẽ không quay đầu lại.

Trong năm năm xa cách này, mỗi khi Cố Mặc Hàm nhớ tới chuyện ngày đó, tim đều đau đến thở không nổi, anh không biết Tần Vũ Dương mang theo tâm trạng như thế nào nói ra những lời này, từ trong những lời này anh cảm nhận được sự dứt khoát cũng như oán hận của Tần Vũ Dương.

Trong những ngày cuối cũng ở đại học cuộc sống vẫn như nước chảy, Cố Mặc Hàm rất ít nhìn thấy Tần Vũ Dương ở sân trường, cho dù gặp được cô cũng là nhìn không chớp mắt, chỉ gặp thoáng qua mà thôi.

Chuyện đêm hôm đó truyền đi đầy trời, sau đó Tần Vũ Dương và Cố Mặc Hàm, còn có Triệu Tịch Vũ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cũng không ai biết, chỉ là không thấy người con gái dịu dàng kia bên cạnh Cố Mặc Hàm nữa, vương tử như đắm chìm trong gió xuân cũng trầm mặc trong thời gian dài, về phần Triệu Tịch Vũ cô ta bắt đầu đi theo sau Cố Mặc Hàm, Cố Mặc Hàm nhìn thấy cô nhiều khi chỉ là trầm mặc không nói.

Mọi người từ đầu đến cuối cũng không nhìn thấy Tần Vũ Dương rơi một giọt nước mắt nào, bởi vì nước mắt của Tần Vũ Dương cũng đã chảy vào buổi tối đó rồi.

Ngày đó Tần Vũ Dương sau khi rời đi liền đến bờ biển phía sau trường. Cô dùng áo khoác ngoài cùng khăn quàng cổ đem mình bọc thật kín. Cô đứng ở bờ biển nhìn bông tuyết liên tục rơi không ngừng trong nước biển, bên tai là tiếng gió biển vù vù, gió lớn và bông tuyết xông tới mặt làm cô nghẹn đến thở không nổi. Nước mắt theo hai gò má rơi trên khăn quàng cổ, chảy vào trong cổ, Tần Vũ Dương cũng không cảm thấy lạnh, lạnh này có thể so với nỗi lòng lạnh lẽo của cô không.

Cố Mặc Hàm, em thật hận anh chết đi được, em một lòng yêu anh, liều lĩnh yêu anh, dùng hết tất cả sức lực, nhưng mà, rốt cuộc, ở trong lòng anh em là cái gì cơ chứ!

Đứng đến nửa đêm, tay chân Tần Vũ Dương đều đã đông cứng, thì cô mới từ từ trở về. Đi tới dưới ký túc xá lại thấy Cố Mặc Hàm cũng vừa chuẩn bị trở về. Tuyết rơi càng lúc càng nhiều, Tần Vũ Dương chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy bóng lưng Cố Mặc Hàm, chỉ thấy bóng lưng từ từ biến mất.

Sau đó, Tần Vũ Dương tìm được công việc ở Đẳng Đạt, còn Cố Mặc Hàm bỏ qua việc được cử đi nghiên cứu sinh, thành công nhận được offer của trường đại học danh tiếng tại Mỹ.

Lần cuối cùng Tần Vũ Dương nhìn thấy Cố Mặc Hàm là trên buổi lễ tốt nghiệp, anh đại diện cho các sinh viên tốt nghiệp xuất sắc phát biểu. Tần Vũ Dương cảm thấy từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng nhìn thấy Cố Mặc Hàm với đủ loại danh nghĩa đứng ở trên sân khấu phát biểu, đây cũng là một lần cuối cùng đi.

Cố Mặc Hàm, tạm biệt!

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Độc Dược

Bước vào Đăng Đạt năm đó, Tần Vũ Dương 22 tuổi.

Cầm các loại chứng chỉ học bổng cùng những thứ khác trong trường có thể đạt được tất cả vẻ vang, còn mang theo một ước mơ đẹp đối với tương lai.

Hiện thực nói nói cho cô rằng, những chứng chỉ học bổng gì đó, danh hiệu vẻ vang gì đó, cũng chỉ là một mảnh giấy, những thứ kia cũng không là gì hết, ở nơi này không ai coi trọng những thứ này.

Mỗi ngày Tần Vũ Dương bưng trà rót nước, làm công việc đánh chữ photo, về sau từ từ va chạm với công việc, không có ai nói cho cô nên làm như thế nào, cô chỉ có thể tự mình tìm tòi, tự mình vấp phải khó khăn, sau đó đổi lại phương hướng lại tiếp tục vấp phải khó khăn.

Cô là người mới, không có người nâng đỡ, không có tiền tài, cũng không có kinh nghiệm, vì thành tích công việc mà cô dốc hết sức lực.

Tiếp khách dùng cơm, uống rượu uống đến nôn mửa, rạng sáng về đến nhà là ngã xuống giường nằm ngủ, ngày thứ hai vẫn đứng giờ đi làm.

Học cách nói chuyện, gặp người nào thì nói cái nấy.

Học được cách chịu đựng, chịu đựng sự chế giễu của đồng nghiệp, chịu đựng sự cay nghiệt và ăn bớt của khách hàng.

Học được xây dựng và quản lý con người của mình.

Học làm người phụ nữ có địa vị cao, cử chỉ tự nhiên, nói năng tao nhã, ăn mặc gọn gàng, có nội hàm [1].

Học được sát ngôn quan sắc [2], suy đoán tâm tư người khác.

Tần Vũ Dương từng vô số lần nửa đêm không người mà rơi nước mắt, từng vô số lần muốn từ bỏ, nhưng những ý nghĩ này đều bị cô bóp chết. Cô từng bước một leo lên cao.

Rốt cục bên trong công việc cô cũng gây dựng giang sơn của mình, có rất nhiều công ty nổi tiếng đều tung cánh ô – liu về phía cô.

Khi cô làm đến Tổng Giám đốc của Đẳng Đạt thì cô đã vào Đẳng Đạt được ba năm, khi đó cô trang điểm tinh tế, ăn mặc quần áo đoan trang vừa vặn, với nụ cười vừa đủ, có tài ăn nói, mạnh vì gạo bạo vì tiền, khôn khéo, ở trên bàn rượu lãnh đạo đội của cô giành được từng hợp đồng từng hợp đồng một.

Người theo đuổi cô nối dài không dứt, nhưng đều bị cô từ chối khéo, cứ như tảng kính thương hải nan vi thủy [3].

Trong thời gian này, vẫn không tránh khỏi nghe được tin tức về Cố Mặc Hàm, nghe nói anh ở Mỹ rất tốt, nghe nói Triệu Tịch Vũ sau khi tốt nghiệp cũng đi Mỹ, nghe nói. . . . .

Tần Vũ Dương của hiện tại có một mặt nạ hoàn hảo, một trái tim không thể xuyên thủng.

Khi Tần Vũ Dương phục hồi lại tinh thần, thì nước trong bồn tắm đã lạnh rồi, cô đứng dậy lau khô người, lên giường đi ngủ, vẫn còn khó ngủ. Trên đời này chuyện mệt mỏi nhất, chớ có trơ mắt nhìn tim mình tan vỡ, rồi còn phải tự mình động thủ đem nó ghép lại.

Lúc này, trong khu dân cư cao cấp của thành phố C, Cố Mặc Hàm đứng trước cửa sổ sát đất tại phòng khách, cầm trong tay một ly rượu, thỉnh thoảng lại lấy tay vuốt ve miệng ly.

Phòng khách một mảnh tối đen, chỉ có ánh đèn bên ngoài rọi vào.

Không hổ là khu dân cư cao cấp, từ trên tầng 16 nhìn xuống, có thể thấy toàn bộ cảnh đêm của thành phố, ánh đèn rực rỡ.

Cố Mặc Hàm nhìn ra ngoài cửa sổ, môi mím thật chặt, ánh mắt tĩnh mịch.

Qua nửa ngày, mới lấy di động ra, ngón tay thon dài không hề dừng lại nhấn xuống một dãy số, chợt dừng lại, sau đó thở dài một cái, vung tay lên ném di động tới trên ghế sa lon.

Hôm nay, muộn như vậy rồi anh có còn đủ tư cách quấy rầy cô không?

Buổi họp mặt bạn học hôm nay sẽ gặp Triệu Tịch Vũ, anh cũng không nghĩ đến.

Năm đó anh từ bỏ việc được giữ lại nghiên cứu sinh để đi Mỹ, thầy hướng dẫn là một giáo sư nổi tiếng yêu cầu khắc khe. Ban đầu Cố Mặc Hàm bận rộn quen với hoàn cảnh, bận rộn làm quen bạn bè mới, bận rộn học tập, bận rộn làm thí nghiệm, từ từ, năng lực và tài hoa của anh bộc lộ hết, nhận được sự khen ngợi của giáo sư và bạn học, phối với vóc người cao to rắn rỏi và ngũ quan đẹp trai bức người trên người anh, duyên khác phái của anh ở nước ngoài lại càng tốt.

Người khác sẽ hỏi anh, tại sao không chấp nhận các cô ấy. Cố Mặc Hàm nói, tôi có bạn gái rồi, chỉ có điều, chúng tôi đã chia tay. Khi anh nói những lời này trong đầu sẽ hiện lên khuôn mặt tươi cười của Tần Vũ Dương, khoe miệng anh khẽ nhếch lên, hốc mắt ửng đỏ.

Chờ sau khi tất cả mọi thứ đều như ý muốn, anh bắt đầu nhớ, nhớ quê hương ở bờ bên kia đại dương, nhớ H Đại, nhớ bạn học bạn bè và người thân, còn có, nhớ điên cuồng Tần Vũ Dương.

Trong cái đêm chia tay với Tần Vũ Dương, Cố Mặc Hàm đứng thật lâu ở dưới bóng đèn đường, trong đầu anh rất rối loạn, trong lòng cũng rất hoảng sợ. Anh không muốn để Tần Vũ Dương cứ như vậy rời đi, nhưng anh cũng không biết tại sao đối với Hà Miêu lại nhớ mãi không quên.

Anh rốt cuộc hiểu ra, anh tưởng rằng anh còn thích Hà Miêu chỉ đơn giản là vì sự chấp niệm đối với mối tình đầu, là mỗi một người đều có, anh nhớ mãi không quên đối với Hà Miêu chẳng qua là trong tim anh hoài niệm về những năm tháng thanh xuân đã qua mà thôi, chỉ là những năm tháng thanh xuân trùng hợp có Hà Miêu mà thôi.

Anh rốt cuộc nhận ra, anh yêu Tần Vũ Dương.

Tần Vũ Dương giống như độc dược mẫn tính, khoảng thời gian ở bên nhau ba năm, anh sớm thành thói quen có một cô gái đi theo như vậy, độc dược sớm đã xâm nhập vào cốt tủy anh, chờ cô rời đi, anh mới phát hiện mình đã trúng độc.

Anh đã tự làm tổn thương mình, hai bọng họ trở thành người qua đường Giáp.

Cô rời đi, đi về một tương lai không có anh.

Anh thông qua đủ loại phương pháp để thu thập tin tức của Tần Vũ Dương, ngoài giờ học anh tận dụng thời gian rảnh rỗi thành lập Phong Hoa, chờ thời cơ chín muồi anh lại đem Phong Hoa tiến vào trong nước, anh muốn tiến vào thế giới của Tần Vũ Dương, cho dù nhỏ nhoi cũng tốt.

Tần Vũ Dương khổ cực mấy năm nay, anh đều nhìn thấy. Anh yêu thương cô.

Khi Triệu Tịch Vũ tới Mĩ tìm anh thì anh rất bình tĩnh.

Ở trong quán cà phê trên phố ngoại quốc anh và Triệu Tịch Vũ ngẩn ra cả buổi trưa, kiên quyết từ chối cô, sau đó cũng không muốn thấy cô lần nào nữa.

Triệu Tịch Vũ đến khiến cho anh bỗng nhiên ý thức được, anh cũng phải tranh thủ một chút, anh không thể chịu đựng được trong thế giới của anh từ đây không còn có cô.

Vì vậy, anh về nước.

Gặp Tần Vũ Dương, khi người khác giới thiệu, cô lại giả vờ không biết anh.

Anh vui vẻ chấp nhận, phối hợp một cách hoàn hảo.

Wũ Dương, anh muốn cùng em bắt đầu lại, bắt đầu quen lại một lần nữa.

Wũ Dương, anh yêu em!

- _____

[1] Nội hàm: là những điều hàm chứa, chứa đựng bên trong.

[2] Sát ngôn quan sắc: tùy mặt gửi lời; thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt; đoán ý qua lời nói và sắc mặt.

[3] Đây là câu thơ trong bài Lý tứ ngũ thủ của Nguyên Chấn Tăng kinh thương hải nan vi thủy Trừ khước Vu sơn bất thị vân Thủ thứ hoa tùng lân hồi cố Bán duyên tu đạo, bán duyên quân Từng đi biển cả nước hề chi Trừ núi Vu ra, chẳng có mây.

Ví gặp người hoa không ngoạn lại Nửa vì tâm tánh, nửa tình si.

Có nghĩa là: Đã từng ra biển lớn thì nước sông hồ khó gọi là nước.

Ngoại trừ mây ở núi Vu, những chỗ khác chưa phải là mây.

[Đã có em rồi] có gặp người đẹp anh cũng nản quay đầu.

Một phần vì nay anh tu tâm dưỡng tính, một phần chỉ nghĩ tới em thôi.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Yêu Nghiệt Mới Xuất Hiện

Chúng ta đã từng cho rằng bản thân có thể chết vì tình yêu, nhưng thật ra tình yêu không chết người. Nó sẽ chỉ đau như đâm một mũi kim, sau đó chúng ta khóc không ra nước mắt, chúng ta trần trọc, chúng ta ủ bệnh lâu cũng thành nan y, chúng ta rèn mãi cũng thành thép. Anh không phải là gió, mà tôi cũng không phải là cát, day dưa nữa cũng không đến được chân trời, lau khô nước mắt, sáng sớm ngày mai chúng ta đều phải làm việc.

Khi những tia ánh dương rực rỡ đầu tiên xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào, thì Tần Vũ Dương đã rời giường. Tần Vũ Dương nhìn vào gương một phụ nữ tóc tai bù xù, sắc mặt tái nhợt với hai mắt gấu mèo đen thật to, cau mày một cái, ngón tay trở bên phải vuốt ve cằm, cô cảm thấy không thể tiếp tục như vậy nữa, cô cần phải nghĩ ra biện pháp mới được. Cô nên đem Cố Mặc Hàm như là một người khách hàng bình thường, ngoài ra cũng không thể có mối quan hệ khác. Đúng, chính là như vậy.

Mới lái xe ra cửa khu dân cư, mắt phải Tần Vũ Dương liền bắt đầu nháy liên tục, huyết thái dương cũng theo đó âm ỉ nháy nháy lên. Trong lòng Tần Vũ Dương có dự cảm xấu, quả nhiên mọi chuyện kế tiếp đều không thuận lợi.

Đầu tiên, bởi vì phía trước xảy ra tai nạn giao thông, Tần Vũ Dương ở trên đường bị tắc hơn một giờ. Sau đó, thật vất vả đến công ty mới vừa vào

cửa, thư ký liền nói cho cô, Đồng sự Tôn nhắn với cô ấy nếu cô tới thì lập tức lên gặp.

Tần Vũ Dương là một tay Đồng sự Tôn cất nhắc lên, quan hệ của hai người trải qua sự thử thách mấy năm nay, đã không còn là quan hệ cấp trên cấp dưới nữa, Đồng sự Tôn đối với cô càng giống như trưởng bối đối với vãn bối vậy. Thông thường nếu tìm cô vội vã như vậy nhất định là chuyện lớn rồi.

Tần Vũ Dương không dám chậm trễ, lập tức đi ngay.

"Hi, Đồng sự Tôn, ngài tìm tôi?" Tần Vũ Dương đi vào sau đó ngồi đối diện với Đồng sự Tôn, miễn cưỡng mở miệng.

"Cô còn thoải mái như vậy, dự án hợp tác với Phong Hoa bàn bạc thế nào rồi?" Đồng sự Tôn ngẩng đầu nhìn cô.

". . . . ."

Tần Vũ Dương bỗng nhiên phát hiện cô dường như đã đem chuyện này quên mất.

"Tần Vũ Dương! Cô muốn làm gì? Ah? Cô có biết dự án này quan trọng lắm không?"

Tần Vũ Dương nghĩ sáng hôm nay Đồng sự Tôn nhất định là bị phu nhân Tôn xinh đẹp chọc tức, nên bây giờ mới đem cô thành nơi trút giận đây mà.

Tần Vũ Dương tùy tiện mở miệng: "Gần đây tâm trạng tôi không tốt lắm, sau này tôi sẽ theo dõi."

Đồng sự Tôn nhìn bộ dáng lười biếng này của cô càng thêm tức giận: "Có biết Công ty T Nhật Bản chưa? Gần đây bọn họ đang tiếp xúc với Cố

Mặc Hàm, muốn cùng anh ta hợp tác dự án lần này."

Tần Vũ Dương bỗng nhiên ngồi nghiêm chỉnh lại, không nên khinh thường ngành công nghiệp ô tô tại Nhật Bản, hơn nữa người Nhật Bản suy nghĩ cẩn thận, đầy mưu mô, cũng không phải là một đối thủ dễ dàng đánh bại.

Đồng sự Tôn rất cục thấy được hiệu quả như mong muốn, năng lực của Tần Vũ Dương ông vẫn rất yên tâm.

"Nhất định phải giành được dự án hợp tác lần này, không thể có bất cứ sai lầm nào."

"Tôi còn có lời muốn nói." Tần Vũ Dương giống như học sinh tiểu học giơ tay lên.

"Nói đi."

"Tôi muốn nghỉ phép!"

"Tần Vũ Dương! Cô đi ra ngoài cho tôi! Lập tức! Không giành được Cổ Mặc Hàm cô đừng tới gặp tôi!" Đồng sự Tôn rất cục cũng nổi bão.

Tần Vũ Dương cười cười đi ra, cô cảm thấy ông lão này vẫn rất dễ thương.

Trở lại phòng làm việc, Tần Vũ Dương trầm tư một lúc.

Công ty T cũng đã đến góp vui rồi, bây giờ Cổ Mặc Hàm đã có lực hấp dẫn như vậy sao? Người Nhật Bản suy nghĩ kín đáo lại đầy mưu mô, đây là một đối thủ mạnh.

Sau đó cô tổ chức một cuộc họp với tổ hạng mục, nắm rõ tình huống, kế hoạch một chút công việc tiếp theo, phân công nhiệm vụ. Sau đó cô chạy thẳng tới Phong Hoa.

Tần Vũ Dương đến phòng làm việc của Cố Mặc Hàm thì tiếp tân thông báo Cố Mặc Hàm đang tiếp khách, cô tới ghế xô - pha trước phòng làm việc uống cà phê ngồi chờ, điệu bộ thoải mái nay càng thoải mái hơn.

Khi đến lần trước không có nhìn kỹ, phòng tiếp tân Phong Hoa giống như mới được trang trí lại, khiêm tốn mà lộ ra sự xa hoa, đúng là phong cách Cố Mặc Hàm.

Không đợi cô nhìn kỹ, cửa phòng làm việc liền mở ra, Triệu Tịch Vũ từ bên trong đi ra.

Trong tích tắc Tần Vũ Dương có chút ngạc nhiên, rất nhanh mỉm cười che giấu đi. Cô ta đã biết sau này cô và Cố Mặc Hàm không có cùng một chỗ, hiện tại cô ta sao lại xuất hiện ở nơi này?

Cô mỉm cười nhìn Triệu Tịch Vũ đến gần. Triệu Tịch Vũ không còn là cô gái nhỏ đơn thuần nữa, mấy năm không gặp ngày càng đẹp ra, khí chất cũng thay đổi rồi, bộ y phục văn phòng màu lam đậm đem vóc người của cô ta hiện ra hoàn mỹ hơn.

Tần Vũ Dương cảm thấy trừ ngũ quan có thể thỉnh thoảng thấy bóng dáng Hà Miêu, thật sự Triệu Tịch Vũ và Hà Miêu một chút cũng không giống nhau, năm đó mình sao lại cảm thấy giống như vậy chứ?

Triệu Tịch Vũ đến gần cũng cười một tiếng: "Tần tổng."

Tần Vũ Dương không biết nên xưng hô như thế nào với Triệu Tịch Vũ. Gọi thẳng tên? Có vẻ không lễ phép. Triệu học muội? Quá thân mật, không thích hợp với quan hệ hiện tại của bọn họ. Cô Triệu? Cái này cũng không tệ lắm.

Cô vừa định mở miệng, thư ký Cố Mặc Hàm đã đến cắt ngang bọn cô: "Tần tổng, Cố tổng mời ngài vào."

Tần Vũ Dương nhìn cô ta khẽ mỉm cười, sau đó hướng văn phòng làm việc Cố Mặc Hàm đi tới. Cô không có chú ý đôi mắt oán hận kia sau lưng.

Khi Tần Vũ Dương đẩy cửa đi vào thì nhìn thấy Cố Mặc Hàm đang cúi đầu xem văn kiện, mặt mày trầm tĩnh, cùng hòa hợp chung với phong cảnh.

Rất nhanh Cố Mặc Hàm ngẩng đầu lên, một đôi mắt hoa đào thẳng tắp nhìn sang, khẽ mỉm cười: "Ngồi đi."

Cố Mặc Hàm để văn kiện xuống, sau đó tựa lưng vào ghế ngồi, khẽ nghiêng đầu, hai tay bắt chéo chống cằm, bộ dáng bình tĩnh lại rảnh rang nhìn Tần Vũ Dương.

Tần Vũ Dương cô bị nhìn trong lòng sợ hãi, ở trong ấn tượng của cô Cố Mặc Hàm chưa bao giờ lại cho người ta một cảm giác bị áp bách lớn như vậy. Ổn định lại tâm trạng, Tần Vũ Dương chậm rãi mở miệng, đi thẳng vào vấn đề: "Cố tổng, đối với dự án hợp tác lần này, Cố tổng có chỗ nào không hài lòng với công ty chúng tôi sao?"

"Tại sao Tần tổng lại nói ra như vậy?" Cố Mặc Hàm mỉm cười hỏi cô.

"Nghe nói, công ty T Nhật Bản cũng đã tiếp xúc nói chuyện với Cố tổng về dự án hợp tác này, dự án hợp tác này nếu ban đầu Phong Hoa đã chọn chúng tôi thì không nên hay thay đổi như vậy, chúng tôi vì dự án hợp tác này đã đầu tư vào đây nhân lực vật lực tài lực khổng lồ, Cố tổng không cảm thấy nên cho tôi một lời giải thích hợp lý sao?" Tần Vũ Dương nhìn thấy kiểu cười thờ ơ của anh, trong lúc bất chợt không muốn đi vòng đi vào đánh Thái Cực cùng anh nữa.

"Vừa rồi cô có nhìn thấy người mới đi ra ngoài kia không?" Cố Mặc Hàm dường như cũng không thèm để ý đến thái độ tồi tệ của cô, đổi một tư thế khác chậm rãi mở miệng.

Tần Vũ Dương không biết anh tại sao đột nhiên nhảy ra cái đề tài này.

"Nhìn thấy, tôi tương đối hiếu kỳ là vừa rồi khi ngài cùng cô ta ở chung một chỗ thì xưng hô thế nào với cô ta."

"Cô ta là đại diện cho công ty T."

Trong lúc này Tần Vũ Dương đột nhiên cảm thấy đầu rất đau, sự việc hình như càng phức tạp. Cô không biết đã qua nhiều năm như vậy Cố Mặc Hàm hiện tại sẽ có thái độ gì đối với Triệu Tịch Vũ. Nếu như anh còn thông qua Triệu Tịch Vũ hoài niệm Hà Miêu, thì dự án kia đoán chừng sẽ không là chuyện của cô nữa.

Trong phòng làm việc đột nhiên yên tĩnh lại, hai người đều không nói chuyện, mỗi người đều có mục đích riêng, lẫn lộn cả trăm vị.

Tần Vũ Dương cau mày, muốn giơ tay xé tung phiến não xuống biển, khẽ mở miệng: "Nói như vậy, lời đồn bên ngoài là sự thật? Phong Hoa quả thật có ý đồ hợp tác cùng công ty T?"

Cố Mặc Hàm nhìn cô gái đối diện, một số thói quen nhỏ của cô vẫn không đổi, khi phiến não thì sẽ lấy tay vuốt tóc của mình như đang cầm lược chải vậy.

"Là công ty T có ý định này, tôi vẫn còn đang cân nhắc."

Tim của Tần Vũ Dương như trầm xuống, liền buột miệng nói: "Anh không biết là người Trung Quốc thì nên tẩy chay hàng Nhật Bản sao?" Sau khi nói xong hận không thể cắn rớt lưỡi của mình.

Quả nhiên nhìn thấy khóe miệng Cố Mặc Hàm hơi cong cong lên một cách đáng ngờ, mặc dù tay phải nắm thành quyền tính che khóe miệng, nhưng không chút nào ảnh hưởng đến bờ vai khẽ rung rung của anh. Đến nỗi Tần Vũ Dương hoài nghi anh có thể nén đến nội thương hay không.

Tần Vũ Dương cảm thấy rất buồn bực. Cô đang làm gì vậy, cô trước kia dù sao vẫn có thể mỉm cười đối đáp với tất cả các khách hàng khó chơi, dễ dàng giải quyết tất cả vấn đề, cho dù trong lòng đem người nào đó mắng đến chết, khi đối mặt anh ta còn có thể vẻ mặt tươi cười, khẩu thị tâm phi [1], có bản lĩnh hạng nhất về làm bộ làm tịch, làm sao đối mặt với Cố Mặc Hàm đều không có tác dụng vậy.

Tần Vũ Dương cảm thấy tiếp tục bàn vấn đề này cũng không ra cái gì, cô chào tạm biệt chuẩn bị rời đi. Đi tới cửa, quý thần xui khiến thế nào lại quay đầu lại liếc mắt nhìn Cố Mặc Hàm, anh vẫn còn vẻ mặt thờ ơ, nhìn thấy cô quay đầu lại, thì đôi mắt hoa đào của anh còn nháy mắt cô một cái, mặt mày như mùa xuân, rồi lại cười đến trong trẻo chân thật.

Tim Tần Vũ Dương như lạc mất một nhịp, trong lòng mắng câu yêu nghiệt, lập tức ra khỏi cửa.

Cố Mặc Hàm thấy cửa phòng làm việc nặng nề bị đóng lại, anh rốt cục cười thành tiếng.

Mãi cho đến khi Tần Vũ Dương trở lại phòng làm việc, như còn đang đi vào cõi thần tiên. Cô cảm thấy Cố Mặc Hàm bây giờ với năm năm về trước có sự bất đồng rất lớn, hồi đó anh đi học khi nào thì lại khoe khoang vẻ đẹp của mình như vậy? Khi anh hận nhất người khác nói mắt hoa đào của anh, và dáng vẻ của ngày hôm nay thì như một trời một vực. Tần Vũ Dương phải cảm thán, đất nước tư bản quả nhiên sẽ làm cho con người biến chất ah.

- _____

[1] Khẩu thị tâm phi: nghĩ một đằng nói một nẻo.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Đấu Thầu

Tần Vũ Dương xoa xoa mí mắt phải vẫn còn đang nháy, trong lòng bực bội bất an. Năm năm trước cô và Triệu Tịch Vũ bởi vì Cố Mặc Hàm mà có cùng xuất hiện, năm năm sau, lại vì Cố Mặc Hàm mà các cô gặp lại, hai cô thật đúng là hữu duyên!

Tần Vũ Dương vẫn duy trì trạng thái ngây ngây ngô ngô đến hết giờ làm, sau khi hết giờ làm Tần Vũ Dương vừa ra khỏi thang máy, thì đã thấy trong đại sảnh có một người đẹp giới tri thức đang đợi cô. Sau đó, cô chờ mí mắt không nháy nữa. Tần Vũ Dương mới rõ, cô cuối cùng cũng phải kết thúc.

"Học tử, nếu như chị có thời gian tôi muốn cùng chị nói chuyện một chút." Triệu Tịch Vũ mở miệng trước.

"Nếu tôi nói không tiện thì sao?" Tần Vũ Dương mỉm cười trả lời cô ta.

Vẻ lúng túng hiện lên trên mặt Triệu Tịch Vũ, hơi lộ ra vẻ bối rối.

Tần Vũ Dương có hơi hứng thú nhìn vẻ mặt Triệu Tịch Vũ, cô chợt cảm thấy bản thân mình thực sự hơi hứng thú với sự xấu xa này.

"Tôi nghĩ tôi không còn gì để nói. Về công, tôi nghĩ chúng ta sẽ sớm trở thành đối thủ cạnh tranh, nên không có gì để nói, nếu như cô có lời muốn nói, mời ngày mai hãy đến, bây giờ đã hết giờ làm. Về tư, cho dù năm đó

tôi và Cố Mặc Hàm chia tay cũng không hoàn toàn vì cô, nhưng liên quan đến cô là không thể tránh khỏi, dù tôi đã không giận chó đánh mèo với cô, nhưng mà cũng không tỏ vẻ tôi muốn nhìn thấy cô. Là một người phụ nữ bình thường, tôi cũng có những phản ứng bình thường của phụ nữ, nhìn thấy tình địch trước đây, tôi không có tròng mắt lạnh lùng nhìn cô thì đã thể hiện sự giáo dục và nội tâm của tôi rất tốt. Còn có, đừng gọi tôi là học tử, tôi không chịu được."

Tần Vũ Dương nhìn đôi mắt Triệu Tịch Vũ khi nói ra những lời này, sau đó hướng về phía Triệu Tịch Vũ khẽ mỉm cười, rất thành công chứng kiến sắc mặt Triệu Tịch Vũ từ hồng chuyển sang trắng lại chuyển sang xanh, xoay người rời đi.

Triệu Tịch Vũ, năm năm trước tôi không so đo cùng cô là tôi nhu nhược, năm năm sau, cô còn muốn bịa đặt sự yếu ớt như quả hồng mềm, thì cô tìm lộn người rồi.

Khi Tần Vũ Dương mới vào xã hội thì ông Tần đã từng nói một câu với Tần Vũ Dương: "Con gái một mình xông xáo bên ngoài, bị ủy khuất lớn đến đâu cũng không được bỏ cuộc, không được tức giận, phải ghi ở trong lòng, sớm muộn gì có một ngày, cũng sẽ trả lại cho bọn họ toàn bộ cả vốn lẫn lời."

Mấy năm nay Tần Vũ Dương vẫn luôn nhớ kỹ, cũng đã làm như vậy.

Trên đường về nhà Tần Vũ Dương mua một quyển tạp chí tài chính kinh tế, ảnh bìa trên quyển tạp chí tài chính kinh tế là một tấm hình chụp Cố Mặc Hàm. Hiệu quả bức ảnh bày ra rất rõ nét rất lớn, Cố Mặc Hàm cười đến phong lưu phóng khoáng trước ống kính, một đôi mắt hoa đào dường như muốn bay lượn trên tóc mây, trong con mắt sâu thẳm là những con sóng ánh sáng lưu chuyển, cùng với bức ảnh mặt nghiêng lần trước là hoàn toàn khác nhau. Rõ ràng là một người, làm sao lại cho người ta có hai loại cảm giác, lần trước là vương tử băng sơn lãnh khốc, lần này lại như Hoa

Hồ Điệp. Tần Vũ Dương cảm thấy cô một chút cũng không có khoa trương, tấm hình này của Cố Mặc Hàm phải hấp dẫn bao nhiêu thiếu nữ thiêu thân lao đầu vào lửa nha!

Kỳ thật động cơ Tần Vũ Dương mua tạp chí lần này cùng lần trước là hoàn toàn không giống nhau. Cuộc tiếp xúc hôm nay làm cho Tần Vũ Dương cảm thấy Cố Mặc Hàm bây giờ đã không phải còn là Cố Mặc Hàm mà cô từng biết, vừa quen thuộc vừa xa lạ, cô cần nhiều cái nhìn để hiểu rõ một chút về công ty mới nổi này.

Xem kỹ một chút bài viết giới thiệu Cố Mặc Hàm trên tạp chí, Tần Vũ Dương lại lên mạng xem một số tin tức đều nói về những thành công to lớn này cùng với những lời khen ngợi của các chuyên gia đối với Cố Mặc Hàm trong đoạn thời gian này.

Tần Vũ Dương phải thừa nhận rằng, Cố Mặc Hàm có thể trong thời gian thật ngắn trở thành người mới nổi có quyền có thế[1], điều này cùng với năng lực thủ đoạn của anh là không thoát khỏi mối liên quan. Mấy năm nay anh đã cởi xuống lớp áo ngoài ngây ngô, từ từ tích lũy năng lượng, đầu óc cơ trí, thủ đoạn ngoan độc, bụng dạ thâm sâu, cùng với ngoại hình xuất chúng càng làm cho anh nổi bật hơn giữa những người cùng lứa tuổi, trở thành nhân trung chi long [2]. Chỉ tiếp xúc trong thời gian ngắn của ngày hôm nay, đã làm cho cô hiểu đầy đủ những đánh giá của những nhân vật trong giới công nghiệp là cỡ nào chính xác.

Mọi người trong nghề nói, Cố Mặc Hàm của Phong Hoa là một mẫu người gặp thần sát thần gặp phật sát phật. Anh như Hùng Ưng bay lượn trên bầu trời, quan sát núi sông, tìm kiếm mục tiêu, một khi phát hiện mục tiêu, bất ngờ hành động [3], tấn công lúc không phòng bị [4], một chiêu trí mạng, đánh đâu thắng đó.

Kỳ thật cẩn thận nghĩ lại cũng thấy hợp lý, ở cái quốc gia tư bản đó ăn thịt người cũng không nhả xương nếu không làm được những điều này chỉ

sợ sớm đã không trở về được.

Cố Mặc Hàm, Mặc Hàm, Mặc Hàm...

Tần Vũ Dương nằm ở trên giường, trong đêm tối trợn to hai mắt, nhìn chăm chăm lên trần nhà. Khi con người ở đêm khuya yên tĩnh lúc nào cũng thích ngẫm nghĩ cùng suy tư. Trong đầu Tần Vũ Dương không tự giác bắt đầu nhớ lại Cố Mặc Hàm lúc trẻ cùng với cảnh tượng ban ngày lúc gặp anh, hai khuôn mặt chùng lên nhau rồi lại tách ra, tách ra rồi lại chùng lên tiếp, tuần hoàn vô tận. Mà cô lại ép buộc bản thân không được nghĩ nữa, phải nhanh chóng đi vào giấc ngủ. Cô cảm giác mình trong đầu có một sợi dây, hai phe đang tiến hành giăng co nhau, mà sợi dây kia lập tức sẽ bị đứt.

Sáng hôm sau lúc chải tóc thì nhìn thấy trên lược một nhúng tóc, Tần Vũ Dương rất cục ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nếu vẫn tiếp tục mất ngủ như vậy, cô sẽ biến thành người hói đầu mất.

Cô xin nghỉ buổi sáng, đi tới bệnh viện.

Khi Lâm Thanh Dương nhìn thấy em gái, thì cô đang kiểm tra bệnh. Cô thấy Lâm Vũ Dương đang đứng ở trước một phòng bệnh nhìn vào trong, nhìn hết một lượt lúc đang muốn nhìn một phòng bên cạnh, thì tiếp đó nhìn thấy cô.

"Chị!"

"Em tới bệnh viện làm gì? Bị ốm? Nơi này là khoa phụ sản mà."

"Chị, chị kê cho em chút thuốc ngủ đi!"

"Ngủ không ngon? Thuốc ngủ không thể tùy tiện uống, dùng nó không tốt cho sức khỏe, em trước khi ngủ uống ít sữa sẽ trợ giúp giấc ngủ."

"Vô dụng, em đều thử qua. Cả một tuần nay em ngủ không ngon, chị xem mắt em thâm quầng rồi này! Còn nữa em rụng rất nhiều tóc, cứ như vậy em cũng sẽ chết trẻ đó."

Lâm Thanh Dương không chịu nổi sự nhõng nhẽo của cô em gái này, kê cho nó vài viên để yên chuyện.

"Mười viên?"

"Em muốn bao nhiêu, loại thuốc này vốn có giới hạn, không thể kê nhiều được."

"..."

"Mà này, hàng tháng của em vẫn bình thường chứ?"

Tần Vũ Dương vừa nhìn cũng biết bệnh nghề nghiệp của chị cô lại nổi lên, liền tìm cơ để chạy đi.

Đợi cô cầm thuốc trở lại công ty, thì nghe đến một tin không tốt cũng không xấu.

Phong Hoa đang tiến hành công khai đấu thầu, không chỉ có Đăng Đạt và công ty T, nhiều công ty ở thành phố C đều nóng lòng muốn thử.

Tần Vũ Dương hẹn Lãnh Thanh Thu ăn tối, địa điểm là một nhà hàng lẩu khá nổi tiếng ở trung tâm thành phố.

"Công ty của các cậu gần đây có tin gì mới không?" Tần Vũ Dương vừa bỏ rau vào trong nồi vừa tình cờ hỏi.

"Cậu muốn hỏi chuyện công khai đấu thầu sao?" Lãnh Thanh Thu để đũa xuống nhìn qua.

"Đứa nhỏ này, thật thông minh!"

"Xin hỏi Tần tổng, ngài cảm thấy trong thời điểm nhạy cảm này cả hai chúng ta là những nhân vật nhạy cảm thì thích hợp thảo luận cái chủ đề nhạy cảm này sao?"

"Tớ chỉ là một công dân thành phố, quan tâm một chút vấn đề lợi ích của mình vài năm sau, dù sao dự án này đóng vai trò quan trọng trong việc thúc đẩy sự phát triển của thành phố C."

"Cắt ~ Thừa cô Tần Vũ Dương, kiểu nói chuyện của cô trong ngôn từ được gọi là ‘tào lao’, hơn nữa, ngôn từ của cô cũng thật không tệ đó."

"Cảm ơn, cô Lãnh Thanh Thu, cô cũng vậy thôi."

"Haiz, kỳ thật chúng tớ cũng không biết vì sao lại đột nhiên bắt đầu công khai đấu thầu, chúng tớ cũng là trong buổi họp hôm nay nghe được thông báo. Ban đầu cũng đã định cùng công ty các cậu hợp tác rồi. Ai biết, Cố tổng vừa về đến liền thay đổi."

"Đây là quyết định Cố Mặc Hàm?"

"Hình như vậy."

Tần Vũ Dương nheo nheo mắt.

"Haiz. Dương này, cậu có nắm chắc là trúng thầu không?"

"Khó mà nói."

"Cậu cũng đừng quá lo lắng, công ty của các cậu cũng coi như là nhân tài trong ngành công nghiệp này, có thể cùng công ty các cậu cạnh tranh cũng không nhiều lắm đâu."

"Nhanh ăn đi. Ăn xong đi Tinh Hải ngồi một chút."

Tinh Hải là một quán bar rất có tiếng ở thành phố C, Tần Vũ Dương và Lãnh Thanh Thu thường xuyên đến chỗ đó để giết thời gian.

Trong lòng Tần Vũ Dương còn đang suy nghĩ về chuyện đầu tư, có vẻ không tập trung. Ngồi không được bao lâu thì cùng Lãnh Thanh Thu đi khỏi.

- _____

[1] Có quyền có thế: Nguyên văn là “Chích thủ khả nhiệt”, là một câu thành ngữ Trung Quốc. Câu này gần giống câu phương ngôn: “Đặt lửa lửa đỏ, đặt cỏ cỏ cháy” của ta. Nghĩa đen là sờ vào thì nóng bỏng cả tay, dùng để hình dung người có quyền có thế, kiêu ngạo khiến người khác không dám tiếp cận. Câu này lấy từ “Lệ nhân hành” của Đỗ Phủ.

[2] Nhân trung chi long: con rồng trong biển người, chỉ những người kiệt suất.

[3], [4] Đây là Binh pháp của Tôn Tử, nguyên tác là "Công kỳ vô bị, xuất kỳ bất ý": Tấn công kẻ thù lúc chúng không phòng bị, hành động khi chúng không ngờ tới.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Say Rượu

Ngày hôm sau trong phòng họp Tần Vũ Dương trước mặt tất cả mọi người trong tổ hạng mục hăng hái công bố các công việc có liên quan về đối tượng cạnh tranh, cũng khích lệ bọn họ một phen, tiếp đó hứa hẹn nếu như đấu thầu thành công, cô sẽ cho bọn họ hai tuần nghỉ phép.

Phong Hoa hiện tại tuyên bố công khai đấu thầu liên ý nghĩa tất cả công việc trong thời gian trước đây đều vô ích, tất cả mọi người có hơi nản lòng thất vọng, cho nên Tần Vũ Dương phải tìm biện pháp cổ vũ tinh thần. Kỳ thật, chuyện này cũng không trách được Cố Mặc Hàm, lúc trước khi cùng Phong hoa thương nghị dự án hợp tác án, đối phương liên tục không có cự tuyệt, Đẳng Đạt liền cho rằng đây là ngầm thừa nhận, mà bắt đầu chuẩn bị công việc hợp tác. Hiện tại Cố Mặc Hàm trở lại tiếp nhận toàn bộ công việc, trở thành như hiện tại cũng là điều không thể tránh được. Khiến cho Tần Vũ Dương tức giận là, ban giám đốc tại sao lại có thể phạm một sai lầm ngu ngốc như vậy.

Phàn nàn cũng đã phàn nàn rồi, sau khi bực tức xong còn phải nỗ lực làm việc. Tần Vũ Dương nghe được, nhiều công ty ở thành phố C đều chuẩn bị tham gia đấu thầu, có ưu thế cạnh tranh là công ty T còn có hai công ty ở địa phương khác.

Mấy ngày nay Tần Vũ Dương và thành viên tổ hạng mục đi sớm về khuya chuẩn bị tư liệu của đối tượng đấu thầu cũng như phương án đấu

thầu chẳng phân biệt được ngày đêm, loay hoay đến trời đen kịt, mắt ngủ không cần trị cũng tự khỏi.

Vòng thứ nhất đấu thầu được tổ chức như dự kiến, khi chứng kiến chủ trì hội nghị là Thạch Lỗi mà Cố Mặc Hàm cũng không có tham dự liền thờ phào nhẹ nhõm.

Tần Vũ Dương trong cuộc đấu thầu luôn duy trì một tác phong mạnh mẽ kiên quyết, phương án giàu tính sáng tạo, hình ảnh hoàn hảo, giải thích rõ ràng, ánh mắt tự tin làm cho cô nổi bật trong hội nghị, Tần Vũ Dương tin tưởng tiến vào vòng thứ hai là không có vấn đề.

Trong cuộc đấu thầu Triệu Tịch Vũ cũng biểu hiện sự tài giỏi tương tự. Sau hội nghị, những gương mặt không quen biết lại làm bia đỡ đạn cho các ông tổng công ty xum xoe lấy lòng với mỹ nữ giai nhân, mà có hi vọng đi tiếp thì lại thờ ơ lạnh nhạt, bàng quan, Tần Vũ Dương cũng như vậy.

"Cô Triệu vừa xinh đẹp lại tài giỏi, lại đang làm công ty T, tiền đồ thực sự là đầy hứa hẹn, không thua Tần tổng chúng ta!" Trần tổng của Thác Thạch vừa cười vừa nói.

Tần Vũ Dương nghe được đề tài dính đến cô, quay đầu lại thản nhiên cười với mọi người, quả nhiên là đoan trang hiền thực, như làn gió giữa biển người. Trong lòng lại hung hăng mắng chửi ông Trần nào đó. Lơ đãng nhìn thấy ánh mắt có chút thích thú của Thạch Lỗi bắn phá qua lại trên người cô và Triệu Tịch Vũ, cô hung hăng trợn mắt nhìn anh ta một cái.

Thạch Lỗi nhìn thấy trái lại càng cao hứng. Thạch Lỗi và Cố Mặc Hàm từ nhỏ cùng nhau lớn lên, anh ta luôn xem Cố Mặc Hàm như thủ lĩnh tinh thần, luôn đi theo anh ấy như Thiên Lô sai đâu đánh đó. Năm đó anh ta còn rất nhỏ đã đi Mỹ, nhưng vẫn luôn liên lạc với Cố Mặc Hàm, về sau anh ta bất chấp sự phản đối người nhà đến đại học H Đại học mới lại cùng Cố Mặc Hàm một chỗ.

"Trần tổng thật sự là khách khí, tôi làm sao có thể so với Tần tổng được?" Triệu Tịch Vũ cười duyên trả lời.

"Mỗi người mỗi vẻ, mỗi người mỗi vẻ, ha ha..."

"Đúng rồi, cô Triệu là từ Nhật Bản tới sao?"

"Tôi học đại học thành phố C, về sau đến Nhật Bản làm việc, hiện tại có cơ hội trở về này tôi liền trở về."

"Học ở đại học thành phố C? Là H Đại?"

"H Đại? Nghe nói Cố tổng cũng tốt nghiệp ở H Đại, chẳng lẽ các người biết nhau?"

"Cố tổng là học trưởng của tôi, chúng tôi... Ai nha, không nói cái này nữa, đều là chuyện nhiều năm trước rồi."

Tần Vũ Dương nhìn bộ dạng của Triệu Tịch Vũ muốn nói còn ngừng lại cúi đầu xấu hổ, nhìn lại một chút mọi người chung quanh một bộ dáng thì ra là như vậy, cô cảm thấy Triệu Tịch Vũ thực sự là xưa không bằng nay, nói mấy câu vô cùng đơn giản khiến cho mọi người biết rõ cô và Cố Mặc Hàm là người quen cũ, còn làm cho người ta biết rõ sự mập mờ giữa bọn họ, thật sự là không đơn giản!

Thạch Lỗi nhìn mặt không chút thay đổi của Tần Vũ Dương, lại nhìn vẻ mặt thẹn thùng của Triệu Tịch Vũ, khóe miệng của anh khẽ cong lên, một người cố gắng phân rõ giới hạn nóng lòng mong muốn cả đời không qua lại với nhau, một người khác cố gắng tạo sự mập mờ cho mọi người, anh Cố à, anh còn một chặng đường dài để đi a!

Thạch Lỗi không rõ là, khi Cố Mặc Hàm vẫn còn ở nước Mỹ, mỗi ngày đều hỏi thăm tin tức về Tần Vũ Dương, nóng lòng đến ngay cả cô một ngày ba bữa cơm ăn cái gì cũng biết, còn cố ý làm cho anh trở lại thành phố C để

nhìn Tần Vũ Dương ở khoảng cách gần. Hiện tại rốt cục đã trở về, ngược lại không nóng vội, nhàn nhã nhìn Tần Vũ Dương và Triệu Tịch Vũ đấu nhau, tuy nói là công khai đấu thầu, đúng là ai cũng biết có nhiều hy vọng nhất chính là hai công ty kia, có thể không đấu sao? Cho dù Tần Vũ Dương lòng dạ có rộng lớn cũng không muốn bị mất danh sách lớn như vậy, nếu bị mất cô cũng đừng ở lại lẩn lộn trong ngành này nữa.

Chờ chút, chẳng lẽ Cố Mặc Hàm muốn Tần Vũ Dương và Triệu Tịch Vũ đấu nhau? Chẳng lẽ...

Thạch Lỗi nhìn bộ dạng thờ ơ của Tần Vũ Dương, nở nụ cười đầy ý vị sâu xa.

Tần Vũ Dương bị Thạch Lỗi nhìn đến sợ hãi, cau mày lại cũng trợn mắt nhìn anh ta một cái.

Buổi tối có một bữa tiệc, là khách hàng từ Thâm Quyển tới khảo sát thị trường, đây là một hợp đồng không nhỏ, nếu ký được hợp đồng thì Tần Vũ Dương có thể nghỉ ngơi đến một tháng.

Hết giờ làm Tần Vũ Dương về nhà thay đổi trang phục liền đến thẳng quán rượu. Trên bàn rượu ăn uống ồn ào, anh tới tôi đi, vẽ đủ loại danh nghĩa rót rượu cho đối phương. Kỳ thật Tần Vũ Dương bây giờ vẫn thích cách bàn chuyện làm ăn này ở trên bàn rượu. Ăn cơm uống rượu là có thể có chữ ký trên hợp đồng, thật sự là dễ dàng lại thoải mái hơn, đương nhiên điều kiện tiên quyết là tử lượng của bạn phải tốt, hơn nữa có thể đem những người của đối phương rót đến mê mang. Lúc vừa mới bắt đầu Tần Vũ Dương ghét loại cái cách này, mỗi khi cô ở trong toilet nôn đến hoa cả mặt, cô liền hung hăng mắng sự thối nát của xã hội Trung Quốc. Nôn lên nôn xuống tử lượng của cô liền luyện được, hiện tại người bình thường đều không phải là đối thủ của cô.

Hôm nay ngay từ đầu, Tần Vũ Dương liền ý thức được đối thủ rất mạnh, mặc dù đã cảnh giác, nhưng trong lúc bất tri bất giác cũng uống không ít. Thật vất vả dụ dỗ đối phương ký tên ở trên hợp đồng, Tần Vũ Dương đánh giá thực lực còn lại của cả hai bên, bàn giao lại một chút với đồng nghiệp ở bộ phận PR, liền viện lý do đi toilet. Vừa đứng lên, Tần Vũ Dương đã cảm thấy choáng váng, gắng gượng trấn tĩnh đi ra ghế lô, dựa tường từ từ đi đến toilet, định rửa mặt làm thanh tỉnh một chút, sau đó đem rượu uống vào nôn ra, nếu không chỉ trong lát nữa cô sẽ treo móc ở nơi này.

Ở một khúc rẽ liền đụng vào một người, người nọ liền đỡ lấy cô, vừa ngẩng đầu lên, dĩ nhiên là Cố Mặc Hàm.

Cố Mặc Hàm nhìn Tần Vũ Dương thấy cô hơi có vẻ giật mình kinh ngạc, ngay cả che dấu cũng không có, lại còn dùng sức chớp mắt vài cái đôi mắt nhìn chăm chăm vào anh, anh liền cảm thấy có điều gì không bình thường. Nhìn kỹ lại, mới nhìn ra được cô uống quá nhiều. Cô hôm nay hiển nhiên là chịu khó ăn mặc, hai gò má hồng hồng, đôi mắt quyến rũ như tơ, trên trán mang theo □, trong ánh mắt đẹp giống như có giọt nước sẽ chảy ra, anh cảm thấy nhịp tim của mình bỗng nhiên đập rất nhanh.

Đây là lần đầu tiên sau khi trở về anh tiếp xúc gần gũi với cô như vậy, anh mơ hồ có thể ngửi thấy được mùi hương trên người Tần Vũ Dương, chính là mùi thơm trên tóc truyền đến, như có như không, lại càng thêm quyến rũ. Đỡ lấy tay kia của cô cảm giác sờ vào thật tốt, vừa ấm áp, vừa mềm mại.

Anh giơ tay lên muốn sờ vào khuôn mặt mà anh đã ngày nhớ đêm mong trong năm năm, bàn tay vừa đến một nửa, Tần Vũ Dương bất ngờ che miệng lại đẩy anh ra, lao vào toilet.

Sau khi Tần Vũ Dương nôn xong, dùng nước lạnh rửa mặt, trang điểm lại rồi đi ra, liền thấy Cố Mặc Hàm còn đứng ở chỗ khúc rẽ kia.

Hiện tại cô rất tỉnh táo, cũng liền ý nghĩa cô lại mang mặt nạ. Mím cười đi tới: "Cố tổng, thật là khéo."

Cố Mặc Hàm ghét đến nghiến răng nghiến lợi, anh lại nghĩ đến sự ngây ngô đáng yêu vừa rồi của cô.

Anh nhìn cô, từ từ cười rộ lên, cười đến ý vị sâu xa, bất ngờ nắm lấy cánh tay cô kéo cô vào một phòng gần đó, sau đó trở tay đóng cửa lại, đem cô chống lên trên cửa.

"Anh bị bệnh à!" Sau một loạt các động tác, cô lại bắt đầu đau đầu hoa mắt, sau lưng đụng phải cánh cửa lực đạo không nhẹ, cuối cùng cô cũng tức giận.

"Thế nào, không gọi anh là Cố tổng nữa à?" Cố Mặc Hàm một tay chống ở trên cửa, tay kia đặt ở eo của cô, đem cô trói vào ngực, ngón tay ấm áp nhiều lần vuốt ve lên mặt, cúi người xuống, đôi môi sát qua vành tai của cô, thành công làm cho Tần Vũ Dương run lên, anh vùi đầu trên vai của cô, rầu rĩ cười ra tiếng.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Hôn

Tần Vũ Dương cảm thấy hơi rượu đang bốc lên, hơi chóng mặt, hơn nữa càng ngày càng nóng. Khoảng cách giữa cô và Cố Mặc Hàm rất gần, có thể rõ ràng người thấy trên người anh vị nhàn nhạt bạc hà cùng mùi rượu thoang thoảng. Ngực của anh cũng vẫn là sự ấm áp đã từng quen thuộc.

Tuy nhiên với động tác tư thế này của anh, lại kết hợp với bộ dạng nhàn rỗi của anh hôm nay, thấy như thế nào cũng giống một cậu con trai nhà giàu có quyền thế đang đùa giỡn con gái nhà lành. Tần Vũ Dương bất an động đậy, Cố Mặc Hàm liền ngẩng đầu lên nhìn cô. Trong phòng không ánh đèn, Tần Vũ Dương chỉ có thể nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào miển cường thấy rõ mặt anh, mặt mày sáng sủa, một đôi mắt vừa đen vừa sáng, như những ngôi sao ở đường chân trời, nhìn chăm chăm anh không chớp mắt, đến hấp dẫn lòng người.

Tần Vũ Dương bị anh nhìn như vậy cảm giác toàn thân như ngồi trên đồng lửa, miệng đắng lưỡi khô, không tự giác liếm đôi môi một chút.

Ánh mắt Cố Mặc Hàm càng thâm sâu như mực, đáy mắt tích tụ ham muốn nồng đậm đang dâng lên.

"Cố tổng, Ừm..." Lời của Tần Vũ Dương muốn nói đều bị anh nuốt toàn bộ vào trong miệng.

Hơi thở nam tính tinh khiết của anh thổi vào mặt, vừa mới bắt đầu chỉ là ở trên môi trần trọc, dùng đầu lưỡi từ từ phác thảo trên môi cô. Lúc đầu tay còn được chống lên trên cửa về sau lại bỏ xuống đặt trên lưng Tần Vũ Dương, khẽ vỗ nhẹ nhẹ dụ dỗ cô hé miệng.

Hai tay Tần Vũ Dương chống trước ngực anh, cố gắng hết sức cũng không thể di chuyển được anh, chỉ có thể cảm thấy tim anh đập thành thịch. Tần Vũ Dương lắc đầu muốn thoát khỏi hơi thở của anh, nhưng anh luôn có thể thành công bắt được cô.

"Hé miệng ra, ngoan nào..." Cổ Mặc Hàm mở miệng kề sát vào môi cô.

Tần Vũ Dương muốn nhắc chân lên đá anh nhưng lại bị anh thành công tránh thoát, sau đó ở trên eo cô néo một cái, Tần Vũ Dương mở miệng kêu lên lại bị anh thừa dịp tấn công, trực tiếp đi thẳng vào, không buông tha mỗi một góc nhỏ nào. Tần Vũ Dương chống lại sự xâm nhập của anh, lại bị anh kéo tới dây dưa không tha, dịu dàng lại mạnh mẽ, hơi thở hai người càng ngày càng dồn dập.

Có mùi thuốc lá nhàn nhạt, còn có hương thơm của rượu, Tần Vũ Dương từ từ chìm đắm vào trong đó, bỗng nhiên hốc mắt nóng lên nước mắt chảy xuống.

Cổ Mặc Hàm phát hiện những cay đắng bên mép miệng, trong lòng thờ dài, vẫn chưa thỏa mãn từ từ buông ra cái lưỡi dính hương mát lạnh mềm mại cũng không day dưa nữa, cuối cùng tại môi cô ấn xuống một nụ hôn. Trán dựa vào trán của cô, hô hấp cũng nghe được, từ từ bình tĩnh lại hô hấp, dùng ngón cái lau đi khóe mắt ướt át của cô.

Tần Vũ Dương nước mắt càng rơi càng nhiều, Cổ Mặc Hàm dùng môi hôn lên những giọt nước mắt đang rơi xuống, đem toàn bộ những đau khổ cay đắng này nuốt vào bụng, bên miệng nhẹ giọng nỉ non, mang theo dỗ dành cùng mê hoặc; "Đừng khóc, Vũ Dương, đừng khóc..." Cuối cùng nhẹ

nhàng ôm Tần Vũ Dương vào ngực, chậm rãi vỗ nhẹ sau lưng cô: "Anh lại không làm gì em, em khóc cái gì?"

Tần Vũ Dương buồn bực đánh một cái trước ngực anh thút tha thút thít mở miệng: "Cố Mặc Hàm, anh thả tôi ra có được không? Quá khứ của anh tôi đã không kịp tham dự vào, tương lai của anh có đánh chết tôi cũng không muốn tham dự. Hạng mục này vừa kết thúc, chúng ta cũng đừng nên gặp mặt nữa."

Cố Mặc Hàm từ từ buông cô ra, Tần Vũ Dương lập tức đẩy anh rồi xoay người mở cửa chạy ra ngoài.

Cố Mặc Hàm sờ nơi ẩm ướt trước ngực, nghĩ tới sự ấm áp mềm mại vừa rồi trong ngực, chậm rãi mở miệng, thanh âm không lớn nhưng rất kiên định: "Vũ Dương, em không muốn tham dự vào của anh, vậy anh buộc phải tham dự vào của em thôi."

Tần Vũ Dương cũng không có trở về ghé lô, gọi điện thoại bàn giao ngắn gọn rồi đi ra khỏi quán rượu. Cũng không có lái xe, từng bước từng bước đi chậm rãi đi qua những con phố, đằng sau có chiếc xe liên tục đi theo, cô cũng không có phát hiện.

Đã cuối thu gió đêm rất lạnh, bên đường rơi đầy lá cây khô, Tần Vũ Dương dẫm lên chúng, nghe thấy những tiếng vang xào xạt xào xạt. Tần Vũ Dương trong lòng rất loạn, rất ủy khuất. Rốt cuộc Cố Mặc Hàm coi cô là cái gì? Năm đó không đem cô để vào mắt, sau khi từ nước Mỹ trở về lại giả bộ làm không biết cô, lại còn vì Triệu Tịch Vũ công khai đấu thầu, hôm nay lại như vậy đối với cô, rốt cuộc coi cô là hạng người gì?

Tần Vũ Dương ngày càng cảm thấy chóng mặt, gió thu lạnh cũng không thể khiến cô cảm thấy tỉnh táo hơn. Cũng đã khuya rồi, cửa hàng hai bên đường đều đã đóng cửa, chỉ có đèn đường vẫn sáng, trên đường không có bao nhiêu người đi, có đôi khi sẽ có những đôi tình nhân dắt tay đi qua,

những cử chỉ thân mật những lời nói nhẹ nhàng. Cũng có những người vợ vã đi qua có thể là đang vội vã về nhà. Trong nhà anh ta có lẽ đang có người vợ hiền thảo đưa con hoạt bát đáng yêu đang đợi anh ta về.

Tần Vũ Dương bỗng nhiên cảm thấy cô đơn tịch mịch, trong nhà cô chẳng có ai đợi cô cả.

Cố Mặc Hàm nhìn bóng lưng tịch mịch cô đơn trước mắt dưới đèn đường, môi mím thật chặt, trong lòng rất không thoải mái. Một đường đi theo cô đến khi thấy đèn sáng trên nhà cô, mới từ trong xe đi xuống. Dựa vào cánh cửa trên xe bắt đầu hút thuốc. Lúc đi ra từ quán rượu chưa kịp cầm áo khoác, đứng ở trong gió thu có chút lạnh, nhưng Cố Mặc Hàm giống như không để ý một chút nào.

Vũ Dương, năm năm ở Mĩ anh đã lợi dụng hết mọi lực lượng làm cho mình lớn mạnh lên, chính là nghĩ một ngày kia có thể vì em che gió che mưa, cho em yên tâm tựa vào vai anh, nếu như em mệt mỏi, có thể ở trong lòng anh, giống như đêm nay chẳng hạn, em sẽ không còn là một mình. Hiện tại anh có năng lực, nhưng em vì cái gì lại nhắm mắt làm ngơ đối với anh.

Tàn thuốc dưới chân từ từ chất thành một tòa núi nhỏ, Cố Mặc Hàm nhớ tới trong quán rượu còn có người chờ anh, ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ kia, rồi lên xe rời đi.

Đêm nay Cố Mặc Hàm cùng một đám bạn lúc bé dùng cơm, bọn họ biết anh về nước nên sau mỗi lần trở về Bắc Kinh thì trực tiếp ghé thăm thành phố C. Khi gặp được Tần Vũ Dương, Cố Mặc Hàm vốn là đi ra nghe điện thoại, cúp điện thoại liền thấy cô. Sau đó quay trở lại ghé lô cầm chìa khóa xe liền xông ra ngoài. Mọi người trong ghế lô thấy Cố Mặc Hàm từ trước đến nay đều thông thả ung dung, đối với cái gì cũng không đếm xỉa tới lại trực tiếp hấp tấp như vậy đều ngơ ngác nhìn nhau.

"..."

"Cậu ta làm sao vậy?" Doãn Đông Tuân hỏi Thạch Lỗi.

Thạch Lỗi suy nghĩ cả buổi chiều được cậu ta nhất định là trông thấy Tần Vũ Dương, bí hiểm mở miệng: "Phụ nữ."

"Cậu đùa à? Khi nào thì Cố Mặc Hàm lại để tâm như vậy đối với phụ nữ chứ? Năm năm ở Mĩ thế nhưng cậu ta thủ thân như ngọc, tiến lùi có chừng mực, thực sự là quý ông khiêm tốn!" Mạc Sính Dĩ vẻ mặt không tin.

Những người khác rối rít phụ họa.

"Cụm từ thủ thân như ngọc này so sánh thật hay nha, cậu không nghĩ tới cậu ta vì ai thủ thân như ngọc?" Thạch Lỗi thông thả mở miệng.

"Thực sự có người đó à? Tớ xem cậu ta vẫn không gần nữ sắc, cậu còn đi theo cậu ta lâu như vậy, năm đó vì đi H Đại tìm cậu ta còn đem trong nhà huyền áo gà bay chó sủa, tớ nghĩ đến hai người các cậu... Hắc hắc, cậu hiểu mà." Lý Thanh Viễn đến gần mang trên mặt nụ cười xấu xa muốn nói lại thôi. Mọi người cười ha ha.

"Cút!" Thạch Lỗi đuổi thẳng chân đạp cậu ta một cước.

"Vậy cậu nói mau chuyện này là thế nào? Tớ vẫn thấy đủ loại người đẹp đều lừng lẫy hy sinh dưới quần tây âu của Cố Mặc Hàm, ống quần cậu ta có bản đạn, không mang theo một đám mây nào, thật nhìn không ra cậu ta còn là một hạt giống si tình." Lý Thanh Viễn tránh cú quét chân của cậu đứng xa xa nói.

"Áo khoác của cậu ta không phải vẫn còn ở chỗ này sao? Nhất định sẽ quay lại, các cậu chờ cậu ta quay lại rồi hỏi cậu ta đi." Thạch Lỗi treo sự hứng thú cho mọi người.

Một đám đàn ông to lớn thảo luận hào hứng bưng bưng, tinh thần bát quái một chút cũng không thể kém chút nào so với phụ nữ.

Lúc Cố Mặc Hàm đẩy cửa đi vào đã nhìn thấy những cặp mắt lóe lên sự tò mò mãnh liệt. Anh bất đắc dĩ đưa tay xoa trán, ngồi xuống.

"Hàm Tử, anh em chúng tôi từ xa đến thăm cậu, cậu có vấn đề gì, sao không nói cho chúng tôi biết?" Mạc Sính Dĩ ngồi ở bên cạnh anh nắm cả bờ vai anh thân thiết hỏi.

"Đúng vậy đúng vậy, cái ‘thủ thân như ngọc’ kia là thế nào vậy?" Lý Thanh Viễn nhảy qua hỏi.

Cố Mặc Hàm nghe thế thì ngẩng đầu nhìn Thạch Lỗi một cái, cái nhìn kia hàm nghĩa rất phức tạp.

Thạch Lỗi lập tức đáp lại anh một ánh mắt "Không phải là tớ nói không có quan hệ với tớ".

Cố Mặc Hàm nghiêng đầu về bên trái, khẽ cười cười đến mức Mạc Sính Dĩ rợn cả tóc gáy, chậm rãi mở miệng: "Nghe nói, Mạc công tử mới mua một chiếc xe số lượng sản xuất có hạn? Chuyện như vậy không biết Bộ trưởng Mạc đã biết chưa? Cậu nói, nếu bác ấy biết, cậu với chiếc xe kia ai sẽ thảm hại hơn?"

Sau đó lại quay đầu sang Lý Thanh Viễn bên phải: "Còn nữa nghe nói, tuần trước Lý thiếu gia xảy ra xung đột với người ta còn đem xe người ta ra đập phá, chuyện như vậy Lý lão gia cũng không biết sao? Cậu nói, nếu may mắn bác ấy biết được, cậu cùng chiếc xe kia có phải sẽ cùng một kết quả không?"

Cố Mặc Hàm thong thả ung dung, không chút hoang mang mở miệng.

Mạc Sinh Dã và Lý Thanh Viễn trợn to hai mắt, giống như thấy được toàn bộ chiếc xe bị nện trước mặt, hai người bọn họ cũng như chiếc xe kia phá thành từng mảnh nhỏ.

Cố Mặc Hàm lại nhìn Doãn Đông Tuân ngồi đối diện anh còn muốn mở miệng, Doãn Đông Tuân liền vội vàng giơ hai tay lên cắt đứt: "Tớ cái gì đều không muốn biết, thật sự."

"Rất tốt." Cố Mặc Hàm hài lòng nở nụ cười.

"Dùng bữa dùng bữa, uống rượu uống rượu." Thạch Lỗi sợ rằng tự chuốc lấy họa, liền nhanh chóng nói sang chuyện khác.

Ăn uống no say, Doãn Đông Tuân đưa một điếu thuốc cho Cố Mặc Hàm: "Thời gian trước đây cụ ông bên nhà có tới tìm tớ, để cho tớ khuyên cậu trở về. Chú Cố cũng đi tìm tớ, cũng ý tứ như vậy, cuộc tổng tuyển cử sẽ sớm bắt đầu, chỉ sợ cái tổ lại một lần nữa, cậu nghĩ như thế nào?"

Cố Mặc Hàm hút vài hơi thật sâu mới nói: "Tình hình mấy nhà chúng ta cả cậu tớ đều rõ ràng, quân sự, chính trị, kinh doanh, lĩnh vực nào mà không có người? Lĩnh vực nào lại không phải là mũi nhọn? Đã nhiều năm như vậy khi nào thì vì những chuyện này mà hoảng sợ chưa? Bọn họ chỉ muốn tìm lý do để tớ trở về thôi."

"Nếu cậu đã biết, vì sao lại không quay về?"

Cố Mặc Hàm khép hờ hai mắt thật lâu không nói lời nào. Lâu đến mức Doãn Đông Tuân cho là cậu ta sẽ không trả lời, thì mới nghe được giọng nói thì thầm của cậu ta, giống như là trả lời anh lại như đang tự nói với mình.

"Ở nơi này năm năm trước tớ đã đánh mất bảo bối quan trọng nhất, bây giờ tớ muốn tìm lại đã."

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Chơi Cờ

Doãn Đông Tuân ngẩng đầu nhìn anh. Ngọn đèn chùm xa hoa đem toàn bộ ghế lô được chiếu sáng như ban ngày, Cố Mặc Hàm mệt mỏi tựa vào trên ghế, một chân thẳng một chân khác cong lên chống xuống đất, cúi đầu nhìn tay mình, cầm trên tay một sợi dây đeo cỏ bốn lá bạch kim, ngón tay cái từ từ ở trên mặt vuốt ve, như thể là một báu vật hiếm có, tóc hơi dài ra, có vài rơi ở trên trán, dưới ánh đèn, cái bóng rơi trên ánh mắt hơi khép lại, cùng lông mi thật dài giao lại cùng một chỗ. Mạc Sính Dĩ bên cạnh vẫn còn cùng Lý Thanh Viễn chuốc rượu, Thạch Lỗi ở bên cạnh cổ vũ, những người khác cũng là tốp năm tốp ba độ quyền uống rượu trò chuyện, mà Cố Mặc Hàm chỉ lặng lẽ ngồi ở đó, như thể đang chìm vào trong thế giới của mình, tất cả mọi thứ bên ngoài đều không có quan hệ với anh. Doãn Đông Tuân cảm thấy Cố Mặc Hàm lúc này có chút cô đơn. Cô đơn? Chính anh cũng kinh ngạc. Trong ấn tượng của anh Cố Mặc Hàm vẫn là ánh mặt trời tỏa sáng, chưa từng gặp qua cậu ấy như vậy.

Sợi dây đeo cỏ bốn lá trong tay Cố Mặc Hàm là hình chìa khóa, cũng không quý báu gì, ở giữa dây có khảm một viên ngọc, xuyên thấu trong ngọc là một mảnh cỏ bốn lá nhỏ. Có thể là trong một thời gian dài, hoặc nguyên nhân là Cố Mặc Hàm thường xuyên vuốt ve, nên trên mặt đã bị mòn một chút.

Trong đầu Cố Mặc Hàm nhớ lại lời năm đó Tần Vũ Dương cho anh cái sợi dây đeo này thì nói.

"Mặc Hàm, anh xem! Đây là sợi dây đeo cổ bốn lá thịnh hành của năm nay đó, có đẹp không? Cái hình chìa khóa này cho anh, cái hình chiếc khóa này cho em, vừa đúng một đôi! Dùng cái chìa của anh mở cái khóa của em, hì hì..."

Tiếng điện thoại cắt đứt dòng hồi ức của anh, Cố Mặc Hàm nhìn thoáng qua màn hình điện thoại, dán mắt vào dãy số kia nửa ngày cũng không muốn nhận.

Doãn Đông Tuân nghiêng người liếc mắt, bật cười: "Nhận đi, cú điện thoại này cậu dám không nhận, cậu không muốn lãn lộn nữa à?" Sau đó bảo mọi người yên lặng xuống.

Cố Mặc Hàm cuối cùng vẫn nhận: "Alô, chú Thiên?"

Lương Cảnh Thiên là con trai viên cảnh vệ của ông nội Cố Mặc Hàm, cha của chú ấy cả đời đi theo cụ ông Cố, về sau lại bảo chú ấy đi theo, bình thường đối với Cố Mặc Hàm cũng rất yêu thương.

Trong điện thoại không biết nói gì đó, đột nhiên Cố Mặc Hàm ngồi nghiêm chỉnh, cung kính kêu một tiếng: "Ông nội."

Sau đó chỉ nghe, đôi khi sẽ trả lời một tiếng.

"Dạ, cháu sẽ sớm cùng bọn họ trở về một chuyến."

Tắt điện thoại, Mạc Sính Dĩ đi đến đây hỏi: "Cụ ông Cố?"

"Ừ." Cố Mặc Hàm cau mày lại, ngón trỏ cong lên đè mi tâm, dường như có vẻ rất mệt mỏi.

Mạc Sính Dĩ thoáng cái đã tỉnh táo lại tinh thần: "Bảo cậu về?"

"Ừ."

Mạc Sính Dĩ hình như rất cao hứng: "A, thật tốt! Anh em chúng ta lại có thể cùng một chỗ rồi!"

"Tớ chỉ tạm thời trở về, nán lại mấy ngày rồi sẽ quay lại."

"Quay lại? Cậu sẽ quay lại được sao? Cụ ông Cố đây chính là thiết quân luật đó! Người ta đó là lão cách mạng, lão chính trị gia đó..."

Mạc Sính Dĩ còn ở đằng kia lải nhải, Cố Mặc Hàm phát tay đẩy cậu ta ra, đứng lên cầm lấy áo khoác.

"Cũng đến giờ rồi, chúng ta rút lui đi!"

Mọi người nghe cũng đều đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Ra khỏi quán rượu, hít thở không khí trong lành, Cố Mặc Hàm thanh tĩnh nhiều, ngồi vào trong xe chuẩn bị rời đi, sau đó lại hạ cửa sổ xe xuống, nói với Lý Thanh Viễn đang mở cửa xe: "Các cậu lúc nào quay về thì gọi tớ, tớ và các cậu cùng nhau quay về."

"OK, anh trai, không có vấn đề gì." Lý Thanh Viễn cười hì hì trả lời.

Sau đó bóp còi xe lái đi.

Cố Mặc Hàm trở lại Bắc Kinh lái xe trực tiếp lên cầu vượt. Chiếc xe dừng lại trước cổng một đại viện bình thường. Cảnh vệ trước cửa nhìn thấy anh, động tác chào dứt khoát lưu loát. Anh để xe dừng ở bên ngoài, đi vào.

Những ngôi nhà trong đại viện đều đã được xây dựng vài thập niên trước, là phong cách Bắc Kinh cổ kính điển. Dọc hai bên lối đi là hàng cây ngô đồng nước Pháp, mùa này chỉ còn lại thân cây trơ trụi, giữa đại viện lại có một hồ nước nhỏ, Cố Mặc Hàm nhớ khi còn bé cùng bọn Thạch Lỗi, Doãn Đông Tuân ở bên trong bắt cá, cuối cùng toàn thân ướt đẫm lúc về nhà thì bị đòn. Khi đó bọn họ cả ngày nghịch ngợm phá phách, cắt bỏ râu

ria của mèo nhà người khác nuôi, bắt sâu lông thả trên váy của bé gái dọa người ta khóc to, mỗi ngày nghịch không biết mệt.

Cố Mặc Hàm cuối cùng dừng lại trước cửa một tòa tiểu viện, gõ cửa, rồi đi vào. Ông Cố bà Cố cũng không có ở đây, Lương Cảnh Thiên nhìn thấy anh thì tự tay chỉ vào vị trí thư phòng, nói: "Thủ trưởng chờ cậu đã lâu."

Cố Mặc Hàm lên lầu đứng trước cửa thư phòng, khẽ gõ cửa, bên trong truyền đến âm thanh trầm thấp vang dội: "Vào đi."

Trong thư phòng cố kính có một ông lão khỏe mạnh nhanh nhẹn đang tự mình chơi cờ, thấy anh đi vào, cái gì cũng chưa nói, chỉ vẫy vẫy tay anh qua đây bởi ông chơi cờ.

Cờ vây của Cố Mặc Hàm là do một tay cụ ông Cố chỉ dạy, về sau ông ngoại Cố Mặc Hàm cũng dạy một đoạn thời gian, kỳ nghệ của anh cũng giỏi lên.

Trong thư phòng yên tĩnh, chỉ có âm thanh của hí khúc Liên Hoa Lạc. Một lúc lâu sau khi hạ hết một ván, cụ ông Cố mới mở miệng.

"Không tệ, so với trước kia có tiến bộ. Bọn trẻ thời các cháu từ nhỏ liền bắt đầu học cầm kỳ thư họa, ông chỉ yêu cầu cháu chơi cờ cùng viết chữ. Chơi cờ là cho cháu lòng yên tĩnh, lúc viết chữ bồi dưỡng khí chất của cháu. Cháu từ nhỏ đã nghịch ngợm, khiếm khuyết ấy phải học tập sự uy nghiêm từ ông và cha cháu, sau khi học tập thay đổi không ít, hơn nữa lại rất hơn người, ông rất vui.

Cờ vây nhất định phải xem nhiều thì mới đánh được, nhìn cuộc đời cũng như vậy, nhất định phải thông qua cuộc sống rèn luyện mới có thể làm cho tự mình trưởng thành đứng lên, lúc còn trẻ ăn nhiều vị đắng một chút, vấp ngã nhiều cũng không phải là chuyện xấu, ngược lại có thể khiến cho cháu có tốc độ lĩnh ngộ nhanh về sự nghiệp cùng cuộc sống. Thế hệ các cháu chính là quá thuận lợi, cho dù bình thường là ông luôn luôn yêu cầu

các cháu phải khiêm tốn, nhưng mà có một số việc luôn không thể tránh khỏi có những đặc quyền, phải ăn ít vị đắng cũng may cháu cũng không bởi vậy mà từ bỏ cố gắng.

Lúc cháu vừa mới bắt đầu học cờ vây, luôn thua nhiều mà thắng ít, luôn sợ đánh cờ thua, nhưng chính lúc đó cũng là lúc tiến bộ nhanh nhất. Ông lúc đó đã nói cháu, nếu như sợ đánh cờ thua, thì sẽ không nhanh tiến bộ. Cũng như lúc vấp ngã giữa cuộc đời, phải kịp thời chấp nhận thất bại, tổng kết bài học kinh nghiệm, hiểu mình sở trường là cái gì, có thể làm cái gì, nên làm cái gì, sau đó điều chỉnh lại hướng đi, sự nghiệp mới có thể từng bước thành công, từng bước đi đến vẻ vang.

Chơi cờ không nên chấp nhất một cái thắng thua, không buông tha mà rơi vào con đường tử thì không cách nào chủ động tranh thủ được toàn cục diện, cuộc sống cũng như thế, mỗi người đều có rất nhiều thứ yêu thích, để có thành tựu càng lớn, nhất định phải chọn lựa rất nhiều, tập trung năng lượng để làm một việc gì đó, cho dù từ bỏ là thống khổ, nhưng thống khổ hôm nay là để giành thắng lợi cho ngày mai thì nhất định phải trả một cái giá.

Lúc hạ cờ trên bàn cờ đường tử càng ngày càng nhiều, thế cục càng ngày càng phức tạp, thắng hay thua, tùy thuộc vào kết quả cuối cùng. Bởi vậy phải có ánh mắt nhìn xa, có suy nghĩ toàn cục. Chơi cờ cùng với cuộc sống là giống nhau, mỗi một bước đi đều phải tinh táo suy nghĩ, thận trọng tính toán, lúc mấu chốt mà bất cẩn thì sẽ thành người thua. Kỳ nghệ của mỗi người là khác nhau, trình độ có cao có thấp. Cao thủ đánh cờ có thể nhìn ra được hơn mười bước cờ, không lấy một con làm trọng, mà lấy đại cục làm trọng, can đảm chọn lựa, bằng quân cờ cuối cùng làm mục tiêu thắng; mà trình độ thấp, chỉ có thể nhìn ra một hai bước cờ, xác thực một tấc đất cũng tranh, thường vì một cái ích lợi mà không từ bỏ theo đuổi, kết quả chỉ thua mà thôi. Cuộc sống cũng như vậy, cách đối nhân xử thế phải

nhìn xa trông rộng, không thể trầm mê lợi ích nhất thời mà tham nhỏ để mất lớn, lợi bất cập hại [1].

Lần này bảo cháu trở về là có hai chuyện, một là dặn dò cháu như đã nói ở trên. Hai là bố cháu muốn cho cháu trở về Bắc Kinh. Ông cũng đã nói chuyện với nó, ông nói một câu với nó: Đeo đuổi sự nghiệp ở đâu mà không được, vì cái gì cần phải trở về Bắc Kinh?

Còn cháu, khi còn bé đã theo bố cháu điều động công tác về thành phố C cũng đã học ở đây nhiều năm, về sau bố cháu được gọi về lại Bắc Kinh, nhưng cháu vẫn ở lại, cũng không có gì không tốt, cháu từ nhỏ ở bên cạnh ông lớn lên, ông đối với cháu rất yên tâm, nhưng ông cũng nói cho cháu một câu: Nếu đã đeo đuổi sự nghiệp ở nơi nào cũng có thể làm, vì cái gì không thể trở về Bắc Kinh?

Tự cháu suy nghĩ thật kỹ, ông mệt rồi, ra ngoài đi dạo một lát."

Ông Cố đứng dậy rời thư phòng, Cố Mặc Hàm vẫn duy trì tư thế vừa rời nhìn bàn cờ phức tạp rắc rối trước mắt.

- _____

[1] Lợi bất cập hại: Lợi không bằng hại, lợi ít hại nhiều, ý khuyên người ta nên suy nghĩ chín chắn trước khi hành động, kẻ sẽ mang hại vào thân.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Nghiêm Khắc Của Cha Hiền Từ Của Mẹ

Một lúc lâu, Cố Mặc Hàm đứng lên, rời khỏi thư phòng. Đi vào phòng khách thì nhìn thấy bà Cố Diệp Thấm Đình ngồi trên ghế sofa.

Bà Cố mang trên mặt vẻ hiền từ vỗ vào ghế sofa bên cạnh. Cố Mặc Hàm thu hồi vẻ mặt nghiêm túc, mang trên mặt nụ cười nghịch ngợm, đi đến, nắm cả bờ vai của mẹ.

"Mẹ ~" Cố Mặc Hàm đưa tay nắm lấy bờ vai của mẹ làm nũng.

"Con đứa nhỏ này, đã lớn rồi còn làm nũng, lát nữa bố con nhìn thấy lại bị mắng đấy." Bà Cố cười vỗ vỗ tay của con trai.

"Đúng rồi, bố con đâu?"

"Sáng sớm ông ấy đã đi ra ngoài rồi, sẽ về ngay đó. Đúng rồi, bố con gần đây tính tình cũng không tốt đâu, con chốc nữa nói chuyện chừa một chút mặt mũi." Vẻ mặt bà Cố lo lắng.

"Mẹ yên tâm, con trai mẹ bây giờ rất biết điều mà."

"Mặc Hàm, qua hai năm con đã 28 rồi, nên cưới vợ đi, mẹ cũng chờ được ôm cháu trai đây. Lần trước bác Lý con có nhắc tới muốn giới thiệu cháu gái bà ấy cho con, mẹ đã gặp đứa nhỏ kia rồi, bộ dạng sáng sủa thông minh, trang nhã khéo léo, con thấy hợp thì đi gặp thử? Mẹ cũng không ép con, nhà chúng ta cũng không cần thông gia gì đó. Nếu như con có vừa ý

cô gái nào thì đưa đến cho mẹ xem, con thích thì mẹ chắc chắn sẽ không phản đối." Bà Cố sờ tóc con trai nói.

Cố Mặc Hàm nghe mà chua xót: "Mẹ, con thích một cô gái ở thành phố C, lúc đi học thì có quen, lúc đó con không trân trọng, về sau thì tách ra. Con mấy năm này ở Mĩ, mỗi ngày đều nhớ cô ấy, nhớ cô ấy đến không ngủ được, con muốn trở lại tìm cô, nhưng con không dám, con sợ cô ấy vẫn còn hận con. Hiện giờ con đã trở về, nhưng cô ấy lại lờ con đi, xem con như người xa lạ, con cái gì cũng không thể nói, cái gì cũng không thể làm. Con biết rõ con cả đời này sẽ không thể yêu một người khác, đúng là vừa rồi ông nội nói con phải học được cách chọn lựa. Con vừa nghĩ tới từ bỏ cô ấy, là trái tim của con rất đau, đau đến con không thở nổi..."

Diệp Thấm Đình nhìn con trai mắt ửng đỏ trong lòng cảm xúc lẫn lộn, cậu nhóc luôn cười vô tâm vô phế trước mặt cô giống như là chuyện của ngày hôm qua, nó giống như cậu con trai nhỏ hay bị uất ức thì sẽ trốn trong ngực bà khóc thút thít. Bà nắm lấy tay Cố Mặc Hàm cái gì cũng không nói, bà biết con trai cũng không cần bà nói cái gì, nó chỉ là muốn tìm người nghe nó nói những lời này thôi.

Lúc Cố Dật Phong đi vào thì chứng kiến một hình ảnh mẹ hiền con thảo như vậy, vừa định mở miệng, Diệp Thấm Đình hướng ông nháy mắt, ông liền không lên tiếng nữa.

Đến gần, Cố Mặc Hàm lại khôi phục sự cợt nhả: "Ồ, thủ trưởng Cố đã về rồi? Ngài dùng trà dùng trà chứ hay cứ dùng trà đi?"

Cố Dật Phong liếc anh một cái: "Con nói chuyện đàng hoàng cho bố!"

Cố Mặc Hàm vẫn cười hì hì như trước: "Bố, con thật vất vả trở về một chuyến bố cũng đừng mặt nặng mặt nhẹ với con?"

Diệp Thấm Đình nói với Cố Mặc Hàm: "Con đi rót cho bố con tách trà đi."

"Ok, khách quan ngài chờ chút." Cố Mặc Hàm hấp tấp rời đi.

Không biết Diệp Thấm Đình nói gì đó với Cố Dật Phong, mà lúc Cố Mặc Hàm trở lại, sắc mặt ông Cố dễ chịu đi rất nhiều, vẻ mặt còn ôn hoà nói với anh: "Cơm trưa muốn ăn cái gì?"

Cố Mặc Hàm vẻ mặt đưa đám nói: "Bố, ngài nên mặt nặng mặt nhẹ với con đi, ngài trở mặt quá nhanh, con sợ hãi đó!"

Bà Cố ở bên cạnh bật cười, ông Cố thì đen mặt.

Ăn cơm xong, Cố Mặc Hàm theo lệ cũ lên lầu nhận lời dạy bảo.

Ông Cố ngồi trên ghế ở phía sau bàn làm việc, nâng tách trà lên uống một ngụm, nhìn con trai đứng vô cùng cung kính trước bàn làm việc.

Đứa con trai này của ông từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, cơ bản không có làm cho ông phải lo lắng. Công việc của ông liên tục bề bộn, thiếu quan tâm với nó, nhưng bất cứ việc lớn việc nhỏ nào nó luôn có thể giải quyết rất tốt, với những đứa nhỏ ở trong đại viện có thể ví là hạc giữa bầy gà. Lúc ở Mỹ đã bắt đầu sự nghiệp của mình, hiện giờ ở thành phố C cũng phong sinh thủy khởi, tác phong cũng không có vấn đề, không giống con cháu thế gia khác luôn làm chuyện xấu. Tổng thể mà nói, ông rất hài lòng.

"Bố cũng không phải là không cho phép con quay về, con đã theo ý mình ở lại thành phố C thì cũng ở lại đó đi. Thành phố C cũng không kém Bắc Kinh, mấy năm này phát triển rất nhanh, ở đó cũng rất có tiền đồ. Nhớ kỹ trước kia bố đã nói với con, không cần phải đánh đồng ông nội con với bố sợ như lúc chơi cờ vậy. Ở bên ngoài không thể so với trong nhà, bản thân phải cẩn thận nhiều, chú ý thân thể, có vấn đề gì có thể trở về tìm cha thương lượng. Được rồi, không có việc gì thì đi ra ngoài đi. Mà này, ở nhà thêm mấy ngày đi, mẹ con rất nhớ con."

Cố Mặc Hàm có chút ngạc nhiên, từ nhỏ anh không thân thiết với bố nhiều, kính sợ là có thừa, trước đó trở về dạy bảo cũng hai ba giờ, trước đó là lời nói gai góc thần sắc nghiêm nghị, mà lần này như thế nào lại nhanh như vậy, lại còn vẻ mặt ôn hoà nữa.

Cố Mặc Hàm không thể tin mở cửa đi ra ngoài, sau đó lại quay đầu nói với ông Cố: "Bố, ngài có phải làm chuyện gì có lỗi với mẹ con và con phải không?"

Ông Cố tức giận: "Cái tên nhóc thối này, lập tức đi ra ngoài cho bố!"

Cố Mặc Hàm rất nghe lời lập tức ra cửa.

Ngoài cửa loáng thoáng truyền đến tiếng cười lớn, Cố Dật Phong dờ khóc dờ cười.

Cố Mặc Hàm đang hoang ở nhà ngây người hai ngày bồi mẹ uống trà, tưới hoa, bồi ông nội chơi cờ, bồi cha nói chuyện phiếm, mỗi ngày tu sinh dưỡng tức [1], ngủ sớm dậy sớm.

Buổi tối ngày thứ hai, anh đã đi ngủ rồi, thì tiếng điện thoại vang lên.

"Hàm Tử, đang ở đâu vậy?" Mạc Sính Dã giọng nói cà lơ phất phơ thông quá loa truyền đến.

"Ở nhà ngủ đây." Cố Mặc Hàm nhắm mắt lại trả lời.

"Ngủ? Lúc này mới mấy giờ đó? Cậu làm sao vậy, bị bệnh? Ông cụ dùng gia pháp rồi à?" Mạc Sính Dã bỗng nhiên la lớn.

"Mạc thiếu gia, ngài có phải trông tôi có chuyện phải không?" Cố Mặc Hàm vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Hi hi, tớ đây không phải là đang quan tâm cậu sao, đi ra ngoài đi, Sanlitun (2), tất cả mọi người đều ở đây, chỉ còn thiếu mình cậu."

"Không đi, tớ đã lên giường rồi."

Mạc Sinh Dã nghe được câu trả lời của anh, hình như nghiêng đầu nói một câu với người nào đó: nhóc Hàm nói cậu ta ngủ rồi không đến được. Sau đó bên kia lập tức có người đoạt qua điện thoại: "Hàm Tử, thật sự ngủ à?" Là Lý Thanh Viễn.

"Nói nhảm, đã mấy giờ rồi."

"Lúc này mới mấy giờ đó, cậu không phải là đang trên giường với người đẹp chứ? Chẳng lẽ mấy người bọn mình còn không sánh bằng người đẹp? Cậu đến đi, đến đây anh em tìm cho cậu một cô còn xinh hơn."

"Nhảm nhí! Tớ đang ở nhà cụ ông bên này." Cố Mặc Hàm thay đổi tư thế trả lời.

"Vậy cậu cứ tới đây!" Lý Thanh Viễn kiên trì nói không ngừng nghỉ một đồng dù có muốn hay không muốn.

Cố Mặc Hàm thực không chịu nổi: "Rồi, tớ đi! Chờ đó! Cái cậu Đường Tăng!"

- _____

[1] Tu sinh dưỡng tức: gìn giữ, gia cố cho lớn mạnh.

[2] Sanlitun (Trung Quốc: 三里屯; bính âm: Sānlǐtún) là một khu vực quận Triều Dương, Bắc Kinh có chứa nhiều quán bar đường phố phổ biến và các cửa hàng quốc tế.

Sanlitun Bar Street phân phối tổng cộng 80 quầy bar. Theo số liệu thống kê, Sanlitun trong vòng bán kính một km tập trung tại Bắc Kinh cho hơn 60% quán bar.

Khu vực đã được tái sinh gần như liên tục kể từ cuối thế kỷ 20 như là một phần của một dự án tái phát triển kinh tế trên toàn thành phố. Hiện tại chứa nhiều quán bar và câu lạc bộ phổ biến với cả người nước ngoài và người dân địa phương cũng như các cửa hàng tên thương hiệu quốc tế như American Apparel, Apple Inc và Adidas. Điều đáng chú ý cho nơi cư trú các cửa hàng Adidas lớn nhất thế giới. Trong những năm gần đây, trung tâm mua sắm Villagedã trở thành một điểm đến phổ biến cho cả người nước ngoài và thanh niên Trung Quốc.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Sáu Vị Thiếu Gia Tề Tụ

Cố Mặc Hàm đứng dậy mặc quần áo rồi rón rén ra cửa.

Sanlitun vẫn luôn là nửa đêm nhạc Rock sôi động nhất, là thần thoại trong những quán bar không có tuổi, đẹp dễ quyến rũ, dùng ánh đèn cảm dỗ cùng âm nhạc khuấy động sự nhiệt tình của người ta. Tại nơi xa hoa trụy lạc Cố Mặc Hàm trong tiếng âm nhạc điếc tai tìm được bọn họ.

"Tiểu Cố, cậu đến rồi, tớ chờ cậu nửa ngày rồi đó." Lý Thanh Viễn vừa nhìn thấy anh liền nhảy đến.

"Tớ có thể không tới sao, cậu so với mẹ tớ đều nói dông dài." Cố Mặc Hàm đi qua Doãn Đông Tuân ngồi xuống.

"Tớ đây không phải là nghĩ đến cậu sao, cậu trở lại mấy ngày ngay cả bóng người đều không thấy, đang bận cái gì vậy?"

"Không bận gì hết, chỉ chuẩn bị quay lại thành phố C."

Doãn Đông Tuân liếc mắt: "Thật tính quay lại? Trong nhà đã đồng ý?"

Cố Mặc Hàm uống một hớp rượu: "Đồng ý."

Doãn Đông Tuân nở nụ cười ý vị: "Cậu thật là có biện pháp."

Mạc Sính Dĩ cảm thán: "Haiz, thực hoài niệm chuyện lúc bé, mấy người chúng ta luôn bên nhau, cái gì cũng không cần nghĩ, muốn thế nào thì chơi như thế ấy, nay ngay cả tụ cùng một chỗ cũng khó khăn. Tớ cũng muốn đi thành phố C, ngôi ngốc ở Bắc Kinh cũng chán rồi. Chúng ta hùn vốn mở một công ty đi, miễn cho ông cụ nhà tớ cả ngày giáo huấn tớ, trời cao mà hoàng đế lại xa, nghĩ giáo huấn cũng với không tới."

"Được, tớ cũng đi!" Lý Thanh Viễn cũng đến chung vui.

Cố Mặc Hàm nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Có thể cân nhắc."

Doãn Đông Tuân mắt sáng rực lên: "Mở công ty làm gì, trực tiếp nhập cổ phần vào Phong Hoa đi, thật đúng đó, về sau Phong Hoa chính là của chúng ta."

"Các cậu chỉ là bớt việc mà thôi." Thạch Lỗi bĩu môi.

"Tốt! Quyết định vậy đi! Mai tớ sẽ nói chuyện với ông cụ nhà tớ."

Cố Mặc Hàm nhìn bọn họ một lượt: "Đây là các cậu nói đùa, hay là thật dự định làm như vậy đó?"

"Đương nhiên là thật sự! Shit tớ ở Bắc Kinh này đã đủ rồi." Mạc Sính Dĩ rõ ràng đã rất say.

"Chờ các cậu tỉnh táo rồi lại nói. Chuyện đó không gấp được."

Khi một đám người ra khỏi quán bar thì trời cũng sắp sáng, sau khi Cố Mặc Hàm đem một đám ma men bọn họ lần lượt đuổi về nhà, tại quảng trường nhìn màn kéo cờ, tản đi mùi rượu, sau đó mua bữa sáng rồi mới về nhà.

Về đến nhà đưa bữa sáng cho người giúp việc, thì mới lên lầu tắm ngủ bù.

Sau đó bị tiếng điện thoại đánh thức, Cố Mặc Hàm vừa nhìn đồng hồ điểm hơn mười một giờ.

"Alô?" Trong giọng nói mang theo lười biếng.

"Ha ha, ông đây đã trở về!" Trong điện thoại truyền đến giọng nói phấn khích.

"Hà Văn Hiên?" Cố Mặc Hàm bất ngờ mở mắt ra.

"Bingo! Đáp rất đúng, tớ quay về Bắc Kinh rồi, mọi người chuẩn bị đón tiếp tớ đi!" Sau đó liền cúp điện thoại.

Cố Mặc Hàm nhìn màn hình di động dần tắt, từ từ lộ ra mỉm cười.

Trong buổi chiều cuối thu thoáng đãng, mặt trời không kiêng nể gì mà chiếu rọi khắp nơi, ở trước quán cà phê bên đường, một chiếc dù che nắng có năm người đàn ông trẻ tuổi cao lớn đẹp trai đang ngồi, bọn họ ăn mặc cao cấp, cử chỉ tao nhã, trò chuyện vui vẻ, một bức tranh mỹ nam, thu hút người đi đường cứ liên tục liếc nhìn.

Bất ngờ trên đường một chiếc xe thể thao màu đỏ lao tới đây, trực tiếp phóng tới năm người đàn ông, sau đó bỗng nhiên dừng trước bàn cà phê, bánh xe và mặt đất phát ra tiếng ma sát rất lớn. Bước từ trên xe xuống là một người đàn ông, cặp kính râm thật to đeo trên mặt, ngũ quan thanh tú mang theo một chút nữ tính, vẻ mặt tươi cười, lộ ra hàm răng trắng đều.

Năm người đàn ông đang bình phẩm cà phê nhìn thấy anh ta đều lộ ra ý cười.

"Tớ nói, Hà Văn Hiên, cậu a rốt cục đã cam lòng quay về?" Doãn Đông Tuân mở miệng đầu tiên.

"Tớ nghĩ tớ là một người Trung Quốc, Đảng và nhân dân đào tạo tớ không dễ dàng gì, tớ học thành tài thì liền trở về thôi, cũng định vì xây dựng chủ nghĩa xã hội khoa học mà cống hiến một phần sức lực nhỏ bé của mình." Hà Văn Hiến tháo kính râm ngồi xuống vẻ mặt tràn đầy nghiêm túc nói.

Hà Văn Hiến cũng là cùng bọn họ lớn lên, về sau học đại học được một nửa thì chạy đến Mỹ học y khoa lâm sàng, Cố Mặc Hàm ở Mỹ năm năm vẫn cùng anh giữ liên lạc.

"Phốc ~" Tập thể năm người phun ra.

"Các cậu đây là ý gì? Được rồi, tớ là cảm thấy con gái Trung Quốc mới hợp khẩu vị của tớ, vì vậy tớ mới quay về." Hà Văn Hiến vẻ mặt thất bại hoàn toàn biểu tình thẳng thắn sẽ được khoan hồng.

"Quay về đã có dự định gì chưa?" Cố Mặc Hàm lau sạch cà phê trên người hỏi cậu ta.

"Còn có thể dự định gì nữa, đến bệnh viện thôi!" Hà Văn Hiến giơ tay gọi tách cà phê.

"Chúng tớ đang bàn bạc đây, tập thể đều đi thành phố C, nếu không cậu cũng cùng đi." Lý Thanh Viễn nhìn cậu ta hỏi.

"Một đám các cậu cuối cùng cũng buông tha nhân dân thủ đô để đổi đi thành phố C hại nước hại dân à?" Hà Văn Hiến liếc mắt một lượt.

"Cậu đừng nói cái giọng đó? Nếu không phải là đánh không lại cậu tớ đã sớm trở mặt với cậu." Lý Thanh Viễn vẻ mặt tức giận.

"Cắt ~" Hà Văn Hiến vẻ mặt khinh thường.

Mọi người cười rộ lên.

"Thành phố C sao, cũng không tệ lắm, tớ sẽ suy nghĩ thử xem." Hà Văn Hiên lên tiếng lần nữa.

"Suy nghĩ cái đầu của cậu! Không ai cầu cậu đi hết!" Lý Thanh Viễn nhìn cậu ta bộ dạng thành thoi thì rất tức giận.

"Cậu không cho tớ đi? Vậy tớ càng phải đi. Hàm Tử, lúc nào đi thì gọi tớ đó."

Cố Mặc Hàm bất đắc dĩ xoa trán, Lý Thanh Viễn và Hà Văn Hiên từ nhỏ tranh cãi rất nhiều, hiện giờ gặp mặt vẫn cứ như vậy.

"Vậy đi sớm một hai ngày."

Hai ngày sau, sáu người tầng tầng lớp lớp hướng thành phố C mà đến, không nghĩ đến bọn họ đã thành nhân vật tiêu điểm của thành phố C.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Quý Công Tử Thủ Đô

Nhiệt độ của thành phố C gần đây có hơi quay lại, mặt trời chiếu khắp nơi, Tần Vũ Dương ngồi trên tháp quý phi ở ban công, sưởi mình trong ánh nắng ấm áp, uống trà táo đỏ, đang nhìn một phần tài liệu. Khó được nghỉ một tuần, Tần Vũ Dương cảm thấy xem tài liệu thật sự làm hỏng phong cảnh, cho nên cô chuẩn bị đem tài liệu thả về để đổi một cuốn tác phẩm nổi tiếng gì đó.

Mới vừa trở lại phòng khách, thì truyền đến tiếng chuông cửa, mở cửa nhìn ra là Lãnh Thanh Thu, còn là một Lãnh Thanh Thu hết sức phấn khởi.

Lãnh Thanh Thu lắc tờ báo trong tay chạy vọt vào, đặt mông ngồi ở vào ghế sofa, Tần Vũ Dương đi vào phòng bếp châm trà.

Lãnh Thanh Thu hướng về phía phòng bếp kêu to: "Báo hôm nay cậu đọc chưa? Đúng rồi, cậu cái trạch nữ này khẳng định là chưa đọc rồi."

Tần Vũ Dương trở lại phòng khách, ngồi trên ghế sofa, ngồi thật nghiêm chỉnh, thân thể nghiêng về phía trước hai tay giao nhau đặt trên hai chân, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Xin hãy gọi tôi là Phu nhân Curie."

Lãnh Thanh Thu cười cô một cái, sau đó vẻ mặt lại hào hứng nói: "Có biết báo mua hôm nay có bao nhiêu tin nóng sốt không?"

Tần Vũ Dương lười biếng làm ỗ trong ghế sofa, cẩn thận đánh giá Lãnh Thanh Thu.

Về ngoại hình Lãnh Thanh Thu cũng rất không phụ lòng với tên cô, tuyệt đối là khí chất của người đẹp lạnh lùng quyến rũ, điều kiện tiên quyết là cô không được mở miệng nói chuyện, hơn nữa là khi trong tâm trạng xấu.

Lúc cô đang trong tâm trạng vui sẽ là một vẻ mặt nụ cười rạng rỡ lời nói không ngừng, Tần Vũ Dương thường xuyên nói cô rất lãng phí khuôn mặt mình.

Tần Vũ Dương quen cô là cách đây ba năm, lúc đó Tần Vũ Dương đang ăn trưa tại một nhà hàng, sau đó có hai nữ một nam đi vào, ngồi đối diện với Tần Vũ Dương. Xem điệu bộ hẳn là mẹ mang theo con gái đến xem mắt.

Bọn họ mới vừa tiến vào vừa lúc Tần Vũ Dương ngẩng đầu lên nhìn, người con gái kia trông rất được, lạnh lùng dừng dừng, cao ngạo xinh đẹp, người con trai chỉ có thể nói là ngũ quan đoan chính.

"Thanh Thu à, đây là con trai của bác Trần con, Tiểu Trần, đây là con gái cô, Lãnh Thanh Thu."

Lời mở đầu điển hình khi xem mắt, Tần Vũ Dương lơ đãng bĩu môi.

Sau đó mẹ nhà gái viện cớ đi trước, trước khi đi mặt còn mím cười nghiêng răng nghiêng lợi nói với con gái: "Nói ít thôi!"

Lúc đó Tần Vũ Dương thấy rất lạ, tại sao lại dặn dò một câu như vậy, cô rất nhanh chóng hiểu được.

Người con trai ngũ quan đoan chính mở miệng đầu tiên: "Lãnh Thanh Thu? Là Lãnh Thanh Thu trong 《 Kim phấn thế gia 》 [1] sao? Tên không

sai, rất thích hợp với cô Lãnh."

Lãnh Thanh Thu nhìn nhà trai khẽ mỉm cười: "Cảm ơn Trần tiên sinh."

Về sau nhà trai cảm thấy không khí có chút áp lực, liền bắt đầu tìm đề tài, sự thật chứng minh, hoàn toàn là không cần thiết.

Ở đề tài đầu tiên Lãnh Thanh Thu liền lộ ra nguyên hình, nở nụ cười nói liên tục, từ ngôi sao yêu thích nhất đến món ăn thích nhất, còn cả vấn đề lương thực dầu mỡ gần đây tăng giá, thậm chí còn có vụ bê bối của tổng thống Mỹ.

Mà cái vị ngũ quan đoán chính lúc trước không tiện nói, về sau anh ta liền trưng ra vẻ mặt bất đắc dĩ: "Cô là Lãnh Thanh Thu trong 《 Kim phần thế gia 》 ? Tôi nhớ cô ta không có nói nhiều như vậy?"

Lãnh Thanh Thu thu hồi nụ cười, vẻ mặt khinh thường: "Tôi không phải là Lãnh Thanh Thu, mà anh càng không phải là Kim Yến Tây? Anh nghĩ đây là phim truyền hình, phim truyền hình cũng đã xem nhiều rồi? Tôi có nói nhiều thì làm sao, nó giải thích rõ tôi hiểu biết nhiều tôi là người con gái tài trí, cái này cũng giống những người khác, cũng như thảo luận về thời tiết." Nói xong còn liếc nhà trai một cái đầy thâm ý.

Đối phương liền tức giận đến toàn thân run rẩy, không cần thận giẫm Lãnh Thanh Thu một cú.

"Này, anh giẫm chân của tôi không sao, nhưng cũng đừng giẫm lên giày của tôi!"

Lời của Lãnh Thanh Thu làm cho Tần Vũ Dương cười ha ha. Cô ấy trừng Tần Vũ Dương một cái, sau đó liền rời đi.

Chiều hôm đó Tần Vũ Dương nhớ tới cô bé này thì cười. Một tuần sau, ở trong tiệm bánh ngọt Tần Vũ Dương lại gặp được tình huống tương tự, cô

liền cười từ đầu đến cuối. Sau đó Lãnh Thanh Thu đi thẳng tới trực tiếp ngồi xuống đối diện cô.

"Cười cái gì, lần trước cũng chính là cô, tôi buồn cười sao, tôi cũng không phải Quách Đức Cường [2], cũng không nói vài câu thì cười thành như vậy chứ?"

Tần Vũ Dương che miệng lại, thật vất vả mới ngừng cười, ho nhẹ một tiếng: "Lãnh Thanh Thu, cô là Lãnh Thanh Thu trong 《 Kim phấn thế gia 》 sao?"

Nói xong lại cười ha ha.

Lãnh Thanh Thu vẻ mặt hắc tuyến: "Tên này cũng không phải là tôi tự đặt, có quan hệ gì với tôi à!"

Về sau, ở Phong Hoa Tần Vũ Dương gặp lại Lãnh Thanh Thu trong nơi làm việc, hai người cảm thấy hai bên rất có duyên, ý tứ chỉ hận không gặp mặt sớm hơn, cho nên tình bạn cũng tiếng vùn vụt, một đường trôi chảy, quen biết đến hôm nay.

Tần Vũ Dương nghĩ đến đây, đột nhiên cười rộ lên.

Lãnh Thanh Thu nói: "Cậu lại nhìn tớ cười, cậu có thể đừng như vậy không, lần đầu tiên tớ gặp cậu cậu cũng như vậy, tớ có buồn cười đến như vậy không?"

Tần Vũ Dương cười lớn tiếng hơn.

Lãnh Thanh Thu nháy qua đây dùng sức cấu mạnh bên eo Tần Vũ Dương, Tần Vũ Dương cầu xin: "Đừng, tớ không cười, thật sự! Cậu không phải mới vừa nói đến báo sao, trên báo nói cái gì vậy?"

Tần Vũ Dương thành công nói sang chuyện khác, Lãnh Thanh Thu khôi phục vẻ hưng phấn chỉ vào một tin tức chiếm toàn bộ một trang lớn: "Cậu xem!"

Tần Vũ Dương tiếp nhận tờ báo, rốt cục không cười nổi.

Dòng tiêu đề của tờ báo thật bắt mắt vang dội: Quý công tử thủ đô.

Mặt trên có hai tấm hình, trưng ra là Cố Mặc Hàm cùng một đám người đang đứng tại cửa quán bar, bởi vì có vấn đề về ánh sáng, nên nhìn không được rõ ràng, Tần Vũ Dương chỉ có thể nhận ra Cố Mặc Hàm và Thạch Lỗi. Thứ hai là trưng ra ở góc đường sau buổi chiều, sáu người đàn ông không biết đang nói cái gì đều cười ha ha, ngay cả ánh mặt trời sáng rực cũng đều mất sắc thái vốn có. Sáu người đàn ông bộ dáng đều đẹp trai, quần áo bảnh bao, phong lưu phóng khoáng, thật hiếm có.

Ảnh chụp bên cạnh lại nêu ra lý lịch gia thế của sáu người đàn ông, đều là xuất từ gia đình quý tộc, thật hợp với danh hiệu quý công tử thủ đô.

Tần Vũ Dương từng ở chỗ Cố Mặc Hàm thấy qua tấm hình chụp chung sáu người bọn họ, trên tấm hình kia bọn họ sáu người đều là những thiếu niên trẻ tuổi, mặc dù còn trẻ nhưng cũng đã có vẻ khuynh thành. Sáu người bả vai nhau, nụ cười đến tận tận. Lúc ấy Cố Mặc Hàm chỉ vào người trong hình đặc ý nói với Tần Vũ Dương: "Đây là anh em tốt nhất của anh."

Hôm nay, sáu người thiếu niên đã lớn thành những thanh niên đẹp trai nhiều tiền, thời gian thật là nhanh!

"Sao không nói chuyện đi! Cậu nói, trên báo nói là sự thật sao? Tớ như thế nào chưa nghe qua Cố tổng và Thạch phó tổng lại có gia thế kinh người đến như vậy?"

Tần Vũ Dương bật TV, tìm được kênh bản tin chiều cả ngày, đợi một lúc, xuất hiện một đám người, cô chỉ vào mấy người trong đó nói với Lãnh

Thanh Thu: "Này, là bố Cố Mặc Hàm, người mặc quân trang tuổi hơi lớn kia, là ông nội anh ta, bên kia cái người mặc quân trang đeo mắt kính, là bố Thạch Lỗi."

Lãnh Thanh Thu há to miệng, vẻ mặt kinh ngạc: "Làm sao cậu biết? Cậu đã sớm biết đúng không?"

Tần Vũ Dương nghĩ lời của người xưa rất có đạo lý, nói nhiều sẽ không hay.

"À, mấy ngày trước không phải là có buổi họp mặt bạn học sao, từ lúc đó tớ đã biết."

Lãnh Thanh Thu vẻ mặt không tin nhìn cô, Tần Vũ Dương thản nhiên nhìn lại cô ấy, thật lâu, Lãnh Thanh Thu đầu hàng: "Được rồi, tớ tin cậu."

Đối với phản ứng của Lãnh Thanh Thu Tần Vũ Dương cũng không ngạc nhiên, năm đó khi vào đại học mới vừa biết điều này, cô cũng là thốn thức không thôi.

- _____

[1] Kim phẩn thế gia: hay còn gọi là Gia tộc Kim phẩn được xem là bộ "Hồng lâu mộng" thứ hai do Đồng Khiết, Trần Khôn, Lưu Diệp Phi đóng chính.

[2] Quách Đức Cường là nghệ sĩ hài nổi tiếng của Trung Quốc.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Yến Tiệc

Một tuần sau đi làm liền thấy tất cả các tờ báo tin tức lớn nhỏ của thành phố C đều tranh nhau đưa tin người đứng đầu Phong Hoa từ hai vị iến thành sáu vị, thực lực Phong Hoa được tăng lên rất nhiều, Phong Hoa mở buổi họp báo công khai tin tức này, lại có những bản tin về "Quý công tử thủ đô" mấy ngày trước, làm trong lúc nhất thời danh tiếng của Phong Hoa cùng sáu vị đứng đầu rất lớn, chiếm được sự chú ý của giới xã hội. Đương nhiên dự án hợp tác kia cũng bị nêu lên chương trình nghị sự.

Tại buổi họp đầu tuần, ban giám đốc đặc biệt dặn dò Tần Vũ Dương tập trung toàn lực phải trúng được thầu. Trước lãnh đạo công ty Tần Vũ Dương cũng cam kết, biểu hiện sự quyết tâm.

Họp xong Tần Vũ Dương liền trầm mặc, cô cũng chỉ có thể làm hết sức mình.

"Tần tổng, đây là thư mời của Phong Hoa, sáng nay mới đưa tới."

Phong Hoa vào lúc này tổ chức yến tiệc không còn gì tốt hơn là để ăn mừng việc Phong Hoa mở rộng quy mô, thuận tiện cùng mọi người trong nghề trao đổi tình cảm. Thời gian ấn định là ba ngày sau, địa điểm tại một khách sạn sang trọng nhất của Phong Hoa, Tần Vũ Dương không muốn đi, nhưng lại không thể không đi.

Vào ngày yến tiệc kia thì gió thổi mạnh, mây đen đầy trời, nhiệt độ bất ngờ hạ xuống dưới 0 độ, sáng sớm Tần Vũ Dương liền nhận được điện thoại, xe của một cửa hàng ở vùng ngoại ô thành phố C xảy ra vấn đề, người tiêu dùng rất tức giận, quản lý bán hàng và quản lý bảo hành thay nhau ra trận mà cũng không giải quyết được, cuối cùng Tần Vũ Dương phải ra mặt tại đây. Bây giờ là giai đoạn trọng điểm cạnh tranh gói thầu của Đảng Đạt, bất kỳ tin tức xấu nào cũng sẽ mang đến nhiều sóng to gió lớn, Tần Vũ Dương không dám chậm trễ, bàn giao một vài công việc thì liền mang theo trợ lý Lương chạy tới hiện trường.

Đến hiện trường, Tần Vũ Dương đại khái hiểu tình hình một chút, đứng trong gió rét vừa xin lỗi, vừa nở cười nhận lỗi, còn bảo đảm sẽ đem xe sửa xong, cuối cùng còn bảo hành bảo trì mấy lần, rốt cuộc mới làm cho người tiêu dùng hài lòng rời đi.

Sau khi người tiêu dùng rời đi, Tần Vũ Dương mới gọi quản lý bán hàng cùng quản lý bảo hành vào phòng họp.

"Quản lý Hoàng, quản lý Triệu, các anh không phải người mới, loại chuyện như vậy nên làm gì bây giờ còn phải để tôi dạy cho các anh sao? Còn để chuyện ồn ào lớn như vậy, phóng viên đều đến đây, các anh lại còn không làm gì?"

Hai người đàn ông lau mồ hôi lạnh trên đầu, vội vàng bảo đảm về sau sẽ không còn xuất hiện tình huống như thế nữa, sắc mặt của Tần Vũ Dương mới hơi chút trở lại bình thường.

"Tôi mặc kệ các anh dùng cách gì, nội dung phỏng vấn của phóng viên hôm nay tôi không muốn nhìn thấy trên mặt báo, nếu để tôi nhìn thấy, các anh biết rõ mình nên làm gì."

"Dạ dạ dạ, chuyện này chúng tôi sẽ đi xử lý, chắc chắn sẽ không để lên báo."

Trên đường đi lúc Tần Vũ Dương chờ trở về thành phố C cũng đã hơn hai giờ chiều, vẫn chưa kịp ăn trưa, còn phải kịp về công ty tham dự một cuộc họp. Đến dưới tầng công ty, cô bảo trợ lý cùng lái xe đi ăn cơm, còn mình trở về phòng làm việc ăn hai cái bánh, uống chút nước, lấy tài liệu đi họp.

Hội nghị như cũ vẫn phức tạp dài dòng, dạ dày Tần Vũ Dương đau âm ỉ, cô nghĩ đến yến tiệc tối nay còn có nhiều ly rượu chờ mình, cô liền thấy đau đầu. Đều tự trách mình gần đây ăn uống không quy luật, sớm biết có ngày hôm nay, cô khẳng định ăn thật đúng cách.

Cuối cùng buổi họp cũng kết thúc, cách thời gian yến tiệc cũng không nhiều lắm, cô bảo lái xe đưa cô về nhà thay quần áo, trang điểm, một phút đều không dám chậm trễ, khi đến khách sạn vừa khít thời gian.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu tím cúp ngực, với một cái nơ hình bướm cùng màu nơ rơi bên hông, chiếc váy như dòng nước ôm sát trên người cô, làm dáng người duyên dáng của cô phô ra vô cùng tinh tế, lễ phục bên ngoài tỏa ra óng ánh quyến rũ. Trên mặt trang điểm nhẹ, tao nhã mà tinh tế, hấp dẫn duyên dáng, mái tóc quấn màu rượu đỏ kẹp thả lỏng xuống eo, một vài sợi rủ trên bờ vai, càng lộ vẻ quyến rũ động lòng người. Áo cúp ngực thiết kế lộ ra chiếc cổ và cánh tay trắng tuyết, càng lộ rõ vẻ cốt cách sáng đẹp như ngọc, trên cổ đeo sợi dây chuyền kim cương, tỏa ra những tia sáng chói mắt. Trên ánh đèn sáng ngời của yến hội, sự lộng lẫy của lễ phục và ánh sáng của kim cương hoà hợp với nhau, tạo cho cô càng nhìn càng đẹp, khuấy động lòng người.

Cô vừa tới không bao lâu, thì chứng kiến sáu vị thiếu gia của Phong Hoa đã đến, từng người một quần áo bảnh thái độ tự tin lớn phong cách nhanh nhẹn, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt toàn hội trường, không trách được truyền thông nói: "Phong hoa" [1] cần phải đổi thành "Tao nhã" [2], lấy Phong Hoa có ý nghĩa này không sai.

Cả ngày Cố Mặc Hàm mặc một món áo sơ mi màu hồng phấn, dưới ánh đèn phác hoạ vẻ cao lớn vững chãi, yêu khí tỏa ra khắp nơi.

Trong lòng Tần Vũ Dương mắng một câu yêu nghiệt liền quay đầu đi, mới vừa quay đầu thì thấy Triệu Tịch Vũ mặc bộ lễ phục màu đen, có vẻ lạnh lùng bí ẩn. Cô ta nâng ly cười với Tần Vũ Dương, Tần Vũ Dương cũng nâng ly chào hỏi, nhưng không uống.

Lần lượt sáu người ở trên sân khấu theo thứ tự nói mấy câu cùng tiếng vỗ tay lớn của mọi người và ánh đèn flash nhấp nháy không ngừng, yến tiệc chính thức bắt đầu, sau đó lại đổi thành lãnh đạo thành phố họ Lý ở trên phát biểu đơn giản là chào đón Phong Hoa đến thành phố C thúc đẩy sự phát triển. Tần Vũ Dương ngậm bĩu môi, một đám người nhàm chán, thật sự là người nào đó trong triều làm được việc, thì chính phủ sẽ cử ra.

Phong Hoa tương đối liên quan đến nhiều ngành, cũng có mời những người của ngành khác, Tần Vũ Dương lướt một vòng, người cô biết cũng không nhiều mà cũng không ít.

Cố Mặc Hàm đứng ở trên sân khấu nhìn Tần Vũ Dương, cô mặc dù bên ngoài là nhiệt liệt vỗ tay, anh lại nghĩ trong lòng cô nhất định khịt mũi coi thường, cũng giống như lúc trước ở đại học một bên trong lòng đầy sùng kính nhìn giáo sư giảng bài, một bên ở dưới lăm bằm giáo sư già cổ hủ. Nghĩ tới đây, anh vốn là lịch sự mỉm cười biến thành nụ cười chân thành từ trong lòng, trong lúc nhất thời đèn flash lại nhấp nháy không ngừng.

Tần Vũ Dương dạo qua một vòng, cùng vài người quen biết hàn huyên vài câu, sau khi uống vài ly rượu, cô đã cảm thấy dạ dày của cô càng đau hơn. Cô lui lại trong góc phòng, nhìn Cố Mặc Hàm bị một đám người vây quanh, mặt mỉm cười, khi thì mở miệng, khi thì lắng nghe, luôn luôn là một bộ dạng bình tĩnh thoải mái, nghĩ cũng biết nội dung nói chuyện đến cỡ nào nhàm chán, Cố Mặc Hàm còn có thể duy trì một vẻ khiêm tốn như vậy thật sự là không dễ dàng, cô từ đáy lòng cảm thông anh.

Tần Vũ Dương mắt lạnh nhìn những người tâng bốc thay đổi hết nhóm này đến nhóm kia, thay đổi đủ mọi loại tán tỉnh người đẹp hết lượt này lại đến lượt khác, cảm thấy thời gian đã tới, liền đi về phía trước, cô đến đây mục đích chủ yếu là làm quen những người đứng đầu Phong Hoa. Sau này trong cùng một thành phố ngẩng đầu lên không thấy cúi đầu xuống thì gặp [3], ở trong địa bàn của bọn họ cũng rất cần giúp đỡ, mặc dù cô không muốn gặp Cố Mặc Hàm, nhưng Đẳng Đạt cũng không phải là của cô.

Cô còn chưa mở lời, Thạch Lỗi liền cầu xin: "Này, Vũ Dương, nói chuyện với cô thì được, nhưng ngàn vạn đừng tỏ ra khuôn phép đó, cả tối nay tôi cười đến cứng nhắc rồi." Năm người còn lại đều một biểu hiện đau khổ đến động lòng người.

Thạch Lỗi chỉ vào Tần Vũ Dương nói với bọn Hà Văn Hiên: "Đây là Tần Vũ Dương, là bạn học của tớ và nhóc Hàm, đã quen biết nhiều năm." Sau đó đưa lưng về phía Tần Vũ Dương dùng khẩu hình miệng nói với bọn họ: "Là cái người thủ thân như ngọc đó."

Mọi người đều đồng loạt vẻ mặt bừng tỉnh hiểu rõ, cẩn thận quan sát Tần Vũ Dương.

Thạch Lỗi ho nhẹ một tiếng, lại lần lượt giới thiệu Tần Vũ Dương: "Mạc Sính Dã, Lý Thanh Viễn, Hà Văn Hiên, Doãn Đông Tuân, đều là bạn thuở nhỏ của tôi cùng Cố Mặc Hàm, về sau tất cả mọi người đều là người một nhà!"

Tần Vũ Dương lần lượt bắt tay cũng không chú ý tới Thạch Lỗi sử dụng cụm từ "Người một nhà", mà sắc mặt Cố Mặc Hàm lại có chút khó coi.

Tần Vũ Dương nhìn bọn họ ở khoảng cách gần, bộ dạng sáu người bọn họ cũng rất được, Mạc Sính Dã khí phách, Lý Thanh Viễn thanh tú, Hà Văn Hiên nhã nhặn, Doãn Đông Tuân trầm ổn, Thạch Lỗi như ánh mặt trời, Cố Mặc Hàm đẹp trai. Tần Vũ Dương trong lòng rất rõ, đây đều chỉ là biểu

tượng, đám người bọn họ đều là cao thủ phong lưu, qua rừng trăm hoa nở, không phiến lá dính thân [4].

Lý Thanh Viễn cầm ly rượu cùng Tần Vũ Dương chạm một cái: "Hôm nay có thể biết tiểu thư Tần thực là vinh hạnh, ly này tôi mời, quý cô cứ tùy ý."

Tần Vũ Dương đương nhiên không thể tùy ý được, cô cũng uống một hơi.

"Á, hôm nay đổi lời kịch, trước kia cậu cũng không nói vậy, quý cô cứ tùy ý là sao?" Hà Văn Hiên đi chọc phá.

"Hà Văn Hiên, cậu cố ý đúng không? Cậu còn có thể độc mồm hơn nữa không?" Lý Thanh Viễn trắng mắt liếc anh một cái.

"Tớ đây chỉ là trần thuật sự thật, cái này đều không phải là cậu đã từng làm à?" Hà Văn Hiên không kiêng nể.

"Cậu..."

"Tớ... Như thế nào?"

Tần Vũ Dương nhìn hai người bọn họ chọc lẫn nhau tới một câu cậu một câu, quay đầu nói với vài người khác: "Các vị còn bận, trước tôi xin lỗi không tiếp chuyện nữa." Mỉm cười xoay người rời đi.

Cô vừa đi hai người cũng không âm ỉ nữa, đều vây đến bên Cố Mặc Hàm: "Anh Cố, là cô ấy phải không? Cậu vì cô gái này ở lại thành phố C mà không quay về?"

Cố Mặc Hàm xoa trán, uống một ngụm rượu, im lặng không lên tiếng.

"Đừng không nói câu nào chứ, chúng tớ đây không phải là quan tâm cậu sao, tớ nhìn cô ấy vừa rời vẫn không để ý đến cậu a, cậu đã làm gì mà trêu

cô ấy vậy?"

"Đúng vậy đúng vậy, bộ dạng cũng không tệ lắm, vóc người cũng tốt, thế nhưng vừa nhìn cũng biết tính tình bướng bỉnh, có phải không?"

"..."

Bọn họ còn ở đằng kia tranh nhau thảo luận, hoàn toàn không còn phong độ vừa nãy.

Cố Mặc Hàm vừa uống rượu vừa nhàn nhã nhìn chung quanh, hạ quyết tâm không để ý đến bọn họ nữa.

"Học trưởng..." Sau lưng một tiếng con gái thanh thúy truyền đến.

- _____

[1] Phong (☱) phong phú, to lớn, dồi dào, vậy Phong Hoa có nghĩa là giàu có, phong phú, dồi dào.

[2] Phong (☴) thái độ, phong thái, phong cách, còn Phong Hoa có nghĩa là tao nhã, hào hoa phong nhã.

[3] Nguyên văn là “sĩ đầu bất kiến đề đầu kiến” có nghĩa là gặp gỡ thường xuyên.

[4] Nguyên văn “Vạn hoa tùng trung quá, phiến diệp bất triêm thân” trích từ một bài thơ “Mẫu đơn đình” của Thang Hiến Tổ có thể hiểu nghĩa là giữ mình trong sạch. Theo mình tra nó có 2 nghĩa. Một là có thể giữ mình trong sạch trước cả rừng người đẹp. Hai là chơi bởi quen rồi, thừa sức đối phó với cả rừng người đẹp.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Dạ Dày Đau

Cố Mặc Hàm quay người lại thì thấy Triệu Tịch Vũ đã đi tới: " Triệu học muội, cô cũng đến."

Triệu Tịch Vũ nghe được xưng hô thế này động tác hơi chững lại, trên mặt mang theo nụ cười miễn cưỡng: " Triệu học muội? Giữa chúng ta chỉ có thể là học trưởng cùng học muội sao?"

Cố Mặc Hàm nhìn thẳng về phía Triệu Tịch Vũ: "Tôi nghĩ rằng, mấy năm trước lúc ở Mỹ, chúng ta đã nói rất rõ rồi."

Viên mắt Triệu Tịch Vũ dần dần đỏ: "Nhưng mà, đã nhiều năm em vẫn chưa hết hi vọng."

Cố Mặc Hàm khẽ rũ mi mắt, năm đó cũng chỉ trách mình không tốt, không chỉ có tạo thành hiểu lầm giữa anh và Tân Vũ Dương, mà cũng làm chậm trễ vị học muội này.

Cố Mặc Hàm mở miệng muốn nói cái gì lại bị Triệu Tịch Vũ ngắt lời, cô ta thay đổi vẻ nhu nhược vừa rồi, mang trên mặt nụ cười kiên định: "Mặc Hàm, em sẽ không từ bỏ, một ngày nào đó anh sẽ phát hiện, em so với Tân Vũ Dương còn tốt hơn, em so với cô ta còn yêu anh hơn."

Nói xong liền xoay người rời đi.

Bọn Hà Văn Hiên tạm ngừng bát quái đều đồng loạt nhìn sang.

"Đầu đá, ai vậy, trông kìa, ánh mắt nhìn Hàm tử thật là thâm tình nha!"
Hà Văn Hiên khoác bả vai Thạch Lỗi hỏi.

"Cô ta sao, là nguyên nhân gián tiếp làm cho Hàm Tử phải thủ thân như ngọc đó." Thạch Lỗi liếc Triệu Tịch Vũ một cái tức giận nói.

"Nguyên nhân gián tiếp? Vậy nguyên nhân trực tiếp là gì?"

"Nguyên nhân trực tiếp là tiêu hương ngọc tổn."

"Đầu đá cậu nói rõ cho bọn tớ biết một chút đi, ôi, mấy anh đã tò mò muốn chết rồi đây."

Thạch Lỗi lại không tiếp chiêu.

Bọn họ lại không có biện pháp: "Lý thiếu gia, cậu lên!"

Lý Thanh Viễn nhảy đến trước mặt Thạch Lỗi, vẻ mặt nhìn cậu ta một cách chân thành rồi bắt đầu phát huy công lực Đường Tăng của anh, thực sự cuối cùng Thạch Lỗi không chịu nổi cậu ta, chỉ có thể nói cho bọn họ.

"A ~" Mọi người nghe xong đều đồng thanh cảm thán, sau đó lại chuyển hướng sang Cố Mặc Hàm với vẻ mặt bí hiểm: "A ~ "

Cố Mặc Hàm cũng lười phản ứng lại với bọn họ.

Tần Vũ Dương từ xa nhìn Triệu Tịch Vũ nở nụ cười đi tới, đằng sau còn đi theo vài người ưu tú quần áo bảnh bao, cô dường như có dự cảm xấu.

"Học tử, sau khi tôi trở về, chúng ta còn chưa từng trò chuyện thoải mái, hôm nay thật vất vả mới gặp được, chúng ta uống một ly đi." Triệu Tịch Vũ vẻ mặt đơn thuần hỏi.

Tần Vũ Dương chỉ nhìn cô ta cười, trong lòng lại cười lạnh: Thế giới đã loạn như vậy rồi, giả bộ vẻ thanh khiết cho ai xem đây!"

"Học tử, chị sẽ không vì công ty của bọn tôi phá hỏng sự hợp tác của Đăng Đạt cùng Phong Hoa, mà ở trong lòng oán hận tôi chứ?"

Tần Vũ Dương cảm thấy Triệu Tịch Vũ này thật sự không đơn giản, những lời này vừa nói ra của cô ta, Tần Vũ Dương không uống chính là bụng dạ của cô hẹp hòi, thật không có biện pháp, cô giơ ly rượu lên uống cạn một hơi.

Sau khi Triệu Tịch Vũ uống xong thì chỉ vào những người bên cạnh nói với Tần Vũ Dương: "Học tử, mấy vị này đều là đồng nghiệp của tôi, bọn họ ngưỡng mộ tính cách cùng tác phong của chị, muốn làm quen một chút."

Ở trong lòng Tần Vũ Dương thì khinh bỉ, nhưng ngay lập tức trên mặt lại bày lên nụ cười tiêu chuẩn: "Khách sáo rồi."

Một người đàn ông mặt mũi khôi ngô mở miệng: "Công ty T chúng tôi mới tới thành phố C, thì đã biết Tần tổng, cảm thấy vô cùng vinh hạnh, ngày đó trong buổi đấu thầu Tần tổng biểu hiện chân thật trên bục đã để lại một ấn tượng sâu sắc với tôi, thật không biết có thể cùng Tần tổng uống một ly không?" Nói xong liền đưa ly rượu vang cho Tần Vũ Dương.

Ở trên thương trường giao thiệp là rất quan trọng, không có kẻ thù vĩnh viễn, cũng không có bạn bè vĩnh viễn, hiện tại công ty T là địch hay bạn còn không biết, Tần Vũ Dương cảm thấy không cần thiết phải làm xấu mặt mũi anh ta, thoải mái nhận lấy, cùng anh ta chạm một cái, hai người một hơi uống sạch.

"Tần tổng thật phóng khoáng, mới vừa rồi nghe được bọn họ đều nói Tần tổng trẻ tuổi xinh đẹp, tư lượng còn là nữ trung hào kiệt, xem ra nói thật không sai!"

Tần Vũ Dương cười cười: "Là bạn bè nể tình mà thôi."

Uống xong ly này, lại thay đổi vài người trẻ tuổi khác, cũng là lý do không khác biệt lắm, chưa có nói được mấy câu thì lại uống rượu.

Tần Vũ Dương nếu đã cùng người thứ nhất uống, thì không thể nặng bên này mà nhẹ bên kia, chỉ có thể kiên trì uống.

Ngày thường uống vài ly rượu Tần Vũ Dương cũng không sợ, nhưng hôm nay dạ dày lại đau, chỉ mới uống được vài ly, cô đã cảm giác lục phủ ngũ tạng của mình đau đến thắt lại.

Tần Vũ Dương cảm thấy hôm nay cô thật sự khinh địch, tự gán một cú ngã lớn.

Cả bọn Cố Mặc Hàm từ xa nhìn một màn này, Cố Mặc Hàm nhìn Tần Vũ Dương càng uống thì mặt càng trắng bệch tay lại nắm chặt dạ dày mình, trên người âm ỉ tỏa ra sự tức giận.

"Anh Cố, anh không làm anh hùng cứu người đẹp à?" Hà Văn Hiên không sợ chết hỏi.

"Kỳ thật các cậu là muốn nhìn tiết mục cuộc tình tay ba cầu huyết đi, các cậu muốn nhìn tớ đây còn không sẵn lòng diễn nó đâu." Cố Mặc Hàm hừ lạnh.

"Haiz, cậu thực không muốn đến nhìn thử sao?" Mạc Sính Dĩ hỏi.

"Tớ không thể đi, Vũ Dương đã vì chuyện năm đó mà trong lòng luôn nín nhịn lâu rồi, cô ấy không muốn Triệu Tịch Vũ xem thường cô ấy, hiện tại tớ mà đi qua, cô ấy sẽ chỉ càng hận tớ." Trong mắt Cố Mặc Hàm hiện lên một tia đau lòng.

Một đám người rất cục tùm không được lý do gì để đi, Tần Vũ Dương vẫn như cũ duy trì nụ cười đưa mắt nhìn bọn họ, sau đó bình tĩnh xoay người, đi đến phòng vệ sinh gần nhất.

Tần Vũ Dương vừa quay người lại thì Cố Mặc Hàm liền vội vàng đi theo.

Mới vừa đi vào phòng vệ sinh, Tần Vũ Dương liền hướng đến bồn bên cạnh bắt đầu nôn, nôn đến chóng mặt, kỳ thật cô một ngày cũng chưa ăn cái gì, cũng phun không ra vật gì, chỉ là nôn khan, sau đó dựa tường từ từ đứng lên, ngẩng đầu nhìn mình trong gương, sắc mặt tái nhợt, hai mắt mờ lung. Đã bao lâu không có nôn giống như thế này? Tần Vũ Dương cũng không nhớ rõ. Giống như quay lại thời điểm mới bắt đầu công việc, sự chua xót nhiều năm như vậy xông lên đầu. Cô ở trong lòng hỏi bản thân: Tần Vũ Dương, người nhiều năm khổ cực như vậy liều mạng như vậy là vì cái gì? Bây giờ chỉ một Triệu Tịch Vũ cũng có thể làm người thành như vậy, người nhiều năm lăn lộn thật uổng phí mà! Cố Mặc Hàm, anh đã đi rồi thì vì sao còn muốn trở về! Vì sao!

Nước mắt theo hai gò má chảy xuống khóe miệng, Tần Vũ Dương nếm hương vị mặn ấy. Nghe người ta nói, lúc con người đang say rượu là lúc yếu đuối nhất. Tần Vũ Dương lau khô nước mắt, tự nói với mình: Tần Vũ Dương, Cố Mặc Hàm cùng người không có quan hệ, thật sự không có quan hệ, anh ta sẽ không bao giờ làm tổn thương người nữa.

Tần Vũ Dương chỉnh đốn xong bản thân, cảm thấy cô đã uống quá nhiều, trong dạ dày lại đau đôn dập, cô thực sự không chịu nổi, định bỏ về.

Vừa ra cửa phòng vệ sinh, đã thấy Cố Mặc Hàm cầm lấy áo khoác của cô đứng ở ngoài cửa.

Cô sững sờ tại chỗ nhìn Cố Mặc Hàm từng bước từng bước đi đến trước mặt cô: "Đi, anh đưa em về." Vừa nói vừa khoác lại áo trên người cô, sau đó nắm lấy tay cô.

Tay của cô lạnh buốt, lại được bao bọc bởi bàn tay ấm áp của anh, Tần Vũ Dương bỗng nhiên nhớ lại khi đó Cố Mặc Hàm cũng nắm lấy cô như

vậy, cô cảm thấy cô dạ dày càng đau dường như cũng có liên quan đến những đau đớn trong lòng vậy. Cúi đầu xuống, nước mắt đọng đầy nóng hổi rơi xuống trên mu bàn tay Cố Mặc Hàm. Cố Mặc Hàm chỉ cảm thấy nước mắt kia làm cháy lên sự đau đớn trong lòng anh.

Tần Vũ Dương đột nhiên vung anh ra: "Cố tổng, xin lỗi, tôi thấy không khỏe, xin đi trước." Nói xong lão đảo đi ra ngoài.

Cố Mặc Hàm sai bước đuổi theo, bắt lấy cổ tay cô kéo cô đi về phía trước: "Đã muộn rồi, để anh đưa em về." Giọng nói áp đặt làm cho Tần Vũ Dương không cách nào cự tuyệt.

"Cố Mặc Hàm anh làm cái gì vậy? Đang thương sót tôi? Đồng tình tôi? Hay đang thay Triệu Tịch Vũ giải quyết hậu quả?" Tần Vũ Dương rất cục không chịu nổi, vùng vẫy vài cái, đau đớn làm mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Cố Mặc Hàm nhìn sắc mặt cô trắng bệch không bình thường, trên trán toát ra rất nhiều mồ hôi, có chút hoảng hốt hơi buông lỏng cổ tay cô: "Em làm sao vậy? Chỗ nào khó chịu?"

Tần Vũ Dương ôm lấy dạ dày ngồi xổm xuống, vùi đầu vào trong khuỷu tay: "Không cần anh giả mù sa mưa, nếu như không phải vì anh, Triệu Tịch Vũ cô ta có đối phó tôi như vậy không?"

Cố Mặc Hàm cũng ngồi xổm xuống: "Có phải dạ dày đau không? Rất đau sao?"

Tần Vũ Dương mở miệng lẩm bẩm: "Không phải là dạ dày đau, mà là trái tim đau, đau đến tôi muốn đi tìm cái chết vậy, mỗi lần trông thấy anh, thì nó lại đau, tôi phải dành nhiều thời gian mới có thể làm cho nó không đau. Cố Mặc Hàm, tại sao anh phải đi tới đi lui trong thế giới của tôi? Vì sao vậy?"

Cố Mặc Hàm từ từ đỡ cô dậy, đem cô ôm vào trong ngực, vỗ nhè nhẹ sau lưng cô, cái cằm cọ sát hân nhẹ ở đỉnh đầu cô, giọng nói ôn nhu như nước chảy: "Vũ Dương, sau này anh sẽ không bao giờ rời khỏi em nữa, sẽ không để cho bất luận kẻ nào khi dễ em, ai cũng không thể, Triệu Tịch Vũ nợ em, anh nhất định sẽ giúp em đòi đủ!"

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Kim Yến Tây Xuất Hiện

Cố Mặc Hàm đợi nửa ngày cũng không thấy phản ứng, cúi đầu nhìn xuống, Tần Vũ Dương đã ngủ, anh bất đắc dĩ cười một cái. Chỉ đành ôm lấy cô đến phòng anh thường ở trong khách sạn này, đặt cô lên giường, cởi giày cùng áo khoác ra, đắp chăn, lại dùng khăn nóng lau mặt và tay cho cô, ngồi ở bên giường nhìn cô một lúc, rồi cuối cùng tắt đèn đi khỏi.

Chờ anh trở lại hội sảnh yến tiệc, năm con mắt kia hết sức tò mò sao anh còn có thể trở lại.

"Cậu tại sao trở lại rồi?" Thạch Lỗi hỏi.

"Cô ấy uống quá nhiều tới không có đưa cô ấy trở về mà trực tiếp ở lại khách sạn. Đúng rồi, vừa rồi trên hành lang có phóng viên gì đó chụp được cái không nên chụp, cậu giúp tớ xử lý." Cố Mặc Hàm không yên lòng trả lời.

"Không nên chụp cái gì? Chụp được cậu với Vũ Dương làm cái gì? Ừ rồi?" Lý Thanh Viễn vẻ mặt cười xấu xa.

"Theo nhiều năm kinh nghiệm y học của tớ, vừa rồi dạ dày của tiểu thư Tần kia không được tốt lắm, loại bệnh này tuy lớn mà nhỏ, cậu để ý một chút. Tiểu thư Triệu kia thật sự độc ác a!" Hà Văn Hiên hiếm khi đứng đắn như vậy.

"Ồ. Bác sĩ Hà thật sự là lương y như phụ mẫu, bạn gái của người ta cậu quan tâm như vậy làm gì?" Lý Thanh Viễn thật vất vả mới nắm được cái cơ hội tốt này.

"Người cú!" Hà Văn Hiên nổi giận.

Cố Mặc Hàm nhìn xa xa đôi mắt thâm thúy càng ngày phát ra màu đen đặc, con mắt khẽ nheo lại: Triệu Tịch Vũ.

Trăng lên đỉnh đầu, yến tiệc cuối cùng cũng kết thúc, sáu người đứng ở ngưỡng cửa nói lời tạm biệt với từng khách mời. Sau đó, sáu người động tác thống nhất đều nới lỏng cà vạt ra, cởi nút thứ nhất của áo sơ mi.

"Chết tiệt [1], chuyện này thật không phải để người làm, tớ có lẽ đi làm bác sĩ của mình thôi." Hà Văn Hiên chửi bới.

"Bệnh viện có liên lạc gì không?" Cố Mặc Hàm trầm mặc cả buổi rất cục cựa mở miệng.

"Bình thường, bệnh viện trực thuộc H Đại, khoa não của bệnh viện này nhưng lại tốt nhất trong nước." Hà Văn Hiên rất đặc ý.

Mệt mỏi cả đêm, mọi người cũng không muốn nói nhiều, đi khỏi đại sảnh yến tiệc thì đều trở về nhà, đều tìm các mama của mình.

Cố Mặc Hàm lái xe rời khỏi khách sạn cũng không quá lâu thì trở lại. Đi đến phòng của Tần Vũ Dương ngủ để thuốc dạ dày ở đầu giường, từ trên cao nhìn xuống cô gái đang ngủ say này vẻ mặt bất đắc dĩ: "Vũ Dương, anh nên làm thế nào với em đây..."

Ngày hôm sau Tần Vũ Dương mới vừa tỉnh dậy đã cảm thấy đau đầu như muốn nứt ra, quan sát hoàn cảnh xung quanh không quen thuộc này, ở đầu giường nhìn thấy một ly nước cùng một lọ thuốc dạ dày. Cô chỉ nhớ rõ người nhìn thấy sau cùng là Cố Mặc Hàm, nhưng thế nào cũng không nhớ

nổi cô làm cách nào đến được chỗ này, rửa mặt thay quần áo xong rồi đi khỏi thì mới biết đây là khách sạn mà tối hôm qua mới tổ chức buổi yến tiệc kia, chắc là Cố Mặc Hàm đưa cô tới đây. Cô bây giờ thật sự là không rõ tâm tư của Cố Mặc Hàm.

Cố Mặc Hàm đứng trước cửa sổ phòng làm việc của tầng 26 nhìn Tần Vũ Dương ra khỏi khách sạn gọi xe rời đi, điện thoại trong phòng làm việc vang lên, Cố Mặc Hàm liền nhắc lên.

"Cố tổng, cô Tần đã đi khỏi."

"Được rồi, tôi đã biết."

Cố Mặc Hàm đơn giản đáp một tiếng liền gác máy.

Đêm qua anh ngồi ở chỗ này cả buổi, suy nghĩ cả đêm, nhưng rút cuộc thế nào cũng nghĩ không ra được gì. Co ngón trở lên ấn trán, rất nhanh cũng rời khỏi khách sạn.

Về nhà thay quần áo, ăn bữa sáng ở gần cổng khu đô thị thì mới loạng choạng lái xe đến công ty. Đến công ty các nhân viên nữ thì đang vây quanh một chỗ khí thế ngất trời chỉ trở vào một trang của tờ báo mà thảo luận, còn các đồng nghiệp nam thì bực bội không thôi.

"Haiz, cậu nhìn cái người đẹp trai đứng gần nhất kia, thật có nhiều khí chất của tiểu thụ a!" Một đồng nghiệp nữ trong ánh mắt tràn đầy bong bóng màu hồng.

Tần Vũ Dương nhìn thoáng qua, đó là ảnh chụp của buổi tiệc tối hôm qua, trong hình là sáu người đang nói cười nhìn về phía máy ảnh. Đứng gần nhất, ư, Lý Thanh Viễn, hình như cũng giống thụ thật.

"Tớ vẫn thích nhất Cố tổng, áo sơ mi màu hồng phấn thật thích hợp với anh ấy nha, cậu nhìn đôi mắt hoa đào kia, còn nữa cậu xem anh ấy cười thật

dịu dàng." Một người đồng nghiệp nữ khác thì đoạt lấy tờ báo ôm vào ngực.

Tần Vũ Dương lại nhìn lướt qua, cái tên yêu nghiệt kia cười có chỗ nào là thấy dịu dàng đâu? Thấy thế nào cũng như công tử ăn chơi. Anh ta đang nhìn thấy cái gì? Mà cười đến vui vẻ như vậy.

"Không phải là thế hệ con nhà giàu thứ hai với chút giàu có thôi sao, có gì đặc biệt hơn người, người đàn ông có bộ dạng tốt như vậy thì làm được cái gì?" Một vài đồng nghiệp nam khịt mũi coi thường, lập tức lọt vào sự vây đánh của toàn thể quý cô.

"Đây là □ sự ganh ghét trắng trợn của bọn ông! Thật đáng tiếc nha, ganh ghét cũng vô dụng thôi, đời này ấy mà, bọn ông cũng không có hi vọng gì đâu."

"Bọn người các cô là những phụ nữ nông cạn!"

"Mặc kệ bọn ông, chúng mình cứ tiếp tục xem, đừng để ý đến bọn họ. Tớ còn thích..."

Tần Vũ Dương vẫn đang hứng thú bưng bưng nghe, đột nhiên một số đồng nghiệp quay đầu lại trông thấy cô: "Tần tổng."

Một đám thất kinh đều trở về vị trí mỗi người.

Tần Vũ Dương bình dị gần gũi cười: "Không sao, về sau chúng ta có thể sẽ cùng Phong Hoa hợp tác, hiểu rõ hơn về văn hóa của công ty Phong Hoa cũng không tệ, mọi người cứ tiếp tục đi."

Nói xong cũng trực tiếp vào phòng làm việc, lưu lại một đám người đưa mắt nhìn nhau: văn hóa công ty?

Là ai đã từng nói, gian trà nước và phòng vệ sinh trong công ty là nơi tốt nhất nghe bát quái. Lúc này Tần Vũ Dương đang đứng trong vách riêng của phòng vệ sinh, tay đang đặt trên nắm cửa, chẳng biết là nên đi ra không đi ra thôi tốt nhất là không nên đi ra. Cô cũng muốn biết gần đây công ty xảy ra chuyện gì, tóm lại thoát ly khỏi quần chúng cũng không tốt đẹp gì.

"Nghe nói yến tiệc hôm qua của Phong Hoa tổ chức đặc biệt long trọng, bữa tiệc linh đình, người đẹp nhiều như mây, ngay cả lãnh đạo thành phố họ Lý cũng đi." Nghe giọng nói là nhân viên thực tập của bộ phận PR.

"Này có cái gì ngạc nhiên, mấy vị kia là ai chứ, lãnh đạo Lý nịnh bợ còn còn không kịp nữa là." Đây là của trưởng phòng của bộ phận hành chính.

"Tôi nghe người bạn bên tòa soạn báo nói, ngày hôm qua phóng viên bọn họ còn chụp được Cố tổng của Phong Hoa trên hành lang ôm một người phụ nữ mặc lễ phục dạ hội màu tím, vốn tưởng rằng lập được công lớn, nhưng sáng sớm hôm nay đã bị lãnh đạo của các tòa soạn báo mắng trước mặt đến cầu huyết, còn đem phim gốc mang đi, xem ra Cố tổng đối với người phụ nữ này không tầm thường nha." Đây là của một phó quản lý của bộ phận PR.

Lễ phục dạ hội màu tím? Tần Vũ Dương nghĩ, khi đến hội nghị hằng năm cô ngàn vạn lần phải nhớ rõ không được mặc bộ này đi dự, miễn cho khỏi bị phát hiện.

"Còn nghe nữa này, trên buổi yến tiệc có rất nhiều phụ nữ xum xoe, thật sự là không biết xấu hổ, những phụ nữ kia vào ngày thường thì giả vờ đứng đắn, vừa nhìn thấy đàn ông là rập khuôn bố nhào tới, thật là ti tiện mà!"

"Chao ôi, tối qua Tần Vũ Dương cũng đi kìa, các cô nói đi, cô ta có phải cũng chủ động yêu đương hay không?"

"Ai biết được, tuổi cô ta còn trẻ mà đã leo cao như vậy rồi, còn không phải là ỷ vào Đổng sự Tôn cho cô ta chỗ dựa sao, cô cũng không thấy cô ta

có bạn trai, nói không chừng là được Đông sự Tôn bao nuôi đây."

Tần Vũ Dương nghe đến đó thì mày nhú lại, như thế nào lại kéo cô vào đây, những lời giống vậy cô nghe đã nhiều, ho nhẹ một tiếng đẩy cửa đi ra. Đầu tiên ba người đều sững sờ, sau đó vẻ mặt xấu hổ, không biết có nên hay không nên mở miệng.

Tần Vũ Dương nhìn bọn họ một cái cũng không nói gì, chỉ là chậm rãi rửa tay, sau khi rửa xong thì hong khô tay, sau đó mới cười bọn họ một tiếng rồi đi ra ngoài.

Tần Vũ Dương từ trước đến nay không phải là người khoan dung độ lượng với người khác, cô am hiểu nhất khi nào nên lợi dụng việc công trả thù riêng. Vậy nên vài ngày sau, nhân viên thực tập kia bởi vì đi muộn một lần liền bị chụp cái mũ có thái độ lười nhác nên trì hoãn việc chuyển sang chính thức, mà hai vị trưởng phòng tất nhiên là bị điều đến làm quản lý cho một công ty con hàng năm đều lỗ vốn, đối với cái loại điều động bề ngoài thì thăng chức nhưng là ngầm giáng chức này, các cô cũng chỉ có thể chấp nhận.

Tần Vũ Dương tự nhận không phải là thánh mẫu, cô chỉ là cùng các bộ phận có quan hệ đánh tiếng quan tâm thôi, mặc dù cô không giết bá nhân nhưng bá nhân lại bởi vì cô mà chết [1], cô rất hài lòng đối với kết quả này.

Tâm trạng vui vẻ này liên tục duy trì đến tối khi cùng Lãnh Thanh Thu dùng cơm với nhau, mà Lãnh Thanh Thu rõ ràng lại không tập trung.

"Thanh Thu, cậu làm gì vậy, không an tâm?" Tần Vũ Dương đem tâm hồn đang lang thang của Lãnh Thanh Thu kéo trở về.

"Tớ đang suy nghĩ." Lãnh Thanh Thu lấy tay giữ đầu, nằm úp xuống bàn.

"Suy nghĩ? Suy nghĩ cái gì?"

"Hôm nay công ty chúng tớ mở cuộc đánh cược, đánh cược sáu vị lãnh đạo này ai có bạn gái trước, tớ không biết nên đánh cược ai đây."

"Thật là đủ nhàm chán, thế nào, sao các cậu rõ ràng bọn họ lại không có bạn gái?"

"Đương nhiên, bọn họ có chỉ là bạn nữ thôi."

Tần Vũ Dương vừa ngẩng đầu liền thấy sáu vị chủ nhân của Phong Hoa được một đám người vây quanh từ cửa đi vào, mỗi người đều dính lấy trên người một người đẹp, hoặc là quốc sắc thiên hương, hoặc là lung lay sinh động, hoặc là phong tình vạn chủng, cô cười cười: "Đúng vậy, bạn nữ, nói thực đúng."

Lãnh Thanh Thu theo ánh mắt cô nhìn sang, cũng nhìn thấy một màn này, nhưng lại lập tức nổi trận lôi đình: "Thạch Lỗi không phải nói anh ta đêm nay muốn đi bàn chuyện làm ăn sao, hiện tại tại sao cùng phụ nữ tới nơi này ăn cơm? Tớ biết là lời đàn ông không thể tin mà..."

Tần Vũ Dương nghe được manh mối trong lời nói, một tay chống cằm vẻ mặt tươi cười nhìn Lãnh Thanh Thu.

Lãnh Thanh Thu phát giác chính mình lỡ lời, vội vàng che dấu: "Tớ nói, Thạch tổng làm sao lại đến chỗ này, thật là trùng hợp nha, ha ha."

Tần Vũ Dương đồng ý gật đầu, vẫn chưa nói chuyện.

Lãnh Thanh Thu cười khan vài tiếng, vẻ mặt đau khổ đã bị đánh bại.

Tần Vũ Dương đưa tay vươn qua bàn ăn về mặt cô ấy: "Thế nào, Lãnh Thanh Thu, tìm được Kim Yến Tây của cậu rồi sao? Tớ sao cảm thấy tớ giống như bỏ lỡ cái gì đó?"

Lãnh Thanh Thu đau đến nhe răng trợn mắt: "Nhẹ một chút, cậu nhẹ một chút. Tớ nói, tớ nói thì được chớ gì, chị à chị mau buông tay!"

Sau đó dưới ánh đèn sáng mờ tại Tinh Hải, Lãnh Thanh Thu vừa uống rượu vừa thẳng thắn.

Thì ra khi Thạch Lỗi đến Phong Hoa thì rất khiêm tốn, núi không hiện nước cũng không rỉ, Lãnh Thanh Thu nghĩ anh ta chỉ là một người bạn học của Cố Mặc Hàm, con trai của một nhà bình thường. Thường xuyên cùng anh ta nói giỡn, cùng nhau dùng cơm. Về sau biết rõ gia thế của anh ta, Lãnh Thanh Thu liền bắt đầu trốn tránh anh ta, lúc làm việc tận lực không cùng anh ta tiếp xúc, vừa tan tầm liền chuồn nhanh về. Tránh được vài tuần thì Thạch Lỗi không chịu nổi, trong giờ làm việc liền đến phòng làm việc của cô trước mắt tò mò của bao người đem cô túm đến tầng cao nhất của công ty thổ lộ với cô. Lãnh Thanh Thu lúc ấy luống cuống, Thạch Lỗi nói không cần nóng vội, cho cô thời gian suy nghĩ, mỗi ngày gửi tin nhắn trao đổi tình cảm, trước giờ tan tầm của ngày hôm nay thì nói cho cô ấy biết buổi tối muốn đi bàn chuyện làm ăn, ai biết thế nhưng lại đụng phải.

"Cậu nói đi, gia thế của anh ấy như vậy, tớ xứng đôi thế nào được?"
Lãnh Thanh Thu dĩ nhiên đã say, gối đầu nằm lên cánh tay.

Tần Vũ Dương thở dài. Người khác gặp chuyện như vậy thì vui vẻ còn không kịp, mà Lãnh Thanh Thu lại giống con chim sợ cây cung [2] cũng là có lý do.

Khi Lãnh Thanh Thu ở đại học có một bạn trai quan hệ rất tốt, về sau khi hai người tốt nghiệp, bạn trai cô ấy mang cô ấy về nhà, mẹ nhà nam không hài lòng gia thế của Lãnh Thanh Thu, cảm thấy cô ấy không xứng với con trai của mình, nói rất nhiều lời khó nghe, còn làm cho con trai chia tay với cô ấy. Lãnh Thanh Thu còn nhỏ đã mất cha, mẹ cực nhọc vất vả nuôi cô ấy khôn lớn, cô ấy rất hiếu thảo với mẹ. Hết lần này tới lần khác đôi tai người đàn ông kia lại cực dao động, mẹ mới nói mấy câu lại làm cho

hắn thay đổi lòng. Tính tình của Lãnh Thanh Thu lại thanh cao, làm cho một trận liên tách ra. Sau đó Lãnh Thanh Thu không hề đề cập đến chuyện này nữa, nhưng dù sao cũng ở bên nhau bốn năm, làm sao có thể không đau lòng.

Những điều này đều là mẹ Lãnh Thanh Thu nói cho Tần Vũ Dương. Tần Vũ Dương nhớ lúc ấy bà Lãnh nắm lấy tay của cô nói với cô: "Thanh Thu là một đứa trẻ có vận mệnh khổ, Vũ Dương à, con quen nhiều người như vậy, sau này nên giới thiệu người tốt cho Thanh Thu đấy." Tần Vũ Dương miệng đầy hứa hẹn, nhưng trong lòng lại cảm thấy chua xót.

Hóa ra một Lãnh Thanh Thu rất tùy tiện cũng đã từng bị tổn thương. Hóa ra, người có bề ngoài cười càng vui vẻ, thì vết thương trong lòng càng sâu.

Sau đó, Lãnh Thanh Thu càng không ngừng xem mặt.

"Thanh Thu? Thanh Thu?" Tần Vũ Dương vỗ nhẹ Lãnh Thanh Thu, buông tiếng thở dài, lấy di động ra gọi cho Thạch Lỗi.

"Quán bar Tinh Hải, vật bị mất mời nhận lại, lập tức tới ngay, quá hạn thì không chịu trách nhiệm." Sau đó liền quyết đoán tắt điện thoại.

Không đến mười phút Thạch Lỗi liền chạy tới, Tần Vũ Dương vẫy tay gọi anh ta, anh ta lập tức đi tới, yêu thương nhìn Lãnh Thanh Thu, hỏi Tần Vũ Dương: "Cô ấy là vì tôi mới say đến vậy à?"

Tần Vũ Dương vẻ mặt nhàn hạ thoải mái: "Anh cảm thấy thế nào?"

Thạch Lỗi buồn rầu ôm đầu bứt tóc: "Tôi thích cô ấy lại mang tới cho cô ấy phiền não lớn như vậy sao?"

Tần Vũ Dương uống một ngụm rượu: "Một ngày bị rần rần, mười năm sợ dây thừng."

Thạch Lỗi gật gật đầu: "Tôi hiểu được."

Nói xong ôm lấy Lãnh Thanh Thu chuẩn bị rời đi, lại bị Tần Vũ Dương ngăn lại.

"Thạch Lỗi, chúng ta cũng đã nhiều năm quen biết, Thanh Thu là bạn của tôi nhiều năm, tôi có mấy câu muốn nói cho anh biết, anh sẵn lòng nghe không?"

Thạch Lỗi đặt Lãnh Thanh Thu ngồi xuống đem cô ấy ôm vào trong ngực: "Cô nói đi."

Tần Vũ Dương nhìn vào mắt Thạch Lỗi, thu lại vẻ không đếm xỉa vừa rồi: "Thạch Lỗi, Thanh Thu không giống những cô gái mà hôm nay anh đã mời đi ăn, nếu anh không nghiêm túc, nếu anh chỉ muốn vui đùa một chút, đừng tìm cô ấy, cũng không thiếu những phụ nữ muốn bò lên giường của anh Thạch đây, anh nên tìm các cô ấy mà chơi, còn Thanh Thu không chơi nổi đâu. Thạch Lỗi, anh không phải là con cái nhà bình thường, nếu anh không thể bảo đảm gia đình của anh tiếp nhận cô ấy, anh cũng đừng nên trêu chọc cô ấy. Cô ấy đã từng bị tổn thương ở cùng phương diện này, tôi không muốn nhìn cô ấy lại ngã xuống một chỗ đến hai lần. Tôi nói như vậy, anh hiểu chưa?"

Thạch Lỗi cúi đầu ngắm Lãnh Thanh Thu: "Tôi hiểu rõ, tôi rất nghiêm túc, tôi sẽ không để cho cô ấy bị bất kỳ ủy khuất nào."

Tần Vũ Dương cười: "Rất tốt. Đưa cô ấy về đi. Anh Đầu Đá."

Thạch Lỗi nhếch môi cười: "Đừng, đừng gọi tôi là anh Đầu Đá. Từ nhỏ tôi vì dụ dỗ nhóc Cố Mặc Hàm kia gọi tôi một tiếng ‘anh Đầu Đá’ mà vất óc suy nghĩ. Về sau cậu ta thực sự gọi, nhưng mỗi lần khi cậu ta gọi tôi là anh Đầu Đá đều cười híp mắt thì cũng có nghĩa là tôi phải chịu tiếng oan rồi."

Tần Vũ Dương bày ra nụ cười sáng lạn: "Đừng ở trước mặt tôi nói về anh ta, tôi không quen anh ta, cảm ơn!"

Thạch Lỗi bị cô vạch trần cũng không tức giận, cười cười: "Đi trước."

Tần Vũ Dương vẫy tay tạm biệt.

Nhìn Thạch Lỗi ôm Lãnh Thanh Thu ra khỏi quán bar, Tần Vũ Dương ở trong lòng nói: Nha đầu, hãy biết quý trọng đi, cậu may mắn hơn tớ đó!

Tần Vũ Dương lại ngồi một lát rồi mới lái xe về nhà.

-_____

[1] Nguyên văn Kháo của bạn Trung có nghĩa giống như bạn fuck you. Không biết dùng gì cho hợp nên ghi chữ này, nếu các bạn đọc thấy không hợp với truyện hay có từ ngữ thích hợp hơn thì nói để bạn sửa lại nha. ^^

[2] Cô không giết bá nhân nhưng bá nhân vì ta mà chết có nghĩa: tuy lòng mang oán hận không có ý làm tổn hại đối phương, song đối phương vẫn cứ vì lòng oán hận của chính cô mà bị người hại chết. [3] Nguyên văn kinh cung chi điều. Đây là thành ngữ có trong điển tích Chiến quốc sách. Canh Luy đứng trước Ngụy Vương, giương cung không có tên, giả bắn một phát, con chim nhận rơi xuống. Canh Luy giải thích với vua rằng: "Sở dĩ như vậy là vì con chim này bị thương, vết thương chưa lành và lòng khiếp sợ chưa tan, cho nên thấy giương cung lên là sợ hãi". Nghĩa bóng là một lần bị nạn thì liền sợ hãi.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cỗ
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Phiên Ngoại Về Cỗ Mặc Hàm

Khi Cỗ Mặc Hàm được sinh ra, anh trai Cỗ Mặc Thần của anh đã được bốn tuổi, anh ấy cảm thấy em trai mình là cục cưng dễ thương nhất trên đời. Bà Cỗ nói với Mặc Thần là anh trai phải chăm sóc em trai thật tốt, không để cho người khác bắt nạt nó. Sự thật chứng minh, lo lắng của bà Cỗ là tuyệt đối dư thừa, Cỗ Mặc Hàm làm sao có thể bị người ta bắt nạt được, nó không bắt nạt người ta là đã tốt rồi.

Khi Cỗ Mặc Hàm tập tễnh học đi thì quen với Thạch Lỗi hơn anh sáu tháng tuổi, từ đó trở đi Thạch Lỗi liền bắt đầu dỗ dành dụ dỗ Cỗ Mặc Hàm tập nói gọi cậu ta một tiếng anh Đầu đá, nhiều năm sau đó Thạch Lỗi đối với chuyện này hối hận không thôi.

Ngày đầu tiên Cỗ Mặc Hàm và Thạch Lỗi đi nhà trẻ thì đã quen được Doãn Đông Tuân, Lý Thanh Viễn, Mạc Sính Dĩ cùng Hà Văn Hiên ở cùng chung một đại viện, sáu người mới quen đã thân thiết, chỉ tiếc là không được gặp sớm hơn, rất nhanh hoà cùng một khối, cũng thành công chọc ghẹo tất cả nữ sinh trong lớp đều khóc. Buổi tối đó, trong đại viện có tiếng gào khóc không ngừng của trẻ con. Cỗ Mặc Hàm nắm lấy tay áo của anh trai khóc sướt mướt hỏi anh trai: "Anh, tại sao ba lại đánh em? Tại sao những đứa con gái đó cũng khóc?" Đứa trẻ Cỗ Mặc Thần gãi cái đầu nhỏ của mình không biết phải giải thích như thế nào với em trai.

Từ từ lớn lên Cố Mặc Hàm dần dần nổi bật lên bản chất Hồn Thê Ma Vương của mình. Mỗi ngày sáu người ở trong đại viện chạy nhảy đùa giỡn, gây rắc rối, đá con mèo nhà ông Đông một cái, cho con chó nhà ông Tây một quyền, làm cho cả đại viện gà chó không yên. Nhưng đối mặt với sáu bé trai mặt mũi tuấn tú có vẻ đẹp như các tác phẩm điêu khắc này, những người lớn trong đại viện cũng chỉ có thể cười cười cho xong việc, nhưng người lớn trong nhà mình lại sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Vì vậy lúc Cố Mặc Hàm tuổi còn nhỏ đã bắt đầu quá trình gian khổ tìm kiếm "Người chịu tội thay".

Vừa mới bắt đầu thì tìm đến anh trai, mà Cố Mặc Thần cũng luôn thay em trai chịu trách nhiệm, sau đó Cố Mặc Hàm có thể cảm thấy như vậy đối với anh em ruột của mình là không tốt hoặc cảm thấy độ tin cậy không lớn, dù sao từ nhỏ Cố Mặc Thần chính là một bé ngoan vâng lời. Vì vậy anh bắt đầu tìm những đứa trẻ của người khác. Có đôi khi sẽ là Thạch Lỗi, đôi khi là Mạc Sính Dã, đôi khi là Hà Văn Hiên, cũng có đôi khi là Doãn Đông Tuân, nhưng cậu chưa bao giờ tìm Lý Thanh Viễn thay cậu chịu tiếng xấu.

Sau đó sáu người lớn lên khi nhớ lại chuyện cũ thì hỏi anh, Cố Mặc Hàm nghiêm túc trả lời: "Lý Thanh Viễn khi còn bé nhìn rất giống con gái, quý ông chân chính thì sẽ không bắt nạt con gái." Mọi người nghe xong nhớ lại bộ dạng lúc bé của Lý Thanh Viễn đều đồng ý gật đầu, Lý Thanh Viễn thì tức giận tới mức trực tiếp đánh về phía Cố Mặc Hàm.

Trong đời Lý Thanh Viễn ghét nhất là hai chuyện, khi còn bé ghét người khác nói cậu ta lớn lên giống con gái, sau khi trưởng thành ghét người khác nói cậu ta là thụ. Vì vậy, cậu ta vì chứng minh mình không phải là GAY, trong sáu người thì bắt đầu tìm bạn gái sớm nhất, nhưng làm như vậy vẫn bị bọn họ dùng một thành ngữ khái quát rất rõ: giấu đầu hở đuôi. Cuối cùng cậu ta không ngần ngại mạnh mẽ cắt đứt tình bạn, mới làm cho năm người còn lại phần nào kiềm chế lại, tạm thời tin tưởng cậu ta không phải là GAY.

Hà Văn Hiến đã từng nói với cậu ta một câu: "Sở dĩ cậu không phải là GAY, là vì chưa có gặp được người đàn ông trong trái tim cậu." Những lời này đã làm Lý Thanh Viễn tức giận đến mức muốn học máu tại chỗ, cũng chính vì những lời này mà khiến cho Lý Thanh Viễn cùng Hà Văn Hiến đi tới chỗ nào thì âm ỉ sẽ xuất hiện ở chỗ đó.

Lúc còn nhỏ Cố Mặc Hàm luôn có niềm tin là nam tử hán làm việc cần phải quang minh lỗi lạc, cho nên khi đang tìm người chịu tội thay cũng sẽ cùng người trong cuộc tiến hành nói chuyện một phen, chủ yếu là dùng hai chiêu "Dùng tình cảm để thuyết phục đối phương, dùng đạo lý làm cảm động đối phương" và "Đe dọa dụ dỗ".

Ví dụ, có một lần khi bọn họ đá bóng cùng nhau, Cố Mặc Hàm đá quả bóng vào cửa kính nhà người ta, Cố Mặc Hàm cười híp mắt nói với Thạch Lỗi: "Anh Đầu Đá, anh hãy giúp em với, nếu như bị ông nội cùng cha em biết, em lại bị phạt viết chữ, vậy em sẽ không có thời gian chơi đùa cùng anh được." Dưới tình huống như vậy, Thạch Lỗi sẽ đồng ý. Nếu như không đồng ý, Cố Mặc Hàm sẽ sử dụng chiêu thứ hai: "Nếu như cậu không giúp tớ, tớ sẽ nói cho cha cậu biết, ấm Tử sa [1] của chú ấy là do cậu làm vỡ, mảnh vỡ đã bị cậu chôn dưới gốc cây liễu ở bên hồ lớn. Nếu như cậu giúp tớ chuyện này, tớ sẽ đem mô hình máy bay cho cậu chơi một ngày."

Dưới tình huống như vậy, hai chiêu là có thể đối phó, vô luận là Thạch Lỗi hay là những người khác. Nếu như đối phương thà chết chứ không chịu khuất phục, vậy Cố Mặc Hàm chỉ có thể từ bỏ, tìm người tốt khác. Nhưng anh cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho đối phương.

Ví dụ, có một lần Hà Văn Hiến nghiêm túc cự tuyệt anh, anh tìm đến Lý Thanh Viễn, nói với Lý Thanh Viễn: "Tớ nghe được Hà Văn Hiến nói với người khác rằng cậu trông giống con gái." Vì vậy thành công dẫn đến một cuộc chiến tranh, hậu quả sau cuộc chiến tranh thì càng thêm nghiêm trọng: Hà Văn Hiến bị cha cậu ta giam trong nhà một tuần lễ.

Cho nên, Thạch Lỗi mỗi lần khi thấy Cố Mặc Hàm cười híp mắt gọi ‘anh Đầu Đá’, cậu sẽ rợn cả tóc gáy, sau đó sẽ cầm đầu cầm cổ chạy đi.

Khi Cố Mặc Hàm mới vừa biết viết chữ thì cụ ông Cố liền bắt đầu dạy cho anh tập viết thư pháp, học chơi cờ, mỗi khi trừng phạt anh thì sẽ phạt anh viết chữ cùng đánh cờ. Khi còn bé Cố Mặc Hàm cho rằng vừa luyện chữ trong thư phòng vừa nghe âm thanh chơi đùa của đồng bọn cậu bên ngoài là chuyện khổ sở nhất trên đời. Về sau, sáu người bọn họ bị buộc phải học đàn dương cầm, đàn vi-ô-lông gì đó, không biết bao nhiêu thầy cô đã bị bọn họ làm tức giận mà bỏ đi, cũng đã làm hỏng bao nhiêu đàn dương cầm.

Vào tiểu học Cố Mặc Hàm đại khái cảm thấy tìm người chịu tội thay đã không còn dùng được hoặc cảm thấy tìm người chịu tội khá phiền phức, cho nên anh liền thay đổi lại sách lược.

Tục ngữ nói: "Hỗ phụ vô khuyến tử" [2]. Cố Mặc Hàm tuổi còn nhỏ đã bộc lộ tài năng lãnh đạo xuất sắc.

Mỗi khi anh có chủ ý xấu, anh sẽ lôi kéo nhóm bạn học nhỏ nói cho bọn họ biết ý nghĩ của anh, sau đó chỉ huy bọn họ xung phong hãm trận, còn mình ở phía sau lại ngồi làm ngư ông đắc lợi. Cho nên mỗi khi chuyện xấu bại lộ, những người lớn quở mắng luôn luôn là những nhân viên trực tiếp xung phong hãm trận kia, và sẽ không bao giờ là anh. Vì vậy, những người lớn khi quở mắng con nhà mình cũng sẽ dùng Cố Mặc Hàm làm gương, mà người bị quở mắng thì không phục: chuyện xấu đều là hăn nghĩ ra, vì sao người tốt cũng là hăn. Khi đó những đóa hoa thuần khiết của tổ quốc không biết có một từ được gọi là ‘phúc hắc’ [3].

Cứ như vậy, Cố Mặc Hàm, Thạch Lỗi, Mạc Sính Dã, Lý Thanh Viễn, Hà Văn Hiên, Doãn Đông Tuân sáu người lớn lên trong những trận cãi cọ, đồng thời cũng không ngừng phát triển tình anh em của bọn họ.

Quan hệ của bọn họ cứ lờ qua gạt lại này duy trì liên tục đến lúc Cố Dật Phong phải chuyển đến thành phố C. Mỗi lãnh đạo trước khi được đề bạt thì sẽ phải điều đến một nơi khác qua loa trong hai ba năm, sau đó quay về lại chờ thăng chức, Cố Dật Phong cũng như vậy.

Vì vậy Cố Mặc Hàm tạm thời rời đi các anh em của anh, hàng năm chỉ có nghỉ đông và nghỉ hè mới có thể gặp mặt, nhưng điều này cũng không có ảnh hưởng chút nào đến tình cảm của bọn họ.

Đến thành phố C Cố Mặc Hàm thuận lợi vào học trường sơ trung tốt nhất của thành phố C, thiếu niên mười mấy tuổi tướng mạo đẹp trai, tính tình tốt, hơn nữa học tập cũng giỏi, nếu mà còn giỏi ở một mặt khác, nhất định sẽ được chào đón bởi thầy cô cùng các bạn học, Cố Mặc Hàm chính là như vậy.

Ngay sau đó, Cố Mặc Hàm nghênh đón sự kiện lớn trong cuộc đời của anh: mối tình đầu.

Một cô gái nhút nhát tên là Hà Miêu, và một người thiếu niên đẹp trai tên là Cố Mặc Hàm, một người thiếu niên không biết tư vị phiến muộn đã bắt đầu nếm hương vị tình yêu. Mặc dù nhiều năm sau, Cố Mặc Hàm cuối cùng đã hiểu ở lứa tuổi kia tình yêu là gì, nhưng những đoạn năm tháng xanh tươi kia cùng cô gái nhút nhát kia vẫn để lại trong trí nhớ mình một ấn tượng sâu sắc.

Bởi vì không có yêu, cho nên không có đau đớn. Sau khi chia tay Cố Mặc Hàm vẫn như cũ sống ung dung thoải mái.

Cố Mặc Hàm thuận lợi tiến vào cao trung, thiếu niên ngây ngô cũng dần dần bắt đầu hiểu chuyện, biết trách nhiệm và lý tưởng của mình. Một tai nạn xe cộ bất ngờ xảy ra đã cướp đi sinh mệnh của Hà Miêu, cũng làm cho Cố Mặc Hàm đối với sinh mạng có hiểu biết mới. Có lẽ là lần đầu tiên Cố Mặc Hàm có ấn tượng khắc sâu như vậy đối với Hà Miêu có một loại tình

cảm không thể nói rõ không thể xác định được. Là hối hận? Là tiếc nuối? Là hoài niệm? Không phải giống như vậy, lại dường như có một chút.

Sau đó, Cố Mặc Hàm hậu tri hậu giác [4] gặp được người phụ nữ anh yêu nhất trong cuộc đời, Tần Vũ Dương.

Nếu như không phải là sau đó cùng nhau thi vào H Đại, ấn tượng của Cố Mặc Hàm đối với Tần Vũ Dương có lẽ chỉ là một cô gái thanh tú trầm lặng. Anh chỉ nhớ rõ khi đó Tần Vũ Dương có vẻ mặt khá lạnh lùng, không có sự ríu rít như những bạn gái cùng lứa, lúc nào cũng là điềm tĩnh yên lặng, yên lặng đến mức người khác cũng quên sự tồn tại của cô.

Vào đại học Cố Mặc Hàm trưởng thành một công tử phong lưu tao nhã, bỏ qua ngoại hình đẹp trai rảnh rỗi không có gì để nói, chỉ với tài năng nổi bật cùng với gia thế đã làm cho các nữ sinh đổ gục theo đuổi nối dài không dứt. Cố Mặc Hàm nghĩ anh và Tần Vũ Dương rất có duyên, vì vậy liền cùng nhau lên lớp, cùng nhau ăn cơm, anh cũng không ghét. Anh đối với Tần Vũ Dương cũng rất tò mò, là một cô gái không nói một lời vậy mà như thế nào lại có thành tích thi đại học tốt như vậy. Chính từ chỗ hiếu kỳ này cùng không chán ghét khiến cho anh bắt đầu tiếp cận Tần Vũ Dương, đồng thời cũng không cự tuyệt sự bày tỏ của các cô gái khác. Đây là thói xấu của đàn ông.

Trong buổi tiệc sinh nhật cái câu "Tôi ước Tần Vũ Dương sẽ làm bạn gái của tôi" chỉ là trò đùa trong lúc nhất thời của mình, anh chỉ muốn nhìn cô gái đối với chuyện gì cũng đều lãnh đạm này sẽ là phản ứng như thế nào. Lúc đó anh nhìn vẻ mặt ngạc nhiên mừng rỡ của Tần Vũ Dương, hốc mắt có chút đỏ, thì mới biết được Tần Vũ Dương thích anh. Anh bỗng nhiên cảm thấy như vậy cũng không tồi. Anh đã từng ở giữa một rừng hoa, khi nhìn phía sau vẫn có một cô gái yên lặng chờ đợi thì rất dễ chịu. Vì vậy, mọi thứ cũng là điều đương nhiên thôi.

Cố Mặc Hàm thích mỗi ngày được giọng nói dịu dàng của cô gọi anh rời giường, thích khi không nghe giảng thì nhìn cô viết bài, thích cô mua cho anh nước trái cây đồ ăn vặt, thích nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại của cô đi dạo hoặc tán gẫu trong sân trường, thích bất cứ khi nào vừa quay đầu lại luôn có thể nhìn thấy cô bé này đứng sau lưng mỉm cười với anh...

Cho đến khi Triệu Tịch Vũ xuất hiện, những chuyện trong quá khứ đã phủ đầy bụi lại một lần nữa nổi lên. Anh cho rằng mình thật sự đã quên, nhưng mà vì cái gì vẫn nghĩ về nó rõ ràng đến như vậy? Mỗi khi anh nhìn khuôn mặt của Triệu Tịch Vũ cũng sẽ nhớ đến một khuôn mặt khác cũng tương tự như vậy, anh không biết mình đang nghĩ gì, có thể bộ dạng Triệu Tịch Vũ cùng Hà Miêu giống nhau, anh cũng không bài xích Triệu Tịch Vũ tiếp cận, nhưng chỉ là dừng lại ở mức độ bạn bè bình thường. Anh rất lưu luyến cảm giác ở cùng chỗ cùng Tần Vũ Dương, anh cũng không biết phải giải thích cái cảm giác này như thế nào với người khác, bởi vì chính anh cũng không hiểu được bản thân mình.

Tần Vũ Dương cuối cùng vẫn rời bỏ anh mà đi, anh cảm thấy lòng mình thật rối loạn, anh cảm thấy mình cần phải tìm một không gian khác suy nghĩ thật kỹ, vì vậy anh đi Mỹ.

Cuộc sống tại trường nước ngoài thật mới lạ, cảm nhận được các nền văn hóa khác nhau, thì có những sự trải nghiệm khác nhau. Đám người đủ mọi màu da, các giáo sư có phong cách khác nhau, hình thức lên lớp đa dạng, chú trọng hơn vào bồi dưỡng năng lực của sinh viên, suốt cả đêm làm thí nghiệm viết báo cáo, ăn không quen thức ăn ngọt đến ngấy của người Mỹ thì phải tự mình học làm cơm, tận dụng thời gian ngoài giờ học đi làm thêm, du lịch, đi club, cảm nhận phong tình nơi xứ người. Đi bộ trên đường phố nước Mỹ, sẽ thấy các bức Graffiti của các thiếu niên, sẽ xem một điệu nhảy đường phố của người da đen.

Khi tất cả sự mới lạ quay về yên bình, thì Cố Mặc Hàm cảm nhận được sự cô độc, mặc dù Thạch Lỗi cũng đã tới Mỹ. Những lúc đêm khuya yên

tĩnh anh lại nhớ Tần Vũ Dương, anh nghĩ mình tịch mịch, vì vậy mà bắt đầu tìm bạn gái, không ngừng đổi bạn gái, đơn giản là cảm giác không hợp khi cùng các cô ở một chỗ. Ở nơi xứ người lúc đi trên đường, anh có đôi khi đột nhiên quay đầu lại, hy vọng có thể thấy Tần Vũ Dương mỉm cười với anh, nhưng không có, trước đến giờ cũng không có.

Anh bắt đầu điên cuồng nhớ Tần Vũ Dương, bây giờ cô ấy đang ở đâu đang làm cái gì, có qua lại với những người khác không. Anh bảo Thạch Lỗi về nước giúp anh thăm hỏi Tần Vũ Dương, anh muốn biết tin tức của cô, muốn biết cô sống có tốt không. Thạch Lỗi hỏi anh vì sao không tự mình trở về?

Cố Mặc Hàm cái gì cũng không nói, anh chỉ biết, anh cần cho Tần Vũ Dương thời gian đến quên đi những tổn thương anh tạo ra cho cô, cũng cần phải có thời gian trưởng thành, đúng hơn là anh sợ hãi cô sẽ quên đi tình yêu đối với anh.

Khi bạn học nói với anh rằng có một cô gái Trung Quốc đến tìm đến anh, hẳn nghĩ là Tần Vũ Dương, trong khoảnh khắc đó anh mừng rỡ như điên. Nhưng khi anh nhìn thấy Triệu Tịch Vũ, anh cảm thấy sự nặng nề của mất mát. Đã bao lâu anh không nghĩ đến Triệu Tịch Vũ cùng với... Hà Miêu rồi?

Trong một quán cà phê, Cố Mặc Hàm nói tất cả với Triệu Tịch Vũ, nói cho cô ta biết Hà Miêu là ai, nói cho cô ta biết sự áy náy của anh, còn nói cho cô ta anh rất yêu Tần Vũ Dương.

Đúng vậy, anh biết rõ, anh yêu Tần Vũ Dương. Trong sân trường H Đại, trong phòng tự học, trong nhà ăn sinh viên...

Năm thứ hai ở Mỹ Cố Mặc Hàm bắt đầu thành lập Phong Hoa, một năm sau, Thạch Lỗi thêm cổ phần vào. Lại qua một năm, Phong Hoa ở Mỹ đưa

ra thị trường cũng thành lập công ty con ở thành phố C, về sau dần dần trụ sở chính cũng dời đến thành phố C.

Lúc này Cố Mặc Hàm cũng đã trầm tĩnh chín chắn, anh khéo léo từ chối tình cảm của các cô gái. Không chút ngần ngại liền trở lại Trung Quốc, trở lại thành phố C.

Vũ Dương, anh đã trở về.

- _____

[1] Ấm Tử sa phát hiện ở Thành phố Nghi Hưng thuộc tỉnh Giang Tô, nằm trên bờ hồ Tam Giác Châu chảy ra Trường Giang.

[2] Hồ phụ vô khuyến tử: hồ cha không có chó con hay cũng tương tự như câu Hồ phụ sinh hồ tử.

[3]) Phúc hắc: thông minh, có điểm khôn lanh, không bao giờ chịu ăn thua thiệt hoặc là bụng dạ khó lường.

[4] Hậu tri hậu giác là quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ xảy ra khá chậm. Quá trình từ “tri” (nhận thức) tới “giác” (hiểu rõ) chính là quá trình tự dung nạp những thứ thuộc thế giới bên ngoài vào bên trong mình.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Đế Lộ

Vòng thứ hai của đấu thầu rất nhanh được tiến hành, như Tần Vũ Dương đã đoán, cuối cùng chỉ có Đăng Đạt, công ty T là hai công ty tiến vào danh sách đấu thầu cuối cùng. Vòng thứ ba đấu thầu là mỗi công ty chia ra ba lượt đề xuất ra ba phương án, qui định ba ván thắng hai.

Ngày đó trong phòng họp Phong Hoa thấy ngoài Cố Mặc Hàm ra, thì hơi ngạc nhiên còn có bốn người Hà Văn Hiên: điều động nhiều cấp cao như vậy, có cần thiết không?

Bốn người nghiêm trang ngồi ở đằng kia, nhìn như đang nghiên cứu phương án đấu thầu, ánh mắt luôn như có như không từ trên người Tần Vũ Dương lại bay tới trên người Triệu Tịch Vũ, sau đó lại từ trên người Triệu Tịch Vũ lại bay trở về trên người Tần Vũ Dương, cuối cùng cố định ở trên màn hình. Chẳng được bao lâu ánh mắt lại bắt đầu lơ lửng ở chỗ nào.

Tần Vũ Dương cuối cùng hiểu được bọn họ đến đây làm gì. Ở trong mắt bọn họ, đây không phải là Đăng Đạt cùng công ty T cạnh tranh dự án hợp tác, mà là cô cùng Triệu Tịch Vũ tranh giành Cố Mặc Hàm.

Tần Vũ Dương nhin không được ở trong lòng mắng câu: thực TM cầu huyệt [1] mà!

Với phương án đầu tiên, Đăng Đạt với một chút ưu thế nhỏ đã dẫn trước, với kết quả này làm cho Tần Vũ Dương coi như hài lòng. Biết người

biết ta, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng. Trước đây Tần Vũ Dương từng nghiên cứu qua công ty T, công ty T từ trước đến nay dùng phương án đánh nhanh thắng nhanh để quyết định, nhưng những chi tiết trong mặt này thường tồn tại vấn đề. Phương án đầu tiên này Tần Vũ Dương thay đổi phong cách trầm ổn trước kia, chỉ chú trọng đến chi tiết, cho nên giành thắng lợi là điều tất nhiên.

Ra khỏi phòng họp, Triệu Tịch Vũ vẻ mặt cười giả tạo đi đến trước mặt Tần Vũ Dương: "Chúc mừng Tần tổng."

Tần Vũ Dương gặp chiêu phá chiêu: "Triệu tổng khách khí rồi, còn phải cảm ơn công ty T đã nhường bước."

Triệu Tịch Vũ đến gần hai bước, ở bên tai Tần Vũ Dương nói: "Không cần cười vui vẻ như vậy, đây chỉ vừa mới bắt đầu thôi, tôi sẽ không thua, vô luận là dự án hợp tác hay là người."

Tần Vũ Dương lui lại một bước mỉm cười nhìn cô ta: "Tôi mỗi mắt mong chờ."

Triệu Tịch Vũ oán hận nhìn Tần Vũ Dương xoay người đi.

Bốn vị thiếu gia thích thú nhìn một màn này, Lý Thanh Viễn không kháng cự được một lòng hiếu kỳ cùng bất quái, hỏi: "Cô ta nói với cô cái gì vậy?"

Tần Vũ Dương sửa lại đầu tóc giống như vô tình nói: "Cô ta nói, Lý tổng thật trông giống nữ vương thụ. ”

Sau đó tiêu sái xoay người mang theo một đám người rời đi, chỉ để lại Lý Thanh Viễn nổi trận lôi đình và tròng cười to.

Sau trận giao đấu đầu tiên thất bại, công ty T nhất định sẽ có chỗ điều chỉnh, Tần Vũ Dương không biết bọn họ sẽ có cái gì thay đổi, dù sao người

Nhật Bản từ trước đến nay đều quý kế đa đoan. Tần Vũ Dương nghĩ phương án thứ hai Đẳng Đạt cần phải tập trung vào một từ ổn định, cái ý tưởng này chiếm được sự công nhận của các thành viên trong nhóm dự án. Dù sao tuân thủ phép tắc luôn là tác phong của người Trung Quốc. Sau khi ý tưởng của phương án được xác định, kế tiếp chính là gọt giũa điều chỉnh, thăng lợi lần trước làm cho tinh thần các thành viên của nhóm dự án lên rất cao, phương án rất nhanh ra lò, Tần Vũ Dương cũng rất hài lòng. Cách đấu thầu còn có vài ngày, Tần Vũ Dương liền vui vẻ cho bọn họ nghỉ hai ngày.

Tần Vũ Dương biết rõ Triệu Tịch Vũ sẽ không từ bỏ ý đồ, vẫn cẩn thận đề phòng, không dự kiến được chuyện không may đang xảy ra, dưới mắt của cô.

Tần Vũ Dương mang theo đội ngũ mới vừa tiến vào phòng hội nghị, liền thấy Triệu Tịch Vũ vẻ mặt luôn luôn tự tin mỉm cười nhìn cô, thấy vậy cô đã có dự cảm xấu, cô hi vọng dự cảm của mình đừng nên chính xác như vậy.

Tần Vũ Dương cùng đội ngũ đang chuẩn bị thuyết trình phương án thứ hai, thì nghe Triệu Tịch Vũ nói: "Một lát nữa tôi muốn thuyết trình trước, có thể chứ, Tần tổng?"

Tần Vũ Dương không có ý kiến gì đồng ý, dù sao ai trước ai sau cũng không có gì khác nhau, nếu người khác đã có yêu cầu rồi mà phía cô cũng không có ảnh hưởng gì, cô cũng vui ý giúp người ta hoàn thành ước nguyện thôi.

Người thuyết trình chính là người đàn ông đẹp trai đã quen trong bữa tiệc tối lần trước, khi cô nhìn thấy hình ảnh quen thuộc trên màn hình, khi nghe được những từ ngữ giới thiệu quen thuộc, lòng của cô bỗng trầm xuống quay đầu lại nhìn Triệu Tịch Vũ, Triệu Tịch Vũ cũng đang nhìn cô, tựa hồ cô ta cũng đang chờ nhìn một màn phản ứng như vậy của cô. Triệu Tịch Vũ cười đến khoái chí.

Bên này các thành viên của Đảng Đạt cũng xì xào bàn tán: "Đây không phải là phương án của chúng ta sao? Tại sao lại có thể như vậy?"

Tần Vũ Dương nhìn phản ứng mỗi người trong bọn họ, mặc dù trong lòng không muốn thừa nhận nhưng cũng phải là chấp nhận: đội của cô có nội gián.

Đi ra khỏi tòa nhà văn phòng của Phong Hoa, vẻ mặt Tần Vũ Dương không chút thay đổi nhìn mặt mày hớn hở của Triệu Tịch Vũ đi qua trước mặt cô, xoay người nói: "Các cô cậu đều đi về trước đi, chuyện này đợi ngày mai tôi về công ty rồi xử lý sau."

Tần Vũ Dương nhìn bọn họ rời đi, trong đầu thoáng hiện những ánh mắt kinh ngạc vừa rồi của bọn Thạch Lỗi khi nghe cô từ bỏ cùng với bộ dạng tiểu nhân đặc chí của Triệu Tịch Vũ, cô không phải không thừa nhận, trận đánh này cô thua thật là thảm hại.

Tần Vũ Dương đột nhiên cảm thấy chán nản, cô không nghĩ tới Triệu Tịch Vũ lại dùng một chiêu như vậy.

Mùa đông ở thành phố C đã đến, ánh mặt trời cũng rất đẹp, chiếu vào trên cơ thể của mỗi người. Nhưng Tần Vũ Dương lại vẫn cảm thấy rất lạnh.

Tòa nhà văn phòng tráng lệ của Phong Hoa chiếm lấy khu vực phần hoa nhất tại trung tâm thành phố, đối diện có một quảng trường, được bao quanh bởi các nhà hàng, cửa hàng quần áo cao cấp, siêu thị vv..., Tần Vũ Dương băng qua đường cái đi vào quảng trường, tìm một ghế đá ngồi xuống. Ánh sáng mặt trời chiếu vào trên người cô, cô lại không cảm giác được ấm áp.

Trên quảng trường có ông lão đang phơi nắng, nói chuyện phiếm, có bà mẹ dắt con học đi, chơi đùa, cho bồ câu ăn, còn có những đôi tình nhân trẻ đang ngồi trên thảm cỏ nói chuyện yêu đương, đời này thật yên bình, những năm tháng thật tĩnh tại.

Tần Vũ Dương ngồi một lát liền từ từ đi dạo dọc theo những con phố, cô nhìn thấy hình bóng của mình trên cửa kính của các cửa hàng bên đường, trẻ tuổi xinh đẹp, quần áo rực rỡ, điển hình của thành phần tri thức, chỉ là biểu mặt trên mặt có chút cô đơn. Cô nhìn một lúc rồi tiếp tục đi về phía trước.

Cô nhớ tới từ lúc bắt đầu làm việc chưa từng có đi dạo trên phố giống như bây giờ, cho tới hiện giờ đều là cảnh tượng vội vã, bận rộn, không biết vì cái gì.

Tần Vũ Dương đi đã thấy mệt, đưa tay gọi một chiếc taxi.

"Cô ơi, xin hỏi đi đâu?"

Tần Vũ Dương ngừng lại một lát, cô cũng không biết nên đi đâu. Đến công ty? Thôi đi. Về nhà? Vừa nghĩ tới không khí lạnh lẽo trong căn hộ cũng bỏ qua. Cuối cùng cô suy nghĩ một chút: "Đến H Đại đi."

Tần Vũ Dương đi bộ đến khuôn viên của trường H Đại, hai bên đường cây dạ hợp chỉ còn lại thân cây trụi lụi, cô nhớ rõ lần trước khi cô đến, hoa cây dạ hợp còn nở rộ, chỉ nhị giống như sợi, nửa hồng nửa trắng, phấn hoa mềm mềm, như từng thanh nan nhỏ của cây quạt treo đầy cành lá, mùi thơm dễ chịu, dưới sự nổi bật của màu xanh biếc của lá cây, lại có vẻ cực kỳ dễ thương.

Tần Vũ Dương nhớ về một truyền thuyết đau thương đẹp đẽ về cây dạ hợp. Cây dạ hợp từ lâu là cây khổ tình, cũng không nở hoa. Tương truyền, có một tú tài mười năm gian khổ học tập, chuẩn bị vào kinh đi thi. Trước khi đi, thê tử Phấn Phiến chỉ vào gốc cây khổ tình phía trước cửa sổ nói với chàng: "Phu quân đi lần này, nhất định có thể học cao. Chỉ là kinh thành xa hoa mê người, rồi sẽ quên đường về nhà!" Tú tài thề nguyện rồi đi, nhưng từ đó về sau cũng không có chút tin tức. Phấn Phiến ở nhà mong mỏi lại mong mỏi, đợi chờ cứ đợi chờ, tóc đen thành tóc bạc, cũng không chờ đợi

được thân ảnh của trượng phu trở về. Vào hơi thở cuối cùng, Phấn Phiến kéo thân thể ốm yếu, giãy giụa đến trước cây khố tình là minh chứng lời thề trước đây của nàng cùng trượng phu, dùng tính mạng thề nguyện: "Nếu như trượng phu thay lòng, từ nay về sau, hãy làm cho khố tình nở hoa, phu làm lá, ta làm hoa, hoa không già, lá không rơi, cả đời không đổi thay, đời đời lá cây vui vẻ cùng nhau!" Dứt lời, khí tuyệt bỏ mình. Năm sau, tất cả quả trên cây khố tình quả thật đều nở hoa, chỉ là thời gian hoa nở rất ngắn, chỉ có một ngày. Hơn nữa, từ lúc bắt đầu, tất cả lá cây rõ ràng cũng là theo hoa nở sáng sớm hoàng hôn lại tàn. Mọi người vì tưởng niệm sự si tình của Phấn Phiến, đổi tên cây khố tình thành cây dạ hợp.

Nghĩ đến đó Tần Vũ Dương không khỏi cảm thán lại là một câu chuyện về cô gái si tình bị đàn ông phụ bạc, hai chữ tình yêu, làm cho bao nhiêu người trầm luân!

Đang trong thời gian lên lớp, sinh viên trong sân trường cũng không nhiều, Tần Vũ Dương đi đến quảng trường ở phía trước có tòa nhà, ngồi ở dưới một gốc cây liễu, phơi trước mặt trời, híp mắt nhìn ngôi trường này, trong lòng cảm thán: không cần nghĩ đến chuyện công việc thật tốt, vẫn là làm sinh viên tốt nhất!

Sau một lúc lâu, Tần Vũ Dương mới đứng dậy rời đi, trở về nhà bố mẹ.

Mới vừa mở cửa liền thấy một viên thịt tròn nhỏ cuộn bổ nhào vào trên bắp chân cô, hưng phấn gọi cô: "Dì nhỏ!"

Tần Vũ Dương cúi xuống ôm lấy Lâm Duệ Trạch: "Làm sao con lại ở đây? Mẹ con đâu?"

Lâm Duệ Trạch ôm lấy cổ Tần Vũ Dương trả lời: "Mẹ dì đi mua thức ăn."

Tần Vũ Dương hì hì bật cười một tiếng: "Không phải là mẹ dì, là mẹ con, mẹ dì là bà ngoại con, mẹ con là chị của dì!"

Lâm Duệ Trạch bị quẩn loạn đến choáng.

"Con sao lại về đây?" Bà Tần thấy Tần Vũ Dương vào cửa mở miệng hỏi.

"Con sao lại không thể trở về? Ôi, bố con đâu?" Tần Vũ Dương ôm Lâm Duệ Trạch lười biếng ngồi ở trên ghế sofa.

"Bố con đang giặt quần áo rồi." Bà Tần đón lấy Lâm Duệ Trạch.

Tần Vũ Dương cười cười, ông Tần khi còn trẻ thì bừa bãi, đến lúc tuổi già ngược lại là một ông lão thờ vợ.

"Nếu đã trở về thì ăn cơm luôn, chị cùng anh rể con đi mua thức ăn, đợi lát nữa sẽ trở về." Bà Tần ra lệnh.

"Được nha, con cũng đang không có chỗ nào ăn cơm đây." Tần Vũ Dương tươi cười hớn hở đồng ý.

Tần Vũ Dương cùng Lâm Duệ Trạch xem 《Cừu con vui vẻ cùng sói xám to lớn》, được một lát ông Tần đi ra thấy con gái nhỏ cũng rất giặt mình: "Con sao về đây rồi?"

Tần Vũ Dương kêu rên: "Ông trời ơi, con làm sao lại không thể trở về được a? Ngài cùng mẹ nói câu này giống như vậy nha? Cho phép Tần Thanh Dương trở về mà con không thể trở về sao?"

Ông Tần bất đắc dĩ: "Nói nhăng cuội gì đấy, đứa nhỏ này, bố và mẹ con đây không phải là kỳ lạ sao lúc trước con mười ngày nửa tháng không về lần nào, gọi điện thoại bảo về cũng không về. Về là tốt, lát nữa bố làm nhiều món con thích ăn."

Tần Vũ Dương bĩu môi, tiếp tục làm tổ trên ghế sofa xem ti vi.

Sau đó, Tần Vũ Dương ngủ trên ghế sa lon. Bà Tần cầm chăn mền đắp lên cho cô, nhìn mặt xanh xao của cô con gái liên tục thở dài, lại dặn Lâm Duệ Trạch vận nhỏ âm lượng ti vi xuống, rồi xoay người vào phòng bếp.

"Này, ông nó, Vũ Dương hôm nay làm sao vậy? Thật không bình thường?" Bà Tần nhỏ giọng nói.

"Tôi đâu biết con gái bà có làm sao? Tôi cũng không phải thần tiên." Ông Tần trả lời.

"Không phải cũng là con gái của ông sao? Nếu không lát nữa ông hỏi thử?" Bà Tần suy nghĩ một hồi lâu.

"Có hỏi cũng không hỏi ra được gì, nó từ nhỏ đến lớn đã không muốn nói chuyện thì có khi nào chúng ta hỏi ra chưa?" Ông Tần lắc lắc đầu, "Thôi, con cháu tự có phúc của con cháu, chúng ta à, lo lắng cũng vô ích thôi."

Khi Tần Vũ Dương tỉnh lại thì thấy chị gái anh rể ngồi ở trên ghế sofa đối diện nhỏ giọng trêu Lâm Duệ Trạch chơi đùa, Lâm Duệ Trạch bị chọc cho cười khanh khách không ngừng.

Tần Vũ Dương nhìn lướt qua đồng hồ, mới ngủ được hơn nửa tiếng.

"Tỉnh ngủ? Tỉnh thì đứng lên đi, bố mẹ đang nấu cơm, nói chờ em tỉnh rồi thì ăn, Duệ Trạch cũng đã đói bụng." Chị gái Tần Thanh Dương cười nói, "Lần này không mất ngủ à, đổi thành thêm ngủ, em không phải uống thuốc ngủ hơi quá liều chứ?"

Tần Vũ Dương nháy cảm mắt nhìn về phía phòng bếp, sau đó mới quay đầu nhỏ giọng nói: "Chị không có nói chuyện này với bố mẹ chứ?"

Tần Thanh Dương cảm thấy buồn cười: "Chị cũng không phải là không có đầu óc."

Tần Vũ Dương thở phào nhẹ nhõm: "Em đây không phải là sợ chị bị tình yêu làm choáng váng đầu óc sao? Mua thức ăn mà hai vợ chồng cùng nhau đi, Lâm Duệ Trạch đã lớn như vậy, thế nào hai người bọn chị vẫn như thế còn đang hẹn hò vậy."

Anh rể Lâm Vân cười cười không lên tiếng, tiếp tục đùa với con trai, còn Tần Thanh Dương thì liếc cô một cái.

Tần Vũ Dương không ngừng cố gắng: "Biết rõ bọn chị đang hạnh phúc với tình yêu, gia đình đầm ấm, lại còn ra sức như vậy kích thích người cô đơn như em đây sao?"

Bà Tần từ phòng bếp đi ra nghe được câu này vỗ cái ót Tần Vũ Dương một cái: "Sao lại nói chuyện với chị gái và anh rể con như vậy chứ?"

Lâm Vân cười cười nói với mẹ vợ: "Mẹ, không có chuyện gì, Vũ Dương đang nói đùa với chúng con thôi."

Bà Tần trừng mắt Tần Vũ Dương: "Con còn dám nói, con đã lớn rồi, còn chưa tìm được bạn trai? Giới thiệu cho con một người thì con trốn tránh đến người không thấy đâu, có phải con dự định ở giá cả đời chứ?"

Tần Vũ Dương nắm lấy tay bà Tần: "Mẹ, mẹ là mẹ ruột con, mẹ có thể đừng mỗi lần đều nói đề tài này được không?", lại hướng về phía phòng bếp la to: "Bố, mau lên trông nom bà xã của bố này! Con vừa mới về thì bà đã nói con rồi, lần sau con cũng không dám về đâu."

Ông Tần nghe được tiếng động thì cầm cái thìa canh đi ra, cười hề hề nhìn con gái cùng bà xã một cái rồi đi vào lại.

Bà Tần lườm cô một cái rồi cũng bỏ đi.

Ăn xong cơm tối, Tần Vũ Dương cùng chị rửa chén ở phòng bếp, hai chị em trò chuyện.

"Hôm nay em có ngủ lại đây không?"

"Không được, ngày mai còn phải đi làm, chỗ này cách công ty quá xa, em không lái xe, rất bất tiện."

"Vậy lát nữa cùng đi, bảo anh rể em chở em về trước."

"Không cần, lại không thuận đường, để em gọi taxi là được. Thời gian không còn sớm, Lâm Duệ Trạch phải ngủ sớm, bọn chị nhanh thủ thời gian về sớm đi."

Tần Thanh Dương không kiên trì nữa, một lát sau dè dặt nói: "Bệnh viện chị gần đây có đến một đồng nghiệp mới, trông rất được, người cũng không tồi, chị giới thiệu hai người làm quen nhé?"

Tần Vũ Dương lập tức cự tuyệt: "Thôi, chị ngàn vạn đừng làm, em nhớ chị ở bên khoa phụ sản, người đàn ông kia cũng không phải ở khoa phụ sản chứ, chị thấy em cùng một nam bác sĩ khoa phụ sản sẽ hiểu nhau sao?"

"Anh ta không phải cùng khoa chị!"

"Vậy em cũng không cần, chị giữ lại cho người khác đi. Chị cũng đừng giống như mẹ nữa, mỗi ngày muốn làm mai cho em, em chưa đến tuổi ế mà, nóng vội chuyện như vậy làm gì chứ?"

Tần Thanh Dương tức giận liếc cô một cái: "Nếu em không phải em gái chị, chị đã mặc kệ em rồi."

Tần Vũ Dương nở nụ cười ha ha vài tiếng, Tần Thanh Dương cũng hết cách với cô.

Tần Vũ Dương ra khỏi nhà cha mẹ, còn chưa muốn về nhà, nghĩ một lát mà mới vẫy một chiếc taxi lại.

Cố Mặc Hàm ra ngoài khảo sát tiến độ của công trình gần đến giờ tan tầm mới về công ty, vẻ mặt mệt mỏi. Vừa mới vào cửa phòng làm việc, bọn Thạch Lỗi liền vọt đến.

"Hàm Tử, sao cậu tắt máy? Tớ tìm cậu cả ngày trời." Thạch Lỗi vô cùng lo lắng nói.

"Hết pin." Cố Mặc Hàm mệt mỏi ngồi xuống, từ trên bàn làm việc lấy ra pin dự phòng để thay.

Sau khi chờ Thạch Lỗi đem chuyện phát sinh vào ngày hôm nay nói cho Cố Mặc Hàm, Cố Mặc Hàm trầm tư một hồi lâu, cầm lấy chìa khóa xe đứng dậy đi ra ngoài. Vừa đi vừa gọi điện cho Tần Vũ Dương.

"Xin lỗi, số máy quý khách gọi đang khóa..."

Cố Mặc Hàm đến dưới nơi ở của Tần Vũ Dương, nhìn lên cửa sổ không có ánh đèn, lại gọi điện thoại hỏi Lãnh Thanh Thu bình thường các cô thường đi nơi nào.

Anh hạ cửa sổ xe xuống, vừa lái xe vừa hút thuốc. Anh nhìn đèn đường bên ngoài dần dần tỏa ánh sáng, trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng không có biểu tình gì, ánh mắt u tối khó hiểu.

Triệu Tịch Vũ, loại thủ đoạn này cô cũng dùng, tôi thật sự là xem trọng cô rồi!

Chuyện ngày hôm nay làm cho anh ý thức được, anh một chút cũng không hiểu Tần Vũ Dương, ngay cả cô ấy đi đâu cũng cần hỏi người khác. Có lẽ anh không thể đợi Tần Vũ Dương chấp nhận anh, anh cần lựa thời điểm thích hợp để thu hẹp khoảng cách quan hệ của bọn họ.

Lúc Cố Mặc Hàm tìm được quán bar Tinh Hải, Tần Vũ Dương đang ngồi ở trên quầy bar xem bartender đang pha chế rượu. Áo sơ mi trắng, váy

chữ A, tất chân màu da, giày cao gót màu đen, đầu ngón tay đốt một miếng thuốc, tay kia lắc ly rượu, trang điểm tinh tế, ánh mắt mông lung, dưới ánh đèn mờ mờ của quán bar trông rất quyến rũ xinh đẹp, hấp dẫn rất nhiều đàn ông tiến đến làm quen, cuối cùng đều bị ánh mắt lạnh lùng của Tần Vũ Dương đuổi đi.

Cố Mặc Hàm ngồi xuống bên cạnh cô, cởi cái khoác len màu đen ra, bởi vì hôm nay đi công trường cho nên ăn mặc thoải mái hơn, màu đen mỏng hơi mở ra một mét tư, cổ áo sâu chữ V, lộ ra xương quai xanh tinh tế, hai chân thon dài thẳng được bao bọc trong một quần tây bình thường. Ngũ quan đẹp trai nổi bật, thâm thúy tà khí chính là đôi mắt hoa đào, mới vừa ngồi xuống, đã làm cho động vật giống cái xung quanh nhìn chòng chọc.

Cố Mặc Hàm gọi một ly rượu, cô không mở miệng, anh cũng không nói lời nói. Cho đến khi người phụ nữ thứ ba mượn cố xin tý lửa tới làm quen thất bại rời đi, Tần Vũ Dương bỗng nhiên cười ha hả.

"Tôi nói này, Cố Mặc Hàm, anh cũng có tài trêu hoa ghẹo nguyệt a?"

Cố Mặc Hàm giương lên đôi mày đẹp: "Cảm ơn đã khen ngợi."

Tần Vũ Dương hít một ngụm khói quay mặt lại nhìn anh chậm rãi nói: "Anh là tới tìm tôi?" Tần Vũ Dương biết rõ với thông minh của Cố Mặc Hàm khẳng định đoán được chuyện phương án bị để lộ.

Cố Mặc Hàm nhẹ gật đầu: "Tra được nội gián chưa?"

Tần Vũ Dương quay mặt đi, hút xong một điếu, lắc đầu, chuẩn bị điếu thứ hai.

Cố Mặc Hàm đè lại tay cô chuẩn bị châm thuốc: "Là không tra được hay căn bản không tra?"

Tần Vũ Dương đặt điếu thuốc xuống, không lên tiếng.

Cố Mặc Hàm hơi nhíu mày, nhìn thẳng về phía cô: "Tần Vũ Dương, em đang sợ cái gì?"

Tần Vũ Dương uống một ngụm rượu rồi mới mở miệng, con mắt nhìn về phía trước: "Cố Mặc Hàm, anh từng bị người khác phản bội chưa?"

Cố Mặc Hàm cũng nhìn về phía trước: "Có. Lúc ở Mĩ, các bạn học trong phòng thí nghiệm cạnh tranh nhau rất lớn, có một lần anh vì làm một bài báo cáo, mà không ngủ không nghỉ thậm chí còn thử nghiệm một tuần lễ, rốt cục thu thập đủ số liệu, kết quả, số liệu bị trộm, tất cả vất vả đều vô ích, rất nhanh, trong phòng thí nghiệm có một người bạn học da trắng phát biểu một bài báo cáo, bên trong là số liệu của anh."

Cố Mặc Hàm không nhanh không chậm mở miệng, không mang theo bất kỳ màu sắc cảm giác □, giống như đang nói câu chuyện của người khác.

"Sau đó thế nào?" Tần Vũ Dương hỏi.

"Sau đó, anh bắt đầu đề phòng tất cả mọi người, mọi thứ liên quan có chút gì đó với ngành học đều cẩn thận cất kỹ. Lại về sau, trong thời gian rảnh anh bắt đầu nghiên cứu mục tiêu của người bạn học da trắng kia, mỗi lần đều hoàn thành thí nghiệm, thuyết trình bài báo cáo sớm hơn cậu ta, không bao lâu, cậu ta liền rút lui ra khỏi phòng thí nghiệm."

Một người mà nghiên cứu hai hướng, đó là một việc rất khó khăn, hết lần này tới lần khác Cố Mặc Hàm có thể làm được, Tần Vũ Dương đột nhiên cảm thấy Cố Mặc Hàm có được thành công của ngày hôm nay không phải là không có đạo lý.

- _____

[1] Cấu huyết có thể nói gọn là bi kịch tình cảm sến.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Hợp Tác

Tần Vũ Dương có chút hoang mang hỏi anh: "Cố Mặc Hàm, anh nói đi, phải luôn luôn đề phòng đối với đội ngũ của mình sao?"

Cố Mặc Hàm kiên nhẫn trả lời: "Dùng người thì không nên nghi ngờ, mà đã nghi ngờ thì không nên dùng người. Em muốn tin tưởng bọn họ, tuy nhiên, trước đó, phải chọn người của em cho tốt đã."

Tần Vũ Dương đầu lông mày cau lại trong mắt mang theo mơ màng, khó hiểu, chậm rãi nói: "Bọn họ là đội ngũ một tay tôi tuyển chọn ra, chúng tôi cùng nhau cố gắng giành được rất nhiều hợp đồng lớn, lúc đó hai bên rất ăn ý. Lúc mới bắt đầu, mọi thứ đều rất khó khăn, chúng tôi cơ bản cũng không có thành tích, không có ai chống đỡ, không có kinh nghiệm, chỉ có thể từ từ tìm tòi, có một đoạn thời gian thiếu chút nữa không chống đỡ được, tôi nghĩ cứ để cho bọn họ đi tổ khác, nhưng bọn họ ai cũng không muốn rời đi, vẫn khích lệ tôi, tình cảm mọi người rất tốt, không có bọn họ nhất định không có Tần Vũ Dương ngày hôm nay. Đúng, tôi không hiểu, vì cái gì lúc trước hoàn cảnh gian nan như vậy bọn họ cũng không rời đi, nhưng bây giờ lại lựa chọn phản bội tôi, phản bội cả đội ngũ?"

Cố Mặc Hàm nghe cô nói về những chuyện khó khăn trong quá khứ, trong lòng có một tia đau đớn, còn có một chút xót xa, lúc ấy cô cần có sự giúp đỡ nhất thì anh lại không ở bên cạnh cô.

Những năm gần đây Cố Mặc Hàm chiến đấu trên thương trường đã gặp qua rất nhiều chuyện tiếp xúc với rất nhiều người, những chuyện tương tự hoặc so với chuyện này còn nghiêm trọng hơn cũng không ít, dù sao con người vì ích lợi mà không từ thủ đoạn nào thì chỗ nào cũng có, trải qua trăm trận anh đối với cái mách khéo này đã có chút thái độ khinh bỉ, nhưng anh lại không biết nên giải thích Tần Vũ Dương. Nghĩ một lát mới mở miệng thử thăm dò: "Người phải biết thay đổi, khi thời gian trôi đi, có rất nhiều thứ đều đang thay đổi, bản chất con người lại rất tham lam, lòng người không đủ rắn nuốt voi, có đôi khi muốn có được càng nhiều, khi lợi ích đặt trước mặt bọn họ thì có thể bán đứng rất nhiều thứ, tình bạn, tình yêu, có đôi khi thậm chí là tình thân. Có lẽ về sau bọn họ sẽ hối hận, nhưng dưới sự công kích của những viên đạn bọc đường, bọn họ có lẽ sẽ chọn lợi ích. Lòng người là khó đoán, em có thể đoán tâm tư của người khác đồng thời cũng sẽ đánh mất chính mình. Cho nên không cần phải thử đi phỏng đoán người khác đang suy nghĩ gì. Một người nếu như nội tâm phát sinh những thay đổi, thì ở lời nói hành vi nhất định sẽ lộ lại dấu vết, cho nên, em phải làm chính là chú ý quan sát bọn họ, đem tất cả mỗi uy hiếp bóp chết trong giai đoạn trứng nước."

Tần Vũ Dương cười cười: "Cố Mặc Hàm, anh thật đáng sợ. Không trách được bọn họ đều nói anh tâm tư kín đáo, con mắt tinh đời, lòng dạ sâu không lường được, ở trên đời này, còn có cái gì anh không thể nắm chắc phần thắng? Thật sự nghe anh nói chuyện một buổi, thì bằng mười năm đọc sách nha!"

Cố Mặc Hàm nghe lời khen ngợi không hảo ý của cô, chỉ cười khổ lắc đầu.

Tần Vũ Dương thay đổi tư thế ngồi lười biếng: "Lần này coi như mua một bài học, nhưng học phí cũng quá mắc. Bị mất vụ này, mấy ông lão ở Đảng Đạt kia vẫn không thể ăn tôi được. Tôi nghĩ đến những thứ này, tâm trạng đi làm so với đi thăm mộ thì nặng nề hơn nhiều."

Cố Mặc Hàm kinh ngạc nhìn cô: "Ý em là, định từ bỏ sao? Điều này cũng không giống em!"

Tần Vũ Dương bực bội kéo tóc: "Không từ bỏ cũng không có biện pháp khác, mẫu phương án thứ ba đã lộ ra, khẳng định công ty T cũng đã biết, cho dù điều tra ra ai là nội gian, tổn thất cũng không cách nào đền bù được, huống chi chuyện như vậy bị lộ ra, lòng người cũng đã buông xuôi, còn có thể đề ra phương án tốt gì nữa, thời gian còn gấp như vậy, nóc nhà lũng còn gặp mưa suốt đêm, tôi vẫn nên trở về đánh thư từ chức thôi."

Cố Mặc Hàm đề nghị: "Em có nghĩ đến muốn một lần nữa lập lại một đội khác không?"

Tần Vũ Dương dùng một loại ánh mắt ngu ngốc nhìn anh: "Một lần nữa lập lại đội? Những điều này từ miệng anh sao lại có thể dễ dàng như vậy? Nội bộ giữa các tổ trong Đảng Đạt đã tranh đấu rất kinh khủng rồi, người của mình cũng không thể tin, huống chi là những người khác? Thời gian ngắn như vậy, đi chỗ nào tìm người có thể tin được?"

Cố Mặc Hàm vẻ mặt bất đắc dĩ, có lẽ cũng chỉ có cô mới có ánh mắt này nhìn anh: "Vậy em tin tưởng anh không?"

Tần Vũ Dương ngay lập tức ngẩng đầu lên nhìn về phía anh: "Có ý gì? Anh muốn dùng người của Phong Hoa giúp tôi gian lận?"

Cố Mặc Hàm đưa tay quấn quanh lấy tóc rơi trên vai cô, đáy mắt lưu chuyển sự nham hiểm, cười đến câu luôn hồn phách: "Không phải là người của Phong Hoa, của anh, chỉ là của anh thôi."

Tần Vũ Dương cảm nhận được hơi thở tà mị quanh người anh tản ra, cô rõ ràng nghe được xung quanh tiếng hít khí: "Anh là nói, anh, với tôi? Hai người?"

Cố Mặc Hàm buông lộn tóc cô ra, khôi phục bộ dạng nghiêm túc: "Hai người là đủ, nhiều hơn nữa chính là lãng phí."

Tần Vũ Dương vẻ mặt tràn đầy nghi ngờ: "Đúng vậy, nhưng tại sao anh lại phải giúp tôi?"

Cố Mặc Hàm vẻ mặt trêu tức, giọng nói trêu chọc: "Là một người Trung Quốc phải tẩy chay hàng hóa Nhật." Nói xong cất tiếng cười to.

Tần Vũ Dương cho anh một cái liếc mắt: "Cười, có cái gì hay để cười sao?"

Cố Mặc Hàm thật vất vả ngưng cười, ho nhẹ một tiếng, trong giọng nói vẫn là không che dấu được ý cười: "Không có gì buồn cười hết, chính là anh đột nhiên nhớ tới một câu chuyện cười. Như thế nào, em có đồng ý hay không?"

Tần Vũ Dương tay trái tựa đầu, nghi ngờ nhìn Cố Mặc Hàm, ngược lại Cố Mặc Hàm vẻ mặt thản nhiên nhìn lại cô.

Vài phút sau, Tần Vũ Dương cười gật đầu một cái. Tần Vũ Dương không nghĩ ra được tại sao Cố Mặc Hàm phải chủ động giúp cô, cô đương nhiên sẽ không đơn giản tin tưởng tên gian thương Cố Mặc Hàm này sẽ yêu nước như vậy, nhưng với đủ loại dấu hiệu cho thấy, việc này đối với cô mà nói, trăm cái lợi mà không có một cái hại, năng lực cùng với tầm nhìn xa trông rộng của Cố Mặc Hàm cô căn bản cũng không hoài nghi, phương án trong tay anh hẳn đề ra nhất định là tuyệt thế vô song, nếu đã không tổn hại gì, cô vì cái gì lại không đồng ý?

Cố Mặc Hàm hài lòng nở nụ cười.

Ngọn đèn xoay chuyển trong quán bar, âm nhạc sôi động tràn khắp mọi góc gạch, xung quanh được tạo hình bởi một đám người, tại một bên quầy

bar tinh xảo, một anh chàng đẹp trai phong trần, cùng một cô gái mắt ngọc răng ngà, lẳng lạng ngồi chỗ kia nhìn nhau cười...

Tần Vũ Dương phát hiện cùng Cố Mặc Hàm bình tĩnh ngồi xuống tâm sự cũng không phải là một chuyện khó, không có quan hệ với tình yêu, chỉ là bạn bè.

"Này, mấy năm nay anh ở Mỹ như thế nào?" Tần Vũ Dương nghiêng đầu hỏi.

Cố Mặc Hàm nhìn ngoài cửa sổ, như là đang suy tư.

Vũ Dương, anh một chút cũng không tốt, anh nhớ em, nhớ em chẳng phân biệt được ngày đêm, trong đầu anh chỉ tràn ngập em, anh chỉ có dựa vào công việc để đè nén nỗi nhớ, dựa vào rượu thuốc lá để tê dại chính mình, nhưng vẫn không ngăn được nỗi nhớ về em, nhưng mà, anh không thể nói cho em biết, anh sợ anh nói ra, em sẽ bị anh dọa chạy mất, thật vất vả chúng ta mới có thể ngồi cùng nhau giống như bây giờ.

"Xem ra, cuộc sống của anh cũng không dễ dàng gì? Biết được những năm này anh qua sống không dễ dàng, tôi lại an tâm." Tần Vũ Dương vẻ mặt tươi cười, "Anh biết không, Cố Mặc Hàm, nhiều năm qua tôi vẫn chờ đợi giây phút này. Tôi rất cục cựa cũng mãi nguyện."

Những sương mù trong lòng Cố Mặc Hàm cũng bị những lời này của cô làm cho xua tan, một chút vết đều không có để lại.

"Đi thôi, anh còn chưa dùng cơm nữa, anh giúp em một chuyện lớn như vậy, em cũng nên mời anh một bữa đi." Cố Mặc Hàm đứng dậy cầm lấy áo khoác.

Tần Vũ Dương ôm áo khoác cùng khăn quàng cổ đuổi kịp. Mới ra khỏi cửa quán bar, hơi rét lạnh đập vào mặt, Tần Vũ Dương run dữ dội, vội vàng

mặc nhanh áo khoác, choàng lên khăn quàng cổ tự làm, chỉ lộ ra hai con mắt. Cố Mặc Hàm không biến sắc đứng tại hướng gió thổi đến.

"Xe của em đỗ ở đâu rồi?" Cố Mặc Hàm hỏi.

"Xe? Để trong bãi đậu xe của công ty bọn anh rồi?" Tần Vũ Dương đem miệng giấu ở trong khăn quàng cổ, giọng nói ù ù.

"Vậy em làm sao đến được đây? Cả ngày nay em đã đi đâu?"

"Đến quảng trường đối diện công ty của bọn anh này, H Đại này, nhà bố mẹ em, sau đó lại đến nơi này."

"Em chờ ở đây một lúc, anh lái xe tới đây."

Chờ Tần Vũ Dương lên xe một bên lấy khăn quàng cổ bỏ xuống một bên phàn nàn về thời tiết rét lạnh. Cố Mặc Hàm bật điều hòa nóng đến tối đa.

"Chúng ta đi ăn cái gì?" Cố Mặc Hàm một bên lái xe một bên hỏi.

"Không phải anh muốn ăn cơm sao? Hỏi tôi làm gì? Anh quyết định là được rồi." Tần Vũ Dương nhìn cảnh đêm ở bên ngoài.

"Anh năm năm không có về đây, đối với thành phố C từ lâu cũng không còn quen thuộc."

"Vậy đi ăn mì sợi ở phố ăn uống H Đại đi."

Cố Mặc Hàm nhớ tới trước kia anh và Tần Vũ Dương thường xuyên đến quán "Mì sợi Sơn Tây" kia ăn mì, chủ quán là một đôi vợ chồng hiền lành, mỗi lần cho thành phần đều rất đầy đủ, trong trí nhớ hương vị rất ngon. Không thể tưởng được nhiều năm như vậy quán kia vẫn còn.

Bọn họ không nói gì nữa, Cố Mặc Hàm tập trung đường đi phía trước, mà Tần Vũ Dương nhìn bên ngoài cửa xe.

Không có cách nào lái xe đi vào phố ăn uống, Cố Mặc Hàm phải dừng xe ở cửa phía tây H Đại.

Thời tiết rất lạnh, nhưng phố ăn uống buôn bán vẫn nhộn nhịp như trước. Đồ cay nóng, thịt nướng, mì sợi, bánh bao hấp, các cửa tiệm hoặc các gian hàng trước sau đều chật ních sinh viên H Đại. Nhiệt độ của thức ăn, hơi khói của thịt nướng, còn có tràn ngập âm thanh đùa giỡn của tuổi trẻ sinh viên, dưới ánh đèn lờ mờ, tất cả đều thật ấm áp.

Cố Mặc Hàm nhớ tới anh lúc đó vào đại học trời vừa mới chín, mười giờ, hầu như cả khu kí túc nam đều đi lang thang khắp nơi càn quét đồ ăn vặt như quỷ đói vậy. Lúc đó, bọn họ sẽ thành tụ họp nhau thành một tốp đến phố ăn vặt ăn một bữa no nê, mọi thứ cũng không nhất thiết cái nào cũng ngon, nhưng cái cảm giác đó sau khi Cố Mặc Hàm tốt nghiệp cũng không còn tìm được nữa. Khi đó Cố Mặc Hàm cũng thường xuyên cùng đi với Tần Vũ Dương, nhưng đại đa số đều là anh ăn, Tần Vũ Dương chỉ ở bên cạnh nhìn anh ăn, thỉnh thoảng tán dóc. Tần Vũ Dương lúc đó lấy lý do từ chối là: sợ mập. Kỳ thật, Tần Vũ Dương vẫn rất gầy, cho tới bây giờ cũng không có mập.

Tần Vũ Dương xoay người thấy Cố Mặc Hàm đứng ở nơi đó bất động, áo khoác len màu đen làm nổi bật thêm sự cao lớn rắn rỏi của anh, sự trang nghiêm cao quý, đi ngang qua các sinh viên, mặc kệ nam nữ, cũng sẽ quay đầu lại nhìn anh vài lần. Dù sao đàn ông đẹp trai chính chắn luôn được chú ý.

Tần Vũ Dương gọi anh một tiếng, để cho anh theo kịp, cuối cùng hai người cũng dừng ở một quán có mặt tiền sạch sẽ, rồi đi vào.

"Cô gái, đã lâu không đến. Còn cô gái kia đâu?" Trí nhớ của bác gái thật tốt.

"Gần đây có chút bận, còn cô gái kia đang bận rộn hẹn hò." Tần Vũ Dương vui vẻ hớn hở đáp lời.

"Cậu nhóc này nhìn rất quen nha." Bác gái đánh giá Cố Mặc Hàm.

"Trước kia cháu cũng ở H Đại, lúc đi học thường xuyên đến đây." Cố Mặc Hàm trả lời.

Bác gái cười đến vui vẻ, còn đưa tới một tờ thực đơn.

"Lấy một tô mì lớn, bỏ nhiều ớt. À, lấy đậu phộng dầm chua, rau trộn tàu hủ ky, mực khô dầm chua, anh xem còn muốn ăn gì nữa?" Tần Vũ Dương cúi đầu điểm lại hết các món ăn rồi đưa thực đơn đưa cho Cố Mặc Hàm.

Cố Mặc Hàm nhìn bàn tay mảnh mai trắng trẻo của cô đang cầm thực đơn, rất muốn nắm lấy giữ trong tay, nhìn một chút có phải hay không rất lạnh.

Anh đè nén xuống ý tưởng đó trong lòng, tiếp nhận thực đơn, tùy tiện nhìn, một tô mì sợi, một đậu tương mặn.

Món ăn đưa lên, món đậu phụng dầm chua cùng rau trộn tàu hủ ky là món anh thích ăn nhất. Anh ăn vài miếng, mùi vị không tệ. Sau đó được đưa tới hai bát canh nóng hôi hổi, bác gái mời bọn họ cứ từ từ ăn rồi đi mời người khác.

Hơi nóng bốc lên trước mặt giữa dày bên cạnh mỏng, góc cạnh rõ ràng, canh loãng tản mát ra mùi thơm nồng, nổi trên lớp dầu là một chút tiêu, trong mì trộn màu xanh biếc của rau, màu đỏ của ớt, mặt ngoài rắc một lớp rau thơm, còn có mấy miếng thịt bò, màu sắc, mùi, vị đều đủ, kích thích Cố

Mặc Hàm phải động đậy ngón trỏ, vừa vào miệng ngoài trơn trong gân, càng nhai càng thơm. Cố Mặc Hàm nhìn thoáng qua người đối diện, Tần Vũ Dương đang ăn cũng không vui vẻ gì, trên chóp mũi còn toát ra mồ hôi. Kết thúc một bữa cơm, hai người ăn toàn thân đến thoải mái.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Bạn Bè

Ra khỏi quán mì thì bên ngoài lại bay bay những bông tuyết nhỏ, trong suốt như pha lê, giống như tinh linh hạ xuống nhân gian. Sau đó, những bông tuyết nhỏ dần dần biến thành trận tuyết, xung quanh các sinh viên phấn khích mà hét lên.

Tần Vũ Dương nói với Cố Mặc Hàm: "Nhìn bọn họ tôi thật sự cảm giác là mình đã già rồi."

Lúc này điện thoại Cố Mặc Hàm vang lên, là Mạc Sính Dã.

"Hàm Tử, tìm được chị dâu chưa?" Mạc Sính Dã giọng nói cà lơ phất phơ vang lên.

"Đừng nói lung tung!" Cố Mặc Hàm cảnh giác nhìn về phía Tần Vũ Dương, đổi sang bên kia nghe điện thoại, Tần Vũ Dương đang ngắm tuyết, chắc là không nghe thấy.

"Sao lại nói lung tung? Nói vậy chắc là tìm được rồi? Cô ấy ở bên cạnh cậu?" Mạc Sính Dã có điểm hưng phấn.

"Ừ, cậu có chuyện gì sao?" Cố Mặc Hàm thay đổi đề tài.

"Không có chuyện gì, các cậu cứ tiếp tục đi." Nói xong cũng không đợi Cố Mặc Hàm phản ứng, gác máy một cái "rụp".

Cố Mặc Hàm và Tần Vũ Dương lái xe trên đường trở về, thì tuyết lớn đã rơi thành như lông ngỗng rồi. Trên đường xe cũng không nhiều, nhưng Cố Mặc Hàm vẫn hết sức chăm chú lái xe, Tần Vũ Dương cũng không dám đem tính mạng hai người ra nói đùa, dù sao thời tiết mưa tuyết thì cũng là thời tiết chiếm tỷ lệ cao về tai nạn xe.

Ngay sau đó, trên đường đã có lớp tuyết đọng lại, bị chiếc xe phía trước nghiền qua, làm cho con đường càng trơn trượt. Cố Mặc Hàm cẩn thận khống chế tốc độ xe, chờ khi đèn đỏ quay đầu nhìn lại, trên ghế Tần Vũ Dương đã nghiêng qua ngủ thiếp đi. Cố Mặc Hàm thò người ra ghế sau lấy cái áo khoác của anh nhẹ nhàng đắp lên người cô.

Một chiếc xe màu đen sang trọng mà từ từ chạy đến dưới căn hộ của Tần Vũ Dương. Cố Mặc Hàm lặng lẽ nhìn Tần Vũ Dương vẫn còn ngủ say. Trong tay ôm cái áo khoác, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay chôn ở dưới khăn quàng cổ màu trắng, đôi mắt trong veo ngày thường hiện giờ đang khép lại, chỉ có thể nhìn thấy được hàng mi dài mà dày đậm, khuôn mặt nhỏ trắng nõn ngủ trông hơi đỏ lên.

Cố Mặc Hàm nhẹ nhàng gạt tóc mềm mượt ở trên trán cô. Trên người cô tản mát ra hương thơm nhàn nhạt, ngoài xe âm thanh tuyết lớn rơi rít rít ào ào, Cố Mặc Hàm nhìn một lát rồi đẩy cửa xe đi ra ngoài.

Tần Vũ Dương tỉnh lại xuống xe liền thấy Cố Mặc Hàm quần áo phong phanh dựa vào cửa xe hút thuốc. Gió đã ngừng, tuyết lớn vẫn như cũ bay lả tả xuống, lấp đầy dưới đất, cây cối, mái nhà, toàn bộ thế giới như choàng lên một áo choàng màu trắng. Cố Mặc Hàm một tay ôm ngực, tay kia cầm điếu thuốc đang đặt trước miệng, ánh lửa sáng tối luân phiên, sau đó tao nhã thổi ra khói thuốc, gõ gõ tàn thuốc, không để ý chút nào tuyết lớn rơi trên người, con mắt đen sâu sắc nhìn về phương xa. Trông thấy cô, từ từ cười lộ lên, nụ cười chạy thẳng đến đáy mắt. Tim của Tần Vũ Dương đột nhiên đập loạn thành thạch, mơ mơ màng màng do mới vừa tỉnh ngủ lại thanh tỉnh không ít, cảm thấy màu trắng xung quanh sáng đến chói mắt.

Tần Vũ Dương đem trong tay áo khoác đưa tới, Cố Mặc Hàm vớt thuốc nhận lấy nhưng không mặc vào.

"Tôi vào đây, anh cũng nhanh trở về đi!"

Cố Mặc Hàm gật đầu nhẹ.

Tần Vũ Dương cùng anh tạm biệt nhưng đi được hai bước thì quay đầu lại, anh vẫn duy trì động tác kia, từng mảng lớn bông tuyết bay rơi xuống, cô bỗng nhiên cảm thấy nhìn không rõ anh.

"Cảm ơn anh, Cố Mặc Hàm, năm năm này tôi vẫn luôn suy nghĩ, khi gặp lại anh sẽ có cảnh tượng như thế nào? Có thể giống Tịch Mộ Dung [1] đã nói như vậy không, tại quán cà phê góc đường, anh bất ngờ xuất hiện, tôi sẽ mang ra khuôn mặt tươi cười chào hỏi anh, bỏ qua chuyện cũ, chỉ là chào hỏi, nói với anh một câu, chỉ nói một câu, đã lâu không gặp?"

Hay giống như 《 Bán sinh duyên 》 [2] dưới ngòi bút Trương Ái Linh? Anh mang theo người nhà đẹp như hoa và đứa con trai thông minh hoạt bát của anh, tôi dắt theo đứa con của chồng tôi, gặp thoáng qua anh đang ở trên đường?

Có lẽ trong lòng anh ghét sự công kích qua lại, anh nghĩ rằng tôi đau thương bất nhập, tôi cho là anh bách độc bất xâm, càng đấu thì anh chết tôi sống, càng lưỡng bại câu thương [3]?

Tôi không nghĩ tới, chúng ta còn có thể giống như bạn bè cùng nhau dùng cơm, nói chuyện phiếm. Trong mấy năm qua, tôi một mực nghĩ, nếu như, chúng ta năm đó bảo trì khoảng cách là một người bạn, có lẽ là cả đời, nếu như tôi không có tham lam, không có hy vọng xa vời được tiếp gần anh, có phải cũng sẽ không mất đi anh không?

Tôi đột nhiên nghĩ, làm bạn bè bình thường mới là lâu dài nhất. Chúng ta, về sau sẽ là loại bạn bè này, tất cả, đều không quan hệ đến tình yêu.

Cám ơn anh lần này đã bằng lòng giúp tôi, cám ơn."

Trái tim của Tần Vũ Dương bỗng nhiên nổi lên đau đớn, cô nắm tay thật chặt, móng tay cắm thật sâu vào trong lòng bàn tay, miễn cưỡng nói xong những lời này, sau đó cố gắng mỉm cười với anh.

Cố Mặc Hàm thở dài một hơi, Tần Vũ Dương cảm thấy giai điệu này giống như là tiếng thở dài trong lòng cô.

"Được." Cố Mặc Hàm đơn giản trả lại một từ, sau đó mở cửa xe khởi động rú xe mà đi.

Tần Vũ Dương nhìn xe từ từ dung nhập vào đêm tối, mới từng bước từng bước hướng cửa thang máy đi đến.

Cố Mặc Hàm, thực xin lỗi, em cả đời này cũng không còn dám dũng cảm yêu anh như vậy nữa, em về sau sẽ tìm một người em không yêu, thật nghiêm túc sống yên ổn hết cả đời. Em cũng không bao giờ muốn bị tổn thương nữa, vả lại, em căn bản nhìn không rõ trong lòng anh đang suy nghĩ cái gì. Năm năm, anh còn bị ám ảnh với Hà Miêu không? Vậy Triệu Tịch Vũ kia thì sao? Vì cái gì bọn anh không có ở cùng nhau? Cố Mặc Hàm, anh đã nói, không cần phải phỏng đoán tâm tư của người khác, cho nên, em không muốn, em thật sự đã mệt mỏi.

Cố Mặc Hàm mím chặt môi, mặt không chút thay đổi, đôi mắt hoa đào luôn hàm chứa □ trước kia nhưng bây giờ trong đó lại tràn đầy băng giá, nắm lái tay bởi vì dùng sức mà hiện ra màu trắng bệch. Tuyết rơi xuống trên người bởi vì nhiệt độ cao trong xe mà từ từ tan thành nước, áo khoác màu đen hơi mở ra một chút. Cảm giác ẩm ướt lạnh lẽo xuyên qua quần áo giống như thấm vào trong lòng anh, anh cảm giác lòng mình cũng lạnh lẽo như băng vậy, không có một chút ấm áp nào.

Tần Vũ Dương, em nghĩ rằng Cố Mặc Hàm tôi thực sự không có em thì không sống tốt sao? Em cho rằng em là ai, tôi muốn loại phụ nữ gì mà chưa

có sao? Cần gì không có mặt mũi khiến cho em trốn tránh không kịp vậy?

Cũng là hai đêm tuyết tương tự nhau, Cố Mặc Hàm hai lần cảm thấy bất lực, anh thật sự là hận chết loại thời tiết quý quái này!

Ngày hôm sau Tần Vũ Dương tinh thần vô cùng phấn chấn đi đến Đẳng Đạt làm việc, xua đi mây mù ngày hôm qua. Tần Vũ Dương quan sát một vòng, phát hiện đồng nghiệp tổ hạng mục thật sự là hiểu chuyện, chuyện tình cơ mật bị tiết lộ công ty cơ bản không có người biết rõ. Đóng cửa lại họp, mọi người vẫn duy trì một thái độ nơm nớp lo sợ đối với Tần Vũ Dương đang có tâm trạng tốt. Mặc dù nói, cùng vị Tần tổng này cộng sự nhiều năm, ngày thường cô cũng vui thì đùa tức giận thì mắng bọn họ, nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy, dưới tình huống bình thường cô ấy sẽ phải nổi đóa mà, làm sao có thể cười đến hiền hòa dễ gần như vậy chứ?

Tần Vũ Dương nhìn bọn họ ở đằng kia mắng to công ty T âm hiểm xảo trá, nhìn trên mặt mỗi người bọn họ lòng đầy căm phẫn, đột nhiên cảm thấy chính mình nhiều năm như vậy trắng đen đều đã lẫn lộn, có lẽ xã hội này đầy những Ảnh đế và Ảnh hậu, nếu không vì cái gì cô thủy chung cũng nhìn không ra ai là nội gián?

Nghĩ tới đây, Tần Vũ Dương ý cười càng đậm, lộ ra hàm răng trắng tinh. Mọi người bị màn sáng trắng này kết quả mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Tần tổng, phương án thứ ba của chúng ta còn phải làm sao?" Tiểu Lương trong ánh mắt bức bách của mọi người mà sợ hãi rụt rè hỏi.

Tần Vũ Dương hai tay chống ở trên bàn: "Làm, đương nhiên phải làm! Vì cái gì không làm?"

"Cứ theo ý tưởng ban đầu, hoặc là bắt đầu lại một lần nữa?" Phó trưởng ban tổ hạng mục Lưu Tư Thành hỏi.

Lưu Tư Thành ban đầu bất đồng với ý kiến với các tổ khác được Cố Mặc Hàm đưa qua, Tần Vũ Dương nhìn trúng tài hoa và kiên định của anh ta, hơn nữa một đường đẩy anh ta vào đội thứ hai.

Sẽ là anh ta sao? Tần Vũ Dương không biết.

"Đương nhiên không thể dùng phương án trước kia, khẳng định cũng đã bị tiết lộ!" Viên Khang một thành viên khác nói.

Viên Khang là đàn em khóa dưới của Tần Vũ Dương, nghe nói cậu ta gần đây muốn kết hôn, chẳng lẽ bởi vì kết hôn thiếu tiền nên nghĩ bán đứng công ty để có tiền? Tần Vũ Dương không chắc chắn.

"Tôi nghĩ bây giờ việc cấp bách nhất là cần phải tìm ra được tên nội gián kia." Nói lời này là Chu Tình.

Đó là một cây tài mà khinh người, ngày thường luôn nói năng hết sức chanh chua như vậy đã kích các thành viên khác, bởi vậy được biệt danh là "Nhện độc", nhưng ở trên công việc luôn cẩn thận tỉ mỉ, vẫn có thể cùng mọi người hòa thuận lẫn nhau. Nếu theo lời của cô ta, cô ta lại vì cái gì? Tần Vũ Dương rất hoang mang.

"Yo, cô là kẻ trộm lại la lên bắt trộm không phải sao?" Chỉ một câu nói đem sự tự kiểm chế bình tĩnh của Chu Tình đẩy ngã chính là Trương Thu Lâm.

Trương Thu Lâm là dựa vào quan hệ bám váy với tầng cấp cao công ty Đăng Đạt mới được miễn cưỡng nhét vào nơi này của Tần Vũ Dương, Tần Vũ Dương bắt đầu dĩ tiếp nhận cô ta, nhưng cô ta không có an phận cho qua ngày, nhắc tới cô ta Tần Vũ Dương liền đau đầu.

"Cô nói bậy bạ gì đó! Cô quả thực là ngậm máu phun người!" Chu Tình trợn mắt nhìn.

"Được rồi, đừng cãi nữa, bây giờ là giai đoạn quan trọng, hai người các cô cũng đừng âm ỉ."

Mọi người anh một lời tôi một câu, Tần Vũ Dương lần lượt nhìn từng người một, lại trăm mối như tơ vò.

"Tần tổng, cô có phải đã biết ai là nội gián rồi phải không?" Lại là trợ lý Lương.

Tần Vũ Dương quay đầu nhìn anh ta, khẽ nhíu mày: chẳng lẽ là anh ta?

Trợ lý Lương bị cô nhìn đến sợ hãi: "Cô đừng nhìn tôi như vậy mà, thật sự không phải tôi! Tôi có thể thề với trời! Tần tổng cô phải tin tôi!"

Tần Vũ Dương phất phất tay: "Được rồi, đừng nói nhiều. Tôi cũng không biết là ai."

Tần Vũ Dương cảm thấy làm Sherlock Holmes thực là công việc khó.

Sau đó là tiếng điện thoại gọi đến, Tần Vũ Dương nhìn thoáng qua: Cố Mặc Hàm.

Cô ra hiệu một cái sau đó đi ra phòng họp: "Cố tổng."

Cố Mặc Hàm vốn trong bụng đã tức giận, hiện tại cô lại tới trêu chọc: "Cố cái đầu cô! Cô có bệnh à!"

Tần Vũ Dương mở trừng hai mắt, anh bị làm sao vậy?

"Cô có thể nói tiếng người được không? Sẽ không nói được tiếng người là hợp tác của hai ta coi như xong đi! Tôi không có cách nào nói tiếng người với động vật linh trưởng được!"

Tần Vũ Dương khó hiểu, nhưng là đối mặt với uy hiếp của anh, cô cũng chỉ biết rất cố kỵ: "Tôi như thế nào chưa nói tiếng người? Tôi mới nói được

hai chữ với anh đó, anh không phải là tìm tôi trút giận chứ?"

Cố Mặc Hàm càng phát hỏa: "Ngày hôm qua cô bảo tôi thế nào? Hôm nay tại sao lại thay đổi không tới? Cô bệnh cũng không nhẹ đi!"

Tần Vũ Dương rất cuộc hiểu rõ: "Là vì cái này sao, vậy mà phát hỏa lớn như vậy a?"

Cố Mặc Hàm không nói thêm gì nữa, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nề.

Tần Vũ Dương "Này" một tiếng sau, Cố Mặc Hàm mới mở miệng, giọng nói lại khôi phục như bình thường, Tần Vũ Dương lại nghe đến giọng mũi dày đặc.

"Xế chiều hôm nay cô đừng đi làm, ở nhà cô chờ tôi."

"Đợi chút, đây là ý gì?" Tần Vũ Dương cảm thấy lời này có rất nhiều nghĩa khác.

"Cái gì có ý gì? Chẳng lẽ cô muốn đến nhà tôi, tôi cũng không có ý kiến." Cố Mặc Hàm trả lời một câu.

"..." Tần Vũ Dương bối rối.

"Tần Vũ Dương! Trong đầu cô đang suy nghĩ gì đấy? Chẳng lẽ cô nghĩ tôi ngênh ngang đi tới Đàng Đạt tìm cô nói giữa hai chúng ta có hợp tác? Vậy thì cô muốn đến công ty chúng tôi làm cho tất cả mọi người biết rõ tôi đang giúp cô gian lận?" Cố Mặc Hàm vừa giận.

Tần Vũ Dương ở trong lòng phỉ nhổ sự hẹp hòi của mình: "Không phải! Tôi là đang nghĩ anh buổi chiều mấy giờ mới tới."

"Lúc đi sẽ gọi điện cho cô."

Nói xong Cố Mặc Hàm liền đặt điện thoại xuống.

Tần Vũ Dương cảm thấy ngày hôm nay Phong Hoa nhất định là áp suất thấp, âm u nhiều mây, sẽ có rất nhiều người lọt vào sự tấn công của rồng phun lửa.

Cô trở lại phòng họp nói một tiếng cũng bảo trợ lý Lương đến Phong Hoa giúp cô lái xe về rồi thu dọn mọi thứ về nhà, để lại mọi người trong phòng họp không biết phải làm gì.

- _____

[1] Tịch Mộ Dung là nhà thơ, nhà tản văn và là họa sĩ. Bà sinh năm 1943 tại Trùng Khánh, quê ở Kỳ Cha-ha-ơ-mênh-minh-an, bà ngoại của bà là công chúa vương tộc. Tịch Mộ Dung sành về làm thơ và viết tản văn, phần lớn là viết về các đề tài tình yêu, nhân sinh và hương sầu, câu văn mượt mà, trữ tình sinh động, chan chứa tình cảm chân thành đối với sinh mệnh. Có sức ảnh hưởng đối với quá trình trưởng thành của cả một thế hệ Trung Quốc.

[2] Bán sinh duyên được chuyển thể thành phim “Lỡ duyên” có sự tham gia diễn xuất của một dàn diễn viên trẻ ăn khách như: Lâm Tâm Như, Đàm Diệu Văn, Tưởng Cần Cần...

[3] Lưỡng bại câu thương: ý của câu thành ngữ này là chỉ trong cuộc giành giật, cả hai bên đều bị tổn thương, chẳng có bên nào được lợi cả.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Cảm Mạo

Tần Vũ Dương mới vừa đi ra công ty, liền nhận được điện thoại của Lãnh Thanh Thu.

"Chị gái à, chị rốt cục cũng mở máy! Tối hôm qua Cố tổng hỏi tớ nơi cậu thường hay đi, còn vô cùng lo lắng nữa, có chuyện gì xảy ra vậy? Các cậu..."

Xem ra tố chất của nhân viên Phong Hoa cũng rất cao, chỉ một cái đầu thầu có chuyện phát sinh liền được truyền ra ngoài.

"Không có việc gì, chỉ là chuyện hợp tác. Đúng rồi, cậu với Thạch Lỗi sao rồi?" Tần Vũ Dương thản nhiên nói sang chuyện khác.

"Không thể nào cả, cứ như vậy thôi." Lãnh Thanh Thu lộ ra vẻ ngượng ngùng hiếm thấy của cô gái nhỏ.

"Ồ, cứ như vậy thôi hả? Ừ, rất tốt." Tần Vũ Dương kìm lại nụ cười xấu xa.

"..."

"Được rồi, tớ còn có việc treo trước nha." Tần Vũ Dương gác máy khẽ cười, thật tốt.

Tần Vũ Dương về đến nhà tùy tiện ăn một chút liền bắt đầu chờ Cố Mặc Hàm đến, liên tục đợi đến hơn hai tiếng mới nhận được điện thoại của Cố Mặc Hàm, sau đó đi xuống lầu đón anh.

Cố Mặc Hàm ăn mặc đúng đắn, cả người là một âu phục màu xám đậm, áo sơ mi màu đen, cà vạt cũng tỉ mỉ thắt ở trên cổ, rõ ràng là mới từ cuộc họp chạy tới, nhìn thấy cô mặt cũng không chút thay đổi.

Tần Vũ Dương nhìn anh ngồi trên ghế sofa bình tĩnh hỏi: "Anh uống chút gì không?"

Cố Mặc Hàm mới vừa nói ra một âm tiết thì dừng lại, giọng nói thô kết, sau đó hắng giọng một cái, mới từ từ nói câu: "Tùy." Mang theo giọng mũi nồng đậm.

Tần Vũ Dương nhìn anh một cái, sắc mặt của anh cũng không tốt, khuôn mặt có chút màu đỏ không bình thường, đang cúi đầu đem Laptop từ trong túi lấy ra.

Không phải là tối hôm qua đứng ở trong tuyết bị đông đến cảm lạnh đi? Nghĩ như vậy, Tần Vũ Dương đi vào phòng bếp pha một tách trà lớn giải cảm mạo.

Khi còn bé, mỗi lần Tần Vũ Dương bị cảm không muốn uống thuốc, thì bà Tần sẽ làm cho cô trà giải cảm uống, hiệu quả cũng không tệ lắm. Tần Vũ Dương uống nhiều lắm, lâu ngày, cũng biết pha.

Cố Mặc Hàm nhận lấy uống một ngụm, sau đó ngẩng đầu nhìn cô một cái. Thời tiết đã chuyển sang trời nắng. Mùa đông vào buổi chiều, ánh mặt trời đẹp xuyên qua thủy tinh chiếu vào làm sáng trưng toàn bộ phòng khách, bên ngoài tuyết đọng còn chưa tan, dưới ánh mặt trời trắng bóng một mảnh. Tần Vũ Dương mặc một cái áo dệt kim màu vàng nhạt, quần thường màu trắng, tóc dùng một cái trâm cài ngọc trai kiểu cổ được cài lỏng lẻo. Cái trâm cài ở đỉnh được khảm nạm một viên ngọc trai to, sau đó

kết hợp với một vài ngọc trai nhỏ và một đóa sen được chạm rỗng xuyên thành tua, dưới hoa sen lại có ba hàng tua một dài hai ngắn, dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng ấm áp, lấp lánh như pha lê, theo từng động tác của Tần Vũ Dương mà lay động. Trâm cài, những viên ngọc trai ở trên rủ xuống, theo từng bước đi thì lay động. Cố Mặc Hàm nhớ tới câu thơ trong 《Trường hận ca 》 : Vân mấn hoa nhan kim bộ dao, phù dung trường noãn độ xuân tiêu [1].

"Chúng ta bắt đầu đi!" Theo một câu của Tần Vũ Dương, Cố Mặc Hàm bình tĩnh mà khôi phục lại, sau đó bắt đầu phân tích ưu và khuyết của Đẳng Đạt và công ty T, cùng với những điểm quyết định chiến thắng của công ty T.

Tốc độ nói của Cố Mặc Hàm nhẹ nhàng, thỉnh thoảng ho khan một hai tiếng, sau đó dừng lại uống ngụm nước, lại tiếp tục nói, Tần Vũ Dương vừa nghe vừa ghi chép vừa nghĩ Cố Mặc Hàm hẳn là một nhà quân sự bày mưu lập kế.

Sau khi nói xong lại cùng Tần Vũ Dương thỏa thuận ý tưởng của phương án, phân công việc xuống dưới. Sau đó ngẩng đầu nhìn đồng hồ đeo tay, nói: "Thời gian không còn sớm, hôm nay trước cứ như vậy đi, nếu buổi tối em có thời gian thì đem một phần của em làm trước đi, sáng mai tôi còn có việc, tối mới tới được. Tôi đi trước."

Không có một chút mập mờ, không có một chút ưu tư, chỉ có sự khách sáo và xa cách một cách thản nhiên, hoàn toàn là ngôn ngữ ngoại giao.

Tần Vũ Dương nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, đã năm giờ rưỡi, sau đó mở miệng: "Lần này, tôi mời anh dùng cơm nhé."

Cố Mặc Hàm vừa thu dọn đồ đạc vừa trả lời: "Không cần, buổi tối tôi có hẹn rồi."

Tần Vũ Dương mỉm cười tiễn anh đến cửa thang máy: "Đã làm khổ anh rồi, cảm ơn nhiều!"

Cố Mặc Hàm nhìn Tần Vũ Dương rồi gật đầu một cái, sau đó cửa thang máy từ từ đóng lại, bỏ lại nụ cười của Tần Vũ Dương ở ngoài cửa.

Tần Vũ Dương trở về dọn dẹp lại một chút để ăn tô mì ăn liền rồi bắt đầu công việc.

Cố Mặc Hàm từ nhà Tần Vũ Dương đi ra sau đó liền đi thẳng đến quán bar Quân Hào, tối hôm nay là do lãnh đạo chính quyền thành phố làm chủ, mở tiệc chiêu đãi Phong Hoa, nói cho oai là: cảm ơn Phong Hoa đã có những đóng góp rất to lớn vì thành phố C.

Cố Mặc Hàm ban đầu muốn từ chối, sáng sớm hôm nay vừa rời giường anh đã cảm giác toàn thân đau nhức, đầu óc choáng váng, cổ họng có một chút ngứa với chút đau, với tình trạng này của anh mà đi dự tiệc khẳng định là không được. Nhưng mà sau đó thư ký của bí thư thành ủy Trần tự mình gọi điện cho anh, vị bí thư Trần này đã từng là thuộc hạ của Cố Dật Phong, Cố Mặc Hàm không muốn làm phật ý sự nể mặt của ông ta, chỉ có thể vội vàng chạy đến.

Cố Mặc Hàm đang được sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ đi vào cửa ghế lô, Doãn Đông Tuân đang hút thuốc chờ anh: "Làm sao giờ mới đến?"

Cố Mặc Hàm nhìn thoáng qua thời gian: "Giờ này không phải còn kịp sao?"

Doãn Đông Tuân nghe giọng nói của anh không bình thường cẩn thận nhìn anh một cái: "Bị cảm? Làm sao còn chưa có uống mà mặt đã đỏ rồi?"

Cố Mặc Hàm hắng giọng một cái: "Khụ, không có việc gì."

Đang nói chuyện Lý Thanh Viễn từ trong ghế lô đi ra, sờ lên cảm cẩn thận đánh giá vẻ mặt tiêu tụy của Cố Mặc Hàm, sau đó đứng cách xa Cố Mặc Hàm khoảng năm bước về mặt không đứng đắn cười nói: "Hàm Tử, đây là làm sao, tinh thần như vậy không được rồi, có phải tối qua đêm luân quá mức ngăn ngủi mà phải vất vả cày cấy nên mệt nhọc hả?"

Cố Mặc Hàm nhớ tới tối hôm qua cuộc điện thoại của Lý Thanh Viễn thì hiểu ý tứ của cậu ta cho cậu ta một cái liếc mắt rồi chuẩn bị đi vào ghế lô, thì bị Doãn Đông Tuân ngăn lại: "Trước khi cậu vào, tớ có chuyện muốn nói cho cậu."

Cố Mặc Hàm quay đầu khiêu mi ý ra hiệu cậu ta tiếp tục.

"Triệu Tịch Vũ ở bên trong."

Cố Mặc Hàm đặt tay ở trên nệm cửa đi trở lại: "Cô ta làm sao lại ở đây?"

"Theo lời mở đầu của bí thư Trần, công ty T là khách từ xa tới, chính quyền thành phố chúng ta không có gì bày tỏ, thừa cơ hội này cùng nhau ăn bữa cơm rau dưa, trao đổi một chút tình cảm." Doãn Đông Tuân bắt chước giọng nói và điệu bộ của bí thư Trần.

Lý Thanh Viễn lại từ góc tường nhảy tới đây: " Hơn nữa, trọng điểm là, Triệu Tịch Vũ gọi cái người thư ký bên cạnh bí thư Trần này một tiếng 'Anh'." Nói xong nhìn phản ứng của Cố Mặc Hàm.

Cố Mặc Hàm nghe xong không có chút biểu cảm: "Chỉ việc này thôi sao?"

Lý Thanh Viễn như trút được gánh nặng lại sợ thiên hạ không loạn mà bỏ thêm một câu: "Tớ nói mà cậu không để ý nữa. Chắc người này cũng ở bên ngoài chờ nói cho cậu biết, chuyện này có cái gì ghê gớm, bây giờ cậu gọi ngay bảo Tần Vũ Dương tới đây giải quyết Triệu Tịch Vũ thôi!"

Doãn Đông Tuân vẻ mặt bất đắc dĩ che nửa khuôn mặt.

Cố Mặc Hàm vốn đầu óc đã choáng váng căn bản không có tâm tư để ý đến cậu ta, ai biết cậu ta không biết sống chết: "Văn Hiên đâu?"

Lý Thanh Viễn chỉ chỉ vào ghế lô: "Mang theo cả người vị ngựa giống ngồi ở bên trong phóng điện với người đẹp giám đốc gì đó."

Sau khi Cố Mặc Hàm nghe xong nhìn cũng không nhìn cậu ta liền vào ghế lô.

Lý Thanh Viễn rất kỳ quái: "Cậu ta thế nào cũng không để ý đến tớ vậy?"

Doãn Đông Tuân vứt một vẻ mặt 'tự mình cầu phúc đi' cho cậu ta rồi cũng vào ghế lô, chỉ để lại Lý Thanh Viễn không hiểu chuyện gì.

Trong bàn tròn của ghế lô từ trước đã ngồi đầy người, Cố Mặc Hàm vừa mỉm cười vừa cùng mọi người chào hỏi, Triệu Tịch Vũ nhìn thấy anh đi vào thì con mắt rõ ràng phát sáng lên, cuối cùng Cố Mặc Hàm ngồi xuống bên cạnh Hà Văn Hiên. Một cú đầu tới gần bên tai Hà Văn Hiên thấp giọng nói vài câu, Hà Văn Hiên nghe nghe rồi nở nụ cười, cười đến nghiêng răng nghiêng lợi. Doãn Đông Tuân ở bên cạnh nhìn ý vị thâm trường cười. Lúc Lý Thanh Viễn lần nữa đẩy cửa đi vào thì thấy ánh mắt "Thân tình" của Hà Văn Hiên, thấy cậu ta cả người không được tự nhiên.

Quan trường thương trường, ăn uống linh đình, nâng chén bưng ly, là tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu [2], hay là quân tử chi giao [3] chỉ tới đó mà thôi?

Ly rượu thứ nhất bí thư Trần trước tiên đại diện chính quyền thành phố C cảm ơn những đóng góp của Phong Hoa và hoan nghênh công ty T đến đây, những lời phát biểu có cánh khôn khéo, mọi người nghe xong khuôn mặt đều là tươi cười, sau đó nâng ly uống một hơi.

Một ly rượu xuống bụng Cố Mặc Hàm chỉ thấy cảm giác nóng rát từ miệng chạy thẳng xuống dạ dày, sáng hôm nay vừa tiến hành cuộc họp cho tới trưa, tan họp cũng không kịp ăn trưa liền chạy tới nhà Tần Vũ Dương, bụng rỗng uống rượu không đau bao tử mới là lạ. Ban đầu chỉ là có hơi đau ở cổ họng hiện tại càng giống như bị lửa đốt. Anh vẫn duy trì nụ cười lịch sự, lông mày không tự giác mà nhíu lại.

Ly rượu thứ hai do Mạc Sính Dĩ đại diện cho Phong Hoa, lời nói đơn giản chỉ là mong muốn thành phố C càng ngày càng phát triển hơn, chúc T sinh ý hưng long tài nguyên mậu thịnh [4]. Cố Mặc Hàm nhân cơ hội đánh giá một chút cái tên thư ký bên cạnh bí thư Trần kia, trên trán trái lại có vài phần giống Triệu Tịch Vũ. Nghe nói cái tên thư ký Triệu này rất được bí thư Trần coi trọng, Triệu Tịch Vũ có thể thông qua tên thư ký Triệu vì em út thiêu thân mà có nảy sinh cái gì, anh không xác định được. Cố Mặc Hàm cũng không phải sợ quyền lực của bí thư Trần, anh chỉ sợ bí thư Trần dù sao cũng là cấp dưới cũ của cha, anh không nể mặt ông ta mà cha biết được lại sẽ phát hỏa.

Ly rượu thứ ba do tổng giám đốc công ty T ở Trung Quốc kính mọi người. Cái người lãnh đạo trực tiếp này của Triệu Tịch Vũ thì Cố Mặc Hàm chỉ mới gặp qua một lần, cũng không quen lắm, nhưng mà anh cảm nhận từ xa ông ta cũng không giống vẻ bề ngoài thoạt nhìn đôn hậu hiền lành như thế.

Qua ba lượt rượu, tất cả mọi người đã tản đi, mời rượu nói chuyện phiếm qua lại, không khí thật là sôi động.

Cố Mặc Hàm cảm giác mình càng ngày càng nóng, không thở nổi, đầu lại càng đau đến như muốn nứt ra, anh chỉ trông kết thúc cho mau để còn về nghỉ ngơi, hai đầu lông mày mơn mởn lộ ra vẻ bức mình.

Lúc này cái tên thư ký Triệu kia vậy mà nguyện ý làm Hoàng Kế Quang [5] hướng vào họng súng.

"Nghe nói Cố tổng và em gái nhà tôi là bạn học?" Triệu Tây Bác nói với Cố Mặc Hàm.

Bí thư Trần là ai, ở trong quan trường lăn lộn nhiều năm như vậy, nhìn cái dáng điệu nhỏ bé của Triệu Tịch Vũ cũng biết là có chuyện đã xảy ra. Ông ta ngược lại sẵn lòng làm vai bà mối này: "Mặc Hàm, xem ra cậu với cô Triệu này rất có duyên phân nha! Bố mẹ cậu cũng liên tục thúc giục cậu quyết định, nhân duyên tốt đẹp này cậu có thể nắm bắt được đó!"

Lời này của bí thư Trần vừa nói ra, mọi người đều phụ họa.

Chỉ có năm người kia biết rõ tình huống thiếu chút nữa phun rượu: Cô Triệu? Cố Mặc Hàm là Trương Vô Kỵ sao?

Cố Mặc Hàm cười cho có lệ, cái gì cũng không nói. Đối mặt với ánh mắt đưa tình thâm kín của Triệu Tịch Vũ cũng chỉ làm như không nhìn thấy.

Bầu không khí trong lúc nhất thời có chút xấu hổ, Doãn Đông Tuân biết rõ tính nhẫn nại rất tốt của Cố Mặc Hàm bởi vì cơ thể không khỏe sớm đã hầu như biến mất, anh nhanh chóng nhảy vào: "Bí thư Trần, ông xem, sáu người chúng ta cũng chưa có bạn gái, ông làm sao lại chỉ nghĩ đến nhóc Hàm chứ? Tôi xem cô Triệu này cũng rất thích hợp với Thanh Viễn đó, đúng không, Thanh Viễn?"

Lý Thanh Viễn từ xa lập tức đứng lúc mà bày ra một điệu bộ đào hoa lớn nhỏ, hướng về phía Triệu Tịch Vũ bắn tới vẻ mặt tình ý dạt dào.

Mọi người lập tức cười ha ha, rất nhanh lại sôi động lên.

Một bữa dùng cơm hơn ba tiếng cuối cùng cũng kết thúc, Cố Mặc Hàm bảo bọn Thạch Lỗi cứ về trước, bản thân lại đi một chuyến tới toilet rửa mặt, thanh tỉnh một lát rồi mới đi ra. Ở bãi đậu xe thì nhìn thấy Triệu Tịch Vũ đứng cạnh xe Cố Mặc Hàm.

"Sao cô còn chưa đi?" Cố Mặc Hàm mở khóa điện tử.

Triệu Tịch Vũ bất ngờ xông lên từ phía sau ôm Cố Mặc Hàm, hai tay gắt gao vòng qua bên hông anh, mặt áp vào trên lưng anh, Cố Mặc Hàm cứng ngắc một chút. Cũng không có chú ý từ xa có một ánh sáng đèn flash nhấp nháy.

-_____ [2] Đây là câu thơ trong bài thơ Xuân nhật Tây Hồ ký Tạ Pháp tào vận của Âu Dương Tu có nghĩa là: Nâng ngàn chén gặp người tri kỷ.

[3] Quân tử chi giao có nghĩa là người quân tử tính tình đạm bạc.

[4] Đây thường là trong một câu đối, đầy đủ của câu là: “Sinh ý hưng long thông tứ hải, tài nguyên mậu thịnh đạt tam giang.

Có nghĩa là: Buôn bán hưng vượng thông bốn biển, tài nguyên phần thịnh nổi ba sông.

[5] Hoàng Kế Quang: Anh hùng này bên Trung tham gia trong chiến tranh Triều Tiên (1950 – 1953) hi sinh giống Phan Đình Giót của mình.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Chuyện Xấu

Cố Mặc Hàm cố gắng đẩy đôi tay kia đang ở bên hông anh, mà đôi tay kia lại càng siết chặt.

"Học trưởng, xin anh, đừng đẩy em ra!" Triệu Tịch Vũ đem mặt dính sát trên lưng Cố Mặc Hàm.

"Triệu Tịch Vũ, cô trước thả tôi ra." Cố Mặc Hàm dùng sức đẩy hai tay cô ta ra, xoay người lại.

Triệu Tịch Vũ nước mắt sớm đã rơi đầy mặt: "Học trưởng, em từ lần đầu tiên gặp anh đã thích anh rồi, cho tới bây giờ vẫn như vậy. Anh không cần phải lạnh lùng như vậy với em có được không, trước kia anh không phải đối với em như vậy."

Cố Mặc Hàm có chút bất đắc dĩ: "Triệu Tịch Vũ, khi ở Mỹ tôi không phải đã nói rõ ràng với cô sao, năm đó tôi là ở trên người cô thấy được hình bóng của Hà Miêu, khi đó hành động có thể đã tạo ra hiểu lầm gì đó với cô, tôi xin lỗi cô, chân thành xin lỗi."

Triệu Tịch Vũ lắc đầu: "Không sao, anh có thể tiếp tục xem em như cô ấy, em sẽ không để ý. Lúc ấy em còn quá trẻ nghe được anh xem em như là thể thân của cô ấy, em liền hoảng sợ rồi bời, còn rất phần nộ, nhưng hiện tại em sẽ không. Mấy năm này em một mực hối hận, nếu như năm đó em

không có rời Mỹ, mà ở lại bên cạnh anh, làm cho anh từ từ phát hiện được điểm tốt của em, nói không chừng chúng ta cũng sớm đã cùng một chỗ."

Cố Mặc Hàm vuốt vuốt huyết thái dương: "Tôi đối với Hà Miêu cho tới nay đều chỉ là một loại hoài niệm, giống như hoài niệm khi còn bé cùng nhau chơi đùa với nhóm bạn nhỏ vậy, trước kia tôi không rõ ràng lắm, nhưng năm năm nay đã sớm làm tôi nhìn rõ ràng lòng của mình. Tôi không yêu Hà Miêu, cho nên, cô không cần làm thế thân của cô ấy."

Triệu Tịch Vũ hai tay bắt lấy cánh tay Cố Mặc Hàm: "Anh không thích cô ấy cũng không sao, chúng ta có thể bắt đầu lại lần nữa, rồi anh sẽ thích em, em có chỗ nào không tốt thì anh nói cho em biết, em sẽ sửa."

Cố Mặc Hàm nhìn Triệu Tịch Vũ, năm năm, anh đối với Tần Vũ Dương nhớ mãi không quên, Triệu Tịch Vũ đối với anh nhớ mãi không quên, một cái chữ tình thật sự là hại chết người. Triệu Tịch Vũ thế nào cũng là người bị hại, nhưng cô ta cũng không phải là một người đáng thương.

Cố Mặc Hàm từ từ đẩy tay Triệu Tịch Vũ: "Triệu Tịch Vũ, cô không có gì là không tốt, sau này cô sẽ gặp được người thực sự yêu cô."

Triệu Tịch Vũ nghe Cố Mặc Hàm một lần lại một lần khéo léo từ chối khóc không thành tiếng: "Vì sao, vì sao người kia không thể là anh?"

Cố Mặc Hàm dựa vào bức tường bên cạnh xe, nhìn ngọc đèn từ xa, nghĩ tới ngày đó dưới trời tuyết đêm Tần Vũ Dương cố gắng vạch rõ ranh giới với anh, từ từ mở miệng, giọng nói lạnh lẽo cô đơn: "Bởi vì, trong tim tôi đã có một người rồi. Cô ấy đã chiếm giữ hết tim tôi, trong tim tôi cũng không có cách nào dung nạp được người khác."

Trên đời một câu nói làm tổn thương nhất của người cô yêu là, về sau cô sẽ gặp được người yêu cô thực sự, chỉ là người kia không phải là tôi.

Cô không có gì không tốt, cô rất tốt, chỉ là, tôi đã có người mình thích.

Triệu Tịch Vũ đột nhiên cất cao giọng nói ở trong bãi đậu xe trống trải dẫn tới âm thanh vọng lại: "Có người mình thích rồi? Là ai? Tần Vũ Dương sao? Cô ta có cái gì tốt? Em chỗ nào không bằng cô ta? Trước kia khi ở trường học cô ta tầm thường không có gì lạ, người trong giới không có người nào không biết, cô ta cũng là cậy vào theo người khác ngủ mới bò lên được tới hôm nay, nếu không cô ta cậy vào cái gì..."

Cố Mặc Hàm bỗng quay đầu lại nhìn về cô ta, ánh mắt sắc bén hung ác, Triệu Tịch Vũ trong phút chốc ngậm miệng lại.

"Triệu Tịch Vũ, đây là chuyện giữa cô và tôi, không cần phải dính dáng đến người khác. Tần Vũ Dương không phải loại người như vậy, cô không cần phải lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, cô ấy có thể đi từng bước lên được như hôm nay là dựa vào cái gì, không có quan hệ gì với cô, mấy năm nay cô ấy vất vả cùng cố gắng cô chưa từng thấy, cho nên cô sẽ không hiểu. Chuyện năm đó tôi có trách nhiệm, cho nên tôi dung túng cô, nhưng mà cô không cần phải nói xấu cô ấy, có mấy lời từ trong miệng một cô gái nói ra nghe cũng không có hay ho gì, chỉ biết là tự hạ thấp bản thân. Chuyện cô mua chuộc được người Đẳng Đạt trộm lấy cơ mật thương mại này tôi rất rõ, tôi không nói cũng không có nghĩa là tôi không biết, cô tự cho là mình làm rất sạch sẽ, nhưng, nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm. Triệu Tịch Vũ, có câu này tôi chỉ nói một lần, cô nghe rõ ràng, đừng động đến Tần Vũ Dương, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu!"

Ở Mĩ, Cố Mặc Hàm nghe được những lời đó vì đổ kị mà ghi hận trong lòng rồi phỉ báng Tần Vũ Dương như vậy, tim của anh liền đau đớn mãnh liệt, bây giờ có người trước mặt anh nói những lời này, tim anh càng đau như cắt.

Cố Mặc Hàm giọng nói lạnh như băng, Triệu Tịch Vũ cúi đầu xuống mở miệng lẩm bẩm: "Nếu là như vậy, vậy anh vì cái gì còn làm cho em hi vọng? Lúc ấy anh cùng Đẳng Đạt rõ ràng đã bắt đầu thương lượng chuyện

hợp tác, vì cái gì khi em đề xuất hợp tác với anh thì anh lại chọn đấu thầu công khai? Vì cái gì?"

Cố Mặc Hàm đi qua mở cửa xe đầu không quay lại: "Hạng mục này liên quan đến rất nhiều thứ, không phải chỉ một mình tôi nói là có thể quyết định, nội bộ trong thành phố, ý kiến bên trong thành phố đều phải được cân nhắc, về phần cô nói, đó là do ý tứ của chính phủ, dù sao thành phố C hiện nay cũng đang bận rộn kêu gọi doanh nghiệp đầu tư. Được rồi, thời gian không còn sớm, mau trở về đi, tôi còn có việc không tiện cô được."

Trong lòng Triệu Tịch Vũ tia hi vọng cuối cùng cũng tan vỡ, trong lòng cô tràn đầy sự ghen ghét và oán hận đối với Tần Vũ Dương, nhìn xem Cố Mặc Hàm khởi động xe lái khỏi bãi đậu xe, tay cô siết chặt thành nắm đấm.

Cố Mặc Hàm trên đường về nhà, cảm giác toàn thân mình vô lực, con đường phía trước càng ngày càng mơ hồ, thỉnh thoảng chiếc xe trước mặt phát ra ánh sáng chiếu vào làm anh choáng váng, từ từ xuất hiện hiện tượng ù tai, hoa mắt. Khi xe chạy nhanh đến cửa của một khu nhỏ thì bất ngờ từ bên trong lao ra một chiếc xe, mạnh mẽ đâm tới, Cố Mặc Hàm cùng chiếc xe bên cạnh nhanh chóng né tránh, phanh xe gấp, chuyển động tay lái cố gắng né tránh, nhưng tốc độ xe của đối phương quá nhanh, đụng vào chiếc xe gần nhất ở phía sau, tiếp tục chạy băng ngang qua đường, ngay sau đó liên tục đụng vào mấy chiếc xe, cuối cùng cũng dừng lại, chiếc xe ở đằng sau đi đến không kịp tránh, cũng đụng phải. Cố Mặc Hàm chỉ cảm thấy thân xe chấn động dữ dội, sau đó lại liên tiếp vài lần bị đụng phải thì ngất đi.

Cùng lúc đó, trong lúc đang làm việc mí mắt trái của Tần Vũ Dương mạnh liệt nháy liên tục, trong lòng của cô không biết vì sao có chút hoảng hốt, đưa tay muốn cầm ly uống nước lại không cẩn thận làm ly thủy tinh trượt xuống đất, cô nhanh chóng ngồi xổm xuống dọn dẹp, lại không cẩn thận làm đứt tay. Tần Vũ Dương nhìn giọt máu trên ngón trỏ, trong lòng có dự cảm xấu.

Hôm nay Hà Văn Hiên có ca trực, cho nên trong tiệc tối chỉ lộ mặt một chút rồi đi, đến bệnh viện nhìn vài tình trạng của người bệnh, rồi nghe nói có xảy ra tai nạn xe lớn bị bắt đến phòng cấp cứu hỗ trợ, khi anh thấy Cố Mặc Hàm cả người đầy máu thì lập tức luống cuống, chạy tới kiểm tra vết thương của cậu ta.

Lúc Thạch Lỗi đang ngủ say thì nhận được điện thoại của Hà Văn Hiên, khi anh nghe được những lời sau đó của Hà Văn Hiên, liền lập tức rời giường mặc quần áo, rồi lao ra khỏi cửa.

Đến bệnh viện từ xa thấy vài người đàn ông hơn năm mươi tuổi bọn họ đầu đầy là mồ hôi đang giải thích gì đó với Hà Văn Hiên.

"Hàm Tử bây giờ sao rồi?" Thạch Lỗi chạy tới hỏi.

Hà Văn Hiên chỉ chỉ đèn sáng phòng phẫu thuật: "Còn đang phẫu thuật bên trong."

"Chuyện gì xảy ra vậy? Có nghiêm trọng không?"

"Tai nạn xe, vừa rồi tớ mới nhìn một chút, xương sườn bị gãy nghiêng chèn vào nội tạng dẫn đến xuất nhiều máu, đầu hình như cũng bị va chạm một chút, không biết có nghiêm trọng không." Hà Văn Hiên cau mày.

Thạch Lỗi thoáng cái nóng nảy: "Chết tiệt! Cụ thể chuyện gì xảy ra vậy?"

Doãn Đông Tuân nói: "Thanh Viễn cùng Sính Dĩ đang đi hỏi, sẽ nhanh trở lại."

Vị viện trưởng bên cạnh bị xem nhẹ vội vàng đứng ra: "Các vị thiếu gia đừng có gấp, làm phẫu thuật cho Cố thiếu gia là tay mỗ số một của bệnh viện chúng tôi, kỹ thuật của anh ta trong ngành y học là giỏi nhất, nhất định không có việc gì đâu."

Lời này bọn họ trái lại rất tin tưởng, bệnh viện chi nhánh H Đại là nổi tiếng khắp nước, trình độ bác sĩ và trang thiết bị đều có thể yên tâm.

"Ông nói không có chuyện gì liền không có chuyện gì sao, vạn nhất có chuyện gì thì làm sao bây giờ!" Thạch Lỗi trước sau vẫn mặc kệ những lời này.

Sau đó thì nhìn thấy Lý Thanh Viễn và Mạc Sính Dĩ hùng hổ đi tới.

"Chết tiệt! Không biết người nào không mở to mắt lái xe băng ngang qua đường, làm cho mười mấy chiếc xe đụng vào nhau, hẳn ta có phải ăn gan hùm mật gấu không, dám đụng Hàm Tử, nếu Hàm Tử có chuyện gì tớ phải giết chết hẳn!"

"Được rồi, chờ Hàm Tử đi ra rồi nói sau!"

Mấy người bọn họ ngồi chờ trên ghế bên cạnh phòng phẫu thuật, bộ dáng Lý Thanh Viễn muốn nói lại thôi thấy Hà Văn Hiên phiền lòng: "Này!"

"Cậu cũng là bác sĩ, Hàm Tử không có sao chứ?"

Lý Thanh Viễn vừa mở miệng liền nhận được sự khinh bỉ của mọi người.

Một đám lãnh đạo bệnh viện nhìn sắc mặt ngưng trọng của năm người, trong lòng thấp thỏm bất an: năm người này, còn có cái người trong phòng phẫu thuật kia, bọn họ đúng là một người đều không thể đắc tội được nha, vạn nhất xảy ra chuyện gì...

Bọn họ không dám nghĩ thêm nữa.

Mấy giờ sau, đèn phòng phẫu thuật cuối cùng cũng tắt, bác sĩ từ bên trong đi ra, ngay sau đó Cố Mạc Hàm được đẩy ra. Một đám người lập tức

cùng xông lên.

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống: "Phẫu thuật rất thành công, bệnh nhân cần tĩnh dưỡng nhiều. Nhưng vì đầu đã bị va chạm, có thể sẽ hôn mê trong một thời gian."

Lý Thanh Viễn cau mày: "Hôn mê? Cậu ấy sẽ không tỉnh lại sao?"

Hắn lại nhận được sự khinh bỉ từ bốn phía.

"Cái này xin yên tâm, sẽ không."

Doãn Đông Tuân lại hỏi: "Vậy có thể để lại di chứng gì không?"

"Chỉ cần tĩnh dưỡng thật tốt cũng sẽ không có di chứng gì hết."

Năm người cảm ơn bác sĩ rồi đi đến phòng bệnh của Cố Mặc Hàm.

Một đám lãnh đạo bệnh viện trái tim lơ lửng rất cục cựa cũng được thả xuống: may mắn, không có chuyện gì cả, bọn họ thật là một người cũng làm mất lòng không nổi mà, vạn nhất xảy ra chuyện gì....

Ngày hôm sau các tờ báo lớn của thành phố C đều đưa tin về vụ tai nạn giao thông này, thu hút sự chú ý đặc biệt của mọi người. Đồng thời mọi người còn chú ý tới một tin tức khác.

Ánh sáng tối mờ như trang trí cho sự không bình thường của bãi đỗ xe, bên cạnh một chiếc xe sang trọng, là một người đẹp trang phục lộng lẫy từ phía sau lưng ôm thật chặt một người đàn ông đẹp trai mặc bộ âu phục màu đen, tay của người đàn ông này người đang phủ lên tay của cô gái, nhìn qua như tình chàng ý thiếp, một lòng tình cảm triền miên. Tấm hình này được xử lý rất tốt, nhìn không ra được biểu tình của hai người. Nếu như có thể thấy rõ, mọi người nhất định sẽ biết, biểu tình bực bội của người đàn ông đang dùng sức đẩy tay của cô gái ra.

Giữa các bài báo suy đoán người đàn ông này là nhà kinh doanh lớn nổi tiếng, còn cô gái lại là một nhà quản lý của công ty nước ngoài, lại giới thiệu tình hình một chút lúc đó chắc chắn bao hàm một lời thâm ý, mũi nhọn nhắm thẳng Cổ Mặc Hàm của Phong Hoa và Triệu Tịch Vũ của công ty T.

Vì chuyện này, Tần Vũ Dương bị gọi vào văn phòng của Đồng sự Tôn nhận sự giáo huấn.

"Cô xem cái này đưa tin là thật hay giả?" Đồng sự Tôn đem tờ báo ném cho Tần Vũ Dương.

Tần Vũ Dương buổi sáng đã xem qua, nhưng cô vẫn nên giả vờ nghiên cứu một phen.

Quần áo có lẽ là bộ tây trang của chiều hôm qua, bên cạnh còn có chiếc xe quen thuộc kia, chiều cao dáng người cũng gần giống nhau, cho nên, mặc dù bức ảnh có chút mơ hồ, Tần Vũ Dương vẫn nhận ra được Cổ Mặc Hàm. Về phần cô gái này sao, bởi vì cô gái đối diện trước ống kính, cho nên chắc chắn là Triệu Tịch Vũ.

"Chắc là thật rồi." Tần Vũ Dương nói thật.

"Thật sự? Nếu như là thật vậy chuyện đấu thầu kia còn có thể sao?" Đồng sự Tôn hỏi.

"Tôi cũng không biết." Tần Vũ Dương quả thật là không biết, nếu đúng như trên báo nói như vậy, Cổ Mặc Hàm và Triệu Tịch Vũ có quan hệ mờ ám. Vậy anh ấy tại sao vào lúc này lại đến giúp mình? Anh ấy có thể hoàn toàn mặc kệ ngồi nhìn, sau đó công ty T được trúng thầu anh ấy cũng có thể ôm được người đẹp về không phải sao? Tần Vũ Dương một chút cũng không hiểu.

"Không nghĩ đến công ty T cũng dùng mỹ nhân kế..."Đổng sự Tôn có chút hối tiếc.

" Đổng sự Tôn, ông hãy yên tâm, Cố Mặc Hàm có thể đi đến ngày hôm nay thì tuyệt đối không phải là một hôn quân, sẽ không trúng mỹ nhân kế, vả lại, anh ta con người này từ trước đến nay luôn đem chuyện công ty phân chia rất rõ ràng." Tần Vũ Dương nghĩ bản thân mình đã cùng Cố Mặc Hàm hợp tác rồi thì cũng nên tin tưởng anh ấy.

"Chuyện đã đến nước này, cũng chỉ có thể nghĩ như vậy. Được rồi, cô trở về nắm chắc thời gian chuẩn bị vòng đấu thầu tiếp theo đi!"

Tần Vũ Dương từ văn phòng của Đổng sự Tôn đồng đi ra thì lập tức mở cuộc họp với tổ hạng mục, để cho bọn họ nắm chắc thời gian làm phương án, bọn họ đối với chuyện Tần Vũ Dương quyết định không đề cập tới nội gián thì rất nghi hoặc, chỉ là thời gian còn rất ngắn cũng không cần quản nhiều như vậy. Nhưng càng thêm kỳ lạ là Tần Vũ Dương gần đây rất ít đến công ty, ngay cả phương án cũng chỉ dặn dò cho phó tổ trưởng chịu trách nhiệm, mọi người ngổn ngang trăm mối tơ vò.

Đêm hôm đó, Tần Vũ Dương chuẩn bị thật tốt phần cô phụ trách ở nhà chờ Cố Mặc Hàm, gọi điện cho anh cũng không có người bắt.

Cô đợi suốt cả một đêm Cố Mặc Hàm cũng không có đến.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Trúng Thầu

Tần Vũ Dương tỉnh lại nhìn ra ngoài trời từng chút sáng lên, cuối cùng tia sáng sớm đầu tiên của ánh mặt trời cũng chiếu rọi.

Lòng thật bình tĩnh, cũng không còn hy vọng.

Tần Vũ Dương từ trên ghế salon đứng lên tắt đèn trong phòng, cầm lấy điện thoại một lần cuối cùng gọi cho Cố Mặc Hàm, vẫn như cũ là không có người nào nghe. Cô cúi đầu xuống, nở nụ cười tự giễu mình, sau đó rửa mặt ăn điểm tâm. Gọi điện thoại đến công ty xin nghỉ, đi siêu thị mua thức ăn.

Mấy ngày kế tiếp, Tần Vũ Dương liên tục ở trong thư phòng toàn tâm toàn ý làm phương án, không để ý đến chuyện bên ngoài, phần của cô hoàn thành rất sớm, nhưng còn phần kia của Cố Mặc Hàm cô làm rất khó khăn, chỉ có thể làm hết sức.

Năm người bạn Doãn Đông Tuân nhìn Cố Mặc Hàm vẫn như cũ hôn mê trên giường bệnh, đã một ngày một đêm, anh vẫn không có tỉnh lại, bọn họ có chút lo lắng.

"Chúng ta có nên nói cho nhà họ Cố không?" Lý Thanh Viễn nhìn mọi người.

Năm người mắt to trừng mắt nhỏ, chuyện này tuy lớn mà nhỏ, bọn họ cũng không biết có nên nói cho nhà họ Cố không. Không nói cho nhà họ

Cố, giấu giếm không báo lại nếu bị phát hiện, bọn họ đều tránh không được một trận trách mắng nặng nề. Nếu như nói cho nhà họ Cố, nhất định sẽ khiến cho, Cố Mặc Hàm sau này cũng đừng nghĩ ở lại thành phố C, phải đành hoàng đóng gói trở lại Bắc Kinh.

" Nếu không, trước nói cho anh Mặc Thần?" Mạc Sính Dã đề nghị.

Đó là một biện pháp không tệ, mọi người gật đầu.

"Người nào gọi điện đây?" Mạc Sính Dã hỏi.

Mọi người đưa ánh mắt quăng vào hướng Mạc Sính Dã.

"Tại sao là tớ? Biện pháp là tớ nghĩ, vì sao còn muốn tớ làm nữa." Mạc Sính Dã kháng nghị.

"Ai nghĩ biện pháp thì người đó đi thực hiện mà, đây là chân lý rồi."

Cuối cùng Mạc Sính Dã cũng phải đi ra ngoài gọi điện cho Cố Mặc Thần.

Cố Mặc Thần từ nhỏ dựa theo con đường sắp đặt của nhà họ Cố, lên học viện quân đội, lên trường Đảng, sau đó đi vào chính trị, đoạn đường này mặc dù không thể nói là một bước lên mây, nhưng cũng là xuôi gió xuôi nước, hiện tại mặc dù tuổi còn trẻ nhưng lại có chức vị cao, đường làm quan rộng mở.

Khi nhận được điện thoại của Mạc Sính Dã thì Cố Mặc Thần đang đang họp, anh hơn bọn chúng khoảng ba bốn tuổi, có câu, ba tuổi hơn một thế hệ. Cho nên ngày thường cũng không đường vòng nhau. Mạc Sính Dã đột nhiên gọi điện cho anh chỉ có một khả năng, Cố Mặc Hàm.

Anh ra hiệu ý bảo cuộc họp cứ tiếp tục rồi đi ra ngoài nghe điện thoại.

"Alô, Sính Dã."

"Anh Mặc Thần, hề hề, anh có bận việc không?" Mặc Sính Dã đùa giỡn.

"Đừng nói nhảm, có chuyện gì nói mau đi!"

"Việc này, Hàm Tử xảy ra chút chuyện."

Tim Cố Mặc Thần thắt lại một chút, anh từ nhỏ nhìn cậu em trai này lớn lên, đối với nó nuông chiều là có thừa, nghe được nó gặp chuyện không may tự nhiên rất khẩn trương.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Dạ, xảy ra tai nạn xe, bây giờ vẫn còn hôn mê." Mặc Sính Dã ấp a ấp úng.

"Khi nào?"

"Hôm trước."

"Bác sĩ nói thế nào?" Cố Mặc Hàm tâm trạng bình ổn lại.

"Anh đừng lo, bác sĩ nói, phẫu thuật rất thành công, hôn mê cũng là bình thường. Chúng em thương lượng chuyện này phải nói cho anh biết một tiếng, cho nên..."

Cố Mặc Thần hơi chút yên tâm: "Được, anh biết rồi, hai ngày này anh sẽ bớt thời gian đi thành phố C một chuyến. Chuyện này các em giúp Hàm Tử giấu một chút, đừng cho người trong đại viện biết, miễn cho đến lúc đó ông cụ trong nhà lại lo lắng. Đối với bên ngoài cũng nên phong tỏa tin tức đi."

Mặc Sính Dã miệng đầy đáp ứng.

Cố Mặc Thần tắt máy, thì trở về tiếp tục họp. Họp xong xử lý công văn đơn giản rồi dặn dò thư ký anh muốn đi ra ngoài vài ngày thì về nhà thu

thập mấy bộ quần áo rồi đến thẳng sân bay thủ đô.

Cố Mặc Hàm có một giấc mơ rất dài, trong mơ anh lúc đầu trong phòng thí nghiệm ở Mỹ, thì bỗng nhiên biến thành một đứa bé, ở trong đại viện cùng bọn Thạch Lỗi, Doãn Đông Tuân đùa giỡn, rồi đột nhiên lại biến thành bộ dạng lên đại học, anh đứng ở trên sân khấu chủ trì, cùng Tần Vũ Dương đi dạo sân trường, Tần Vũ Dương kéo cánh tay anh, nét mặt tươi cười như hoa, rồi bỗng nhiên xuất hiện vẻ mặt lãnh lẽo đau buồn của Tần Vũ Dương, nói với anh, Cố Mặc Hàm, em không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa. Sau đó xoay người rời đi, anh thấy phía sau của Tần Vũ Dương là một vực thẳm rất sâu, anh nghĩ muốn kéo Tần Vũ Dương lại, lại nhưng thế nào cũng không nhúc nhích được, trơ mắt nhìn Tần Vũ Dương rơi xuống...

Cố Mặc Hàm bất ngờ tỉnh lại.

Đầu óc hỗn loạn, toàn thân đau như bị cắt rời, trong phòng bệnh mở mắt ra là đèn tường màu da cam, trong không khí tràn ngập mùi thuốc êtê nhạt nhạt. Mới vừa động một chút thì nghe giọng nói ngăn cản: "Hàm Tử, đừng lộn xộn."

Cố Mặc Hàm rốt cục thấy rõ ràng người trước mắt, từ từ mở ra đôi môi khô khốc, chậm rãi nói ra mấy chữ, thanh âm khàn đục: "Anh, sao anh lại tới đây?"

Cố Mặc Thần nhìn cái trán đầy mồ hôi của em trai: "Anh nghe nói em gặp tai nạn xe, liền đến thăm em. Em đừng lộn xộn, anh đi gọi bác sĩ khám lại cho em một chút."

Đêm đã khuya, nhưng vẫn còn rất nhiều chuyên gia tới, tỉ mỉ khám lại một chút.

"Bí thư Cố, nếu đã tỉnh cũng sẽ không có cái gì đáng ngại, còn lại chính là tĩnh dưỡng nhiều."

"Tốt, cảm ơn."

Cố Mặc Thần tiễn chuyên gia ra cửa, Cố Mặc Hàm nhìn thoáng qua trước mặt năm ngổn ngang vài người trên ghế sa lon, cảm thấy rất buồn cười, giật giật khóe miệng cười cười lại động đến miệng vết thương, lập tức đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Cố Mặc Thần quay lại thấy tầm mắt của cậu cứ liên tục dừng lại ghế sa lon trước mặt, liền nhẹ giọng nói đối với cậu: "Bọn nhóc thối này lo lắng cho em, anh bảo bọn họ đi về nghỉ đi bọn họ lại không chịu, theo em vài ngày rồi, phỏng chừng hôm nay thực sự không chịu nổi nữa."

Cố Mặc Hàm mới vừa tỉnh lại rất suy yếu, chẳng được bao lâu thì ý thức mơ hồ rồi ngủ thiếp đi.

Cùng trong đêm ở thành phố này, Tần Vũ Dương đang ngồi trong thư phòng, ban ngày ồn ào náo động thì đêm tối lại yên tĩnh trầm mặc. Cô nhìn vào phương án trước mắt cuối cùng cũng hoàn thành, công đức viên mãn, có thể xuất quan.

Ngày mai sẽ là một vòng cuối cùng của đấu thầu. Thành bại là ở hành động này.

Đối với phương án này, Tần Vũ Dương đã nỗ lực hết sức, cô chỉ có thể nói, cô sẽ cố gắng. Hiệu quả đương nhiên là không thể đánh đồng với Cố Mặc Hàm làm. Về phần có thể trúng thầu hay không, cô cũng chỉ có thể nghe theo số trời.

Cố Mặc Hàm? Anh giống như bất ngờ biến mất khỏi thế giới, một người, lúc này cô cần anh.

Là vì Triệu Tịch Vũ sao?

Vậy cô ta ít nhất cần phải cảm ơn anh để lại cho cô một ý tưởng tốt.

Ngày hôm sau Tần Vũ Dương trang điểm tinh tế, quần áo gọn gàng xuất hiện ở Đẳng Đạt. Cô đơn giản nghe lại báo cáo của tổ hạng mục, xem phương án một lần, có thể là chuyện nội gian đã làm rối loạn lòng quân, chỉ làm tạm được.

Tần Vũ Dương vừa nhìn phương án vừa nghĩ, trong tay công ty T có phải cũng có một phần giống như vậy không?

Sau khi có cuộc họp ngắn gọn đoàn người Tần Vũ Dương chạy tới Phong Hoa.

Mới ra cửa thang máy liền thấy đoàn người của công ty T từ bên trong thang máy kia đi ra, không thể từ bỏ được.

Tần Vũ Dương vẻ mặt bình tĩnh nhìn Triệu Tịch Vũ, Triệu Tịch Vũ ánh mắt lạnh như băng nhìn Tần Vũ Dương, dẫn đầu đi vào phòng họp.

Tần Vũ Dương không quan tâm cười cười, cũng vào phòng họp.

Hai đội ngũ ở trong phòng hội nghị mắt to trừng mắt nhỏ đợi hơn một giờ, mới có người đến chủ trì buổi đấu thầu.

Người đến là một người phụ trách của Phong Hoa lúc Cố Mặc Hàm chưa về nước, không nhìn thấy bọn Thạch Lỗi, mấy lần trước bọn họ không phải là hào hứng trời vừa mới tỏ thì liền xuất hiện sao, chẳng lẽ người có quan hệ với Cố Mặc Hàm cũng theo anh biến mất sao?

Bắt thăm quyết định ai mở đầu trước.

Trái ngược với những người khác còn đang thất kinh, Tần Vũ Dương vẫn thần thái bình tĩnh nhìn Triệu Tịch Vũ đang mở đầu phối hợp với đèn chiếu.

Tần Vũ Dương đột nhiên nghĩ một câu của Cố Mặc Hàm nói thật sự là chính xác. Không cần phải đi phỏng đoán lòng dạ của người khác, khó nhất là phỏng đoán lòng người, em đang đoán lòng dạ của người khác đồng thời cũng sẽ bị lạc mất chính mình. Phương án công ty T dường như là mỗi một chỗ đều nhằm vào phương án của tổ hạng mục Đẳng Đạt đã làm, so với bọn họ làm càng hoàn mỹ, càng toàn diện, nhưng cũng là bởi vì châm chích quá mạnh mẽ, mà làm mất đi đặc sắc của mình. Ở trong phương án này, Tần Vũ Dương không nhìn thấy ưu thế và đặc điểm trước kia của công ty T.

Xem ra ai chết vào tay ai còn chưa biết được.

Nhưng mà, Tần Vũ Dương lại không thừa nhận, đối với sự rập khuôn nguyên dạng của lần trước, lần này bọn họ lại kỹ càng hơn một bậc. Lúc này đây, vô luận ai bắt đầu trước, Đẳng Đạt đều nhất định phải thua.

Triệu Tịch Vũ thuyết trình xong thì quay lại cười rất xinh đẹp với Tần Vũ Dương, Tần Vũ Dương nhớ tới một câu nói của Lãnh Thanh Thu: phụ nữ cười càng đẹp thường thường tâm càng độc.

Tổ phó của tổ hạng mục lúc này chỉ có thể kiên trì đi lên, hắn vừa mới chuẩn bị đứng dậy, Tần Vũ Dương đè lại tay của hắn: "Tôi chỗ này cũng chuẩn bị một phương án khác, phần kia của anh làm dự bị đi."

Nói xong tao nhả lên bực: "Kính chào các vị trong ban giám khảo, các vị đồng nghiệp, dưới đây là phương án của Đẳng Đạt chúng tôi do tôi đại diện lên trình bày. Chúng tôi căn cứ..."

Tần Vũ Dương nhìn vẻ mặt đặc ý từ từ biến mất của Triệu Tịch Vũ, thay vào đó là sự phẫn nộ cùng không cam lòng.

Hơn 10 phút sau, bài trình bày của Tần Vũ Dương đã thu được tiếng vỗ tay như sấm, kết quả không cần nói cũng biết. Tần Vũ Dương đứng ở trên bục cảm giác vất vả của mình cũng không có uổng phí.

Triệu Tịch Vũ mang theo một đám người phần nộ mở cửa rời đi.

Tần Vũ Dương ý chí chiến đấu sục sôi đi ra Phong Hoa, trở lại Đẳng Đạt, tâm tình rất tốt.

Ngồi ở trong phòng hội nghị, Tần Vũ Dương vẻ mặt nhả chậm rãi uống cà phê, mọi người cũng là ngồi im lặng không lên tiếng, chỉ chờ cô mở miệng.

Thế nhưng Tần Vũ Dương nhất định không mở miệng, chỉ là thưởng thức cà phê, nhắm mắt lại phơi nắng.

Mọi người đang không hiểu trong hồ lô của Tần Vũ Dương muốn làm cái gì, tâm tình thấp thỏm. Khi mọi người ở đây cho rằng Tần Vũ Dương ngủ thiếp đi, cô mở mắt ra, nụ cười sáng lạn làm cho ánh mặt trời đều mất sắc thái, chậm rãi mở miệng: "Được rồi, vụ này cũng đoạt được rồi, các người có thể nói cho tôi biết, là nội gian rồi đó?"

Mọi người ở trong nụ cười đang hạ dần sự ấm áp của cô, mà cúi đầu không nói.

Tần Vũ Dương cười càng vui vẻ hơn: "Không nói được? Hay là, trong các người không có nội gian? Các người cần phải hiểu rõ tôi, nếu như hiện tại đứng ra, tôi chỉ không cho người đó lăn lộn vào Đẳng Đạt, nếu như tôi đi tra ra, tôi sẽ cho người đó cũng không lăn lộn trong ngành ô tô này nữa. Như thế nào, nghĩ thông chưa?"

Vẫn là lặng ngắt như tờ.

Tần Vũ Dương đứng lên: "Nếu đã như vậy... Chúng ta tan họp thôi. Vụ này đoạt được công ty rất cao hứng, buổi tối có tiệc chúc mừng, đều đi đi! Còn có, tôi đáp ứng các người, sau khi giành được vụ này sẽ có hai tuần lễ nghỉ phép, nghỉ phép sẽ bắt đầu từ ngày mai. Tất nhiên nghỉ phép của nội gian có thể sẽ là vĩnh viễn, người đó có thể sẽ không trở lại nữa. Tan họp!"

Tần Vũ Dương ngồi ở văn phòng của Đồng sự Tôn: "Đồng sự Tôn, dự án hợp tác với Phong Hoa đã xong, tôi có phải có một khoảng thời gian nghỉ phép phải không?"

Đồng sự Tôn kể từ nhận được tin chiến thắng liền cười ha ha: "Có thể mà, không phải cho tổ các cô hai tuần lễ nghỉ phép sao?"

Tần Vũ Dương dựa ở trên ghế sofa, híp mắt nhìn ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào: "Hai tuần lễ là không đủ, tôi muốn một tháng. Sư phụ à, từ lúc em tiến vào đây thì cho tới bây giờ cũng chưa từng nghỉ ngơi, em thực sự là mệt mỏi."

Đồng sự Tôn đã thật lâu không có từ trong miệng Tần Vũ Dương nghe được xưng hô này.

Lúc trước, một tay ông huấn luyện Tần Vũ Dương, Tần Vũ Dương bình thường lại không chịu gọi ông là "Sư phụ", cô nói, gọi ông là sư phụ sẽ làm em nhớ đến Đường Tăng. Trong ấn tượng của ông, Tần Vũ Dương cho tới bây giờ đều là nghị lực dồi dào tinh thần sung mãn, cho dù buổi tối của một ngày trước uống đến nôn, ngày hôm sau đi làm vẫn như cũ vẻ mặt rất phấn chấn. Cô chưa từng có dáng bộ này như hiện tại.

"Được, một tháng sau đó cô phải trở lại để theo dự án hợp tác này." Đồng sự Tôn bất ngờ mềm lòng.

Tần Vũ Dương nhảy dựng lên, thu hồi vẻ chán chường vừa rồi: "Được! Vậy tôi đi trước. Còn có, tổ kia của tôi có nội gian, tôi nghĩ trước khi tôi trở về, phiền toái ngài giúp tôi điều tra ra là ai."

"Nội gian? Được, tôi hiểu được." Đồng sự Tôn gật đầu.

"Vũ Dương, tuổi cô không còn nhỏ..." Đồng sự Tôn nói với bóng lưng của Tần Vũ Dương.

Động tác của Tần Vũ Dương ngừng lại một chút, cũng không nói gì, mở cửa đi ra ngoài.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Tĩnh Lại

Khi Cố Mặc Hàm tĩnh lại một lần nữa thì thấy trước mặt phóng đại lần lượt mỗi một khuôn mặt khô ngô.

"Tĩnh rồi tĩnh rồi!" Năm vị thiếu gia của Phong Hoa đứng lên hoan hô tập thể.

Cố Mặc Hàm cảm giác toàn thân mình đau nhức, khẽ giật giật cơ thể, dùng thanh âm khàn khàn nói: "Đờ tứ dậy."

Mặc áo blouse trắng đeo một cặp kính Hà Văn Hiên một bộ dạng nho nhã như hình ảnh thiên sứ áo trắng đẽ anh lại: "Đừng lộn xộn, chân trái cậu bị gãy, trên người có rất nhiều vết thương, nên nằm thì hơn."

Cố Mặc Hàm mơ hồ nhớ lại khi mình lần thứ nhất tĩnh lại giống như thấy anh trai của mình liền hỏi: "Anh của tớ đã đến đây rồi phải không?"

"Có, nhưng vừa rồi mới đi ra ngoài, chắc cũng nhanh trở lại thôi."

Cố Mặc Hàm hít một hơi thật sâu rồi lại thở ra, thanh âm khàn khàn nhưng khí thế vẫn mườì phần như trước: "Ai cho các cậu nói cho anh ấy biết?"

Tập thể mọi người đưa ánh mắt vào phía Mặc Sính Dĩ, đáp án rõ ràng.

Mạc Sính Dĩ trừng lớn hai mắt, một bộ dáng không thể tin được: "Các cậu đều nhìn tớ làm gì? Đây có phải là quyết định của một mình tớ đâu?"

Lý Thanh Viễn cười hì hì khoác lên vai của Mạc Sính Dĩ, với giọng nói ôn hòa hỏi: "Anh Mạc à, tớ hỏi cậu, chú ý nói cho anh Mạc Thần là ai nghĩ ra được?"

"Là tớ, nhưng mà..."

Lý Thanh Viễn phát tay cắt đứt cậu ta: "Vậy điện thoại kia là ai gọi hả?"

"Cũng là tớ, nhưng..."

Lý Thanh Viễn vỗ nhẹ vai của Mạc Sính Dĩ, giọng điệu nghiêm túc nói: "Đồng chí Mạc Sính Dĩ, tội danh của anh đã được thành lập!"

Mạc Sính Dĩ không vui: "Chuyện này đều là các cậu lúc trước đồng ý rồi mà? Như thế nào bây giờ đều đẩy lên người tớ, đám người các cậu, thật không có nghĩa khí. Tớ còn không phải là vì muốn tốt cho Hàm Tử!"

Cố Mạc Hàm biết rõ mọi người đều đã dụng tâm lương khổ, mở miệng nói: "Tớ chưa trách các cậu, các cậu trốn cái gì vậy? Đúng rồi, tớ đã hôn mê bao lâu?"

Cách anh gần nhất Doãn Đông Tuân trả lời: "Được bốn năm ngày."

"Bốn năm ngày? Vậy đấu thầu kết thúc? Ai trúng thầu vậy?" Cố Mạc Hàm đột nhiên nhớ tới một ngày trước khi gặp chuyện không may chính mình có nói cho Tần Vũ Dương tối hôm sau sẽ trở lại tìm cô nghiên cứu phương án, anh xảy ra chuyện, vậy phương án kia...

Thạch Lỗi biết rõ hẳn đang lo lắng cái gì: "Đừng lo lắng, là Đăng Đạt trúng thầu. Chúng tớ ở bệnh viện cũng không đến đó, nghe nói Tần Vũ Dương thắng rất đẹp."

Cố Mặc Hàm mặt sắc mặt ngưng trọng: "Đầu đá, cậu gọi cái tên chọn phương án trúng thầu tới đây còn có, đỡ tớ dậy." Trong giọng nói lộ ra sự kiên định không cho cự tuyệt.

"Bây giờ sao? Vậy thì cậu không cần lo lắng cho công ty, tên đó tớ cũng nhìn qua rồi, tạm thời sẽ không có vấn đề gì đâu." Thạch Lỗi không hiểu hỏi.

"Bây giờ, nhanh lên! Đông tới đây, đỡ tớ lên." Cố Mặc Hàm sốt ruột nói.

Năm người cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể làm theo. Thạch Lỗi đi gọi điện cho người chọn phương án, Doãn Đông Tuấn cùng Mạc Sính Dã một bên trái một bên phải từ từ đỡ Cố Mặc Hàm dậy, rất nhanh Văn Hiên nâng chõ dựa trên giường lên, sau lưng Cố Mặc Hàm bỏ một cái gối. Lúc này, Lý Thanh Viễn rảnh rỗi không biết từ đâu mà đem ra một tờ báo, chỉ vào bìa thần bí nói với Cố Mặc Hàm: "Hàm Tử, cậu xem, cái này có phải là cậu và Triệu gì đó không?"

Cố Mặc Hàm nhìn lướt qua bức hình trên báo cùng tựa đề, híp đôi mắt hoa đào đẹp lại: Triệu Tịch Vũ, tôi đúng thật đã xem nhẹ cô, cũng dám tính kế trên đầu tôi, nếu như tôi cứ như vậy bỏ qua cô, thật đúng là có lỗi với sự hao tâm tổn trí của cô mà!

Lý Thanh Viễn bị sự giận dữ trên người của Cố Mặc Hàm tán mát ra mà nén xuống, vẻ mặt chán ngắt cười nịnh: "Hì hì, tớ hay tùy tiện hỏi một chút thôi, hì hì, cậu đừng nóng giận nha, cậu đang bệnh nặng, tức giận đối với thân thể không tốt đâu."

Nói xong câu này, còn không sợ chết bỏ thêm câu: "Người đó cũng nhìn không ra đây là cậu và cô ta đâu!"

Buổi nói chuyện của Lý Thanh Viễn thành công chiếm được bấy nhiêu sự khinh khỉnh của mọi người. Cậu ta tiện tay đem tờ báo ném lên ghế sofa,

như tờ báo kia dường như rất nóng vậy.

"Cầm tờ báo đưa tớ xem một chút." Cố Mặc Hàm chậm rãi mở miệng.

Lý Thanh Viễn vội vàng hấp tấp đưa qua.

Cố Mặc Hàm xem một lần lại nhìn một chút ngày của tờ báo, lúc này Thạch Lỗi cũng đem tập phương án đưa cho anh.

Ánh mặt trời ấm áp xuyên qua thủy tinh chiếu vào phòng bệnh sạch sẽ, chiếu vào trên mặt tái nhợt không có huyết sắc của Cố Mặc Hàm, anh miết đôi môi đẹp. Anh không biết Tần Vũ Dương không đợi được anh mà khi thấy cái tin này có tâm tình gì, cô lại mang loại tâm tình gì khi tự mình dựa theo suy nghĩ của anh mà hoàn thành phương án kia. Lòng của Cố Mặc Hàm lại bắt đầu dâng lên nỗi đau. Mới đầu chỉ là một chút, về sau, từng chút đau đớn tích tụ thành kinh đào hải lãng cuốn trôi tất cả trái tim.

Năm người nhìn Cố Mặc Hàm nhú chặt mi, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cũng không biết đây là tình huống gì. Chẳng lẽ cái phương án này rất kém cỏi?

Đột nhiên cửa phòng bệnh được mở ra, mọi người ngẩng đầu, là Cố Mặc Thần.

"Hàm Tử tỉnh, làm sao lại yên tĩnh như vậy?" Cố Mặc Thần bỏ trái cây và thức ăn đã mua trong tay xuống.

Vẻ mặt của Cố Mặc Hàm khôi phục lại bình thường, nhếch khóe miệng cười: "Không có chuyện gì, anh à, bọn họ sợ ồn ào đến em."

Năm người rối rít phụ họa.

Cố Mặc Thần tự tiểu phi tiểu xem bọn họ, sau đó mở miệng: "Nếu đã tỉnh, liền gọi bác sĩ đến xem một chút." Nói xong nhấn đèn gọi trên đầu

giường.

Không lâu lắm, vài chuyên gia cùng một đám y tá tầng tầng lớp lớp gõ cửa đi vào. Sau khi trải qua hơn 10 phút kiểm tra, một gã bác sĩ hơn năm mươi tuổi nói: "Rốt cuộc cũng là thanh niên, căn bản là tốt rồi, khôi phục cũng không tệ lắm, chú ý dinh dưỡng, phải chăm sóc tốt vào."

Chuyên gia ra khỏi phòng thì mỗi người về phòng mình, chỉ lưu lại y tá đang nhốn nháo: "Ôi, một phòng toàn các anh đẹp trai! Cái anh mặc áo bloule trắng kia có phải là bác sĩ Hà trong truyền thuyết không? Ngày đó tớ thấy viện trưởng rất khách khí với anh ấy, tớ cho tới bây giờ chưa thấy qua cái vẻ đó của viện trưởng!"

"Đúng vậy, không nghĩ tới người đã đẹp trai rồi, gia thế còn tốt như vậy nữa!"

"Người bệnh nằm ở trên giường kia trông thật đẹp trai, đôi mắt hoa đào của anh ấy, ông trời ơi, đẹp trai quá đi! Ngày đó tớ nghe được viện trưởng dặn dò y tá trưởng phải cẩn thận chăm sóc người bệnh này, nghe nói, mấy người này lai lịch cũng không nhỏ đâu! Vừa có tiền lại vừa có mạo, còn có thể lực nữa, thật sự là bạch mã giữa bạch mã mà, vương tử giữa vương tử a! Tớ chịu không được rồi!"

"Này, tớ đột nhiên nhớ tới, bọn họ hình như là một khoảng thời gian trước trên báo có đăng cái gì mà ‘Sáu vị thiếu gia Phong Hoa’!"

"Đúng rồi đúng rồi, hình như là bọn họ..."

Các y tá thể hiện đầy đủ lý thuyết "Một phụ nữ bằng năm trăm con vịt", trong phòng người lạ hoàn toàn không biết gì.

Cố Mặc Hàm đem tờ báo cùng tập phương án để qua một bên dè dặt mở miệng hỏi: "Anh, trong nhà không biết chuyện em nằm viện chứ?"

Cố Mặc Thần đang ngồi trên ghế bên cạnh giường bệnh gọt trái táo, không ngừng đầu: "Tạm thời còn không biết, nếu không em cho là em còn có thể yên ổn nằm ở đây sao?"

Nói xong ngừng đầu nhìn điệu bộ Cố Mặc Hàm đang thở ra một hơi thì bỏ thêm một câu: "Có điều, em cũng đừng nghĩ giấu được, chờ bản thân khỏe rồi thì về nhà nói hết ra."

Cố Mặc Hàm nghe thế thì vẻ mặt uể oải, năm người còn lại kia thì vẻ mặt nhìn có chút hả hê.

Rất nhanh, cuộc nói chuyện bị cắt đứt. Trong phòng bệnh nối dài không dứt các cô y tá ra ra vào vào, kiểm tra từng chút một, kiểm tra nhiệt độ cơ thể của bệnh nhân vv... đủ loại chiêu thức của các khuôn mặt nhỏ hồng để nhìn mỹ nam ở trong phòng bệnh. Mọi người đều cảm thấy sự bất đắc dĩ sâu sắc, chỉ có vẻ mặt phong lưu của Lý Thanh Viễn vừa cười vừa đá lông mi với cô y tá nhỏ, trông như một công tử nhà giàu ăn chơi.

Hà Văn Hiên hung hãn trừng cậu, cậu không cam lòng yếu thế trừng lại, sau đó giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, kỳ quái nói: "Ồ, bác sĩ Hà, các người đẹp y tá ở bệnh viện các người thật sự là đủ 'chuyên nghiệp' a, đối với bệnh nhân chăm sóc cẩn thận tỉ mỉ như vậy, ngay cả người đến thăm bệnh cũng không tha!"

Hà Văn Hiên phui phui áo blouse trắng không có chút bụi, không nóng không lạnh nói: "Vậy thì thế nào? Cậu không cần lo lắng, các cô ấy không thích ông tỏ già, sẽ bỏ qua cậu."

Lý Thanh Viễn lập tức tức giận đến giơ chân, hướng về phía Hà Văn Hiên rống: "Tớ nói qua bao nhiêu lần rồi! Tớ không phải là đồng chí, tớ không thích đàn ông, tớ thích phụ nữ, phụ nữ! Cậu nghe không rõ sao?"

Hà Văn Hiên cũng không thèm nhìn cậu, thong thả ung dung sửa sang lại một chút áo blouse trắng, đưa tay đẩy kính lên, nhưng sau đó xoay

người ra khỏi phòng bệnh.

Lý Thanh Viễn trong lòng ghen hỏa, chính mình dùng toàn sức phản kích kết quả lại giống như là đánh trên lớp bông, cậu không cam lòng hỏi những người khác: "Cậu ta đây là có ý gì!"

Tất cả năm người quay đầu đi, cất tiếng cười to.

Lý Thanh Viễn vẫn không cam lòng hỏi Cố Mặc Thần: "Anh Mặc Thần, anh đừng để ý đến bọn họ, anh nói thử, em trông giống thụ như vậy sao?"

Cố Mặc Thần nhìn khuôn mặt đẹp trai hơi nữ tính của Lý Thanh Viễn, cười cười không lên tiếng. Mọi người cười càng lớn tiếng hơn.

Cố Mặc Hàm trên người có vết thương không dám cười lớn tiếng, nén đến mức đau bụng: "Tớ nói này, Lý Thanh Viễn, cậu đúng là không muốn thấy tớ khỏe lại mà."

Lý Thanh Viễn hung hăng trừng bọn họ một cái rồi cũng xoay người đi khỏi phòng bệnh.

Những người khác thấy Cố Mặc Hàm đã tỉnh lại không có việc gì, cũng đều lục tục rời đi. Cố Mặc Thần trước khi đi còn nói với Cố Mặc Hàm: "Anh cũng phải trở về Bắc Kinh, bay buổi chiều, em tự mình chăm sóc thật tốt, nhớ rõ trở về Bắc Kinh thì đem chuyện này nói cho cả nhà, nếu không bị phát hiện anh cũng không giúp được em đâu."

Cố Mặc Hàm bằng lòng gật đầu.

Khi trong phòng bệnh chỉ còn lại Thạch Lỗi, Cố Mặc Hàm hỏi mượn điện thoại của cậu ta, sau đó gọi số của Tần Vũ Dương, kết quả Tần Vũ Dương tắt máy, trong lòng của anh trầm xuống.

Cố Mặc Hàm bảo Thạch Lỗi lần sau đến thì mang tới đây cho anh cái điện thoại, Thạch Lỗi đi rồi, Cố Mặc Hàm lẳng lặng nằm ở trên giường bệnh. Nhìn ánh mặt trời chiếu tới đây, mắt hơi hít lại, anh cảm giác con mắt lại cay lại đau, đột nhiên rất nhớ Tần Vũ Dương.

Nhớ Tần Vũ Dương nghiêm túc gọi anh là Cố tổng, nhớ đôi mắt đẹp như tơ của Tần Vũ Dương nhìn anh, nhớ nụ hôn đêm hôm đó, nhớ Tần Vũ Dương trong quán bar mờ tối gọi anh là Cố Mặc Hàm...

Tần Vũ Dương, em đi đâu rồi?

Vũ Dương, tối ngày đó anh không phải cố ý nhờ hẹn, anh và Triệu Tịch Vũ cái gì cũng không có quan hệ, người anh vẫn luôn luôn yêu chỉ có em.

Vũ Dương, anh bị tai nạn, toàn thân đều rất đau, nhưng lòng của anh càng đau hơn.

Vũ Dương, lòng anh vẫn thương em, phần phương án kia em làm rất khá.

Vũ Dương, em vì sao cần phải phân rõ giới hạn với anh? Vì sao một chút cơ hội cũng không cho anh? Anh biết mình sai rồi, nhưng em vì sao ngay cả một cơ hội sửa sai cũng không cho anh?

Vũ Dương, thực xin lỗi, lúc em cần anh nhất anh không có xuất hiện, thực xin lỗi.

Vũ Dương, anh sẽ tĩnh dưỡng thật tốt, sẽ nhanh chóng bình phục sức khỏe để đi tìm em.

Vũ Dương, em ngàn vạn lần đừng lại biến mất lần nữa.

Vũ Dương, anh rất nhớ em.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Bình Phục

Tần Vũ Dương vui vẻ bắt đầu ngày nghỉ phép của cô, mỗi ngày ngủ thẳng đến lúc tự tỉnh, sau đó ngồi dưới ánh mặt trời nghe âm nhạc, đọc sách, uống trà, nhàn nhã tự tại, tận cho đến mặt trời chiều ngã về tây.

Nhưng loại cuộc sống tự tại này rất nhanh bị Lãnh Thanh Thu đánh vỡ.

Sáng hôm đó Tần Vũ Dương bị tiếng chuông cửa rất lớn đánh thức, cô đem chăn trùm hết đầu lại, ai ngờ người ngoài cửa còn kiên nhẫn hơn, cuối cùng cô không thể không đứng dậy đi ra mở cửa.

Ngoài cửa Lãnh Thanh Thu trông thấy cô, đầu tiên vỗ vỗ ngực, còn lầm bầm: "Còn tốt còn tốt." Sau đó vượt qua cô tiến vào phòng khách.

Lãnh Thanh Thu đi một lượt đến ghế sa lon: "Sao điện thoại của cậu cũng không mở máy, điện thoại trong nhà cũng không kết nối được, gọi điện đến công ty của cậu, bọn họ nói cậu nghỉ phép rồi, tớ còn nghĩ rằng cậu xảy ra chuyện gì nữa chứ."

Tần Vũ Dương nửa nằm trên ghế sofa bên kia, miễn cưỡng mở miệng: "Tớ có thể có chuyện gì? Đây không phải là tu sinh dưỡng tức sao. Một thời gian trước quá mệt mỏi, bây giờ phải nghỉ ngơi thật tốt mới có thể tiếp tục công việc được!"

Lãnh Thanh Thu độ lượng chỉ miệng Tần Vũ Dương: "Sách sách sách, cậu nhìn lại cậu đi, quần áo không chỉnh tề, tóc bù xù mặt lem luốt, thật không biết nếu như bọn họ trông thấy cái dạng này của cậu còn có thể nói đây là Tần Vũ Dương xinh đẹp tài giỏi của Đẳng Đạt nữa hay không."

Tần Vũ Dương mắt cũng không mở ra: "Bây giờ cũng không phải là thời gian làm việc sao, sao cậu lại tới đây?"

Lãnh Thanh Thu hô to: "Chị gái à, hôm nay là cuối tuần!"

Tần Vũ Dương sửng sốt một chút, chính mình thật sự là quá mê mang rồi: "Cuối tuần như thế nào lại không cùng Thạch Lỗi nhà cậu hẹn hò đi, đến chỗ tớ làm gì?"

Lãnh Thanh Thu nghe thế mặt đột nhiên đỏ bừng: "Không phải nhà tớ..."

Tần Vũ Dương mở nửa mắt ra nhìn nhìn cô, nở nụ cười.

"Gần đây anh ấy hình như bận rộn nhiều việc, không có thời gian đi với tớ, cả ngày cũng không thấy bóng của anh nữa, mấy ông tổng khác cũng thường xuyên không ở công ty." Lãnh Thanh Thu có chút hờn tủi.

"Ồ, làm sao cậu trông như một bà oán phụ vậy? Thời gian trước không phải còn chàng chàng thiếp thiếp sao, ngay cả tớ cũng không thèm để ý, giờ rốt cục nhớ tới tớ rồi à?" Tần Vũ Dương nhìn có chút hả hê.

Lãnh Thanh Thu bỗng chốc đứng lên véo bên hông của Tần Vũ Dương, Tần Vũ Dương và cô đánh thành một trận.

Cố Mặc Hàm, chẳng lẽ có liên quan tới anh nên mọi người cũng biến mất?

Đánh trong chốc lát rốt cục cũng yên tĩnh lại, hai người đều thở hồng hộc, nằm trên ghế sa lon nhìn lên trần nhà đều nghĩ đến tâm sự của mình.

Cơ thể của Cố Mặc Hàm đang từ từ khôi phục, bọn Thạch Lỗi năm người mỗi ngày thay phiên đến nói chuyện với anh, nghiên cứu cho anh ăn cái gì. Cố Mặc Hàm ngược lại rất nhàn nhã, dù sao khó có được thời gian nghỉ ngơi dài như vậy, tất cả đều rất tốt, ngoại trừ tình cảm vẫn nhớ Tần Vũ Dương.

Sau hơn nửa tháng, cơ thể của Cố Mặc Hàm khôi phục không sai biệt lắm, anh suy nghĩ một chút chuẩn bị trở về Bắc Kinh. Anh nghĩ Cố Mặc Thần nói không sai, chuyện này không thể giấu được. Ngày đó xuất viện, năm người đều đến, nghe nói anh phải về Bắc Kinh liền đều cùng anh trở về.

Đi vào trong đại viện, sáu người liền trở về nhà của mỗi người, đều đi tìm mama của mình.

Thạch cao trên đùi Cố Mặc Hàm mới vừa được bỏ ra, bước đi cũng không nhanh nhẹn gì, khi anh chậm chạp vào cửa, liền thấy bà Cố đứng ở cửa mặt mũi tràn đầy đau lòng nhìn anh.

Cố Mặc Hàm nở nụ cười với mẹ, Diệp Thấm Đình nhìn con trai mặt mày tái nhợt cùng cái cằm rõ ràng nhọn hẳn lên, hốc mắt hơi ướm, vừa mở miệng liền trách mắng: "Thế nào xảy ra tai nạn xe cũng không nói trong nhà một tiếng, bây giờ mới về. Ngày hôm qua anh trai con nói con muốn về, mẹ còn nghĩ sao con lại đột nhiên muốn về. Ai biết nó nói con xảy ra tai nạn xe, ông nội và bố con lo lắng cả đêm."

Cố Mặc Hàm xoa xoa cái trán mồ hôi, thoải mái mở miệng: "Không có chuyện gì cả, mẹ à, lần này là ngoài ý muốn thôi, về sau con sẽ cẩn thận, bây giờ không phải đã không có chuyện gì sao. Ông nội và bố con đâu?"

Diệp Thấm Đình chỉ chỉ vào phòng khách, nhỏ giọng nói: "Chỉ còn chờ con thôi, anh trai con vì thay con giấu giếm mà tối hôm qua đã bị giáo huấn đến nửa đêm, nếu không phải sáng hôm nay có việc quan trọng, cũng không chừng còn giáo huấn tới khi nào đây. Lát nữa đi vào thì mau nhận sai đó."

Cố Mặc Hàm ngoan ngoãn gật đầu.

Vào phòng khách, Thái Thượng Hoàng đang xem báo uống trà, Hoàng Thượng đang coi tin tức, thấy Cố Mặc Hàm đi vào thì đánh giá từ đầu đến chân một lần, không nói gì, lại cúi đầu xuống nên làm gì thì làm cái đó.

Cố Mặc Hàm cảm thấy tình huống không ổn, đi đến trước mặt ông cụ Cố và Cố Dật Phong cung kính gọi một tiếng: "Ông nội, bố."

Cụ ông Cố ừ một tiếng, chỉ vào ghế sofa bảo anh ngồi xuống, ông Cố thì không có động tĩnh gì.

Diệp Thấm Đình nhìn ba người đàn ông của nhà họ Cố này, lắc đầu: ba người này, còn có Mặc Thần nữa, tính tình đều giống nhau, sau lưng thì sốt ruột nóng giận, trước mặt người trong cuộc cũng không biểu hiện gì, rõ là... Diệp Thấm Đình bất đắc dĩ thở dài.

Cụ ông Cố đến cùng vẫn là yêu thương đứa cháu này, ông Cố cũng yêu thương đứa con nhỏ này, cũng không có giáo huấn gì lắm, dù sao chuyện đã rồi. Dặn dò nó ở nhà tĩnh dưỡng cho tốt, mọi thứ cũng chờ tĩnh dưỡng cho tốt rồi nói sau.

Cố Mặc Hàm âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lúc ăn cơm tối, Cố Mặc Thần mới phong trần mệt mỏi trở về. Lợi dụng thời gian rỗi của Cố Mặc Thần nói với anh ấy: "Anh à, xin lỗi, lại liên lụy đến anh."

Cố Mặc Thần đập cậu một cú: "Nói cái gì đó, từ nhỏ đến lớn anh chịu thay em bị mắng bị đánh còn thiếu à!"

Cố Mặc Hàm nhìn anh trai cười cười.

"Cơ thể khôi phục như thế nào rồi?"

"Chính là vết thương trên đùi còn chưa tốt, những chỗ khác đều tốt rồi."

"Về sau lái xe cẩn thận một chút miễn cho ông nội và bố mẹ lo lắng."
Cố Mặc Thần dặn dò xong em trai liền đỡ cậu đi ăn cơm.

Ăn xong cơm tối Cố Mặc Hàm trở lại phòng tắm rửa xong ngồi ở trên giường lau tóc, Cố Mặc Thần gõ cửa tiến vào.

"Anh, có chuyện gì à?"

Cố Mặc Thần đến bên giường đem cái gì trong tay đưa cho cậu, vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn cậu.

Là sợi dây đeo cỏ bốn lá kia.

Cố Mặc Hàm nhận lấy nở nụ cười. Anh cho rằng ở trong màn tai nạn xe kia đã bị mất, không nghĩ tới còn có thể tìm trở về.

"Sao lại ở chỗ của anh?"

Cố Mặc Thần nhíu mày: "Không nhớ rõ? Khi em lần đầu tiên tỉnh lại mê man hỏi anh, sợi dây đeo cỏ bốn lá trên cổ của em còn ở đó hay không. Anh nghĩ vật này nhất định rất quan trọng với em, để bệnh viện hỗ trợ tìm thử, về sau tìm được rồi anh lại quên đưa cho em."

Cố Mặc Hàm nhìn sợi dây đeo trong tay, Cố Mặc Thần nhìn cậu em trai nhỏ hơn anh bốn tuổi này.

Dưới ánh đèn ấm áp, Cố Mặc Hàm bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh: "Anh, anh chừng nào thì tìm chị dâu cho em đây?"

Cố Mặc Thần trong đầu dần hiện ra khuôn mặt tươi cười sạch sẽ thuần khiết, khóe miệng không tự chủ được khẽ nhếch lên.

Cố Mặc Hàm hiểu rõ, cười với anh trai nói: "Anh, cô bé kia đi theo anh nhất định sẽ hạnh phúc!"

Cố Mặc Thần lấy lại tinh thần, suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói: "Hàm Tử, anh nhớ lúc nhỏ, em cái gì đều nói cho anh biết, sau này lớn hơn nói cũng ít đi. Mấy năm này anh nhìn ra được em trải qua cũng không vui vẻ gì, trước kia lúc đi học luôn nhìn thấy em và Sính Dã thường thay đổi bạn gái, hai năm qua bên cạnh em cũng không thấy được có cô gái nào, là vì sợi dây đeo này sao?"

Cố Mặc Hàm cúi đầu, ánh đèn chiếu vào đầu anh nhỏ từng giọt nước xuống trên bột nước khúc xạ ra màu sắc sặc sỡ, thấy không rõ nét mặt của anh, chỉ có thể nhìn đến cái bóng hơi khấp khểnh đôi lông mi dưới ánh mắt, sống mũi cao thẳng, đôi môi hơi nhếch lên.

Một lát sau Cố Mặc Thần lại chậm rãi mở miệng: "Ký ức giống như là nước nắm trong tay, mặc kệ em có nắm chặt hay là mở ra đều sẽ từ từ biến mất, người liên tục quay đầu lại, tự nhiên sẽ không đi xa được. Người sở dĩ sống mệt mỏi, chỉ có ba điểm, là không bỏ xuống được vẻ kiêu ngạo, xé không được mặt mũi, không tháo mở được tình huống. Vô luận như thế nào, anh đều là hi vọng em vui vẻ."

Nói xong đứng lên, vỗ vỗ bả vai của Cố Mặc Hàm xoay người chuẩn bị rời đi.

"Anh, nếu như chạy đến vẫn là cuối đường thì sao?" Cố Mặc Hàm vẫn như cũ cúi đầu.

"Cuối đường vẫn là đường, chỉ cần em bằng lòng đi."

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Xem Mắt

Buổi chiều chủ nhật Tần Vũ Dương và Lãnh Thanh Thu đi dạo phố xong sau khi mỗi người đi một ngả thì trở về nhà bố mẹ ăn cơm.

Tần Vũ Dương mua áo choàng cho mẹ, mua cái áo lông cừu cho bố, ông Tần bà Tần cũng như tất cả cha mẹ trên đời này đều trong lòng vui mừng ngoài miệng lại oán trách. Lúc ăn cơm bà Tần lại nói chuyện xưa.

"Vũ Dương, gần đây con làm sao lại có thời gian như thế này, không cần đi làm nữa sao?" Ông Tần vừa gắp cho Tần Vũ Dương một miếng sườn lợn vừa hỏi.

"A, không có... Con... mới vừa giành được hợp đồng kế tiếp rất lớn, cho nên được nghỉ phép một tháng." Tần Vũ Dương gặm sườn lợn lại mập mờ không rõ trả lời.

"Ừ, nghỉ ngơi nhiều một chút cũng tốt." Ông Tần gật đầu.

Bà Tần hai mắt lại sáng lên hỏi: "Vậy là gần đây con rất có thời gian rồi?"

Tần Vũ Dương ngừng nhai vẻ mặt phùng bị nhìn mẹ: "..."

Bà Tần không có nghe được phản đối lập tức vui vẻ nói: "Lần trước chị con nói bệnh viện của chị mới về một bác sĩ rất tốt, con đi gặp một chút đi!"

Ông Tần vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn vợ mình.

Tần Vũ Dương mở trừng hai mắt, đầu nghiêng lệch qua vênh mặt hất hàm sai khiến mở miệng: "Được, gọi anh ta ra đây cho con xem một chút đi!"

Bà Tần rõ ràng đối với đáp án này có chút ngoài ý muốn, nhìn trong ánh mắt tràn đầy nghi vấn của ông Tần, lại hơi nhìn Tần Vũ Dương đang vui vẻ cúi đầu ăn cơm, thử nhìn dò xét nói: "Con sẽ không lộ ra thiêu thân gì đó chứ con gái út?"

Tần Vũ Dương liếc mắt, lập tức nhận tới một cái cú trên đầu.

"Mẹ, ngài là mẹ ruột con sao? Khi con không đi thì ngài một ngày nói tám lần với con, hiện tại con đi, mẹ lại đưa cái vẻ mặt này sao?" Tần Vũ Dương vẻ mặt bất đắc dĩ.

Bà Tần liếc cô một cái rồi tiếp tục ăn cơm, ông Tần từ trong ví lấy ra một cái thẻ đặt ở trên bàn giao cho Tần Vũ Dương: "Mẹ con cũng là quan tâm đến con, cái thẻ này con cầm lấy, chút nữa lại mua hai bộ quần áo trang điểm cho tốt vào."

Tần Vũ Dương đưa tay cầm lấy ví của ông Tần, từ trên bàn cầm lấy cái thẻ nhét vào trong ví một lần nữa rồi đưa cho ông Tần, vẻ mặt đắc ý nói: "Bố, con gái của bố đây như vậy mà không thể gặp được người ta sao? Ngài đi ra ngoài hỏi thăm một chút, người theo đuổi con còn xông pha chiến đấu mà người trước ngã xuống người sau tiếp bước tử trận mới thôi xả thân anh dũng kia kìa. Hơn nữa, quần áo của con cũng không dùng tiền của bố nha, bố đây không phải là xem thường con sao, bố và mẹ con đã tính không dùng tiền của con rồi, bây giờ còn cho con tiền, chẳng lẽ con còn không nuôi sống được bản thân mình sao? Hai người yên tâm đi, con thật ra dự định đi xem mắt, tiếp đó sẽ mau chóng đem mình gả ra ngoài, hai người bây giờ yên tâm chưa?"

Ông Tần đang ăn cơm đột nhiên bỏ đũa xuống, thở dài: "Nuôi con gái có ích lợi gì chứ, đến cuối cùng cũng không phải gả cho người khác sao."

Một câu nói nói đều làm ba người trầm mặc. Tần Vũ Dương còn nhớ rõ năm đó khi chị gái lấy chồng nước mắt của mẹ rơi như mưa, mắt của cha cũng hơi đỏ, Tần Vũ Dương biết rõ cha mẹ không muốn nhìn mình một người cô đơn, thật thương tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ. Trải qua chuyện lần này, cả người cô mệt mỏi, cô cảm thấy có lẽ nên tìm một người cùng nhau đi qua cả đời cũng không tồi, dù sao mình đã không nhỏ, sau này khi về đến nhà còn có một người cùng cô ăn cơm nói chuyện, lúc ngã bệnh còn có người săn sóc, thậm chí về sau sẽ có đứa con thông minh đáng yêu, có lẽ, kết hôn, đó cũng không phải một chuyện gì xấu.

Buổi tối hôm đó Tần Vũ Dương liền nhận được điện thoại của chị gái, Tần Vũ Dương nghĩ có phải mọi người trên toàn thế giới đều hi vọng cô lập tức gả ra ngoài không?

"Alô, chị."

"Ba giờ chiều ngày kia, quán cà phê Hải Vận, ngồi gần cửa sổ đó."

"Hải Vận? Chà chà chà, thật là kẻ có tiền nha. Sẽ không để em trả tiền chứ?"

"Cô cứ yên tâm đi! Nhớ phải ăn mặc cho đẹp vào, người này nhưng là đẹp trai số một của bệnh viện bọn chị, hình thức gia thế nhân phẩm cũng không cần nói tới."

"Chị, chiếu theo chị nói như vậy, anh ta không phải là người bình thường người, chị là làm sao cùng anh ta cùng một tuyến vậy?"

"Trước khi cậu ta xuất ngoại thì theo chị hướng dẫn học một đoạn thời gian, cho nên chị miễn cưỡng xem như là đàn chị của cậu ta, đây là nể mặt

người hướng dẫn là chị đây, em đến lúc đó biểu hiện thật tốt, đừng vút người của chị đó!"

Mới vừa nói xong cũng nghe được bên kia Lâm Duệ Trạch đoạt lấy điện thoại: "Mẹ, là dì nhỏ sao? Con muốn cùng dì nhỏ nói chuyện." Sau đó liền nghe đến giọng trẻ con trong trẻo non nớt: "Dì nhỏ, con là Lâm Duệ Trạch đây."

Tần Vũ Dương cười nói: "Lâm Duệ Trạch là ai a?"

Bên kia Lâm Duệ Trạch chững chạc trả lời: "Lâm Duệ Trạch là cháu ngoại trai đáng yêu nhất đẹp trai nhất của dì!"

Tần Vũ Dương cười ha ha, sau đó điện thoại cũng một lần nữa về lại trong tay của Tần Thanh Dương: "Được rồi, con nên ngủ thôi, em ngày kia nhớ rõ đến đúng giờ đó!"

Cúp điện thoại, Tần Vũ Dương nghĩ tới cháu ngoại trai nhỏ vừa rồi, cảm thấy nếu như mình cũng có con trai đáng yêu như thế cũng không tồi.

Ngày hôm sau Tần Vũ Dương lôi kéo Lãnh Thanh Thu ra đường càn quét, từ quầy chuyên về trang phục đến quầy chuyên về đồ trang điểm, sau đó lại đến quầy chuyên về đồ trang sức, Lãnh Thanh Thu từ khi biết Tần Vũ Dương cho tới nay chưa thấy qua cô đối với mua sắm lại điên cuồng như vậy.

Tần Vũ Dương từ phòng thử quần áo đi ra, vừa soi gương vừa hỏi Lãnh Thanh Thu: "Bộ này như thế nào?"

Bên ngoài áo len cao cổ màu đen là một bộ áo khoác màu trắng sữa với kiểu hàng dây kéo dài ôm thân, hai chân thẳng tắp được bao giữa quần bó, vóc người cao gầy, khí chất tự nhiên như được sinh ra. Lãnh Thanh Thu nhẹ gật đầu, Tần Vũ Dương lại soi gương nhìn nhìn rồi mới vào phòng thử

quần áo. Từ phòng thử quần áo đi ra cầm trên tay trang phục đưa cho nhân viên bán hàng, lấy ra một cái thẻ: "Làm phiền gói lại, cảm ơn!"

"Vũ Dương, tớ phát hiện động tác quét thẻ của phụ nữ so với đàn ông đều đẹp như nhau!"

Tần Vũ Dương vẫn còn xem một cái áo lông: "Có đẹp qua Đầu đá nhà cậu sao? Haiz, hình như rất lâu không có thấy anh ta?"

"Anh ấy vừa mới từ Bắc Kinh trở về, đoạn thời gian trước công việc làm rất nhiều, anh ấy mỗi ngày đều làm việc đến tận khuya."

Lãnh Thanh Thu giống như bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, thần bí hề hề nói: "Nghe anh ấy nói, đoạn thời gian trước Cố tổng có xảy ra tai nạn xe."

Tần Vũ Dương đang sờ áo lông tay run lên, trong giọng nói có một chút khẩn trương không dễ thấy được: "Anh ta không sao chứ?"

Lãnh Thanh Thu không chú ý tới sự khác thường của cô, thờ ơ mở miệng: "Tớ cũng không biết, Thạch Lỗi cũng không nói tỉ mỉ. Hèn gì lâu như vậy mà không thấy Cố tổng."

Tần Vũ Dương giật giật khóe miệng muốn nói gì đó, thì nhân viên bán hàng đã lại đây đem trang phục được gói kỹ và cái thẻ đưa cho Tần Vũ Dương, sau khi Tần Vũ Dương nhận lấy, suy nghĩ một chút, không có mở miệng hỏi nữa, trong lòng lại đang ngầm nói chính mình.

Cố Mặc Hàm, anh ấy sẽ không có chuyện đâu, anh ấy là người cẩn thận như vậy, làm sao lại cho phép bản thân mình gặp chuyện không may chứ, anh ấy là vì gặp tai nạn xe mới lỡ hẹn sao, này, Tần Vũ Dương, đừng suy nghĩ nữa, cùng người không có quan hệ gì đâu. Tần Vũ Dương, người muốn tạm biệt quá khứ, bắt đầu cuộc sống mới mà.

Ra khỏi cửa hàng này, Tần Vũ Dương đang tiếp tục chuẩn bị tiến vào một cửa hàng bên cạnh, Lãnh Thanh Thu vội vàng kéo cô lại: "Chị gái à, chị đủ rồi đó, chị muốn mua bao nhiêu nữa, mua rồi chị xách được sao?"

Tần Vũ Dương nhìn nhìn cô và Lãnh Thanh Thu tay đều bị chiếm hết, không cam lòng trả lời: "Được rồi, vậy thì mua một món cuối cùng, lần trước cậu không phải là vừa ý cái váy mà chê đắt ở tầng trên sao, bây giờ hình như có giảm giá, chúng ta đi xem nữa đi?"

Lãnh Thanh Thu làm một bộ dạng không chịu nổi cô: "Giảm giá? Chính số mà giảm 5% cũng gọi là giảm giá à? Cậu điên rồi? Mất nửa tháng tiền lương để mua cái váy đó! Tớ cho cậu biết, tớ không đi, muốn đi cậu tự đi, tớ đi xuống quán cà phê tầng dưới chờ cậu."

Tần Vũ Dương không nói thêm gì nữa mà chỉ dùng mắt mang theo uy hiếp nhìn chăm chăm Lãnh Thanh Thu, bất đắc dĩ, vẻ mặt không sợ của Lãnh Thanh Thu bình tĩnh nhìn qua, cuối cùng, Tần Vũ Dương bại trận, các cô đi quán cà phê nghỉ ngơi.

Lãnh Thanh Thu nhấp một ngụm nước chanh hỏi: "Tần Vũ Dương, cậu hợp tác cùng công ty chúng tớ Đăng Đạt cho cậu bao nhiêu tiền thưởng hả, cậu muốn hoang phí như vậy?"

Tần Vũ Dương đang cố gắng cắt một miếng bánh bông lan hạt dẻ, không ngẩng đầu lên: "Không liên quan đến việc này, tớ ngày mai muốn đi xem mắt, dù sao cũng phải tân trang lại bản thân mình chứ."

Lãnh Thanh Thu thiếu chút nữa đem nước chanh phun ra đến, hét lớn: "Xem mắt? !"

Tần Vũ Dương nhìn nhìn bị cái giọng to của Lãnh Thanh Thu mà hấp dẫn tới nhiều ánh mắt, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Nhỏ giọng một chút! Xem mắt thì làm sao? Cái chuyện đó trước đây cậu làm còn ít hả?"

Lãnh Thanh Thu để sát mặt vào nhìn Tần Vũ Dương: "Tớ thấy kỳ lạ nha, trước đây khi xem mắt tớ nói muốn mang cậu theo, cậu hình như dùng mọi cách để bài xích, như thế nào bây giờ đột nhiên lại muốn đi xem mắt rồi? Bố mẹ cậu bức cậu? Không đâu, tớ nhớ bác gái vẫn liên tục nói cậu, cũng không thấy cậu có động tĩnh gì..."

Lúc Lãnh Thanh Thu đang tự quyết định, Tần Vũ Dương nuốt miếng bánh bông lan cuối cùng, uống một hớp nước chanh, chậm rãi nói: "Không có nguyên nhân gì hết, chỉ là tớ thấy tuổi mình không còn nhỏ, cũng nên kết hôn thôi."

Lãnh Thanh Thu rất cục cựa cũng ý thức được Tần Vũ Dương không phải là đang nói đùa, cô ngồi đàng hoàng lại, trên mặt biểu lộ sự nghiêm túc, nói lời thành khẩn: "Đồng chí Tần Vũ Dương, với tư cách là một phụ nữ từng trải xem mắt, lời dưới đây của tôi nói ra được tổng kết từ kinh nghiệm máu và nước mắt, tôi hi vọng việc con con này cô có thể nghe kỹ lưỡng nghe nghiêm túc vào, tốt nhất là tìm một cuốn sổ ghi lại đi."

Tần Vũ Dương nhìn cái dáng điệu này của cô rồi bật cười: "Lãnh Thanh Thu, cậu làm tớ nhớ tới đến chủ nhiệm lớp cấp ba của chúng tớ, ha ha..."

"Làm gì đó, nghiêm túc lại một chút. Cô đang trong quá trình xem mắt, vô luận gặp được hạng người gì, nếu đối phương nói thành dạng gì đó, cô đều không được lúng túng, cô nhất định phải khống chế được chính mình không được đem ly nước trên bàn hất lên trên mặt của đối phương."

Tần Vũ Dương cười đến không nén lại được, nếu như cô có thể đoán trước được chuyện sau này chắc chắn sẽ không cười vui vẻ đến vậy.

Cuộc sống như thời tiết, cũng dự đoán được, nhưng cũng thường có ngoài ý định.

Chiều ngày hôm sau, Tần Vũ Dương trang điểm nhạt, tươi mát tự nhiên, mặc cái áo len sáng màu vàng, áo khoác màu trắng, và cái túi xách xinh xắn

năng động chạy đến quán cà phê Hải Vận.

Do không phải là cuối tuần, cũng chưa đến thời gian dùng trà xế chiều, người trong quán cà phê tương đối ít, vào lúc Tần Vũ Dương nhìn thấy khuôn mặt hơi quen ở gần cửa sổ bên cạnh, cảm thấy thế giới này thật sự là không thể tin được. Cô không tin nhìn chăm chăm vào vài chỗ ngồi bên cửa sổ, ngoại trừ một mình anh ta cũng không có ai khác. Cô cúi đầu nhìn thoáng qua thời gian, hai giờ năm mươi tám, hẳn là anh ta rồi. Nhưng làm sao lại là anh ta chứ?

Hà Văn Hiên vẻ mặt tươi cười nhìn cô đến gần, Tần Vũ Dương vẻ mặt thấy chết không sờn.

"Anh là bác sĩ?" Tần Vũ Dương có chút bất đắc dĩ vỗ trán.

Hà Văn Hiên thì là một bộ dạng sớm đã lường trước được: "Sao, không giống?"

Bây giờ Tần Vũ Dương vạn phần hối hận lúc ấy sao không có hỏi tên của đối phương, nếu như biết rõ đối phương là Hà Văn Hiên, nhất định đánh chết cô, cô cũng không đến cho người này leo cây luôn.

Tần Vũ Dương thay đổi thành vẻ mặt nghề nghiệp mỉm cười: "Hà tổng, thật là ngại, tôi nghĩ, chúng ta không cần thiết phải nói thêm gì nữa đâu."

Hà Văn Hiên chậm rãi khuấy cà phê trước mặt: "Nếu đã đến đây, cần gì phải đi vội như vậy? Tôi không nghĩ đến em gái của đàn chị Tần sẽ là cô."

Tần Vũ Dương cắn cắn môi: "Tôi cũng không nghĩ tới anh sẽ là bác sĩ kia."

Hà Văn Hiên nhìn Tần Vũ Dương đứng ngồi có vẻ khó yên ổn, từ từ mở miệng: "Xem ra, cô Tần đối với tôi không hài lòng?"

Tần Vũ Dương hết chỗ nói rồi.

Hà Văn Hiên? Hải lòng? Ngày đó, anh ta không phải đã biết mình và Cố Mặc Hàm từng cùng nhau qua lại sao.

Hà Văn Hiên lên tiếng lần nữa: "Nếu đã không thích tôi, vậy cô Tần cảm thấy Mặc Hàm như thế nào?"

Tần Vũ Dương lập tức nóng nảy, cực kỳ giận dữ nói: "Hà tổng, xin lỗi, tôi còn có việc đi trước."

Nói xong đứng dậy rời khỏi quán cà phê.

Hà Văn Hiên nhìn bóng lưng đã đi xa, lấy điện thoại ra gọi dãy số của một người.

Tần Vũ Dương từ trước tới giờ không nghĩ đến lần đầu tiên xe mắt của mình lại trải qua như vậy, thật sự là xuất sư vị tiếp thân tiên tử, trường sử anh hùng lệ mãn khâm [1].

Tần Vũ Dương rút ra được kinh nghiệm thất bại của lần đầu tiên, khi bà Tần lại lần nữa bảo cô đi xem mắt, cô cẩn thận hỏi tên của đối phương, gia thế, kinh nghiệm, xác định mình và anh ta quả thực không biết nhau hơn nữa không thể nào có cái gì cùng đồng thời xuất hiện thì mới đáp ứng đi, địa điểm lại là quán cà phê Hải Vận.

Tần Vũ Dương nhìn trước mặt cái người có ngũ quan chỉ tính là đoan chính này, từ lúc ngồi xuống thì sau đó người đàn ông liền mở Laptop ra bắt đầu lạch tạch đánh chữ cũng chưa từng nhìn cô được vài lần, lại nghĩ lời của Lãnh Thanh Thu thật là có đạo lý, cô nghĩ cô đã gặp được "Trương Giang Nam" [2] trong truyền thuyết.

Sau một lúc lâu, Trương Giang Nam động tác chưa thay đổi mở miệng: "Cô trước tự giới thiệu mình một chút đi!"

Tự giới thiệu mình? Tần Vũ Dương sửng sốt. Cô tìm được cái cảm giác phỏng vấn trước đây, cảnh tượng này, thật là giống y.

Tần Vũ Dương vừa mới cầm xách tay chuẩn bị rời đi thì chợt nhớ tới lời cảnh cáo của bà Tần, cô lại uể oải ngồi trở lại, giới thiệu đơn giản một chút về mình.

"Cũng được đấy, tôi xem như cơ bản hài lòng với cô, cô có mang theo chứng minh thư không?" Trương Giang Nam nghe xong vẫn như cũ cúi đầu đánh chữ.

"Chứng minh thư?" Tần Vũ Dương cảm giác mình hoàn toàn theo không kịp tiết tấu suy nghĩ của anh ta.

Trương Giang Nam đưa tay nhìn thoáng qua đồng hồ, cuối cùng nhìn Tần Vũ Dương nói: "Cục dân chính còn chưa có tan tầm, chúng ta bây giờ đi chứng nhận thôi!"

Tần Vũ Dương chết lặng người, cảm giác mình không cách nào khai thông được với người đàn ông trước mặt này.

Qua một lúc, Tần Vũ Dương thu hồi lại biểu tình giật mình, vẻ mặt tươi cười sáng lạn nói với anh ta: "Có thể, chỉ có điều, trước khi đi tôi có mấy lời muốn nói rõ ràng với anh. Tôi nói, tôi làm bên tiêu thụ, có đôi khi vì thành tích và khách hàng sẽ có một chút...", Tần Vũ Dương dừng một chút rồi nói tiếp, "Anh hiểu mà, tôi không biết anh có để ý hay không?"

Lần này đổi lại Trương Giang Nam ngẩn người, trong ánh mắt của anh ta từ từ hiện ra sự chán ghét không thềm che dấu, đóng lại máy tính dùng tốc độ gió lốc đi trước.

Tần Vũ Dương che miệng cười đến xiêu vẹo.

"Sao vậy, chuyện đem đối tượng xem mắt dọa đi mất là một việc khiến cho em vui vẻ đến như vậy sao?" Một đạo thanh âm hài hước mà quen thuộc vang lên.

Tần Vũ Dương ngừng cười đột ngột quay đầu lại, là Cố Mặc Hàm, gần một tháng không gặp, sắc mặt anh ấy có một chút tái nhợt, góc cạnh trên mặt càng thêm rõ ràng. Tai nạn xe là thật đi. Tần Vũ Dương vô ý thức thở phào nhẹ nhõm, thì ra là không phải vì Triệu Tịch Vũ mà anh ấy mới lỡ hẹn. Sau đó, cô lại bị hù dọa bởi cái ý nghĩ này của mình.

Cố Mặc Hàm nhìn cô từ giạt mình đến ngạc nhiên mừng rỡ, sau đó lại là vẻ mặt ảo não, hình ảnh biểu cảm sinh động trên mặt, từ từ cong khóe miệng lên.

Tần Vũ Dương cau mày lại nhìn anh, cảm thấy sao mình vừa gặp anh lại mất khống chế như vậy.

"Không có gì, tôi đi trước." Nói xong chạy trốn chết.

Cố Mặc Hàm nhìn bóng lưng kia nhanh chóng biến mất, có một chút bất đắc dĩ.

Tần Vũ Dương chỉ muốn nắm chắc thời gian rời đi nhưng không nghĩ tới vì sao Cố Mặc Hàm biết rõ Trương Giang Nam kia là đối tượng xem mắt của cô, mà anh ấy vì sao cũng có mặt tại đó.

- _____ [2] Trương Giang Nam: chỉ sự tập hợp ở khu Park công nghệ cao Trương Giang, Thượng Hải với nền khoa học kỹ thuật có sẵn, thường ru rú trong nhà, làm việc chăm chỉ, biểu đạt vụng về. Tiền lương bọn họ rất cao, nhưng không quá tiêu phí. Đặc biệt bản thân bọn họ có sự lãng mạn, nhưng lại khó theo đuổi một cô gái yêu thích, chỉ số IQ của bọn họ rất cao, nhưng ý nghĩ lại đơn giản. Họ được tùy tiện khái niệm như là các anh chàng luộm thuộm. (Theo Baidu)

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Bạn Cũ

Tối hôm đó Tần Vũ Dương nằm trên giường trong phòng ngủ nhà của Lãnh Thanh Thu lòng đầy căm phẫn sinh động thuật lại hai lần kinh nghiệm xem mắt của cô. Lãnh Thanh Thu nghe xong có phần không cho là đúng: "Như vậy thôi?"

Tần Vũ Dương rất thất bại vùi đầu vào trong gối.

Mẹ của Lãnh Thanh Thu gõ cửa, bưng một khay nước trái cây đi vào.

"Vũ Dương à, đến uống chút nước trái cây đi." Bà Lãnh cười nói với Tần Vũ Dương.

Tần Vũ Dương lập tức đứng lên nhận khay trái cây, lễ phép cười: "Cảm ơn bác gái."

Bà Lãnh có chút muốn nói lại thôi: "Vũ Dương, công ty của con có chàng trai nào phù hợp hay không, tuổi Thanh Thu cũng không còn nhỏ, cũng nên tìm bạn trai. Ánh mắt của con tốt, giúp cô giới thiệu một người đi."

Tần Vũ Dương là ai, có hơi chút sững sốt lập tức phản ứng lại hơn nữa miệng đầy đồng ý: "Được ạ, con biết một người, gọi là Thạch Lỗi, trông rất đẹp trai mà người cũng tốt, hôm nào con giới thiệu hai người bọn họ làm quen, cô cứ yên tâm." Nói xong tự tiểu phi tiểu liếc mắt Lãnh Thanh Thu.

Bà Lãnh vẻ mặt tươi cười đi ra ngoài. Tần Vũ Dương đi tới đóng cửa kỹ lại, sau khi trở lại thay đổi sự chán chường vừa rồi, cười xấu xa nhìn cô: "Được lắm, chị gái Lãnh, cô đây làm công tác giữ bí mật thật giỏi nha? Gần hai tháng rồi, người mẹ thân yêu của cô còn không biết sự tồn tại của Thạch Lỗi?"

Lãnh Thanh Thu vẻ mặt bà hoàng cầm cây tăm xuyên vào một miếng táo, chậm chạp nói: "Cảnh tượng sau lưng đều là dơ bẩn, chẳng qua chính là một con nhà giàu, ăn chơi đàng điếm, hoang dâm vô độ, xa hoa dâm dật, ngang ngược bá đạo..."

Tần Vũ Dương hai tay giao nhau: "Ngừng! Lãnh Thanh Thu, không cần lại khoe khoang thành ngữ cô học được. Khi một người phụ nữ tự ti, thường thường sẽ dùng lời nói ác độc nhất công kích người đàn ông theo đuổi cô ta, để cho bọn họ biết khó mà lui. Cậu cảm thấy anh ta chưa đủ tốt, hay cảm thấy, cậu không xứng với anh ta?"

Tần Vũ Dương nói xong vẻ mặt thâm thúy nhìn người phụ nữ chưa thông suốt này.

Lãnh Thanh Thu hung hăng đem cây tăm cắm trên trái táo, ngẩng đầu ra sức trừng mắt nhìn Tần Vũ Dương một cái.

Tần Vũ Dương đi từng bước đến bên cạnh Lãnh Thanh Thu, ôm cả bả vai của cô, nhìn thế giới đen như mực ngoài cửa sổ, chậm rãi mở miệng: "Phụ nữ hả, đừng cho một người chủ động quá lâu, chủ động quá lâu anh ta cũng sẽ mệt mỏi, khi lòng mệt mỏi đến không chịu nổi, anh ta cũng sẽ rời đi, mặc dù anh ta vẫn yêu cậu. Chờ khi cậu muốn quay đầu lại, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của anh ta. Tình yêu, từ trước tới nay đều là chuyện của hai người, cùng tiền tài, lợi ích, gia thế, bối cảnh, không có bất cứ quan hệ nào, chỉ liên quan đến cậu cùng anh ta yêu hay không yêu thôi. Một đời của người phụ nữ có thể gặp được một người đàn ông yêu cô không phải rất may mắn sao, hãy biết quý trọng cho tốt! Buông xuống được thì nên

buông, quý trọng thì nên quý trọng, Lãnh Thanh Thu, cậu phải tin tưởng, cậu ở trong mắt Thạch Lỗi là tốt nhất, tình yêu của hai người, không có xứng hay không xứng, mà chỉ có yêu hay không yêu. Cậu đã từng nghĩ tới, bây giờ cậu làm cái gì cũng có thể, chẳng qua là ỷ vào anh ta yêu cậu, mà cái kia cũng lại là nguyên nhân duy nhất để cho anh ta trở nên hèn mọn."

Lãnh Thanh Thu tựa đầu vào vai của Tần Vũ Dương, nhắm mắt lại, một giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt chảy xuống.

Tần Vũ Dương vừa về đến nhà liền nhận được điện thoại của mẹ.

"Vũ Dương, ngày mai con có thời gian rảnh không?"

"Mẹ, lại xem mắt à? Thôi đi, ngài giới thiệu cho con toàn là những người gì đâu?"

"Lần này mẹ đã xem rồi, rất khá, là con trai của đồng nghiệp mẹ, là một luật sư. Chính là dì Trần đó, còn nhớ không?"

"Dì Trần?"

"Đúng rồi, còn nhớ không?"

"Dì Trần? Dạ, không biết."

"Con đứa nhỏ này, đứa bé này hai năm trước mẹ đã gặp qua, điều kiện rất tốt, con nhất định phải đi."

"Là một luật sư? Vậy sau này ly hôn con chẳng phải là không chiếm được tiện nghi gì sao?"

"Tần Vũ Dương!" Bên kia bà Tần dĩ nhiên đã phát cáu, mơ hồ còn nghe được ông Tần đang khuyên bà.

Tần Vũ Dương lập tức trương ra khuôn mặt tươi cười: "Mẹ à mẹ à, con vừa nói chơi thôi, mẹ đừng nóng giận, ngày mai con nhất định sẽ đi." Tần Vũ Dương từ nhỏ đến lớn luôn dũng cảm nhận sai với bà Tần, kiên quyết không thay đổi, bà Tần cũng hết cách với cô.

Ngày hôm sau, mặt trời chiếu rực rỡ, nhiệt độ có chỗ đã tăng trở lại, sau khi Tần Vũ Dương ngủ hết buổi trưa, thì tắm rửa thay quần áo, gọi xe đến trước quán cà phê Hải Vận. Đúng vậy, vẫn là chỗ đó.

Tần Vũ Dương ngồi ở gần cửa sổ, người phục vụ nam trẻ kia rõ ràng còn nhớ rõ cô, nụ cười so với hai lần trước càng sáng lạn một chút. Tần Vũ Dương gọi một ly Mocha, buổi chiều vào mùa đông, Tần Vũ Dương tắm mình dưới ánh mặt trời, còn mang theo vẻ lười biếng sau giấc ngủ trưa, cà phê nóng, thơm ngát, nguyên chất, hòa tan với sữa tươi ấm áp và sự ngọt ngào của nước chocolate, vào miệng thì tinh khiết và thơm, mùi vị đậm đà, dư vị kéo dài.

Ngay khi Tần Vũ Dương buồn ngủ thì bên tai truyền đến giọng nam ôn nhu lễ phép: "Xin hỏi, là cô Tần sao?"

Tần Vũ Dương theo bản năng mở mắt ra, liền đụng vào một đôi mắt mang theo ý cười, ánh mặt trời chiếu vào trên cả mặt anh ta, ngũ quan tuần tú, khóe miệng hơi nhếch lên, trên gương mặt bên phải còn có một lúm đồng tiền nhỏ.

Tần Vũ Dương mở trừng hai mắt, từ từ bật cười: "Là anh?"

Người đàn ông anh tuấn ngồi đối diện với Tần Vũ Dương, nụ cười sâu hơn: "Tôi là Trình Húc."

Tần Vũ Dương thật không ngờ có thể lần thứ hai gặp lại người đàn ông này.

Đó là lúc Tần Vũ Dương tốt nghiệp đại học không lâu, khi mới vừa gia nhập Đảng Đạt, không có ai dạy cô làm như thế nào, mọi người đều là coi trọng thành tích, còn dạy người khác nhất định cùng cô cạnh tranh.

Đó là khi Tần Vũ Dương một mình đảm nhiệm danh sách đầu tiên, ngày đó cô đi hỏi thăm giám đốc của công ty đối phương nhưng lại một lần nữa ở phòng tiếp khách đợi suốt một buổi sáng, ngày hè chói chang, tay chân của cô lạnh ngắt, không có ai tới gặp cô, đây đã là lần thứ ba. Bởi vì là người mới, cho nên không ai nguyện ý tin tưởng cô, không ai nguyện ý mạo hiểm cho cô cơ hội. Khi cô đi ra tòa nhà văn phòng, trong lòng vô cùng uất ức, nghĩ đến sau khi trở về các đồng nghiệp sẽ lộ ra vẻ mặt cười nhạo, sự thóa mạ của chủ quản, lòng của Tần Vũ Dương như tro bụi, mấy ngày liên tiếp áp lực và tự tôn bị tổn thương làm cho nước mắt rất nhanh tràn đầy cả hốc mắt. Tần Vũ Dương đi đến dưới bóng cây bên cạnh, từ từ ngồi xổm trên đất, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, rất nhanh biến thành biển cả mênh mông. Tần Vũ Dương hung hăng cắn môi, không để cho mình khóc thành tiếng. Tần Vũ Dương đột nhiên bắt đầu nhớ đến Cố Mặc Hàm, nhớ đến cái người đàn ông khiến cho cô vừa yêu vừa hận kia. Mỗi lần cô gặp phải khó khăn Cố Mặc Hàm cũng sẽ giúp cô phân tích, bất kể cô nhìn vấn đề phức tạp đến cỡ nào, trải qua phân tích của anh cũng sẽ giải quyết dễ dàng hơn. Mỗi khi cô đau lòng khổ sở, anh cũng sẽ ôm chặt cô, an ủi cô. Khóc đến cuối cùng Tần Vũ Dương cũng không biết mình rốt cuộc là bởi vì chuyện công việc mà khóc, hay là bởi vì Cố Mặc Hàm mà khóc.

Trước mắt thoáng hiện lên đủ loại giày, không có dừng lại, đột nhiên một đôi giày da màu đen đang đi thì quay lại, dừng ở trước mặt Tần Vũ Dương, sau đó một gói khăn giấy xuất hiện trong tầm mắt.

Tần Vũ Dương ngẩng lên hé ra khuôn mặt khóc thành con mèo hoa nhỏ, đôi mắt đẫm lệ mông lung nhìn người trước mắt. Đó là một người đàn ông tây tranh giày da trẻ tuổi, thoạt nhìn so với Tần Vũ Dương không lớn hơn

mấy tuổi. Ngày đó ánh mặt trời cũng rất rực rỡ, xuyên qua lá cây xanh um tươi tốt chiếu xuống. Trình Húc ngày đó cũng là cười nhìn Tần Vũ Dương.

Anh ta thấy Tần Vũ Dương ngây ngốc nhìn anh ta, thì đưa đến khăn giấy, ôn nhu nói: "Đừng khóc, mau lau đi."

Tần Vũ Dương sững sờ nhận lấy khăn giấy, bởi vì ngồi xồm đã lâu chân rất tê, cô dựa vào cây bên cạnh từ từ đứng lên. Cúi đầu lấy ra một tờ khăn giấy lau lau nước mắt và nước mũi. Thật sự là không hề có hình tượng khí chất gì. Sau đó ngẩng đầu lên nhìn Trình Húc. Dưới tầng chùm tầng chùm ánh sáng mặt trời chiếu xuống thì Trình Húc cười sáng lạn với cô, rồi sau đó xoay người rời đi.

Tần Vũ Dương vẫn như cũ không có kịp phản ứng, nhưng đã không còn rơi lệ, giống như tất cả bi thương và khổ sở đều theo nước mắt chảy đi. Cô nắm gói khăn giấy kia cũng biến mất ở trong đám đông.

Mặc dù lúc đó Trình Húc cũng không có cho cô sự giúp đỡ thực chất, thậm chí một câu khích lệ theo tính chất cũng không có, nhưng Tần Vũ Dương vẫn là nhớ rõ ánh mặt trời ngày đó, nhớ rõ vẻ mặt nụ cười rực rỡ của người đàn ông xa lạ ngày đó. Sự giúp đỡ được người xa lạ đưa ra, cho dù chỉ là một chút cũng là làm cho người ta khó quên, sau này Tần Vũ Dương từ từ trưởng thành lên, nhưng mỗi khi nhớ tới tình cảnh ngày đó, thì luôn cảm thấy ấm áp, đồng thời khích lệ bản thân, không có gì đáng ngại nữa, ánh mặt trời ngày mai vẫn rực rỡ như cũ.

Tần Vũ Dương nhìn người đàn ông đang cười trước mắt này, cô nghĩ duyên phận giữa người với người thật sự là kỳ diệu.

Trình Húc vẫn còn duy trì nụ cười tươi tắn đó: "Không nghĩ tới cô còn nhớ rõ tôi."

"Anh so với mấy năm trước cũng không có thay đổi gì, tôi đương nhiên nhớ rõ. Khi đó, thật sự là cảm ơn anh." Nói xong lời cuối cùng Tần Vũ

Dương có chút then thùng.

"Cô trái lại thay đổi rất lớn, xem ra đã không còn là cô gái nhỏ khóc nhè lúc trước cái kia rồi."

Tần Vũ Dương cảm thấy những lời này nghe đầy mùi vị trêu tức, nhưng Trình Húc vẫn như cũ duy trì nụ cười vô hại cả người lẫn vật.

Tần Vũ Dương nghiêng đầu nghịch ngợm nói: "Nhìn diện mạo tuổi trẻ anh tuấn tài giỏi của anh, lại đẹp trai, nghề nghiệp cũng tốt, phẩm chất không tồi, tiền tài thì, khẳng định cũng không thiếu, vậy sao anh lại không có bạn gái nhỉ?"

Trình Húc dùng ngữ điệu giống vậy trả lời cô: "Cô rất xinh đẹp, vóc người chuẩn, tính tình không tệ, vậy sao cũng không có bạn trai?"

Tần Vũ Dương ý thức được cùng luật sư múa mép khua môi đúng là chiếm không được bất kỳ tiện nghi nào, bề ngoài của Trình Húc thì vô hại, nhưng một giọt tâm tư cũng không thể xâm phạm được.

Ở vị trí gần cửa sổ, dưới ánh mặt trời một đôi nam anh tuấn nữ xinh đẹp đang trò chuyện với nhau thật vui vẻ, người đi đường nhìn cũng thấy rất đẹp mắt, nhưng một màn này đối với Cố Mặc Hàm đang ngồi trong xe ở góc đường kia mà nói, lại thấy thế nào cũng thật chướng mắt.

Hôm nay anh đi bệnh viện kiểm tra lại cơ thể, trên đường trở về công ty thì thấy một màn như vậy, lập tức bảo lái xe dừng lại. Anh nhìn nụ cười của Tần Vũ Dương phát ra từ nội tâm, thì rất chán nản. Chẳng phải trước đây, Tần Vũ Dương cũng cười với anh như vậy sao, mà bây giờ, Tần Vũ Dương lại đối với anh tránh né e sợ còn không kịp, cố gắng phân rõ giới hạn, coi như là cười, cũng chỉ là nụ cười hư tình giả ý trên thương trường. Khoảng cách như vậy khiến cho anh hoảng hốt, anh thấy không rõ lòng của Tần Vũ Dương, không biết cô nghĩ muốn cái gì, anh không thể ép buộc đem cô giữ ở bên người, lúc nghe được Hà Văn Hiên nói cho anh biết Tần Vũ Dương

đã đi xem mắt, anh vốn định buông tay để cho cô hạnh phúc, nhưng khi thực sự thấy cô cười với người khác, trái tim lại rất đau.

Một lát sau Cố Mặc Hàm bảo lái xe chạy đi, trở lại công ty, lộ ra sắc mặt u ám đi vào văn phòng.

Mạc Sính Dã và Doãn Đông Tuân đứng lúc thấy một màn như vậy. Mạc Sính Dã huých Doãn Đông Tuân một cái: "Này, lúc đi ra ngoài thì còn trời quang mây đặng, sao lúc trở lại liền đổi thành mây đen đầy trời vậy?"

Doãn Đông Tuân nhìn nhìn cánh cửa văn phòng được khép kín bí hiểm nói: "Nói như vậy, trong lòng một người đàn ông không tốt chỉ có hai nguyên nhân, một là tiền tài quyền thế, còn lại là phụ nữ, cậu cảm thấy Hàm Tử thuộc loại nào?"

Vẻ mặt như đã hiểu rõ của Mạc Sính Dã: "A, nhất định là phụ nữ rồi!"

Doãn Đông Tuân gật đầu nhẹ: "Trẻ nhỏ dễ dạy."

Sau khi Tần Vũ Dương và Trình Húc hàn huyên được một lúc, liền đi khỏi quán cà phê. Tại cửa quán cà phê Trình Húc lịch sự hỏi: "Chúng ta kế tiếp là về nhà, hay là tiến hành bước hai của xem mắt, đi ăn cơm không?"

Tần Vũ Dương cảm thấy cùng Trình Húc một chỗ không có áp lực rất thoải mái, liền không hề giả mồm: "Vậy thì đi ăn cơm thôi, anh mời."

"Vinh hạnh vô cùng."

Cơm tối là ăn ở một nhà hàng đồ cay Tứ Xuyên, nghe nói nguyên liệu nấu ăn đều là từ Tứ Xuyên vận chuyển tới đây, cách làm hương vị cũng chính hiệu, cho nên mỗi ngày đều đông nghịt, hôm nay bọn họ đi tương đối sớm nên còn chỗ.

Chuyện sau đó làm cho Tần Vũ Dương hiểu rõ cố nhân thật không lừa người.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Cực Phẩm Xem Mắt

Đặc điểm của món cay Tứ Xuyên là tê, cay, thơm, tươi, dầu nhiều, vị nồng, Tần Vũ Dương và Lãnh Thanh Thu đều có tình yêu thủy chung đối với mùi vị này, trên cơ bản mỗi tháng cũng sẽ tới nơi này giải cơn đờ thèm, nhưng sau khi ăn xong lại sẽ bị nhiệt, mà các cô lại đối với món cay Tứ Xuyên vẫn có một loại nhiệt tình không hiểu được.

Lúc gọi thức ăn Trình Húc đem tờ thực đơn đưa cho Tần Vũ Dương, trải qua sự tiếp xúc qua một buổi chiều, Tần Vũ Dương cảm thấy Trình Húc cái người này thật là một người đàn ông tốt hiếm có, tiếp nhận thực đơn gọi vài món ăn: cá chần nước sôi, thịt băm hương cá, mao huyết vụng, thịt thỏ tê cay, thịt kho, phổi phụ thê.

"Xin hỏi muốn gọi đồ uống gì?" Nhân viên phục vụ vừa ghi vừa hỏi.

Trình Húc nhìn nhìn Tần Vũ Dương, Tần Vũ Dương nhún vai bày tỏ không sao cả.

"VẬY VƯƠNG LÃO CÁT [1] ĐI." Trình Húc mỉm cười nói với nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ nữ thấy nụ cười của Trình Húc lập tức đỏ mặt, cầm vội thực đơn hấp tấp đi.

Tần Vũ Dương nhú mào, lại một người gieo họa nữa.

Tần Vũ Dương nâng một cánh tay chống cằm, ngừng mắt nhìn Trình Húc. Trình Húc ngược lại về mặt thản nhiên nhìn cô: "Sao vậy?"

Tần Vũ Dương cười cười: "Tôi có thể hỏi anh năm nay bao nhiêu tuổi không?"

Trình Húc cầm ấm trà trên bàn vừa rót cho Tần Vũ Dương vừa trả lời: "33, có vấn đề gì không?"

Tần Vũ Dương nghiêng đầu: "33? Tôi nghĩ đàn ông ở tuổi này hẳn là sớm lập gia đình, hơn nữa dưới tình huống bình thường còn là cha của một đứa con rồi, vì sao anh vẫn còn đi xem mắt?"

Trình Húc để ấm trà xuống, không đáp mà hỏi ngược lại: "Vậy còn cô, cô cũng không còn trẻ vì sao còn không có bạn trai?"

Tần Vũ Dương cảm thấy cùng một luật sư nói chuyện thật sự rất tốn sức: "Luật sư Trình, anh có thể đừng mỗi lần đều lấy vấn đề tôi hỏi anh để hỏi lại tôi được không?"

Trình Húc nở nụ cười thành thật trả lời: "Trước kia từng có một bạn gái quan hệ rất tốt, khi đó sự nghiệp của tôi vừa mới khởi sắc, bởi vì điều kiện công việc không thể luôn ở bên cô ấy, cô ấy rất có ý kiến, hai người luôn gây gỗ, ngày càng nhiều nên tình cảm liền phai nhạt, từ từ rồi chia tay. Thực ra công việc luật sư bề bộn nhiều việc, không có thời gian nghỉ ngơi cố định, tôi khi đó cảm giác mình không thể cho được thứ mà một người phụ nữ muốn, cho nên vẫn không có tìm nữa, cho tới bây giờ, tôi cảm thấy cũng đến lúc có gia đình, cho nên..."

Tần Vũ Dương gật đầu: "Anh thật đúng là... Ừ, vậy câu kia nói như thế nào nhỉ, vì muốn kết hôn nên kết hôn."

Trình Húc không thể phủ định.

"Theo lý, anh muốn kết hôn hẳn là có rất nhiều phụ nữ nguyện ý đó, anh vì sao lại phải xem mắt thế?"

"Xem mắt có gì không tốt? Hơn nữa tôi không hi vọng cuộc sống và công việc của tôi luôn phải nhập làm một."

"Đã hiểu."

Món ăn lần lượt được đưa lên, cùng một sắc hồng, khi ăn dậy lên hương vị thềm muồn, Tần Vũ Dương ăn rất vui vẻ.

Trình Húc ăn vài miếng sau đó ngẩng đầu nhìn cô gái đang ăn hào hứng bồng bồng trước mặt này, bởi vì ăn cay nên hai má đỏ bừng, trên cái trán mướt và chóp mũi xinh xắn toát ra mồ hôi tinh tế, đôi môi ăn nên hồng hồng, xinh đẹp ướt át, thỉnh thoảng bị cay nên hít vào một hơi, tình cờ ngẩng đầu nói chuyện trong ánh mắt có dòng ánh sáng lưu chuyển, tim của anh chợt trở nên rất mềm mại.

Lúc mẹ cầm lấy tấm hình của Tần Vũ Dương đưa anh xem, anh liền nhận ra cô. Tấm hình kia hẳn là chụp lúc đại học, khuôn mặt của cô lộ ra sự tươi tắn sạch sẽ, mang theo sức sống và đường hoàng của tuổi trẻ, trên người là váy chiffon ngăn theo gió phiêu lãng. Thực ra anh liên tục gạt bỏ xem mắt, nhưng không biết vì sao khi xem tấm hình này lại đồng ý. Càng làm cho anh hoang mang chính là vì sao anh vẫn còn có thể nhớ rõ cô? Rõ ràng chỉ là tiếp xúc vài phút, vả lại cô lúc ấy không hề hình tượng đáng nói gì, mà vì sao khi xem tấm hình này thì chuyện cũ trong đầu lại bỗng nhiên hiện lên?

Ở trong quán cà phê khi nhìn thấy cô như con mèo đang nhắm mắt lại phơi nắng, vẻ mặt thỏa mãn, nhìn thấy anh, trong mắt hiện lên sự giật mình, sau đó thì vẻ mặt tràn đầy sự vui vẻ, trước khi anh đến cũng không xác định cô có còn nhớ anh hay không, bây giờ nhìn lại hẳn là cô còn nhớ rõ. Vẫn là khuôn mặt trẻ tuổi kia, có thể là trải qua sự thử thách trong cuộc sống, cô

đã học được cách trang điểm vẽ mặt thân nhiên như bức tranh, trang phục trang nhã vừa người làm cô tôn lên sự nổi bật nhiều mặt. Cô không còn là cô gái nhỏ ngồi xõm dưới đất khóc đến rồi tinh rồi mù như năm đó nữa, từ cử chỉ cách ăn nói của cô, Trình Húc nhìn ra sự thông minh và khéo léo của Tần Vũ Dương, so với anh Tần Vũ Dương nhỏ hơn sáu tuổi như một dòng suối trong suốt ngọt ngào chảy vào trong lòng của anh.

Tần Vũ Dương khua tay về Trình Húc: "Này, luật sư Trình?"

Trình Húc lấy lại tinh thần cười cười: "Gọi tôi là Trình Húc đi, tôi cũng không gọi cô là cô Tần nữa, gọi cô là Vũ Dương."

Tần Vũ Dương mở trừng hai mắt: "Trình Húc? Được rồi!"

Tần Vũ Dương còn muốn nói điều gì đó, thì nghe được ở đằng sau là giọng con gái nũng nịu của một người quen: "Tần học tử?"

Tần Vũ Dương cúi đầu xuống hít một hơi thật sâu, từ từ thở ra, nhắm mắt lại rồi lại mở ra, sau đó khoe ra nụ cười sáng lạn đứng lên quay đầu lại chào hỏi với Triệu Tịch Vũ: "Thật là khéo nha, cô Triệu."

Trình Húc nhìn một loạt vẻ mặt động tác của Tần Vũ Dương, khoe miệng cười càng sâu hơn.

"Tần học tử không cần khách khí vậy, gọi tôi là Tịch Vũ được rồi, gọi cô Triệu thấy xa cách quá đó."

Tần Vũ Dương nụ cười không thay đổi nhìn Triệu Tịch Vũ: "Tôi và cô cũng không thân, vẫn gọi là cô Triệu thì tốt hơn."

Tần Vũ Dương phát hiện một cái quy luật, Triệu Tịch Vũ dưới bình tình huống thường sẽ mang theo nụ cười đối trá gọi cô là "Tần tổng", khi không vui sẽ tức giận gọi cô là "Tần Vũ Dương", mỗi khi cô ta tính kế hoặc là lúc Tần Vũ Dương đã làm chuyện gì hợp với ý cô ta thì sẽ thân thiết gọi cô là

"Học tử", mà mỗi lần nghe Triệu Tịch Vũ nói câu "Học tử" này, Tần Vũ Dương lúc nào cả người cũng không thoải mái.

Triệu Tịch Vũ không nghĩ tới Tần Vũ Dương ở trước mặt người khác lại không nề mặt mình như vậy, có chút ngượng ngùng nói sang chuyện khác: "Vị tiên sinh này là ai vậy, đàn chị không giới thiệu với tôi một chút sao?"

Nói xong không đợi Tần Vũ Dương phản ứng liền chìa tay ra với Trình Húc: "Xin chào, tôi tên là Triệu Tịch Vũ, là học muội của đàn chị Tần."

Trình Húc tạo một diện mạo là người khiêm tốn đứng lên cùng Triệu Tịch Vũ nắm tay: "Xin chào, cô Triệu, tôi tên là Trình Húc."

"Tiên sinh Trình đây là bạn trai của đàn chị sao? Anh chị thoát nhìn thật xứng đôi."

Tần Vũ Dương rất cuộc biết câu này mới là lời muốn nói nhất của Triệu Tịch Vũ, cô dùng sức nhìn xuống sự kích động đến phần nộ.

"Cô Triệu nghĩ quá nhiều rồi, chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường thôi."

Triệu Tịch Vũ không có được câu trả lời mình muốn có chút thất vọng, qua quýt tạm biệt rồi rời đi.

Lúc Triệu Tịch Vũ từ toilet đi ra thì thấy được Tần Vũ Dương, đối diện cô ta là vẻ mặt ôn nhu của người đàn ông đang nhìn Tần Vũ Dương, cô không chút suy nghĩ liền đi tới, cô muốn biết người đàn ông này và Tần Vũ Dương có quan hệ gì. Nếu như là quan hệ bạn trai bạn gái, thì cô và Cố Mặc Hàm có phải còn có một tia hi vọng hay không?

Tần Vũ Dương lần nữa ngồi xuống, cầm lấy chiếc đũa muốn tiếp tục ăn, lại không hứng thú nữa.

"Sao vậy, nhìn cô thật giống như đối với người học muội xinh đẹp này không có cảm tình gì nha." Trình Húc rót ly nước cho Tần Vũ Dương.

Tần Vũ Dương trêu chọc nhìn anh ta: "Anh xem trúng cô ta? Tôi cho anh biết, anh đừng xem thường cô họ Triệu kia, kỳ thật cô ta là Chu Chỉ Nhược."

Trình Húc nặng nề cười ra tiếng: "Thì ra cô ta đoạt Trương Vô Kỵ của cô?"

Tần Vũ Dương trợn mắt liếc anh một cái không nói thêm gì, Trình Húc cũng không hỏi nữa.

Một bữa cơm bởi vì khách không mời Triệu Tịch Vũ mà sớm kết thúc, Trình Húc đưa Tần Vũ Dương đến dưới tầng nhà cô, Tần Vũ Dương và anh ta chào tạm biệt chuẩn bị xuống xe.

"Đến nơi rồi, hôm nay cảm ơn bữa tối của anh, bye bye."

"Vũ Dương, cô không biết sau khi xem mắt chấm dứt đôi bên nam nữ có cảm tình với nhau thì cần phải lưu số để tiến thêm một bước là liên lạc với nhau sao?"

Tần Vũ Dương nở nụ cười, nói một dãy số: "Xem mắt coi như xong đi, chúng ta sau này sẽ là bạn bè."

Rất nhanh di động của Tần Vũ Dương vang lên.

"Đây là số của tôi, ra khỏi tòa án thì bình thường đều mở máy."

Tần Vũ Dương lấy điện thoại lưu lại sau khi xuống xe cười nhìn theo anh ta rời đi, sau đó về nhà với sự vui vẻ trong lòng.

Trước khi ngủ thì nhận được điện thoại của bà Tần: "Con gái à, hôm nay như thế nào vậy?"

"Vẫn như vậy thôi."

Bà Tần dừng lại một chút: "Là sao? Không hợp?"

Tần Vũ Dương suy nghĩ một chút, Trình Húc hẳn là một đối tượng xem mắt cực phẩm, bất kỳ một người phụ nữ nào đối với loại cực phẩm này cũng đều sẽ không buông tha đâu, cô và Trình Húc ở cùng một chỗ cũng rất vui vẻ, nhưng chỉ là cùng bạn bè cùng một chỗ vui vẻ thôi, không có cảm giác gì khác.

"Không phải là không hợp, chỉ là... Ôi, mẹ ời, con cũng không biết nên nói như thế nào nữa, cứ như vậy đi, ngày mai con phải đi làm rồi, hôm nay phải ngủ sớm. Con treo trước nha, bye bye."

Tần Vũ Dương dùng tốc độ cực nhanh tắt điện thoại, tránh được sự cầu nhàu của bà Tần. Mới vừa tắt điện thoại thì đã được gửi đến một cái tin nhắn.

"Tôi đã đến nhà, đi ngủ sớm một chút." Là Trình Húc.

Tần Vũ Dương cười rồi nhắn lại một cái: Anh cũng vậy. Sau đó tắt máy đi ngủ.

Trong tòa nhà văn phòng của Phong Hoa nhưng lại đèn đuốc sáng trưng, bao phủ là áp suất cực thấp.

Nhân viên của Phong Hoa cũng biết công ty luôn luôn tuân theo chính là đi làm lúc nào cũng duy trì hiệu suất cao, tuyệt đối không chiếm dụng thời gian tan việc, lại càng thật lâu không có xuất hiện tình huống làm thêm giờ này, mà bây giờ đã muộn rồi, là một ngoại lệ.

Tất cả nhân viên của Phong Hoa từ xế chiều hôm nay đã nhạy cảm bắt được tình huống dị thường, nụ cười mê người luôn có trên mặt của Cố tổng thì hôm nay mặt lại đen giống như vị Thanh Thiên Đại lão gia nổi danh

trong lịch sử kia, từ trong văn phòng của Cố tổng không ngừng tỏa ra hơi lạnh ra bên ngoài, mà ngay cả Lý tổng ngày thường luôn bay lên nhảy xuống mà hôm nay cũng làm việc nghiêm túc chăm chỉ cả ngày. Trước khi tan tầm lại được thông báo họp toàn bộ các cấp cao của công ty cao, tất cả nhân viên hầu như đều hoài nghi Phong Hoa phải sụp đổ rồi.

Sau cuộc họp cấp cao, các ông lớn của từng phòng đều nhăn mày đi ra, rất nhanh mọi người của các phòng đều biết về cuộc họp rồi, thì ra không phải là phá sản, mà là tất cả hạng mục theo lịch trình đều thay đổi trước thời hạn, đồng thời kế hoạch lúc trước nhiệm vụ phải hoàn thành nửa năm lại bị giảm còn ba tháng, kế hoạch hoàn thành nhiệm vụ trong ba tháng giảm xuống làm một tháng, trong lúc nhất thời, tiếng buồn bã khắp nơi, tiếng oán than dậy đất. Nhưng nhìn đến tiền làm thêm giờ và tiền thưởng, mỗi người lại mặt mày hớn hở cười hì hì đi làm việc.

Lúc tan tầm Hà Văn Hiên từ bệnh viện đi ngang qua Phong Hoa thấy được cảnh đèn đuốc sáng trưng trăm năm khó gặp này, anh lập tức dừng xe đi lên xem. Anh vừa vào Phong Hoa liền thấy tất cả mọi người đều bận rộn, Hà Văn Hiên nhìn đồng hồ một cái, chín giờ rưỡi, rất tốt, nhân viên Phong Hoa thật sự là bán mạng.

Sau đó trước văn phòng của Cố Mặc Hàm thấy bốn người đang tụ tập cùng chỗ.

Mạc Sính Dĩ nhỏ giọng lẩm bẩm: "Làm sao đây, cậu ấy thực đang cần tiền gấp hả, phải cần tới không muốn sống như vậy sao?"

Ngay cả Doãn Đông Tuân rất ít phàn nàn cũng xoa mi tâm: "Nếu như là vấn đề tiền bạc làm vậy cũng tốt."

Thạch Lỗi cũng than thở: "Tớ là lo lắng thân thể của cậu ấy, bị thương nặng như vậy, vừa khéo không muốn sống lại lao vào làm việc nữa chứ."

Lý Thanh Viễn đẩy Mạc Sính Dã: "Mạc Mạc, cậu vào bên trong xem một chút đi."

Tướng mạo khí phách của Mạc Sính Dã lại bị gọi thành "Mạc Mạc", cậu ta lập tức nổi đóa: "Nói cho cậu biết không được gọi tớ là Mạc Mạc!"

Lý Thanh Viễn vẻ mặt khinh thường quay đầu giễu cợt cậu ta, lại thấy Hà Văn Hiên: "Ồ kìa, đến đúng lúc thật, cậu vào nhìn Hàm Tử bị làm sao vậy."

Hà Văn Hiên đến gần sau khi nghe được đại khái về tình huống thì đã hiểu rõ: "Tớ nghĩ, tớ biết chuyện gì xảy ra rồi."

Nói xong bốn người xông tới.

Lý Thanh Viễn nhìn cậu ta từ trên xuống dưới, vẻ mặt không tin: "Cậu? Cậu trung bình một tháng cũng không đến Phong Hoa được một lần, cậu biết cái quái gì?"

Hà Văn Hiên công bố đáp án: "Tần Vũ Dương gần đây đi xem mắt."

Bốn người bừng tỉnh hiểu ra. Doãn Đông Tuân nhìn cậu ta: "Tần Vũ Dương xem mắt, làm sao cậu biết?"

"Bởi vì tớ là một trong số những đối tượng xem mắt của cô ta."

Lý Thanh Viễn lập tức nhảy đến, lớn tiếng ồn ào: "Nè, cậu sau lưng bán đứng anh em, thật không phải là người!"

Bốn người cũng là vẻ mặt ghét bỏ nhìn cậu ta, Hà Văn Hiên trợn mắt nhìn bọn họ: "Tớ là loại người như vậy sao, trước khi đi tớ không biết là Tần Vũ Dương nữa kìa."

Lý Thanh Viễn lại la lên: "Hà Văn Hiên, cậu cũng đi xem mắt! Ha ha, cười chết tớ. Giá thị trường của cậu đã kém như vậy sao?"

Năm người lập tức nháo thành nhất đoàn.

- _____

[1] Vương lão cát: một loại trà thảo mộc bên Trung Quốc giống như trà thảo mộc Dr Thanh của mình.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Thố Lộ

Kết thúc một tháng nghỉ phép, nghỉ ngơi và hồi phục xong Tần Vũ Dương đúng giờ xuất hiện ở công ty, sau khi đi làm chuyện thứ nhất chính là chạy đến văn phòng của Đồng sự Tôn.

"Sư phụ, vụ kia giải quyết thế nào rồi?"

"Đã giải quyết xong, biết là ai không?"

"Tôi nếu có thể đoán được cũng không cần mời ngài xuất thủ."

"Trợ lý của cô, Lương Sáng."

Mặc dù Tần Vũ Dương đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng đối với cái kết quả này cô vẫn có chút kinh ngạc: "Là anh ta?"

Trong mắt Tần Vũ Dương, trợ lý Lương là một người thành thật đơn hậu, trên công việc cho tới bây giờ đều là làm tròn hết chức trách, Tần Vũ Dương đã từng rất nhiều lần chứng kiến anh ta ở công ty làm tăng ca đến tận khuya, đối với anh ta, cũng đã dự định giao cho nhiệm vụ quan trọng, không nghĩ tới...

"Muốn biết nguyên nhân không?" Đồng sự Tôn nhìn Tần Vũ Dương.

Tần Vũ Dương nhú mày: "Không muốn."

Đồng sự Tôn đã sớm đoán được tình hình: "Chỉ sợ cô một lần nữa phải tìm một trợ lý. Công ty đã sa thải anh ta, công việc của anh ta còn chưa có người tiếp nhận, vừa lúc gần đây công ty đã tuyển một nhóm người mới, hôm nay có một vòng phỏng vấn, cô đi bộ phận nhân sự nhìn một chút, cô tự chọn một người đi."

Tần Vũ Dương đứng lên: "Được, giờ tôi sẽ đi xem ngay đây."

Khi Tần Vũ Dương đi vào bộ phận nhân sự, nhìn thấy có đứng 7, 8 người ngoài phòng họp, xem ra hẳn là đến phỏng vấn. Tần Vũ Dương giữa một đám người ăn mặc chỉnh tề có chú ý tới một cô gái duy nhất không có mặc trang phục cơ bản kia, tóc ngắn lộn xộn hợp lí, không có vẻ ngoài rất đẹp nhưng lại có vẻ mặt anh khí, làm cho người ta cảm giác chính là: tư thế oai hùng mạnh mẽ. Cô mặc một áo da kiểu ngắn màu nâu, dưới người là một chiếc quần jean bó sát, phối với một đôi giày quân đội kiểu nữ, đứng ở nơi đó lẳng lặng nhìn hướng phòng họp, bình tĩnh tự nhiên, không có như người xung quanh khẩn trương, ồn ào, biểu cảm trên mặt cũng là sự thản nhiên, Tần Vũ Dương cảm thấy cô bé này rất hợp khẩu vị của cô.

Người phụ trách phỏng vấn hôm nay là một vị HR [1] thâm niên của Đàng Đạt, lúc trước chính ông ta đã phỏng vấn Tần Vũ Dương. Nói đến vị HR này, Tần Vũ Dương đối với ông ta lúc nào cũng có một loại cung kính phát ra từ đáy lòng, có lẽ là di chứng phỏng vấn của năm đó, có lẽ là công lực của ông ta quá mạnh mẽ, tóm lại, Tần Vũ Dương ở trước mặt ông ta luôn nề nếp thứ tự.

Cảnh phỏng vấn kinh điển: có vài cái bàn ngồi phía sau là vài vị người phỏng vấn, còn cái bàn đối diện là chỗ ngồi của người được phỏng vấn. Người thứ nhất đi vào là cô nàng model trang điểm quá dày, Tần Vũ Dương cảm thấy cô ta không nên xuất hiện ở nơi này, cô ta hẳn là nên xuất hiện ở những night club xa hoa truy lạc hoặc là xuất hiện ở dọc đường của night club.

Quả nhiên vị HR công lực mạnh mẽ kia lúc cô ta còn chưa ngồi xuống liền mở miệng: "Mời cô đi ra ngoài rửa mặt sạch sẽ rồi hãy vào lại."

Cô nàng model sừng sốt một chút có chút tức giận đi ra ngoài.

Tần Vũ Dương cười cười không tiếng động.

Vị thứ hai đi vào vừa nhìn cũng biết là một con mọt sách. Vừa mở miệng liền giới thiệu mình mình học đại học có danh tiếng thế này, lại đang nghiên cứu sinh có danh tiếng thế kia, khẩu khí ngạo mạn, Tần Vũ Dương biết rõ vị HR này ghét nhất là cái loại này chỉ vì tốt nghiệp ở trường có danh tiếng mà đem thái độ của mình đặt cao hơn người khác, cho nên không hề nghi ngờ, anh bạn này chết vô cùng thảm.

Tần Vũ Dương chợt nghĩ đến trước kia lúc đi học ở trên diễn đàn nhìn qua một bài post: Thanh Hoa có nhà cao tầng, học sinh tự sát đều đi nhảy lầu, cho nên chim ưng bay đến trời cao, Bắc Đại có hồ Vị Danh, học sinh tự sát đều đi nhảy hồ, cho nên là cá bơi vòng cạnh đáy, mà Bắc Đại thì có vạn loại như sương mù tự do ganh đua. Nghĩ đến đó cô nhịn không được mà vui vẻ.

Người thứ ba đi vào cô gái nhìn qua so với hai người trước đều bình thường, nhưng vừa mở miệng ra Tần Vũ Dương liền tan ra, ớn ớn của cô ta làm cả người đều nổi da gà, cô nhìn vài người khác tất cả đều là một bộ dạng toàn thân không được tự nhiên. Sau đó thật sự là nhịn không nổi mới nói.

"Dừng, quý cô này, làm phiền cô đuổi lười thẳng ra rồi hãy nói được không?"

Nói xong, xung quanh có tiếng cười mơ hồ, còn cô bé này lại vẻ mặt lúng túng.

Kế tiếp đi vào vài người trên các phương diện coi như cũng bình thường, người cuối cùng đi vào là cô gái đẹp trung tính kia.

Tần Vũ Dương nhìn sơ qua lý lịch của cô ấy, Liễu Vận Ca, 28 tuổi, kinh nghiệm cũng không tệ lắm. Tần Vũ Dương rất xem trọng cô bé này, cho nên khi phỏng vấn vô cùng chú ý cô ấy, lúc phỏng vấn cô ấy vẫn thản nhiên như trước, không có lời nói và vẻ mặt dư thừa, mặc dù hơi lạnh nhạt, nhưng từ lời nói cử chỉ trên các phương diện đều nhìn được, cô bé này hẳn là có thể đảm nhiệm công việc trợ lý.

Sau khi phỏng vấn kết thúc Tần Vũ Dương liền hướng bộ phận nhân sự muốn cô bé này, mặc dù nhìn qua hơi lạnh nhạt, ít lời, nhưng Tần Vũ Dương vẫn như trước rất hài lòng, dù sao cô không muốn đối mặt bất quá liên tục cả ngày với một cô nữ sinh nhỏ.

Tần Vũ Dương trở lại văn phòng không bao lâu cô thư ký mang theo một bó hoa bách hợp to còn sương sớm cười hì hì đi vào, Tần Vũ Dương nghiêng nghiêng đầu: "Cho tôi?"

"Dạ, mới vừa gửi tới đây, Tần tổng, hoa thật đẹp hoa nha, chúng ta bên này đã lâu không có ai đến tặng hoa."

Tần Vũ Dương nhận lấy không thấy được thiệp trong lòng cũng thấy kỳ lạ: ai tặng nhỉ?

Không biết vì sao trong lòng phản ứng đầu tiên là Cố Mặc Hàm. Kỳ thật Cố Mặc Hàm chưa bao giờ tặng hoa cho Tần Vũ Dương, cho dù là ở đại học tình cảm lúc đó tốt nhất cũng không có tặng. Nhưng mà trong đầu Tần Vũ Dương vẫn thoáng hiện chính là mặt của anh.

Khi Tần Vũ Dương mới vừa gia nhập cái ngành này, người theo đuổi cô không ít, thỉnh thoảng cũng nhận được hoa, về sau Tần Vũ Dương đơn giản chỉ làm tan nát lòng của những thanh niên anh tuấn tài giỏi, sau lưng xác chết khắp nơi, dần dần tất cả mọi người nói, Tần Vũ Dương của Đẳng Đạt

đẹp thì đẹp thật, chính là mắt cao hơn đầu, khó mà chinh phục được. Ví dụ thất bại quá nhiều dần dần cũng không có người tặng hoa, cho dù đối với cô có tình ý cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

Tần Vũ Dương còn đang ở trong văn phòng suy nghĩ là người nào tặng hoa, thì bên ngoài lại là một bầu xuân xao.

"Nói này, Tần tổng thời gian thật dài không nhận được hoa, lần này lại là ai đây?"

"Không có nghe nói gần đây có người đuổi theo Tần tổng nha. Có phải là khi nghỉ phép Tần tổng đã từng gặp gỡ hay không?"

"Ừ, cái này cũng có thể."

"..."

Thời điểm bữa trưa Tần Vũ Dương nhận được điện thoại của Trình Húc.

"Không biết Tần tổng có thời gian nhận lời cùng nhau ăn trưa không?"
Thanh âm ôn nhu hàm chứa sự hài hước của Trình Húc vang lên bên tai.

Tần Vũ Dương dừng bút: "Đại luật sư Trình hôm nay có thời gian rảnh như vậy sao? Nhưng thời gian buổi trưa của tôi chỉ còn nửa tiếng thôi."

"Không sao, đang ở một nhà hàng gần công ty của cô, tôi đặt chỗ tốt rồi."

Tần Vũ Dương suy nghĩ một chút: "Được, vậy tôi đây hạ mình đi thôi."

Tiếng cười trầm thấp của Trình Húc truyền tới.

Tần Vũ Dương mới ra khỏi tòa nhà của công ty liền nghe đến một tiếng còi xe, cô quay đầu nhìn lại, Trình Húc bước xuống xe giúp cô mở cửa ghế lái phụ ra. Tần Vũ Dương chạy chậm qua đó.

Ngồi vào trong xe Tần Vũ Dương mới phát hiện Trình Húc hôm nay ăn mặc rất chính thống: "Anh không phải là vì cùng tôi ăn cơm mới mặc chính thống như vậy chứ?"

Trình Húc quay đầu nhìn cô một cái rồi mới quay trở lại nhìn đường: "Cô chắc là rất tin mình có cái hấp dẫn này."

Tần Vũ Dương trợn mắt liếc anh ta một cái: "Nói đi, hôm nay là lên tòa án, hay là gặp đương sự?"

Trình Húc nở nụ cười: "Lên tòa."

Tần Vũ Dương lập tức quay đầu nhìn anh ta: "Thằng?"

"Thằng."

"Thảo nào, tôi nói vì sao lại mời tôi ăn cơm. Đây, Trình Húc, lần sau khi anh lên tòa thì gọi tôi đi với, để tôi đi xem thử đại luật sư Trình ngày thường luôn tao nhả không tranh quyền thế thì ở trên tòa án cùng người ta đánh võ mồm anh tới tôi đi như thế nào, tôi thật không tưởng tượng được."

Trình Húc cười cười không lên tiếng.

Thời gian dùng cơm hai người nói chuyện rất nhiều chủ đề có liên quan đến luật sư, kỳ thật phần lớn thời gian là Tần Vũ Dương đặt câu hỏi, mà Trình Húc chịu trách nhiệm giải thích nghi hoặc. Tần Vũ Dương nhận thức về luật sư chỉ dừng lại trong phim truyền hình TVB, trải qua sự giải thích của Trình Húc cô phát hiện mình tất cả hiểu biết đối với luật sư đều bị phủ định, hơi mất hết sự hứng thú: "Nè, Trình Húc, lúc đầu tôi cảm thấy công việc luật sư này thật là thiêng liêng rất to lớn rất có hứng thú, thế nào bị anh vừa nói liền nhàm chán đến vậy hả?"

Trình Húc nhấp một ngụm trà: "Công việc luật sư vốn là rườm rà không thú vị, có đôi khi còn có thể tồn tại nguy hiểm, cô cho rằng cũng giống như

cái dạng kia trong phim truyền hình sao? Được rồi, thời gian không sai biệt lắm, cô nên trở về đi làm thôi."

Đến dưới tòa nhà của công ty, Trình Húc đột nhiên hỏi một câu: "Hoa có thích không?"

Tần Vũ Dương giật mình nhìn anh ta: "Bó hoa kia là anh tặng? Bó bách hợp kia?"

Trình Húc gật đầu: "Thế nào, không thích sao?"

Tần Vũ Dương đột nhiên có chút đau đầu, ấp a ấp úng nói: "Không phải là không thích, chẳng qua tôi cảm thấy, giữa bạn bè không cần thiết tặng hoa." Nói xong ngẩng đầu nhìn phản ứng của Trình Húc.

Ánh mặt trời chiếu vào trong xe, thật ấm áp, trên mặt của Trình Húc lúc nào cũng biểu cảm sự ôn nhu, anh không có tức giận mà mắt nhìn Tần Vũ Dương chậm rãi nói: "Vũ Dương, tôi thích em. Cho nên, muốn theo đuổi em, tôi tặng hoa cho em chính là cái ý tứ này."

Tần Vũ Dương có chút khó có thể chấp nhận được, cô nhú lông mày được cắt sửa khéo léo nhìn Trình Húc: "Tôi..."

Trình Húc nhìn cô nói tiếp: "Tôi biết rõ em bây giờ chưa thích tôi, nhưng mà em chỉ cần biết rằng tôi thích em là đủ rồi."

Tần Vũ Dương không có dũng khí đối mặt với ánh mắt sáng rực của anh, cúi đầu xuống có chút bực bội vuốt một vài sợi tóc rơi trên trán, thấp giọng nói: "Tôi nên vào làm rồi." Sau đó mở cửa xe.

Trình Húc nắm lấy cổ tay của cô: "Vũ Dương, tôi hi vọng em đừng bởi vì anh nói những lời này mà trốn tránh tôi, cho dù em không thích tôi, chúng ta vẫn có thể ở cùng nhau thoải mái như vừa rồi cũng được."

Nói xong thả cổ tay Tần Vũ Dương ra, Tần Vũ Dương vẫn như cũ không quay đầu lại xuống xe.

Tâm tình tốt đẹp của Tần Vũ Dương sau kỳ nghỉ phép đã bị phá hủy, cô một chút cũng không muốn lâm vào vòng xoáy tình cảm nữa. Cô chỉ là cảm thấy có thể một lần nữa gặp được Trình Húc là một loại duyên phận, cô có thể cùng anh ta trở thành bạn rất thân, về phần bạn trai...

Tần Vũ Dương đột nhiên có chút ghét Trình Húc, làm bạn bè không phải rất tốt sao, cần gì phải làm người yêu chứ, hiện tại tốt rồi, nói ra rồi ngay cả bạn bè cũng không làm được, nói thì dễ nghe, hi vọng ăn uống với nhau giống như trước đây, có khả năng sao? Tần Vũ Dương hận không thể quay ngược lại cũng như không muốn gặp Trình Húc.

Lãnh Thanh Thu gọi điện thoại tới khi Tần Vũ Dương đang ghen cơn giận trong bụng: "Có chuyện gì nói mau, tớ vội lắm!"

Lãnh Thanh Thu sững sờ: "Cậu làm sao? Đến kỳ sinh lý hả? Tớ nhớ của cậu không phải lúc này mà?"

"Cậu mới đến kỳ sinh lý đó! Rốt cuộc cậu có chuyện gì? Không có chuyện gì tớ treo đây!"

Lãnh Thanh Thu lập tức đầy thiện ý: "Có chuyện gì vậy, chị gái à, tớ có việc mà. Tối hôm nay có thời gian rảnh không? Tan việc đi làm tóc đi?"

"Được, tan việc tớ đến công ty của bọn cậu đón cậu." Nói xong không đợi Lãnh Thanh Thu trả lời liền tắt điện thoại.

Tan việc Tần Vũ Dương lái xe thẳng đến Phong Hoa, ở dưới tòa nhà Phong Hoa chờ Lãnh Thanh Thu.

Cô nhìn thấy Cố Mặc Hàm cả người mặc tây trang màu xám tro bình tĩnh từ tòa nhà công ty đi ra, đi về hướng một chiếc xe cách đó không xa,

lái xe đã mở sẵn cửa chờ anh. Trời đã hơi tối, nhưng đèn đường còn chưa sáng, cho nên Tần Vũ Dương thấy không rõ mặt của anh. Trước khi lên xe anh có ngẩng đầu lên theo hướng mà Tần Vũ Dương nhìn lại, Tần Vũ Dương theo tiềm thức muốn trốn đi, nhưng mà anh chỉ nhìn thoáng qua liền lên xe. Xe chậm rãi trượt vào làn đường, cho đến không nhìn thấy.

Có lẽ hẳn căn bản là không nhìn thấy đi, huống chi mình còn ngồi ở trong xe mà, có lẽ anh chỉ là theo động tác của thói quen thôi. Anh hiện giờ như thế nào không tự mình lái xe? Là vì vết thương còn chưa tốt sao? Hay là, có di chứng gì về sau cũng không thể lái xe được? Nghĩ tới những thứ này, trong lòng của Tần Vũ Dương có chút hoảng sợ. Sẽ không, vừa rồi nhìn thấy anh đi đường không có nhìn ra vấn đề gì mà, sẽ không có chuyện gì đâu. Tần Vũ Dương trong lòng tự an ủi mình.

Lúc này Lãnh Thanh Thu mở cửa xe ngồi vào: "Nghĩ gì thế, vẻ mặt đau khổ như vậy."

Tần Vũ Dương lấy lại tinh thần khởi động xe: "Vẻ mặt tớ rất đau khổ sao?"

Lãnh Thanh Thu gật đầu.

"Ban này, tớ có nhìn thấy Cố tổng của bọn cậu, anh ta sao lại không tự mình lái xe vậy?" Tần Vũ Dương giống như vô tình hỏi.

Lãnh Thanh Thu tháo khăn quàng cổ xuống: "Tớ sao biết rõ được? Ông tổng là tự mình lái xe hay để cho lái xe kia đưa đón là chuyện tớ phải quản à."

"Không phải cậu nói anh ta một thời gian trước có gặp tai nạn xe sao, hiện tại khỏe chưa?" Tần Vũ Dương cẩn thận chọn lọc từ ngữ.

"Hẳn là khỏe rồi, chẳng qua gần đây Cố tổng đem mình thành như một dạng như điên cuồng công việc vậy, cả ngày gương mặt lạnh lùng, không

biết bị cái gì kích thích, bây giờ ở công ty cao thấp đều phải theo anh ta tăng ca làm việc."

Tần Vũ Dương đối với câu trả lời của cô ấy rất không hài lòng: "Sao cái gì cậu cũng không biết vậy, cậu là bạn gái của Thạch Lỗi, mà anh ta và Thạch Lỗi là anh em, cậu không nghe Thạch Lỗi nói qua sao?"

Lãnh Thanh Thu quay đầu lại vẻ mặt nghiên cứu nhìn cô: "Tớ nói này, Tần Vũ Dương, sao cậu vào lúc này lại có hứng thú với Cố tổng như vậy? Đừng nói với tớ là vì công việc nha, loại lý do này có quỷ mới tin."

Tần Vũ Dương phát hiện sự thất thố của mình, lập tức cười ha ha đảo mắt: "Đúng rồi đúng rồi, tớ xem trúng Cố Mặc Hàm, được chưa?"

Lãnh Thanh Thu xoay cô một cú, bắt đầu nói những chủ đề khác, mà Tần Vũ Dương trong lòng vẫn còn vướng mắc.

- _____

[1] HR: viết tắt của Human Resource là quản trị nguồn nhân lực.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Hạnh Phúc

Hai người dùng xong cơm tối liền đến thẳng tiệm tóc thường đi, tiệm tóc này dùng những tay nghề tinh xảo kia và giá cả cao thái quá nên có tiếng ở thành phố C. Phụ nữ là loài động vật linh trưởng, ngoại trừ thích dày vò đàn ông ra, thì chính là thích dày vò mái tóc của bọn họ.

Lúc Tần Vũ Dương và Lãnh Thanh Thu đến nơi, thì người đến người đi, làm ăn phát đạt, phía trước xếp hàng rất nhiều người, thật may là Lãnh Thanh Thu đã sớm đặt hẹn trước. Sau khi gội đầu xong thì thợ cắt tóc quen thuộc đã chờ rồi.

"Ngài có yêu cầu gì?"

Tần Vũ Dương vuốt vuốt lọn tóc, kỳ thật gần đây cô không có dự định làm lại tóc nên chỉ thuận miệng nói: "Hấp dưỡng đi! Tiện thể đổi lại màu luôn."

"Ngài muốn đổi lại màu gì?"

Tần Vũ Dương nhìn nhìn mình trong gương: "Cô thấy ưng là được rồi!"

Mái tóc này của Tần Vũ Dương vẫn luôn do vị cắt tóc này để ý, nói đến vị cắt tóc này, ngoại trừ so với phụ nữ da dẻ còn muốn trắng nõn tinh khiết, kiểu tóc model, vóc người cao gầy, lưu lại ấn tượng sâu sắc nhất cho Tần Vũ Dương chính là: kỳ thật anh ta trưng cầu ý kiến của cô chỉ là việc lướt

qua thôi, nếu như câu trả lời của cô và câu trả lời trong lòng của anh ta không hợp nhau, anh ta sẽ đem hết tất cả vốn liếng nói ra để thuyết phục cô nghe theo ý kiến của anh ta. Sau khi Tần Vũ Dương trải qua mấy lần dạy dỗ, đã thăm dò tính tình của vị tạo mẫu tóc này, cho nên trên cơ bản câu trả lời chính là: câu trả lời không có bất kỳ chủ kiến nào là tùy tiện, anh nhìn là được rồi, cũng may hiệu quả cuối cùng cũng không tệ lắm.

Mà bên kia Lãnh Thanh Thu đã bắt đầu miêu tả các mục yêu cầu của cô ấy: "Kéo thẳng, đừng nhuộm, về phần kiểu tóc thì, phải như chim nhỏ nép vào người ta."

Tần Vũ Dương từ trong gương nhìn Lãnh Thanh Thu: "Tớ nhớ kỹ có người nào đó nói với tớ, chỉ có cô gái nhỏ trong sáng mới chọn tóc thẳng, đối với office lady mà nói, mái tóc quăn quynh rũ mới là lựa chọn chính xác."

Tóc Lãnh Thanh Thu không phải rất dài, trước khi sấy chính là loại xoắn to hơi cong một chút, tạo cho một loại như dày tự nhiên, dưới tình hình cô ấy không nói lời nào, phối hợp với vẻ mặt lãnh đạm, đặc biệt có khí chất, Tần Vũ Dương đã từng nghĩ tới sẽ bắt chước, nhưng thợ cắt tóc trăm phương ngàn kế dốc hết sức ngăn cản cô, cô mới tin ánh mắt chuyên nghiệp của thợ cắt tóc, tin tưởng loại kiểu tóc này cũng không thích hợp với cô.

Lãnh Thanh Thu liếc Tần Vũ Dương một cái: "Tớ tự nguyện đó, cậu quản được sao, tóc của tớ thì do tớ quyết định."

Tần Vũ Dương bật cười.

Muốn bề ngoài rạng rỡ chói lợi thường thường cần tốn rất nhiều thời gian, hai người ngồi một lát thì cảm thấy nhàm chán, bỏ cuốn tạp chí xuống bắt đầu tán gẫu.

"Này, Vũ Dương, gần đây cậu xem mắt thế nào rồi?" Lãnh Thanh Thu làm biếng mở miệng.

Tần Vũ Dương rõ ràng cảm giác được tay của thợ cắt tóc chuyện nghiệp đang để trên tóc hơi run, cô hung hăng ở trong gương trừng mắt Lãnh Thanh Thu nghiêng răng nghiêng lợi trả lời: "Rất tốt! Cám ơn đã quan tâm!"

Thực ra làm một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, hướng chi vẫn còn trong thời đại này, xem mắt là một việc làm cho người ta khó có thể tiếp thu được, Tần Vũ Dương cũng không hề muốn mỗi người đều biết cô đi xem mắt, nhưng đối với Lãnh Thanh Thu đã có rất nhiều năm kinh nghiệm xem mắt mà nói, cô ấy chắc là sẽ không lý giải được loại tâm lý này.

Lãnh Thanh Thu bị ánh mắt của cô làm cho sợ hãi, nhú nhú mày, không lên tiếng nữa.

Công việc tạm thời ngưng, hai gã cắt tóc rời khỏi, Tần Vũ Dương mới tức giận nói: "Lãnh Thanh Thu, cậu thật là biết chọn đề tài!"

Lãnh Thanh Thu vẻ mặt vô tội: "Làm sao vậy? Lần này là cực phẩm gì vậy?"

Tần Vũ Dương giật giật cái cổ hơi cứng ngắc, nhớ tới Trình Húc: "Lần này thật sự là cực phẩm. Người khác gặp phải đều là Đường Tăng cưỡi ngựa trắng, còn tớ gặp phải chính là hoàng tử cưỡi ngựa trắng."

Lãnh Thanh Thu lập tức hứng thú: "Nói nghe một chút! Nhân phẩm người này thật tốt!"

"Trình Húc, nam, 33 tuổi, nghề nghiệp là luật sư, tớ đã từng lên mạng tìm kiếm qua tên của anh ta, giống như trong giới tư pháp có chút danh tiếng, ngũ quan đoan chính, có kèm theo kiểu chiêu bài nụ cười ôn nhu, không nói lời cay độc, không phúc hắc, người cũng như tên, làm cho người ta cảm giác giống như là mang theo ánh mặt trời ấm áp, có xe có nhà có

khuôn mặt có tiền, là một đối tượng xem mắt cực phẩm hiếm có, trước mắt mới đến đó còn chưa có phát hiện khuyết điểm trí mạng gì. Khéo chính là, chắc chắn vài năm trước tớ còn từng gặp mặt anh ta một lần." Tần Vũ Dương nhắm mắt lại hời hợt nói.

"Nhưng mà, tớ sao một chút cũng nhìn không ra sự nhiệt tình của cậu đối với cực phẩm mới gặp mặt một lần này?" Lãnh Thanh Thu có chút buồn bực.

"Trước buổi trưa hôm nay thì có, sau đó thì hết rồi." Tần Vũ Dương thay đổi tư thế.

"Vì sao?" Lãnh Thanh Thu dùng sức lắc lắc cái cổ nhìn cô, nếu như không phải là bị công cụ làm tóc trở ngại, cô ấy có thể nhảy đến trước mặt Tần Vũ Dương.

"Buổi trưa hôm nay anh ta có mời tớ ăn cơm, sau đó hướng tớ thổ lộ." Nói đến đây Tần Vũ Dương lại có chút bực bội.

Lãnh Thanh Thu lại vặn vẹo cơ thể: "Chuyện này có cái gì không đúng chứ? Cậu không thích anh ta à?"

Tần Vũ Dương nhắm lại hai mắt rồi lại mở ra: "Tớ chỉ nghĩ tìm người kết hôn, chứ không phải tìm người đến nói chuyện yêu đương."

"Tần Vũ Dương, tớ vẫn tò mò, từ khi tớ biết cậu tới nay, cậu thật giống như vẫn rất bài xích tất cả cùng những việc có liên quan đến tình yêu, vì sao vậy?"

"Không vì cái gì hết, mệt mỏi, công việc bận rộn, không có thời gian." Tần Vũ Dương càng ngày càng bực bội.

"Cắt, tớ nghi ngờ cậu trước đây bởi vì tình yêu mà đã chịu qua tổn thương nghiêm trọng, thử nghĩ coi một người phụ nữ trẻ tuổi bình thường,

làm sao lại không khát vọng tình yêu êm dịu chứ?" Lãnh Thanh Thu làm dáng vẻ của một nhà tâm lý học.

Tần Vũ Dương liếc cô ấy một cái, chuyên tâm nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lãnh Thanh Thu lấy chân đá đá Tần Vũ Dương: "Tần Vũ Dương, cậu có nghĩ tới hay không, cậu không thể cứ như vậy cả đời được, lúc trước khi cậu khuyên tớ, nói rất lý lẽ, lại ra vẻ đạo mạo, làm sao đến trên người cậu cũng không thấy hiệu quả chứ?"

"Cậu không biết tớ luôn luôn là rộng lượng đối đãi với mình, lại nghiêm khắc luật lệ với người khác sao?"

"Tớ có thể biết được chuyện xưa đã gây tổn thương cho cậu được không?"

"Không thể!"

"Vậy cây trúc gỗ kia là kiểu gì? Có như sáu ông tổng đẹp trai của công ty chúng tớ không?"

"Lãnh Thanh Thu, cậu câm miệng cho tớ!"

"Cậu nói cho tớ biết đi, tớ thật sự rất muốn biết." Lãnh Thanh Thu dùng chân cào chân của Tần Vũ Dương.

Tần Vũ Dương dùng sức đạp cô ấy một cái, cô ấy rất cục cựa cũng đang hoảng lại.

Trải qua mấy tiếng bị dày vò, Tần Vũ Dương nhìn mình trong gương: mái tóc quấn màu hạt dẻ dưới ánh đèn hơi hiện ra sáng bóng, nổi bật lên cả khuôn mặt, có một loại cảm giác như nữ chính trong phim Hàn, Tần Vũ Dương rất hài lòng. Nhìn Lãnh Thanh Thu bên cạnh.

Tóc thẳng qua vai, tóc mái đủ ngắn, nhìn qua lập tức nhỏ đi mấy tuổi.

Tần Vũ Dương nhìn Lãnh Thanh Thu từ người đẹp lạnh lùng băng sơn biến thân trở thành Lolita nhỏ tuổi đáng yêu: "Sao vậy, Thạch Lỗi nhà cậu thích cái kiểu này à?"

Lãnh Thanh Thu một dáng điệu như bậc thầy: "Biết rõ đàn ông thích nhất cái gì không? Là cảm giác mới mẻ. Biết cảm giác mới mẻ là cái gì chưa? Chính là hôm nay cậu là ngự tử [1] ngày mai là Laury ngày mốt là người hầu gái, vĩnh viễn đừng cho đàn ông biết rõ kế tiếp cậu sẽ là bộ dạng gì, muốn phá vỡ hình ảnh bình thường của cậu ở trong mắt anh ta, như vậy mới có khả năng hấp dẫn được ánh mắt của đàn ông, bắt lấy được trái tim của đàn ông."

Tần Vũ Dương một điệu bộ không dám gật bừa: "Thọ giáo! Tố phát hiện sau khi cậu nói chuyện yêu đương không chỉ có chỉ số thông minh thấp, mà chỉ số cảm xúc cũng thấp nữa. Tố không biết là Thạch Lỗi có sự yêu thích này."

Lãnh Thanh Thu vẻ mặt khinh thường.

Tần Vũ Dương đột nhiên nhớ tới cái vẻ mặt anh khí kia của Liễu Vận Ca, "Có điều nói đến ngự tử, tớ gần đây có tìm một trợ lý mới, công lực rất mạnh mẽ, hôm nào giới thiệu các cậu với nhau."

Ngày hôm sau đi làm Tần Vũ Dương liền gặp được Liễu Vận Ca.

"Nội dung công việc của cô thư ký đã dặn dò kỹ cho cô rồi chứ?" Tần Vũ Dương hỏi.

Liễu Vận Ca gật gật đầu không có lời nói dư thừa nào.

Tần Vũ Dương nhìn Liễu Vận Ca, cô ấy cũng nhìn Tần Vũ Dương, từ trong đôi mắt xinh đẹp kia Tần Vũ Dương nhìn không ra bất kỳ gợn sóng, chỉ có một mảnh bình tĩnh, cô đã thật lâu chưa thấy qua một cô gái nhỏ điềm tĩnh tự nhiên như vậy.

"Vậy cô còn có cái gì không rõ ràng không?"

"Không có."

Tần Vũ Dương mấp máy môi, quả nhiên là tiếc chữ như vàng mà.

Tần Vũ Dương gật gật đầu: "Vậy là tốt rồi, đi ra ngoài làm việc đi, hoan nghênh cô đến tổ hạng mục của chúng tôi. Đúng rồi, cô có thể uống rượu không?"

Liễu Vận Ca vẫn là ít nói ít tiếng: "Còn có thể."

Còn có thể? Đây là khái niệm gì? Tần Vũ Dương gật gật đầu, Liễu Vận Ca liền đi ra ngoài.

Tần Vũ Dương nhìn bóng lưng của Liễu Vận Ca, trong lòng cảm thán. Công lực thật sự rất mạnh mẽ, nếu như không phải là ở trong xã hội mài giũa vài năm, có chút ít đạo hạnh, chỉ sợ thật sự là không trấn áp được cô ấy.

Cố Mặc Hàm mặt không chút thay đổi đứng trước cửa sổ sát đất của văn phòng quan sát cả thành phố C, nắng chiều đang từ từ rủ xuống về phía chân trời, độ ẩm trong lòng anh cũng dần dần mất hẳn. Anh nhớ tới ngày đó dưới ánh mặt trời khuôn mặt tươi cười không hề kiêng kỵ gì của Tần Vũ Dương, thì tim lại đau âm ỉ.

Có lẽ, lúc đầu anh không nên từ Mĩ quay về nữa, có lẽ sau khi từ Mĩ về thì không nên đến thành phố C, hình như anh đã đem đến cho Tần Vũ Dương đều là những đau khổ vô tận, có lẽ anh cần phải buông tay, có lẽ rời khỏi Tần Vũ Dương thì cô ấy mới gặp được hạnh phúc.

Thạch Lỗi cầm theo văn kiện đẩy cửa tiến vào thì thấy Cố Mặc Hàm, anh đem văn kiện ở trong tay ném lên trên bàn làm việc, nắm cả bờ vai của cậu ta: "Làm sao vậy, Hàm Tử?"

Tình hữu nghị giữa đàn ông, và tình hữu nghị giữa phụ nữ rất khác biệt, có đôi khi bọn họ cũng không cần hai bên phải chân thành về sự việc với nhau, chỉ cần một ly rượu, chỉ cần có người cùng anh uống ly rượu này.

Ở trong trí nhớ của Thạch Lỗi, từ khi bọn họ hiểu chuyện tới nay, ngoại trừ Tần Vũ Dương có thể khiến cho tâm trạng của Cố Mặc Hàm hay thay đổi trầm mặc ít nói ra, thì không ai có thể có loại bản lĩnh này. Nhưng Cố Mặc Hàm cũng chưa từng có thổ lộ qua với anh chuyện tình cảm giữa cậu ta với Tần Vũ Dương.

Thạch Lỗi đợi thật lâu cũng không thấy đáp lại, thở dài chuẩn bị rời đi, lại nghe thấy giọng nói có chút khàn khàn của Cố Mặc Hàm.

"Cậu nói, nếu như hiện tại tứ buông tay, cô ấy có phải sẽ được hạnh phúc hay không?"

Thạch Lỗi quay đầu lại nhìn về phía Cố Mặc Hàm, cậu ta vẫn còn duy trì tư thế vừa rồi, chỉ có ánh mắt biến hóa, trong ánh mắt của cậu ta có thống khổ, có ẩn nhẫn, thậm chí còn có một chút tuyệt vọng. Anh chưa bao giờ thấy qua một Cố Mặc Hàm cô đơn như vậy, lúc nhỏ cậu ta nghịch ngợm phá phách, sau khi lớn lên thì anh tuấn cõi mở, sau đó bước vào thương trường tâm tư của cậu ta kín đáo, tự tin bình tĩnh, loại biểu tình bất lực này của cậu ta thì chưa gặp qua bao giờ.

"Hàm tử, lúc ở Mỹ có nghe qua một câu 'If you love a girl, it's better to fight for her happiness than to abandon her for the sake of her happiness.' Cậu và Tần Vũ Dương tách ra năm năm, khoảng thời gian năm năm vẫn còn chưa đủ để cho cô ấy tìm được hạnh phúc sao? Vì sao đến bây giờ cô ấy vẫn còn độc thân một mình? Cậu còn chưa rõ sao, có lẽ, hạnh phúc của cô ấy chỉ có cậu mới có thể cho được."

Nói xong Thạch Lỗi xoay người rời đi, để lại một mình Cố Mặc Hàm, chuyện tình cảm chỉ có thể do chính người trong cuộc tự mình suy nghĩ rõ

ràng, người khác chỉ biết càng giúp thì càng rối, Thạch Lôi chỉ hi vọng Cố Mặc Hàm có thể hiểu rõ ràng, tìm về một Cố Mặc Hàm hăng hái trước kia.

Thật lâu Cố Mặc Hàm chậm rãi mở miệng: "If you love a girl, it's better to fight for her happiness than to abandon her for the sake of her happiness. Yêu một cô gái, thay vì vì hạnh phúc của cô ấy mà buông tha cho cô ấy, không bằng giữ lại cô ấy, vì hạnh phúc của cô ấy mà cố gắng.

Hạnh phúc của em, chỉ có anh mới có thể cho được. Vũ Dương, là như vậy sao?"

- _____

[1] Ngự tử: có nghĩa như đàn chim trong giới xã hội đen.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Sau CƠN MƯA TRỜI LẠI SÁNG

Áp suất thấp bao phủ Phong Hoa nhiều ngày thì cuối cùng cũng đã tản đi vào ngày hôm nay, ánh mặt trời chiếu khắp nơi trong trời nắng ấm. Các nhân viên Phong Hoa trải qua mây đen giăng đầy, âm tình khó bình tĩnh, hôm nay rốt cục cũng thấy được mây tan trắng tỏ, nguyên nhân không phải điều gì khác, tất cả chỉ vì hôm nay trên mặt Cổ Mặc Hàm lại mang theo nụ cười mê người xuất hiện ở Phong Hoa.

Trên hành lang Cổ Mặc Hàm đối với mỗi một nhân viên hướng anh chào hỏi đều gật đầu mỉm cười, đôi mắt hoa đào xinh đẹp khẽ cong lên, khiến cho các tâm hồn thiếu nữ đều đập loạn lên. Thạch Lỗi, Doãn Đông Tuân, Mạc Sính Dã, Lý Thanh Viễn và Hà Văn Hiên đứng ở cuối hành lang nhìn Cổ Mặc Hàm nhàn nhã dạo bước đi tới.

Mạc Sính Dã nhìn khí trời âm u bên ngoài rồi ngoảnh đầu lại nhìn về mặt như ánh mặt trời rực rỡ của Cổ Mặc Hàm: "Cậu ta, lại dự định đưa ra một quyết định như con bướm thiêu thân gì đó chứ?"

Lý Thanh Viễn lại chú ý một chuyện khác, kêu to: "Các cậu xem! Cậu ta vậy mà cũng mặc cái áo sơ mi màu tím lẳng lơ khó chịu như vậy a! Về sau các cậu cũng đừng gọi tớ là bao lẳng lơ nữa!"

Bác sĩ Hà đã lấy đôi kính kia xuống, một đôi mắt sáng ngời long lanh có thần, vừa cất ra tiếng vẫn là lời nói ác độc như vậy: "Người khác lẳng lơ khó chịu đều là bề ngoài, của cậu, là ở trong xương."

Khóe miệng Lý Thanh Viễn co giật vài cái, cuối cùng giả vờ không có nghe được, dùng sức hít sâu.

Thạch Lỗi cười cười, xem ra lời của cậu ta vẫn còn có chút dùng được.

Doãn Đông Tuân bình tĩnh nhìn xem cất giọng hô to: "Hàm tử!"

Cố Mặc Hàm bước nhanh tới: "Các anh em, chào buổi sáng!"

"Cậu rất cục cựa cũng đã trở lại rồi? Chúng tớ tăng ca theo cậu đều sắp đến tuổi chết sớm, tớ cũng đã gọi bác sĩ Hà tới, chỉ sợ cậu bất thành linh té xỉu." Doãn Đông Tuân trêu chọc anh.

Cố Mặc Hàm cười cười, hai đầu lông mày có một cổ yêu khí lưu chuyển: "Tất cả mọi người đã vất vả, tối hôm nay tớ mời khách. Đúng rồi, Đầu đá, gọi Lãnh Thanh Thu nhà cậu cũng đến đi!"

Thạch Lỗi kinh ngạc: "Làm sao cậu biết tớ cùng Lãnh Thanh Thu..."

Lý Thanh Viễn qua đây thân mật ôm bả vai Thạch Lỗi: "Anh trai Đầu đá, chuyện như vậy cậu hỏi có người nào lại không biết. Thì cái đoạn lúc cậu vọt vào phòng làm việc bắt người thì tớ đã nghe tới ba phiên bản rồi. Đúng không, Mặc Mặc?"

Mạc Sính Dĩ có chút phát điên: "Cậu đi chết đi, Lý Thanh Viễn!"

Cố Mặc Hàm đi vào phòng làm việc mới vừa ngồi xuống, điện thoại liền vang lên.

"Cố tổng, cô Triệu của công ty T gọi điện tới tìm ngài, có muốn nối máy vào không ạ?"

"Hỏi cô ta là chuyện gì, công việc liền nối vào máy Mạc tổng, việc riêng thì nói tôi không có ở đây."

"Vâng, Cố tổng."

Di động Cố Mặc Hàm rất nhanh vang lên, anh liếc một cái, không phản ứng, tiếng chuông rất nhanh biến mất, Cố Mặc Hàm cầm lấy di động đem số người mới điện tới kéo vào số đen, sau đó vô cùng vui vẻ bắt đầu công việc.

Tần Vũ Dương nhìn di động không ngừng lóe lên tên Trình Húc, không biết nên hay không nên nhận, sau đó Tần Vũ Dương quyết định, vô luận như thế nào cũng cần phải nói rõ ràng với anh ta.

"Alô."

"Vũ Dương, chiều hôm nay tôi có lên tòa, lần trước không phải em nói muốn xem sao, bây giờ tôi đi đón em?"

Lên tòa? Nếu từ chối sẽ không ảnh hưởng đến tâm tình của luật sư Trình để từ đó dẫn đến một vụ án oan sai? Huống chi, cô quả thực rất có hứng thú.

"Được, anh nói cho tôi biết địa chỉ, tôi tự mình đến."

Tần Vũ Dương vừa vào toà án đã bị không khí trang nghiêm nghiêm túc lây sang, Trình Húc đang cùng đương sự nhỏ giọng nói chuyện, nghiêm túc chăm chú, thấy Tần Vũ Dương đi vào, cười với cô, Tần Vũ Dương khoát khoát tay tìm chỗ ngồi xuống.

Nghe được một lát, Tần Vũ Dương đã hiểu, đây là một vụ ly hôn cầu huyết thường gặp.

Tần Vũ Dương nhìn Trình Húc ở trên tòa lời lẽ sắc bén, miệng lưỡi lưu loát, rất giỏi về việc bắt lấy sơ hở của đối phương, cho một cú trí mạng, ở trong lòng Tần Vũ Dương không thể không có hiểu biết mới đối với Trình Húc. Tần Vũ Dương nghĩ ngày thường Trình Húc miệng lưỡi cao đến cỡ

nào lại nhường cho mình, về sau ngàn vạn không nên cùng Trình Húc đấu võ mồm, kết cục sẽ thật là thảm.

Tần Vũ Dương theo đoàn người ra khỏi toà án, cô nhìn thấy đương sự với vẻ mặt tràn đầy cảm kích đang nói lời cảm ơn Trình Húc, vẻ mặt Trình Húc khiêm tốn. Chờ đương sự sau khi rời đi thì Trình Húc đi về hướng Tần Vũ Dương.

"Tôi ở trên tòa biểu hiện như thế nào?"

"Ừ, tôi chính là xem náo nhiệt, nhìn qua cũng không tệ lắm, tài ăn nói của anh cũng giỏi, hơn nữa đoán về sau bà xã của anh cùng anh ly hôn sẽ không có lợi gì."

Trình Húc ha ha cười ra tiếng, một chút cũng không có bị ảnh hưởng thời tiết âm u cho tới hôm nay âm u ngày hôm nay, "Đây là em đang khen tôi sao?"

Tần Vũ Dương nắm thật chặt áo khoác: "Cứ coi như vậy đi."

Cuối cùng, hai người tới quán cà phê, Tần Vũ Dương nhấp một ngụm trà nóng, khắp người thoải mái.

Tần Vũ Dương nghĩ tới gặp Trình Húc lần nữa nhất định là vừa lúng túng vừa khẩn trương, nhưng mà thật sự gặp rồi, cô cũng không có loại cảm giác này, Trình Húc rất giỏi việc kiểm soát không khí cùng nội dung của cuộc nói chuyện, sẽ không để cho người cảm thấy bất kỳ khó chịu. Nếu gặp anh sớm vài năm, hoặc là cô chưa từng ngay từ đầu đã gặp Cố Mặc Hàm, cô nhất định không chút do dự chấp nhận người đàn ông này.

Đáng tiếc, trong cuộc sống vĩnh viễn không có nếu.

Tần Vũ Dương hắng giọng một cái từ từ mở miệng: "Trình Húc, tôi..."
Nghĩ lời cự tuyệt thật hay nhưng giờ phút này lại một chút cũng nghĩ không

ra, cô nhìn người đàn ông dịu dàng như ngọc đối diện này, không muốn tổn thương anh một chút nào.

Trình Húc lại lộ ra nụ cười ôn nhu, tiếng nói cũng không có sắc bén như trên tòa án, mà là ôn hòa trước sau như một: "Em là muốn từ chối tôi sao?"

Tần Vũ Dương gật đầu nhẹ.

"Bày tỏ của tôi làm cho em cảm thấy không thoải mái?"

Tần Vũ Dương lại gật đầu một cái.

"Vì sao?"

"Tôi đi xem mắt chỉ là muốn tìm người kết hôn, tôi không muốn yêu đương."

"Vũ Dương, em biết không, mỗi một người phụ nữ không dám yêu nữa, nhất định đã từng yêu rất sâu đậm, thoát nhìn giống như trăm độc không xâm nhập được, thực ra trăm độc sớm đã xâm nhập vào người. Tôi không biết em đã từng trải qua như thế nào, nhưng mà tôi biết trong lòng em có một người, em nghĩ quên được nhưng lại không thể quên. Kỳ thật quên một người có hiệu quả nhất, phương pháp triệt để nhất, chính là tìm người thay thế, em có thể thử suy nghĩ chấp nhận tôi."

Tần Vũ Dương nhắm mắt lại, vừa nghĩ tới từ nay về sau sẽ phải quên Cố Mặc Hàm thì cảm giác trong lòng như thiếu vật gì đó, có đau có trống rỗng, làm cho cô không thở nổi. Cô biết người đàn ông trước mắt này rất tốt, thế nhưng cô lại không thể chấp nhận được, ít nhất còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Trình Húc nhìn vẻ mặt Tần Vũ Dương càng ngày càng đau khổ, trong lòng không đành, nắm lấy tay cô đang ở trên bàn: "Em từ từ suy nghĩ, tôi có thể chờ."

Tần Vũ Dương cảm nhận được trên tay truyền đến sự ấm áp, sửng sốt một chút sau đó lập tức rút tay đang bị cầm lấy, hoảng loạn đứng lên: "Tôi nên về công ty. Tạm biệt."

Trình Húc nhìn cô hoảng sợ rõ rệt chạy đi, bất đắc dĩ cười cười.

Khi điện thoại Tần Vũ Dương vang lên, cô đang nghe trợ lý Liễu đang báo cáo công việc, cô ra hiệu Liễu Vận Ca tạm dừng rồi nhận điện: "Thanh Thu."

Cách điện thoại có thể cảm nhận được sự phấn khích của Lãnh Thanh Thu: "Này, Vũ Dương, sáu giờ tối nay, qua phố lâu Giang Long, đừng đến trễ đó."

"Qua Giang Long? Cậu mời hả?"

"Không thành vấn đề, đừng đến trễ đó, nhớ mang theo một cô nữa, cứ như vậy nha, bye bye."

Vẻ mặt Tần Vũ Dương hoang mang: mang theo một cô nữa? Cô đi đâu tìm một cô chứ?

Đặt di động xuống, nhìn Liễu Vận Ca đang ngồi đối diện cô: "Tối nay trợ lý Liễu có thời gian không?"

"Có, Tần tổng có dặn dò cái gì?"

"Không phải là công việc, cá nhân thôi, nếu cô không rảnh có thể không đi."

"Có rảnh."

"Tốt, có người mời đi cơm, tan việc cùng đi."

Tan việc Tần Vũ Dương và Liễu Vận Ca thừa dịp trước khi kẹt xe lớn đã chạy tới Giang Long.

Đến phố lâu Giang Long là một dãy nhà hàng lâu, đặc biệt lớn nhất là không có ghế lô, tất cả mọi người ở trong đại sảnh rộng rãi nhốn nháo, ăn đến khí thể ngất trời. Kỳ thật, Tần Vũ Dương là rất đồng ý cách ngồi chung này, dù sao ăn lâu náo nhiệt một chút mới tốt.

Ở rất xa đã thấy Lãnh Thanh Thu đang nhảy nhót ở công phố lâu, gặp các cô lập tức chạy tới: "Làm sao đoán được vậy. Chờ cậu cả buổi."

Lúc này Tần Vũ Dương mới chú ý tới cách ăn mặc của Lãnh Thanh Thu. Áo lông màu hồng phấn, váy ca rô lông dê, ủng cao màu trắng, bên ngoài mặc cái áo gió kiểu ngắn màu trắng, lại kết hợp với kiểu tóc hiện tại, thật sự là muốn bao nhiêu thanh thuần thì có bấy nhiêu thanh thuần.

"Tớ nói này, Lãnh Thanh Thu, bây giờ cậu là muốn đi theo hướng thanh thuần sao?"

Lãnh Thanh Thu xoay một vòng, vẻ mặt mong đợi hỏi Tần Vũ Dương: "Thế nào? Thoạt nhìn là có đặc biệt thực nữ không?"

Tần Vũ Dương đã kích cô ấy: "Cậu chỉ cần không nói lời nào thì có mặc như thế nào cũng giống như thực nữ."

Lãnh Thanh Thu liếc cô một cái rồi chú ý tới Liễu Vận Ca bên cạnh: "Ồ, chị gái này là cậu mang đến?"

"Này, đừng gọi chị gái, người ta không lớn bằng cậu đâu! Đây là Liễu Vận Ca."

"Tớ gọi là chị gái là bởi vì người ta công lực mạnh mẽ, Tần Vũ Dương, không phải tớ đã nói cậu, khi cậu làm việc cũng có thể hù dọa người, cậu nhìn người ta đi!"

Tần Vũ Dương cười lạnh hai tiếng: "Cũng vậy thôi."

Liễu Vận Ca nhìn Tần Vũ Dương và Lãnh Thanh Thu, từ từ bật cười.

Lãnh Thanh Thu mang theo Tần Vũ Dương cùng Liễu Vận Ca hướng chỗ ngồi đi tới, xa xa Tần Vũ Dương đã thấy được người ngồi trên cái bàn tròn kia, có một loại xúc động muốn đập cửa bỏ chạy. Cô một phát bắt được Lãnh Thanh Thu, trên mặt duy trì nụ cười, ở bên tai Lãnh Thanh Thu thì nghiêng răng nghiêng lợi: "Lãnh Thanh Thu, sao cậu không nói cho tớ biết đây là liên hoan cấp cao của công ty của các cậu hả? Hiện tại tớ có loại cảm giác như một buổi hội nghị, mà không đúng, lúc tớ đi hội nghị Phong Hoa thì sáu người này cũng không có tụ tập đủ như vậy."

Lãnh Thanh Thu dừng lại, vẻ mặt nịnh nọt: "Không phải là cấp cao, là bọn huynh đệ Thạch Lỗi liên hoan, tớ là người nhà đến tham gia."

"Vậy tớ đây?" Tần Vũ Dương hận không thể xơi ngay Lãnh Thanh Thu.

"Cậu là lấy tư cách nhà mẹ đẻ đến tham dự, tớ sợ cậu xấu hổ, không phải là còn cho cậu mang người bồi cậu sao?"

"Thật sự là cảm ơn cậu, suy nghĩ chu đáo như vậy."

Lãnh Thanh Thu nhìn khuôn mặt Tần Vũ Dương mỉm cười có chút vắn vẹo, nuốt nước bọt xuống, sau đó đi nhanh vài bước, lên vào đám người bên cạnh.

Liễu Vận Ca có chút khó hiểu: "Tần tổng, có cái gì không đúng sao?"

Tần Vũ Dương thu hồi nụ cười dữ tợn kia: "Không có, hết giờ làm rồi, không cần phải gọi Tần tổng, theo Lãnh Thanh Thu gọi Vũ Dương là được."

Vô luận Tần Vũ Dương cỡ nào không muốn cô cũng chỉ biết hưởng cái bàn kia đi đến.

Sáu vị thiếu gia Phong Hoa hứng thú dạt dào nhìn Tần Vũ Dương đến gần, ngồi xuống. Tần Vũ Dương chú ý ngoại trừ Thạch Lỗi mang theo Lãnh Thanh Thu, bên cạnh Doãn Đông Tuân cũng ngồi một cô gái mặt mũi vui vẻ, có chút mập trẻ con, một đôi mắt linh động đáng yêu, rất là hấp dẫn người, những người khác đều không mang bạn gái, nhưng lại có hai cô gái vẻ mặt ngượng ngùng.

Lãnh Thanh Thu thấy ánh mắt mang ý hỏi của Tần Vũ Dương, thần bí như vậy kề sát vào bên tai cô: "Đây là hai cô gái của công ty chúng tớ, ngưỡng mộ sáu vị ông tổng đã lâu rồi, hai nghìn đồng một chỗ ngồi, như thế nào, tớ có đầu óc buôn bán không?"

Tần Vũ Dương không thể tin được nhìn Lãnh Thanh Thu: "Cách kiếm tiền này cũng chỉ có loại người như cậu mới có thể nghĩ ra."

Lãnh Thanh Thu còn lại là vẻ mặt vênh vang đắc ý.

Sau khi hỏi han theo thường lệ, người một bàn liền bắt đầu.

Thời tiết âm u ẩm ướt, trong phố lâu ẩm áp, mùi thơm bốn phía, làm cho ngón trở người ta phải động đậy. Nguyên liệu nồng đậm, không ngừng quay cuồng trong hồng súp, không thể chờ đợi được mà tỏa hơi nóng ra bên ngoài, vài người vây ngồi cùng một chỗ ăn đến khí thế ngất trời.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Công? Thụ?

Ăn được một nửa Tần Vũ Dương ngẩng đầu nhìn người đối diện, áo sơ mi màu tím, ống tay áo cởi ra được vắn đến khuỷu tay, lộ ra đường cong cánh tay đẹp đẽ, cách làn hơi nóng không ngừng tỏa lên nhìn sang, anh gấp một miếng rau xanh, thả vào trong nồi nhúng một lát, sau đó gấp lên chấm một chút tương, ăn vào trong miệng, liên tiếp động tác cùng tất cả mọi người xung quanh giống nhau, nhưng anh làm ra, giữa sự thờ ơ lộ ra một cổ uừ nhả. Bên phải Thạch Lỗi và Lãnh Thanh Thu đang ăn chàng chàng thiếp thiếp, bên trái Lý Thanh Viễn và Hà Văn Hiên đang tranh đoạt vài miếng thịt cuối cùng, đánh đến quên cả trời đất. Ngược lại Doãn Đông Tuân đang cấp đồ uống cho cô gái nhỏ mặt mũi vui vẻ kia, Mạc Sính Dĩ một người cô đơn thình thoảng ngồi bên cạnh với một tay qua xâm chiếm lãnh thổ Lý Thanh Viễn.

Nhìn lại một chút bên cạnh mình, hai cô gái ra giá cao mua được chỗ ngồi kia vẫn là vẻ mặt ngượng ngùng ngấm mỹ nam, nội tâm kích động là rõ ràng. Tần Vũ Dương thở dài, nhìn vẻ mặt hờ hững Liễu Vận Ca trong lòng có một tia an ủi: vẫn là người mình mang tới không thua kém nha.

Chờ Tần Vũ Dương chuyển tầm mắt đã thấy Cố Mặc Hàm để đũa xuống chuyên chú nhìn cô, khóe miệng mang theo nụ cười như có như không, nhàn nhả tựa vào phía sau ghế, một tay đặt ở trên bàn không nhanh không chậm gõ xuống.

Tần Vũ Dương nhíu nhíu mày, uống ngụm nước bọt, hắng giọng một cái: "Cố tổng, anh làm gì nhìn chăm chăm tôi lâu vậy?"

Một câu nói thành công hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Cố Mặc Hàm nhắm mắt làm ngơ, khoe miệng nhếch lên: "Gọi Cố tổng quá khách khí, hay là chúng ta gọi tên của đối phương đi. Nào, Vũ Dương, gọi Mặc Hàm nghe thử coi."

Mặc Hàm? Tần Vũ Dương sput đồ, cắn cắn môi, không gọi ra.

Lý Thanh Viễn này chỉ sợ thiên hạ không chủ thì loạn đình chỉ chiến đấu với Hà Văn Hiên, bắt chước giọng Cố Mặc Hàm: "Nào, gọi Mặc Hàm nghe thử coi."

Mọi người trong bàn đều chờ đợi Tần Vũ Dương, Tần Vũ Dương cũng không thể khiến bọn họ xem thường, cô nhìn Cố Mặc Hàm, khẽ mỉm cười, ôn nhu gọi: "Mặc Hàm."

Ý cười của Cố Mặc Hàm từ từ đến đáy mắt, dưới ánh đèn trong đôi mắt hẹp dài trong veo sáng lên, lộ ra từng tia ôn nhu một. Vũ Dương, anh đợi những lời này đợi đã lâu rồi.

"Hài lòng sao?"

"Hài lòng, rất hài lòng. Về sau cứ gọi như vậy đi."

Mạc Sính Dĩ nhìn Liễu Vận Ca: "Vị mỹ nữ này hình như trước đây chưa từng gặp, Tần tổng không giới thiệu một chút?"

Tần Vũ Dương khoác vai Liễu Vận Ca: "Trợ lý tôi mới tuyển, Liễu Vận Ca. Sau này trên công việc sẽ phải thường xuyên tiếp xúc."

Mạc Sính Dĩ rõ ràng hứng thú đối với Liễu Vận Ca, Liễu Vận Ca tự nhiên lễ phép cười một cái đối với Mạc Sính Dĩ, rất nhanh mà mất tự nhiên

dời đi tầm mắt, trên mặt hiện ra vẻ đỏ ửng nhạt. Tần Vũ Dương ở bên cạnh nhìn, cảm thấy phương diện này hấp dẫn. Dưới tình huống bình thường, một Liễu Vận Ca khi đối mặt với người khác cho tới bây giờ đều là bình tĩnh, tình huống như thế rất ít khi phát sinh. Có lẽ, khí phách của Mạc Sính Dã cùng khí thái của Liễu Vận Ca...

Trong phòng vệ sinh, Tần Vũ Dương soi gương trang điểm lại.

"Vũ Dương, Cố tổng có phải có ý đối với cậu không?" Lãnh Thanh Thu phẩy nước.

Tần Vũ Dương đột nhiên ý thức được, hình như Thạch Lỗi không có nói cho Lãnh Thanh Thu chuyện của cô và Cố Mặc Hàm.

"Đúng nha đúng nha, trong mắt cậu ai cũng có ý đối với tớ hết, được chưa?" Tần Vũ Dương không muốn cùng cô thảo luận vấn đề này liền làm động tác chọc cười.

"Cậu con người này thiệt là, chị gái Liễu, cô nói có đúng không?"

Liễu Vận Ca đang rửa tay, cười cười không lên tiếng.

Tần Vũ Dương cười ha ha, Lãnh Thanh Thu tức giận liếc cô một cái.

Chờ ba vị nữ sĩ một lần nữa trở lại bàn, mọi người đã ăn cũng gần xong, đều ngừng lại đang tán gẫu. Giữa hai ngón tay Cố Mặc Hàm đang kẹp một miếng thuốc, khi không nói chuyện sẽ hít một hơi, có thể nguyên nhân là nóng, nút áo sơ mi mở ra hai cái, mơ hồ lộ ra bộ ngực rắn chắc, phong lưu mà không hạ lưu, gợi cảm mà không làm người ta phản cảm.

Lý Thanh Viễn đang ở đằng kia phát huy bản tính đào hoa đại thiếu gia, ngậm đùa giỡn hai cô gái nhỏ. Vẻ tươi cười trên khuôn mặt xinh đẹp của anh ta: "Các cô nói thử, sáu người chúng tôi ai đẹp trai nhất?" Nói xong vẻ mặt còn phóng điện. Lý Thanh Viễn ngũ quan mang theo một chút âm nhu,

giữa sáu người thì xinh đẹp nhất, xinh đẹp làm cho đàn ông cũng xúc động gục ngã trước anh ta.

Hai cô gái nhỏ nhìn trái nhìn phải, hé ra một khuôn mặt hồng nói không ra lời.

Không trách được hai cô gái nhỏ, vấn đề này cho dù có bảo Tần Vũ Dương trả lời, Tần Vũ Dương cái gì cũng nói không nên lời, chỉ có thể nói, sáu người mỗi người mỗi vẻ.

Lý Thanh Viễn nhíu nhíu mày: "Như thế nào, rất khó trả lời sao? Vậy đổi một câu dễ hơn, có người nhà thì không tính, còn lại bốn, các cô thích ai nhất?"

"Tôi thích Cố tổng, đôi mắt hoa đào Cố tổng thật xinh đẹp nha!"

"Tôi thích Lý tổng, bộ dạng Lý tổng giống như Tích Bộ Cảnh Ngô [1] trong hoàng tử tennis nha!"

Lý Thanh Viễn sửng sốt: "Tích Bộ Cảnh Ngô? Là ai?"

Bọn đàn ông đang ngồi có thể không có ai biết tích bộ cảnh của tôi là ai, nhưng mà những người phụ nữ đang ngồi cơ bản không có người nào không biết Tích Bộ Cảnh Ngô là ai.

Cô gái nhỏ kia nói ra ý thức được mình lỡ lời, cúi đầu xuống không dám nói lời nào. Một cô gái nhỏ khác cũng cúi đầu.

Tần Vũ Dương và Lãnh Thanh Thu đối mặt vài giây, nhin không được cười ha ha.

Sáu vị thiếu gia đều là vẻ mặt mê man nhìn hai người các cô.

Lý Thanh Viễn nhìn ở đây có Liễu Vận Ca một người duy nhất coi như bình thường liền nói: "Người đẹp Liễu, cô nói cho tôi biết đi." Vẻ mặt

thanh thuần đáng yêu thật là bộ dạng trẻ con ngoan.

Liễu Vận Ca hờ hững nhìn Lý Thanh Viễn: "Anh xác định anh muốn biết?"

Lý Thanh Viễn gật đầu nhẹ.

Liễu Vận Ca thanh âm nhẹ nhàng vang lên: "Tích Bộ Cảnh Ngô là nhân vật trong truyện tranh Nhật Bản 《 Hoàng tử tennis 》, tùy tiện, hoa lệ, phong cách, tự luyện, có phong cách quý tộc."

Vẻ tươi cười trên mặt Lý Thanh Viễn dần dần lộ ra nhưng đến câu tiếp theo của Liễu Vận Ca thì biến mất hầu như không còn.

"Nhưng mà, anh ta cũng được rất nhiều đối tượng hủ nữ tán tụng, Tích Bộ Cảnh Ngô đối với các cô ấy mà nói, là đại diện nữ vương thụ."

Trong nháy mắt mọi người cười thật to, Lý Thanh Viễn trong nháy mắt nổi giận: "Tôi không phải đồng tính luyện ái! Càng không phải là thụ!"

Liễu Vận Ca vẻ mặt bình tĩnh trả lời anh ta: "Quy luật phổ biến trong truyện trang BL Nhật Bản là, lúc gặp nguy hiểm hô to ‘tôi không là đồng tính luyện ái’."

Người trong bàn nhìn vẻ mặt hồng vì tức của Lý Thanh Viễn thì cười nghiêng ngả.

Lý Thanh Viễn nghiến răng nghiến lợi: "Cái quy luật kia còn nói cái gì nữa?"

Liễu Vận Ca uống nước bọt nói tiếp: "Tiểu thụ thường ban đầu là không muốn, tới trình độ nhất định liền... Anh hiểu chứ."

"Còn gì nữa không?" Tần Vũ Dương cảm thấy rằng Lý Thanh Viễn sẽ hoàn toàn bị anh ta cắn nát.

Liểu Vận Ca xoay chuyển tầm mắt nhìn Hà Văn Hiên: "Người có bộ dạng như thụ chưa chắc là thụ, người có bộ dạng giống công phần lớn sẽ là công, trong đó công đeo mắt kính chỉ có hai loại, cận thị hoặc phúc hắc, đương nhiên, cũng có khả năng đơn giản là đùa giỡn trai đẹp."

Hà Văn Hiên hơi đỡ mắt kính trên sống mũi cao thẳng, trông kính phản xạ ánh sáng chột lóe lên, trông kính sau đôi mắt kia lại bao hàm thâm ý nhìn Liễu Vận Ca, Liễu Vận Ca không chút nào sợ hãi nhìn lại.

Vẻ mặt Lãnh Thanh Thu biểu lộ sự sùng bái: "Chị gái à, em rất phục chị, chị đã là thần tượng của em rồi!"

Tần Vũ Dương cũng cười, quả thực, những lời này không phải ai đều cũng có dũng khí nói trước mặt. Cô vô tình vừa giương mắt lên liền thấy Cố Mặc Hàm đang nhìn chăm chú cô, cô trợn mắt liếc anh một cái rồi dời đi tầm mắt qua chỗ khác, dư quang lại thấy khóe miệng Cố Mặc Hàm cong lên.

Người một bàn nói cười vui vẻ đi ra khỏi phố lâu, mỗi người quay về nhà của mình. Tần Vũ Dương thuận đường lái xe đưa Liễu Vận Ca về nhà. Tần Vũ Dương dưới sự chỉ đường của Liễu Vận Ca lái đến dưới lầu nhà cô ấy.

Đây là một khu nhỏ tương đối cũ, nhìn qua có chút tồi tàn, có rất nhiều đèn đường đã bị hư, phòng chừng trị an cũng không được tốt lắm, Tần Vũ Dương đem xe dừng lại, mở miệng rồi lại đóng. Thôi, mình và Liễu Vận Ca cũng không phải là rất quen thuộc, có mấy lời nói ra lại làm tổn thương người khác.

Liễu Vận Ca ngược lại chưa từng để ý sự khác thường của Tần Vũ Dương, nói lời cảm ơn với Tần Vũ Dương rồi rời đi. Tần Vũ Dương nhìn thân ảnh Liễu Vận Ca, cuối cùng, cảm thấy trên người cô gái này mới nhìn qua có cái gì đó cũng không thể nói được chắc chắn là có chuyện xưa.

Tần Vũ Dương khởi động xe thì vô tình vừa quay đầu lại, thấy Liễu Vận Ca đang bị vài tên côn đồ dáng vẻ lưu manh vây quanh. Cô không chút suy nghĩ liền rút chìa khóa xuống xe vọt tới. Tần Vũ Dương cũng không biết lúc ấy như thế nào lại có dũng khí lớn như vậy, sau đó nhớ lại tim luôn đập nhanh không thôi.

"Các người đang làm gì!" Tần Vũ Dương hô to một tiếng.

Vài tên thanh niên nhỏ tuổi định chỉ xô đẩy với Liễu Vận Ca, Tần Vũ Dương nhân cơ hội kéo qua Liễu Vận Ca đang nhú mào.

Một người nam thanh niên thủ lĩnh nhìn Tần Vũ Dương: "Người đẹp, chớ xen vào việc của người khác, nha đầu đó nợ tiền của chúng tôi, mượn tiền trả tiền, đạo lý muôn thuở!"

Tần Vũ Dương nghiêng đầu nhìn Liễu Vận Ca, cô ấy cúi đầu không có phản bác, Tần Vũ Dương liền hiểu.

"Cô ấy nợ các anh bao nhiêu tiền?"

"Cũng không có nhiều, không nhiều lắm, 50 vạn." Một tên côn đồ nhỏ tuổi dáng vẻ lưu manh khác mở miệng.

Tần Vũ Dương ngược lại hít một hơi, ổn định lại tâm tình, cầm lấy ví tiền từ bên trong móc ra một cái thẻ: "Trong thẻ này có 20 vạn, các anh lấy trước đi, mật mã là *****, còn thiếu lại 30 vạn sẽ nhanh giao cho các anh, hôm nay coi như xong đi."

Người đàn ông thủ lĩnh kia nhận lấy thẻ, bán tín bán nghi suy tư nửa ngày: "Được, cứ tin tưởng cô. Các anh em, chúng ta đi."

Nói xong mang theo một đám người đi khỏi.

Tần Vũ Dương thở phào nhẹ nhõm, may mắn bọn họ chỉ vì tiền, mà không vì sắc. Cô nhìn Liễu Vận Ca, Liễu Vận Ca vẫn cúi đầu, thấy không rõ nét mặt của cô ấy, chỉ là tay cô ấy đặt bên hông gắt gao nắm thành quyền.

Tần Vũ Dương giữ chặt tay cô ấy, lạnh ngắt làm cho người ta đau lòng: "Vận Ca..."

Một hồi lâu, tay Liễu Vận Ca từ từ buông ra, cô ngẩng đầu lên, con mắt ửng đỏ lại mang theo tươi cười: "Tần tổng, cảm ơn chị, tiền em sẽ mau chóng trả lại cho chị, số tiền thiếu còn lại ngài cũng đừng để ý."

Tần Vũ Dương nhìn sống lưng thẳng tắp về mặt quật cường của cô gái này, căn cứ môi kiên quyết: "Chuyện tiền nong không cần lo lắng, nhưng mà em vẫn ở chỗ khác đi chỗ này, không an toàn."

Liễu Vận Ca phát nhẹ tay Tần Vũ Dương, về mặt bi thương: "Không có gì không an toàn, em đã ở vài chục năm, sớm đã thành thói quen rồi."

Ban đêm rét lạnh, ngọn đèn rất tối, Liễu Vận Ca bi thương đâm thẳng vào đáy lòng Tần Vũ Dương. Tần Vũ Dương đột nhiên cảm thấy không chỗ nào của cô bé này cũng đều chướng mắt, đem tức giận ở đáy lòng cô đều nhào ra, cô chỉ vào hướng mấy tên côn đồ kia đang đi rống to: "Liễu Vận Ca, cô đã từng nghĩ chưa, vừa rồi đám người đó, hiện tại là vì tiền, về sau thì sao? Có thể vì cái khác hay không? Cô một cô gái đối phó được sao? Cô có phải muốn cuộc sống về sau của cô cũng bị phá hủy hay không? Cô chà đạp mình như vậy là vì ai hả? Đáng giá không? Bây giờ cô lập tức đi lên thu dọn đồ đạc, tôi cho cô mười phút, nhanh đi!"

Sau khi Tần Vũ Dương nói xong thì thở hỗn hển, đang ban đêm mùa đông đều thở ra khói trắng.

Liễu Vận Ca tựa hồ không nghĩ tới Tần tổng mới nhìn qua ôn nhu này sẽ phát hỏa lớn như vậy, có chút ngây ngẩn cả người, sau đó ngây ngốc nói

câu: "Ah."

Tần Vũ Dương vung tay lên: "Nhanh đi!" Liễu Vận Ca xoay người lên lầu.

Tần Vũ Dương ngồi trở lại trong xe thu hồi cơn tức giận, cô cũng không biết mình làm sao lại phát hỏa lớn như vậy, chỉ cảm thấy toàn thân phát run, không khống chế được. Rất nhanh Liễu Vận Ca cầm một cái túi du lịch ngồi vào trong xe, mười phút cũng làm cho cô ấy khôi phục vẻ lãnh đạm và công lực trước đây.

Tần Vũ Dương vừa khởi động xe vừa nói: "Đêm nay cô trước ở nhà tôi, ngày mai sẽ tìm phòng."

Liễu Vận Ca nhìn về phía trước: "Không cần phiền toái vậy, tôi đi khách sạn ở là được."

Ngay lúc Tần Vũ Dương định rống giận lần nữa, Liễu Vận Ca mở miệng: "Chị để cho tôi có một chút kiêu ngạo cuối cùng đi!"

Tần Vũ Dương chỉ cảm thấy lòng chua xót, cô lái xe đến một chỗ khách sạn danh tiếng tương đối khá, trước khi xuống xe Liễu Vận Ca nhìn mắt Tần Vũ Dương cười nói: "Cảm ơn chị, Vũ Dương."

Trên đường Tần Vũ Dương lái xe về nhà một mực nghĩ câu nói sau cùng của Liễu Vận Ca, mãi cho đến cửa chính còn có chút hồ đồ. Giật chân, đèn cảm ứng không sáng, Tần Vũ Dương cau mày, hử?

Cô một tay cầm chìa khóa một tay dò cái lỗ khóa trên cửa, đột nhiên một đôi tay từ phía sau ôm lấy cô đem cô kéo về phía sau, sau đó đụng vào lồng ngực cứng rắn. Da đầu Tần Vũ Dương tê dại, mắt trừng to, trong lòng căng thẳng, vừa muốn lên tiếng hét lên liền nghe được thanh âm quen thuộc: "Xuyt, đừng kêu, là anh."

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Cấu Huyết

Tần Vũ Dương giãy giụa hình như không có chút hiệu quả nào, Cố Mặc Hàm không buông tay cũng không có dùng sức lại có thể vững vàng đem Tần Vũ Dương khóa vào trong ngực. Anh đặt cằm lên vai Tần Vũ Dương, cánh tay nắm thật chặt, khẽ nói nhỏ: "Ngoan nào, đừng động, để cho anh ôm một lát."

Tần Vũ Dương chỉ cảm thấy hô hấp của Cố Mặc Hàm gần ở bên tai, toàn bộ phun ở trên da bên tai, ban đêm tối như mực, thanh âm của anh có chứa mê hoặc cùng dụ dỗ, Tần Vũ Dương quả thật không lộn xộn nữa. Cái ôm của Cố Mặc Hàm vẫn ấm áp như trước, cô có thể ngửi thấy được mùi nam tính đặc biệt trên người anh, mùi bạc hà nhạt nhẽo còn kèm theo mùi hương thuốc lá, ban đêm luôn làm cho mỗi người đều trở nên yếu đuối và đa cảm, Tần Vũ Dương đã sa vào trong đó. Sự sợ hãi trong lòng vừa rồi lúc ở trong cái ôm của Cố Mặc Hàm đã tan thành mây khói, không lưu lại một chút dấu vết nào.

Một lát sau Tần Vũ Dương tỉnh táo lại, phần hận xoay người, trong hành lang không có ánh đèn, chỉ có thể miễn cưỡng thấy được đường nét của Cố Mặc Hàm, đôi mắt trong suốt kia, trong bóng đêm ửng sáng.

"Cố Mặc Hàm! Anh đã nhàm chán đến mức này sao, tối khuya hiện ra dọa người hả?"

Cố Mặc Hàm khom lưng nhặt cái chìa khóa lên bởi vì Tần Vũ Dương sợ hãi mà rơi trên đất, sau đó tự động đi tới trước cửa mở cửa ra: "Mau vào thôi, sao em chậm như vậy, anh chờ đến độ gần chết rét rồi." Nói xong mở cửa tiến vào.

Tần Vũ Dương đứng ở ngoài cửa thế nào cũng cảm giác mình là chủ nhân lại giống như khách, cau mày nửa ngày mới chậm rì vào cửa chính.

Lúc này Cố Mặc Hàm đã cởi áo khoác lười biếng ngồi ở trên ghế sofa, thấy cô đứng còn một câu: "Ngồi đi!"

Tần Vũ Dương triệt để sụp đổ: "Cố tổng, xin anh làm cho rõ, đây là nhà của tôi! Nhà của tôi!"

Cố Mặc Hàm tự động lướt bớt nửa câu sau: "Không phải nói về sau không cần gọi Cố tổng sao, lúc đi ăn vừa rồi không phải đã gọi rất tốt nha."

Tần Vũ Dương đem khăn quàng cổ áo khoác tiện tay ném lên trên ghế sofa, từ cao nhìn xuống nhìn anh mệt mỏi cả đêm, cô không muốn sẽ cùng anh giả dối như xà nữa: "Xin hỏi, anh tới nhà của tôi làm gì?"

Cố Mặc Hàm không có chút nào cảm thấy áp lực bị người ta nhìn xuống, mở trừng hai mắt vẻ mặt thuần lương: "Lần trước anh có nói muốn tới nhà em."

Tần Vũ Dương cười lạnh: "Tôi nhớ được, đó là chuyện hơn một tháng trước."

"Buổi tối trước ngày đó anh xảy ra chút ngoài ý muốn cho nên không có tới. Em cũng biết mà, anh vẫn luôn là người nói là làm, cho nên, hiện tại bù thêm."

Tần Vũ Dương cảm thấy tài ăn nói của Cố Mặc Hàm tuyệt không kém so với luật sư Trình, không biết hai người bọn họ tranh cãi thì lời của ai sẽ

thăng đây.

Cố Mặc Hàm thoáng cái tiến đến bên cạnh Tần Vũ Dương: "Em đang nghĩ cái gì?"

Tần Vũ Dương kéo ra khoảng cách đến ghế sofa đơn người ngồi xuống: "Cố Mặc Hàm, không còn sớm, tôi muốn đi ngủ."

Cố Mặc Hàm nhú mày: "Em đây là đang mời anh sao? Nếu là lời này, anh có thể miễn cưỡng chấp nhận."

Tần Vũ Dương nổi giận: "Không được, ngài nhưng dù sao cũng không được! Ngài Cố tổng phát ra một câu, sẽ có rất nhiều phụ nữ cam tâm tình nguyện đến làm ấm giường cho ngài, chúng tôi nhỏ bé phúc ít, không chịu nổi ân huệ lớn như vậy của ngài."

Cố Mặc Hàm từ từ đến gần, cuối cùng hai tay chống lên phía sau ghế sofa từ trên cao nhìn xuống đem Tần Vũ Dương bao phủ dưới thân: "Nếu như, anh chỉ muốn em thì sao..."

Tần Vũ Dương bị Cố Mặc Hàm áp sát thân thể ngửa ra sau dính sát vào sau lưng ghế sofa, từ trong đôi mắt cặp thâm thúy bay vào tóc mây kia cô thấy được một chút gì đó mà cô đọc lại không hiểu, cô có chút bối rối: "Cố Mặc Hàm, bây giờ sao anh vô lại như vậy !"

Nói xong cũng có tiếng chuông vang lên, Tần Vũ Dương đẩy Cố Mặc Hàm ra định đi nghe điện thoại, Cố Mặc Hàm cũng không có làm khó cô nữa.

"Alô."

Bên kia điện thoại là giọng nói ôn nhu của Trình Húc: "Vũ Dương, em đang ở nhà sao?"

Trên mặt Tần Vũ Dương không tự giác mang theo nụ cười: "Ở nhà, mới vừa về."

"Vậy em đến ban công đi."

Trong lòng Tần Vũ Dương có một chút nghi hoặc nhưng vẫn đi tới ban công.

Thanh âm Trình Húc mang theo ý cười: "Nhìn thấy tôi không?"

Tần Vũ Dương từ trên ban công nhìn xuống, Trình Húc đang đứng bên cạnh xe ngược đầu khua tay với cô, đèn đường hạ dưới trên mặt của anh nhàn nhạt một tầng màu da cam, nhìn qua ấm áp êm dịu không thể tưởng tượng nổi, cái bóng được kéo ra thật dài.

"Tối hôm nay tôi tặng ca, trên đường về nhà nhớ tới em, cho nên tới nhìn một chút, không còn việc gì, mau quay về phòng đi, bên ngoài lạnh lắm." Nói xong còn cười cười với Tần Vũ Dương. Kỳ thật bọn họ cách hơi xa nên thấy cũng không được rõ ràng, nhưng Tần Vũ Dương vẫn cảm thấy Trình Húc đang cười với cô.

Cố Mặc Hàm ở bên cạnh nhìn Tần Vũ Dương khoe miệng khẽ cười, cảm thấy chướng mắt, anh hắng giọng một cái.

Tần Vũ Dương vừa mới định chào tạm biệt cùng Trình Húc liền nghe được một thanh âm dịu dàng ở phía sau, đê-xi-ben vừa vặn không lớn không nhỏ: "Vũ Dương, giúp anh đem khăn tắm qua đây với."

Tần Vũ Dương cả người cứng đờ, cô không nghĩ tới cảnh cầu huyệt trong phim truyền hình tám giờ như thế vậy mà Cố Mặc Hàm cũng biết, còn đem nó diễn đến xuất hóa nhập thần như thế, cô hết sức khẳng định Trình Húc bên kia điện thoại chắc chắn cũng nghe được, cô mở miệng nhưng lại không biết nói cái gì. Chẳng lẽ giải thích cho anh ta trong nhà mình không có người đàn ông khác?

Phản ứng của Trình Húc ngược lại rất trấn tĩnh: "Trong nhà có khách? Vậy tôi sẽ không làm phiền nữa, tạm biệt."

Tần Vũ Dương chỉ có thể cứng nhắc trả lời một câu: "Tạm biệt." Nhìn Trình Húc lái xe rời đi.

Tần Vũ Dương trở lại phòng trong, hung hăng đóng cánh cửa ở ban công, đưa lưng về phía Cố Mặc Hàm hít sâu, không được tức giận, Tần Vũ Dương, người là người phụ nữ có phẩm vị, phải có cử chỉ phóng khoáng, nói năng ưu nhã, không thể giống như một người phụ nữ chanh chua gào hét được.

Chờ Tần Vũ Dương điều tiết xong xoay người lại, vẻ mặt mỉm cười nhìn Cố Mặc Hàm: "Cố tổng, xin hỏi anh muốn làm gì?"

Cố Mặc Hàm thâm thúy dựa vào tường, cũng là vẻ mặt mỉm cười, nhưng mà trái ngược với Tần Vũ Dương, anh làm càng thêm tự nhiên rạng rỡ, "Là ai? Xem mắt quen biết?"

"Anh ta là ai, anh ta thế nào quen biết với tôi cũng không liên quan tới anh, hôm nay anh cũng hoàn toàn không cần phải biết, đã quá chậm rồi, không phải sao?"

Ánh mắt Cố Mặc Hàm tĩnh mịch, đồng thời cũng thu lại ý cười, vẻ mặt chăm chú nghiêm túc, sự thờ ơ trước kia cũng không còn, "Vũ Dương, anh biết đã chậm, anh biết sửa không được, nhưng mà anh vẫn không nghĩ sẽ từ bỏ, cũng sẽ không có khả năng từ bỏ. Tần Vũ Dương, trước kia là anh sai, nhưng hiện tại anh rất rõ ràng, anh yêu em, anh không có em thì không thể được, không phải là em cũng không cần, không phải là em cũng không kết hôn, anh cá là em không có anh cũng sẽ không lấy chồng!"

Cố Mặc Hàm nói xong trong lúc vẻ mặt Tần Vũ Dương còn đang khiếp sợ thì cầm lấy áo khoác rời đi.

Tần Vũ Dương sững sờ tại chỗ, đầu óc trống rỗng. Thật lâu, cười cười bất đắc dĩ, Cố Mặc Hàm không phải vừa rồi lúc đi ăn uống nhiều quá chứ? Hay là đầu óc của anh bị đụng hư rồi?

Buổi tối hôm đó trong đầu Tần Vũ Dương tràn ngập lộn xộn các thứ, có liên quan đến Cố Mặc Hàm, Liễu Vận Ca, Trình Húc, cô ngủ mê man, giống như ngủ thiếp đi, lại giống như không ngủ. Ngày hôm sau rời giường so với một đoạn thời gian trước mất ngủ còn mệt mỏi hơn.

Là một người phụ nữ, đặc biệt là người phụ nữ có chức vụ quản lý, bề ngoài của cô và tính cách chung của cô quyết định vận mệnh của cô, đây là hiện thực tàn khốc, ai cũng sẽ không thích một người sắc mặt tái nhợt như gấu trúc, cho nên, thay đổi cho tốt trang điểm sửa sang cho tốt ra khỏi nhà, bản thân cô phải vui vẻ, người khác sẽ có nhiều kiên nhẫn với cô hơn, trăm lợi mà không có một hại.

Bởi vậy, Tần Vũ Dương tốn thời gian gấp đôi so với bình thường để che dấu bản thân đêm qua ngủ không ngon. Đến công ty khi thấy Liễu Vận Ca không hề có cái gì khác thường, cô mới nhớ tới, còn có 30 vạn nhân dân tệ vẫn chưa giải quyết.

Cô kiểm tra tiền trong tay mình, còn thiếu 20 vạn, tìm ai để mượn đây? Tần Vũ Dương nhíu mày, đó là một vấn đề.

Kỳ thật có thể tìm rất nhiều người để mượn tiền, hơn nữa những người kia cũng đều sẵn lòng đưa cho cô, nhưng mà rất nhiều chuyện một khi đã dính đến tiền cũng sẽ không đơn giản như vậy, đặc biệt là trên thương trường, cho nên phải thận trọng.

Ba mẹ? Hình như ý kiến không tốt lắm, ba mẹ chưa từng lấy tiền của mình, nhưng bây giờ còn muốn hưởng bọn họ chìa tay xin, ý kiến không tốt lắm.

Chị gái? Cũng không được, với sự hiểu rõ của Tần Vũ Dương đối với chị gái cô, nếu quả thật tìm chị ấy mượn, không qua vài ngày ông Tần bà Tần nhất định sẽ biết.

Lãnh Thanh Thu? Cô ấy phải nuôi cả nhà hơn nữa gần đây mới hện hò, với cá tính của cô chắc chắn sẽ không xài tiền của Thạch Lỗi, vẫn là không nên tăng thêm gánh nặng cho cô ấy.

Còn có ai đây, Trình Húc? Tối hôm qua mới náo loạn như vậy, Tần Vũ Dương mong muốn trong thời gian ngắn đừng gặp anh ta, hơn nữa càng không muốn đề cập đến việc mượn tiền, cái này cũng không được.

Cố Mặc Hàm? Tần Vũ Dương bị đáp án này hù dọa. 20 vạn đối với Cố Mặc Hàm mà nói thật sự là không để vào mắt, hơn nữa đoán chừng anh cũng sẽ cho mượn, từ mọi phương diện tổng hợp suy xét, Cố Mặc Hàm tuyệt đối là người được chọn tốt nhất.

Nhưng mà, Tần Vũ Dương vẫn không muốn hướng anh mượn tiền.

Cuối cùng, Tần Vũ Dương đứng dậy đi lên phòng làm việc của Đồng sự Tôn. Kết quả thư ký nói cho cô Đồng sự Tôn đi nghỉ phép. Tần Vũ Dương lập tức nghĩ đến một câu: trời muốn diệt mình. Tần Vũ Dương trở lại phòng làm việc cố lấy dũng khí gọi điện cho Cố Mặc Hàm, vừa chờ đợi vừa an ủi mình, kỳ thật cô cùng Cố Mặc Hàm là bạn học nhiều năm, hướng anh mượn tiền cũng có thể lý giải được, bên kia rất nhanh nhận máy.

"Alô, Vũ Dương."

"Cố tổng, bây giờ anh bận không?"

Cố Mặc Hàm bỏ văn kiện trong tay xuống: "Đừng bận, chuyện gì?"

Tần Vũ Dương dừng lại một chút: "Cái này, hôm nay Lãnh Thanh Thu có đi làm không?"

Cố Mặc Hàm đứng dậy đến trước cửa sổ sát đất nhìn đoàn người vội vã bên ngoài, "Vũ Dương, nếu như anh nhớ không lầm, từ khi anh trở về em cũng không chủ động gọi điện thoại cho anh, hiện tại em gọi điện tới chỉ là vì tìm cô ấy sao?"

Tần Vũ Dương ở trong lòng khinh bỉ mình, không phải là một câu thôi sao, có khó như vậy không? Hít sâu một hơi mở miệng, nói ra lại trở thành: "Di động của tôi tìm không thấy, không phải ngày hôm qua anh vào nhà tôi sao, tôi chính là muốn hỏi anh một chút có thấy hay không."

Cố Mặc Hàm không chút lưu tình vạch trần cô: "Bây giờ em dùng công cụ truyền tin hẳn là chiếc di động của em mà."

Tần Vũ Dương trầm mặc.

Cố Mặc Hàm lại cười ha ha: "Vũ Dương, đã nhiều năm như vậy em có một việc không tiện mở miệng liền có thói xấu lo lắng nói lung tung với anh vẫn không sửa nha? Em nói nhăng nói cuội đã nửa ngày, rốt cuộc thì có chuyện gì?"

Tần Vũ Dương buồn bực mở miệng: "Mượn tiền."

Cố Mặc Hàm trái lại kinh ngạc, theo anh biết, Tần Vũ Dương thu nhập cũng không thấp, hơn nữa cô không phải là một người phụ nữ có tính tiêu xài, mấy năm nay hẳn là có chút tích góp, là chuyện gì mà làm cho cô vay tiền chứ?

"Muốn bao nhiêu?" Cố Mặc Hàm không hề hỏi nhiều.

"20 vạn." Tần Vũ Dương sắp đem mặt cuối thấp tới đất rồi, mặc dù biết Cố Mặc Hàm không nhìn thấy, nhưng cô vẫn đỏ mặt.

"Đem tài khoản của em nói cho anh, anh lập tức gửi cho em." Cố Mặc Hàm trở lại bàn vừa lấy ra bút viết lại tài khoản.

Tần Vũ Dương rút cục cũng thở phào nhẹ nhõm: "Cảm ơn, tôi sẽ nhanh chóng trả lại cho anh."

Thanh âm lạnh lẽo của Cố Mặc Hàm đột nhiên thay đổi nhịp: "Chuyện trả lại tiền không vội, hiện tại, gọi Mặc Hàm nghe một chút đi."

Tần Vũ Dương tựa hồ có thể tưởng tượng ra được ý cười trong đôi mắt hoa đào của Cố Mặc Hàm, anh hình như đùa đến nghiệm rồi.

Cố Mặc Hàm cũng không trêu chọc cô nữa, thanh âm cũng khôi phục về đúng đắn: "Vũ Dương, sau này có chuyện gì cũng có thể giống như hôm nay tới tìm anh."

Tần Vũ Dương lại nói tiếng cảm ơn cúp điện thoại, cô rất may mắn Cố Mặc Hàm không hỏi nguyên nhân cô vay tiền.

Lúc thư ký hỏi Cố Mặc Hàm chuyển vào trong tài khoản này bao nhiêu tiền, Cố Mặc Hàm suy nghĩ một chút: "30 vạn."

Rất nhanh tin nhắn gửi tới, tài khoản của Tần Vũ Dương có hơn 30 vạn.

Trong lòng Tần Vũ Dương có một tia cảm động. Bởi vì trong tay Tần Vũ Dương cô chỉ có vền vền 10 vạn đồng, nếu như cho mượn cuộc sống của cô tạm thời cũng sẽ có khó khăn, lại càng không nói đến việc giúp Liễu Vận Ca thuê phòng.

Tần Vũ Dương gọi Liễu Vận Ca vào đây, đem thẻ đưa cho cô ấy: "Bên trong có 30 vạn đem đi trả số tiền còn lại, còn dư thì cô đi thuê căn phòng có điều kiện tốt một chút."

Tần Vũ Dương nhìn cô ấy không nhận, lại bỏ thêm câu chế giễu: "Yên tâm đi, không phải là cho cô đâu, sau này mỗi tháng sẽ trừ từ trong tiền lương của cô."

Liễu Vận Ca trầm mặc một hồi lâu mới nhận lấy, trừ cái này ra, cô cũng không có biện pháp khác.

"Chị cũng không hỏi xem tôi tại sao phải nợ nhiều tiền như vậy?" Liễu Vận Ca từ từ mở miệng. Cô cũng không muốn cho bất luận người nào biết rõ chuyện này, nhưng nếu như Tần Vũ Dương hỏi, cô bằng lòng nói cho Tần Vũ Dương.

Tần Vũ Dương phát phát tay: "Tôi không có lòng hiếu kỳ lớn như vậy, nhanh đem chuyện này làm đi, về sau đừng có lại cùng đám người kia tiếp xúc nữa."

Tần Vũ Dương vốn tưởng rằng chuyện này đã kết thúc, không nghĩ tới đây mới là vừa bắt đầu.

- _____

[1] Tích Bộ Cảnh Ngô: là Atobe Keigo.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Tranh Chấp

Dự án hợp tác của Phong Hoa và Đăng Đạt lần thứ hai được đăng lên tin tức hằng ngày, Tần Vũ Dương bận rộn cho tới trưa ngày cả nước bọt cũng không có thời gian để nuốt, toàn bộ sự chuẩn bị trước kia đã bị đảo lộn, biến thành rườm rà lẫn lộn. Khi điện thoại của bà Tần gọi tới thì Tần Vũ Dương đang vùng vẫy giữa một đồng văn kiện.

Cô dùng bả vai kẹp di động: "Alô, mẹ à."

Bà Tần dùng giọng nói ôn nhu trước nay chưa có nói lời đạo đầu không thay đổi: "Con gái hả, con trai bác Trầm con mới đây từ Anh trở về, dành chút thời gian các con gặp gỡ đi?"

Tần Vũ Dương vừa lật văn kiện vừa không tập trung trả lời: "Chính là cái cậu bé mập so với con còn thấp hơn nửa cái đầu?"

"Đó là hồi nhỏ, bây giờ người ta vừa cao vừa gầy, dáng vẻ rất hoạt bát."

"Mẹ, gần đây con có một vụ lớn phải làm, rất là bận, làm sao có thời giờ được, lần sau đi, lần sau nghỉ phép con nhất định báo cho mẹ biết, cứ như vậy đi, con bỏ máy nha."

Tần Vũ Dương từ trên vai cầm lại điện thoại, ném ở trên bàn, lại vùi đầu vào văn kiện. Rất nhanh điện thoại lại vang lên, cô nhìn cũng không nhìn

liền nhận: "Mẹ, con thật sự bận nhiều việc, lần sau nghỉ phép bất luận ngài sắp xếp bao nhiêu vụ xem mắt con nhất định sẽ đi có được không?"

Đầu bên kia điện thoại nửa ngày cũng không có thanh âm, lát sau lại truyền đến tiếng cười nhẹ nhàng: "Sao vậy, vẫn còn xem mắt? Chẳng lẽ tôi đối tượng xem mắt này làm em không hài lòng?"

Tần Vũ Dương không nghĩ tới Trình Húc vừa trải qua tối hôm qua lại nhanh như vậy tìm cô: "Trình Húc?"

"Như thế nào rất ngạc nhiên?" Thanh âm Trình Húc vẫn ôn hòa trước sau như một, giống như không có bị ảnh hưởng bởi tối hôm qua.

Tần Vũ Dương thay đổi tay: "Có một chút." Nếu anh ta đã không đề cập tới, Tần Vũ Dương cũng sẽ không chủ động nhắc đến.

"Tối nay có thời gian rảnh không, muốn xin em giúp một chuyện."

Tần Vũ Dương có một chút hiếu kỳ, cô có thể làm chuyện gì có thể giúp được Trình Húc: "Là chuyện gì?"

"Tối nay là buổi tiệc mừng thọ của thầy tôi, nhưng mà tôi lại thiếu một người bạn gái, chắc cách này em không thấy phiền phức."

Tần Vũ Dương suy nghĩ một chút không có gì lý do từ chối: "Được rồi, tan việc tôi phải về nhà thay quần áo, đến lúc đó anh trực tiếp đến nhà tôi đón tôi đi."

Trong thanh âm Trình Húc có mang ý cười: "Không thành vấn đề."

Bỏ điện thoại xuống không được bao lâu, thư ký xông vào phòng làm việc của Tần Vũ Dương: "Tần tổng, không xong, trợ lý Liễu và người trong tổ của Bạch tổng kia đang âm ỉ ở gian trà nước!"

Tần Vũ Dương từ trong vãn kiện ngẩng đầu lên, cau mày lại: "Chuyện gì xảy ra vậy hả?"

"Hình như là trợ lý Liễu ở gian trà nước làm nước rơi lên trên người của người trong tổ Bạch tổng kia, sau đó cứ như vậy."

Tần Vũ Dương đứng dậy đi đến gian nước trà, lắm người không chọn, hết lần này tới lần khác lại là người của Bạch Ngưng chứ?

Tại Đẳng Đạt, từ ban giám đốc cho tới nhân viên vệ sinh cũng sẽ cho Tần Vũ Dương vài phần mặt mũi, ít nhất ngoài mặt đều rất vui vẻ, chỉ ngoại trừ Bạch Ngưng, lúc nào cũng không hợp với cô.

Trong sự cạnh tranh của phụ nữ lúc nào cũng tận dụng mọi thứ, chỗ nào cũng có. Chứng tỏ quan hệ hai người không tốt chính là lẽ nhau, dùng cách này để phán đoán quan hệ của hai người, tuyệt đối không có sai, hơn nữa nam nữ đều có thể, đó là một công thức vạn năng.

Tần Vũ Dương và Bạch Ngưng chính là như vậy. Tần Vũ Dương cùng Bạch Ngưng là cùng một nhóm tiến vào Đẳng Đạt, lại cùng đi theo Đồng sự Tôn, theo lý thuyết quan hệ của hai người hẳn là rất tốt, nhưng kết quả lại hoàn toàn trái ngược. Tần Vũ Dương đến nay cũng không rõ ràng lắm vì sao Bạch Ngưng lại tràn ngập địch ý đối với cô, mỗi lần nhìn thấy cô đều là một bộ dạng cậy tài khinh người cao cao tại thượng. Cùng chung một công ty, có đôi khi khó tránh khỏi sẽ có chút ít cạnh tranh, mà Tần Vũ Dương và Bạch Ngưng là đặc biệt cạnh tranh quyết liệt. Trong công ty hầu như mỗi người đều biết Tần tổng và Bạch tổng suy nghĩ không hợp nhau, mà ngay cả thành viên trong tổ hạng mục hai người dẫn dắt bình thường gặp mặt cũng là làm như không thấy. Dù sao tất cả mọi người đều chịu qua sự giáo dục đại học, xem ai không vừa mắt liền đánh cô, mắng cô, bịa đặt sinh sự phỉ báng cô, chỉ trích cô là rất mất thân phận. Coi như là chỉ trích cô trả thù cô cũng thường thường phải bất động thanh sắc, rất có kỹ thuật đè nén, rất nữ tính hóa, rất biết che dấu tai mắt người khác. Vừa mới bắt đầu Tần Vũ

Dương còn nghĩ có thể chung sống hoà bình với Bạch Ngưng, bởi vì thái độ không từ bỏ của Bạch Ngưng, mấy năm nay cô liên tục hưởng thụ cảm giác kích thích đấu trí so mưu cùng Bạch Ngưng, làm không biết chán.

Tần Vũ Dương từ xa đã thấy gian nước trà đã có rất nhiều người vây quanh, cách đám người liền nghe được một cô gái hùng hùng hổ hổ, nói ra những lời thật khó nghe, mà Liễu Vận Ca chỉ là mặt không chút thay đổi nhìn cô ta.

"Cô cho rằng cô là ai hả, trưa hôm nay tôi còn trông thấy cô cùng một đám côn đồ cùng một chỗ, thật không biết công ty làm sao lại để cho loại người như cô vào đây, không biết đã từng bán mình bao nhiêu lần còn giả bộ thanh cao, thật không biết mẹ cô làm thế nào dạy cô, nói không chừng cũng là bán mình !"

Tần Vũ Dương nhíu mày, đẩy một đám người đang vây quanh ra đi vào gian nước trà, cô gái kia đột nhiên ngậm miệng. Tần Vũ Dương thấy trên mặt hờ hững của Liễu Vận Ca mang theo một chút tức giận cùng ẩn nhẫn, dù sao ai cũng đều vô pháp tha thứ người khác vũ nhục mẹ của mình.

Cô gái kia sở dĩ câm miệng thứ nhất là kiêng kỵ địa vị của Tần Vũ Dương, thứ hai là vì biết rõ Tần Vũ Dương là một người có cừu oán tất báo, còn có một nguyên nhân mà hầu như tất cả mọi người đều biết, Tần Vũ Dương rất bao che khuyết điểm, hơn nữa bao che tương đối nghiêm trọng.

Tần Vũ Dương đi đến trước mặt hai người, cười đến vẻ mặt sáng lạn, nhưng trong Đẳng Đạt mọi người quen thuộc Tần Vũ Dương đều biết, thời điểm mỗi khi Tần tổng lộ ra nụ cười này, thì sẽ có người gặp xui xẻo.

Tần Vũ Dương chậm rãi mở miệng: "Nhìn cô mặt mày rất đoan trang, như thế nào lời nói ra lại khó nghe như vậy nhỉ, tôi cũng rất khó hiểu, công ty sao lại cho loại người như cô vào đây. Cô cho rằng mẹ cô đã dạy tốt cô?"

Mãng chửi nói ra được người khác hèn hạ, cô không biết là vô hình chung cô đã đem thân phận của mình hạ thấp sao? Cô ngay cả đạo đức danh dự tối thiểu nhất cũng không lưu lại cho người khác, giá trị con người của cô cũng không đáng giá một đồng, người không có phẩm chất dựa vào cái gì lại chỉ chỉ trở trở đối với người khác, thân tình trong mắt cô cứ như vậy chẳng thềm ngó tới? Việc riêng của người khác cô cảm thấy hứng thú như vậy?"

Cô gái kia sớm đã mất khí thế hung hăng vừa rồi, bây giờ là một bộ dạng rụt rè sợ hãi: "Tần tổng, tôi..."

"Người của tôi, chỉ sợ còn chưa tới phiên Tần tổng dạy dỗ đó?" Bạch Ngưng không biết khi nào thì cũng đã vào gian nước trà.

Tần Vũ Dương cười cười: "Đương nhiên không phải, đánh chó còn phải ngó mặt chủ, tôi sao không để lại mặt mũi cho Bạch tổng chứ?"

Sắc mặt của Bạch Ngưng giống như họ của cô: "Cô nói ai là chó?"

Tần Vũ Dương nhìn Bạch Ngưng không nói lời nào, chỉ cười.

"Làm cái gì vậy hả? Đều không chuyện để làm sao?" Đồng sự Tôn lớn tiếng khiển trách, mọi người đều trở về làm việc.

"Các cô theo tôi vào đây !"

Đường đến phòng làm việc của Đồng sự Tôn rất là quen thuộc với Tần Vũ Dương. Tần Vũ Dương ngược lại một chút không sợ, dù sao Liễu Vận Ca không phải là một người gây sợ, sự việc này khẳng định là đối phương cố ý bới móc.

Sau khi hỏi hai người trong cuộc, sự việc đã rất sáng tỏ. Chẳng qua là Liễu Vận Ca không cẩn thận làm nước vung lên trên người của đối phương, còn đối phương mượn cơ hội bới móc mà thôi.

Đồng sự Tôn nhìn trợ thủ đắc lực của mình, thở dài một tiếng: "Tôi vẫn hi vọng hai người các cô chung sống hòa bình, không phải là việc lớn gì thì cần gì để cho người khác chế cười chứ? Về sau các cô chú ý một chút, ra ngoài đi!"

Tần Vũ Dương rõ ràng sự việc này không thể trách Liễu Vận Ca được, người của Bạch Ngưng chẳng qua là ngựa mất cơ hội hợp tác lần này của Đẳng Đạt, cô cũng không để ở trong lòng, nhưng mà người khác cũng không nghĩ như vậy. Trong công ty rất xôn xao những lời đồn về thân thế không trong sạch của Liễu Vận Ca, Liễu Vận Ca ngược lại không có phản ứng gì, Tần Vũ Dương nhưng có điểm phiền lòng, cũng may các thành viên tổ hạng mục đối với Liễu Vận Ca có thái độ bàng quan, Tần Vũ Dương cảm thấy rất vui mừng.

Tần Vũ Dương đúng giờ tan tầm về nhà thay quần áo, trang điểm, chờ Trình Húc tới đón cô. Đợi đến khi cô cùng Trình Húc đến khách sạn tổ chức buổi tiệc mừng thọ, Tần Vũ Dương đã bụng đói kêu ục ục.

Tiệc tối, vô luận tên gọi là gì, đều là ánh đèn sáng trưng giống nhau, xanh vàng rực rỡ giống nhau, ăn uống linh đình giống nhau, y phục kiểu tóc giống nhau, nói cười ríu rít giống nhau, hết thấy đều là những cảnh giống như đã từng quen thuộc. Lúc cô nhìn thấy mấy khuôn mặt quen thuộc sau đó cảm thấy ông thầy này của Trình Húc khẳng định không phải là người bình thường.

Tần Vũ Dương cùng Trình Húc đi một vòng cơ bản đã hiểu rõ, hôm nay tới đa số là người của giới chính pháp, trong đó không thiếu những người quyền cao chức trọng. Tần Vũ Dương tìm tòi nghiên cứu nhìn Trình Húc: "Tôi nói này, luật sư Trình, ông thầy này của anh rốt cuộc là ai vậy?"

Trình Húc còn đang mỉm cười cùng người ở đằng xa nâng ly chào hỏi, nhẹ nhàng nói một cái tên.

Tần Vũ Dương ngược lại hít vào một hơi, cho dù khác nghề như cách núi, cô đối với Thái Đầu của giới tư pháp này vẫn là biết đến, tên của ông cụ Lưu chỉ sợ không ai là không biết.

"Anh là học trò của ông ấy? Luật sư Trình, anh chỉ sợ không giống một luật sư bình thường đi? Lần trước anh tìm tôi đi xem cái màn kiện cáo kia mà cần tới anh tự thân xuất mã sao? Còn có cái người đương sự kia sẽ mời được anh sao?" Tần Vũ Dương không thể tin.

Trình Húc quay đầu cười với Tần Vũ Dương: "Tình huống của người đương sự kia rất đặc thù, tôi có nghĩa vụ phục vụ, không thu tiền."

Tần Vũ Dương cảm giác mình thật sự không một chút nào hiểu rõ Trình Húc, có lẽ, anh ta cũng không có bề ngoài nhìn qua đơn giản vô hại như vậy.

Rất nhanh xuất hiện một ông già nhanh nhẹn khỏe mạnh, không khí hiện trường có một chút sinh động hẳn lên. Ông cụ Lưu hiển nhiên rất coi trọng đối với người học trò Trình Húc này, sau khi ông ấy hỏi thăm tình hình gần đây của Trình Húc, thì đem tầm mắt chuyển qua liên tục trên người đang làm cái bình hoa Tần Vũ Dương, vẻ mặt hiền lành tươi cười: "Trình Húc, cậu hình như chưa hề mang theo cô gái tới gặp thầy?"

Tần Vũ Dương nở nụ cười thật sâu, mở miệng khéo léo tự nhiên: "Thầy Lưu, chào ngài! Tôi là bạn của Trình Húc, chúc ngài thân thể kiện khang, tiểu khẩu thường khai [1]!"

Ông cụ Lưu cười cười, nói với Trình Húc: "Cái nha đầu này không tệ a, hãy giữ cho chắc vào."

Trình Húc cười cười mờ ám, người xung quanh ồn ào theo, rõ ràng đã hiểu lầm quan hệ của Tần Vũ Dương với anh ta, nhưng anh ta cũng không nghĩ giải thích.

Tần Vũ Dương trừng Trình Húc một cái vờ định giải thích, liền thấy ông cụ Lưu quay vẩy vẩy từ xa, thân thiết gọi: "Hàm tử, bên này!"

Tần Vũ Dương tò mò quay đầu, liền thấy Cố Mặc Hàm quần áo bảnh bao hướng bên này đi tới. Cô rất nhanh quay đầu lại, trong lòng cảm thán, thật sự là nhân sinh hà xử bất tương phùng [2] a!

- _____

[1] Đây là câu chúc chữ Hán trong dịp sinh nhật: thân thể khỏe mạnh, miệng luôn mỉm cười.

[2] Đây là một vế trong câu “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, nhân sinh hà xử bất tương phùng”: Trong đời người con người ta thế nào cũng sẽ gặp được nhau, chỉ cần có duyên thì dù xa nghìn dặm cũng sẽ gặp mặt.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Lần Đầu Gặp Tình Dịch

Cố Mặc Hàm cười đi tới, hoàn toàn không nhìn Tần Vũ Dương: "Chú Lưu, chúc chú phúc như Đông Hải trường lưu thủy, thọ bĩ Nam Sơn bất lão tùng!"

"Cái thằng nhóc này, đi Mỹ vài năm càng ngày biết nói chuyện. Đến đây giới thiệu người cho nhóc biết." Ông cụ Lưu sủng ái vỗ vỗ bả vai Cố Mặc Hàm.

"Đây là đệ tử của chú, Trình Húc. Trình Húc à, đây là con trai của cô Diệp Thẩm Đình Diệp, Cố Mặc Hàm."

Cố Mặc Hàm và Trình Húc đều lịch sự bắt tay nhau, nhẹ nhàng nắm chặt, sau đó buông ra, trên mặt duy trì mỉm cười, nhưng trong ánh mắt lại lóe ra đầy ắp tia sáng thâm ý.

Cố Mặc Hàm nhận ra cái người đàn ông ôn hòa trước mặt này chính là cái người trò chuyện vui vẻ với Tần Vũ Dương tại quán cà phê ngày hôm đó, mà Trình Húc thì từ thanh âm của Cố Mặc Hàm nghe được anh ta chính là người đàn ông kia trong nhà của Tần Vũ Dương vào đêm hôm kia.

Tầm mắt của hai người khẽ chạm nhau, rất nhanh rời ra, một người sinh tồn tại thương trường anh lừa tôi gạt, một người là luật sư cả ngày tiếp xúc với đủ loại người, hai người dựa vào bản năng đều từ ánh mắt của đối phương nhìn ra sự khác thường, rất ăn ý nhìn nhau cười một tiếng. Cố Mặc

Hàm có hơi nheo mắt lại. Sau đó nhìn về người phụ nữ nhỏ bên cạnh Trình Húc, có người lại biết chuyện lập tức liền giới thiệu với anh: "Đây là bạn gái của luật sư Trình, hai người rất xứng đôi nhỉ."

Cố Mặc Hàm nụ cười không thay đổi, độ ẩm trong mắt lại giảm xuống vài độ, anh nhìn cái người vừa rồi giới thiệu kia: "Bạn gái? Tôi và cô ấy quen biết nhiều năm như vậy, ngoại trừ cái người nào đó, còn chưa từng nghe qua cô ấy là bạn gái của ai đây." Sau đó quay đầu nhìn Tần Vũ Dương, làm một bộ dạng nho nhã lễ độ: "Đúng không, Vũ Dương?"

Tần Vũ Dương trong lòng thầm mắng cái nhiều chuyện người kia vừa tức lời nói như đi guốc trong bụng của Cố Mặc Hàm, trên mặt vẫn mang theo nụ cười đúng mực không nói lời nào.

Cuộc sống như trò chơi, toàn bộ đều dựa vào diễn xuất! Mọi người xung quanh rất nhanh đổi chủ đề, lúc này Trình Húc nhẹ nhàng nắm chặt eo thon nhỏ của Tần Vũ Dương, nói với ông cụ Lưu: "Thầy, con qua bên kia gặp sư huynh bọn họ một chút." Sau đó cười nhìn mọi người: "Thật ngại, xin lỗi không tiếp chuyện nữa."

Từ khi tay Trình Húc bắt đầu để trên lưng Tần Vũ Dương, cả người Tần Vũ Dương liền bắt đầu cứng ngắc, cô không biết né tránh, nhưng mà không có né được. Nhiệt độ trên tay Trình Húc xuyên qua chất liệu trang phục hơi mỏng từ từ ngấm vào trên da Tần Vũ Dương, từ đáy lòng Tần Vũ Dương bắt đầu kháng cự, sau khi đi ra khỏi tầm mắt của mọi người, Tần Vũ Dương liền đẩy tay Trình Húc ra: "Ngại quá, tôi muốn đi vào toilet."

Sau khi Tần Vũ Dương cùng Trình Húc rời đi thì Cố Mặc Hàm có chút không tập trung, anh nhớ tới đôi tay kia vừa rồi trên lưng Tần Vũ Dương liền tức giận, hận không thể đem đôi tay kia bằm ra mới hả được giận. Từ xa thấy Tần Vũ Dương đi về hướng toilet, anh cũng tạm biệt với mọi người đuổi theo cái hướng kia.

Tần Vũ Dương từ toilet đi ra, không vội không chậm quay trở lại, đột nhiên bị một cổ sức mạnh bất ngờ kéo vào gian phòng bên cạnh, sau đó đã bị đè lên cửa. Trên lưng căng thẳng đã được kéo vào một cái ôm ấm áp quen thuộc, hai tay Cố Mặc Hàm gặt gao siết chặt eo của cô, chóp mũi đối chóp mũi, một đôi mắt đen tỏa sáng gần trong gang tấc. Tần Vũ Dương nhớ tới một màn quen thuộc này giống như đã từng có, tim đập rất nhanh, nuốt nước bọt xuống, ực một tiếng, trong sự yên lặng của bóng tối càng thêm rõ ràng. Cố Mặc Hàm khẽ cười ra tiếng, thanh âm trầm thấp dễ nghe: "Em đang suy nghĩ cái gì đấy?"

Tần Vũ Dương có một loại bị người ta đoán trúng tâm tư thẹn quá hoá giận: "Mau thả tôi ra, sao anh cứ thích chỗ tối tăm như vậy chứ? Anh mau thả tôi ra nha!"

Cố Mặc Hàm đứng thẳng lưng, hai tay đặt ở trên lưng Tần Vũ Dương nhẹ nhàng vuốt ve, dần dần dùng sức, dường như muốn đem lau sạch sẽ cái gì đó: "Anh ta có phải mới vừa rồi để tay đặt ở chỗ này phải không?"

Eo của Tần Vũ Dương rất nhạy cảm, vừa có vật lạ đụng vào là toàn thân cô liền nổi cả da gà, cô trái xoay phải lắc tránh né: "Anh mau buông ra, đừng để tay đặt chỗ kia a!"

Hôm nay Tần Vũ Dương mặc một bộ váy dài sâm banh sắc gấm không tay, kiểu đuôi cá ôm người phác họa vóc người hoàn mỹ của cô, trước ngực là von mỏng trong suốt, trên lớp loan mỏng được thêu những vật trang trí tinh xảo, một mảng da lớn trắng nõn trong suốt như ẩn như hiện, cô giãy dựa một cái, mềm mại cao vút trước ngực nhẹ nhàng ma sát ngực Cố Mặc Hàm. Động tác Cố Mặc Hàm dừng lại, màu đen nơi đáy mắt càng ngày càng đậm, dần dần hiện ra sắc thái dục vọng, nhiệt độ bàn tay cũng càng ngày càng cao, anh cúi đầu xuống, làn môi nóng rực che lên cái miệng nhỏ nhắn của Tần Vũ Dương, đầu lưỡi ấm áp ẩm ướt từ từ vẽ lên đường viền môi của cô, tràn đầy sự khiêu khích hứng thú, cuối cùng toàn bộ hút vào trong miệng, cắn cọng mút lấy.

Tần Vũ Dương bởi vì thiếu khí mà mặt càng ngày càng hồng, cô cố gắng giãy giụa, đôi tay trắng như phấn đánh từng cú ở trước ngực Cố Mặc Hàm, ngược lại càng thêm kích phát ham muốn chiếm giữ của anh. Bàn tay cực nóng theo đường cong cơ thể từ bên hông trượt đến phần lưng, lại từ phần lưng trượt đến trước ngực, tròn trịa mềm mại dưới lòng bàn tay làm cho Cố Mặc Hàm có chút mất khống chế, anh nhẹ nhàng vuốt ve vỗ về chơi đùa, hơi thở như lửa, máu nóng trên người cứ sôi trào.

Cơ thể của Tần Vũ Dương cho tới bây giờ chưa từng có bị người khác vuốt ve như vậy, cảm giác tê dại bay thẳng đại não, nhiệt độ thân thể dần dần lên cao, độ nóng lên kiểm soát không được, cô khó nhịn ưm lên tiếng: "Ừ...", cơ thể dần dần như nhũn ra, đầu óc càng ngày càng mơ hồ, ý thức dần dần rời xa.

Cô đối với cái loại cảm giác xa lạ này có chút kháng cự, dưới tình thế cấp bách, há miệng gắt gao cắn lên môi Cố Mặc Hàm, dần dần trong miệng xuất hiện mùi máu tươi, Tần Vũ Dương buông lỏng miệng ra lại bị Cố Mặc Hàm thừa dịp để trống mà đi vào, hấp thu hương vị ngọt ngào mỹ vị như nước mật trong miệng cô, một người trốn một người đuổi theo, sít sao dây dưa. Trong phòng tối tăm yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy được hơi thở càng ngày càng dồn dập của bọn họ.

Cố Mặc Hàm cảm giác nhiệt độ dưới lòng bàn tay càng ngày càng cao, viên anh đào nhỏ trước ngực này cũng dần dần nhô ra, bàn tay kia từ từ trượt đến hông trắng hồng của Tần Vũ Dương, vuốt ve mãnh liệt vừa dùng lực ấn lên trên thân thể của anh, làm cho chỗ mềm mại của cô chống lên nơi nóng rực cực lớn của anh, khao khát muốn đem cả người cô nhào nặn vào trong thân thể.

Khi Tần Vũ Dương cảm giác được anh chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, giống như bị điện giật. Trong hành lang truyền đến tiếng nói chuyện từ xa đến gần, Cố Mặc Hàm biết không thể cứ như vậy muốn Tần Vũ Dương, anh vừa mạnh mẽ vuốt ve mấy cái, cuối cùng dần dần buông Tần Vũ

Dương ra, đem toàn thân vô lực của cô ôm vào trong ngực bình phục lại hô hấp.

Tần Vũ Dương từ từ thanh tỉnh, cô đẩy Cố Mặc Hàm ra, giơ tay lên hung hăng đánh xuống, một cái tát đánh ngay trên gương mặt tuần tú trước mặt, trên da thịt trắng nõn lập tức lưu lại dấu tay rõ ràng. Cô hung hăng trừng mắt Cố Mặc Hàm, như thế nào tối hôm nay mỗi người đều muốn chiếm tiện nghi của cô, Trình Húc như vậy, Cố Mặc Hàm cũng như vậy.

Cố Mặc Hàm đã trúng một cái tát ngược lại không có tức giận, anh sờ sờ gò má nóng hổi hơi đau, thanh âm trầm tức vang lên: "Em cũng thực cam lòng mà?"

Tần Vũ Dương hận không thể đi tới cắn anh mấy cái, cô cắn chặt hàm răng: "Cố Mặc Hàm, anh là tên lưu manh, sắc lang! Đừng có lại chạm vào tôi, nếu không..."

Cố Mặc Hàm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô trong lòng lại có chút vui mừng: "Nếu không như thế nào?"

Tần Vũ Dương nghĩ tới nghĩ lui, mình quả thật không có gì có thể uy hiếp Cố Mặc Hàm, cô có chút thất bại, sau đó linh quang chợt lóe: "Nếu không, tôi sẽ không trả tiền!"

Cố Mặc Hàm cười ha ha, trong lòng thật sự vui vẻ. Khi đối mặt với người khác Tần Vũ Dương lúc nào cũng đoan trang tự nhiên, cử chỉ có chừng mực, chỉ có khi đối mặt với mình cô mới có thể bộc lộ ra sự chân thật, Tần Vũ Dương như vậy làm cho anh rất muốn kéo vào trong ngực ôm hôn thật nhiều.

Tần Vũ Dương trong lòng khinh bỉ chính mình: công lực, Tần Vũ Dương, công lực của người đấy!

Cố Mặc Hàm không nhanh không chậm giải thích với cô: "Ngại quá, anh là kìm lòng không được. Em cũng biết, một người đàn ông nếu như thích một người phụ nữ, cũng sẽ thích cơ thể của cô ta. Nhưng mà, vóc người của em quả thực so với đại học đã đẹp lên nhiều."

Tần Vũ Dương thở mạnh một cái rồi mở cửa đi ra ngoài, vừa đi vừa cúi đầu sửa sang lại trang phục. Cố Mặc Hàm đi theo cô ra ngoài, đột nhiên Tần Vũ Dương dừng lại, xoay người lại, hung hăng trừng mắt anh. Cố Mặc Hàm có chút không rõ chuyện gì, chờ khi anh thấy vết nhăn gấp ở vị trí trước ngực của bộ lễ phục Tần Vũ Dương liền hiểu. Chất liệu vải giống như dòng nước xuôi theo dòng ở trước ngực có vết nhăn gấp rõ ràng, nhìn qua rất nổi bật, khiến cho người ta vừa nhìn sẽ sinh ra liên tưởng không trong sáng.

Cố Mặc Hàm cởi áo khoác, lộ ra áo sơ mi trắng được may cắt rất đẹp, từ từ đi đến trước mặt Tần Vũ Dương khoác lên cho cô che kín đi vết nhăn gấp trước ngực, cố nén cười nói: "Em ở đây đợi một lát, anh vào trong lấy áo khoác cho em, tiện thể cùng chủ nhân chào hỏi một tiếng, sau đó đưa em về."

Tần Vũ Dương cũng không có biện pháp khác, cô không có cách nào tưởng tượng bộ dáng này của mình xuất hiện ở trước mặt mọi người, cũng không có quyết đoán mặc thành như vậy đứng ở nhiệt độ xuống đến dưới 0 độ vào ban đêm, càng không nghĩ phải đeo theo đôi giày cao gót đi bộ về nhà. Cô chần chờ một chút: "Cái kia, mặt của anh, người khác..."

Cố Mặc Hàm không để ý chút nào: "Vì không để em mất mặt, đành phải để anh mất mặt thôi."

Cố Mặc Hàm trở lại phòng yến tiệc, cùng ông cụ Lưu chào hỏi một tiếng, ông cụ rất hiền lành cùng anh nói lời tạm biệt, đối với má trái hơi ửng hồng của anh cũng không có biểu hiện ra nghi vấn gì. Cố Mặc Hàm nhìn xung quanh một vòng tìm được Trình Húc, tinh thần sáng khoái nói:

"Luật sư Trình, ngại quá, tôi cùng Vũ Dương còn có chút chuyện, cáo từ trước."

Trình Húc bưng ly rượu, nụ cười không thay đổi: "Thôi được, Cố tổng, tôi nghĩ chúng ta về sau sẽ thường xuyên gặp mặt nhau."

Cố Mặc Hàm cười cười xoay người rời đi.

Tần Vũ Dương ngồi ở trên xe Cố Mặc Hàm, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, cô cảm thấy cuộc sống của mình giống như gặp Cố Mặc Hàm sẽ loạn thành một đoàn, luôn sẽ xuất hiện đủ loại tình huống.

"Cố Mặc Hàm, anh cảm thấy như vậy thú vị sao?" Thanh âm có chút mệt mỏi của Tần Vũ Dương vang lên.

Một câu nói không đầu không đuôi, Cố Mặc Hàm lại nghe hiểu rất rõ. Anh nhìn con đường phía trước: "Vũ Dương, em vì sao cứ không tin anh yêu em chứ?"

Tần Vũ Dương "Xoạt" một cái ngồi dậy, có chút tức giận cùng gây sự: "Yêu tôi? Lúc trước khi tôi thích anh thì anh đã làm cái gì rồi? Hiện tại anh nói anh yêu tôi, tôi dựa vào cái gì tiếp nhận! Dựa vào cái gì?"

Cố Mặc Hàm đột nhiên chuyển tay lái đem xe dừng ở ven đường, ánh mắt sáng quắc hiểu rõ nhìn Tần Vũ Dương: "Vũ Dương, anh biết lúc trước là lỗi của anh, trong lòng em tức giận, cho nên vô luận em hiện tại như thế nào đối với anh, anh cũng sẽ không tức giận. Mấy năm nay anh một mực hận chính mình, hận chính mình liền như vậy bỏ lỡ em. Anh chỉ hi vọng em có thể cho anh một cơ hội, cũng cho mình một cơ hội, đừng lừa gạt bản thân, hãy đi theo tiếng lòng của mình. Hiện tại, em nói cho anh biết, em còn có yêu anh hay không?"

Tần Vũ Dương nhìn Cố Mặc Hàm, ngoài xe thỉnh thoảng có xe lao vùn vụt qua, đèn xe từ xa đến gần chiếu vào góc cạnh rõ ràng trên mặt của Cố

Mặc Hàm, vẻ mặt anh nghiêm túc cùng thâm tình, trong ánh mắt tràn đầy mong đợi, thời gian từng giây từng phút trôi đi, trong lòng Tần Vũ Dương bình phục lại, cô đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Cố Mặc Hàm bộ dáng lúc đó của anh, thoáng một cái đều đã trôi qua nhiều năm như vậy, trong ánh mắt hơi ướt át, từ từ mở miệng: "Cố Mặc Hàm, em không biết, em không biết em là luyện tiếc anh, hay luyện tiếc thời gian đó yêu anh. Em thật sự không biết."

Cố Mặc Hàm đưa tay vuốt ve tóc Tần Vũ Dương, vỗ về cô, trong thanh âm mang theo sự mê hoặc: "Không sao, Vũ Dương, cho dù em không hề yêu anh, anh cũng sẽ nỗ lực khiến em một lần nữa yêu anh. Trước kia đều là em nỗ lực, lần này đến lượt anh nỗ lực, em chỉ cần ngoan ngoãn đợi là tốt rồi. Cám ơn em nhiều năm như vậy vẫn đợi ở một chỗ, chỉ điểm này, anh đã rất thỏa mãn rồi."

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Ám Tiễn

Sáng sớm trên buổi họp, ngoài Hà Văn Hiên thiếu gia họ Hà đi làm ở bệnh viện không dự họp được, những người khác đều tham gia, Lý Thanh Viễn nhìn má bên trái Cố Mặc Hàm hơi sưng, vuốt má trái của mình, giống như bộ dạng rất đau: "Mặc Mặc, cậu nói mặt của cậu ta là bị ai đánh vậy?"

Mặc Sính Dĩ híp mắt tản mát ra tin tức nguy hiểm: "Cậu muôn đời bị ăn đập, mặc dù tớ không biết mặt của cậu ta như thế nào, nhưng mà cậu còn gọi tớ như vậy, tớ có thể làm cho mặt của cậu giống với cậu ta hoặc là so với cậu ta còn nghiêm trọng hơn."

Lý Thanh Viễn thoáng cái nhảy ra xa cậu ta.

Doãn Đông Tuân sờ lên cằm, vẻ mặt nghiên cứu tình hình: "Hắn là một phụ nữ, đàn ông đánh nhau đều là dùng quả đấm, khi nào thì dùng tát tay chứ, hơn nữa, loại chuyện đánh người mất mặt như vậy khẳng định chỉ có phụ nữ làm được thôi."

Thạch Lỗi bày tỏ đồng ý: "Có đạo lý, vậy đó là người nữ nhân nào?"

Cố Mặc Hàm mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ: "Các cậu đều rất rảnh nhì, vụ họp tác mới còn chưa đủ các cậu bận rộn sao? Xã giao tối hôm nay các cậu cùng đi được đấy!"

Lý Thanh Viễn lập tức phản đối: "Tớ không đi! Biển hiệu lớn giống như tớ đây, lịch hẹn đã sớm xếp đầy rồi, tớ có rất nhiều rất nhiều quán ăn đêm muốn đi, rất nhiều rất nhiều cô em cần ngắm, còn có rất nhiều rất nhiều thức ăn ngon cần thưởng thức, còn có thời gian rảnh đâu mà chơi đùa với những người kia chứ?"

Bốn người đều là ánh mắt khinh thường, Cố Mặc Hàm nói ngắn gọn: "Tớ thấy, cái ngày cậu bị thái thượng hoàng tự mình tiếp kiến cũng không còn xa đâu."

Lý Thanh Viễn vẻ mặt khẩn trương: "Tớ nói cho các cậu biết, các cậu ngàn vạn đừng nói lung tung nha, nếu như tớ bị ông cụ nhà tớ triệu kiến, khẳng định cũng kéo các cậu làm đệm lưng!"

Bốn người rất ăn ý "Cắt" một tiếng.

Thư ký gõ cửa đi vào: "Cố tổng, cô Triệu của công ty T muốn gặp ngài, ngài có gặp hay không?"

Bốn người vừa nghe đến tên của Triệu Tịch Vũ đều đưa ánh mắt hướng về Cố Mặc Hàm, tỏa ra những tia sáng bóng.

Cố Mặc Hàm xoa nhẹ trán, luôn trốn tránh không gặp cô ta cũng không phải là biện pháp: "Bảo cô ta đến phòng tiếp khách chờ tôi đi."

Lý Thanh Viễn hưng phấn: "Ôi, lát nữa Tần Vũ Dương cũng tới đây bàn chuyện hợp tác nha, ba người các cậu có thể chạm mặt."

Cố Mặc Hàm lãnh đạm quét mắt nhìn cậu ta một cái, cầm lấy văn kiện đi ra khỏi phòng họp.

Khi Tần Vũ Dương lái xe ra cổng khu dân cư lại thấy chiếc xe MiniBus màu trắng kia, đây đã là ngày thứ năm. Chiếc xe MiniBus cũng từ từ khởi động, cự ly cũng cách không xa không gần với Tần Vũ Dương, Tần Vũ

Dương không biết có phải là mình đa tâm hay không, chẳng qua là cảm thấy loại hiện tượng này rất kỳ lạ. Đến công ty, từ cửa sổ phòng làm việc nhìn xuống, cái xe MiniBus kia cũng dừng lại ở dưới tòa nhà công ty. Liên tiếp vài ngày đều là như vậy, Tần Vũ Dương mơ hồ cảm thấy sẽ có chuyện xấu phát sinh.

Có đôi khi, trực giác của bạn thường thường so với sự thật còn chuẩn xác hơn.

**

Cố Mặc Hàm nhìn đồng hồ, sau đó đi vào phòng tiếp khách, anh có một tiếng để giải quyết Triệu Tịch Vũ.

Triệu Tịch Vũ hôm nay mặc một áo len màu hồng phấn, quần jean màu lam, áo lông màu trắng, mặt mộc không trang điểm, y hệt cách ăn mặc của một học sinh, cô ta nghe được tiếng mở cửa quay đầu lại nhìn Cố Mặc Hàm, cười sáng lạn, thanh thuần đáng yêu: "Học trưởng."

Cố Mặc Hàm nhìn cô ta, mặt không chút thay đổi: "Cô Triệu, xin hỏi cô tìm tôi có chuyện gì không?"

Triệu Tịch Vũ đi tới bên cạnh Cố Mặc Hàm: "Học trưởng, em gọi điện thoại thường xuyên tìm không được anh, cho nên mới tới đây."

Cố Mặc Hàm không muốn nói lời vô ích cùng cô, đi đến ghế sa lon cách cô khá xa ngồi xuống: "Vào thẳng vấn đề đi, tìm tôi có chuyện gì, nói cho rõ một lần, về sau tôi không hi vọng lúc nào cũng nhìn thấy cô. Trước đó, tôi còn có mấy câu phải nói, đầu tiên, Phong Hoa không muốn cùng công ty T có bất kỳ hợp tác nào; tiếp theo, giữa tôi và cô không có bất kỳ việc riêng nào có thể thảo luận. Nếu như cô muốn nói đến quan hệ giữa hai chúng ta, vậy cô cũng không cần mở miệng."

Triệu Tịch Vũ cắn chặt môi dưới: "Anh thật chán ghét em như vậy sao? Anh trước kia không phải đối với em như vậy..."

Cố Mặc Hàm nhìn về phía trước, khuôn mặt lạnh lùng, giọng nói lãnh đạm: "Tôi nói rồi, tôi và cô, cho tới bây giờ cũng không phát sinh cái gì, tôi vẫn coi cô là học muội, những lời này tôi đã từng nói rất nhiều lần rồi. Tôi trước kia không phải đối với cô như vậy, là bởi vì cô là một cô gái đơn thuần thiện lương, hiện tại tôi đã không xác định được cô rốt cuộc là hạng người gì, việc làm của cô bây giờ khiến cho tôi cảm thấy chán ghét. Hơn nữa, hiện tại tôi không muốn cùng cô có bất kỳ quan hệ gì."

Triệu Tịch Vũ sắc mặt trắng bệch: "Học trưởng, em sai rồi, em về sau nhất định sẽ thay đổi, anh cho em một cơ hội nữa được không? Em thật sự thích anh."

Cố Mặc Hàm có chút vô lực, trong thanh âm lộ ra vẻ mệt mỏi: "Triệu Tịch Vũ, cô đừng có ép buộc nữa, tôi đã nói rồi, tôi đã có người trong lòng, hơn nữa tôi có thể nói khẳng định với cô, tôi cả đời này chỉ biết yêu một mình cô ấy."

Triệu Tịch Vũ thanh âm càng ngày càng cao: "Em không phục! Dựa vào cái gì Tần Vũ Dương có thể làm cho anh khẳng khẳng một mực như vậy, cô ta vẫn lui tới với đàn ông khác? Phụ nữ như cô ta thì có cái gì tốt? Anh vì cái gì vẫn không nhìn thấy em chứ?"

Cố Mặc Hàm cảm thấy anh và Triệu Tịch Vũ căn bản là không có tiếng nói chung, nói thêm nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì, anh nới lỏng cổ áo một chút, đứng lên: "Ngại quá, cô Triệu, nên nói tôi đều đã nói xong, tôi còn có việc, mời cô trở về cho!"

Triệu Tịch Vũ cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Nếu như, nếu như Tần Vũ Dương biến mất trên thế giới này, anh có thể là của em hay không..."

"Cô nói cái gì?" Cố Mặc Hàm không nghe rõ ràng.

Triệu Tịch Vũ không trả lời anh, từ từ đi ra ngoài.

Khi Tần Vũ Dương mang theo tổ hạng mục đến Phong Hoa, Triệu Tịch Vũ mới vừa rời đi. Câu hỏi đầu tiên Lý Thanh Viễn thấy cô chính là: "Sao cô không đến sớm hơn nữa chứ?"

Tần Vũ Dương có một chút ngạc nhiên, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, không có đến muộn nha!

Thạch Lỗi cho Lý Thanh Viễn một quyền: "Chỉ muốn cái đó thôi, cậu chỉ sợ thiên hạ không loạn thêm hả?" Sau đó rồi hướng Tần Vũ Dương nói: "Cô đừng để ý đến cậu ta, đứa nhỏ này hôm nay ra cửa chưa uống thuốc."

Tần Vũ Dương nhìn lúc nào cũng cho rằng là bé trai thụ, nhìn kỹ một chút, bộ dạng không tồi, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, da thịt vô cùng mịn màng, làm cho bản thân cô là phụ nữ đây cũng ghen tị.

Sau khi chào hỏi đoàn người liền đi tới phòng họp, lúc đi ngang qua phòng tiếp khách, thì Cố Mặc Hàm đang mở cửa từ bên trong đi ra, thấy cô liền sửng sốt: "Sao em đến sớm như vậy?"

Tần Vũ Dương mở trừng hai mắt: là cô không có nắm chắc tốt thời gian sao? Như thế nào một người ngại cô tới sớm, một người ngại cô tới muộn?

Kỳ thật, hôm nay Tần Vũ Dương tới đây chủ yếu là cùng Phong Hoa bàn bạc sửa lại một chút những chỗ bất đồng ý kiến giữa hai bên. Lý Thanh Viễn nhìn bản phương án trong tay, vẻ mặt nghi hoặc, anh thấp giọng hỏi Doãn Đông Tuân bên cạnh: "Này, cậu có thấy cái phương án này phong cách cùng thủ pháp có điểm như xuất ra từ tay nhóc Hàm hay không?"

Doãn Đông Tuân cười cười, không lên tiếng. Làm sao có thể nhìn không ra được, mặc dù không phải là rất giống, nhưng toàn bộ ý tưởng cùng kết cấu lại hoàn toàn là phong cách của Cố Mặc Hàm.

Cả bốn vị tổng của Phong Hoa rất ăn ý, ngầm hiểu lẫn nhau.

Rất nhanh hơn hai giờ cũng qua, Tần Vũ Dương mang theo đoàn người từ Phong Hoa rời đi. Trở lại tòa nhà công ty, Tần Vũ Dương để ý một chút, cái xe MiniBus kia vẫn ở chỗ này.

Liễu Vận Ca thấy cô ngừng lại, theo tầm mắt của cô nhìn sang, đột nhiên toàn thân chấn động.

Tần Vũ Dương phát hiện sự khác thường của cô: "Làm sao vậy?"

Liễu Vận Ca nhìn cái xe MiniBus kia: "Chiếc xe kia là của anh Hồng, chính là của tên thủ lĩnh côn đồ đêm hôm đó."

Tần Vũ Dương đã hiểu, đồng thời trong lòng nghi ngờ càng lớn: "Cô không phải đã đem tiền trả lại cho bọn họ sao? Như thế nào bọn họ vẫn tới?"

Liễu Vận Ca cũng vẻ mặt phiền não: "Tôi cũng không biết. Tần tổng, cô vẫn nên cẩn thận một chút."

Tần Vũ Dương gật đầu, trong lòng cũng rất không ổn. Nhưng công việc bận rộn làm cho cô tạm thời đem chuyện này quên đi.

Tan việc Tần Vũ Dương mang theo Liễu Vận Ca thẳng đến quán rượu Quân Hào. Dự án hợp tác của Phong Hoa cùng Đăng Đạt kỳ thật còn có sự tham gia của chính phủ, nếu như muốn tiến hành thuận lợi suôn sẻ, thì phải nhận được sự giúp đỡ của chính phủ là không thể thiếu, đêm nay Đăng Đạt và Phong Hoa làm chủ, mời các lãnh đạo chính phủ ngành liên quan dùng cơm, trao đổi tình cảm. Nói là dùng cơm, bất quá là nói những lời tâng bốc hình thức, uống rượu uống đến nôn ra, về phần thức ăn ngược lại không động bao nhiêu.

Phong Hoa bên kia là Cố Mặc Hàm cùng Mạc Sính Dĩ đại diện tham dự. Một đám đầy tớ của nhân dân, vừa mới bắt đầu đều là áo quần bảnh bao, ra vẻ đạo mạo, nói chuyện nhã nhặn, uống rượu nhã nhặn, nhã nhặn thối phồng lẫn nhau, khen Cố Mặc Hàm cùng Mạc Sính Dĩ tuổi trẻ tài cao, khen Tần Vũ Dương xinh đẹp tài giỏi. Được vài ly rượu lót bụng, liền tháo mặt nạ xuống, nâng ly cạn chén, cởi tay áo xắn lên, bầu không khí nồng nhiệt, mặt mày đỏ rực, lời nói khí phách chí lớn, hoàn toàn tìm không được phương hướng.

Tần Vũ Dương trong lòng xem thường, nhưng trên mặt lại cười đoan trang. Vô luận triều đại nào, phương Đông hoặc phương Tây, vẻ đoan trang là vĩnh viễn không sai. Nhưng mà, giả bộ cũng phải giả bộ cho giống, đó lại là một kỹ thuật. Lúc vẻ mặt Tần Vũ Dương đang tươi cười như không có việc gì đem bàn tay của một vị cục trưởng bên cạnh từ trên đùi lấy ra liền khắc sâu được điểm này. Nó không chỉ có khảo nghiệm sự nhẫn nại của bạn, mà còn là sự biểu tình bề ngoài nữa, ngôn ngữ cơ thể cùng ý nghĩ nội tâm giằng co nhau. Rõ ràng là muốn đứng lên trợn mắt nhìn, chỉ vào mũi của đối phương mắng to, hoặc là đem nước trong ly hắt lên trên mặt của ông ta, hoặc sẽ trực tiếp đến cho ông ta một cái tát sau đó nghênh ngang rời đi. Nhưng mà sự thật tình huống chỉ có thể là đem đôi tay heo kia lấy ra làm như thể chưa có cái gì phát sinh.

Tần Vũ Dương đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh buốt, tóc gáy dựng đứng lên, quay đầu nhìn lại, vẻ mặt lạnh như băng của Cố Mặc Hàm đang nhìn cái cục trưởng bên cạnh hoàn toàn không biết Đông Tây Nam Bắc này.

Cố Mặc Hàm nhận điện thoại khi trở lại liền chứng kiến cái người kia bên cạnh Tần Vũ Dương đem tay tự nhiên để trên đùi của cô, vừa nhìn cũng biết đây là động tác làm thường xuyên, anh phát bực đến không có chỗ xả.

Cố Mặc Hàm chậm rãi đi trở về chỗ ngồi, đã không còn vẻ thân thiện vừa rồi. Mạc Sính Dĩ thấy sắc mặt của anh hơi khó coi, xích lại gần hỏi: "Hàm tử, làm sao vậy?"

Cố Mặc Hàm ngược mắt nhìn cái tên cục trưởng kia, giọng nói thờ ơ mang theo vẻ hàn ý: "Có người chiếm tiện nghi của chị dâu cậu, cậu giúp tớ xử lý, không cần hạ thủ lưu tình."

Chị dâu? Mạc Sính Dĩ nhìn nhìn Cố Mặc Hàm, lại nhìn một chút Tần Vũ Dương, đã hiểu rõ, sau đó vẻ mặt bi thương nhìn cái tên cục trưởng kia: Ông chiếm tiện nghi của Tần Vũ Dương, bộ không muốn lăn lộn nữa hả?

Mạc Sính Dĩ nhìn sắc mặt càng ngày càng khó coi Cố Mặc Hàm, thực sợ cậu ta khống chế không nổi muốn đi đánh người. Mạc Sính Dĩ lập tức đứng lên nói mấy câu khách sáo, rất nhanh bữa tiệc này cũng kết thúc.

Tại cửa quán rượu đưa tiễn một đám quan chức chánh phủ, Cố Mặc Hàm nói với Mạc Sính Dĩ: "Tớ tiễn Vũ Dương, cậu tiễn trợ lý Liễu." Nói xong nắm tay Tần Vũ Dương đi đến hướng bãi đậu xe.

Tần Vũ Dương giãy giụa: "Tôi không có uống bao nhiêu, hơn nữa tôi tự lái xe tới, không cần anh tiễn."

"Anh uống nhiều quá không thể lái xe được, em đưa anh về đi!" Cố Mặc Hàm vừa đi vừa nói.

Tần Vũ Dương trợn tròn mắt.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Uống Rượu Say

Tần Vũ Dương nhìn người đang ngồi ở ghế phụ, vẻ mặt thản nhiên tự đắc, đâu có giống bộ dạng uống nhiều. Tần Vũ Dương vừa lái xe vừa thỉnh thoảng trộm ngắm anh một cái. Cố Mặc Hàm mặc dù mắt nhìn phía trước, nhưng độ cong khóe miệng lại càng lúc càng lớn.

"Có phải đáng vẻ anh đẹp trai hơn so với trước kia không?" Cố Mặc Hàm đột nhiên xoay đầu lại, đối mặt với ánh mắt đang nhìn lén anh của Tần Vũ Dương.

Tần Vũ Dương bị bắt ngay tại trận, có chút thẹn quá hoá giận, trợn mắt liếc anh một cái, chuyển tâm lái xe.

"Nhà anh ở đâu hả?" Khi Tần Vũ Dương đang đợi đèn đỏ thì hỏi.

Cố Mặc Hàm quay đầu, vẻ mặt ủy khuất: "Anh cũng trở về lâu như vậy, em ngay cả anh ở nơi nào cũng không biết?"

Tần Vũ Dương lập tức nhanh mồm nhanh miệng đáp lại anh: "Tôi và anh có quan hệ gì chứ, tại sao phải biết rõ anh ở đâu?"

Cố Mặc Hàm đột nhiên vươn hai tay ôm lấy mặt của Tần Vũ Dương, hôn lên môi của cô.

Chỉ là sự vuốt ve dịu dàng, không mang theo bất kỳ dục vọng gì, chỉ là nghe được tiếng hô hấp của nhau, chưa từng làm cho cảm động đến thế.

Tần Vũ Dương bị động tác đột nhiên của anh cùng sự dịu dàng làm cho rung động, chỉ trợn to hai mắt nhìn đôi mắt đang nhắm mắt trước mặt kia, vết nếp gấp rất sâu của đôi mi mắt, lông mi thật dài nhẹ nhàng rung rung, đột nhiên lòng của cô cũng theo đó mà rung động lên.

Đằng sau tiếng còi xe không ngừng truyền đến, Tần Vũ Dương mạnh mẽ đẩy anh ra, Cố Mặc Hàm lập tức đề phòng: "Em sẽ không cho anh một cái tát nữa chứ?"

Những lời này giống như nhắc nhở Tần Vũ Dương, cô vung tay lên, hạ xuống, lại bị Cố Mặc Hàm nắm chặt, đặt tới bên miệng nhẹ nhàng hôn xuống. Giữa tiếng còi xe liên tục từ từ buông ra, giương mắt lên nhìn Tần Vũ Dương, thâm tình chân thành.

Tần Vũ Dương rốt cục cũng nhận thức được chênh lệch sức lực giữa nam nữ, cô sau này tuyệt đối không cần có bất kỳ trao đổi ngôn ngữ cơ thể cùng Cố Mặc Hàm.

Trong thời gian tiếp theo, Tần Vũ Dương bằng tốc độ nhanh nhất chạy xe hướng tới tiểu khu nơi ở của Cố Mặc Hàm, về phần Cố Mặc Hàm có biểu tình gì, cô cũng không dám xem. "Két" một tiếng, lốp xe cùng mặt đất phát ra sự ma sát lớn, xe vững vàng dừng lại.

Tần Vũ Dương thở phào nhẹ nhõm: "Đến rồi, bye bye."

Cố Mặc Hàm thay đổi vẻ nhàn nhã đặc ý vừa rồi, hít thở sâu vài cái, từ từ mở miệng: "Em đỡ anh vào đi."

Tần Vũ Dương kháng nghị: "Vì cái gì?"

Cố Mặc Hàm nhìn cô gái nhỏ xù lông trước mặt này, trong lòng chỉ cảm thấy vui vẻ, nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc, suy yếu mở miệng: "Em sao lại không có lương tâm như vậy, em đã quên mới vừa rồi là ai giúp em tiếp rượu? Em cứ thử uống nhiều như vậy xem."

Tần Vũ Dương khí thể thoáng cái biến mất, Cố Mặc Hàm nói đúng là sự thật, Tần Vũ Dương đêm nay sở dĩ có thể toàn thân mà rút lui được, thật sự là nhờ có Cố Mặc Hàm, hậu quả của việc thương hương tiếc ngọc chính là bị người khác trút càng nhiều. Cẩn thận ngấm lại, hình như vừa rồi anh thật sự uống rất nhiều, hơn nữa sắc mặt của anh nhìn qua thật sự không tốt lắm.

"Anh không phải mới vừa rồi còn rất tốt sao?" Tần Vũ Dương chưa từ bỏ ý định.

"Vốn là rất tốt, nhưng em uống nhiều rượu như vậy lại ngồi lái xe nhanh nữa, cũng biết là sẽ thế nào mà." Cố Mặc Hàm nhẹ nhàng hóa giải.

Tần Vũ Dương nhú mày, bực mình tháo dây an toàn ra: "Được rồi, tôi chờ anh đi vào." Cô mở cửa xe đi xuống. Đợi nửa ngày, Cố Mặc Hàm cũng không có bất kỳ động tác nào. Tần Vũ Dương đi qua mở cửa xe: "Anh sao không đi xuống?"

Cố Mặc Hàm dụi dụi nhìn cô: "Anh uống nhiều quá, không tháo được dây an toàn."

Tần Vũ Dương mày nhíu lại càng sâu hơn: anh chỉ là uống nhiều quá, cũng không phải là tàn phế mà! Cô chỉ có thể khom lưng xuống tháo dây an toàn. Cố Mặc Hàm nhìn Tần Vũ Dương gần ngay trước mắt, gần đến nỗi vươn tay ra là có thể đem cô ôm vào trong ngực, từ đỉnh đầu của cô tản ra mùi thơm thoang thoảng. Trong năm năm đã qua, Cố Mặc Hàm vẫn khát vọng khoảng cách như vậy.

Tần Vũ Dương tháo dây an toàn ra, đưa tay kéo cánh tay Cố Mặc Hàm: "Được rồi, đi ra đi."

Cố Mặc Hàm cố ý đem trọng lượng toàn thân đều đè lên trên người Tần Vũ Dương, Tần Vũ Dương gắng gượng đỡ, đi hai bước liền thở hồng hộc: "Anh không thể tự mình đi được sao?"

Cố Mặc Hàm vẫn là một câu kia, nhẹ nhàng chậm chạp nói: "Anh uống nhiều quá, làm cho không có sức lực."

Tần Vũ Dương tức đến nghiến răng nghiến lợi, anh không có lời nào khác sao!

Thật vất vả đến được nhà Cố Mặc Hàm, Tần Vũ Dương ném anh ở trên ghế sofa liền không quan tâm đến. Chính mình ra sức thở hổn hển, mùa đông rét lạnh cô vậy mà mồ hôi ra toàn thân.

Một lát sau Tần Vũ Dương mới bắt đầu chú ý đến nhà Cố Mặc Hàm, thiết kế điển hình kiểu Âu, tự nhiên trang nhã, giữa sự khiêm tốn lộ ra vẻ xa hoa. Cả căn nhà gọn gàng sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, chỉ là thiếu một chút hơi thở sinh hoạt.

"Nhìn xong chưa? Nếu như xem xong rồi có thể làm phiền em quan tâm đến anh cái người uống say này chứ." Cố Mặc Hàm nửa nằm trên ghế salon nửa trợn tròn mắt trêu tức mở miệng.

Tần Vũ Dương đứng dậy đi đến phòng bếp rót một ly nước, đưa cho anh: "Không có chuyện gì nữa, tôi đi trước."

Cố Mặc Hàm nhướng mày, không chút hoang mang mở miệng: "Em chính là đối đãi với chủ nợ như vậy à?"

Tần Vũ Dương đúng là điên rồi: chủ nợ? Loại lý do này anh cũng nghĩ ra được!

"Anh còn muốn tôi làm gì nữa, nói đi!"

Cố Mặc Hàm cười cười, vẻ mặt vô hại: "Cũng không có việc to tát gì, em giúp anh xả nước tắm là được, xong rồi em có thể đi."

Tần Vũ Dương vừa điều chỉnh nước ấm, vừa ở trong lòng oán hận, đợi cô điều chỉnh xong rồi đóng nước lại vừa quay người, không biết khi nào thì Cố Mặc Hàm đã tiến vào, khẽ dựa vào cánh cửa thủy tinh, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Cố Mặc Hàm thấy Tần Vũ Dương quay đầu lại, cười cười, hai đầu lông mày mơ hồ lưu động □, mị hoặc lòng người, Tần Vũ Dương nghĩ đến một câu: dựa vào vẻ đẹp có thể giết được người.

Cô vội vàng cúi đầu xuống, bình phục lại tim đang đập rối loạn, dần dần bị một cái bóng bao trùm, Tần Vũ Dương theo bản năng lui về phía sau ngẩng đầu lên. Cố Mặc Hàm từng bước tiến lại gần, cánh tay dài nâng lên, mở vòi sen ra, nước phun xuống, toàn bộ rơi vào người Tần Vũ Dương.

Tần Vũ Dương không thể tin nhìn Cố Mặc Hàm, vẻ mặt Cố Mặc Hàm trấn định tiêu sái đi vào trong nước, nước nóng rất nhanh tưới xuống hai người. Ý cười trong mắt Cố Mặc Hàm càng ngày càng sâu, trong mắt nhu tình từ từ sắp thắm ra: "Em điều chỉnh nước ấm rất hợp ý anh."

Tần Vũ Dương lần này thật sự tin tưởng Cố Mặc Hàm đã uống quá nhiều, một người bình thường làm sao có thể làm ra loại hành động này chứ?

Cố Mặc Hàm đem Tần Vũ Dương ôm vào trong ngực, giống như ôm lấy bảo bối trân quý nhất trên thế giới, cái cằm nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu Tần Vũ Dương, thì thào tự nói: "Vũ Dương, Vũ Dương..."

Đêm, vắng lặng, ngoại trừ tiếng nước chảy ào ào, chỉ có thể nghe thấy thanh âm trầm thấp dễ nghe của Cố Mặc Hàm, Tần Vũ Dương trong lúc đó cảm thấy rất mệt mỏi, không muốn đẩy cái ôm ấp quen thuộc này ra.

Trong phòng tắm hơi nước lượn lờ, quần áo Tần Vũ Dương ướt đẫm sít sao dán ở trên người, buộc vòng quanh những đường cong duyên dáng. Cố Mặc Hàm dần dần bắt đầu hôn cô, từ tóc đến mi tâm, đôi mắt, qua sống

mũi thanh tú, cuối cùng dừng lại trên đôi môi mềm mại trơn bóng như ngọc, nước theo da thịt không ngừng chảy xuống, trong lòng Tần Vũ Dương hơi ngứa ngáy.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Yêu

Cố Mặc Hàm một tay đặt ở sau lưng Tần Vũ Dương nhẹ nhàng vuốt ve, một tay đặt ở trước ngực đầy đặn nhẹ nhàng vuốt ve, Cố Mặc Hàm vỗ vỗ phía sau lưng của cô, thanh âm khàn khàn: "Vũ Dương, hé miệng ra, nghe lời nào..."

Tần Vũ Dương cảm thấy không khí càng ngày càng ngọt ngào như muốn lấy mấy phần dưỡng khí, hoặc như là bị đầu độc, từ từ hé miệng ra, vươn ra một đoạn lưỡi trắng mịn. Cố Mặc Hàm quần qua lại, hung hăng trêu chọc mút lấy, dây dưa cùng một chỗ.

Không khí trong phòng tắm dần dần nóng lên, tay Tần Vũ Dương nắm thật chặt quần áo bên eo Cố Mặc Hàm, trong đầu là một mảnh hỗn độn. Đợi cô kịp phản ứng thì Cố Mặc Hàm đã đem quần áo trên người cô thoát gần hết. Cố Mặc Hàm buông môi cô ra, còn lưu luyến ở trên cổ sáng mượt mịn màng, tay như có điện vuốt ve làn da mềm mại của Tần Vũ Dương, đến mức dẫn tới một mảnh phấn hồng cùng sự run rẩy.

"Hừ..." Một tiếng rên rỉ mê loạn thẹn thùng của Tần Vũ Dương làm cho tất cả động tác của Cố Mặc Hàm dừng lại, ngẩng đầu lên mở to con mắt đỏ nhìn cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Vũ Dương đỏ bừng, trong ánh mắt mang theo một tầng mờ mịt, cau mày, vẻ mặt luống cuống nhìn anh.

Cố Mặc Hàm càng nhìn trong lòng càng ngứa, anh một bên kéo quần áo của mình xuống, vội vàng ôm lấy Tần Vũ Dương đang ở dưới vòi hoa sen,

cầm lấy khăn tắm bên cạnh bọc lấy Tần Vũ Dương, lao ra khỏi phòng tắm.

Cố Mặc Hàm rút đi khăn tắm, đặt Tần Vũ Dương ở trên giường, hai tay chống bên người cô, ở dưới ánh đèn tinh tế nhìn cô gái nhỏ dưới thân. Những lọn tóc quăn quuyến rũ rơi xuống tấm ra giường màu xám nhạt, đôi mắt đen trong suốt, sống mũi thẳng xinh xắn, đôi môi dày óng ánh, làn da vô cùng mịn màng, cánh tay ngọc mềm mại như ngó sen, trên hai điểm đỏ hồng cao ngất tròn trĩnh, giống như hai đóa hồng mai nở rộ đầy trời trong mùa tuyết trắng, ngạo nghễ đứng sừng sững, bụng bằng phẳng, hai chân thon dài cân xứng, sắc thái dục vọng trong mắt Cố Mặc Hàm càng ngày càng nặng nề, hô hấp nóng bỏng phun trên nước da trong suốt của Tần Vũ Dương.

Tần Vũ Dương mơ hồ nhìn Cố Mặc Hàm, vài sợi tóc đen nhánh còn mang theo hơi nước, nằm mất trật tự ở trên trán, cùng sự thâm thúy trong mắt của anh hợp lại càng thêm rực rỡ, càng tôn lên cái loại khí chất lười nhác lãnh đạm. Vóc người cao to khỏe mạnh, lồng ngực rắn chắc, làm cho Tần Vũ Dương thấy được một dạng không giống Cố Mặc Hàm.

Cơ thể nóng hổi của Cố Mặc Hàm dán trên cô, những cái hôn rải rác vào mi tâm, gò má, xuống cổ, xương quai xanh, cuối cùng chôn ở trước ngực Tần Vũ Dương, ngậm lấy đóa hồng mai kia. Khẽ mút cắn nhẹ, một bàn tay phủ lên nơi mềm mại bên kia, cảm giác đầy đặn mềm mịn giống như dòng điện thông qua lòng bàn tay truyền tới đại não.

Tần Vũ Dương chỉ cảm giác được sự rắn chắc nóng bỏng đè nặng trên cơ thể cô, mặt của cô nhanh chóng nóng lên, trước ngực nơi trắng nõn mềm mại bị anh bao lấy, không ngừng thay đổi hình dáng, bên kia bị anh nuốt từng ngụm lớn, không ngừng kích thích cái đỉnh cao nhất của nụ anh đào nhỏ. Bắp đùi kề đó, cô có thể rõ ràng cảm giác được một vật nào đó đang không ngừng sưng to, nóng lên, sít sao chống lại cô. Toàn thân Tần Vũ Dương như nhũn ra, từng đợt cảm giác khác thường từ dưới bụng khuếch

tán ra, sự trống rỗng chiếm lĩnh toàn bộ linh hồn cô, làm cho cô cảm thấy sợ hãi.

Tần Vũ Dương dùng sức mở trừng hai mắt, dùng sức đẩy cái đầu đang chôn ở trước ngực cô, mở miệng ra mới phát giác thanh âm nũng nịu du dương: "Đừng mà, anh mau thả tôi ra..."

Cố Mặc Hàm đang ôm cơ thể tràn đầy ấm nóng thơm mát mềm mại, lúc này buông tay anh cũng không phải là đàn ông! Bắt lấy bàn tay đang lộn xộn đẩy ra của Tần Vũ Dương, đặt trên cơ thể nóng bỏng cường tráng của anh, Tần Vũ Dương cảm nhận được nhịp tim đập dưới lòng bàn tay, trái tim đó dường như muốn nhảy ra, Cố Mặc Hàm nắm lấy tay của cô vuốt ve cơ thể của anh, từ lồng ngực đến bụng, lại dần dần đi xuống...

Cố Mặc Hàm cúi người lần nữa xuống trước ngực đang phấn khích của cô, đã không còn sự dịu dàng vừa rồi, giống như là một cơn sóng biển mãnh liệt, mạnh mẽ quét lấy Tần Vũ Dương, một bàn tay dọc theo bụng xuống đùi. Đầu tiên là ở bên trong hai chân nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó phủ lấy nơi nóng ấm kia, ngón tay thon dài nhẹ nhàng trêu chọc. Cả người Tần Vũ Dương chấn động, toàn thân buộc chặt, theo bản năng khép lại hai chân, đem bàn tay Cố Mặc Hàm kẹp chặt lại. Lờ lễ nồng nhiệt của Cố Mặc Hàm từ từ chuyển qua vành tai trong suốt trắng nõn của Tần Vũ Dương, vừa nhẹ nhàng ngậm lấy vừa nói mập mờ không rõ: "Đừng khẩn trương, bảo bối, để cho anh yêu em thật nhiều..."

Dưới thế công của anh, Tần Vũ Dương từng chút từng chút tách hai chân đang kẹp chặt ra. Sự trống rỗng đang dần dần tập kích lên đại não, Tần Vũ Dương khó nhịn được mà vắn vẹo, cô cắn chặt môi dưới mới kềm chế được sự rên rỉ sẽ bật thốt ra.

Cố Mặc Hàm cạy môi Tần Vũ Dương ra, dây dưa không buông tha đầu lưỡi của cô. Tần Vũ Dương từ từ nhả đầu lưỡi ra thử dò xét tính đáp lại một chút lại mang tới Cố Mặc Hàm càng thêm dây dưa mạnh mẽ.

Cùng với sự chậm rãi tiến vào của Cố Mặc Hàm, cảm giác tê dại sưng tấy bắt đầu thay thế bằng sự đau đớn, sự trống rỗng của Tần Vũ Dương được thay thế bằng những cảm giác tràn đầy sự phong phú, cô không kiên nhẫn giãy dụa cơ thể, vô ý thức rên rỉ.

Anh hôn đôi mắt Tần Vũ Dương: "Vũ Dương, mở mắt ra nhìn anh."

Tần Vũ Dương mở đôi mắt sưng mù ra nhìn anh, mị nhãn như tơ, tự nhiên thành một loại phong tình. Mồ hôi trên trán Cố Mặc Hàm rơi xuống những sợi tóc Tần Vũ Dương biến mất không thấy gì nữa.

"Vũ Dương, nói cho anh biết, em có yêu anh hay không?" Thanh âm Cố Mặc Hàm khàn đục ôn nhu.

Còn chưa kịp suy nghĩ Cố Mặc Hàm đang nói cái gì đó, đột nhiên khoái cảm truyền tới đại não, Tần Vũ Dương cảm thấy trước mắt là tiếng sấm chớp, lý trí còn sót lại tan thành mây khói, giống như muốn đẩy cô vào vực sâu tối tăm, lại giống như đem cô lên đỉnh núi cao / vui mừng, cô đè nén không được phát ra tiếng rên rỉ thật dài. Anh nhẫn nại cảm giác tê dại từ eo, hưởng thụ sự mút lấy của cô. Từ từ tăng nhanh tiết tấu, lúc này toàn thân Tần Vũ Dương đều rất nhạy cảm, dưới sự khiêu khích của anh không ngừng thở gấp, cuối cùng anh hô lên đi ra, thở hỗn hển, chờ đợi khoái cảm cực hạn từ từ đi qua. Tần Vũ Dương như được hâm nóng lại tiết ra một lần.

Cố Mặc Hàm từ từ lui ra, ôm Tần Vũ Dương mê man đi vào phòng tắm tắm rửa...

Ngày hôm sau, Tần Vũ Dương ở trong ngực Cố Mặc Hàm tỉnh lại, cô nhìn gương mặt đẹp trai bên gối kia, trấn tĩnh nhắm mắt lại hít sâu, lại mở ra, phát hiện đây không phải là đang nằm mơ. Cô khẽ di chuyển, toàn thân đau nhức, đùi cùng nơi đó càng giống như bị chặt gậy. Cô cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua, rõ ràng Cố Mặc Hàm là một người uống nhiều, vì sao cuối cùng là cô sạch sẽ bị ăn hết?

Cô nhin không được kêu rên một tiếng, đem cái bi kịch giữ lấy trong đầu. Cố Mặc Hàm bị đánh thức, kéo cái chăn xuống, đối với cô cười nồng nhiệt: "Bảo bối, sớm a!"

Tần Vũ Dương bực dễ sợ, hận không thể cho anh hai cước, cô giãy giụa từ trong ngực anh đi ra, không cẩn thận đụng phải vật nào đó giữa hai chân Cố Mặc Hàm sáng sớm liền ý chí chiến đấu sục sôi, cô lập tức đỏ mặt: "Lưu manh!"

Cố Mặc Hàm cười vùi đầu ở trên vai cô, rầu rĩ lên tiếng: "Đây không phải là lưu manh, mỗi một người đàn ông thể chất và tinh thần khỏe mạnh bình thường mỗi sáng sớm đều có thể như vậy, em từ từ sẽ quen thôi."

"Quen cái đầu anh đó!" Tần Vũ Dương cầm lấy khăn tắm bên cạnh quần bản thân thật kín rồi vọt tới phòng tắm rửa mặt, lúc cô nhìn thấy quần áo ướt đẫm nằm trong phòng tắm thì hoàn toàn tuyệt vọng, cô phải như thế nào ra ngoài đây?

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Bình Minh

Tần Vũ Dương rửa mặt rất nhanh, mặc một cái áo choàng tắm rộng thùng thình chậm chậm đi ra, hai tay Cố Mặc Hàm đặt ở sau đầu, nghiêng người dựa vào trên giường nhìn ngắm mỹ nhân trình diễn dục đồ. Cơ thể nhỏ nhắn của cô dán vào áo choàng tắm, đầu tóc ướt sũng, phơi bày làn da màu hồng phấn ra bên ngoài, càng lộ vẻ tinh xảo trong sáng, Cố Mặc Hàm thật muốn bắt lại đây mà yêu thương thật nhiều.

Tần Vũ Dương khẩn trương không biết tay chân nên đặt ở đâu, con mắt không biết đang nhìn về phía nào, nhưng lại cố làm ra vẻ bình tĩnh mở miệng: "Chuyện đó, tối hôm qua tôi uống nhiều quá, anh cứ xem như cái gì cũng không có xảy ra đi."

Đàm phán quan trọng nhất là khí thế, giờ phút này Tần Vũ Dương quần áo không chỉnh tề, ấp a ấp úng, ý chí không mạnh mẽ, có chỗ nào khí thế để nói được chứ?

Nhưng lại có một loại người khí thế là bẩm sinh, không cần cố tỏ ra mà là từ trong xương cốt tản mát ra, làm cho người ta không thể xem nhẹ được, ví dụ như, Cố Mặc Hàm. Anh giờ phút này, ngay cả quần áo không chỉnh tề còn chưa nói tới, bởi vì anh căn bản là không có mặc quần áo, nhưng vừa mở miệng lại là khí thế mườì phần.

"Đó là lời kịch của anh, tối hôm qua đã dùng rồi." Cố Mặc Hàm vẻ mặt thuần lương nhắc nhở cô.

Tần Vũ Dương giờ phút này rất hối hận, tại sao tối qua cô lại tràn đầy đồng cảm mà cho rằng Cố Mặc Hàm uống quá nhiều, nhìn anh tối qua cũng mãnh thiện chiến, lại nhìn tinh thần sáng khoái hiện giờ, anh có chỗ nào giống bộ dạng uống nhiều chứ?

Cố Mặc Hàm tiếp tục chậm rãi mở miệng, ý vị trêu tức mười phần: "Nghe nói, Tần Vũ Dương của Đẳng Đạt trẻ tuổi xinh đẹp, kinh nghiệm giỏi giang, như thế nào mỗi lần anh nhìn thấy đều là cô gái nhỏ khúm núm vậy? Cưng à, em đối với anh thật đúng là không giống nha."

Tần Vũ Dương hung hăng trừng mắt Cố Mặc Hàm, cực kỳ phẫn nộ: "Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

Cố Mặc Hàm thay đổi tư thế, dứt khoát thoải mái hừ hừ: "Không muốn thế nào hết, dù sao em đã là người phụ nữ của anh. Anh đã rất thỏa mãn!"

Tần Vũ Dương cười lạnh: "Chỉ là tình một đêm mà thôi, anh từ nước ngoài trở về, chuyện này có thể khẳng định còn ít sao? Hôm nay tôi có thể ở trên giường của anh, ngày mai cũng có thể nằm ở trên giường của người đàn ông khác, đây chính là đạo lý."

Cố Mặc Hàm đột nhiên thu lại nụ cười, ánh mắt u tối khó hiểu, thẫn thiết nhìn Tần Vũ Dương, trầm thấp mở miệng, hàn ý trong giọng nói mơ hồ có thể nghe được, "Tần Vũ Dương, em thử xem! Em dám làm như vậy thử xem!"

Tần Vũ Dương rất ít khi nhìn thấy Cố Mặc Hàm nổi giận, hoặc là chưa từng gặp qua thần sắc nổi giận của anh. Khi còn trẻ, anh lúc nào cũng là vẻ mặt như ánh mặt trời, tao nhã lịch sự. Xa cách năm năm một lần nữa gặp lại, có đôi khi tà mị mê hoặc người, có đôi khi ôn nhu đa tình, có đôi khi yên tĩnh trầm mặc, quen biết nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Cố Mặc Hàm ở trước mặt cô phát hỏa.

Tần Vũ Dương ngăn người tại đó không biết nên làm cái gì bây giờ, thật ra cô cũng là không nhìn nổi sự đặc ý của Cố Mặc Hàm nên cố tính dùng lời nói để chặn đứng anh, trong lòng cũng không phải là nghĩ như vậy, nếu không nhiều năm như vậy cũng sẽ không lẻ loi một mình.

Cô nhìn vẻ mặt băng sương của Cố Mặc Hàm, trong lòng khinh bỉ chính mình. Như thế nào vừa nhìn thấy anh, chính mình liền thua kém như vậy chứ?

Hai tay Cố Mặc Hàm đặt ở sau đầu, khuôn mặt hướng về phía cửa sổ mà nhắm mắt lại, mí mắt thật chặt, đường nét nghiêm túc trên mặt. Ánh mặt trời từ khe hở của rèm cửa sổ len lén tiến vào chiếu lên trên mặt Cố Mặc Hàm, từ góc độ của Tần Vũ Dương nhìn qua, màu vàng của ánh mặt trời làm cho khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh phác họa góc cạnh rõ ràng, càng thêm phong trần tuấn lãng, nhưng ngược lại anh giống như một khối hàn băng ngàn năm, không có một chút dấu hiệu hòa tan. May mắn là anh đang nhắm mắt lại, nếu như mở mắt ra, ánh mắt lạnh lùng nhất định sẽ làm cho người ta dựng đứng tóc gáy, tưởng tượng thôi đã cảm thấy lạnh rồi.

Tần Vũ Dương cúi đầu, trong lòng rất chán nản, muốn Cố Mặc Hàm giúp cô mua quần áo chỉ sợ là không có khả năng, phỏng chừng lúc này Cố Mặc Hàm căn bản không nguyện ý phản ứng với cô. Cô suy nghĩ một chút, trở lại phòng tắm, từ trên mặt đất nhặt lên quần áo đã ướt nhèm nhẹp, ném vào trong máy giặt, cau mày nhìn quần áo trên mặt đất của người nào đó, cuối cùng vẫn là nhặt lên cùng ném vào máy giặt.

Khi Tần Vũ Dương trở lại phòng ngủ, Cố Mặc Hàm vẫn là duy trì tư thế vừa rồi. Đến gần mới phát hiện quy luật hô hấp ổn định, chắc là đã ngủ thiếp đi, biểu tình trên mặt cũng nhu hòa rất nhiều, làm cho người ta không tự chủ muốn tới thật gần, muốn ngắm thật gần. Đồng nhất những chùm ánh mặt trời chiếu vào trên mặt của Cố Mặc Hàm và Tần Vũ Dương, chờ đến lúc Tần Vũ Dương kịp phản ứng thì cô đã ở khoảng cách rất gần, gần đến

nổi có thể thấy rõ ràng mỗi sợi lông mi của anh, thật dài, vênh lên, làm cho cô không nhìn được muốn sờ một cái.

Tần Vũ Dương bị tiếng chuông cửa không ngừng mà bình tĩnh, cô có chút bối rối, giống như kiểu bị bắt gian tại trận, mặc dù tình huống thực tế là nam chưa cưới nữ chưa gả, nhưng mà cô cũng chột dạ một trận.

Tiếng chuông cửa càng ngày càng dồn dập, dường như biểu thị sự không kiên nhẫn của người ngoài cửa. Cô lắc lắc Cố Mặc Hàm, khẩn trương hấp tấp mở miệng: "Cố Mặc Hàm, đừng ngủ nữa, anh mau tỉnh lại đi!"

Giữa lúc Cố Mặc Hàm nửa mê nửa tỉnh nghe được câu này, theo bản năng bắt lấy tay Tần Vũ Dương, trong miệng lẩm bẩm: "Đừng ồn, Vũ Dương để cho anh ngủ thêm một lát nữa..."Giống như động tác đã từng làm bao nhiêu lần.

Anh giống như trở lại đoạn thời gian cùng Tần Vũ Dương một chỗ kia. Khi đó Cố Mặc Hàm luôn bị nào là giáo sư, nào là sư huynh lôi kéo làm thí nghiệm, có đôi khi làm đến rất khuya thậm chí là suốt đêm, vì thế làm cho giờ lên lớp ngày hôm sau là thời gian ngủ bù. Mỗi lần thầy cô muốn hỏi hoặc là lúc điểm danh, Tần Vũ Dương luôn ở bên cạnh, khẩn trương hấp tấp lay tỉnh anh, trong miệng nhỏ giọng nói: "Cố Mặc Hàm, đừng ngủ nữa, anh mau tỉnh lại đi..."

Những lời này liên tục lưu lại trong đầu Cố Mặc Hàm, mấy năm ở nước Mỹ kia, mỗi lần anh ngủ quên ở trong phòng học hoặc là trong phòng thí nghiệm, luôn có thể bị thanh âm khẩn trương của Tần Vũ Dương mà bình tĩnh, Cố Mặc Hàm, đừng ngủ, anh mau tỉnh lại đi. Anh theo thói quen đi tìm đôi tay kia, lại chỉ đập vào khoảng không. Câu nói kia vẫn ở bên tai, nhưng người kia cũng đã không ở bên mình. Cố Mặc Hàm buồn ngủ bị bi thương thay thế, anh không ngừng suy nghĩ, Tần Vũ Dương rốt cuộc là

muốn cho anh đừng ngủ, hay là muốn cho anh nhanh chóng giải thoát từ trong chuyện cũ đi ra để thấy rõ tình cảm của anh đối với cô?

Anh từ từ mở mắt ra, mang theo sự mê mang mới vừa tỉnh ngủ, nhìn lấy đôi bàn tay xinh xắn mảnh mai trong tay, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Tần Vũ Dương trong lòng lo lắng, không có có ý thức đến Cố Mặc Hàm đang siết chặt tay của cô: "Có người đến, làm sao bây giờ?"

Cố Mặc Hàm ánh mắt dần dần thanh tỉnh, cũng dần dần nhớ tới vừa rồi đang cùng Tần Vũ Dương chiến tranh lạnh. Anh nhìn Tần Vũ Dương, trào phúng nói: "Em vội cái gì? Suy nghĩ như thế lại không sợ người khác biết sao?"

Nói xong ngồi dậy xốc chăn để đứng lên, ở nửa người phía dưới đơn giản chỉ quấn quanh cái khăn tắm, liền đi về phía phòng tắm, rất nhanh đi ra đến mở cửa.

Tần Vũ Dương trong lòng lặng lẽ mắng câu: Cố Mặc Hàm, đại gia anh!

Mới mở cửa, Lý Thanh Viễn liền vọt vào, trong miệng phàn nàn: "Hàm tử, cậu làm cái gì đó, thế nào nửa ngày mới mở cửa chứ? Sáng sớm hôm nay không phải nói rất tốt ngày cùng bên kia mở hội nghị trực tuyến sao, chúng tớ đã đợi cậu đến hai giờ cũng không thấy cậu xuất hiện, gọi điện thoại cậu cũng tắt điện thoại, cậu bận rộn cái gì vậy?"

Cố Mặc Hàm từ trong tủ lạnh lấy ra một chai nước uống một ngụm, trước sau như một không đếm xỉa tới trả lời: "Xã giao tối hôm qua tớ uống nhiều quá, sáng sớm hôm nay không dậy nổi."

Hiệu quả cách âm của phòng rất tốt, Tần Vũ Dương ở trong phòng ngủ nghe không rõ ràng lắm đối thoại trong phòng khách, đứng ngồi không yên. Chỉ sợ có người sẽ xông vào.

Định luật Murphy nói, nếu như bạn lo lắng tình huống nào đó xảy ra, như vậy nó nhất định sẽ xảy ra.

Lý Thanh Viễn lơ đãng chứng kiến sau lưng Cố Mặc Hàm có từng đường vết trảo, trong ánh mắt toát ra ánh sáng màu xanh biếc, không có ý tốt mở miệng: "Ai, sau lưng cậu là thế nào vậy? Cậu sẽ không Kim Ốc Tàng Kiều đi? Tớ phải đi xem." Vừa nói vừa đi vào bên trong, động tác nhanh chóng, biểu lộ bề ngoài cậu ta đã chịu không nổi, lòng bát quái.

Cảnh cửa phòng ngủ không hề có dấu hiệu bị mở ra, Tần Vũ Dương nhìn Lý Thanh Viễn đột nhiên tiến vào, ghen hống nhìn trân trối, không biết có nên hay không nên chào hỏi anh ta.

Lý Thanh Viễn thấy Tần Vũ Dương cũng há to miệng, vẻ mặt giật mình. Cậu đã có chuẩn bị tốt trong phòng Cố Mặc Hàm có phụ nữ, nhưng lúc nhìn đến người phụ nữ này là Tần Vũ Dương, cậu vẫn rất ngạc nhiên.

Trong quan niệm tình yêu của Lý Thanh Viễn, trong muôn bụi hoa, muôn vàn bông hoa tranh giành đua nở, có nhiều bông hoa khác nhau, hoặc quyến rũ, hoặc hồn nhiên, hoặc khôn khéo, hoặc thanh tú, giữa đàn ông và phụ nữ, chỉ là nịnh nọt diễn trò, kỳ hạn duy trì tươi mới vừa qua, hợp rồi cũng tan. Tan chính là tan, là sẽ không cùng một chỗ nữa. Cậu đối với Cố Mặc Hàm cùng Tần Vũ Dương xa cách nhiều năm như vậy còn có thể đi một vòng lại đến với nhau thì rất là ngạc nhiên.

Nhìn lại Tần Vũ Dương một thân rõ ràng không vừa với cái áo choàng tắm, trên cổ trắng nõn có vết đỏ mập mờ, cùng cái khăn tắm được quấn quanh mang theo vết trảo sau lưng Cố Mặc Hàm lại còn ở chung một phòng, làm cho người ta lưu lại bao nhiêu không gian rộng để liên tưởng a!

Lý Thanh Viễn vẫn còn đang liên tưởng, liền nghe đến sau lưng thanh âm lạnh lùng của Cố Mặc Hàm: "Xem đủ chưa?" Lý Thanh Viễn khẩn trương đóng kín cửa phòng ngủ, quay đầu lại vẻ mặt chân chó [1]: "Xem đủ

rồi xem đủ rồi, chuyện đó đâu là gì, nhóc Hàm, tớ trở về nói cho bọn họ một tiếng, cậu không cần phải gấp đến công ty a, đừng nóng nảy, tớ đi trước, bye bye."Nói nhanh như gió một hồi rồi rời đi, cậu hiện tại không thể chờ đợi được muốn đem tin tức này nói cho vài người khác.

- _____

[1] Chân chó: cách nói chỉ kẻ xu nịnh, không biết tốt xấu, gió chiều nào theo chiều ấy.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Nguy Hiểm Vừa Xuất Hiện

Lý Thanh Viễn đi rồi, Cố Mặc Hàm liền đi vào phòng tắm, rất nhanh truyền đến tiếng nước chảy ào ào. Tần Vũ Dương thấy Lý Thanh Viễn mang theo sự phấn khích không thể đè nén giống như con thỏ nhảy lên đi ra ngoài, cô dường như thấy danh dự của cô đang tan vỡ, vỡ ra khắp nơi.

Tần Vũ Dương nghĩ lấy năm năm kinh nghiệm của cô mò mẫm lẫn lộn ở trên thương trường ra hỏi thăm, hiện tại hành động sáng suốt nhất chính là cố gắng lấy lòng Cố Mặc Hàm, nói không chừng anh sẽ vui vẻ có thể giúp cô giải quyết vấn đề quần áo.

Lúc Cố Mặc Hàm đi ra liền chứng kiến Tần Vũ Dương nở nụ cười đứng ở giữa phòng, toàn bộ rèm cửa sổ đã được kéo lên, ánh nắng xuyên qua cửa sổ sát đất rải đầy cả căn phòng, còn Tần Vũ Dương thì đứng trong ánh nắng, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ, không mang theo chút son phấn nào, Cố Mặc Hàm nhìn thấy thì điểm tức giận trong lòng đều tản đi, lại không kéo xuống được mặt mũi, vẫn như trước mặt không chút thay đổi vừa lau tóc vừa đi vào phòng thay quần áo, "Soạt" một tiếng kéo cửa phòng thay quần áo ra.

Tần Vũ Dương thò đầu nhìn vào trong phòng thay quần áo, có thể thấy quần áo giày đều sắp xếp đặt vào thật ngăn nắp, trong lòng vẫn không quên hận thù những người giàu sang: thực hủ bại mà! Còn chuẩn bị một phòng thay quần áo, một người đàn ông mua nhiều quần áo như vậy làm gì chứ!

Nghĩ đến cái đó của mình vừa vặn, tú quần áo luôn lộn xộn, Tần Vũ Dương bĩu môi.

Cố Mặc Hàm rất nhanh ăn mặc chỉnh tề, áo T-shirt dài tay màu trắng, quần thường màu xám tro, đầu tóc ước sững, có vẻ đặc biệt trong ánh mặt trời, như một cậu sinh viên có chí tiến thủ bỗng bột. Tần Vũ Dương đột nhiên ý thức được, thì ra đã qua nhiều năm như vậy.

Cố Mặc Hàm nhìn điệu bộ ngơ ngác của Tần Vũ Dương rất hưởng thụ, ngoài miệng lại không chút lưu tình: "Sao em còn ở nơi này?"

Tần Vũ Dương sững sốt: "Vậy tôi nên ở đâu?"

Cố Mặc Hàm ánh mắt trong suốt, khóe miệng câu lên nụ cười tà mị, nhưng giọng nói lại trào phúng: "Sau tình một đêm, không phải hai người không nên ở lại đến lúc mỗi người đi một ngã đường ai nấy đi sao? Từ nay về sau anh đi đường Dương quan[1] của anh, em đi qua cầu Nại Hà [2] của em."

"Ah hừ!" Tần Vũ Dương xì anh một cái!

Mặc dù là thế, Tần Vũ Dương nghe được sự trào phúng của anh, tất cả ủy khuất trong lòng đều nổi lên không sao đè nén được. Cô hiện tại nửa người dưới vừa mỏi vừa đau, đầu sỏ gây nên còn không phải là anh sao? Không phải chỉ là nói sai một câu thôi sao, còn níu lấy không tha như vậy chứ?

Ở phương diện đấu võ mồm của Tần Vũ Dương trước nay cũng không thua người, mỗi khi người khác chế ngạo cô, trêu chọc cô, châm chọc cô, thì cô luôn có thể bình tĩnh tự nhiên đánh trả lại, nếu thực sự không được, liền sẽ lựa chọn đồng quy vu tận, chưa từng có giống như bây giờ, nhưng mà cô ở trước mặt Cố Mặc Hàm vẫn là không cường ngạnh lên nổi. Những lời này người khác nói ra, cô có thể cười lạnh đánh trả lại, thế nhưng từ trong miệng Cố Mặc Hàm nói ra cô vẫn cảm thấy ủy khuất. Nghĩ tới đây

hốc mắt của cô có chút nóng lên, không biết mình rốt cuộc là có cái tâm lý gì.

Cố Mặc Hàm nhìn ánh mắt của cô từ từ trở nên trong suốt, mới phát giác được mình quá nóng. Anh biết rõ Tần Vũ Dương không phải là loại cô gái rất cởi mở đó, lời vừa rồi nói với cô, quả thật có chút khó nghe, anh chính là phát câu chỉ vì Tần Vũ Dương không tiếc hủy hoại danh dự của mình cùng phân rõ giới hạn với anh.

Anh đi tới nhẹ nhàng kéo Tần Vũ Dương lại, trên người của cô, trên tóc có cùng mùi thơm như anh. Cố Mặc Hàm bỗng nhiên ý thức được, mình bị làm khổ lâu như vậy, cũng không phải là muốn như bây giờ sao?

Cố Mặc Hàm sờ sờ tóc của cô, giọng điệu ôn nhu khẽ nói: "Em còn có đau hay không? Nếu không lên giường nằm một lát?"

Nhiệt độ trên mặt của Tần Vũ Dương cấp tốc tăng lên, lệ trong mắt cũng lui trở về, cô đẩy Cố Mặc Hàm lui ra một bước, trừng mắt Cố Mặc Hàm: "Lưu manh!"

Cố Mặc Hàm lập tức bày ra một bộ dáng bất cần đời của hoa tâm đại thiếu gia, trêu tức mở miệng: "Anh là lưu manh, lại không biết tối hôm qua là ai ở dưới người của anh khóc cầu xin anh cái tên lưu manh này càng lưu manh một chút, ừm?"

Cái từ "Ừm" kia bị anh nói quanh co xoay tròn, đánh thẳng vào lòng người. Tần Vũ Dương mặt đỏ giống như trái cà chua nhỏ, trong lòng Cố Mặc Hàm càng vui vẻ, tâm tình của anh vô cùng tốt nhìn Tần Vũ Dương: "Em mặc áo choàng tắm của anh nhìn thật đẹp, chỉ là, anh càng thích dáng vẻ em không mặc quần áo hơn."

Bây giờ Tần Vũ Dương cảm thấy Cố Mặc Hàm dường như một ông tổ thế hệ thứ hai không làm việc đàng hoàng, không kiêng kỵ gì, cái gì cũng

dám nói, còn có chỗ nào như người lịch sử, điệu bộ của người khiêm tốn trước đây?

Tần Vũ Dương hít sâu một hơi: "Chuyện đó, tôi muốn trở về."

Cố Mặc Hàm nhú mày: "Trở về đi, anh cũng không có ngăn em mà."

Tần Vũ Dương nắm chặt tay, ngẩng đầu nhìn Cố Mặc Hàm, "Quần áo của tôi ướt..."

"Em là hi vọng nhà của anh có quần áo của phụ nữ sao?" Cố Mặc Hàm ngồi trên ghế sofa, duỗi cánh tay thật dài ra, nhàn nhã thoải mái.

Tần Vũ Dương sợ lần thứ hai chọc giận Cố Mặc Hàm, thì cô thật sự là một chút hi vọng cũng không có, "Không phải vậy, tôi không phải là ý tứ đó, anh không phiền thì đi giúp tôi giúp tôi mua?"

Cố Mặc Hàm một mực từ chối: "Không tiện. Bây giờ anh không muốn ra cửa."

Mua quần áo? Mua quần áo trở về chỉ sợ em lập tức sẽ rời khỏi đi?

"Em có thể ở chỗ này chờ cho quần áo khô, anh không ngại em tạm thời đợi ở chỗ này đâu." Cố Mặc Hàm làm một vẻ rất thật lòng.

Tần Vũ Dương triệt để sụp đổ, cô biết mà! Cô biết Cố Mặc Hàm sẽ không giúp mình mà!

"Cố Mặc Hàm, bây giờ là mùa đông, quần áo không thể khô nhanh như vậy, hôm nay tôi còn phải đi làm, chính là cái dự án kia, tiến độ của tôi chậm đối với anh cũng không có lợi, có đúng không?" Tần Vũ Dương dùng tình cảm để thuyết phục đối phương, dùng đạo lý đả động đối phương.

Cố Mặc Hàm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Vũ Dương nhăn một tờ giấy dần dần nở nụ cười, ý cười biểu đạt thẳng đến đáy mắt: "Em cầu xin

anh đi, em van cầu anh, anh liền giúp em."

Tục ngữ không phải đã nói rồi sao, con thỏ nổi nóng còn cắn người mà, huống chi Tần Vũ Dương chính là một con thỏ giả, tinh thần bướng bỉnh của cô nổi lên, tức giận không nén được xông lên phía trước, cầm lấy gối ôm trên ghế sa lon dùng sức đập lên người Cố Mặc Hàm, trong miệng nghiến răng kêu gào: "Cầu xin cái đầu anh, tôi đánh chết anh! Đánh chết anh! Không phải là một bộ quần áo sao, anh giúp tôi một chút thì có làm sao đâu! Còn để cho tôi cầu xin anh? Tôi không cầu đó! Hôm nay tôi không tin không cầu anh thì không đi về được!"

Cố Mặc Hàm vừa tránh né vừa sờ trường che chắn, còn không dám dùng sức sợ làm tổn thương Tần Vũ Dương, mà Tần Vũ Dương hết lần này tới lần khác không nhận tình cảm của anh, anh càng là hạ thủ lưu tình thì Tần Vũ Dương càng dốc hết sức lực. Cuối cùng Cố Mặc Hàm một tay kéo cái gối ôm ném qua một bên, cánh tay dài vươn ra ôm cả eo Tần Vũ Dương đè cô lên trên ghế sofa, Tần Vũ Dương trái qua phát tiết, thở hồng hộc, trên trán toát ra mồ hôi ít nhiều, trái lại Cố Mặc Hàm thì lại là thản nhiên tự đắc, giống như vừa rồi cái gì cũng không còn phát sinh.

Áo choàng tắm rộng thùng thình do vừa rồi đánh nhau mà bị kéo lỏng ra, Cố Mặc Hàm theo cái cổ áo bị mở ra có thể thấy được những đường cong thướt tha, sự mềm mại trước ngực theo hô hấp kịch liệt mà lên xuống, Cố Mặc Hàm bỗng nhiên hoài niệm cảm giác trắng mịn mềm mại ở trong lòng bàn tay tối hôm qua, đáy mắt dần dần nhuộm màu dục vọng.

Tần Vũ Dương trên người bây giờ một chút khí lực cũng không có, cô vẫn còn đang bình phục lại hô hấp, không có chút nào chú ý tới đôi mắt của Cố Mặc Hàm càng ngày càng sâu.

Tiếng chuông thanh thúy phá vỡ sự yên tĩnh, Cố Mặc Hàm cau mày, như thế nào mỗi lần đều có điện thoại gọi đến! Anh rất chủ động đứng dậy

đem túi xách của Tần Vũ Dương đưa cho Tần Vũ Dương, Tần Vũ Dương từ bên trong lục lọi lấy điện thoại ra nhận.

Mới vừa nổi máy liền nghe được tiếng khóc không thành tiếng của bà Tần: "Vũ Dương, ba ba con ông ấy..."

Tần Vũ Dương thoáng cái đứng lên, bà Tần ở trong ấn tượng của cô vẫn là người đàn bà kiên cường, cho dù lúc trước ông chồng có lạc lối cũng không có làm cho bà ấy ở trước mặt của Tần Vũ Dương rơi một giọt nước mắt nào. Tần Vũ Dương không biết chuyện gì có thể làm cho bà Tần sợ thành như vậy, cô vội vã mở miệng: "Mẹ, mẹ đừng có gấp, từ từ nói, ba của con ông ấy làm sao vậy?"

"Ba con, sáng sớm hôm nay ba con đi ra ngoài tập thể dục, ai biết... Bây giờ đang cấp cứu..." Từ trong câu nói đứt quãng của bà Tần thì Tần Vũ Dương liền hiểu.

Cố Mặc Hàm nhìn mặt của Tần Vũ Dương trong nháy mắt trở nên trắng bệch, anh đi qua ngồi xuống cầm lấy tay của Tần Vũ Dương. Trong phòng nhiệt độ rất cao, mà tay của cô lại lạnh buốt.

Tần Vũ Dương an ủi Tần mẫu đôi câu, hỏi là bệnh viện nào liền cúp điện thoại. Sau đó lập tức đứng dậy đi tới cửa, Cố Mặc Hàm giữ chặt cô, Tần Vũ Dương dùng sức giãy giụa ra, nước mắt không ngừng từ trong hốc mắt tuôn ra: "Thả tôi ra, anh cái tên xấu xa này!" Không ngừng đá rồi đánh đối với Cố Mặc Hàm.

Cố Mặc Hàm ôm chặt lấy cô, có tính trấn an vỗ về sau lưng cô, khẽ mở miệng, trong thanh âm mang theo an ủi cùng mê hoặc: "Vũ Dương, đừng nóng vội, nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì, anh đã gọi người đưa quần áo qua đây rồi, rất nhanh sẽ đến, trong khoảng thời gian này em nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì, anh nhất định sẽ giúp em."

Tần Vũ Dương từ từ bình tĩnh trở lại, đưa tay lau nước mắt, mang theo giọng mũi dày đặc mở miệng: "Ba của em buổi sáng khi đi ra ngoài tập thể dục nảy sinh chuyện ngoài ý muốn, tình huống cụ thể em cũng không rõ ràng lắm, hiện tại đang ở bệnh viện cấp cứu, mẹ em một mình ở đằng đó, em phải mau qua đó."

Cố Mặc Hàm lôi kéo tay của Tần Vũ Dương ngồi xuống, đem cô ôm thật chặt vào trong ngực, lấy điện thoại di động ra gọi vài cuộc, cuối cùng để di động xuống, toàn tâm toàn ý ôm Tần Vũ Dương. Tần Vũ Dương cảm thấy sợ hãi cùng bất lực ở trong lòng khi ở trong lồng ngực dày rộng mạnh mẽ này thì dần dần lấy lại được bình tĩnh, cô nắm thật chặt vạt áo của Cố Mặc Hàm, giống như đang cầm lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Rất nhanh thư ký của Cố Mặc Hàm đã đưa quần áo tới, Tần Vũ Dương vội vã thay cùng với Cố Mặc Hàm đến bệnh viện. Đến cửa bệnh viện, đã có người chờ ở nơi đó.

"Tình huống như thế nào?" Cố Mặc Hàm lôi kéo tay của Tần Vũ Dương hỏi.

"Đầu bị vật không bén đánh trọng thương, trên người còn bị thọc vài dao, đang cấp cứu, bởi vì bệnh nhân tuổi khá lớn, tình hình không được lạc quan."

Tim của Tần Vũ Dương không ngừng trầm xuống, cô không nghĩ tới tình huống lại nghiêm trọng như thế. Đến cửa phòng cấp cứu liền thấy bà Tần đang ngơ ngác ngồi ở đằng kia, giống như đã vào cõi thiên. Cô giãy thoát khỏi tay của Cố Mặc Hàm, đi tới nắm lấy tay của bà Tần: "Mẹ, người không có chuyện gì chứ?"

Bà Tần thấy Tần Vũ Dương thì không ngừng chảy nước mắt: "Vũ Dương, con nói ba con không có việc gì đi? Nhiều năm như vậy mỗi ngày ông ấy đều đi tập thể dục, như thế nào hôm nay liền..."

Tần Vũ Dương nhin xuống lệ trong mắt, an ủi bà Tần: "Không có chuyện gì đâu, mẹ, ba của chúng ta thân thể rất tốt mà, khẳng định không có chuyện gì đâu, người đừng lo lắng. Chị của con đâu?"

"Chị con đi tu nghiệp, mẹ còn không có nói cho nó biết."

Tần Vũ Dương gật gật đầu: "Mẹ, rốt cuộc là thế nào vậy?"

"Ba con hôm nay cũng như thường ngày đi tập thể dục buổi sáng, mẹ mua xong đồ ăn về nhà, ông ấy còn chưa có trở về, sau đó liền nhận được điện thoại của bệnh viện, nghe người chứng kiến nói, hình như là mấy tên côn đồ làm. Con nói đi, ba con cũng không đắc tội với ai mà."

Trong lòng của Tần Vũ Dương cũng là một mớ lộn xộn, trên mặt còn phải làm bộ kiên cường an ủi bà Tần. Bà Tần lúc này mới chú ý tới Cố Mặc Hàm bên cạnh: "Vị này là?"

Cố Mặc Hàm cung kính mà lễ phép trả lời: "Bác gái, chào bác, con tên là Cố Mặc Hàm, là bạn của Vũ Dương. Trùng hợp nghe được chuyện của bác trai, cho nên tới thăm xem có việc gì có thể giúp đỡ không, người có chuyện gì thì bảo con là được rồi."

Bà Tần mẫu thu hồi sự yếu đuối ở trước mặt con gái, lễ tiết gật đầu nhẹ: "Cố tiên sinh khách sáo rồi."

Cố Mặc Hàm rốt cuộc hiểu rõ tính bướng bỉnh mạnh mẽ cùng chết vì sĩ diện của Tần Vũ Dương là di truyền từ người nào, "Bác gái, người đừng khách sáo, bảo con Tiểu Cố là được. Người đừng có nôn nóng, bác trai sẽ không có chuyện gì."

Trong thời gian dài kế tiếp, Cố Mặc Hàm không ngừng đảm nhiệm vai em trai nhỏ, bưng trà đưa nước, chạy trước chạy sau, rốt cục đèn của phòng phẫu thuật cũng tắt, tiếp theo bác sĩ đi ra, bà Tần cùng Tần Vũ Dương lập tức đứng lên.

Lúc Tần Vũ Dương đang cất bước chân đầu tiên thì hơi ngừng lại, cô nhớ tới rất nhiều tình tiết phim cầu huyết trong phim truyền hình đều sẽ xuất hiện còn có một câu kia làm cho người ta ruột gan đứt từng khúc nói: Thực xin lỗi, chúng ta đã tận lực.

Cố Mặc Hàm hình như nhìn ra sự sợ hãi của cô, nắm chặt tay của cô, ôn nhu nói: "Đừng sợ, anh sẽ luôn ở bên em."

Tần Vũ Dương quay đầu nhìn sự nhu tình cùng sự kiên định trong mắt của Cố Mặc Hàm dường như có thêm sức mạnh cùng lòng tin, cùng anh mười ngón tay lồng vào nhau, sải bước đi qua.

- _____

[1] Đường Dương quan: chỉ con đường qua Dương Quan - nay thuộc phía tây nam huyện Đôn Hoàng tỉnh CamTúc - đi Tây Vực, sau này ví với tiền đồ sáng lạn thênh thang.

[2] Cầu Nại Hà: là cây cầu bắc ngang sông lớn mà người đi đến đó không biết cách nào để đi qua cầu cho khỏi té xuống sông, nên hỏi nhau: Nại hà? Làm sao? Là cây cầu ở Địa ngục thứ 10 (Thập Điện Chuyển Luân Vương) là ranh giới cuối cùng của Địa ngục, đi qua cầu này, linh hồn sẽ được chuyển đến Phong Đô, là nơi đầu thai chuyển kiếp.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Bệnh Tình Nguy Kịch

Hà Văn Hiên tháo khẩu trang xuống, nói với người trước mặt: "Phẫu thuật rất thành công, nhưng vì đầu bị thương nặng, hiện tại phải vào phòng chăm sóc đặc biệt, nếu trong vòng 48 tiếng đồng hồ tỉnh lại liền thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, nếu không..."

Cậu thấy Cố Mặc Hàm cùng Tần Vũ Dương ở chỗ này thì có một chút ngạc nhiên, rất nhanh che dấu qua rồi nói tiếp: "Các vị nên chuẩn bị tốt tư tưởng."

Bà Tần rất tinh táo mở miệng: "Cảm ơn bác sĩ, thật vất vả rồi."

Hà Văn Hiên mệt mỏi lắc lắc đầu, Tần Vũ Dương cùng bà Tần đi vào phòng chăm sóc đặc biệt thăm ông Tần.

"Sao cậu ở chỗ này vậy?" Hà Văn Hiên đem sức nặng cơ thể đều dựa vào trên tường, sức cùng lực tận hỏi.

Cố Mặc Hàm đưa cho cậu ta một chai nước, "Bệnh nhân là bố của Vũ Dương. Tình huống rất cuộc là như thế nào vậy?"

Hà Văn Hiên ngậm nước, mơ hồ không rõ trả lời: "Tớ cũng không nói tốt, bệnh nhân không còn trẻ, còn phải xem ý chí nỗ lực của ông ấy, cậu hãy để cho Tần Vũ Dương chuẩn bị cho tình huống xấu nhất đi."

Cố Mặc Hàm nhúu mày đẹp lại, vỗ vỗ bả vai của Hà Văn Hiên, "Mau đi nghỉ ngơi đi!" Sau đó cũng đi vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt, bà Tần thay đổi sự thất kinh vừa rồi, hiện tại vẻ mặt tinh táo ngồi ở trước giường bệnh cùng ông Tần nói chuyện, "Ông nó, ông phải tỉnh lại chứ, ông không cần được nghĩ cứ như vậy mà đi, nửa đời trước ông đã có lỗi như vậy với tôi, nửa đời sau còn phải đối tốt với tôi cũng nên quay lại mà..."

Tần Vũ Dương nhìn trên người bố, băng vải trên đầu nhuộm vết máu loang lổ, trên người cảm đủ loại ống dẫn, lằng lằng nằm ở nơi đó không nhúc nhích, cô khó chịu đến thở không nổi, nước mắt như tuôn ra, liều mạng che miệng lại, không dám để cho mẹ nghe được. Trong đầu thoáng hiện lên một đoạn ngắn có đề cập đến bố.

Ông Tần ngồi trong thư phòng, như một người bố nghiêm khắc nói với Tần Vũ Dương: "Vũ Dương, một cô bé xông xáo ở trong xã hội cũng không dễ dàng..."

Ông Tần cầm lấy thìa, tạp dề hoa ca rô quần quanh đứng ở cửa phòng bếp cười nói với cô: "Con gái, đã về rồi..."

...

Tần Vũ Dương cảm thấy những điều này giống như đều còn đang ở trước mắt, như thế nào bố lại đột nhiên đang lúc này sẽ phải biến mất khỏi thế giới chứ?

Cố Mặc Hàm dặn dò cho người đi làm thủ tục nhập viện, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào thì thấy được một màn này, đi tới lôi kéo tay của Tần Vũ Dương dẫn cô ra khỏi phòng bệnh, sau đó úp đầu của Tần Vũ Dương đem cô ấn đến trước ngực, vỗ nhẹ nhẹ sau lưng Tần Vũ Dương, tùy ý để Tần Vũ Dương đem trước ngực của anh nhuộm ướt. Anh biết rõ Tần Vũ Dương hiện tại không cần bất kỳ an ủi nào, bất kỳ lời an ủi đều là sự bất lực, cô chỉ

là cần một bả vai để cho cô dựa một lát, sau đó cô sẽ lại là Tần Vũ Dương mạnh mẽ quật cường kia.

Tần Vũ Dương khóc đến mệt rồi dần dần ngủ ở trong ngực của Cố Mặc Hàm, Cố Mặc Hàm bế cô đi vào trong phòng nghỉ bên cạnh, đắp mền xong, hôn lên con mắt hơi sưng đỏ của cô, rồi đi ra.

Trong phòng bệnh, bà Tần đã không còn sự kiên cường như vừa rồi, đang nhỏ nhẹ trò chuyện cùng ông Tần, giống như đắm chìm trong thế giới của mình, không muốn bất luận kẻ nào quấy rầy.

Cố Mặc Hàm đi tới nhẹ nhàng mở miệng: "Bác gái, bác đi về nghỉ ngơi trước đi, bác trai mới vừa làm phẫu thuật xong cũng cần nghỉ ngơi, sáng mai bác lại tới bồi cùng bác trai."

Bà Tần chậm rãi lắc đầu: "Bác vẫn nên ở đây cùng ông ấy, cũng không muốn đi đâu cả."

Cố Mặc Hàm nhìn hai bàn tay hơi tang thương gắt gao nắm cùng một chỗ, trong lòng của anh chợt rất khó chịu, nhẹ nhàng lui bước đi ra ngoài.

Đứng ở phía trước cửa sổ của bệnh viện, Cố Mặc Hàm nhớ tới cảnh tượng vừa rồi, lấy di động ra gọi về số điện thoại nhà.

"Alô, xin chào." Thanh âm của Diệp Thấm Đình truyền đến. Diệp Thấm Đình cùng ông cụ Lưu là sư huynh muội đồng môn, sau này ông cụ Lưu trở thành luật sư, mà bà thì nghe theo ý kiến trong nhà liền vào ngành tư pháp, bởi vì có liên quan đến công việc, trong thanh âm luôn không tự giác mang theo một tia uy nghiêm.

"Mẹ, là con."

Thanh âm Diệp Thấm Đình bỗng nhiên trở nên ấm áp hiền lành, "Hàm tử à, có chuyện gì không con?"

"Mẹ, không có việc gì, mẹ và bố con đều khỏe chứ?" Cố Mặc Hàm trong đầu nghĩ tới diện mạo của bố mẹ, trong lòng mang theo một tia áy náy. Nhiều năm như vậy, bản thân mình từ khi học ở trường đến lập nghiệp, luôn không ngừng mà bận rộn, rất ít quan tâm đến bố mẹ, mà bố mẹ lại luôn vị tha yêu thương anh.

"Rất khỏe." Diệp Thấm Đình cảm thấy kỳ quái, Cố Mặc Hàm bình thường rất ít khi gọi điện thoại nhắc tới Cố Dật Phong, mỗi lần cùng bố nói chuyện, luôn không đến ba câu thì sẽ không còn đề tài, hơn nữa ông Cố luôn xụ mặt đối với anh, trước mặt Cố Dật Phong anh lại càng trầm mặc hơn, "Bố con cũng ở bên cạnh này, con và ông ấy nói vài câu đi."

Diệp Thấm Đình đem điện thoại đưa cho Cố Dật Phong đang giả vờ xem tin tức mà lực chú ý lúc nào cũng đang ở bên bà, "Này, điện thoại của nhóc Hàm."

Cố Dật Phong với vẻ mặt không thêm nhận lấy, Diệp Thấm Đình nhìn đến buồn cười, rõ ràng quan tâm đến con trai mà lại xụ mặt như thế.

"Alô, Mặc Hàm à." Thanh âm của ông Cố mang theo vẻ mất tự nhiên.

Không biết vì sao, Cố Mặc Hàm lại nghe ra, anh bỗng nhiên cảm thấy ông già khó chịu này thật đáng yêu.

"Bố, mấy hôm trước ở trên TV con thấy bố cùng mẹ con xuất hiện phỏng vấn, cái gì gì đó thủ tướng cùng vợ ông ta một chút cũng không có tinh thần như người cùng mẹ con, vợ chồng già của ngài đó đứng ở đằng kia có nhiều khuôn cách quá mà!"

Ông Cố nghe xong khóe miệng không ngừng nhếch lên, trong miệng lại giáo huấn Cố Mặc Hàm: "Con nói bậy gì đấy, có phải lại gây họa không?"

Cố Mặc Hàm trong lòng một điểm áy náy kia giống như mây bay đều tan mất, "Bố, con ở trong lòng người chính là cái hình tượng như vậy à,

hiện tại con bận rộn vì tổ tiên cống hiến vẻ vang và nhiệt huyết của mình, có lúc nào rảnh đâu mà gây họa chứ ?"

Ông Cố nhận được ánh mắt cảnh cáo của Diệp Thấm Đình, con trai thật vất vả chủ động quan tâm ông, ông sao lại không thể có chút ôn hòa.

"Ừ, bố nghe bác Trần con nói rồi, bây giờ con đang làm hạng mục rất tốt, hãy làm cho thật tốt nhé!"

"Tất nhiên, con là ai chứ, con là con ruột của bố, bố anh minh uy phong như vậy thì con cũng không đến nỗi nào mà kém nha, bố nói đúng không?"

Ông Cố bị con trai trêu chọc bật cười: "Con cái thẳng này!"

"À, bố, ông nội cùng anh trai con đâu ?"

"Ông nội con đi cùng ông nội Thanh Viễn đi xem kịch rồi, anh trai con cùng chị dâu con thì đi tản bộ."

Lại cùng bố mẹ hàn huyên vài câu, Cố Mặc Hàm cười tắt điện thoại.

Bên kia, Diệp Thấm Đình nhìn nụ cười nhẹ nhõm trên mặt Cố Dật Phong, cười lắc đầu, đôi bố con này, rõ là...

Nhìn sắc trời đã hơi tối, tâm tình của Cố Mặc Hàm cũng hơi trở nên nặng nề. Từ nhỏ đến lớn, anh đối với rất nhiều chuyện đều cầm chắc thắng lợi, bất luận là việc học hay là làm ăn, duy chỉ có đối với sinh mạng, là anh cảm giác bất lực sâu sắc, anh không biết nếu ông Tần thật sự không thể chống đỡ nổi, thì Tần Vũ Dương sẽ như thế nào. Điều duy nhất mà anh biết là, anh không muốn thấy Tần Vũ Dương đau khổ, việc đó so với lấy dao cắt tim của anh đều đau cả.

Khi màn đêm đã xuyên thấu, thông tin của cục công an cũng đã đến, đích thân cục trưởng tới đây giải thích rõ tình huống cho Cố Mặc Hàm.

"Mấy cậu nhóc thanh niên đã bắt được, theo chính bọn họ khai, là vì tiền cùng người trong cuộc nổi lên mâu thuẫn, nhưng theo lý thuyết, vì tiền sẽ không xuống tay nặng như vậy, rốt cuộc là nguyên nhân gì còn không có tra được. Không biết Cố công tử có từng nghe qua tên Loan Hạo chưa, có lẽ hẳn ta có thể giúp được gì chăng."

Cố Mặc Hàm nhíu mày, Loan Hạo?

Loan Hạo là lão đại trong giới xã hội đen của thành phố C, cứng rắn, khí phách, có trách nhiệm, Cố Mặc Hàm đã từng tiếp xúc qua mấy lần, mặc dù con đường khác nhau, nhưng hai người đối với hai bên luôn có một loại mạc danh hiểu nhau không cần nói, khả năng này chính là công lực hợp nhau mà giang hồ hay đồn.

Anh suy tư một lát rồi bấm số của Loan Hạo: "Loan tiên sinh, xin chào, tôi là Cố Mặc Hàm."

Thanh âm của Loan Hạo hơi ảm đạm: "Cố tổng?"

Cố Mặc Hàm cũng không quanh co lòng vòng: "Tôi có chuyện muốn mời Loan tiên sinh hỗ trợ, không biết ngài có thấy tiện không."

Loan Hạo vung tay lên hào khí trời xanh: "Nói!"

Cố Mặc Hàm đơn giản đem chuyện nói lại một chút, Loan Hạo đáp ứng mau chóng sẽ cho anh câu trả lời thuyết phục.

Lúc Tần Vũ Dương tỉnh lại đã là rạng sáng, trong phòng đen như mực, cô không biết đang ở chỗ nào. Một lát sau mới nhớ tới sự việc trước khi ngủ. Lúc này tiếng mở cửa vang lên, Tần Vũ Dương liền thấy một thân ảnh cao lớn bao phủ tới đây, cô ngồi dậy hỏi: "Bố của em tỉnh chưa?"

Cố Mặc Hàm ngồi xuống ở bên giường, "Chưa. Đúng rồi, anh rẽ em mang theo đứa bé trai lần trước tới, sau đó đứa nhỏ quá mệt, anh liền bảo

bọn họ đi về trước rồi."

Tần Vũ Dương nhìn trong bóng đêm chỉ có thể duy nhất dùng con mắt dị thường bình tĩnh thấy Cố Mặc Hàm nói: "Cố Mặc Hàm, anh nói thật với em đi, vừa rồi Hà Văn Hiên đã nói gì với anh phải không, ở phòng phẫu thuật anh ta có phải còn điều gì giữ lại chưa nói phải không?"

Cố Mặc Hàm nhìn Tần Vũ Dương, trong mắt mang theo sự chân thành, "Không có, Vũ Dương, ở trước mặt bệnh nhân, A Hiên đầu tiên là một bác sĩ, sau đó mới là anh em của anh. Cậu ấy là vị bác sĩ giỏi, biết rõ gia đình bệnh nhân có quyền biết rõ tất cả tình hình thực sự của bệnh nhân, em phải tin tưởng cậu ta."

Tần Vũ Dương gật đầu, thở phào nhẹ nhõm hơi khẽ cười.

Hai người đứng lên chuẩn bị đi qua phòng điều trị thăm ông Tần, đi tới cửa, Cố Mặc Hàm bỗng nhiên ở phía sau giữ chặt Tần Vũ Dương lại, Tần Vũ Dương quay đầu lại nhìn anh.

Cố Mặc Hàm vuốt tóc của cô, "Vũ Dương, em phải kiên cường, bác trai xảy ra chuyện, bác gái là người thương tâm nhất, em tuyệt đối phải khích lệ bác, khích lệ bác trai, không thể làm cho mình sụp đổ trước được. Bất luận xảy ra chuyện gì, ở trước mặt bác ấy đều phải khống chế tốt tâm tình của mình. Anh sẽ luôn ở bên cạnh em, em vừa quay đầu lại là có thể thấy được anh, cũng giống như bây giờ vậy, khi không thể chịu nổi em có thể đến trong ngực của anh khóc không cần kiềm chế gì cả, hãy khóc hết nước mắt."

Tần Vũ Dương hốc mắt bắt đầu cay cay, cô hít mũi một cái, vô cùng may mắn hiện giờ bên người có Cố Mặc Hàm, đã vì cô mà làm nhiều chuyện như vậy.

Bà Tần nằm sấp ở trước giường bệnh ngủ thiếp đi, Tần Vũ Dương đem y phục trong tay đắp lên trên người bà, khẽ vỗ nhẹ: "Mẹ, mẹ..."

Bà Tần từ từ mở mắt ra.

"Mẹ, mẹ về nhà ngủ một lát đi, con sẽ ở lại với bố con, mẹ ngày mai hãy lại đến, cơ thể của mẹ thức đêm sẽ chịu không nổi, mẹ phải tự chiếu cố bản thân mình cho tốt, bố của con còn phải chờ mẹ tới chiếu cố nữa đó."

Bà Tần cảm thấy con gái nói cũng đúng liền đồng ý, tùy Cố Mặc Hàm lái xe đưa về nhà.

Tần Vũ Dương một người ngồi trước giường, nhìn người bố suy yếu giống như một trang giấy, cô ổn định tâm tình, bắt đầu vui vẻ cùng bố nói chuyện.

"Bố, bố xem mẹ con bà lão này, hiện tại đã nghe lời của con rồi. Bố, bố còn nhớ không phải lúc con còn nhỏ..."

Lúc Cố Mặc Hàm trở lại, Tần Vũ Dương vẫn còn nói liên tục, anh rót ly nước nóng đưa cho Tần Vũ Dương, ngồi ở bên cạnh yên tĩnh nghe, nghe một đêm, Tần Vũ Dương cũng nói một đêm, nhưng ông Tần cũng không có dấu hiệu thức tỉnh.

Sáng ngày thứ hai, bà Tần đã tới đây rất sớm, còn mang đến điểm tâm, sau khi Tần Vũ Dương cùng Cố Mặc Hàm ăn xong, bà Tần liền đuổi bọn họ đi về nghỉ ngơi.

"Mẹ, vậy con đi, con phải đến công ty xin nghỉ, hai ngày nay cũng đã theo bố con rồi, tới trưa con lại đến."

"Được, đi đi." Bà Tần theo Tần Vũ Dương cùng Cố Mặc Hàm tiễn tới tận cửa, "Tiểu Cố, thật sự là cảm ơn cháu!"

"Bác gái, bác quá khách khí rồi, chuyện của Vũ Dương cũng là chuyện của con mà, bác đừng quá lo lắng."

Ra khỏi bệnh viện, Cố Mặc Hàm hỏi: "Đưa em đến công ty?"

Tần Vũ Dương không hề giữ hình tượng dựa ở trên ghế ngồi, mệt mỏi mở miệng: "Hay là về nhà trước đi, hiện tại em với bộ dạng này mà đến Đăng Đạt, sẽ bị đuổi ra ngoài thôi."

Cố Mặc Hàm cười cười. Tới dưới lầu, Tần Vũ Dương xuống xe lại cúi người xuống nói với Cố Mặc Hàm: "Cố Mặc Hàm, cảm ơn anh. Anh cũng mau đi về nghỉ ngơi đi."

Cố Mặc Hàm bỗng nhiên nháy nháy đôi mắt hoa đào kia, nhin một đêm, vẫn như cũ tinh thần rất tốt, năng lượng tràn đầy, bất cần đời mở miệng: "Nếu đã cảm ơn anh, như vậy, gọi một tiếng Mặc Hàm nghe một chút."

Tần Vũ Dương bật cười, "Mặc Hàm."

Cố Mặc Hàm phảng phất rất hưởng thụ, vẻ mặt thỏa mãn, "Ừ, thật tốt mà, mau lên đi!"

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Tề Tụ Một Lần

Tần Vũ Dương kéo cái cơ thể mệt mỏi lê đến phòng làm việc của Đồng sự Tôn, chỉ vì một việc, xin nghỉ. Chính thức bước vào giai đoạn đầu của dự án hợp tác, có rất nhiều công việc cần chuẩn bị, lúc này xin nghỉ, sẽ có hai kết quả: một, giả sử được đồng ý, sau khi khổ cực mấy tháng trước đó lấy dự án hợp tác trở về từ vụ đấu thầu thì phải dâng lên tay người ta, đến lúc đó còn phải bày một khuôn mặt tươi cười đem theo một trái tim đã vỡ thành thất linh bát lạc [1] đi chúc mừng người khác; hai, giả sử không cho phép, thì Tần Vũ Dương phải cuốn gói từ chức. Dù sao bách thiện hiếu vi tiên [2].

"Đồng sự Tôn, tôi muốn xin nghỉ một khoảng thời gian." Tần Vũ Dương đi thẳng vào vấn đề.

Đồng sự Tôn cúi đầu xem văn kiện, không chút suy nghĩ liền bác bỏ, "Không được."

"Tôi muốn kháng án." Tần Vũ Dương kiên trì.

Đồng sự Tôn lập tức nộ khí trùng thiên: "Cô không phải mới xin nghỉ phép sao, cô có biết bây giờ là thời kỳ nào không, toàn bộ mọi người của công ty đều đang đổ mắt nhìn cô và tôi phạm sai lầm đấy, vào lúc này mà cô lại muốn nghỉ phép?"

Tần Vũ Dương thở dài, "Thực xin lỗi, sư phụ, nhà của tôi xảy ra chút việc, thực sự không được, thì tôi xin từ chức."

Đồng sự Tôn lúc này mới phát hiện hôm nay Tần Vũ Dương không giống lắm, sắc mặt vàng vọt, vẻ mặt mệt mỏi, không có ý chí chiến đấu, không có sức sống, khẩu khí ông chậm lại: "Là chuyện lớn sao? Không làm như vậy không được sao?"

Tần Vũ Dương kiên định gật gật đầu. Cô ở Đẳng Đạt được đối đãi gần sáu năm, mọi thứ ở đây cô đều không bỏ được, nhưng mà tất cả mọi thứ đặt trước tình thân lại không có ý nghĩa. Cá và tay gấu, không thể chọn cả [3].

Đồng sự Tôn lấy mắt kính xuống, phát phát tay, "Đi đi, sớm trở lại."

Tần Vũ Dương cười khố, cô duy nhất không yên tâm chính là đội ngũ của mình, vụ này bản thân cô không cần cũng không sao, nhưng cô không có thể thay mặt bọn họ từ chối, "Vậy những người của tổ tôi..."

"Những người kia của tổ cô vẫn tiếp tục theo, tôi sẽ giúp cô trông nom."

"Ngài?"

"Sao, không được à? Cô cực nhọc vất vả lấy lại được vụ này không thể tiện nghi không công cho người khác."

Tần Vũ Dương nở nụ cười, cái kết quả này là ý tưởng tốt nhất đi.

Trên đường về nhà Cố Mặc Hàm liền nhận được điện thoại của Loan Hạo. "Người kia là ai?"

"Cái này, mỗi nghề đều có quy củ của nó, cho dù là tôi cũng không thể phá hủy quy củ, tôi không thể nói cho cậu biết người nào chỉ thị, nhưng tôi có thể bảo đảm sau này ở trong giới của thành phố C sẽ không ai sẽ tìm đến nhà cô Tần gây phiền phức nữa."

Cố Mặc Hàm suy tư một lát, nói cảm ơn, trước khi tắt điện thoại Loan Hạo chờ một chút mới nói một câu.

"Cố Mặc Hàm, cẩn thận người bên cạnh cậu."

Người bên cạnh? Cố Mặc Hàm nheo mắt, chuyện này có liên quan tới anh?

**

Tần Vũ Dương vừa tới cửa phòng bệnh liền thấy hai mắt bà Tần đắm lệ ngồi ở bên ngoài, trong phòng bệnh vây quanh một nhóm bác sĩ y tá, trong lòng cô căng thẳng.

"Mẹ, bố của con làm sao vậy?"

"Bố con tỉnh, bác sĩ đang kiểm tra, mẹ còn chưa kịp gọi điện thoại cho con."

Tần Vũ Dương thở phào nhẹ nhõm, "Mẹ làm con sợ muốn chết, tỉnh là chuyện tốt mà, mẹ khóc cái gì chứ?"

Bà Tần lau nước mắt: "Là mẹ cao hứng, cao hứng."

Một lát sau, bác sĩ đi ra, mặc áo khoác trắng Hà Văn Hiên nói với Tần Vũ Dương cùng bà Tần: "Bệnh nhân tỉnh lại sẽ không nguy hiểm tính mạng nữa, có thể chuyển tới phòng bệnh bình thường, cần chú ý tĩnh dưỡng."

Tim của Tần Vũ Dương rốt cục cũng đặt xuống, cô đứng ở trước giường bệnh nghe mẹ đang oán giận bố, bố chỉ hơi hơi toét miệng cười, cô cảm thấy tất cả điều này thật sự là quá tốt.

Cửa phòng bệnh mở ra, Lâm Vân dắt Lâm Duệ Trạch đi vào, Lâm Duệ Trạch thoát khỏi tay bố đụng bố nhào trước giường bệnh, bàn tay nhỏ bé trắng trắng mềm mềm cầm lấy tay ông Tần không buông, "Ông ngoại, ông

đã tỉnh? Tối hôm qua con tới thăm ông thì ông cứ mãi ngủ, con gọi ông thế nào cũng không tỉnh."

Ông Tần miễn cưỡng cười cười, thanh âm suy yếu vô lực: "Ông xin lỗi, ông ngoại ngày hôm qua không nghe thấy."

"Ông ngoại, vậy chúng ta đi ra ngoài chơi đi."

Lâm Vân tới gần sờ sờ cái đầu nhỏ của con trai, "Duệ Trạch, ông ngoại ngã bệnh, đợi ông ngoại khỏe rồi lại chơi với con nha."

Lâm Duệ Trạch nghiêng cái đầu nhìn ông Tần, đại khái là hiểu, trịnh trọng gật đầu, trả lời một cách giòn giã: "Được ạ!"

"Lâm Duệ Trạch, sao con không nhìn thấy dì hả?" Tần Vũ Dương cố ý nghiêm mặt hỏi nhóc.

Cậu yêu tinh nhỏ Lâm Duệ Trạch này lập tức chạy tới ôm lấy chân của Tần Vũ Dương, ngược đầu nịnh nọt cười, "Dì nhỏ, con cũng nhớ dì mà. Tối hôm qua khi con tới cái chú đẹp trai kia nói dì đang ngủ, con liền không thấy được dì. Cái chú đẹp trai kia đâu?" Vừa nói vừa ngoáy trái ngoáy phải tìm.

Tần Vũ Dương cúi người xuống néo khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của cậu, "Chú đó về nhà nghỉ ngơi rồi."

Bởi vì Lâm Duệ Trạch đến nên trong phòng bệnh tràn ngập tiếng cười, bi thương trước đó đều vì ông Tần tỉnh lại mà dần dần tản đi. Tiếng gõ cửa vang lên, ngay sau đó cửa phòng bị đẩy ra, Trình Húc cầm lấy một giỏ trái cây cùng vài hộp thuốc bổ xuất hiện ở cửa.

"Vũ Dương, đã lâu không gặp." Trình Húc vẫn cười ôn nhu.

Tần Vũ Dương đứng thẳng người, "Thật sự là đã lâu không gặp." Tần Vũ Dương nhớ rõ lần trước gặp anh đã là ở buổi yến tiệc của ông cụ Lưu,

không chào mà đi sau đó vẫn không gặp lại.

"Nghe nói bác Tần gặp chuyện không may, cháu đến thăm bác." Trình Húc vừa nói liền đi vào trong.

"Tiểu Húc tới rồi, mau vào đi!" Bà Tần nhiệt tình nói với Trình Húc.

"Dì Tần, chào dì, con nghe mẹ con nói bác Tần nhập viện, con đến thăm bác ấy."

"Ôi, thật sự là đứa bé ngoan mà, mau ngồi xuống." Bà Tần chỉ vào Lâm Vân cùng Lâm Duệ Trạch nói với Trình Húc, "Đây là anh rể của Vũ Dương, Lâm Vân, đó là cháu ngoại của dì."

Sau khi Trình Húc cùng Lâm Vân bắt tay thì mới phát hiện cậu bé mới vừa rồi làm nũng với Tần Vũ Dương đang nhìn chăm chú anh, Trình Húc đối với cậu nhóc cười một cái.

"Duệ Trạch, mau gọi chú nào." Lâm Vân ở một bên nhắc nhở.

Lâm Duệ Trạch cong cong môi, "Không muốn, bố ơi, người đó không có vẻ đẹp trai như cái chú đẹp trai kia, con không muốn gọi người đó."

Tần Vũ Dương có chút sục đổ, làm sao mà Cố Mặc Hàm đã tu luyện đến trình độ nam nữ đều xơi hết già trẻ đều không tha?

Bà Tần có chút lúng túng, Trình Húc cũng không để tâm, anh ta đi tới ngồi xổm trước mặt Lâm Duệ Trạch, lấy ra một thanh chocolate, "Cháu gọi chú một tiếng chú, cái này sẽ là của cháu."

Tần Vũ Dương mừng thầm, cô trái lại muốn nhìn một chút là mị lực của Cố Mặc Hàm lớn hay là mị lực của chocolate lớn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Duệ Trạch vo thành một nắm, vừa quay đầu lại, bỗng nhiên mặt mày hớn hở, chạy đến cửa: "Chú!"

Cố Mặc Hàm khẽ cong lưng ôm lấy Lâm Duệ Trạch, chọi chọi vào cái trán của cậu nhóc, chọc cho Lâm Duệ Trạch cười ha ha.

Vừa rồi Trình Húc đi vào không đóng cửa lại, Cố Mặc Hàm nhận được điện thoại của Hà Văn Hiên liền chạy tới, mới ra khỏi thang máy liền nghe được tiếng cười không ngừng trong phòng bệnh, anh thấy Tần Vũ Dương nở nụ cười nhìn Trình Húc trong lòng liền không thoải mái.

Tần Vũ Dương nhìn Cố Mặc Hàm áo quần bảnh bao tràn đầy năng lượng, trong lòng có một tia bất bình, đều là thức một đêm, như thế nào anh nhìn qua có vẻ như là tối qua chín giờ đã lên giường ngủ?

Cố Mặc Hàm cùng Lâm Vân, Trình Húc gật đầu chào hỏi, buông Lâm Duệ Trạch xuống đi đến trước giường bệnh, nho nhã lễ độ mở miệng: "Bác gái, nghe bác sĩ Hà nói bác trai đã tỉnh?"

"Ừ, mới vừa tỉnh." Bà Tần cười trả lời, lại cúi đầu xuống nói với ông Tần, "Ông nó, Tiểu Cố là bạn của Vũ Dương, tối hôm qua ở chỗ này bồi cả một đêm, giúp không ít việc."

Ông Tần khẽ nghiêng đầu, từ từ mở miệng: "Vất vả rồi, cảm ơn cậu!"

"Bác trai quá khách khí rồi!"

Nửa ngày sau đó, không ngừng có người tới thăm ông Tần, từ vài vị thiếu gia của Phong Hoa đến đồng nghiệp của công ty ông Tần, nỗi dài không dứt, về sau ông Tần mệt mỏi ngủ thiếp đi, bà Tần đều đuổi bọn họ về nhà.

Đến dưới khu nội trú, Lâm Duệ Trạch lại cầm lấy ống quần của Cố Mặc Hàm không buông tay, "Chú, chú theo con về nhà đi, con đem đồ chơi của con cho chú chơi."

Lâm Vân vẻ mặt bất đắc dĩ cười với Cố Mặc Hàm, Cố Mặc Hàm cũng không rõ ràng lắm vì sao cậu nhóc này lại thích anh như vậy, anh ngồi xổm xuống, sờ đầu Lâm Duệ Trạch, "Nhóc, lát nữa chú còn có việc, không thể cùng chơi với cháu được."

"Vậy cuối tuần này, con muốn mời chú cuối tuần tới nhà của con chơi, có được hay không? Chú và dì nhỏ cùng tới đi."

Cả bốn người lớn đều là vẻ mặt bất đắc dĩ, Cố Mặc Hàm gật đầu cười. Cuối cùng, Lâm Duệ Trạch cẩn thận từng bước đi theo bố, trước khi đi vẫn không quên dặn dò: "Chú, không được quên đó!"

Cố Mặc Hàm cười vẫy tay với nhóc: "Ừ."

Khi ở chỗ này chỉ còn lại Tần Vũ Dương, Cố Mặc Hàm cùng Trình Húc, Tần Vũ Dương không thể không hoài nghi ông trời đang đùa cô mà, "Người tình mới người tình cũ" tề tụ một lần, nội dung vở kịch này thật sự là đường cùng, đủ cấu huyết!

Cô nhìn hai người Cố Mặc Hàm cùng Trình Húc, đường cong trên mặt ôn hòa, không có bất kỳ khác thường gì, thật là một người so với một người có thể càng giả bộ, một người so với một người càng tự nhiên, chẳng lẽ chỉ có một mình cô cảm thấy lúng túng sao? Cô hơi ho nhẹ.

"Này, chúng ta mỗi người trở về nhà mình thôi."

Trình Húc cùng Cố Mặc Hàm đều nhìn đối phương, từ từ gật đầu.

Tần Vũ Dương khẩn trương rời khỏi cái hoàn cảnh làm cho cô ngột ngạt này, ba chiếc xe từ cổng chính bệnh viện đã mở ra, ở cửa từ ngã ba theo ba hướng khác nhau lái đi. Khi Tần Vũ Dương đi vào lầu dưới nhà mình, nghĩ tới một thành ngữ, trăm sông đổ về biển.

- _____

[1] Thất linh bát lạc: là bảy héo tám rụng, ý nói thua mất, không toàn vẹn, diễn tả sự lác đác, lơ thơ, rải rác, tan tác...

[2] Bách thiện hiếu vi tiên: Trong một trăm điều thiện thì hiếu thảo là trước hết.

[3] Nguyên văn Ngự dũ hùng chương, bất khả đắc kiêmcủa Mạnh Tử.

“Ngự dũ hùng chương” chính là ngã tư đường sinh mệnh của mỗi con người. Rồi sẽ đến một lúc nào đó con người ta phải đứng trước hai sự lựa chọn.

Nói cao nói xa thì là vừa muốn có danh vừa muốn có lợi; muốn có quyền thế làm quan lại lại không muốn làm quan được phóng khoáng tự do.

Nói gần nói cận, thì vừa muốn đọc sách vừa muốn chơi mạt chược; muốn làm việc lại vọng tưởng hư nhàn.

Đây là thành ngữ, ý nói con người đôi khi phải có sự lựa chọn, nhắc nhở người ta phải biết thế nào là đủ.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Chuyện Cũ Năm Đó

Trước lâu, hai chiếc xe đối lập nhau mà ngừng lại, ở giữa hoàng hôn bắn ra những ánh sáng chói lọi.

Tần Vũ Dương nhìn hai chiếc xe, vỗ cái trán, ông trời ơi, hai người đàn ông này rốt cuộc đang làm cái gì vậy?

Cố Mặc Hàm đang dựa ở trước cái cốp xe, cứ một ngụm lại một ngụm mà hút điếu thuốc, nhìn xe đối diện. Áo khoác màu xám tro, áo len cao cổ màu đen, tạo cho anh càng thêm cao lớn vững chãi. Tần Vũ Dương nghĩ, nếu như Cố Mặc Hàm đi một chiếc xe model, nhất định sẽ không kém cạnh so với những chiếc xe model nữ hơi trang hoàng bắt mắt kia, ưa chuộng xe trai đẹp cũng là một bức tranh đáng được thưởng thức.

Mà Trình Húc lại quy củ ngồi trong xe, về phần anh ta đang làm gì Tần Vũ Dương không nhìn thấy được. Trình Húc trông thấy Tần Vũ Dương mới từ trong xe thông dong đi ra.

Tần Vũ Dương từ từ đến gần, "Thật sự là khéo nha, hai vị, lại gặp mặt rồi."

Cố Mặc Hàm dập tắt điếu thuốc, đứng thẳng người lại, "Anh có việc muốn tìm em."

Cùng lúc một câu giống nhau ở một hướng khác vang lên. Tần Vũ Dương ở trong lòng vì hai người bọn họ vỗ tay: thật sự rất ăn ý đấy, hai người hợp thành một đôi là được rồi.

Tần Vũ Dương vừa nói vừa đi về phía trước, "Vậy thì đi lên uống một tách trà đi."

Cố Mặc Hàm cùng Trình Húc nhìn nhau vài giây, cùng lên lầu.

Tần Vũ Dương mở cửa thuận tay để chìa khóa đặt ở trên kệ giày, sau đó đi vào phòng bếp pha trà. Lúc trở lại Cố Mặc Hàm cùng Trình Húc đang ngồi ở trên ghế sofa nói chuyện phiếm, một người mà đã chiếm hết chỗ, Tần Vũ Dương nhìn trái nhìn phải, cảm thấy ngồi ở đằng kia cũng không thích hợp, cô chỉ có thể đứng. Bên ngoài nhìn qua gió êm sóng lặng, có vẻ hòa thuận tốt lành, kỳ thật đã sóng lớn gợn lên, Tần Vũ Dương đều thay hai người bọn họ mà cảm thấy mệt mỏi, rõ ràng cả hai đều xem không vừa mắt nhau lại còn phải giả dối khen tặng lẫn nhau, thực là tự mình tìm tội mà.

Trình Húc nâng tách trà lên, "Cố tổng cùng Vũ Dương là thế nào quen biết vậy?"

Cố Mặc Hàm nhìn thoáng qua Tần Vũ Dương, khóe miệng nhếch lên, "Bạn học, quen biết hơn mười năm rồi." Ở trong giọng nói còn có chút yếu tố khoe khoang không cần nói cũng biết.

Ở Tần Vũ Dương nghe vào, ý tứ của Cố Mặc Hàm là, tôi biết cô ấy trước đây, khi đó anh còn không biết đang ở chỗ nào chơi bòn bầu, anh không giỡn được đâu.

Cố Mặc Hàm ngưng một chút, "Vậy luật sư Trình đây?"

"Năm năm trước, đại khái là lúc anh mới vừa đi Mỹ." Trong lời nói của Trình Húc có trợn lăn quá nhiều yếu tố tạo cho người ta hiểu lầm.

Tần Vũ Dương có chút bất đắc dĩ, đại ca à, tôi đúng là năm năm trước quen biết anh, nhưng chỉ là gặp mặt một lần mà thôi, năm năm nay tôi đều chưa gặp lại anh, không cần phải đem chúng ta nói ra quen thuộc như vậy được hay không?

Cố Mặc Hàm nhướng mày nhìn nhìn Tần Vũ Dương, ý cười càng sâu hơn, vừa muốn nói gì đó lại bị Tần Vũ Dương cắt đứt, "Các anh không phải là tìm tôi có việc sao?" Có thể không chặt đứt sao, không chặt đứt không biết bọn họ tiếp tục sẽ nói ra cái gì, "Trình Húc, anh nói trước đi."

Trình Húc đặt tách trà xuống, khôi phục sự nghiêm túc hần hoi mà một luật sư nên có, "Chuyện của bác Tần sẽ phải dùng đến luật sư, vừa vặn anh gần đây trong tay cũng không có vụ án gì lớn, liền do anh thay mặt đi."

Tần Vũ Dương đối với sự chuyên nghiệp mà Trình Húc rèn luyện hàng ngày vẫn rất yên tâm, đối với ý tốt của anh ta cô không cần thiết cự tuyệt: "Đã làm phiền đến anh."

Trình Húc ôn nhu cười: "Đừng khách sáo, mẹ anh cùng dì là đồng nghiệp, đây là điều cần làm mà."

Tần Vũ Dương quay đầu, hỏi Cố Mặc Hàm: "Anh có chuyện gì?"

Cố Mặc Hàm mở miệng, bỗng nhiên nhớ tới lời của Loan Hạo thì khép miệng lại, hơi hột nói: "Anh không có việc gì, chỉ là nghĩ tới thăm em một chút."

Tần Vũ Dương trừng mắt liếc anh một cái.

"Không còn sớm, anh cùng luật sư Trình cũng nên đi rồi. Anh còn gì để nói không, luật sư Trình?" Cố Mặc Hàm đứng dậy cầm lấy áo khoác ngoài nhìn Trình Húc.

Nếu chuyện đã nói xong cũng không còn lý do gì ở lại, Trình Húc cũng đứng lên chào tạm biệt.

Tần Vũ Dương đứng ở trên ban công nhìn hai xe lần lượt rời đi, rốt cục thở phào nhẹ nhõm, này đều là chuyện gì không đâu mà!

Tần Vũ Dương từ trong phòng tắm đi ra, thì bỗng nhiên chứng kiến Cố Mặc Hàm đang ngồi ở trên ghế sofa xem ti vi, cô nghĩ cái từ âm hồn bất tán này thật sự là thích hợp với anh.

"Anh vào bằng cách nào?" Tần Vũ Dương nhìn ngoài cửa sổ, loại bỏ khả năng anh từ cửa sổ leo vào.

"Đừng nhìn nữa, anh không phải là Spider Man." Tầm mắt của Cố Mặc Hàm từ đầu đến cuối cũng không có rời khỏi ti vi, "Vừa rồi lúc anh đi ra có cầm cái chìa khóa mà em đặt ở trên kệ giày."

Tần Vũ Dương hết chỗ nói rồi.

"Tới xem một chút mẫu tin này đi." Cố Mặc Hàm phảng phất giống như là người không có chuyện gì ngoắc tay với Tần Vũ Dương.

Tần Vũ Dương đối với sau ót của anh liếc nửa con mắt lè mề đi tới.

"Xem đi, ông nội của anh còn rất tinh thần phải không?" Cố Mặc Hàm vẻ mặt đặc ý nói.

Tần Vũ Dương theo anh chỉ dẫn mà nhìn sang, không thể không nói, đúng là vẫn còn rất tinh thần. Không nổi giận tự nhiên cũng có uy nghiêm, làm cho người ta cảm thấy kính nể, khi đang thâm trầm Cố Mặc Hàm cũng có vài phần giống ông nội anh.

"Sao em không nói chuyện? Em sẽ không quên là anh đã từng cho em xem qua hình của ông chứ?" Cuối cùng Cố Mặc Hàm cũng đem tầm mắt

dời khỏi màn hình TV.

Tần Vũ Dương đương nhiên nhớ rõ. Lúc Tần Vũ Dương thấy tấm hình Cố Mặc Hàm cùng ông nội chụp chung thì cô đã sợ đến ngây người. Bị bố ảnh hưởng, hàng ngày Tần Vũ Dương xem tin tức đều thấy vị lão quân nhân quyền cao chức trọng này, khi là nhân vật trong ti vi và người ở đời thường cùng xuất hiện, luôn làm cho người ta cảm giác khiếp sợ.

"Nhớ chứ, một nhân vật lớn như vậy, làm sao có thể không nhớ được." Tần Vũ Dương còn đắm chìm ở trong chuyện cũ.

Cố Mặc Hàm ngấm dáng điệu Tần Vũ Dương chập chờn không rõ, từ từ tới gần, có thể ngửi thấy được mùi hương thơm ngát trên người cô, còn mang theo hơi nước, kích thích khứu giác của anh, anh mạnh mẽ bổ nhào về phía trước, đem Tần Vũ Dương đè ở dưới cơ thể, vùi đầu ở căn cổ của cô tham lam hít lấy hương thơm trên người cô.

Tần Vũ Dương không biết làm thế nào mà mình mới đi gặp thần tiên trong chốc lát liền bị Cố Mặc Hàm nhào tới đây.

"Cứng à, em thật thơm." Cố Mặc Hàm chậm rãi bắt đầu mút lấy làn da tuyết trắng, Tần Vũ Dương không muốn lần thứ hai lau súng cướp cò, run rẩy mở miệng dời đi sự chú ý: "Cố Mặc Hàm, anh vừa rồi... Mới vừa rồi không phải là có chuyện không muốn nói trước mặt Trình Húc sao?"

Cố Mặc Hàm quả nhiên ngẩng đầu lên, con mắt màu đen lóe lên ánh sáng mê người, vừa mở miệng liền mang theo hơi thở nguy hiểm: "Em không nói anh còn quên, em cùng hắn ta quan hệ không tầm thường nha? Buổi chiều lúc ở bệnh viện, mẹ em gọi hắn ta là Tiểu Húc, gọi anh là Tiểu Cố, rõ ràng thân thuộc có khác mà?"

"Anh ta không phải đã nói rồi sao, mẹ anh ta cùng mẹ em là đồng nghiệp." Tần Vũ Dương thay đổi biểu tình trên mặt, tận lực làm cho mình thoát nhìn chân thành một chút.

"Còn có, cái gì mà bảo là ‘khi anh mới vừa đi Mỹ’? Em thật đúng là có bản lĩnh lớn nha? Hẳn ta gọi ‘Vũ Dương’ gọi đến mức thuận miệng nữa chứ?"

Nói xong rồi cúi đầu xuống căn vành tai trong suốt nhỏ nhắn của Tần Vũ Dương. Tần Vũ Dương nhạy cảm vụn vẹo uốn éo, cơ thể của Cố Mặc Hàm đè nặng lên cô, cô khó khăn thở không ra hơi, "Không phải vậy, lúc ấy em chỉ là gặp qua anh ta một lần, gặp lại anh ta chính là chuyện mấy tháng trước. Ai nha, anh đừng căn mà, đừng căn..."

Cố Mặc Hàm nghe được đáp án muốn biết, thỏa mãn chống nửa người lên, "Anh chính là muốn nói cho em biết, bọn người đánh bố chúng mình đã bắt được, anh cùng Loan Hạo đã chào hỏi rồi, về sau sẽ không còn những chuyện tương tự phát sinh nữa."

Tần Vũ Dương chỉ bắt được trọng điểm, không chú ý tới chi tiết, "Loan Hạo? Anh biết hẳn ta?"

Ở thành phố C chỉ sợ không có mấy người là không biết cái tên Loan Hạo.

Cố Mặc Hàm không nghe thấy Tần Vũ Dương phản bác đối với cách xưng hô, trong lòng mừng thầm, miễn cưỡng kiềm hãm khóe miệng, "Xem như có biết, cũng không thân quen lắm."

Tần Vũ Dương cảm thấy trong lòng ấm áp, "Cố Mặc Hàm, cảm ơn anh."

Cố Mặc Hàm rất nhanh trả lời: "Không cần cảm ơn, để cho anh hôn một cái là được rồi!" Nói xong ngậm lấy môi Tần Vũ Dương, cứ quen thuộc mà tiến quân thần tốc, vờ vệt mỗi một tấc lãnh thổ.

Tần Vũ Dương cảm giác mình lập tức sẽ ngạt thở, Cố Mặc Hàm mới buông cô ra, hai người đều là thở hồng hộc, lồng ngực kịch liệt đập

phòng.

"Vũ Dương, tối nay anh ở lại được không?" Cố Mặc Hàm hôn mi tâm của Tần Vũ Dương hỏi.

Sau khi nghe được Tần Vũ Dương mở choàng mắt, Cố Mặc Hàm hôn nhẹ mắt của cô, thấp giọng dụ dỗ: "Anh chỉ là muốn ôm em ngủ thôi, tuyệt đối không chạm đến em, có được không?"

Cái từ được không cuối cùng kia bay bổng thối tới trong lòng Tần Vũ Dương, cô không thể khống chế mà gật đầu một cái.

Buổi tối hôm đó, Cố Mặc Hàm dùng chăn mềm cực kỳ bao bọc chặt kín Tần Vũ Dương ôm vào trong ngực. Rèm cửa sổ thật dày chặn lại ánh đèn ngoài phòng, trong phòng một mảnh đen như mực, không biết từ lúc nào bên ngoài gió đã nổi lên, tiếng gió vù vù không ngừng truyền vào trong lỗ tai, trong phòng một mảnh ấm áp.

"Vũ Dương, lúc ở Mỹ anh đã rất sợ, nếu như lúc không có anh ở đây mà em gặp được người trong lòng, thì anh nên làm cái gì bây giờ? Năm đó là anh không đúng, cho dù em có cùng người khác ở cùng một chỗ, anh cũng không thể nói cái gì, nhưng mà anh nghĩ tới em sẽ cùng người khác ở cùng một chỗ, ở đây của anh sẽ rất đau."

Nói rồi, lời kéo tay của Tần Vũ Dương phủ lên vị trí trái tim. Trong mắt Tần Vũ Dương từ từ trượt xuống một giọt lệ.

Sau đó, Tần Vũ Dương nghe được trong thanh âm dễ nghe của Cố Mặc Hàm đang tiến vào mộng đẹp, thân thể không tự chủ ở trong ngực của anh tìm được tư thế thoải mái nhất sau đó liền không động nữa.

**

Hai ngày sau, nhân vật làm mưa làm gió của thành phố C Cỗ Mặc Hàm lại một lần nữa leo lên trang đầu của tạp chí giải trí, lần này nữ chính là Tần Vũ Dương.

Trên báo đăng bức ảnh chụp Cỗ Mặc Hàm buổi tối hôm trước đến nhà của Tần Vũ Dương cùng với bức ảnh chụp ngày hôm sau Cỗ Mặc Hàm và Tần Vũ Dương cùng nhau từ trong nhà đi ra, tình cảnh này, ý nghĩa của nó không cần nói cũng biết.

Mà chính xác khiến cho Tần Vũ Dương động dung chính là, bài báo này còn đem chuyện Tần Vũ Dương và Cỗ Mặc Hàm mấy năm trước ở trong đại học đào lên, từ lúc bắt đầu đến kết thúc cùng với nguyên nhân kết thúc đều cơ bản ăn khớp với sự thật, còn bổ sung một bức hình, tấm hình kia rất cuộc là lúc nào chụp, Tần Vũ Dương một chút cũng không nhớ, mặc dù diện mạo ngây ngô, nhưng liếc mắt là có thể nhận ra hai người.

Lúc Tần Vũ Dương chứng kiến tờ báo này, cũng cảm giác được gió thổi mưa giông trước cơn bão [1].

Quả nhiên, Tần Vũ Dương thăm bố xong đang từ bệnh viện đi ra thì điện thoại của Lãnh Thanh Thu gọi đến.

"Vũ Dương Vũ Dương, cậu có biết cậu được đăng lên báo chưa?" Lãnh Thanh Thu hấp tấp trước sau như một.

"Biết rồi." Tần Vũ Dương thông thả ung dung trả lời.

"Vậy trên báo nói có bao nhiêu là thật? 1%?"

Tần Vũ Dương không nói lời nào.

"5%?" Lãnh Thanh Thu tiếp tục đoán.

Tần Vũ Dương vẫn không nói chuyện.

"8%?"

"90%." Tần Vũ Dương đưa ra đáp án.

"90% là giả?"

"Thật sự, 90% là thật."

Sau khi Lãnh Thanh Thu nghe được thì đầu bên kia cũng không nói lời nào chỉ là cười lạnh, cười đến Tần Vũ Dương nổi da gà rơi đầy người.

"Chị gái à, chị đừng cười nữa, em thẳng thắn còn không được khoan hồng sao?" Tần Vũ Dương nhịn không được mở miệng cầu xin tha thứ.

Lãnh Thanh Thu dừng cười, u ám mở miệng: "Chị gái đây liền cho em cơ hội, buổi tối năm giờ rưỡi, nhà hàng Đông Phương, cậu mời khách."

Tần Vũ Dương kêu rên một tiếng: "Lãnh Thanh Thu, cậu thật đủ độc ác mà!"

"Cậu có thể lựa chọn không đi."

Tần Vũ Dương cắn răng: "Đi, vì cái gì không đi, tớ đi!"

"Nhớ kỹ mang đủ tiền nha! Ha ha..." Lãnh Thanh Thu cười gian rồi treo điện thoại.

Lúc năm giờ rưỡi, Tần Vũ Dương đúng giờ xuất hiện ở nhà hàng Đông Phương. Nói chung, món ăn của nhà hàng Đông Phương thường không ngon, thái độ của nhân viên phục vụ cũng không phải là tốt nhất, đồng thời, giá món ăn giá cũng không phải mắc bình thường. Trong ngày thường, Tần Vũ Dương chỉ ở đây tiếp đãi khách hàng quan trọng, khi công ty đồng ý chi trả mới tới chỗ này, ở chỗ này tùy tiện ăn một bữa đại khái cần 90% tiền lương một tháng của Tần Vũ Dương.

Sau khi Lãnh Thanh Thu về mặt ung dung gọi hết món ăn, vứt cho Tần Vũ Dương tờ báo kia, Tần Vũ Dương nhớ rõ Lãnh Thanh Thu hình như luôn vứt đủ loại tờ báo cho cô.

Lãnh Thanh Thu với vẻ mặt mỉm cười, "Xin hỏi, Tần Vũ Dương tiểu thư, cô đối với tờ báo này có ý kiến gì không?"

Tần Vũ Dương cầm lấy tờ báo, giả vờ nhìn qua mấy lần, bình tĩnh mở miệng: "Đầu tiên, tên phóng viên này chụp tớ quá xấu, tớ bày tỏ kháng nghị; tiếp theo, bức hình này, bức này chính là chụp ở đại học, tớ cũng không có, bọn họ làm sao tìm được nhỉ?"

Cơn giận của Lãnh Thanh Thu trong lời nói đông tây của Tần Vũ Dương rớt cục dăng lên, "Tần Vũ Dương, cậu cũng giỏi lắm, cậu cùng Cố Mặc Hàm có một chân lớn như vậy lại vẫn ở trước mặt tớ giả vờ cùng anh ta không quen biết? Nói như vậy, cậu cùng Thạch Lỗi cũng đã sớm biết?"

Tần Vũ Dương nhìn sắc mặt của Lãnh Thanh Thu, khẽ gật đầu một cái. Sau đó liền nghe thấy tiếng thở gấp của Lãnh Thanh Thu.

"Cậu, còn có Thạch Lỗi thật là có tài giả bộ nha! Tớ thế nhưng một chút cũng không nhìn ra!"

"Tớ tưởng Thạch Lỗi sẽ nói cho cậu biết, sau này tớ mới phát hiện Thạch Lỗi chưa nói, tớ cũng không tiện mở miệng được." Tần Vũ Dương hấp hối giã dũa.

"Còn nữa, lúc đó cậu làm sao lại hèn nhát như vậy, để cho người khác cướp lấy người đàn ông thì cứ như vậy để yên! Bình thường sự kiên cường mạnh mẽ của cậu ở trước mặt tớ đã đi đâu hết rồi?" Tư duy của Lãnh Thanh Thu thay đổi tốc độ đến người bình thường không thể so sánh nổi, Tần Vũ Dương có chút trúng tim đen, "Khi đó không phải vẫn còn là con nhóc sao, cho nên..."

"Cái Tiểu Tam kia là ai?"

"Cậu cũng biết đó, Triệu Tịch Vũ."

Lãnh Thanh Thu vẻ mặt không thể tin, "Không phải chứ, ba người các cậu đang đóng phim truyền hình hả? Đã nhiều năm như vậy lại còn gom góp một đồng nữa."

Tần Vũ Dương nhún vai, "Chuyện này cũng không có cách nào khác, ông trời muốn diệt tớ đấy!"

- _____

[1] Nguyên văn cả câu “Khê vân sơ khởi nhật trầm các, sơn vũ dục lai phong mãn lâu” được trích ra từ “Hàm Dương thành Đông Lô”.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Đánh Tiểu Tam

Cơ thể của ông Tần dần dần bình phục, Tần Vũ Dương cũng bắt đầu đi làm, rõ ràng, ánh mắt mọi người ở Đẳng Đạt nhìn cô cùng với trước kia không giống nhau. Tần Vũ Dương nhú nhú mày. Cũng may bát quái là bát quái, công việc là công việc, tất cả mọi người phân biệt rất rõ ràng, không ai lại ngốc đến mức cầm chén cơm của mình đi nói đùa.

Sau khi tan việc, Tần Vũ Dương chạy tới bệnh viện thăm hỏi bố, điều kiện phòng bệnh và thuốc dùng đều là tốt nhất, chuyên gia cùng viện trưởng thường cách một đoạn thời gian sẽ xuất hiện ở trong phòng bệnh hỏi thăm bệnh tình của ông Tần. Ông Tần bà Tần thấy rất kỳ quái, khi nào thì bệnh viện cũng quan tâm như vậy đối với bệnh nhân? Tần Vũ Dương chỉ có thể cười cười có lệ, cô biết rõ nguyên nhân này là vì Cố Mặc Hàm, sinh ở một gia đình hiển hách như vậy, chỉ sợ từ nhỏ đều trải qua cái loại cuộc sống chúng tinh phủng nguyệt [1] này đi?

Vào phòng bệnh liền thấy Trình Húc đang cùng bố đang nói chuyện phiếm, tinh thần của ông Tần đã khá rất nhiều, thấy Tần Vũ Dương liền cười nói, "Con gái tới rồi à!"

Trình Húc quay đầu cười với Tần Vũ Dương, Tần Vũ Dương cười chào hỏi: "Anh mới tới !"

"Hôm nay đi xử lý vụ án, thuận đường tới thăm bác Tần một chút."

Ông Tần nở nụ cười hơi nhìn Trình Húc, rồi hướng Tần Vũ Dương nói: "Vũ Dương, tên nhóc này thật sự không tệ."

Tần Vũ Dương làm bộ nghe không hiểu cười ngậy ngốc với bố, cũng không nói tiếp.

Một lát sau, Trình Húc đứng dậy chào tạm biệt, Tần Vũ Dương tiễn anh ta đi ra ngoài.

Sóng vai đi vài bước, khi đi đến trước khuôn viên của khu nội trú, Trình Húc dừng lại đánh võ sự yên tĩnh.

"Vũ Dương, trên báo nói là sự thật sao?"

Tần Vũ Dương nhìn Trình Húc, anh ta không còn vẻ cười như ở trong phòng bệnh vừa rồi, hai đầu lông mày khóa nhàn nhạt sự u buồn, như có như không, trong thanh âm mang theo bi thương.

Tần Vũ Dương không biết anh ta hỏi chính là đêm hôm đó Cố Mặc Hàm đi rồi mà quay trở lại là sự thật, hay là cô cùng Cố Mặc Hàm đã từng là người yêu là sự thật. Không biết trả lời như thế nào.

"Trình Húc..."

"Là tôi gặp em quá muộn sao?" Trình Húc nhìn Tần Vũ Dương, trong ánh mắt mang theo nhàn nhạt đau thương.

Giờ khắc này Tần Vũ Dương vô cùng hoài niệm về mặt mang nụ cười ôn nhu của Trình Húc kia, cô vắn vẹo lông mày, "Trình Húc, tôi cũng không biết nói với anh như thế nào, anh đừng như vậy..."

Tần Vũ Dương dứt quãng giải thích chuyện cô cùng Cố Mặc Hàm đã trải qua, từ lần gặp mặt ban đầu, đến sự xa nhau sau đó, rồi đến trùng

phùng. Tần Vũ Dương bỗng nhiên phát hiện thì ra cô đều nhớ rõ ràng như vậy, từng điểm từng điểm cũng không có quên lãng.

Trình Húc lẳng lẳng lắng nghe, chờ Tần Vũ Dương nói xong, anh ta giang hai cánh tay, đem Tần Vũ Dương ôm vào trong ngực, chậm rãi mở miệng mang theo chút thở dài, "Cô cái nha đầu ngốc này, đến cùng là có bao nhiêu dũng cảm, mới có thể nhớ mãi không quên như thế."

Tần Vũ Dương từ từ đẩy anh ta ra, hốc mắt hơi ẩm ướt, "Trình Húc, thực xin lỗi, từ đầu tôi nên nói rõ ràng với anh. Tôi thật không thể quên được anh ấy, tôi và cái tuổi trẻ đó, cùng sự ấm áp trong trí nhớ đều liên hệ nhau, tất cả đều có bóng dáng của Cố Mặc Hàm. Năm năm, tôi cứ tưởng tôi đã quên đi, nhưng đến khi anh ấy đứng trước mặt tôi, tôi mới biết rõ tôi không gạt được lòng của mình."

Trình Húc đưa tay lau đi nước mắt của Tần Vũ Dương, vỗ vỗ bả vai của cô, thở dài một hơi, rồi xoay người rời đi.

Tần Vũ Dương nhìn bóng lưng của anh ta, tịch mịch bi thương. Cô chỉ sợ vĩnh viễn sẽ mất đi người bạn này.

Tần Vũ Dương nhận di động đã vang lên một lúc lâu, thanh âm của Cố Mặc Hàm truyền đến.

"Vũ Dương, em đang làm gì?"

Tần Vũ Dương nhìn thời gian đang mờ tối dần, từng chữ từng chữ phun ra, "Cố Mặc Hàm, nếu anh còn dám có lỗi với em nữa, em liền thiến anh đó!"

Bên kia bỗng nhiên mất đi âm thanh, đến khi Cố Mặc Hàm mới hiểu được ý tứ của cô, thì trái tim bỗng trở nên mềm mại, đều ngập tràn hạnh phúc, anh từ từ mới đáp lại một chữ, "Được!" Trong ôn nhu lộ ra sự kiên định.

**

Một năm cũ sắp qua đi, một năm mới lại sắp đến, quy củ xưa nay của giới kinh doanh thành phố C, trước tết âm tịch buổi họp hằng năm sẽ do các công ty lớn thay phiên nhau cử hành, năm nay đến phiên Phong Hoa, thời gian định là vào đêm Giáng sinh.

Những năm qua đều là Đồng sự Tôn mang theo Tần Vũ Dương cùng Bạch Ngưng tham gia, nhưng năm nay Đồng sự Tôn đã trả lời Tần Vũ Dương thế này, "Tôi cũng đã lớn tuổi rồi, không tự tập được cái não nhiệt của bọn trẻ tuổi các cô, cô cùng Bạch Ngưng đi đi!"

Bạch Ngưng tiếp một câu: "Đêm Giáng sinh tôi có hẹn, tự cô đi đi!"

Tần Vũ Dương hơi há to miệng, "Cô, có bạn trai?"

Điều bộ của Bạch Ngưng vẫn là lạnh như băng như trước, "Không được sao?"

Tần Vũ Dương quay đầu hơi nhìn Đồng sự Tôn, vẻ mặt dò hỏi, Đồng sự Tôn thì trở lại cô một cái ánh mắt "Tôi cũng không biết".

Tần Vũ Dương bắt đầu tưởng tượng vẻ mặt băng sương của Bạch Ngưng với vẻ chim nhỏ nép vào người ta, chặc chặc, thật là mong đợi nha.

Vì vậy, Tần Vũ Dương mang theo Liễu Vận Ca xông pha vào chiến trường. Ở trên đường đi, cô lại hỏi Liễu Vận Ca một lần: "Cô có thể uống rượu không?"

Liễu Vận Ca vẫn là câu đó: "Cũng được."

Tần Vũ Dương suy nghĩ một chút cảm thấy xuất phát từ góc độ tình đồng nghiệp, cô cần phải nói cho Liễu Vận Ca về cuộc diện vào tối hôm nay.

"Tối hôm nay đến đó đều là người trong nghề, cô cũng biết, vào ngày thường mọi người đều sẽ có một chút va chạm hoặc lớn hoặc nhỏ. Cái gọi là hộp hăng năm, chẳng qua là mượn cơ có cừu báo cừu có oán báo oán thôi, mà thủ đoạn báo thù báo oán của bọn họ chính là uống rượu. Lấy kinh nghiệm trước đây với lại năm nay Đẳng Đạt đoạt được vụ đó có thể nói, tối hôm nay tôi và cô sẽ là mục tiêu công kích."

Liễu Vận Ca bình tĩnh gạt đầu, vẫn như cũ mặt không chút thay đổi. Tần Vũ Dương có chút bất đắc dĩ, thật sự là thua cái chị gái bình tĩnh này rồi.

Tần Vũ Dương vừa vào đại sảnh, liền thấy Lãnh Thanh Thu vậy tay với cô.

"Hey, Vũ Dương, chị gái Liễu." Lãnh Thanh Thu hình như có một loại nhiệt tình vượt quá người bình thường đối với Liễu Vận Ca.

Tần Vũ Dương kéo Lãnh Thanh Thu đang chuẩn bị bỏ nhào trên người Liễu Vận Ca, "Sao chỉ có một mình cậu? Thạch Lỗi nhà cậu đâu?"

Lãnh Thanh Thu nghe được cái tên này lập tức bày ra vẻ mặt cao ngạo, không nói lời nào, khí chất trầm tĩnh lập tức tản mát ra.

Cãi nhau?

Liễu Vận Ca nói với Tần Vũ Dương: "Thạch tổng ở bên kia."

Tần Vũ Dương theo tầm mắt Liễu Vận Ca nhìn sang, Thạch Lỗi đang tươi cười nói chuyện với một người đẹp eo thon chân dài, không biết đang nói chuyện gì, cô gái đẹp kia cách mỗi vài phút liền cười ha ha. Mặc dù người xưa có viết: "Phàm là nữ tử, trước học lập thân. Phương pháp lập thân, ngoài việc trong sạch, trinh tiết, trong sạch thì bản thân thanh khiết, trinh tiết thì bản thân vinh hoa, đi không được quay đầu lại, nói không có hở môi...", nhưng Tần Vũ Dương phải thừa nhận cô người đẹp kia cười to cũng thật đáng thưởng thức.

Cô đụng đụng Lãnh Thanh Thu, "Thanh Thu, sau vườn nhà cậu cháy kìa."

Lãnh Thanh Thu quay đầu liếc một cái, không để ý tới. Nhưng Tần Vũ Dương rõ ràng cảm giác hô hấp càng sâu của Lãnh Thanh Thu.

Thạch Lỗi lơ đãng vừa quay đầu lại, sau khi thấy các cô rất nhanh chào tạm biệt người đẹp rồi đi tới.

"Thanh Thu, em đến đây lúc nào thế?"

Cái vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười của Lãnh Thanh Thu, "Thôi mà, Thạch tổng, ngài là cấp cao của công ty, tôi chỉ là một chủ quản nhỏ, không cần gọi thân mật như vậy, giống như hai ta rất quen thuộc lắm."

Thạch Lỗi ngược lại một chút cũng không để ý sự không nể mặt của Lãnh Thanh Thu, lập tức hạ thấp thái độ, "Thanh Thu, anh không phải đã nhận sai rồi sao, anh thật không cố ý gạt em, em đừng giận nữa. Đây, Vũ Dương cũng ở đây, chính cô ấy cũng không muốn nói chuyện này, anh một đại nam nhân sao có thể lảm mồm được chứ?"

Tần Vũ Dương rốt cuộc đã biết nguyên nhân, hóa ra là trách Thạch Lỗi giấu chuyện của cô cùng Cố Mặc Hàm.

"Đúng rồi, ngài không lảm mồm, còn tôi thì lảm mồm rồi, vậy ngài đi tìm cô nào đừng lảm mồm đi, đúng rồi, người đẹp vừa nãy kia cũng không sai đâu, có thể cân nhắc." Lãnh Thanh Thu một mực không tha.

Thạch Lỗi bỗng nhiên túm lấy cánh tay Lãnh Thanh Thu kéo ra ngoài, Lãnh Thanh Thu hét lên một tiếng, dẫn tới sự liếc mắt của mọi người, Thạch Lỗi giống như không thấy được ánh mắt của người khác, sải từng bước về phía trước đem Lãnh Thanh Thu lôi đi.

Lý Thanh Viễn đứng ở đằng xa nhìn một màn này, trong miệng chép một tiếng, "Thật là cuống cuồng mà, không thể đợi về nhà sao? Trước mặt mọi người, quá mất mặt! Tớ cũng ngại nói tớ quen biết cậu ta."

Hà Văn Hiên liếc cậu một cái, "Trong cái đầu cậu không thể nghĩ cái gì đứng đắn được sao?"

Lý Thanh Viễn không chút do dự đánh trả: "Cậu thì quá đứng đắn rồi, Asakawa Ran, Aoi Sora, Maria Ozawa [2], đến một người mà cậu cũng không nhận ra. Nếu nói đàn ông không xem A [3] được, bị tổn thương chính là phụ nữ. Tớ thật sự là thay chị dâu tương lai của tớ lo lắng đó!"

Hà Văn Hiên khóe miệng nhếch lên, hiền lành nhìn Lý Thanh Viễn, "Nếu không, trước đó cậu thay tớ xem thử chị dâu tương lai đi, xem một chút có thể bị tổn thương hay không?"

Lý Thanh Viễn mở to hai mắt khiếp sợ nhìn anh ta, một câu cũng không nên lời, chỉ vào anh ta: "Cậu, cậu..." Sau khi cậu nửa ngày trời mới nhanh như chớp chạy đi.

Hà Văn Hiên khẽ thu lại độ cong khóe miệng, nhíu nhíu mày. Cố Mặc Hàm, Mạc Sính Dĩ, Doãn Đông Tuân ba người rất ấn tượng ánh mắt, trong mắt mang theo ý tứ giống nhau.

Sau khi Tần Vũ Dương cùng Liễu Vận Ca dạo quanh một vòng đã uống không ít rượu, Lãnh Thanh Thu với một khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng đã trở lại, đôi môi hơi sưng. Vừa nãy trước khi ra ngoài còn là bà hoàng hung hăng, bây giờ lại là vẻ mặt thẹn thùng của một cô gái nhà lán giếng. Mà Thạch Lỗi bên cạnh lại đang nắm tay cô ấy, vẻ mặt hứng khởi bưng bưng.

Tần Vũ Dương nhìn Lãnh Thanh Thu cười xấu xa, bỗng nhiên cảm thấy có đạo ánh mắt đang quét tới, cô vừa quay đầu liền thấy Cố Mặc Hàm đang bị một đám người vây quanh, anh khéo léo ứng đối, khiêm tốn lại lịch sự,

thấy cô nhìn sang, ngịch ngợm nháy mắt với cô một cái, Tần Vũ Dương cười càng rộng.

Lúc Thạch Lỗi bị người khác vây quanh Lãnh Thanh Thu phá vòng vây đi ra tiến đến trước mắt Tần Vũ Dương, mới vừa muốn nói chuyện đột nhiên trong ánh mắt lóe tia sáng kỳ dị. Lúc sau Tần Vũ Dương nghĩ lại, rốt cục cũng hiểu đó là sự hưng phấn khi thấy con mèo.

Lãnh Thanh Thu bắt lấy cánh tay Tần Vũ Dương, vẻ mặt tràn đầy phấn khích: "Ê, Triệu Tịch Vũ kia, chúng ta qua đó uống một ly với cô ta thôi, chị gái Liễu cùng đi nha."

Tần Vũ Dương không thể tin nhìn Lãnh Thanh Thu, nếu mấy ngày trước Lãnh Thanh Thu có loại hành động này cô tuyệt không thấy kỳ lạ, nhưng hiện tại Lãnh Thanh Thu biết rõ quan hệ giữa cô cùng Triệu Tịch Vũ mà còn làm như vậy, cô lại không thể giải thích được.

Tần Vũ Dương vẫn còn đang khó hiểu đã bị lôi kéo đến trước mắt Triệu Tịch Vũ. Lãnh Thanh Thu thân thiết cười với Triệu Tịch Vũ, "Triệu tiểu thư, xin chào, tôi là Lãnh Thanh Thu của Phong Hoa, rất hân hạnh được biết cô. Nghe nói cô là học muội của Vũ Dương, tôi là bạn tốt của cô ấy."

Tần Vũ Dương ở một bên trợn tròn mắt, Lãnh Thanh Thu, đầu óc cậu đã bị hỏng rồi. Liễu Vận Ca nhìn một màn này cũng khẽ nhíu nhíu mày.

Cũng cùng bối rối còn có Triệu Tịch Vũ, cô ta vẫn cho rằng Tần Vũ Dương một chút cũng không muốn nhìn thấy cô ta, không nghĩ tới cô sẽ chủ động tới đây chào hỏi. Triệu Tịch Vũ nghi hoặc nhìn về phía Tần Vũ Dương, Tần Vũ Dương hơi cười có lẽ đối với cô ta.

Thời điểm bên cạnh có một nam một nữ đi qua đây, Lãnh Thanh Thu bỗng nhiên hơi loạng choạng đi về phía trước, hình như là bị hai người kia đụng phải, toàn bộ rượu trong ly đều hất lên người Triệu Tịch Vũ.

Hai người kia cũng kỳ quái, rõ ràng không có đụng vào mà, nhưng nhìn đến Lãnh Thanh Thu là cô gái mới vừa mới dây dưa cùng Thạch Lỗi, cũng chỉ có thể vội vàng nói xin lỗi. Lãnh Thanh Thu vẻ mặt khoan dung tha thứ cho bọn họ, sau đó lại khẩn trương nhìn Triệu Tịch Vũ, trong thanh âm mang theo vẻ bối rối: "Triệu tiểu thư, cô không sao chứ, thật sự rất xin lỗi. Tôi cùng cô đi sửa soạn lại một chút đi."

Triệu Tịch Vũ nhìn vết rượu trên lễ phục của mình, bực bội đẩy Lãnh Thanh Thu ra, "Không cần, để tôi tự đi." Nói xong vội vã rời đi.

Lãnh Thanh Thu vẻ mặt đặc ý cùng hưng phấn, Tần Vũ Dương ở một bên nhìn một màn này, "Tớ nói này, Thanh Thu, cậu đem lễ phục của cô ta làm dơ như vậy thật vui vẻ lắm sao?"

Lãnh Thanh Thu giống như xem thường cái ý ngu ngốc đó nhìn lại cô: "Tất nhiên không phải như vậy, ban này mới là bắt đầu thôi, đuổi theo mau đuổi theo mau." Nói xong cũng đi về hướng toilet.

Đẩy cửa phòng toilet ra, Triệu Tịch Vũ đang chuyên tâm tẩy lấy lễ phục, Lãnh Thanh Thu nhìn chung quanh một vòng, thật tốt, không có ai.

Lãnh Thanh Thu từ từ đi tới, mở vòi nước ra, lập tức truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

"Triệu Tịch Vũ, cô đã nghe qua một câu này chưa, học muội xấu lại đi dụ dỗ học trưởng xấu, nên học tử xấu phải cho học muội xấu chết không có chỗ chôn!" Nói xong một tay kéo tóc Triệu Tịch Vũ đem đầu của cô ta ấn vào trong nước của bồn rửa mặt, "Tôi đời này ghét nhất là Tiểu Tam, cô làm Tiểu Tam mà vẫn còn dám quay lại, Tần Vũ Dương nhin cô, nhưng tôi không nhin được, bà cô này hôm nay không đánh cô, tôi cũng không gọi họ Lãnh nữa!"

Triệu Tịch Vũ vùi đầu vào trong nước, cơ thể dùng sức giãy giụa, trong miệng phát ra tiếng động ô ô. Lãnh Thanh Thu chưa hết giận dùng sức đập

cô mấy cước, bỗng nhiên Triệu Tịch Vũ mạnh mẽ dùng sức thoát khỏi, khoác bộ tóc ướt sũng liền đánh về phía Lãnh Thanh Thu. Liễu Vận Ca phản ứng rất nhanh xông tới, nhắm vào bụng cô ta cho thêm một cước, đem Triệu Tịch Vũ đạp xuống đất, cô ta che lấy bụng rên rỉ ở dưới đất. Đây là giày cao gót mười cm đó!

Tần Vũ Dương và Lãnh Thanh Thu đều là vẻ mặt kinh ngạc nhìn Liễu Vận Ca, Liễu Vận Ca hơi mất tự nhiên mở miệng: "Tôi cũng rất ghét Tiểu Tam." Lãnh Thanh Thu lại bổ thêm mấy cước, nghiêng đầu nói với Tần Vũ Dương nói: "Vũ Dương, mau tới đây cho cô ta mấy cước, NND [4] cô, lại dám đoạt đàn ông của cậu."

Tần Vũ Dương nhìn Lãnh Thanh Thu cùng Liễu Vận Ca, trong lòng cảm động đến rối tinh rối mù, cô vì chính mình có thể có bạn bè như thế mà cảm thấy may mắn. Triệu Tịch Vũ nằm trên đất vẻ mặt phẫn hận nhìn Tần Vũ Dương, trong miệng thò tục, "Tần Vũ Dương, mày dám đánh tao, tao ***!" Tế bào gian ác trên người của Tần Vũ Dương được đánh thức, cô đi tới, hung hăng đá Triệu Tịch Vũ mấy cước, "Đánh mày này đánh mày này, còn cần chọn ngày sao? Triệu Tịch Vũ, từ nay tôi đi đường Dương Quan của tôi, cô đi cầu Nại Hà của cô, nếu cô còn dám đánh chủ ý với Cố Mặc Hàm tôi liền đánh chết cô!"

Ba người rất nhanh từ toilet lao ra, sau khi đóng cửa lại, nhìn nhau mấy lần, đều bật cười ra tiếng, đây là lần đầu tiên Tần Vũ Dương trông thấy Liễu Vận Ca vui vẻ cười to như vậy. Người từ toilet nam đi ra cũng kỳ quái nhìn các cô, các cô lại không hơi đâu thèm để ý.

Tần Vũ Dương cảm thấy, mấy năm này vết thương ghen trong lòng mình kia rốt cục cũng thuận xuống rồi.

-_____

[1] Chúng tinh phủng nguyệt: sao vây quanh trăng. Ý nói lúc nào cũng được mọi người vây lấy xum xoe, như mình là cái rốn của vũ trụ.

[2] Asakawa Ran, Aoi Sora, Maria Ozawa: tên mấy nữ diễn viên gì thì mọi người tự search nha.

[3] A: phim A = phim Adult [4] NND: phát âm là ‘nai nai de’ có nghĩa là Mụ nội nó!

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Năm Tháng An Lành

Thủ đoạn đánh nhau của các nữ lãnh đạo và điệu bộ chửi rủa trên đường của những người đàn bà chanh chua cũng không khác biệt cho lắm. Điểm khác biệt duy nhất là, các cô đánh nhau sẽ không tùy tiện cho người khác thấy được, sẽ không tùy tiện cho người khác biết. Sau khi đánh xong sẽ nhanh chóng rời khỏi hiện trường, mà sẽ không giống những người đàn bà chanh chua ven đường, người vây xem càng nhiều thì đánh càng hăng say. Khổ thân chết vì sĩ diện. Dĩ tính nguyên thủy trong nội tâm khiến ở trong lòng các cô sẽ dùng lời nói ác độc nhất mắng chửi đối phương, học tập càng cao sẽ làm cho các cô vừa gặp hai chữ mất mặt này thì lập tức ngừng công kích giả vờ thành điệu bộ bình an vô sự, lại quay về làm thực nữ. Khi ba người quần áo chỉnh tề trở lại đại sảnh, vẫn là hình tượng thực nữ như trước, rất nhanh mỗi người đều phân tán vào trong đám đông.

Tâm tình của Tần Vũ Dương cả đêm đều rất tốt, Cố Mặc Hàm thấy cô đối với mỗi một người đàn ông đều cười đến quyến rũ động lòng người, thì ghét đến nghiến răng nghiến lợi. Đợi đến lúc buổi họp hằng năm kết thúc, Tần Vũ Dương đã hơi say, hai gò má đỏ bừng, trong ánh mắt ba quang lãn tãn, với ai cũng đều nở nụ cười, sau khi Cố Mặc Hàm đỡ cô vào thang máy, cô cũng chỉ biết cười, trong lòng Cố Mặc Hàm hơi ngứa ngáy. Đem Tần Vũ Dương đè trong thang máy, hơi thở ấm áp phun lên trên mặt Tần Vũ Dương, cúi đầu mở miệng, "Tối nay em rất vui về à?"

Tần Vũ Dương bị cánh cửa lạnh buốt kích thích nên có chút thanh tỉnh, dùng thanh âm quyến rũ như nước chảy trả lời: "Ừ hừm." Nói xong thì nhớ tới dáng vẻ vừa rồi của Triệu Tịch Vũ lại cười ha ha.

Nhiệt huyết toàn thân của Cố Mặc Hàm lao nhanh đến, dự vọng bị khơi mào, anh ôm lấy eo của Tần Vũ Dương mạnh mẽ đè cô lên trên người, hận không thể đem cô nhập vào trong thân thể. Tần Vũ Dương thấy được sự khác thường của anh, khẽ nâng thắt lưng hơi cọ vào cái lều đã dựng đứng lên, mang trên mặt nụ cười xấu xa, lưỡi biếng mở miệng: "Đêm nay em đã đánh Triệu Tịch Vũ."

Cố Mặc Hàm sau khi nghe được, hơi nhú mày, đây là lần đầu tiên Tần Vũ Dương ở trước mặt anh chủ động nhắc tới Triệu Tịch Vũ, "Sau đó thì sao?"

Tần Vũ Dương duỗi ngón tay trắng nõn ra, từng cái từng cái điểm lên ngực Cố Mặc Hàm, cười hết sức quyến rũ, "Sau đó, mà sao anh không phát biểu một chút quan điểm của mình?"

Cố Mặc Hàm lập tức rất phối hợp giả bộ làm ra một điệu bộ nghiêm chỉnh, anh hắng giọng, "Về vấn đề này, cá nhân anh cho rằng, tiểu thư Tần Vũ Dương làm rất đúng, từ hai trăm năm trước tiểu gia ta đã muốn đánh cô ta rồi, nếu không phải xem cô ta là nữ thì anh đã sớm động thủ."

Nói xong rất chân thành nhìn Tần Vũ Dương: "Với đáp án này, ngài có hài lòng không?"

Tần Vũ Dương gật đầu như quý phu nhân, "Đã được thông qua."

Trên đường trở về khắp nơi đều là cảnh tượng vui vẻ, xem ra cái ngày lễ phương Tây này ngày càng được nhiều người tiếp nhận. Tần Vũ Dương bị không khí náo nhiệt lây sang, tâm tình sung sướng không có phát hiện Cố Mặc Hàm lái không phải là tuyến đường đi về nhà cô.

Từ cửa đến phòng ngủ, một đường đều thuận tay ném quần áo xuống đất, còn có không ngừng truyền đến âm thanh của Tần Vũ Dương, vừa mới bắt đầu còn hi hi ha ha, thanh âm trong trẻo, về sau từ từ biến thành sự mềm mại, mang theo sự rên rỉ khó nhin được, Cố Mặc Hàm hơi thở gấp từng chút từng chút mãnh liệt vội rút ra lại đưa vào, thẳng dần đến hoa tâm, cảm thụ được sự mềm mại khít khao của cô, trần trọc ôm hôn, hết sức triền miên...

Ngày hôm sau là cuối tuần, hai người đều không định đi làm. Buổi sáng, Tần Vũ Dương bị cảm giác ngứa trên mặt làm cho tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng mở mắt ra liền thấy Cố Mặc Hàm nở nụ cười rạng rỡ ngắm cô, "Cực cưng, buổi sáng tốt lành!" Nói xong hôn lên trán cô một cái.

Tần Vũ Dương lâu bầu một tiếng, vui đầu vào trong ngực Cố Mặc Hàm tiếp tục ngủ.

Cố Mặc Hàm xiết chặt cánh tay, nhìn ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ, khóe miệng cong lên.

Sáng sớm tỉnh lại, ánh mặt trời và em cùng tồn tại, Vũ Dương, đây chính là tương lai mà anh muốn.

Khi Tần Vũ Dương một lần nữa tỉnh lại, Cố Mặc Hàm còn đang ngủ. Đầu tóc rối bời, Tần Vũ Dương ý xấu càng vò rối, khiến nó trở nên loạn hơn, cô nhìn kiệt tác của mình, không tiếng động nhếch môi, sau đó lạng lẽ rời giường đi rửa mặt.

Lúc Tần Vũ Dương trở lại Cố Mặc Hàm đang bày thành chữ đại chiếm cả cái giường, cô co lại thành một hình tròn tinh tế nhìn xem Cố Mặc Hàm, nhìn không được lấy tay từ từ phác họa. Gạt sợi tóc trên trán, lộ ra cái trán đầy sáng mượt, Tần Vũ Dương nhớ rõ mấy ông già thường xuyên nói, vầng trán đầy đặn, là người có phúc. Đôi mắt xinh đẹp thâm thúy kia giờ phút này đang nhắm lại, nhưng có thể thấy được khóe mắt rõ ràng lay động, Tần

Vũ Dương lấy ngón tay khê chạm lông mi vừa dài vừa cong một cái, mí mắt của Cố Mặc Hàm rung lên vài cái rồi khôi phục lại sự yên lặng. Đầu của Tần Vũ Dương hơi nghiêng cười rất vui vẻ. Ngón tay xuôi theo chiếc mũi cao thẳng trượt đến đôi môi mỏng mà mềm mại, đường cong nghiêm nghị trên cằm khê toát ra sắc thái trẻ trung, lại hơi gai góc. Tần Vũ Dương néo néo khuôn mặt nhẵn bóng, trong lòng cảm thán, xúc cảm thật không tệ.

Bỗng cái bàn tay nghịch ngợm bị một bàn tay to túm lấy, vừa ngẩng đầu lên, vẻ mặt buồn cười của Cố Mặc Hàm đang nhìn cô, ánh mắt thanh tỉnh, rõ ràng không phải là dáng vẻ mới vừa tỉnh ngủ.

"Chơi rất vui sao?" Cố Mặc Hàm dùng bàn tay kia néo néo mặt của Tần Vũ Dương, Tần Vũ Dương nghiêng đầu cắn ngón tay của anh, ngậm vào trong miệng. Cố Mặc Hàm chột nhứ mày, tiếp theo bật cười một cách không đàn hoàng, không ngừng chuyển qua lại mút lấy ngón tay, đồng thời còn ở trong miệng Tần Vũ Dương vẽ một vòng, tràn đầy ý tứ khiêu khích.

Tần Vũ Dương bỗng đỏ mặt, ra sức cắn anh một cái, rồi buông ra. Một sợi trong suốt hiện ra trên ngón tay Cố Mặc Hàm được kéo từ khước miệng Tần Vũ Dương, hình thành một góc cung cong cong, trên ngón tay để lại một hàng dấu răng, một cảnh ướm át quá lãng phí.

Hai tay Cố Mặc Hàm dùng sức nâng Tần Vũ Dương lên, để cô ngồi lên trên người anh. Tần Vũ Dương cảm thấy dưới hông thật nóng, thật cứng, sít sao đẩy vào cô, mặt cô càng đỏ hơn, hung hăng trừng mắt Cố Mặc Hàm, thế nhưng lúc Cố Mặc Hàm nhìn, không hề có sự uy hiếp, ngược lại càng hàm chứa phong tình. Anh cười ra tiếng, kéo cả người nhẹ nhàng rung động, nhẹ nhàng cọ xát cái nơi đang không ngừng trương to vào Tần Vũ Dương.

Tần Vũ Dương đỏ mặt dùng sức giãy giụa, cái vùng mềm mại kia ma sát vào Cố Mặc Hàm, Cố Mặc Hàm ngược lại hút một hơi, gắt gao bóp chặt

eo của Tần Vũ Dương, một bàn tay khác không ngừng tự do ở trên người cô, cứ qua lại ở vị trí nhạy cảm của cô.

Tần Vũ Dương dần dần động tình, cơ thể như nhũn ra, chống đỡ không nổi mà nằm ở trên người Cố Mặc Hàm. Cố Mặc Hàm dùng giọng nói khàn khàn dụ dỗ cô: "Vũ Dương, anh muốn em..."

Tần Vũ Dương nhìn Cố Mặc Hàm nhìn đến vẻ mặt có chút vặn vẹo, có chút không đành lòng, từ từ cởi quần áo của mình và Cố Mặc Hàm xuống, một lần nữa giạng chân ngồi ở trên người anh, phía dưới mở ra ngậm lấy cái vật nóng bỏng của Cố Mặc Hàm, thân thể từ từ hạ thấp xuống. Cảm giác ướt át nóng ấm vây quanh Cố Mặc Hàm, lông mày Tần Vũ Dương dần dần nhăn lại, mặc dù đã ướt át và đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng cái thô to của anh vẫn vượt quá sự tưởng tượng của cô, sít sao đẩy vào nơi sâu nhất của cơ thể...

Tần Vũ Dương không thạo động vài cái, bên trong vách tường non mềm ma sát anh, hoàn toàn không có kỹ xảo gì đáng nói, nhưng lại làm cho Cố Mặc Hàm có một loại hưng phấn khác thường, trán của anh từ từ toát ra mồ hôi, về sau thực sự nhìn không được nghiêng người đem Tần Vũ Dương áp ở dưới thân mạnh mẽ giày vò, Cố Mặc Hàm từ trên cao nhìn xuống Tần Vũ Dương đang theo động tác của anh, biểu tình trên mặt từ trống rỗng chán chường biến thành thỏa mãn hạnh phúc, liên tục không ngừng rên rỉ kích thích thần kinh của anh, kịch liệt hôn như mưa lưu trên người cô, nửa dưới cường tráng từng chút từng chút mãnh liệt co rút. Tần Vũ Dương không tự chủ mà nâng eo nghênh hợp với anh, cơ thể không ngừng xuất hiện sự run rẩy không theo quy luật, một màn trắng xóa lấp lánh trước mắt, toàn thân không ngừng rung động.

Tần Vũ Dương cảm giác thắt lưng của mình đã gần bị chặt đứt, quả thực không chịu nổi mà nhỏ giọng mang theo ý khóc cầu xin Cố Mặc Hàm, Cố Mặc Hàm cảm thụ được sự co rút lại có tiết tấu của cô, khoái cảm tinh tế giống như tia chớp từ xương sống bay thẳng đến não, sau khi mạnh mẽ

chạy nước rút vài chục cái, thì cúi người ôm thật chặt Tần Vũ Dương nhắm mắt lại thở hổn hển mà bùng nổ bắn ra. Trong lúc nhất thời trong phòng cảnh xuân vô hạn.

Bụng Tần Vũ Dương phát ra tiếng "Ục ục", Cố Mặc Hàm rầu rĩ bật cười, không có ý tốt mở miệng: "Sao vậy, mới vừa cho em ăn xong giờ lại đói bụng?"

Tần Vũ Dương tự biết nói không lại anh cái tên lưu manh này, vốn định ôm thắt lưng Cố Mặc Hàm thì lại xoay 360 độ néo lấy thịt bên hông anh, ngược lại Cố Mặc Hàm đau quá không ngừng "Xì xì" hít hơi lạnh.

Vẻ mặt Tần Vũ Dương thỏa mãn, ngược cổ lên nhìn Cố Mặc Hàm, "Anh còn dám nói lung tung nữa không?"

Cố Mặc Hàm nhìn dáng vẻ tiểu nhân đặc chí của cô không đành lòng đả kích cô, lập tức đáng thương nói: "Không dám, tiểu nhân tôi cũng không dám lờ lời nữa."

Tần Vũ Dương vênh vác tự đắc lại cố dùng sức, hất cái cằm cao ngạo hỏi: "Gia ta đói bụng rồi, làm cái gì đi?"

"Tiểu nhân tôi ngay lập tức đi làm cho ngài, ngài muốn ăn cái gì thì nói cho tôi biết."

Tần Vũ Dương giật mình buông tay ra, bắt lấy cánh tay Cố Mặc Hàm, "Anh biết nấu cơm?"

Lần này đổi lại là vẻ mặt đặc ý của Cố Mặc Hàm, nhìn như khiêm tốn kỳ thật mở miệng lại đa phần khoe khoang, "Dễ mà dễ mà, bọn em chưa từng nghe sao, mỗi một du học sinh đều là đầu bếp, cái gì ở Mỹ cũng ngọt đến nỗi người khác cũng không muốn ăn."

Cố Mặc Hàm nói đến đồ ăn ở Mỹ, thì vẻ mặt ghét bỏ. Tần Vũ Dương xoa nhẹ lên mặt Cố Mặc Hàm, có chút xúc động mở miệng: "Mặc Hàm, anh nói cho em biết có được không? Nói cho em biết anh đã từng ở Mỹ có tốt không? Ở Mỹ anh đã gặp được ai phát sinh chuyện gì? Dem sinh hoạt năm năm đó của anh ở Mỹ nói cho em biết có được không?"

Cố Mặc Hàm cầm lấy tay Tần Vũ Dương tinh tế đặt lên môi hôn, "Được, sau này toàn bộ chuyện của anh anh đều sẽ từ từ nói cho em biết, bây giờ, chúng ta trước rời giường cho em ăn no rồi nói sau."

Cố Mặc Hàm không nghĩ tới "Sau này" của anh sẽ là lâu đến vậy, mà Tần Vũ Dương cũng không nghĩ tới cô thật lâu sau này sẽ dùng loại phương thức kia mới biết được toàn bộ điều này.

Khi Tần Vũ Dương một tay vịn vào cửa tủ lạnh một tay chống nạnh dáng điệu như người đàn bà đánh đá nhìn Cố Mặc Hàm, thanh âm nhưng lại dịu dàng: "Xin hỏi Cố Mặc Hàm tiên sinh, anh chuẩn bị lấy cái gì nấu cho tôi ăn vậy?"

Cố Mặc Hàm nhìn cái tủ lạnh rỗng tuếch, không chút lo lắng mở miệng: "Chúng ta có thể đi mua thức ăn trước."

Tần Vũ Dương "Phanh" một tiếng đóng cửa tủ lạnh lại, đơn giản lưu loát mở miệng: "Được thôi!"

Chiều cuối tuần, trong siêu thị động nghịt người mua sắm, Tần Vũ Dương ôm cánh tay Cố Mặc Hàm, nghe tiếng người hối hả, trong lòng tràn đầy cảm động và hạnh phúc.

Cố Mặc Hàm đang cúi đầu nghiêm túc chọn thức ăn, Tần Vũ Dương thì ở bên cạnh hết nhìn đông tới nhìn tây. Bỗng nhiên bên cạnh vươn ra một cánh tay nắm lấy tay Tần Vũ Dương, bàn tay kia ấm áp khô ráo. Tần Vũ Dương ngẩng đầu nhìn chủ nhân của bàn tay kia, anh vẫn duy trì động tác vừa rồi.

"Anh làm cái gì vậy?" Tần Vũ Dương không hiểu hỏi.

Cố Mặc Hàm hỏi một đấng trả lời một nẻo: "Chọn thức ăn nha, em thích ăn gì?"

Tần Vũ Dương cúi đầu nhìn đôi bàn tay đang giao cùng một chỗ, lại ngẩng đầu bỗng nhiên phát hiện trên mặt Cố Mặc Hàm xuất hiện một mảng ửng hồng, cô hạnh phúc muốn rơi lệ, cười lên ha ha.

Cố Mặc Hàm rốt cục ngẩng đầu, có chút mất tự nhiên, "Em làm sao vậy?"

Tần Vũ Dương trừng mắt nhìn, cầm lấy một quả dưa chuột, điềm nhiên như không mở miệng, "Chọn thức ăn nha!"

Cố Mặc Hàm cùng Tần Vũ Dương mang theo hai túi thức ăn to về đến nhà, Tần Vũ Dương vừa đói vừa mệt, nằm trên ghế sa lon giả chết, Cố Mặc Hàm thì vào phòng bếp bắt đầu nấu cơm.

Tần Vũ Dương ngửi mùi thơm dần dần bay ra, nhịn không được đi đến phòng bếp.

Trong phòng bếp rộng rãi, Cố Mặc Hàm rửa đồ ăn, xắt đồ ăn, xào đồ ăn, các động tác thuần thục tư thế đẹp mắt, không qua loa chút nào. Tần Vũ Dương đi tới từ phía sau ôm lấy anh.

Cố Mặc Hàm tiếp tục động tác trong tay, khẽ nghiêng đầu hỏi: "Có phải đói bụng rồi không? Lập tức xong đây."

"Em còn nhớ, Triệu Tịch Vũ hình như cũng ôm lấy anh như vậy, có đúng không?" Tần Vũ Dương trong giọng nói mang theo vị chua.

Cố Mặc Hàm có chút đau đầu, lập tức nhận sai, khẩu khí chân thành: "Anh sai rồi, sau này anh tuyệt đối sẽ không cho những người phụ nữ khác

chạm anh dù chỉ một chút, nhất là Triệu Tịch Vũ."

Lời kể tiếp Tần Vũ Dương muốn nói lại bị chặn trở về, cô ngậm miệng lưỡi biếng nằm trên lưng Cố Mặc Hàm, hít sâu một hơi, trên người Cố Mặc Hàm có mùi thức ăn, mùi dầu khói, đặc biệt anh còn có mùi nam tính, lơ đãng thấy cái LOGO kia không chớp mắt, Tần Vũ Dương không khỏi phi nhổ trong lòng, thật sự là lụn bại, mặc cái áo mặc như vậy mà đi nấu cơm.

Cố Mặc Hàm dưới tình huống công theo một người lớn vừa tìm tòi tán gẫu mà vẫn làm xong cả một bàn đồ ăn, còn có một nồi canh đậu hủ cá trích, màu sắc hương vị đều đủ, Tần Vũ Dương miệng ăn không nhiều.

Cố Mặc Hàm múc thêm cho cô một chén canh nữa, trong canh màu trắng sữa hiện lên đậu hủ và thịt cá trắng mịn, hít sâu một hơi, mùi thơm tràn ngập cả lồng ngực, Tần Vũ Dương nếm thử một ngụm, thiếu chút nữa đem đầu lưỡi nuốt vào, nhin không được mở miệng tán thưởng: "Cố Mặc Hàm, anh vừa giỏi việc nước vừa đảm việc nhà, thật sự là nhân tài hiếm có đó!"

Đôi mắt hoa đào bay vào tóc mây Cố Mặc Hàm khẽ cong lên, khước miệng nhếch cười, thần bí mở miệng, "Kỳ thật, anh am hiểu nhất không phải là hai thứ này."

"Vậy là cái gì?" Tần Vũ Dương tò mò hỏi.

Đôi môi mỏng Cố Mặc Hàm khẽ mở, bắn ra hai chữ, "Lên giường."

Tần Vũ Dương ở dưới bàn ra sức đập anh một cước, cúi đầu xuống bắt đầu ăn cơm.

Ánh mặt trời rải khắp cả căn phòng, giống như bao phủ một lớp vải nhỏ, trước bàn cơm hai người đang chuyên tâm ăn cơm, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn nhau rồi cười, cuộc đời an ổn, năm tháng an lành.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Bắt Làm Tù Binh

Khi Tần Vũ Dương cùng Cố Mặc Hàm tay nắm tay xuất hiện ở trong phòng bệnh ông Tần, hai ông bà già đã ngây ngẩn cả người, sắc mặt Tần Vũ Dương có hơi mất tự nhiên giãy giụa ra, còn Cố Mặc Hàm rất bình tĩnh nắm chặt lấy, cười nói với ông Tần bà Tần: "Bác trai bác gái, chào các bác, lúc trước vẫn chưa từng giới thiệu cho các bác, thật ra con là bạn trai của Vũ Dương."

Nói xong còn thân mật ôm chặt Tần Vũ Dương, đối với cô cười đến khuynh thành.

Tần Vũ Dương nhìn bố, lại hơi nhìn mẹ, thật tốt, hai người ngoại trừ có hơi giật mình cũng không có biểu tình gì khác.

Sau khi Cố Mặc Hàm đem chuyện cũ của anh cùng Tần Vũ Dương nói xong, thì bà Tần quở trách con gái: "Nếu đã có bạn trai sao không nói sớm, còn để cho mẹ cả ngày bận tâm giới thiệu cho con."

Mà ông Tần thì thở dài một hơi: "Bố còn nghĩ rằng con và đứa bé Tiểu Húc kia..." Trong ngữ điệu không thiếu sự thất vọng.

Cố Mặc Hàm híp mắt nhìn Tần Vũ Dương, trong ánh mắt mang theo ý tứ "Em được lắm, xưng hô tiểu nhóc, lại còn gọi thuận miệng một người đến như vậy".

Tần Vũ Dương hất cằm lên, trở lại anh một cái ánh mắt "Như nhau thôi".

Bà Tần khẽ đẩy bạn già: "Ngay trước mặt Tiểu Cố mà ông còn nói những điều này làm gì vậy?"

Ông Tần cười xin lỗi đối với Cố Mặc Hàm.

"Không sao đâu ạ, bác gái, bác và bác trai gọi con là Hàm Tử là được, cha mẹ con đều gọi con như vậy."

Tần Vũ Dương nhin không được bật cười, anh vẫn để ý cách xưng hô "Tiểu Húc" đó.

Ông Tần bà Tần nhìn hai người đứng chung một chỗ, khoảng cách không xa không gần, trong lúc giơ tay nhắc chân lại biểu lộ ra một loại ăn ý, hơn nữa mặt mũi Cố Mặc Hàm khôi ngô anh tuấn, phong thái phi phàm, hai ông bà già đối với chàng rể tương lai này vẫn rất vừa ý.

Thừa dịp khoảng trống Cố Mặc Hàm đi ra ngoài nghe điện thoại, bà Tần hỏi cô: "Trong nhà Hàm Tử làm cái gì?"

"Mẹ cảm thấy thế nào?"

"Nhìn cậu ta ngôn hành cử chỉ không tầm thường, chắc không phải là đứa nhỏ trong gia đình bình thường." Bà Tần nhìn ông Tần rồi nói, ông Tần gật gật đầu.

Tần Vũ Dương nhếch miệng: "Mẹ, ánh mắt mẹ thật tốt, đúng là gừng càng già càng cay! Một lần đoán liền đoán đúng."

Ông Tần cau mày lại, "Nhà cậu ta là..."

Tần Vũ Dương không định giấu giếm, trả lời từng cái tên thành viên trong nhà Cố Mặc Hàm, thấy rất rõ trên mặt bố mẹ đều hiện lên vẻ lo lắng.

Ông Tần trầm tư một chút rồi mở miệng: "Vũ Dương, mặc dù nhà chúng ta cũng không kém, nhưng so với nhà cậu ta vẫn có khoảng cách nhất định, con..."

Tần Vũ Dương ngắt lời bố: "Bố, mẹ, con và Mặc Hàm quanh đi quẩn lại nhiều năm như vậy, thật vất vả cho tới ngày hôm nay mới đi đến bước này, con không thể bởi vì tương lai có nguy hiểm mà vứt bỏ cơ hội đạt được hạnh phúc, con không thể cái gì cũng chưa làm liền từ bỏ, nếu như nỗ lực của con vẫn không có cách nào khác đạt được sự đồng ý của nhà anh ấy, con cũng sẽ không hối hận."

"Bố mẹ chỉ hi vọng con trải qua vui vẻ, trừ điều đó ra, không cầu gì khác."

Trên đời này tất cả cha mẹ có lẽ đều hi vọng đứa con của mình bình an hạnh phúc.

Tay Cố Mặc Hàm nắm vịn cửa, nghe được lời của Tần Vũ Dương, thì ngẩn người tại đó. Bỗng nhiên có một viên thịt từ phía sau ôm lấy chân của anh, lực đạo không nhỏ, trong thanh âm trong trẻo non nớt đều là sự hưng phấn: "Chú đẹp trai !"

Cố Mặc Hàm đem cơ thể xoay thành một cái tư thế kỳ quái nghiêng đầu nhìn xuống Lâm Duệ Trạch: "Là nhóc à!"

Đi theo phía sau Lâm Duệ Trạch là vợ chồng Lâm Vân, "Duệ Trạch, mau buông chú ra."

Lâm Duệ Trạch nghe lời buông tay, Cố Mặc Hàm xoay người cùng vợ chồng Lâm Vân chào hỏi, đây là lần đầu tiên Tần Thanh Dương nhìn thấy Cố Mặc Hàm, kỳ thật cô cùng Cố Mặc Hàm coi như là bạn học cao trung, chỉ là so với anh cao hơn ba khóa, lúc Cố Mặc Hàm vào trường cũng đúng lúc cô tốt nghiệp, cứ việc chưa từng tiếp xúc, nhưng cô cũng từ trong miệng

rất nhiều người nghe nói qua người đàn ông xuất sắc này. Cô không nghĩ đến anh ta lại cùng em gái của mình ở bên nhau.

"Chú ơi, sao chú không có đến nhà con chơi vậy? Lần trước đã nói đồng ý mà." Lâm Duệ Trạch chớp đôi mắt to trong veo như nước nhìn anh, Cố Mặc Hàm thấy thì trong nội tâm sinh ra cảm giác tội lỗi mãnh liệt. Anh ngồi xổm xuống sờ cái đầu nhỏ của Lâm Duệ Trạch: "Thật xin lỗi, chú quên mất."

Lâm Duệ Trạch không so đo sự không vừa ý trước đó khua tay: "Không sao, lát nữa chúng ta đi chơi nhé! Ba mẹ muốn dẫn con đi khu vui chơi, chúng ta hãy cùng đi."

Cố Mặc Hàm suy nghĩ một chút cười đáp ứng.

Vào phòng bệnh, Lâm Duệ Trạch bế nhào vào giường bệnh phía trước cửa sổ, bắt lấy ga giường dùng sức bò lên trên, Tần Vũ Dương ôm lấy cậu nhóc đặt lên trên giường bệnh, cậu nhóc tới lui bằng hai cái chân nhỏ ngắn mập mạp, hi hi ha ha nói chuyện cùng ông Tần bà Tần. Cố Mặc Hàm đứng ở bên cạnh Tần Vũ Dương nắm lấy tay cô.

"Ông ngoại, ông chừng nào thì về nhà vậy? Con muốn ăn thịt kho tàu sườn heo mà ông làm."

Ông Tần vừa bóc quả quýt vừa trả lời cháu: "Nhanh thôi, đợi ông ngoại khỏe rồi liền làm cho con."

Lâm Duệ Trạch từ trong bàn tay ông Tần cầm lấy múi quýt đã lột sạch sẽ bỏ vào trong miệng, lóng ngóng nói: "Dạ!"

Tần Vũ Dương ở một bên trêu chọc cháu ngoại trai nhỏ: "Lâm Duệ Trạch, con còn ăn nữa, con nhìn xem con mập thế, ăn nữa liền thật sự biến thành viên thịt, sẽ không có cô gái nào thích con nữa."

Lâm Duệ Trạch sững sốt một chút, xem về phía mẹ của mình: "Mẹ, con có mập không?"

Bác sĩ Tần trừng em gái một cái, cười nói với con trai: "Đừng nghe dì nhỏ của con, con một chút cũng không mập, ăn được nhiều mới có thể lớn nhanh!"

Lâm Duệ Trạch nghiêng cái đầu nhỏ gật gật đầu, cười híp mắt lại bắt đầu ăn quả quýt.

Bà Tần cầm khăn ướt lau tay cho cháu, "Bà ngoại, chú đẹp trai nói, lát nữa sẽ cùng đi với cháu đến khu vui chơi."

" Vì sao cháu lại thích chú ấy hả?" Bà Tần hỏi.

"Bộ dạng chú ấy rất đẹp mà, con thích nhất chú ấy." Lâm Duệ Trạch nói xong còn cười với Cố Mặc Hàm.

Sau đó, có một cú điện thoại đem bác sĩ Tần gọi đi, Lâm Vân cũng bởi vì chuyện làm ăn nên vội vã tạm biệt con trai rồi rời đi.

Lâm Duệ Trạch nhếch cái miệng nhỏ lập tức muốn khóc lên, trong ánh mắt đã chứa đầy nước mắt, đáng điệu rất đáng thương. Tần Vũ Dương ôm lấy cháu ngoại trai nhỏ: "Lâm Duệ Trạch, không cho phép con khóc nha, nam tử hán không thể rơi nước mắt, lát nữa dì với chú dẫn con đi công viên trò chơi, có được không?"

Cố Mặc Hàm cũng đi tới dụ dỗ Lâm Duệ Trạch: "Duệ Trạch, trò gì cháu thích chơi nhất, lát nữa chú dẫn con đi chơi."

Lâm Duệ Trạch dần dần phân tán sự chú ý, bắt đầu nói trò chơi mình thích.

Thời buổi này, còn chưa làm bố lại có thể có kiên nhẫn dỗ trẻ con đàn ông như vậy thật sự là hiếm có, Cố Mặc Hàm ở trong lòng hai ông bà già lại tăng thêm một cấp.

**

Tần Vũ Dương vẫy tay với Lâm Duệ Trạch đang chơi vòng xoay ngựa gỗ nói, "Anh xem, cháu ngoại trai của em thật đáng yêu mà!"

Cố Mặc Hàm đi tới ôm eo cô, "Không cần ghen tị với người khác, nếu em thích chúng mình cũng sinh một đứa, đứa nhỏ của chúng ta nhất định sẽ đáng yêu hơn!"

Tần Vũ Dương háy anh một cái, "Nói cái gì đó?"

Cố Mặc Hàm hôn cô một cái, gặp phải Lâm Duệ Trạch đang đi ra, cậu nhóc lớn tiếng hét: "Chú, sao chú hôn trộm dì nhỏ cháu?"

Một câu nói dẫn tới những người chung quanh nhìn sang, Tần Vũ Dương đỏ mặt đẩy Cố Mặc Hàm ra, Cố Mặc Hàm đường hoàng nói với cậu nhóc: "Chú thích dì nhỏ cháu cho nên mới hôn dì ấy, giống như, cháu thấy thích một cô gái, có phải sẽ nghĩ muốn hôn cô bé ấy không?"

Lâm Duệ Trạch bừng tỉnh hiểu ra gật đầu, "Con mỗi lần trông thấy Diêu Diêu đều muốn hôn cô ấy, nhưng mỗi lần con hôn cô ấy thì cô ấy đều khóc."

Cố Mặc Hàm cùng Tần Vũ Dương cười ha ha, Lâm Duệ Trạch không rõ nguyên nhân.

Sau đó Cố Mặc Hàm cùng Lâm Duệ Trạch chơi lần lượt tất cả trò chơi trong khu vui chơi, bởi vậy cũng giành được mức độ yêu thích ngày càng cao của Lâm Duệ Trạch, trên cơ bản đối với anh nói gì nghe nấy, xưng hô

cũng từ "Chú" biến thành "Dượng nhỏ", khiến cho Tần Vũ Dương dở khóc dở cười.

Khi màn đêm buông xuống, bọn họ đem Lâm Duệ Trạch đã ngủ đưa về nhà, vợ chồng Lâm Vân tỏ ra cảm ơn sâu sắc.

Trên đường về nhà, Tần Vũ Dương vịn eo bé cố, lười biếng cảm thán: "Chơi với con nít cũng là một việc tốn sức mà, thật mệt chết đi được !"

Trái lại Cố Mặc Hàm, vẫn là một dáng vẻ tinh thần vô cùng phấn chấn, "Hey, anh đây là con rể tương lai, em rể, dượng nhỏ có phải đã rất đạt yêu cầu không ?"

Tần Vũ Dương cười quái dị: "Đúng vậy đúng vậy, anh đã thành công bắt được tâm cả nhà em làm tù binh, Cố thiếu!"

"Vậy còn em? Tâm của em có bị anh bắt làm tù binh hay không?" Cố Mặc Hàm bỗng nhiên đỗ xe sang bên cạnh, vẻ mặt nghiêm chỉnh nhìn cô.

Tần Vũ Dương chợt nhớ mỗi lần khi ở trên giường Cố Mặc Hàm giống như cũng sẽ hỏi cô có yêu hay là không yêu anh, mình rốt cuộc không có trả lời lại, cô một chút cũng không nhớ rõ. Theo thời gian trôi qua, Cố Mặc Hàm đối với chuyện gì đều tràn đầy tự tin thì bắt đầu bối rối, trong mắt toát ra vẻ khẩn trương, Tần Vũ Dương bỗng nhiên cười một tiếng: "Cố Mặc Hàm, từ lúc nào anh đã không hiểu em vậy, trong đầu trong mắt em hoàn toàn đều là anh, mấy năm nay vẫn luôn là như vậy, mặc kệ em có thừa nhận hay không, chưa từng bao giờ thay đổi, em yêu anh, Mặc Hàm."

"Anh cũng yêu em, Vũ Dương."

Cố Mặc Hàm rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, cúi xuống hôn Tần Vũ Dương...

Thật lâu sau, anh đỡ cái trán Tần Vũ Dương, "Vũ Dương, em chuyển đến ở cùng anh, có được không?"

Tần Vũ Dương gật đầu đồng ý, cùng anh nhìn nhau cười.

Cứ như vậy Cố Mặc Hàm và Tần Vũ Dương bắt đầu trải qua cuộc sống gia đình nhỏ của mình. Sáng sớm hai chiếc xe từ tiểu khu xuất phát cùng lúc, ở cột đèn xanh đèn đỏ thứ hai thì tách ra, một chiếc bên trái, một chiếc bên phải. Tan việc có đôi khi Cố Mặc Hàm sẽ đón Tần Vũ Dương về nhà, mua thức ăn nấu cơm rửa chén quét nhà, bình thường mà lại hạnh phúc.

Hôm nay Cố Mặc Hàm bởi vì xã giao nên rất khuya mới về nhà, ở dưới lầu liền thấy ánh đèn của nhà mình vì mình mà sáng, đêm tối rét lạnh nhưng trong lòng lại ấm áp.

Mới vừa vào cửa hơi thở ấm áp đập vào mặt, sau đó liền thấy Tần Vũ Dương làm tổ ngủ trên ghế sa lon, đèn tường màu da cam tỏa ra ánh sáng ấm áp. Anh hai tay chống lên trên ghế sofa, cúi đầu xuống môi có chút lạnh ở trên môi Tần Vũ Dương trần trọc, đầu lưỡi nhẹ nhàng thăm dò tiếp xúc, quét một vòng lại một vòng.

Tần Vũ Dương bị cảm giác ấm ướt nhột làm cho tỉnh ngủ, cô nhắm mắt lại cảm giác hơi thở khiến cô rất quen thuộc, mỉm cười hé miệng, chìa cái lưỡi dính hương ra, cùng anh dây dưa.

Cố Mặc Hàm rầu rĩ bật cười: "Tỉnh?"

Tần Vũ Dương đưa tay ôm lấy anh thắt lưng khỏe thon, trên người của anh còn mang theo sự lạnh rét ở bên ngoài cùng mùi hương thuốc lá nhàn nhạt, nguyên nhân bởi vì uống rượu, trong mắt ba quang lưu chuyển, □ khôn cùng.

"Uống rượu?" Tần Vũ Dương hỏi.

Cố Mặc Hàm nhíu mày, cúi đầu xuống nghĩ nghĩ bản thân, "Em vậy mà cũng có thể đoán được, anh cố ý ở bên ngoài thật lâu rồi mới đi vào. Ban này trên đường cảnh sát giao thông mà có kiểm tra nồng độ cồn sau khi lái xe cũng không đo ra được."

Tần Vũ Dương cười anh, "Hắn ta dù cho có đo ra được cũng không thành vấn đề, ai dám bắt ngài chứ?" Sau đó lại nghĩ đến cái gì, cau mày, "Anh tự mình lái xe về?"

"Anh chỉ uống mấy ly thôi, gần đây tâm tình Sính Dã không tốt lắm nên uống hơi nhiều, anh bảo lái xe đưa cậu ấy về."

Tần Vũ Dương động khí, hỗn hển rống anh, "Vậy anh phải gọi em đi đón anh chứ. Cố Mặc Hàm, một lần cuối cùng em nói cho anh biết, về sau đã uống rượu thì không cho phép lái xe! Bài học lần trước còn chưa đủ hả!"

Cố Mặc Hàm ngồi xuống ôm cô, cười hì hì nhận sai: "Biết rồi, bà xã! Đừng nóng giận nữa, ai, sao em biết anh xảy ra tai nạn xe?"

"Nghe Thanh Thu nói, cô ấy nghe Thạch Lỗi nói."

Cố Mặc Hàm kéo dài âm "Ah" một tiếng, "Thì ra là em đã sớm cài cơ sở ngầm ở bên cạnh anh."

"Xí, đừng tự đề cao mình!"

Hai người hi hi ha ha nháo thành nhất đoàn.

"Đúng rồi, ngày mai là sinh nhật Sính Dã, gần đây tâm tình cậu ấy không tốt, bọn anh định tổ chức một buổi sinh nhật tốt lành cho cậu ấy, em cũng cùng đi chứ!"

"Anh ấy bị làm sao vậy?"

"Làm sao vậy, còn không phải là quà đáp lễ của cái cô trợ lý kia của em ban tặng sao?"

"Liều Vận Ca? Có liên quan tới cô ấy? Chuyện gì xảy ra, Mạc Sính Dĩ ngấm trúng cô ấy?" Tần Vũ Dương vẻ mặt hưng phấn.

Cố Mặc Hàm hơi dán lên cái mũi của cô, "Bà xã của anh đúng là thông minh!"

Tần Vũ Dương đẩy đẩy anh, "Anh mau tắm rửa đi! Toàn thân mùi rượu khó người muốn chết."

"Cùng nhau tắm đi!" Cố Mặc Hàm hôn hai má Tần Vũ Dương.

"Không muốn, em tắm rồi."

"Đi mà đi mà, cùng nhau tắm."

Giữa lúc đang do dự, rốt cuộc cũng thỏa mãn ý nghĩ của Cố Mặc Hàm, hơi nước trong suốt lượn lờ trong phòng không ngừng truyền đến tiếng thở gấp.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Lời Hứa

Ngày hôm sau lúc sắp đến giờ tan tầm, Tần Vũ Dương từ cửa sổ phòng làm việc nhìn xuống, quả nhiên thấy được Mạc Sính Dã và Liễu Vận Ca. Hai người bọn họ không biết đang nói cái gì, sau lại là Mạc Sính Dã lôi kéo Liễu Vận Ca nhét vào trong xe cách đó không xa, rất nhanh nghênh ngang rời đi.

Tần Vũ Dương cầm lấy cái ly, không khỏi bật cười. Một vài năm sau, khi Tần Vũ Dương và Cố Mặc Hàm nói đến một màn này, tự đáy lòng cảm thán, Liễu Vận Ca quả nhiên là kiếp nạn của Mạc Sính Dã, hơn nữa còn là anh ta tự nguyện mắc câu.

Rất nhanh liền thấy chiếc xe kia đánh xe lưu loát dừng ở dưới lầu, sau đó di động vang lên, khước miệng Tần Vũ Dương không tự giác cong lên, nhận cuộc gọi.

Ngồi vào trong xe, Tần Vũ Dương hỏi anh: "Sinh nhật của Mạc Sính Dã em có cần tổ chút thành ý hay không?"

Tan tầm giờ cao điểm, trên đường cái nhiều người nhiều xe, Cố Mặc Hàm chuyên tâm chú ý tình huống giao thông phía trước, "Không cần, cậu ấy đâu có thiếu cái gì, mọi người cùng nhau náo nhiệt vui vẻ là được rồi."

Tần Vũ Dương bỗng nhiên quay đầu, "Anh và Mạc Sính Dã ai lớn hơn?"

"Sính Dã lớn hơn."

"Sáu người bọn anh ai lớn nhất?"

Cố Mặc Hàm vừa định nói lại bị Tần Vũ Dương cắt ngang: "Đừng nói, để em đoán."

Cố Mặc Hàm sùng ái cười cười: "Đoán đi."

Tần Vũ Dương cau mày trầm tư suy nghĩ, "Ừ, Doãn Đông Tuân lớn nhất, có phải không?"

Cố Mặc Hàm gật gật đầu.

"Sau đó là, Thạch Lỗi, Hà Văn Hiên, Mạc Sính Dã, anh, Lý Thanh Viễn, có đúng không?" Tần Vũ Dương hưng phấn mà hỏi.

Cố Mặc Hàm đưa tay qua cầm tay của cô, "Nghe cho kỹ nhé, thứ tự là như vậy, Đông Tuân, Sính Dã, A Hiên, Đầu Đá, anh, Thanh Viễn."

Đang lúc nói chuyện thì đã đến club tư nhân kia, vào ghế lô, ngoại trừ Lý Thanh Viễn đều đã đến. Liễu Vận Ca ngồi ở bên cạnh Mạc Sính Dã, lúc Tần Vũ Dương và Liễu Vận Ca đối mặt rõ ràng cảm giác được cô ấy tránh né. Doãn Đông Tuân bên cạnh vẫn là cô gái vui vẻ đáng yêu kia. Bác sĩ Hà vẫn là một người cô đơn như trước.

Lãnh Thanh Thu từ bên cạnh Thạch Lỗi tiến đến trước mặt cô, nhỏ giọng hỏi: "Ôi, chị gái Liễu cùng Mạc tổng là từ khi nào bắt đầu vậy?"

Tần Vũ Dương nhún vai, tỏ vẻ không biết.

Lúc này cửa ghế lô bị đẩy ra, Lý Thanh Viễn ôm một ngọc nữ thanh thuần đi vào, dưới cái nhìn soi mói của tất cả mọi người, anh ta rất tự nhiên giới thiệu: "Đây là bạn gái của tớ, mọi người hẳn đều đã biết đi."

Cô bé kia hào phóng cười với mọi người, tự nhiên chừng mực.

Tần Vũ Dương nhìn cô bé kia, hẳn là đều biết, đây là ca sĩ ngôi sao ra mắt gần đây, Vu Thiên Thiên. Đi trên con đường ngọc nữ, mấy ngày trước cô cùng Lãnh Thanh Thu thảo luận qua. Lãnh Thanh Thu vẫn rất ghét cách dùng cái từ ngọc nữ này, đến nỗi hận ốc cạp ô [1], lúc ấy cô ấy với vẻ mặt khinh thường nói với Tần Vũ Dương, "Ngọc nữ? Ai biết có còn trinh nữ hay không kìa!"

Tần Vũ Dương nghĩ đến đó liền nghiêng đầu sang nhìn về phía Lãnh Thanh Thu, Lãnh Thanh Thu cũng rất là ăn ý nhìn sang, hai người nhìn không được bật cười.

Tần Vũ Dương bỗng nhiên phát hiện đàn ông ở đây đều đưa ánh mắt chiếu về phía bác sĩ Hà, bác sĩ Hà vất hai chân lên, một tay cầm lấy ly rượu, nhẹ rung lắc lư từ từ, con mắt nhìn chăm chăm chất lỏng trong ly.

Tần Vũ Dương mê hoặc, đều nhìn anh ta làm cái gì?

Mọi người rất nhanh khôi phục lại vẻ bình thường, Lý Thanh Viễn ôm Vu Thiên Thiên chen đến ngồi xuống bên cạnh Hà Văn Hiên, sau đó trình diễn màn ân ái, thỉnh thoảng ngó Hà Văn Hiên một cái. Hà Văn Hiên thay đổi bản tính nói lời ác độc trước kia, cả đêm đều trầm mặc không nói, chỉ là uống một ly lại nối tiếp một ly, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Cố Mặc Hàm khẽ huých Tần Vũ Dương, Tần Vũ Dương nhìn anh, anh nhẹ nhắc cái cằm lên, cô theo sự ra hiệu của anh nhìn sang. Ngồi ở góc Mạc Sính Dã đang cường hôn Liễu Vận Ca, Liễu Vận Ca dần dần buông tha sự giãy giụa, hai tay ôm lấy cổ Mạc Sính Dã.

Lúc tách ra, Mạc Sính Dã "Tâm tình không tốt" cười đến như con mèo ăn vụng, ngược lại vẻ mặt Hà Văn Hiên lại đen xị.

Trên đường trở về, Tần Vũ Dương đặc biệt tò mò hỏi Cố Mặc Hàm, Cố Mặc Hàm trầm tư một lúc, cau mày lại không lên tiếng.

Vài ngày sau, khi Tần Vũ Dương ở trên báo chí xem bức ảnh Hà Văn Hiên và Vu Thiên Thiên thân mật đứng chung một chỗ, cô cảm thấy thế giới này đúng thật là điên cuồng. Buổi chiều cô đi Phong Đạt làm việc, thì gặp phải một màn náo nhiệt.

Hà Văn Hiên và Lý Thanh Viễn đang ở trên hành lang khoa tay múa chân anh một quyền tôi một chưởng. Xem tư thế hai người đều đã từng luyện qua. Lý Thanh Viễn đỏ hồng con mắt từng chiêu từng thức đều dùng hết toàn lực, Hà Văn Hiên cười lạnh không chút hoang mang ngăn cản. Bốn người còn lại vẻ mặt hưng phấn ở một bên nhìn náo nhiệt, ngẫu nhiên ai rơi vào thế hạ phong, bọn họ sẽ ở bên cạnh chỉ điểm một hai chiêu.

Cố Mặc Hàm thấy Tần Vũ Dương, thì đi tới.

"Bọn họ làm cái gì vậy? Luận bàn võ nghệ?" Tần Vũ Dương không hiểu hỏi.

"Tranh giành tình nhân. Em không đọc báo hôm nay sao?" Cố Mặc Hàm vẻ mặt bí hiểm.

Tần Vũ Dương hiểu.

"Đúng rồi, chi nhánh công ty bên Mỹ xảy ra chút vấn đề, ngày mai anh phải đi qua xử lý một chút."

"Đi bao lâu? Khi nào thì trở về?"

"Khó nói được, nhanh thì ba năm ngày là đủ, nếu chậm có khả năng cần nửa tháng. Như thế nào, luyện tiếc anh sao?" Cố Mặc Hàm lại lộ ra một điệu bộ cà lơ phất phơ.

Tần Vũ Dương trợn mắt liếc anh một cái.

Ngày hôm sau Cố Mặc Hàm liền đi, cuộc sống không có Cố Mặc Hàm khiến cho Tần Vũ Dương cảm thấy hư không, cô thỉnh thoảng sẽ nhìn di động, chờ điện thoại Cố Mặc Hàm. Cố Mặc Hàm giống như bề bộn nhiều việc, mỗi lần gọi điện thoại thì đều rất mệt mỏi, Tần Vũ Dương có chút đau lòng.

Chưa được mấy ngày, bản thiết kế sản phẩm của Đẳng Đạt xảy ra vấn đề, Tần Vũ Dương cần đến Munich cùng nhà thiết kế tiến hành bàn bạc. Tần Vũ Dương vẫn rất thích đi, Cố Mặc Hàm không ở bên người, đi ra ngoài cảm thụ một chút phong thổ nhân tình cũng không tệ lắm.

Máy bay hạ cánh, liền thấy một thế giới màu trắng, trên bầu trời những bông tuyết nhỏ còn đang bay, còn có đủ kiểu kiến trúc pháo đài cổ kính, như một thế giới đồng thoại.

Người Đức nghiêm cẩn nghiêm túc một mặt làm cho Tần Vũ Dương khâm phục, mặt khác lại khiến cô phát điên, các vấn đề về bản thiết kế rốt cục cũng bàn bạc xong, Tần Vũ Dương quyết định về sau cũng không bao giờ tiếp xúc bất cứ công việc gì cùng người Đức nữa.

Đồng thời làm cho Tần Vũ Dương phát điên còn có nhiệt độ của Munich, lạnh rét làm người ta giận sôi gan. Đi những con phố khác nhau, ngắm người Munich nhàn tản vui vẻ và các du khách màu da khác nhau đan xen qua lại, ngẫu nhiên còn gặp trúng du học sinh, nghe được bọn họ nói tiếng Trung liền sinh ra một loại cảm giác thân thiết.

Tần Vũ Dương tản bộ không mục đích khắp trung tâm thành phố, ngắm những thành lũy, giáo đường, cung điện cùng điêu khắc kia, còn có những đường phố và cửa hàng trần tục phức tạp, phá lệ nhảy nhót như chim sẻ.

Sau khi thực sự bị đông lạnh đến không chịu nổi thì mới trở về khách sạn, tắm rửa xong đi ra phát hiện trên điện thoại có mấy cuộc gọi nhỡ, là

Cố Mặc Hàm, vừa định gọi lại, thì anh lại gọi tới.

"Alô, Mặc Hàm."

"Ừ, vừa rồi sao không nghe điện thoại?"

"Em đi tắm mất, không nghe thấy, anh đang làm gì đó?"

"Em đoán đi." Trong thanh âm Cố Mặc Hàm mang theo một tia hưng phấn.

"Em nghĩ thử coi, hiện tại anh ở bên kia hẳn là ban ngày, anh có phải mới vừa họp xong?" Tần Vũ Dương nằm ở trên giường hỏi.

"Mở cửa."

"Cái gì?"

"Tiểu ngu ngốc, mở cửa mau." Cố Mặc Hàm lại nói một lần.

Tần Vũ Dương rất cục kịp phản ứng, ném điện thoại xuống đi tới mở cửa, Cố Mặc Hàm quả nhiên đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt mỉm cười nhìn cô. Cô thét chói tai ôm lấy Cố Mặc Hàm, Cố Mặc Hàm bị ôm chặt lui về sau hai bước.

Anh ôm lấy cô đi vào, đóng cửa lại.

"Thấy anh cao hứng như vậy hả?" Cố Mặc Hàm cười hỏi.

Tần Vũ Dương dùng sức gạt đầu, "Anh không phải là ở Mỹ sao? Sao lại tới Munich rồi?"

Cố Mặc Hàm kéo cô đến ghế sofa ngồi xuống, "Công việc bên đó hoàn thành trước thời hạn, cho nên đến đây tìm em."

Có trời mới biết anh nhớ Tần Vũ Dương nhớ kinh khủng, để công việc hoàn thành trước thời hạn, mỗi ngày làm việc đến rạng sáng, có đôi khi thậm chí suốt đêm, khiến cho mọi người không ngừng oán hận.

Tần Vũ Dương lúc này mới chú ý tới quầng thâm dưới mắt anh, đau lòng cùng cảm động xông đến trái tim, "Nói, có phải anh rất nhớ em không?"

Cố Mặc Hàm ôm cô thật chặt, cảm giác ấm áp mềm mại chảy thẳng đến đáy lòng, anh thoải mái thở dài một hơi, "Đúng vậy, Vũ Dương, anh nhớ em."

Tần Vũ Dương đắc ý cười ha ha, sau đó ngẩng đầu hôn một cái vang dội lên trên mặt Cố Mặc Hàm.

Buổi tối hôm đó, Cố Mặc Hàm làm cho Tần Vũ Dương biết cái gì là tiểu biệt thẳng tân hôn [2].

Ngày hôm sau, lúc hai người ở trên đường đi dạo, Tần Vũ Dương mới biết được thì ra Cố Mặc Hàm nói tiếng Đức rất khá.

Cô tò mò hỏi: "Làm sao anh lại nói được tiếng Đức ?"

Cố Mặc Hàm nắm tay của cô bỏ vào trong túi áo lớn, "Khi ở Mỹ bạn cùng phòng là một người Đức, anh học được."

Khi bọn họ đi đến cửa của một tòa giáo đường, bên trong đang cử hành một buổi hôn lễ. Bọn họ tay trong tay đứng ở cửa lẳng lặng nhìn, mang trên mặt nụ cười đầy cảm xúc. Rất nhanh từ bên trong tràn ra một đoàn người, những người trẻ tuổi đang rất hào hứng chờ đợi cô dâu sắp ném bó hoa trong tay. Bó hoa trên không trung xẹt qua một đường vòng cung, cuối cùng rơi đến trước mặt Tần Vũ Dương, cô theo bản năng đưa tay đón lấy.

Cô dâu và những cô gái trẻ tuổi đang cười kia đều quay đầu nhìn về phía Tần Vũ Dương, trên mặt đều là nụ cười thân thiện, hô với cô cái gì đó, Cố Mặc Hàm cười trả lời các cô ấy.

"Các cô ấy đang nói cái gì?" Tần Vũ Dương hưng phấn mà hỏi.

Cố Mặc Hàm cười xấu xa trả lời: "Các cô ấy nói, em rất may mắn tìm được một người yêu đẹp trai như anh."

Tần Vũ Dương cười to: "Anh cái kẻ tự luyện cường này."

Cố Mặc Hàm bỗng nhiên nghiêm túc nói: "Bọn họ nói, chúc mừng em, hi vọng chúng ta sớm ngày đi vào cung điện hôn nhân."

Tần Vũ Dương cúi đầu xuống đỏ mặt.

Bọn họ đi vào giáo đường, bên trong không còn một bóng người, chung quanh khắp nơi được trang trí bằng hoa tươi, trên mặt đất còn để lại những cánh hoa được tung lên trong hôn lễ vừa rồi. Cố Mặc Hàm dắt Tần Vũ Dương đi đến trước cây thập tự, thành kín nhìn.

Cố Mặc Hàm trịnh trọng mở miệng, tiếng Đức trầm thấp dễ nghe từ từ bật ra.

"Tần Vũ Dương, anh Cố Mặc Hàm nguyện ý cưới em làm vợ anh, làm người bạn đời trong sinh mệnh của anh và là người vợ duy nhất của anh.

Anh sẽ quý trọng tình yêu của chúng ta, bất luận là hiện tại, tương lai, hay là vĩnh viễn.

Anh sẽ tin tưởng em, tôn trọng em.

Anh và em sẽ cùng nhau vui vẻ, cùng nhau đau khổ.

Anh sẽ hết lòng yêu em.

Bất luận tương lai là tốt hay xấu, là gian nan hay vui vẻ, anh cũng sẽ cùng em vượt qua.

Bất luận tương lai chúng ta có nghênh đón cuộc sống thế nào, anh vẫn sẽ luôn bảo vệ em.

Tựa như anh vươn tay cho em nắm chặt lấy, Anh sẽ đem sinh mệnh của anh giao phó cho em.

Cho nên, xin em giúp anh, làm chủ cho anh.

Vũ Dương, ở nơi này anh chân thành khẩn cầu Thượng Đế đừng để em rời khỏi anh nữa, Từ nay về sau, em đến nơi nào thì anh sẽ đến nơi đó, Em dừng lại anh cũng sẽ dừng lại, Anh Cố Mặc Hàm ở nơi này xin thề, bất luận có phát sinh bất cứ chuyện gì, anh cũng sẽ ở bên cạnh em, cùng em sinh tử tương tùy [3]."

Tần Vũ Dương nghe không hiểu anh đang nói cái gì, nhưng nhìn vẻ mặt thành kính của Cố Mặc Hàm, cũng không dám cắt ngang. Cố Mặc Hàm sau khi nói xong, cô tò mò hỏi: "Anh đã nói cái gì?"

Cố Mặc Hàm nghiêng người ôm lấy cô, một cái hôn ôn nhu vào mi tâm, "Không có gì, anh chỉ thỉnh cầu Thượng Đế ban phúc cho chúng ta về sau sẽ hạnh phúc vui vẻ trong cuộc sống chung."

- _____

[1] Ái ốc cập ô, hận ốc cập ô: tương tự với câu “Yêu ai yêu cả đường đi, ghét ai ghét cả tông chi họ hàng”.

[2] Tiểu biệt thăng tân hôn: Vợ chồng son nếu vì công tác hoặc là có chút chuyện mà phải xa nhau vài ngày, tới lúc gặp lại, tình cảm càng thêm ngọt ngào (Gặp lại nhau sau một thời gian xa cách, cảm giác tựa như mới kết hôn).

[3] Sinh tử tương tùy: Sống chết có nhau.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Thái Hậu Và Tiểu Cổ Tử

Mới vừa mở cửa phòng Cổ Mặc Hàm liền không thể chờ đợi được lần người lên trước, đem Tần Vũ Dương đặt ở trên ván cửa hôn mãnh liệt, cầm lấy tay của cô đặt lên trên nơi nóng rực của mình, nhẹ nhàng chà xát, tay kia từ vạt dưới áo lông luồn vào, tiến đến trước ngực vuốt ve.

"Cưng à, nắm anh..."

Tần Vũ Dương nghe lời kéo dây khóa quần anh ra, bàn tay nhỏ ấm áp mềm mại cầm thật chặt, di chuyển lên xuống, bàn tay nhỏ trắng nõn mảnh khảnh khiến cho Cổ Mặc Hàm điên cuồng, quả thực như sắp phải nổ tung. Tần Vũ Dương vuốt cái phần nóng rực đang nhảy dựng lên, cô đẩy khăn trương, bỗng nhiên hơi dùng sức, thì nghe được tiếng hít lấy hơi cùng nghiêng răng nghiêng lợi của Cổ Mặc Hàm, âm thanh thô ráp: "Em tiểu yêu tinh này!"

Tay của anh theo đường cong lả lướt không ngừng đi xuống, sau khi cảm giác được sự ướt át của cô thì từ từ đem ngón giữa đút vào, cảm giác bên trong ấm áp làm cho anh mất hồn, ở trong một vùng lầy lội di chuyển qua lại. Tần Vũ Dương dần dần thích ứng, nhỏ giọng rên rỉ.

Cổ Mặc Hàm trực tiếp rút ngón tay ra, Tần Vũ Dương dường như đối với sự đình chỉ bất thành linh của anh rất bất mãn, mặt nhăn lại mở mắt ra, Cổ Mặc Hàm cười một cách tà mị, hai đầu lông mày yêu khí xoay chuyển,

anh lấy ngón tay duỗi đến trước mặt Tần Vũ Dương, một dòng chỉ bạc đang từ trên ngón tay của anh rơi xuống, kéo dài vô tận.

"Cưng ơi, em có muốn hay không?" Nói xong rất hài lòng khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Vũ Dương hồng đến có thể nhỏ ra máu, dưới cái nhìn chăm chú của Tần Vũ Dương, thì đã đem ngón tay kia bỏ vào trong miệng, giống như là đang thưởng thức quỳnh tương ngọc lộ, sau đó lại cúi người ngậm lấy môi Tần Vũ Dương, đem rượu ngon vừa rồi cùng Tần Vũ Dương hưởng thụ.

Tần Vũ Dương cảm thấy hành vi bây giờ của Cố Mặc Hàm không thể dùng phóng đãng để có thể hình dung được, anh tại sao có thể...

Cố Mặc Hàm cạy mở môi của Tần Vũ Dương ra, để cho chất lỏng trắng mịn trong miệng từ từ chảy vào trong miệng cô, sau đó lại dây dưa không tha đầu lưỡi của cô.

Về sau anh đem Tần Vũ Dương trở mình lại đè lên trên cánh cửa, khiến thắt lưng của cô cong lên đôi mông trắng vênh lên, sau khi thử dò xét vài lần tìm được cửa vào, thì động thân đi vào, lại từ từ lui ra, sau đó lại một lần nữa đi vào triệt để, Tần Vũ Dương bởi sự chuyển động ở mức độ lớn của anh liền sau vài cái đã tiết ra, thanh âm kiều mỹ không dứt bên tai. Cô không tự chủ được mà co rút bụng dưới, sít chặt đến mức làm cho Cố Mặc Hàm phải thở hổn hển: "Cưng à, đừng kẹp anh, thả lỏng một chút nào, ah..."

Tần Vũ Dương không chịu nổi vật nóng rực thô to của anh, cảm giác to ra thúc giục cô không ngừng vặn vẹo thắt lưng ma sát anh. , Cố Mặc Hàm gia tăng tốc độ liên tục...

Cuối cùng Cố Mặc Hàm ôm lấy cô, đi về phía chiếc giường, đi chưa được mấy bước liền mạnh mẽ đẩy một cái, đôi chân trắng nõn mềm mướt của Tần Vũ Dương vòng lại ở bên hông anh, không ngừng thở gấp rên rĩ,

khi đi đến giữa phòng, rớt cục cũng phun ra. Anh cười xấu xa một tay phủ ở trước ngực, tay kia ấn lên trên bụng dưới bằng phẳng của cô, thậm chí có thể sờ được vật của mình ở bên trong bụng dưới của cô, Cố Mặc Hàm càng thêm hưng phấn, kéo bắp đùi của cô ra, nghiêng cơ thể ở giữa hai chân cô chuyển động.

Đêm hôm đó, Tần Vũ Dương bị anh hành hạ đến rất khuya...

Ngày hôm sau Tần Vũ Dương dựa ở trên giường không đứng dậy nổi, Cố Mặc Hàm thức dậy rửa mặt xong, thu dọn xong đồ đạc, mà Tần Vũ Dương còn ôm lấy chăn mềm ngủ đến không biết trời đất. Cố Mặc Hàm nhẹ nhàng lay cô: "Vũ Dương, mau rời giường, máy bay cũng không chờ em đâu!"

Tần Vũ Dương vùi đầu vào trong chăn, mơ mơ màng màng trả lời: "Không đợi em được thì thôi, anh không phải có chiếc máy bay tư nhân sao, chúng ta ngồi cái đó trở về."

Cố Mặc Hàm dở khóc dở cười: "Em không phải là rất ghét sự xa hoa sao, bây giờ sao lại thỏa hiệp rồi, em cho rằng máy bay muốn bay là có thể bay được hả, cần phải xin trước đường hàng không."

"Ôi, phức tạp như vậy sao?"

"Em nghĩ cái gì thế, hơn nữa, lúc mua chiếc máy bay kia đã không ít lần bị cụ ông giáo huấn rồi, sau đó dứt khoát tịch thu, em đừng nói với anh là đã quên hết đi."

Tần Vũ Dương giống như lại ngủ thiếp đi, Cố Mặc Hàm một tay vén chăn mềm lên, "Con heo lười, mau rời giường!"

Tần Vũ Dương nổi giận: "Anh còn nói, nếu không phải là anh tối hôm qua... em còn có thể mệt mỏi như vậy sao?"

"Trách anh? Vậy là ai còn xin anh đừng có ngừng?" Cố Mặc Hàm cười xấu xa phản kích lại.

"Anh!" Đều đến cái bước đó rồi cho dù người nào cũng không dừng lại được mà. Tần Vũ Dương ở trong lòng nói.

"Rồi rồi rồi, đều là lỗi của anh, mau rời giường nào, nếu không sẽ không kịp mất." Cố Mặc Hàm nhìn điệu bộ thờ hồng học của cô lập tức nhận sai.

Tần Vũ Dương nhắm mắt lại ngồi dậy đi rửa mặt, Cố Mặc Hàm toàn bộ hành trình đều đi theo, sợ cô ở nơi nào đập vào đụng phải, về sau Cố Mặc Hàm dứt khoát giúp cô thay quần áo.

Tay của anh luôn ở nơi nào đấy một chút sờ sờ, lại cọ cọ, con mắt Tần Vũ Dương mở ra một đường nhỏ, vênh mặt hất hàm mở miệng: "Tiểu Cố tử, người không phải nói sẽ không kịp mất sao? Xin hỏi người đang làm gì thế?"

"Dạ, Thái hậu, xong ngay đây."

Khoé miệng Tần Vũ Dương cong lên, sau đó mở mắt ra, nhìn Cố Mặc Hàm ngồi xổm trên mặt đất mang giày cho cô, cô ngồi ở trên giường nhìn không thấy nét mặt của anh, chỉ có thể nhìn được đến đầu tóc đen nhánh dài và ngón tay thon dài, cô nghiêng đầu cúi người xuống nhìn sang, thấy vẻ mặt nghiêm túc của Cố Mặc Hàm, khoảnh khắc kia cô cảm giác mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới, cảm giác được người ấy nâng niu trong lòng bàn tay thật là tốt.

Từ buồng đi ra, Tần Vũ Dương lại bắt đầu cuộc sống không xương sống của cô, hai tay ôm lấy thắt lưng của Cố Mặc Hàm, nhắm mắt lại chôn ở trong ngực anh, sức nặng của cơ thể đều giao cho anh. Cố Mặc Hàm một tay ôm lấy cô, tay kia lôi kéo va ly hành lý, đi ra khỏi phòng.

Vào thang máy, thỉnh thoảng có người nhìn sang, Cố Mặc Hàm cố tình trêu chọc cô, "Này, người khác đều đang nhìn em kìa, không sợ bị người ta chê cười à?"

Tần Vũ Dương con mắt đều lườm mở lên: "Em ôm người đàn ông của em, em sợ cái gì chứ!"

Cố Mặc Hàm cười ngẫm, anh không phải là không thừa nhận, cái câu "Người đàn ông của em" đó của Tần Vũ Dương thật sự là lấy lòng anh.

Lên xe taxi không bao lâu, Tần Vũ Dương liền ngủ mất. Cố Mặc Hàm đem khăn quàng cổ của cô vòng lại thật kỹ, mỉm cười nhìn ngoài cửa sổ.

Tài xế thả chậm tốc độ xe nói với Cố Mặc Hàm, "Tiên sinh, anh đối với bà nhà anh thật tốt."

Cố Mặc Hàm nhẹ giọng nói cảm ơn, ngẫm cô gái nhỏ trong ngực đang ngủ say sưa, trong lòng ấm áp.

Từ sắp xếp kiểm tra đến lên máy bay, Tần Vũ Dương vẫn luôn là nửa tỉnh nửa mê, lên máy bay, cô lập tức ngã lên trên bờ vai Cố Mặc Hàm ngủ tiếp. Cố Mặc Hàm khẽ thả lỏng cơ thể để cho Tần Vũ Dương ngủ được thoải mái một chút.

Trên đường bay gặp phải khí lưu, xóc nảy lên xuống, Tần Vũ Dương bị kinh hãi mạnh mẽ khẽ động, mày cau lại mở mắt ra, theo bản năng gọi lên tiếng: "Mặc Hàm..."

Cố Mặc Hàm khẽ vỗ nhẹ cô, thấp giọng dụ dỗ: "Không có chuyện gì không có chuyện gì, đừng sợ, anh ở đây. Ngoan ngủ một lát nữa nào, anh ở ngay bên cạnh em mà."

Tần Vũ Dương thấy anh, lông mày nhíu chặt cũng dần dần giãn ra, từ từ nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Lúc Tần Vũ Dương ngủ đủ khoan thai tỉnh lại, thấy Cố Mặc Hàm đang tập trung tinh thần xem văn kiện, ngẫu nhiên dùng tay trái cầm bút gạch bỏ chú giải.

Tần Vũ Dương bỗng nhiên giống như phát hiện một đại lục mới, "Anh biết dùng tay trái viết chữ?"

Cố Mặc Hàm thấy cô tỉnh mới thay đổi tư thế, giật giật nửa người bên phải đã tê tê, thành thật trả lời: "Không biết."

Tần Vũ Dương thò đầu qua vừa nhìn về phía văn kiện, quả nhiên nguyên một dòng chữ xiêu vẹo bảy tám, cười rộ lên ha hả. Sau đó ngồi thẳng dậy môi nhẹ nhàng phủ lên trên môi anh, sau lúc ngắn ngủi dừng lại, liền rời đi, Cố Mặc Hàm nhìn khuôn mặt đầy ý cười của cô, dần dần khẽ nhếch đôi môi.

Tần Vũ Dương biết Cố Mặc Hàm là sợ dùng sức ở tay phải cô sẽ ngủ không được thoải mái nên mới dùng tay trái, cô nghiêng người qua, xoa nắn lấy nửa bên phải của anh.

Cố Mặc Hàm dáng vẻ đại gia hưởng thụ mát xa, vui vẻ xem văn kiện.

Tần Vũ Dương xoa nắn mới được hai cái đã bị Cố Mặc Hàm kéo qua, cầm cô đặt ở trên bờ vai anh, cùng anh yên lặng.

Hai người yêu nhau ở bên nhau, cho dù chỉ là lẳng lặng ở đó, cái gì cũng không làm, cũng là một loại hạnh phúc.

Khi tiếp viên hàng không ôn nhu thông báo cho mọi người máy bay lập tức sẽ hạ xuống sân bay ở thủ đô, thì Tần Vũ Dương kinh ngạc, "Chúng ta không phải trở về thành phố C sao? Sao lại đi Bắc Kinh?"

Cố Mặc Hàm cũng giả vờ làm ra điệu bộ giật mình kinh ngạc, "Đúng vậy, có lẽ là mua sai vé máy bay chứ?"

"Phải không đó?" Cầm nhón của Tần Vũ Dương dùng sức chọi ở trên vai Cố Mặc Hàm, cảm giác mỗi nhừ đau nhức tê dại làm cho Cố Mặc Hàm thiếu chút nữa bật ra tiếng. "Được rồi được rồi, anh nói cho em, mẹ anh nói, để anh dẫn em về thăm nhà."

Tần Vũ Dương không kịp phản ứng lại, "Anh nói cái gì?"

Cố Mặc Hàm xoa bóp mặt của cô, "Cưng ơi, cái đó em đã nghe rõ rồi mà."

Mặt Tần Vũ Dương trong nháy mắt trắng bệch, ngón tay lạnh buốt, trong đầu trống rỗng.

Cô cũng không phải là chưa từng nghĩ tới gặp người nhà của Cố Mặc Hàm, nhưng mà chưa từng nghĩ đến lại gặp dưới tình huống bất ngờ như vậy, ngồi mười mấy tiếng trên máy bay, cô không biết mình hiện tại bộ dạng rồi bù có thể hù dọa người nhà của Cố Mặc Hàm hay không.

Tiếp viên hàng không đại khái là thấy sắc mặt Tần Vũ Dương không tốt, đi đến hỏi thăm, Cố Mặc Hàm cười nói: "Cô ấy phải gặp mẹ chồng tương lai, có chút khẩn trương."

Cô gái Châu Âu xinh đẹp nghe xong nhìn Tần Vũ Dương rồi cười rất vui vẻ, "Cố gắng lên!" Nói xong còn làm động tác tay.

Ra khỏi sân bay thì trời đã tối đen, gió lạnh buốt không ngừng thổi vào trong cổ, Tần Vũ Dương không biết bởi vì lý do thời tiết hay là lý do khẩn trương, cô không khống chế được mà run rẩy.

Sau đó cầm lấy túi xách vội tới toilet, rửa mặt, đánh phấn nền, bức tranh đẹp mắt, đánh má hồng, cuối cùng dùng lược chải lại đầu tóc, Tần Vũ Dương nhìn mình trong gương, cuối cùng tìm lại một chút tự tin.

Cố Mặc Hàm kéo va ly hành lý ngọc thụ lâm phong đứng ở trong đại sảnh của sân bay chờ Tần Vũ Dương, thấy cô đi ra, hướng cô đi tới, cầm lấy đôi bàn tay nhỏ bé lạnh buốt kia.

"Em không cần khẩn trương, không cần sợ hãi, bố mẹ anh đều là người rất dễ thân cận, ông nội anh cũng rất thích con gái."

Tần Vũ Dương nhếch cằm lên, khí thế như cầu vồng, "Ai sợ chứ? Đi thôi, Tiểu Cố tử, đi phía trước dẫn đường."

Cố Mặc Hàm bất đắc dĩ lắc đầu.

Lái xe sớm đã chờ ở bên ngoài, đi lên xe, Tần Vũ Dương liền không ngừng mà sửa sang lại quần áo, kiểm tra trang điểm, không ngừng mà hỏi Cố Mặc Hàm cô có chỗ nào coi không được hay không thể, thấy vậy Cố Mặc Hàm chỉ muốn cười.

Trước khi xuống xe, Tần Vũ Dương giữ chặt Cố Mặc Hàm, Cố Mặc Hàm lập tức mở miệng: "Vũ Dương, em rất đẹp, không có chỗ nào là thích hợp hết."

Tần Vũ Dương gật gật đầu, hít sâu một hơi, đi theo anh xuống xe.

Diệp Thấm Đình đang ở trong phòng bếp cùng bà vú nấu cơm, bỗng nhiên nghe được thanh âm Cố Mặc Hàm, đi ra, liền thấy Cố Mặc Hàm dắt một cô bé đứng ở cửa đang nói chuyện với Lương Cảnh Thiên.

"Hàm Tử?"

Cố Mặc Hàm quay đầu, "Mẹ." Sau đó lôi kéo Tần Vũ Dương đi tới, "Mẹ, đây là Tần Vũ Dương con dâu mẹ."

Tần Vũ Dương cười vắn an, "Bác gái, chào bác!"

Bây giờ Diệp Thấm Đình mới nhìn rõ Tần Vũ Dương, mặt mày thanh tú, ánh mắt linh động, mơ hồ lộ ra sự dịu dàng, bà cười giữ chặt lấy tay Tần Vũ Dương, "Tốt lắm, mau vào."

"Hàm tử, sao trở về cũng không nói trước một tiếng vậy?"

Cố Mặc Hàm ôm bả vai của mẹ: "Mẹ không phải vẫn liên tục nói muốn gặp con dâu sao, đây không phải là được dịp cho mẹ một kinh hỉ sao? Ông nội mọi người có ở nhà không?"

"Có, mau vào đi thôi."

Vào phòng khách, liền thấy cụ ông Cố, Cố Dật Phong đang xem tin tức, Cố Mặc Thần nói chuyện với cô vợ bụng bầu.

Thấy bọn họ đi vào, đều dừng lại nhìn Tần Vũ Dương, Tần Vũ Dương bỗng nhiên có chút sợ hãi. Cố Mặc Hàm nắm thật chặt tay của cô, không ngừng cọ sát bàn tay cô an ủi.

"Ông nội, bố, anh, chị dâu, đây là bạn gái của em, Tần Vũ Dương."

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Gặp Bố Mẹ Chồng

Tần Vũ Dương cung kính chào hỏi, người một nhà hiền hòa nhìn cô mỉm cười.

Đây là lần đầu tiên Cố Mặc Hàm mang con gái về nhà, ý nghĩa của nó cũng có thể nghĩ đến.

Sau khi ngồi xuống, cụ ông Cố không nói được lời nào chỉ nhìn Tần Vũ Dương, Tần Vũ Dương thẳng thắn nhìn lại, ánh mắt trong suốt, từ từ cụ ông Cố bật cười, gật gật đầu. Có lẽ là nguyên do cuộc gọi của Cố Mặc Hàm lần trước, thái độ bình thường của Cố Dật Phong trước mặt luôn mang theo nụ cười, dáng dấp y hệt người bố hiền lành, cùng Diệp Thấm Đình hai người kẻ xướng người họa cùng Tần Vũ Dương trò chuyện, dù sao gia đình cũng là như vậy, bố mẹ quan tâm cũng chỉ đơn giản là bao nhiêu tuổi, bố mẹ làm cái gì, công tác ở đâu vv...

Cố Mặc Hàm ở bên cạnh chỉ lắng nghe không nói tiếng nào, thỉnh thoảng sờ sờ tóc Tần Vũ Dương. Tần Vũ Dương ngay trước mặt người Cố gia cũng không tiện lờm anh, anh càng thêm táo tợn.

Chị dâu Dương Y của Cố Mặc Hàm cười nhìn cô, có lẽ là do mang thai, Tần Vũ Dương cảm thấy toàn thân chị ấy tỏa ra mẫu tính chói lọi.

Trải qua quan sát của Tần Vũ Dương, Cố Mặc Thần trông càng giống ông Cố, mà Cố Mặc Hàm thì trông giống mẹ nhiều hơn, đặc biệt là đôi mắt

xinh đẹp kia, nhưng mũi thì giống ông Cố như đúc.

Ở trên bàn cơm, người một nhà vui vẻ hòa thuận, liên tục mời Tần Vũ Dương ăn thật nhiều món ăn, cảnh tượng tương đối hài hòa.

Ăn xong cơm tối, Tần Vũ Dương giành đi vào phòng bếp rửa chén, Diệp Thấm Đình ngăn cản, Cố Mặc Hàm ở đằng kia vạch trần khuyết điểm của cô: "Mẹ, mẹ để cho cô ấy đi đi, cô ấy ở phòng bếp chỉ sợ sẽ thành loại gì đâu."

Tần Vũ Dương có chút lúng túng, dù sao bất luận bà mẹ chồng nào cũng đều không hi vọng cô con dâu của mình không biết nấu ăn đi?

Diệp Thấm Đình cười đánh Cố Mặc Hàm một cái, "Không biết nấu ăn thì sao nào, năm đó khi mẹ gả đi chẳng phải cái gì cũng không biết sao? Con đừng ở chỗ này cản trở nữa, thật không dễ gì trở về nhà một lần đi nói chuyện cùng bố bọ con đi."

Trong phòng bếp, Diệp Thấm Đình bảo bà vú đi ra, tinh tế đánh giá Tần Vũ Dương, khuôn mặt nhỏ trắng ngần bởi vì mới vừa ăn cơm xong hiện ra màu đỏ nhàn nhạt, tay áo lông được xoắn lên, cúi đầu nghiêm túc rửa chén, động tác có chút vụng về, nhìn ra được không phải là thường xuyên làm, thậm chí có chút khẩn trương.

Diệp Thấm Đình nhận chén cô rửa sạch sẽ dùng khăn lau khô bỏ vào trong máy sấy chén tiệt trùng, tất cả ngay ngắn có trật tự. Bà vừa lau thuận tiện mở miệng: "Vũ Dương à, đứa nhỏ Mặc Hàm này, từ nhỏ đã nghịch ngợm phá phách, từng bị đánh so với Mặc Thần chỉ nhiều hơn thôi, bây giờ dù sao cũng đã trưởng thành đã hiểu chuyện. Nó có mấy lời không tiện nói ra khỏi miệng, nhưng con phải hiểu được trong lòng của nó là nghĩ cái gì. Mấy năm nay bên cạnh nó vẫn không có cô gái nào, lúc mới từ Mỹ trở về có nói với bác, nó ở thành phố C có thích một cô gái, bác nghĩ chắc là con. Cái gia đình này của chúng ta cũng rất đơn giản, chính là hi vọng bọ nhỏ

vui vẻ hạnh phúc. Con là đứa bé ngoan, cũng thấy được, Mặc Hàm rất quý trọng con, các con về sau phải thật hòa hợp đấy."

Tần Vũ Dương nghe có chút xúc động, nhìn bà Cố gật gật đầu.

Cố Mặc Hàm ở trong phòng khách nhìn Dương Y chỉ huy anh trai nhà mình vội bên này gấp bên kia, anh chế nhạo: "Em nói này, đồng chí Cố Mặc Thần, anh thật không hổ là đầy tớ của nhân dân đó! Đi làm vì nhân dân phục vụ, tan việc cũng không nhàn rồi?"

Dương Y liếc mắt nhìn anh, trong miệng làm nũng: "Ông xã, em muốn ăn nho!"

Cố Mặc Thần lập tức lột nhỏ thật sạch dăng đến bên miệng bà xã.

Cố Mặc Hàm buồn nôn, "Ông nội, bố, các người cũng không quản sao, nha đầu họ Dương kia sẽ nhanh thành lão Phật gia mất!"

Cụ ông Cố không lên tiếng, Cố Dật Phong háy anh một cái: "Đã nói với em biết bao nhiêu lần, cô ấy là chị dâu em, trước kia có thể gọi như vậy, hiện tại thì không được, còn nữa, chị dâu em đang mang thai đấy, anh trai em săn sóc yêu chiều không được sao?"

Dương Y có thoại học thoại: "Đúng vậy, chồng tôi săn sóc yêu chiều tôi không được sao?"

Cố Mặc Hàm nhìn ông nội và bố đều là một dáng vẻ tình ngay lý thẳng, hiển nhiên đã ngầm cho phép, anh đã kinh ngạc. Nên biết, không khí của Cố gia lúc nào cũng là nghiêm túc, giống như cảnh tượng như này anh chưa bao giờ cho rằng sẽ xảy ra trong nhà mình.

Anh vừa nghiêng đầu hướng về phía Tần Vũ Dương đang từ phòng bếp đi ra kêu to: "Bà xã, anh cũng muốn ăn nho!"

Tần Vũ Dương nhìn mọi người nhỏ giọng hỏi: "Anh lại phát điên cái gì thế?"

Diệp Thấm Đình sau khi ngồi xuống hỏi ông Cố: "Nó làm cái gì vậy?"

Cố Dật Phong cười cười.

Cố Mặc Hàm lôi kéo cô ngồi xuống: "Anh muốn ăn nho!"

"Ăn nho sao anh không tự mình lấy đi?" Tần Vũ Dương nhìn anh kỳ quái hỏi.

Cố Mặc Hàm quay đầu hướng Dương Y nói: "Đúng vậy, ăn nho sao cô không tự mình lấy đi?"

Dương Y vuốt bụng, đắc ý nói: "Tôi mang thai."

"Mang thai thì giỏi sao", Cố Mặc Hàm vẻ mặt không phục, xoay đầu lại nói với Tần Vũ Dương: "Bà xã, chúng mình cũng sinh một đứa đi."

Tần Vũ Dương mặt đỏ như trich ra máu, "Anh bệnh thần kinh à!"

Người một nhà cười ha ha, vẻ sống động vui vẻ này chưa từng có bao phủ không khí Cố gia.

Diệp Thấm Đình bảo bà vú giúp dọn dẹp phòng khách, hai người ở Cố gia cũng có chỗ bột phóng túng, Tần Vũ Dương đi phòng khách, Cố Mặc Hàm về phòng mình.

Tần Vũ Dương ban ngày ngủ đã nhiều, hiện tại nằm ở trên giường không có có một chút buồn ngủ nào. Điện thoại có tiếng tin nhắn, gọi từ Cố Mặc Hàm, chỉ hai chữ, lời ít mà ý nhiều.

Mở cửa.

Đêm, yên tĩnh.

Tần Vũ Dương nhẹ nhàng xuống giường mở cửa, Cố Mặc Hàm thoáng cái xông vào đóng cửa lại.

Tần Vũ Dương nhỏ giọng hỏi: "Anh làm gì vậy? Mau trở về, đừng để người khác trông thấy."

Cố Mặc Hàm lôi kéo cô đi hướng chiếc giường, "Anh không ôm em là không ngủ được, thật sự."

Cuối cùng lôi kéo cô nằm ở trên giường, ôm vào trong ngực, đắp kín mền.

Tần Vũ Dương có chút nóng nảy: "Trời ơi, không được, bị bác trai bác gái nhìn thấy thì làm sao bây giờ?"

Cố Mặc Hàm hôn nhẹ cô, "Không có chuyện đâu, anh chỉ nằm một lát rồi sẽ trở về."

Tần Vũ Dương đã quen thuộc cái ôm ấp này mí mắt dần dần nặng trĩu, sau khi Cố Mặc Hàm kéo chăn lên thì con mắt cũng lập tức nhắm lại, mà "Một lát" trong miệng Cố Mặc Hàm chính là một đêm.

Ngày hôm sau, khi Cố Mặc Hàm tỉnh lại trên giường chỉ còn lại một mình anh, anh rửa mặt xong ra khỏi phòng, vừa vặn đụng phải Cố Mặc Thần, Cố Mặc Thần híp mắt, Cố Mặc Hàm ánh mắt trong suốt nhìn anh trai, hiển nhiên xem thường ý nghĩ xấu xa của anh trai, đứng đĩnh đi xuống lầu.

"Mẹ." Cố Mặc Hàm thấy mẹ đang bày món ăn, bánh bao bánh quẩy rau muối xếp bày cả bàn, liền qua đi giúp.

"Này, con còn nói Vũ Dương không biết nấu ăn, mẹ nhìn cô ấy nấu cháo cũng nấu rất ngon đấy, đi phòng bếp xem cháo xong chưa, đã xong liền bưng ra."

Trong phòng bếp, Tần Vũ Dương đang dùng cái muỗng khuấy cháo, mùi thơm bốn phía, ở giữa hạt gạo trắng trẻo béo gậy được điểm xuyết màu vàng của hạt bắp và màu đen của hạt vừng. Anh từ phía sau ôm lấy Tần Vũ Dương, hít sâu một hơi, "Bà xã, thật thơm."

Một câu hai nghĩa.

Tần Vũ Dương một bên hết nhìn đông tới nhìn tây một bên giãy giụa: "Anh mau buông tay, bác gái đi vào ngay đó. Cháo đã xong, chuẩn bị ăn sáng thôi."

Cố Mặc Hàm từ từ buông tay đứng thẳng người, nhìn Tần Vũ Dương đem cháo múc ra, sau đó anh bưng đi ra ngoài.

Cụ ông Cố ném thử một ngum, cười nói với Tần Vũ Dương: "Thật ngon, độ nóng rất vừa."

"Ông thích thì ăn nhiều một chút."

Cụ ông Cố cười tùm tùm gật đầu.

Ném qua điểm tâm, Cố Mặc Hàm và Tần Vũ Dương chuẩn bị trở về thành phố C, trước khi đi, ông Cố bà Cố dặn dò bọn họ có nhiều thời gian thì trở lại.

Trở về thành phố C, không bao lâu cũng đã đến cửa ải cuối năm. Cố Mặc Hàm muốn Tần Vũ Dương cùng anh trở về Bắc Kinh mừng lễ năm mới, nhưng ông Tần mới ra viện không lâu, Tần Thanh Dương đi nhà mẹ chồng mừng lễ năm mới, trong nhà chỉ còn lại một mình bà Tần, Tần Vũ Dương không yên tâm, nên không đồng ý.

Sau đó, Cố Mặc Hàm vô số lần hối hận, nếu như lúc ấy thái độ anh cứng rắn hơn chút nữa, kiên trì mang Tần Vũ Dương trở về Bắc Kinh, có phải sẽ không phát sinh những chuyện kia hay không.

Cố Mặc Hàm mè nheo đến buổi chiều hai mươi chín mới đi, anh đưa Tần Vũ Dương đến Tần gia, ở cửa hôn rồi lại hôn nữa mới chịu rời đi.

Từ khi Tần Vũ Dương quen biết Lãnh Thanh Thu vào cái năm đó, hai nhà liền cùng nhau mừng lễ năm mới, buổi chiều giao thừa Lãnh Thanh Thu mang theo bà Lãnh đi vào Tần gia, người hai nhà cùng nhau chuẩn bị cơm tất niên.

Ngày cuối cùng của một năm, mặc dù không có pháo hoa làm nổi bật, nhưng không khí năm mới vẫn là rất nồng, giăng đèn kết hoa, mọi người trên mặt đều mang theo niềm vui sướng. Tần Vũ Dương cùng Lãnh Thanh Thu mua sắm ở siêu thị, trong siêu thị người đông nghìn nghịt.

Tần Vũ Dương cảm thấy Lãnh Thanh Thu yên tĩnh khác thường, "Nè, cậu có chuyện gì vậy?"

Lãnh Thanh Thu trầm mặc không nói lời nào, yên lặng đem đồ đã mua bỏ vào trong xe kéo.

"Cãi nhau với Thạch Lỗi?" Cô thăm dò hỏi thử.

"Chỉ sợ không phải đơn giản gây gỗ như vậy." Lãnh Thanh Thu hừ lạnh.

Tần Vũ Dương ngẩng đầu nhìn sắc mặt của cô, cũng trầm mặc.

Cho dù quan hệ khuê mật khá hơn, cũng sẽ có một chút khu vực cấm là không thể đụng vào, ví dụ như, khuê mật của bạn trai. Tần Vũ Dương thông minh lựa chọn ngậm miệng.

Qua một lúc, Lãnh Thanh Thu bỗng nhiên ngữ điệu bình thường hỏi, "Chị gái Liễu đó, cô ấy không phải là cũng chỉ có một mình sao, chúng ta gọi cô ấy tới đây đi!" Vừa nói còn vừa phối hợp với vẻ mặt tung tăng như chim sẻ.

Tần Vũ Dương nuốt nước miếng, "Chị à, đừng, chị như vậy còn dọa người hơn hồi nãy nữa đó."

Lãnh Thanh Thu liếc cô một cái, "Cậu nhanh đi gọi điện hỏi thử, nếu cô ấy không có cùng Mạc Sính Dĩ đi Bắc Kinh, bản thân một người tự mừng lễ năm mới cũng có nhiều cô đơn đó!"

Tần Vũ Dương lấy điện thoại ra, bấm số Liễu Vận Ca, qua thật lâu, Liễu Vận Ca mới bắt.

"Vận Ca, cô vẫn còn ở thành phố C sao?"

"Vẫn ở, có chuyện gì sao?"

"Ah, bây giờ tôi và Thanh Thu đang mua đồ ở siêu thị, nhưng đồ nhiều quá xách không nổi, cô có thể tới đây giúp một chuyện không?"

Liễu Vận Ca do dự một lát, rồi đồng ý.

Cúp điện thoại, Lãnh Thanh Thu khó hiểu: "Sao cậu không nói là gọi cô ấy đến cùng nhau mừng lễ năm mới chứ?"

"Cậu cho là, người kiêu ngạo như Liễu Vận Ca sẽ tiếp nhận kiểu thông cảm khó hiểu này sao?"

Lãnh Thanh Thu suy nghĩ một chút, gật đầu, trào phúng mở miệng, "Tâm địa gian xảo của cậu một chút cũng không kém so với đàn ông đâu."

Tần Vũ Dương cắt đứt cô, "Cậu đây đã sai rồi, kỳ thật trên thế giới này hoa tâm nhất chính là phụ nữ, khi phụ nữ hay là cô gái muốn một hoàng tử

bạch mã, sau khi đợi cho cô ta trở thành người vợ lại muốn thành một người thuần thực vững vàng trong sự nghiệp giành được tình cảm một lòng của kim cương Vương lão ngũ: mà đàn ông luôn luôn một lòng, từ khi bọn họ trưởng thành cho đến sau này tâm tư duy nhất vẫn là người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp."

Lãnh Thanh Thu nhin không được bật cười: "Ngụy biện của cậu thật hay."

Khi hai người xếp hàng tính tiền liền thấy Liễu Vận Ca đang ở lối ra chờ các cô. Về đến cổng, Liễu Vận Ca liền tạm biệt, Tần Vũ Dương ra hiệu bằng mắt đối với Lãnh Thanh Thu, Lãnh Thanh Thu lập tức hiểu ý.

"Chị gái Liễu, cô giúp chúng tôi xách vào đi mà, thật làm phiền cô rồi."

Liễu Vận Ca đành phải giúp đỡ đem vào. Vào đến cửa, Lãnh Thanh Thu liền hướng ba vị lão nhân long trọng giới thiệu Liễu Vận Ca, cũng nhắc tới cô một mình ở thành phố C.

"Nếu đã như thế, vậy thì ở lại cùng nhau mừng lễ năm mới đi, nhiều người cũng náo nhiệt mà." Ông Tần vui vẻ hơn hở mở miệng.

"Không cần, bác trai." Liễu Vận Ca lễ phép cự tuyệt.

"Chị gái Liễu, cô vẫn ở lại đi." Lãnh Thanh Thu nắm cả cánh tay của cô không ngừng đong đưa.

"Đúng vậy. Vận Ca, ở lại đi." Tần Vũ Dương đóng cửa lại.

"Vận Ca à, đừng khách sáo, đem nơi này thành nhà mình là được. Cháu và Vũ Dương Thanh Thu đem thức ăn nấu cho buổi tối rửa sạch, bác và bác Lãnh bọn con đi làm sủi cảo, ông Tần ông đem trái cây rửa đi." Bà Tần trực tiếp không để mắt đến sự từ chối khéo của Liễu Vận Ca bắt đầu phân công nhiệm vụ.

Liều Vận Ca sửng sốt một chút, "Dạ, ah."

Tần Vũ Dương vẻ mặt sùng bái nhìn bà Tần, mẹ bề trên đại nhân, thời khắc mấu chốt vẫn phải có mẹ nha.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Là Ai?

Phân công rõ ràng, dưới sự chỉ huy của bà Tần công việc chuẩn bị bữa cơm tất niên chính thức bắt đầu.

Tần Vũ Dương, Lãnh Thanh Thu và Liễu Vận Ca ba người ngồi ở trên băng ghế vừa nhặt rau vừa nói chuyện phiếm, rất nhanh sự câu nệ của Liễu Vận Ca đã không còn, thả lỏng rất nhiều, nói cũng nhiều hơn.

"Vận Ca này, cháu thích ăn món gì lát nữa bác làm nhiều vài món cho con, con đứa nhỏ này thật quá gãy." Ông Tần vừa rửa trái cây vừa hỏi.

Liễu Vận Ca bỗng nhiên mũi cay cay, từ nhỏ đến lớn chưa từng có người nói những lời này với cô, "Cám ơn bác trai."

"Cám ơn cái gì chứ, tay nghề của đầu bếp Tần ở mười dặm tám phương đều cũng biết tiếng, cô có lộc ăn đấy, đúng không, bố?" Tần Vũ Dương vẻ mặt nghịch ngợm hướng về phía bố cười.

Lãnh Thanh Thu cũng vẻ mặt hướng tới cáo trạng: "Đúng đấy đúng đấy, con đã lâu chưa được ăn lại những món bác nấu, sớm đã thèm rồi."

Ông Tần vui tươi hơn hở, "Được, lát nữa con gắng sức mà ăn."

Sắc trời dần tối, cảnh tượng người đi đường vội vã tranh thủ đi về nhà, phòng bếp nhà nhà đèn đều sáng, bay ra hương vị mê người. Ông Tần cũng

bắt đầu ở trong phòng bếp chuẩn bị cơm tất niên, những người khác ở trong phòng khách làm văn thẩn, bà Tần một lát sau cũng vào phòng bếp hỗ trợ.

Tần Vũ Dương nghiêng đầu nhìn hai thân ảnh đang bận rộn trong phòng bếp, trước kia lúc ông Tần ở nhà, bà Tần chưa bao giờ tiến vào phòng bếp, kể từ sau chuyện này, bà Tần dường như đối với ông Tần đã tốt hơn nhiều, ít nhất Tần Vũ Dương nhìn qua là như thế.

Trong TV phát đủ loại quảng cáo chúc tết, bên ngoài ngẫu nhiên sẽ có thanh âm pháo hoa, mặc dù không có sự vang dội của pháo, thế nhưng vẫn tràn đầy hương vị Tết, niềm vui dâng lên trong lòng.

Tần Vũ Dương hí hoáy trong bột nhào bắt tay vào làm, bỗng nhiên vừa quay đầu lại thấy một cái bánh chẻo ở trong tay Liễu Vận Ca được ra đời, góc cạnh rõ ràng, rất hoàn mỹ. Cô trợn to hai mắt, "Vận Ca, cô biết làm văn thẩn hả?"

Tần Vũ Dương ở giữa những người bạn cùng lứa thì chưa thấy qua ai có thể gói ra giống như hình bánh chẻo, cô mỗi lần cũng chỉ chịu trách nhiệm nhào bột, chưa bao giờ dám xuống tay.

Bà Lãnh cười nói: "Đúng vậy, bánh chẻo Vận Ca gói thật không tệ."

Lãnh Thanh Thu không phục, "Con gói cũng đẹp mà, đúng không?"

Tần Vũ Dương nhìn mấy cái bánh chẻo căn bản không ra hình dáng, "Cậu một đồng cục kia cũng không biết xấu hổ gọi đó là bánh chẻo?"

Lãnh Thanh Thu tiện tay ở trên mặt Tần Vũ Dương sờ soạng một phen, trên mặt Tần Vũ Dương lập tức xuất hiện vài cái dấu tay màu trắng, cô ấy cười ha ha.

Tần Vũ Dương vẻ mặt khinh thường nhìn cô ấy, "Ấu trĩ, rõ thật là ấu trĩ!"

Lãnh Thanh Thu nghiêng đầu, giống như là rất ngây thơ.

Bỗng nhiên hai tay Tần Vũ Dương bưng lấy mặt Lãnh Thanh Thu, cơ bản trên mặt Lãnh Thanh Thu toàn bộ đều trắng phao, trên lọn tóc cũng dính chút màu trắng.

Lần này đổi lại Tần Vũ Dương cười ha ha.

Lãnh Thanh Thu tức giận: "Cậu không phải nói loại hành vi này rất ấu trĩ, cậu rất khinh thường sao?"

Tần Vũ Dương đắc ý khiêu mi: "Binh bất yếm trá [1], cậu chưa nghe qua sao?"

Lúc Lãnh Thanh Thu chuẩn bị đánh trả, bà Lãnh đã mở miệng: "Hai người bọn con, đều đã lớn rồi. Nhìn Vận Ca xem, rất ổn trọng."

Quả thực, Liễu Vận Ca đang toàn tâm toàn ý làm văn thẩn, tốc độ nhanh, chất lượng lại tốt.

"Hai đứa bọn con nha, làm văn thẩn cũng không biết, sau này làm sao tìm được nhà chồng hả? Xem ra có lẽ bọn con còn chơi vài năm nữa."

Tần Vũ Dương và Lãnh Thanh Thu liếc mắt nhìn nhau, đành hoảng nhào bột.

Cả một bàn thức ăn nóng hôi hổi màu sắc hương vị đều đủ. Trên bàn cơm, thỉnh thoảng trình diễn cảnh Tần Vũ Dương và Lãnh Thanh Thu tranh giành một món ăn, ba ông bà già bất đắc dĩ cười. Cuối cùng bà Tần gạt sạch chiếc đĩa của hai người, cuối cùng đem sườn lợn kia gắp cho Liễu Vận Ca: "Nào, Vận Ca, cháu ăn nhiều một chút." Vốn món ăn của hai người đã bị đoạt lại theo hướng món ăn khác triển khai thế tấn công, vẫn không quên mời Liễu Vận Ca: "Mau ăn đi, ăn nhiều một chút."

Sau buổi cơm tối, ba ông bà già mỗi người xuất ra ba bao lì xì, "Một năm mới các con phải ngoan ngoan ngoãn nghe lời đấy!"

Tần Vũ Dương và Lãnh Thanh Thu mừng khắp khởi nhận lấy, nhưng Liễu Vận Ca như thế nào cũng không chịu cầm.

Tần Vũ Dương nhét vào trong tay cô ấy: "Cầm lấy đi, để cho một năm mới mang đến vận khí tốt! Thủ trưởng của cô đây ra lệnh cho cô cầm lấy!"

Liễu Vận Ca tự cho là mình từ trước đến nay thích mềm không thích cứng, mà đối mặt với loại cố ý làm thái độ cường ngạnh này cô lại không có cách nào từ chối.

Trên bầu trời đêm đen mực đủ mọi màu sắc pháo hoa ganh đua khoe sắc, sau khi nổ rộ liền một tia một tia rơi xuống, nối dài không dứt, làm nổi bật cả bầu trời đêm hết sức xinh đẹp.

Tần Vũ Dương, Lãnh Thanh Thu, Liễu Vận Ca, ba người mặc áo bông thật dày đứng ở trước lầu, trên mặt được bao phủ lên các loại sắc thái, càng thêm sinh động. Tiếng chuông năm mới sắp gõ vang, Tần Vũ Dương đưa tay ôm lấy Lãnh Thanh Thu và Liễu Vận Ca: "Thanh Thu, Vận Ca, năm mới vui vẻ!"

Lãnh Thanh Thu cười hì hì trả lời: "Năm mới vui vẻ! Hi vọng chúng tôi trong một năm mới đều có thể vui vẻ hạnh phúc !"

Tình bạn ấm áp dần dần thấm vào trong trái tim băng giá của Liễu Vận Ca, cô nặng nề quay lại ôm Tần Vũ Dương, tâm tình càng trầm trọng.

Ăn xong cơm tất niên, sáu vị thiếu gia chạy đến một mảnh đất trống phía sau đại viện bắn pháo hoa, cũng không thích lắm, chỉ là thói quen này từ nhỏ đến lúc lớn, hàng năm đều như thế.

Pháo hoa rực rỡ, sau khi Cố Mặc Hàm bắn vài cái, liền đi tới bên cạnh lấy di động ra.

Di động Tần Vũ Dương vang lên, cô xem màn hình, cười rộ lên: "Mặc Hàm, năm mới vui vẻ!"

Thanh âm Cố Mặc Hàm truyền tới, mang theo ấm áp: "Vũ Dương, năm mới vui vẻ!"

Hai người lẳng lặng không nói thêm gì nữa, nghe đối phương từ bên kia truyền đến thanh âm, có thanh âm pháo hoa, thanh âm của những đứa trẻ hoan hô nhảy nhót...

"Vũ Dương..."

"Mặc Hàm..."

Hai người đồng thời mở miệng, sau đó đều cười rộ lên.

Tần Vũ Dương vuốt khuôn mặt đã đông đến lạnh cóng, "Anh nói trước đi!"

Cố Mặc Hàm nhìn ánh trắng sáng tỏ, từ từ mở miệng: "Vũ Dương, anh rất nhớ em."

Tần Vũ Dương nhắm mắt lại cười rộ lên, ở trong đầu từ từ phác thảo lên khuôn mặt Cố Mặc Hàm, "Em cũng vậy."

Cố Mặc Hàm tắt điện thoại liền thấy Hà Văn Hiên đứng ở một bên nhìn Lý Thanh Viễn đang chơi rất vui vẻ, ngón giữa đốt một điếu thuốc, hít sâu nhả ra, bao phủ vẻ ưu sầu nhàn nhạt.

Anh đi tới nắm cả bả vai Hà Văn Hiên: "A Hiên."

Ánh mắt Hà Văn Hiên không mang theo bất kỳ sự che giấu nào, vẫn như cũ nhìn về cái người ở phía xa kia, mê ly mà thống khổ, chậm rãi mở miệng, "Hàm Tử, cậu nói xem, tớ có phải đã sai rồi không?"

Cố Mặc Hàm không biết trả lời như thế nào, mẫu gia đình như vậy của bọn họ không cho phép loại chuyện như vậy phát sinh, một khi bị phát hiện, chỉ sợ sẽ là một trận lớn □. Chuyện này giữa bọn họ không phải là bí mật gì, nhưng mà Lý Thanh Viễn, chỉ sợ... trong số bọn họ con đường của Hà Văn Hiên sẽ là gặp ghèngh nhất, chua xót nhất.

Cố Mặc Hàm vỗ vỗ bờ vai của cậu tôi: "A Hiên, cậu và Thanh Viễn đều là anh em của tớ, tớ hi vọng các cậu cũng có thể giành được hạnh phúc, mặc kệ đừng người khác nghĩ như thế nào, tớ sẽ luôn chúc phúc cho các cậu."

Hà Văn Hiên cười khổ gật đầu.

Ngày hôm sau, ba người ngủ thẳng đến buổi trưa mới rời giường, sau khi ăn cơm xong, Lãnh Thanh Thu đề nghị đi dạo phố.

Liễu Vận Ca muốn nói lại thôi, "Hôm nay trên đường người rất đông, hay là đừng đi nữa, không an toàn."

"Đi mà đi mà, nhiều người mới náo nhiệt mà!"

Liễu Vận Ca mang theo tâm tình mâu thuẫn xuất phát.

Ba người ở trên đường dành riêng cho người đi bộ nhìn đông một chút xem tây một chút, ở trong một cửa hàng mặt tiền nhỏ mà tinh xảo, Tần Vũ Dương và Lãnh Thanh Thu đang chọn mũ cùng khăn quàng cổ, Liễu Vận Ca nhìn hai người cao hứng bừng bừng, từ từ nhúu mày.

Tần Vũ Dương quay đầu gọi cô: "Vận Ca, mau tới đây thử xem."

Ba cái đeo đồng dạng nón beret đồng dạng phấn hồng ô vuông khăn quàng cổ cô gái xuất hiện trong gương, trẻ tuổi tinh lệ.

Lãnh Thanh Thu hoan hô: "Được! Vậy cái này đi."

Sau đó Tần Vũ Dương lại mua một cái khăn quàng cổ ca rô nam định tặng cho Cố Mặc Hàm. Ba người ở đường dành riêng cho người đi bộ vừa đùa giỡn vừa ăn trôi qua cả một buổi chiều. Khi sắc trời hơi tối, các cô chuẩn bị trở về. Liễu Vận Ca cảnh giác vẫn nhìn bốn phía, khẽ thở ra một hơi.

Lúc đèn đỏ ở lối đi bộ, từng dòng xe theo trước mắt chạy băng băng qua. Sau khi dòng xe giao thông đi qua, rớt cục đèn xanh sáng lên. Đồng thời Liễu Vận Ca cũng nhìn thấy chiếc xe MPV quen thuộc đó ở trên đường cái phía đối diện, nụ cười của cô đọng lại ở trên mặt.

Tần Vũ Dương và Lãnh Thanh Thu theo đoàn người qua đường, lúc này Tần Vũ Dương vừa đi vừa quay đầu cười nói với Liễu Vận Ca: "Vận Ca, mau đuổi kịp nào!"

Liễu Vận Ca nhìn khuôn mặt tươi cười của cô ấy, bỗng nhiên quyết định: "Vũ Dương, Thanh Thu..."

Lời của cô còn không ra khỏi miệng, cũng đã không còn kịp rồi.

**

Khi đó Cố Mặc Hàm đang cùng ông nội, bố và anh trai đang xem một cuộc diễn tập quân khu, trong lòng không hiểu sao lại bất an, anh nghĩ tới lát nữa diễn tập kết thúc gọi điện cho Tần Vũ Dương.

Giữa đường về đến nhà Cố Mặc Hàm trong lúc tâm trí có chút không tập trung, gọi điện cho Tần Vũ Dương lại không có người bắt, anh lại đi gọi

một cú điện thoại nhà ông Tần bà Tần, lại nói là Tần Vũ Dương và Lãnh Thanh Thu Liễu Vận Ca ra ngoài dạo phố, còn chưa về.

Cố Mặc Hàm tự an ủi bản thân, có thể là trên đường nhiều người nên không nghe thấy chuông điện thoại.

Đến khi Thạch Lỗi và Mạc Sính Dã trước sau gọi điện thoại hỏi anh có thể liên lạc với Tần Vũ Dương hay không, thì anh mới ý thức tới đã xảy ra chuyện.

Anh vừa mặc áo khoác vừa từ trong phòng chạy ra, nói với mẹ: "Mẹ, con có chút chuyện cần lập tức trở về thành phố C một chuyến."

Ngoài cửa dừng lại hai chiếc xe, năm người đã đợi tại chỗ đó.

Cố Mặc Hàm lên xe, Doãn Đông Tuân nhìn ba người vô cùng lo lắng từ từ mở miệng: "Đã tìm người điều tra, là bị người tôi bắt đi, bằng số xe là giả, khuôn mặt cũng là lạ hoắc. Các cậu cũng biết quan hệ của chúng tôi cơ bản đều ở tứ quý chín trong thành phố, nếu muốn biết tình huống cụ thể cần phải có thời gian."

Cố Mặc Hàm cau mày gọi cho điện Loan Hạo: "Loan Hạo, anh không phải nói về sau ở thành phố C sẽ không có người động đến Tần Vũ Dương nữa mà?"

Loan Hạo hơi ngừng lại, ông nghĩ cảm giác Cố Mặc Hàm gọi thẳng tên so với gọi ông là "Loan tiên sinh" thoải mái hơn nhiều, "Tần tiểu thư đã xảy ra chuyện? Anh chờ tôi tra một chút rồi gọi lại sau."

Sau khi Loan Hạo nghe xong thuộc hạ hồi báo tình huống, gọi một cú điện thoại.

"Là cô làm?"

Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng trả lời: "Vâng."

"Vì sao? Các cô ấy và chuyện cô cần làm là không có liên quan nhau."

"Loan Hạo, hãy vì tình cảm của chúng tôi, chuyện này anh đừng nhúng tay vào, xem như tôi cầu xin anh."

Loan Hạo cúp điện thoại, lấy ra bóp da, ngắm tấm hình kia, hai đứa trẻ bảy tám tuổi đối diện với ống kính hồn nhiên cười, sạch sẽ không mang một chút tạp chất. Anh ngắm thật lâu, đã không có tối tăm cùng tàn khốc của ngày xưa, chỉ là lẳng lặng nhìn.

Cuối cùng, lấy điện thoại ra gọi điện cho Cố Mặc Hàm.

- _____

[1] Binh tất yếm trá: Việc binh tha hồ dối trá. Xuất xứ từ Hàn Phi Tử-Nam nhất: "Trong chiến trận, tha hồ dối trá." Thành ngữ chỉ việc trong đạo binh có thể dùng mọi cách kể cả nói dối để giành phần thắng. Còn có thể dị bản là Binh bất yếm quyền trong đó quyền là quyền nghi, quyền biến, tùy lúc, tùy nơi hay tùy việc mà áp dụng linh hoạt các phương pháp biến thông mà thủ thắng.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Bắt Cóc

Loan Hạo trả lời đơn giản rõ ràng: "Cố Mặc Hàm, anh có người phụ nữ anh yêu, tôi cũng vì người phụ nữ tôi yêu, chuyện này tôi bất lực."

Cố Mặc Hàm tắt điện thoại, đối với những người khác lắc đầu. Nhìn đồng hồ anh lấy giọng thoải mái mà gọi cho bố mẹ Tần Vũ Dương một cú điện thoại, đem chuyện tình Tần Vũ Dương che giấu, chỉ nói là mang cô quay về Bắc Kinh, qua một thời gian ngắn sẽ trở về.

Doãn Đông Tuân vừa lái xe vừa nhìn dáng vẻ lòng như lửa đốt của ba người, không biết nói cái gì cho phải.

Bầu không khí ở trên chiếc xe phía sau kia cũng rất khẩn trương. Lý Thanh Viễn hoặc là trước sau không nhìn Hà Văn Hiên, hoặc là không ngừng nói cho anh gần đây cậu lại vừa ý với cô người mẫu nào, Hà Văn Hiên tức giận đến nỗi liên tục giẫm chân ga.

Khi bọn họ đến thành phố C, trời đã sáng, tin tức cũng truyền đến.

Những người kia là của bang Thanh Điền. Bang Thanh Điền, tổ chức xã hội đen Nhật Bản, ông trùm Morioka Astoria, nổi tiếng là thủ đoạn độc ác, có liên quan đến một số lĩnh vực nhạy cảm. Tần Vũ Dương bọn cô đã được xác định ở Tokyo Nhật Bản, động tác gọn gàng, hoàn toàn là có tổ chức có tính toán trước.

***

Tokyo Nhật Bản.

Liễu Vận Ca lẳng lẳng nhìn bông tuyết bay lả tả ngoài cửa sổ một lúc, bỗng nhiên mở miệng, thanh âm lạnh như băng.

"Bọn họ sắp tỉnh, các người đi ra ngoài trước đi, lát nữa hãy đi vào, nên làm như thế nào các người đã hiểu rõ."

Một đám đàn ông Nhật Bản mặc tây trang màu đen cung kính khom lưng cúi đầu: "Vâng, tiểu thư."

Liễu Vận Ca nhìn hai người bị trói cùng một chỗ ở góc tường, thở dài, cũng đi tới ngồi xuống, đem sợi dây thừng được buộc chặt nơi lỏng ra.

Rất nhanh, Tần Vũ Dương tỉnh lại, con mắt bị bịt kín, nhìn không thấy bất kỳ vật gì. Cô chỉ nhớ rõ bị vài người vạm vỡ dùng khăn tay phủ lên miệng mũi, sau đó liền ngất đi, chẳng lẽ là bắt cóc?

Cô giật giật thân thể, trói cực kỳ chắc, tay chân đều tê liệt. Cảm giác được bên cạnh còn có người, cô nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Thanh Thu? Thanh Thu?"

Lãnh Thanh Thu giống như vừa tỉnh lại, mơ mơ màng màng đáp lại: "Ừ..."

Tần Vũ Dương lại thử dò xét tính kêu một tiếng: "Vận Ca? Cô có ở đó không?"

Liễu Vận Ca nhìn ngoài cửa sổ gốc cây hoa anh đào kia chỉ còn lại cành cây khô héo, trong lòng cảm khái, thật nhanh, cô nhớ rõ lúc cô đi cây anh đào còn mở rất đẹp.

"Ừ, tôi ở đây." Cô không yên lòng trả lời.

"Nơi này là nơi nào vậy? Bọn họ tại sao lại muốn bắt chúng tôi?" Trong thanh âm của Lãnh Thanh Thu mang theo vẻ hoảng hốt.

"Không biết." Tần Vũ Dương giờ phút này ngược lại có chút lo lắng bố mẹ và Cố Mặc Hàm phát hiện không thấy cô có thể sốt ruột hay không.

"Bọn Thạch Lỗi sẽ tới cứu chúng tôi phải không?"

Tần Vũ Dương an ủi cô ấy, tràn đầy tự tin trả lời: "Phải, nhất định! Thanh Thu, cậu đừng sợ!"

Cửa bỗng nhiên được kéo ra, Tần Vũ Dương chỉ có thể phân biệt ra những tiếng bước chân lộn xộn, sau đó liền có tiếng Hoa hơi cứng nhắc.

"Tĩnh, các cô nương?" Một thanh âm bí ối vang lên.

Xung quanh còn có tiếng xì xào bàn tán, "Những cô nàng này thật đẹp, khuôn mặt xinh đẹp, vóc người lại đẹp!"

"Các người là ai! Mau thả chúng tôi!" Lãnh Thanh Thu lớn tiếng kêu lên.

"Thả các cô? Ha ha..." Xung quanh vang lên tiếng cười nhạo, "Cô nếu để cho tôi hưởng thụ một chút, tôi có thể suy nghĩ lại." Nói xong người đàn ông cầm đầu duỗi tay hướng về bọn cô.

Liễu Vận Ca rút cuộc cũng đem mặt từ ngoài cửa sổ xoay về, lạnh lùng nhìn các cô ấy, không có một chút nhiệt độ, sự uy hiếp và lãnh khốc trong mắt không ngừng bắn ra.

Người đàn ông kia ngược ngùng thu tay lại, "Chỉ cần chúng tôi chiếm được thứ cần muốn sẽ thả các cô về, trước lúc đó, mọi thứ đều miễn bàn, các cô tốt nhất đừng hoảng một chút, nếu không chịu thiệt là các người."

Nói xong, tiếng bước chân dần dần đi xa, tiếng mở cửa tiếng đóng cửa lần lượt vang lên.

Ba người cũng không có hứng thú nói chuyện, mỗi người đều nghĩ về tâm sự của riêng mình.

Kỳ thật trong lòng Tần Vũ Dương rất sợ hãi, cô không biết tại sao lại bị bắt cóc, không biết là ai bắt cóc các cô, không biết Cố Mặc Hàm khi nào thì tới cứu cô, mọi chuyện đều không biết.

Cô thậm chí không biết hiện tại là ban ngày hay là ban đêm, chỉ có thể nghe được âm thanh tốc tốc của tuyết rơi xuống đất ở bên ngoài, càng tôn thêm sự yên lặng trong phòng.

Sáu người vừa mới tiến tòa cao ốc Phong Hoa liền thấy Triệu Tịch Vũ đã chờ ở nơi đó, sáu người không hẹn mà gặp không để ý đến cô tôi, đi về phía thang máy.

Triệu Tịch Vũ gọi lại anh, "Mặc Hàm."

Cố Mặc Hàm có chút bức bối: "Tôi không có thời gian, cô đi đi!"

Triệu Tịch Vũ bỗng nhiên nở nụ cười, "Anh chẳng lẽ không muốn Tần Vũ Dương sớm trở về sao?"

Cố Mặc Hàm ngẩng đầu nhìn cô tôi, trong đôi mắt thâm thúy mang theo sự nghi ngờ, anh nhớ lại lời của Loan Hạo không lâu trước đây, coi chừng người bên cạnh anh. Nghi ngờ dần dần bị sự phẫn nộ thay thế, "Tôi nhớ tôi đã từng nói với cô, không được động vào Tần Vũ Dương."

Khuôn mặt tươi cười của Triệu Tịch Vũ mang theo hận ý, "Em cứ động đấy, hiện tại cho dù anh giết em, cô tôi cũng không về được đâu."

Sau đó lại có chút hả hê bỏ thêm một câu, "Đúng rồi, không chỉ Tần Vũ Dương, còn có người phụ nữ của hai người anh em tốt của anh, đúng không?"

Cố Mặc Hàm ngăn cản Thạch Lỗi và Mạc Sính Dã: "Rốt cuộc cô muốn gì?"

Triệu Tịch Vũ hời hợt, "Đơn giản thôi, anh quăng Tần Vũ Dương, ở cùng em, em sẽ lập tức thả các cô ấy ra."

Cố Mặc Hàm cười lạnh: "Cô nằm mơ!"

Triệu Tịch Vũ mang theo nụ cười thuần khiết, lời nói ra lại rất hiểm độc, "Anh có thể không chấp nhận, em nghĩ, với tư sắc của ba người bọn họ sẽ rất được đàn ông Nhật Bản hoan nghênh."

Mạc Sính Dã nghiêng răng nghiêng lợi, "Triệu Tịch Vũ, cô dám!"

"Không nên kích động, em sẽ cho các anh thời gian suy nghĩ, ba ngày, ba ngày sau em hi vọng nghe được câu trả lời khác." Nói xong nghênh ngang rời đi.

Đêm hôm đó, từng viện trong đại viện ở thành Bắc Kinh đều yên tĩnh.

Cố gia, Thạch gia, Mạc gia, Lý gia, Hà gia, Doãn gia, trước mỗi tòa nhà đều có một người đàn ông quỳ thẳng tắp, mà cửa chính thì đóng chặt.

Đầu gối Cố Mặc Hàm giống như bị kiến cắn, vừa đau vừa tê dại, tâm của anh càng ngày càng lạnh.

Dương Y kéo ống tay áo của Cố Mặc Hàm, Cố Mặc Thần hơi nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm tư một hồi lâu mở miệng: "Ông nội, bố..."

Anh vừa mở miệng, cụ ông Cố liền nổi trận lôi đình, "Cháu câm miệng cho ông! Thằng kia không hiểu chuyện, cháu cũng không hiểu chuyện sao?"

Đi cứu một người thì đơn giản như vậy sao, chuyện này dính đến quan hệ ngoại giao Trung Nhật. Nếu quả thật ông đáp ứng nó, cháu nghĩ kết cục sau này chưa? Đến lúc đó cho dù ông Cố đây vừa chết cũng khó mà cứu được!"

Ông Cố cũng vẻ mặt nghiêm nghị: "Nó nguyện ý quỳ, cứ để nó quỳ, mệt mỏi thì sẽ tự giác mà đứng lên!"

Diệp Thấm Đình nháy mắt với Cố Mặc Thần, Cố Mặc Thần lặng lẽ ra khỏi cửa.

Anh đem áo khoác lên trên người Cố Mặc Hàm, sau đó bí thư Cố không hề hình tượng mà ngồi xuống đất.

Cố Mặc Hàm ngẩng đầu hỏi, "Anh, mọi người vẫn không đồng ý, phải không?"

Cố Mặc Thần gật đầu, "Hàm Tử, ông nội và bố cũng rất khó xử."

Cố Mặc Hàm có chút bất lực: "Em biết, nhưng mà, em chỉ còn lại một con đường cuối cùng này. Em vẫn nghĩ mình không có gì là làm không được, muốn cái gì cũng đều có thể đạt được, nhưng hiện tại em ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được, em rốt cuộc nên làm gì bây giờ? Anh, em nên làm gì bây giờ?"

Cố Mặc Thần nhìn em trai trước mặt bỗng nhiên lòng có chút chua xót. Trước khi Cố Mặc Hàm bảy tuổi, cái thân ảnh nho nhỏ kia, luôn đi theo sau đuôi anh hỏi: "Anh, em nên làm gì bây giờ?"

Có đôi khi là làm vỡ bình hoa ông nội thích nhất, có đôi khi là không hoàn thành luyện chữ do bố yêu cầu, có đôi khi là chọc khóc cô nhóc trong đại viện. Tóm lại đều là nhiều chuyện kỳ quặc làm người khác đau đầu. Sau khi bảy tuổi Cố Mặc Hàm liền bắt đầu tự mình giải quyết những điều phiền phức này, càng về sau, Cố Mặc Hàm trưởng thành, rốt cuộc không hỏi anh

cái người anh trai này. Hiện tại khi nó lần thứ hai hỏi mình nên làm gì bây giờ, Cố Mặc Thần vẫn như trước bất lực.

Anh mới vừa mở miệng, lại nghe được Cố Mặc Hàm nói, "Anh, anh không cần khuyên em, mọi người là người nhà của em, Tần Vũ Dương là người phụ nữ của em, trong lòng em, cô ấy và mọi người là giống nhau, em không thể bất chấp vứt bỏ cô ấy được."

Anh không còn lời nào để nói, lẳng lặng ở cùng Cố Mặc Hàm một đêm.

Mặt trời từ từ thức dậy, Cố Mặc Hàm nhìn vài thân ảnh ở đằng xa, gian nan di chuyển ngồi dưới đất sóng đôi cùng Cố Mặc Thần, từ từ mát xa đầu gối đã cứng ngắc, bất đắc dĩ cười mở miệng: "Anh, kỳ thật em cũng biết sẽ là kết quả này. Nhưng em vẫn muốn thử xem, ôm cái tâm lý may mắn, nói không chừng ông nội sẽ đồng ý. Bây giờ nhìn lại, xác thực là cái gì cũng có thể thử khi đã tuyệt vọng. Em muốn đi Nhật Bản, nếu như em không về được, anh thay em chăm sóc thật tốt ông nội cùng bố mẹ."

Cố Mặc Thần còn chưa nói được lời nào liền nghe được sự rống giận sau lưng: "Đây là kết quả mà cháu suy nghĩ một đêm mới nghĩ ra được? Cảnh Thiên, trời thẳng này đem vào trong phòng cho tôi, nghĩ không ra thì đừng cho nó đi ra!"

Mặc dù Cố Mặc Hàm không ngừng phản kháng, nhưng do quỳ một đêm, chân bủn rủn vô lực, cuối cùng vẫn bị vài viên cảnh vệ bắt lấy khóa vào trong phòng.

Cố Mặc Hàm ngồi ở trên giường nhìn thời gian từng giây từng phút trôi qua, sự lo lắng trong lòng từng phút từng phút tăng lên, bên tai anh vang lên lời nói của Triệu Tịch Vũ, mỗi lần nghĩ đến đó, trước mặt anh sẽ dần hiện ra từng chuyện giữa anh và Tần Vũ Dương...

Cố Mặc Hàm, anh nếu có lỗi với em nữa...

Tốt!

"Vũ Dương, lần này chỉ sợ anh lại nuốt lời..." Trong giọng nói của anh mang theo vẻ thê lương và bất đắc dĩ.

Khi Diệp Thấm Đình đi vào đưa cơm cho anh, Cố Mặc Hàm đã khôi phục điệu bộ như trước, "Mẹ, mẹ nói với ông nội, con đã nghĩ thông suốt, con sẽ không nhắc lại chuyện này. Con sẽ, "Anh ngưng một chút nói tiếp, "Con sẽ quên Tần Vũ Dương, con sẽ trở về Bắc Kinh. Nhưng con cần trở về thành phố C xử lý một vài chuyện."

Anh có thể cùng chết với Tần Vũ Dương, nhưng anh không thể thay người khác quyết định, Lãnh Thanh Thu và Thạch Lỗi, Liễu Vận Ca và Mạc Sính Dã, anh không có quyền lợi quyết định vận mệnh của người khác.

Diệp Thấm Đình nhìn con trai, thở dài, bà nhìn ra được tim Cố Mặc Hàm đang rỉ máu.

Cố Mặc Hàm vào thư phòng, cụ ông Cố và Cố Dật Phong không biết nói gì đó với anh, hơn một giờ sau, mới đi ra.

Lúc anh cầm chìa khóa xe chuẩn bị ra cửa, cụ ông Cố nhìn vào ánh mắt anh nói, "Mặc Hàm, ông từ nhỏ đã nhìn cháu lớn lên, cháu khiến cho ông tự hào chính là luôn luôn nói được giữ lời được, trong đám bạn cùng lứa tuổi không có mấy người có thể làm được. Hi vọng lần này cháu cũng giống vậy.

Cố Mặc Hàm gật đầu.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Xin Lỗi, Anh Yêu Em

Cố Mặc Hàm đi ra khỏi nhà, ngẩng đầu mắt nhìn bầu trời, bị ánh mặt trời chói chang có chút choáng váng đầu, sau đó liền thấy năm người đứng ở nơi đó. Anh cười đi về phía trước.

"Hàm Tử..."

Cố Mặc Hàm tự giấu cười: "Tớ thật sự đã sống vô dụng nhiều năm rồi, vậy mà lại thua trong tay của một người phụ nữ. Đầu Đá, Sính Dã, đã liên lụy đến các cậu."

Thạch Lỗi vỗ vỗ bờ vai của anh.

"Các cậu còn nhớ rõ bài thơ kia của Từ Chí Ma [1]không? Trong biển người mênh mông tôi đi tìm những người bạn tâm giao nhất của mình, có được là may mắn của tôi, không có được cũng là vận mệnh của tôi, cứ như vậy mà thôi. Khi đó cảm thấy rất đạo đức giả, bây giờ nhìn lại nói thật là đúng, đây chính là vận mệnh của tớ, là vận mệnh của tớ mà..."

Cố Mặc Hàm ngửa đầu nhìn thẳng mặt trời, con mắt hơi thấy đau, anh nâng tay phải lên che mắt, một giọt lệ từ khóe mắt chảy xuống, tan biến vào trong tóc.

Hốc mắt Lý Thanh Viễn có chút hồng, "Triệu Tịch Vũ con tiện nhân đó, tớ đây tìm người xử lý cô tôi, cùng lắm thì tớ đền mạng cho cô tôi!"

Hà Văn Hiên ngăn cậu tôi: "Vô dụng, Triệu Tịch Vũ đã nói qua, một khi cô tôi chết, người của bang Thanh Điền sẽ cho Tần Vũ Dương chôn cùng cô tôi, chúng tôi đề phòng được một lúc, chứ không đề phòng được cả đời. Bang Thanh Điền chúng tôi không thể đối kháng lại được, ít nhất trước mắt chỉ được như vậy. Hiện tại, chỉ có thể nhìn."

Trên xe quay về thành phố C, Cố Mặc Hàm nhắm mắt lại dựa vào trên ghế ngồi, im lặng đến đáng sợ.

Khi một người luôn luôn nổi loạn bỗng nhiên phải thỏa hiệp với thực tế, thường thường là lúc đáng sợ nhất.

Di động Cố Mặc Hàm reo lên, anh nhận, thanh âm Triệu Tịch Vũ truyền đến.

"Mặc Hàm, anh nghĩ xong chưa? Kéo dài thêm nữa, em sợ Tần Vũ Dương không thể Hoàn bích quy triều [2] trở về được."

Cố Mặc Hàm nắm chặt tay, "Điều kiện của cô tôi đáp ứng, ngay lập tức thả các cô ấy về."

Bên kia thanh âm Triệu Tịch Vũ chột nghẹn ngào, "Mặc Hàm, cảm ơn anh, em sẽ trân trọng anh thật tốt. Chỉ cần anh và em ở bên nhau, em sẽ không đối phó với Tần Vũ Dương nữa."

Cố Mặc Hàm không chút xúc động, "Lập tức thả các cô ấy về." Sau đó mặt không chút thay đổi tắt điện thoại.

**

Liễu Vận Ca đã nhìn thấy ba ngày tuyết, cô lại nhìn hai người đang hôn mê trên máy bay, trong lòng không biết nên vui hay là nên buồn.

Tần Vũ Dương khi tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong bệnh viện, trước mắt là màu trắng, đau đầu muốn nứt ra.

Một bàn tay hơi lạnh phủ lên trán, hơi thư thái một chút. Cô nhìn thấy chủ nhân của đôi tay kia thì bật cười, "Mặc Hàm."

Cố Mặc Hàm cười ôn nhu với cô, đỡ cô ngồi dậy, đưa qua một cốc nước, "Uống nước đi. Bác sĩ nói em bị sốc, nghỉ ngơi vài ngày thì không có việc gì nữa."

Sau khi uống vài ngụm nước nóng Tần Vũ Dương thấy thoải mái hơn, "Làm sao em trở về được?"

Cố Mặc Hàm chậm rãi nhả ra bản thảo đã sớm đánh thật tốt, "Những người Nhật Bản kia, bọn chúng vốn là bắt lộn người, hơn nữa ông nội liên lạc đại sứ quán Nhật gây áp lực cho bọn chúng, liền thả bọn em về thôi."

Tần Vũ Dương không có chút hoài nghi nào, "Thanh Thu và Vận Ca không có sao chứ?"

Cố Mặc Hàm giữ lấy khuôn mặt cô, môi hôn lên mi tâm, nhẹ nhàng nói, "Không có chuyện gì, các cô ấy đều rất tốt."

Môi của anh theo mi tâm đi xuống, không ngừng rơi lên trên mặt Tần Vũ Dương, trong miệng lầm bầm nói nhỏ, "Vũ Dương, đều là anh không tốt, xin lỗi, xin lỗi..."

Tần Vũ Dương cho là anh vì mình bị bắt cóc mà xin lỗi tự trách, choàng tay ôm eo anh, cười nói, "Mặc Hàm, không sao, anh xem em bây giờ không phải là đã tốt đẹp trở về sao?"

Cố Mặc Hàm trong mắt mang theo sự lưu luyến, môi hôn lên cô, ôn nhu trần trọc, cuối cùng ôm cô sát chặt vào trong ngực, dùng sức, lại dùng lực, giống như là muốn đem cô nhào nặn vào trong cơ thể anh.

Ngày hôm sau, khi tất cả mọi người tụ tập ở trong phòng bệnh Tần Vũ Dương nói chuyện phiếm, thì cửa bị đẩy ra.

Tần Vũ Dương ngẩng đầu nhìn Cố Mặc Hàm, cười réo cô, bỗng nhiên nụ cười của cô cứng lại ở trên mặt.

Cô nhìn thấy Triệu Tịch Vũ sau lưng Cố Mặc Hàm, còn có, bọn họ nắm tay nhau.

Trong phòng bệnh nhất thời yên tĩnh đến không tiếng động.

Cô nhìn chăm chăm Cố Mặc Hàm chờ anh mở miệng.

Cố Mặc Hàm hít sâu một hơi, mở miệng, "Vũ Dương, tôi và Tịch vũ phải về Bắc Kinh, nói lời tạm biệt với em. Chúng tôi, chia tay đi."

Ngay lúc đó, Tần Vũ Dương phảng phất nghe được thanh âm sụp đổ của cả thế giới.

Giọng nói Cô run rẩy, "Anh đây là ý gì?"

"Xin lỗi..."

Tần Vũ Dương bỗng nhiên nhớ tới, ai đó đã từng nói, khi người đàn ông nói "Xin lỗi" với phụ nữ, như vậy, người phụ nữ này đã thua hoàn toàn, ý tứ của Cố Mặc Hàm rất rõ ràng.

Tần Vũ Dương đỏ hồng mắt tỉnh táo hỏi, "Mặc Hàm, em hiểu anh, anh không phải là loại người này, anh có nỗi khổ trong lòng phải không?"

"Tôi không yêu em." Cố Mặc Hàm chết lặng mở miệng.

"Không, em không tin."

"Em có tin hay không thì cũng không có quan hệ đến tôi, tùy em."

Không có nỗi khổ trong lòng, chỉ là tôi không yêu em. Bởi vì không yêu em, em có tin hay không thì cũng không có quan hệ đến tôi.

Nhịn rất lâu nước mắt nóng hổi không ngừng từ trong hốc mắt lăn xuống, Tần Vũ Dương nắm chặt tay, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay, không chớp mắt theo dõi anh, ánh mắt lạnh như băng, cuối cùng nghiến răng nói, "Cố Mặc Hàm, xem như anh lợi hại! Anh phải nhớ kỹ, là tôi yêu anh, anh phải nhớ kỹ, là anh nợ tôi, anh phải nhớ kỹ, là anh ỷ vào tôi yêu anh mà sau đó phụ tôi. Hiện tại, anh mang Triệu Tịch Vũ rút ra khỏi thế giới của tôi, rút cho thật xa vào, rút!"

Triệu Tịch Vũ nhịn không được mở miệng, "Tần Vũ Dương, cô làm cái gì vậy, đây là quy tắc trò chơi, không nhận thua được thì đừng chơi!"

"Câm miệng của cô lại! Rút!"

Cố Mặc Hàm thủy chung cúi đầu, lòng như đao cắt, ngẩng đầu nhìn Tần Vũ Dương một lần cuối cùng, sau đó xoay người rời đi.

Cửa phịch một tiếng đóng lại, đem tim của Tần Vũ Dương kẹp đến vỡ nát.

"A!" Tần Vũ Dương vừa la vừa phát tay đem đồ đạc trên bàn bên cạnh gạt xuống đất, kim tiêm trên tay bị kéo ra, máu không ngừng trào ra.

Lãnh Thanh Thu tiến lên ôm lấy Tần Vũ Dương, "Vũ Dương, cậu đừng như vậy."

Tần Vũ Dương nước mắt rơi như mưa, " Tại sao anh tôi có thể đối với tôi như vậy, tôi yêu anh tôi nhiều năm như vậy, tại sao anh tôi có thể đối với tôi như vậy!"

Trên khuôn mặt Lãnh Thanh Thu đầy nước mắt, ôm thật chặt Tần Vũ Dương.

Cố Mặc Hàm đến chiếc ghế ngoài phòng bệnh, lắng lắng nghe trong phòng bệnh không ngừng truyền đến tiếng đập bể đồ cùng tiếng gào thét tê tâm liệt phế [3] của Tần Vũ Dương, trong thanh âm mang theo sự tuyệt vọng mãnh liệt.

Một khắc kia anh phảng phất nghe được âm thanh tan nát cõi lòng của cô, cho đến khi xoay người mới phát hiện, thì ra âm thanh tan nát cõi lòng kia, cũng là của mình.

Không thể, anh biết, anh và Tần Vũ Dương, đã không thể được nữa.

Triệu Tịch Vũ nhìn dáng vẻ của anh, dè dặt mở miệng, "Mặc Hàm, chúng tôi đi thôi!"

Cố Mặc Hàm cũng không thèm nhìn tới cô tôi, "Cô đi trước đi, tôi muốn một mình ở lại thêm chút nữa."

"Mặc Hàm..."

Cố Mặc Hàm tự giễu mở miệng, "Yên tâm đi, tôi Cố Mặc Hàm nói được sẽ giữ lời được."

Triệu Tịch Vũ cuối cùng vẫn rời đi.

Những người khác trong phòng bệnh đi ra, đứng ở cửa phòng bệnh nhìn Cố Mặc Hàm.

Cố Mặc Hàm giật giật khóe miệng, "Đừng nói cho cô ấy." Sau đó đứng lên, từng bước từng bước rời đi, thân ảnh cô đơn tuyệt vọng.

Tần Vũ Dương rốt cục an tĩnh lại, Lãnh Thanh Thu đỡ cô ngủ rồi mới đi ra.

Ra khỏi phòng bệnh liền xông tới Thạch Lỗi phát hỏa, từng quyền từng quyền nện trên người anh, "Cố Mặc Hàm điên rồi sao? Anh tôi muốn làm

gì!"

Thạch Lỗi cầm cổ tay của cô, rất bất đắc dĩ, "Đừng trách cậu ấy, cậu ấy cũng không còn cách nào. Con đàn bà Triệu Tịch Vũ kia lần này quá độc ác."

Lãnh Thanh Thu nhìn anh, "Có ý gì?"

Sau đó Thạch Lỗi đem chuyện nói cho cô, Lãnh Thanh Thu hỏi, "Vậy anh ấy với Vũ Dương làm sao bây giờ?"

Một đám người đều hạ mí mắt im lặng không lên tiếng.

Khi Tần Vũ Dương tỉnh lại, trời đã tối rồi, trong bóng đêm cô ngồi dậy, thay xong quần áo rời khỏi bệnh viện.

Bên tai đầy ắp thanh âm của sóng biển, nơi xa xa trên mặt biển được thấp sáng lên bởi những ngọn đèn mờ của thuyền đánh cá.

Tần Vũ Dương đem hai tay đặt lên miệng, dùng hết toàn lực hô to với biển cả: "A ~ "

"Cố Mặc Hàm, anh cái kẻ xấu xa này! Tôi hận anh! Vì sao anh lại như vậy với tôi! Vì sao!"

Gió biển phả vào mặt, sặc đến Tần Vũ Dương phải chảy ra nước mắt.

"Sự ấm áp trong sinh mệnh của tôi có bao nhiêu, thì toàn bộ tôi đều cho anh, nhưng anh lại lựa chọn rời xa tôi, anh bảo tôi về sau như thế nào lại vui cười với người khác được, anh để cho tôi về sau làm thế nào đây!"

Gió không ngừng theo cổ áo thổi vào trong quần áo, Tần Vũ Dương từng bước từng bước đi xuống biển, nước biển lạnh như băng làm ướt giày, quần của cô, rét lạnh thấu xương, cô nhịn không được mà run rẩy, nhìn ngọn đèn ấm áp phía xa, không chút nào dừng bước lại được.

**

Khi Cố Mặc Hàm nhận được điện thoại thì đang ở nhà thu dọn đồ đạc, trong nhà mỗi một góc nhỏ đều có hình bóng Tần Vũ Dương, có hồi ức đẹp của anh và Tần Vũ Dương.

Cặp dép tình nhân ở chỗ lối vào, một hồng một xanh, được chặt chẽ xích lại gần nhau.

Rèm cửa sổ kề mảnh vườn theo phong cách hoa văn lộn xộn, Cố Mặc Hàm rất ghét, cuối cùng vẫn là Tần Vũ Dương ... anh, anh mới thỏa hiệp.

Cái gối ôm trên ghế sa lon, mỗi lần Tần Vũ Dương xem ti vi thì sẽ ôm lấy, Cố Mặc Hàm mỗi lần cũng sẽ lấy gối ôm ra, để cho Tần Vũ Dương ôm anh, còn mỹ danh nói rằng, so với ôm gối thì sẽ ấm áp hơn, thoải mái hơn.

Cái thảm lông cừu mềm mại thuần khiết dưới chân, mỗi lần Tần Vũ Dương đều sẽ vô cùng đau đớn khiển trách anh cỡ nào xa xỉ, ở Châu Phi có bao nhiêu đứa bé không có cơm ăn, sau khi khiển trách lại sẽ vui vẻ lăn lộn ở trên đó, về mặt hưởng thụ.

Trên bàn những bông hoa được cắm vào, mấy ngày nay không có Tần Vũ Dương ở đây hoa có chút khô héo.

Khăn trải trên bàn ăn, là anh và Tần Vũ Dương cùng nhau chọn.

Ghế quý phi trong phòng ngủ, có đôi khi anh về muộn, Tần Vũ Dương liền nằm ở trên đó vừa nghe nhạc đọc sách vừa chờ anh, cô luôn vô thức ngủ thiếp đi, rất nhiều lần anh từ trên cao ôm lấy Tần Vũ Dương đặt trên giường. Trên đó vẫn còn đặt một quyển tạp chí thời trang được mở ra, hẳn là lần trước Tần Vũ Dương chưa có xem xong.

Trên chiếc giường lớn kia anh và Tần Vũ Dương có những hồi ức đẹp nhất, ở trên giường, Tần Vũ Dương có đôi khi thẹn thùng, có đôi khi xinh

đẹp, luôn cho anh cảm giác không giống nhau. Tướng ngủ của Tần Vũ Dương cực xấu, hầu như mỗi đêm đều đá chăn mền. Còn thích ngủ nướng, đến cuối tuần lúc nào cũng ngủ thẳng đến trưa mới dậy.

Kéo cửa phòng thay quần áo ra, bên trong đeo đầy quần áo của anh và Tần Vũ Dương. Tần Vũ Dương mỗi lần thay quần áo ra cửa đều sẽ tạo một mớ lộn xộn bên trong, luôn luôn là anh dọn dẹp.

Còn có đôi bàn chải tình nhân trong phòng tắm, khắp nơi đều có thể thấy đồ ăn vặt...

Chuyện cũ từng ly từng tít, rõ mồn một trước mắt, anh cho rằng có thể như vậy cả đời.

Cố Mặc Hàm từng đao từng đao cắt bỏ sạch trái tim của mình và những nơi có quan hệ với Tần Vũ Dương, cuối cùng phát hiện cả trái tim thương tích khắp nơi, máu đổ đầm đìa.

Vũ Dương, xin lỗi, anh yêu em.

- _____

[1] Từ Chí Ma: (Xu Chimo, 15/1/1897 – 19/11/ 1931) là bút hiệu của Chương Tự, người Hải Ninh, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc. Là thi nhân kiệt xuất của văn học Trung Quốc, là người đầu tiên khởi xướng lối thơ bạch thoại và mở đầu cho thơ cận đại Trung Quốc, ông dung hòa luật thơ Âu Mỹ với phong cách thơ Trung Quốc để tạo thành thể thơ trữ tình mới, ý cảnh thâm hậu, bút lực bình đạm mà sâu xa. Thơ ông tập hợp vào “Từ Chí Ma thi tập”.

[2] Hoàn bích quy triều: Châu về hợp Phố; của về chủ cũ (thời Chiến quốc nước Triệu có viên ngọc họ Hoà của nước Sở, Tần Triệu Vương dùng 15 ngôi thành để đổi viên ngọc này. Triệu Vương phái Lạn Tương Như mang ngọc đi đổi thành, Tương Như đến nước Tần dâng ngọc, nhìn thấy

Tần Vương không có thành ý, không muốn giao thành, bèn nghĩ cách mang ngọc trở về, phái người trả lại cho nước Triệu. Ví với vật còn nguyên vẹn quy trả về cho chủ cũ).

[3] Tê tâm liệt phế: đau khổ tột cùng.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Phiên Ngoại Tăng Kinh Thương Hải Nan Vi Thủy [1]

Tôi không biết, đối với Cố Mặc Hàm mà nói, tôi là cái gì. Nhưng mà anh đối với tôi mà nói, là duy nhất.

Cái năm đó gặp được Cố Mặc Hàm, tôi 18 tuổi, vẫn còn là một bé gái nhỏ ngây ngô, mang theo sự mới mẻ và hưng phấn bắt đầu vào đại học, đơn thuần có chút ngốc.

Trên buổi tiệc đón chào sinh viên mới, anh là người chủ trì, giọng nói trầm thấp dễ nghe hấp dẫn tôi, khiến cho ánh mắt của tôi cũng không dời ra được.

Buổi độc tấu dương cầm sau đó hoàn toàn chinh phục tôi. Anh ngồi ở chỗ đó giống như một hoàng tử, ngay lúc đó tôi còn ảo tưởng làm hoàng tử và công chúa.

Dưới tình hình khi anh cái gì cũng không biết, tôi đã bị luân hãm.

Thần sắc thư thái, ưu nhã trầm tĩnh, đây là Cố Mặc Hàm trong ấn tượng của tôi.

Cuộc sống đại học từ từ bắt đầu, tôi phát hiện muốn biết một ít tin tức về Cố Mặc Hàm cũng không khó.

Người xung quanh thỉnh thoảng sẽ nói về chủ tịch hội sinh viên anh tuần kia, khi ở trên lớp ngẫu nhiên giáo sư sẽ nhắc tới anh, trong tú trường

bày đặt giải thưởng tác phẩm mà anh giành được, trên sân bóng khi tiếng hét rất lớn của các nữ sinh vang lên thì nhất định là anh ở đấy, chủ trì buổi tiệc lớn chắc chắn sẽ là anh...

Bọn họ nói tôi là hoa khôi hệ, không ngừng có nam sinh săn đón tôi, nhưng mà bọn họ so sánh với Cố Mặc Hàm, bao giờ cũng non nớt khiến cho tôi chán ghét.

Tặng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước vu sơn bất thị vân [2].

Tôi nghĩ hết mọi biện pháp đến gần anh, muốn anh biết đến tôi.

Kỳ thật, tôi không am hiểu việc chủ trì, đứng ở trên sân khấu tôi sẽ khẩn trương, sẽ sợ, nhưng chỉ cần có thể đứng chung với anh, tôi sẽ cố gắng vượt qua.

Khi lần đầu tiên cùng anh hợp tác, tôi ở phía sau sân khấu chứng kiến người đông nghịt ở phía dưới, trong lòng rất khẩn trương, anh đi tới an ủi tôi, nhìn khuôn mặt anh tươi cười, tôi dần dần buông lỏng. Ngày đó buổi tiệc rất thành công.

Khi đó tôi không biết anh có bạn gái.

Tôi nhớ được ngày đó, bầu trời rất trong, rất xanh, rất thuần khiết, còn có gió nhẹ ấm áp.

Ở trong phòng làm việc của hội sinh viên, anh đang mở cuộc họp với chúng tôi.

Lúc này, truyền đến tiếng gõ cửa, sau đó một cô gái thanh tú cao gầy xuất hiện.

Đó là lần đầu tiên tôi gặp Tần Vũ Dương.

Những người khác ồn ào, "Chị dâu, lại mang đồ ăn ngon gì đến vậy?"

Tim của tôi bỗng nhiên ngừng đập, thì ra là, anh có bạn gái. Anh có bạn gái.

Đúng vậy, người ưu tú như anh làm sao lại không có bạn gái chứ.

Tần Vũ Dương mỉm cười cùng bọn họ nói chuyện, sau đó Cố Mặc Hàm đi tới nắm lấy tay cô ấy.

Bọn họ nhìn qua rất xứng đôi, tình cảm rất tốt.

Kỳ thật, Tần Vũ Dương bình thường có hơi lạnh lùng, nhưng đối với Cố Mặc Hàm lại luôn cười đến rất vui vẻ.

Về sau Cố Mặc Hàm nói gì đó tôi nghe không rõ ràng lắm, ngây ngây ngô ngô trở lại phòng ngủ trốn ở trong chăn khóc cả buổi trưa, hai con mắt sưng giống quả hạch đào.

Khi đó tôi biết xen vào giữa tình cảm của người khác là không đạo đức, thế nhưng tôi không chế không được bản thân, giống như là lên cơn nghiện, thân bất do kỷ.

Tôi đứng ở trước gương ngắm mình, Tần Vũ Dương không xinh đẹp bằng tôi, không trẻ tuổi bằng tôi, cô ta chỉ là so với tôi sớm quen Cố Mặc Hàm mà thôi, tôi không phải thua Tần Vũ Dương, mà là tôi thua thời gian.

Về sau tôi mới biết được, tôi cũng không phải là thua thời gian, tôi là thua Cố Mặc Hàm.

Dần dần tôi phát hiện, có đôi khi Cố Mặc Hàm sẽ nhìn tôi đến xuất thần, trong ánh mắt mang theo thống khổ cùng mê mang, mỗi lần đến lúc đó, trong lòng của tôi lúc nào cũng như nai con đi lạc.

Có lẽ là vì tôi hiểu lầm cái ánh mắt ấy, mới khiến tôi từng bước từng bước đi vào vực sâu, lại cũng không cách nào bứt ra trở lui được.

Tôi cho rằng, anh cũng thích tôi, chỉ là sợ tổn thương Tần Vũ Dương mới đè nén tình cảm của mình, mà cái ánh mắt này lại là minh chứng tốt nhất.

Tôi quyết định vì hạnh phúc của mình phóng tay một lần.

Về sau thực tế đã chứng minh ý nghĩ của tôi lúc đó muốn bao nhiêu buồn cười thì có bấy nhiêu buồn cười, hết thủy đều là một phía tình nguyện của tôi, hết thủy đều là tôi tự mình đa tình.

Ngày đó, tuyết rơi rất lớn, rơi suốt cả một ngày, lúc chạng vạng, tôi ở trong đống tuyết đợi hơn hai giờ, ngay lúc tôi sắp đông cứng, cô ta mới xuất hiện.

Không biết bởi vì quá lạnh, hay là quá khẩn trương, giọng nói của tôi có chút run run. Khi tôi đem lời kịch đã luyện thật lâu nói ra, cô ta thế nhưng vẻ mặt bình tĩnh, thậm chí còn có cảm giác thở phào nhẹ nhõm. Giống như một mực chờ đợi cái gì đó, mà anh cuối cùng cũng đến.

Sau khi Cố Mặc Hàm đến đây, nhưng anh đối với tôi rất hung, còn bảo tôi rời đi.

Tôi bỗng nhiên sợ hãi, đi rất nhanh.

Tôi không biết anh và Tần Vũ Dương sau đó nói cái gì, nhưng sau đêm đó, bọn họ đã chia tay. Lời đồn xôn xao, đủ lời khó nghe đánh về phía tôi, đi ở trong sân trường, luôn có người chỉ chỉ trỏ trỏ tôi, bạn cùng phòng cũng bắt đầu bất hòa với tôi, nhưng tôi không sợ, chỉ cần có thể cùng Cố Mặc Hàm ở bên nhau, tôi cái gì cũng không sợ.

Nhưng, chuyện cũng không có như hướng đi phát triển trong trí tưởng tượng của tôi.

Cố Mặc Hàm đối với thái độ của tôi giống như cũng thay đổi, anh không hề gặp tôi, dù cho nhìn thấy cũng luôn thờ ơ.

Tôi biết rõ đây là biểu hiện bình thường của thất tình. Vô luận như thế nào, anh và Tần Vũ Dương đã có tình cảm, đây đều là bình thường.

Sau chuyện này không bao lâu, anh liền tốt nghiệp.

Tôi vẫn cho là, anh sẽ đồng ý bảo vệ nghiên cứu ở lại H Đại. Ai biết, anh thế nhưng đi Mỹ.

Tôi toàn tâm toàn ý ngóng trông cho nhanh đến tốt nghiệp, sau khi tốt nghiệp cũng sẽ đi Mỹ.

Khi cuối cùng đã đến tốt nghiệp, tôi không có người xung quanh thương cảm ly biệt, ngược lại còn mang theo vẻ hưng phấn.

Tôi cao hứng bừng bừng đi Mỹ, gặp được Cố Mặc Hàm.

Anh một chút cũng không thay đổi, ngoại trừ hai đầu lông mày mơ hồ có thể thấy được sự u buồn.

Trái ngược với vẻ cao hứng của tôi, vẻ mặt Cố Mặc Hàm bình tĩnh, thậm chí còn mang theo vẻ thất vọng.

Sau này tôi hồi tưởng lại mới hiểu được, có lẽ, khi đó anh cho rằng tìm anh sẽ là Tần Vũ Dương đi.

Ở trong quán cà phê bên góc đường đó, tôi nghe được tất cả mọi chuyện.

Về cái cô gái Hà Miêu xa lạ kia, về Tần Vũ Dương, về mình, thì ra tôi vẫn luôn là thế thân của người khác.

Anh nhận lỗi với tôi, còn nói cho tôi biết, hiện tại anh yêu chính là Tần Vũ Dương.

Sau khi anh đi rồi, tôi ở trong quán coffee ngồi cả buổi trưa. Tỉnh giấc mộng hoàng tử và công chúa, lòng của tôi cũng đã tan nát.

Thất hồn lạc phách trở về, nằm ở nhà suốt một tháng. Về sau, anh trai đưa tôi đi du học ở Nhật Bản, kỳ thật đi nơi nào cũng không sao cả, không có Cố Mặc Hàm đối với tôi mà nói ở đâu cũng đều như nhau.

Tôi không còn có tin tức của Cố Mặc Hàm.

Biết Morioka Astoria là năm thứ hai tôi đi Nhật Bản, lúc ấy tôi cũng không biết anh là ông trùm của bang Thanh Điền.

Khi vứt bỏ bối cảnh xã hội đen của anh ta, kỳ thật anh ta còn là một người đàn ông rất tốt, không có giống đại ca xã hội đen thô tục trong phim ảnh, trên người tản ra mùi lực của người đàn ông trưởng thành.

Đêm hôm đó, tôi làm xong công việc trên đường trở về trường học, đụng phải vài gã đàn ông say rượu quấy rầy, là anh ta đã cứu tôi.

Sau đó anh ta sẽ thỉnh thoảng mời tôi ăn cơm, tôi đối với anh ta mang theo sự cảm kích nên không có cự tuyệt.

Nửa năm sau, anh ta nói cho tôi biết anh ta là ông trùm của bang Thanh Điền, nói cho tôi biết anh ta đã có gia đình, cũng hướng tôi tỏ tình.

Tôi không biết anh ta tại sao lại vừa ý tôi, tôi cự tuyệt anh ta, anh ta cũng không có ồn ào tức giận, chỉ là cười nói với tôi một câu, anh ta nói, Tịch Vũ, tôi nhìn ra được, chúng ta là một loại người, em sớm muộn sẽ trở lại tìm tôi, tôi chờ em.

Từ đó, anh ta không còn xuất hiện nữa.

Khi tốt nghiệp tôi vào làm việc cho một công ty rất có tiếng, mỗi ngày trải qua cuộc sống bình thường, ngẫu nhiên hồi tưởng lại Cố Mặc Hàm, trái tim vẫn còn đau.

Không biết vì sao, lúc tôi nhìn thấy kế hoạch phát triển thị trường ở thành phố C kia, ma xui quỷ khiến yêu cầu đi thành phố C.

Chẳng lẽ tôi còn chưa từ bỏ ý định? Tôi không biết Cố Mặc Hàm có trở về hay không, cho dù trở về có thể lựa chọn đến thành phố C hay không, mang theo những điều không thể xác định này, tôi rời khỏi Tokyo.

Một lần nữa nhìn thấy Cố Mặc Hàm là ở trên buổi họp mặt bạn học, anh vẫn là khí vũ hiên ngang như vậy, sự tưởng niệm đã niêm phong cất vào kho đã lâu liền phá kén đi ra.

Nhưng thái độ đối với tôi lại xảy ra sự thay đổi rất lớn, luôn luôn lạnh như băng.

Ở trên buổi họp mặt gặp lại, còn có Tần Vũ Dương.

Cô ta cho tôi cảm giác hoàn toàn không giống trước.

Con mắt của Cố Mặc Hàm tinh thoảng sẽ dừng lại ở trên người Tần Vũ Dương, tôi ghen tị đến nổi điên.

Sau khi phương án đấu thầu thứ nhất thất bại, đồng nghiệp bên tôi nói cho tôi một lời đề nghị, ngay cả bản thân còn khinh bỉ sự đê tiện của người Nhật Bản.

Tôi chưa từng nghĩ phải dùng loại thủ đoạn này để thắng Tần Vũ Dương, thế nhưng, tôi nên làm như vậy. Người luôn ở giữa sự tổn thương mà trưởng thành, thì ở trong tổn thương sẽ học được mưu tính.

Ai nói tiền không phải là vạn năng? Đôi khi tiền không có hiệu quả, chỉ là bởi vì không dùng đủ tiền thôi, con số đủ, tiền có thể mua được tất cả, kể cả lòng người.

Tôi tiếp xúc với trợ lý Tiểu Lương của Tần Vũ Dương, thông qua anh ta tôi biết được phương án đấu thầu của Đặng Đạt.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tần Vũ Dương, trong lòng tôi thật cao hứng, rất sung sướng.

Tôi sẽ không thua, vô luận là dự án hợp tác, hay là Cổ Mặc Hàm, đều sẽ là của tôi.

Anh trai muốn giới thiệu cho tôi bạn trai, tôi không có đồng ý.

Tôi nói với anh trai, người tôi thích là Cổ Mặc Hàm. Anh trai đồng ý giúp tôi.

Buổi tiệc ngày đó, tôi báo tin cho phóng viên, ở bãi đỗ xe, bọn họ chụp được một màn mà tôi muốn. Tôi biết rõ bây giờ quan hệ của Cổ Mặc Hàm và Tần Vũ Dương vẫn chưa ổn định, đây là thời cơ tốt nhất để ly gián bọn họ.

Vậy mà anh uy hiếp tôi, vì người phụ nữ kia mà uy hiếp tôi.

Không được động vào Tần Vũ Dương, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho cô.

Tôi rất muốn hỏi anh một chút, tôi rốt cuộc được coi là gì, trong lòng anh, tôi đã đáng sợ như vậy sao?

Tôi không chết tâm, không để cho tôi động vào Tần Vũ Dương, tôi càng muốn động.

Tôi dùng tiền mượn vài người, theo dõi Tần Vũ Dương, nhưng liên tục tìm không được cơ hội ra tay, về sau liền đem mục tiêu chuyển về phía người nhà Tần Vũ Dương.

Bọn họ thế nhưng lại đánh tôi!

Tôi chật vật về đến nhà, gọi điện thoại cho Cố Mặc Hàm.

Cố Mặc Hàm lại nói cho tôi biết, Tần Vũ Dương sẽ không tùy tiện đánh người, đánh cô tự nhiên sẽ có lý do để đánh cô.

Trái tim của tôi bị sự ghen tị và phẫn nộ chiếm lĩnh.

Có một lần, ở siêu thị tôi thấy anh và Tần Vũ Dương vui vẻ đi mua thức ăn, tay nắm tay, ấm áp lại lạnh mạn.

Đây là cảnh mà tôi đã từng tưởng tượng đến vô số lần, bây giờ ngay ở trước mắt, tiếc là, nữ chính không phải là tôi.

Lý trí cuối cùng trong lòng tôi cũng bị sự ghen tị chen lấn hết.

Tôi đi Nhật Bản, tìm đến Morioka Astoria. Sự biến thái trên giường của thằng đàn ông Nhật Bản ở trên người mà anh ta chiếm được đã chứng minh một cách trọn vẹn.

Tôi khắp người xanh tím nằm ở trên giường, nước mắt từ từ chảy xuống.

Tôi lấy sự trong sạch của tôi đánh cược Cố Mặc Hàm không từ bỏ được Tần Vũ Dương, đối với anh em cũng không từ bỏ được.

Tôi thành công.

Cố Mặc Hàm cuối cùng cũng chia tay Tần Vũ Dương.

Chúng tôi cần đi Bắc Kinh để bắt đầu cuộc sống mới.

Tôi chỉ là muốn ở bên Cố Mặc Hàm, tôi cũng không muốn thương tổn bất luận kẻ nào, tình yêu vốn chính là ích kỷ. Tôi sẽ không kém cỏi như Tần Vũ Dương, tôi tin tưởng, Cố Mặc Hàm sẽ từ từ phát hiện được tôi cũng rất tốt, sau đó sẽ quên đi Tần Vũ Dương, sẽ yêu tôi, chúng tôi sẽ hạnh phúc bên nhau.

- _____

[1], [2] Đây là câu thơ trong bài Lý tứ ngũ thủ của Nguyên Chấn Tăng kinh thương hải nan vi thủy Trừ khước Vu sơn bất thị vân Thủ thứ hoa tùng lãn hồi cố Bán duyên tu đạo, bán duyên quân Bản dịch của Nguyễn Phước Hậu Từng đi biển cả nước hề chi Trừ núi Vu ra, chẳng có mây.

Ví gặp người hoa không ngoái lại Nửa vì tâm tánh, nửa tình si.

Có nghĩa là: Đã từng ra biển lớn thì nước sông hồ khó gọi là nước.

Ngoại trừ mây ở núi Vu, những chỗ khác chưa phải là mây.

[Đã có em rồi] có gặp người đẹp anh cũng nản quay đầu.

Một phần vì nay anh tu tâm dưỡng tính, một phần chỉ nghĩ tới em thôi.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Hạnh Phúc Không Có Dễ Dàng Như Vậy

"Hàm Tử, không thấy Vũ Dương."

"Cái gì? Sao lại không thấy?"

"Buổi tối lúc Thanh Thu đi gọi cô ấy dậy ăn cái gì thì phát hiện cô ấy không có trong phòng bệnh, phụ cận ở bệnh viện đã tìm rồi, cũng không tìm thấy."

Không biết vì sao Cố Mặc Hàm bỗng nhiên nhớ tới lần trước phương án của Đẳng Đạt bị tiết lộ tâm tình Tần Vũ Dương không tốt dường như cũng đi H Đại.

"Đi H Đại thử xem." Nói xong lao ra cửa đi.

Anh liên tục đạp lên chân ga, thậm chí là vượt qua vài cái đèn đỏ.

Tần Vũ Dương, em nhất định phải sống thật tốt cho anh, nếu em xảy ra chuyện gì bất trắc, anh làm như vậy còn có ý nghĩa gì nữa, nếu em có chuyện bất trắc, anh nhất định sẽ không sống một mình.

Khi Cố Mặc Hàm đến bờ biển, bọn Lãnh Thanh Thu cũng đã đến rồi, xa xa liền chứng kiến trong nước biển có một người đang đứng. Một đám người lập tức xông đến, sau bước đi đầu tiên Cố Mặc Hàm bỗng nhiên dừng lại.

Anh hiện tại đã không còn tư cách xuất hiện ở trước mặt cô, hiện tại anh chỉ có thể xa xa nhìn, cái gì cũng không thể làm được.

Khi một đám người kéo Tần Vũ Dương trở lại bờ cát, toàn thân Tần Vũ Dương đã ướt đầm, trên tóc kết thành băng, cả người run lên, chỉ là càng không ngừng rơi lệ. Lãnh Thanh Thu dùng áo khoác ngoài bọc thật chặt Tần Vũ Dương, khóc không thành tiếng, "Vũ Dương, cậu đừng như vậy, đã không còn Cố Mặc Hàm, cậu còn có chúng tớ mà, còn bố mẹ cậu nữa, các bác nhìn thấy bộ dạng này của cậu thì sẽ đau lòng nhiều lắm đó!"

Tần Vũ Dương không nói lời nào, chỉ là lẳng lặng rơi lệ, một đôi mắt trống rỗng vô thần.

"Thanh Thu, cậu nói, tớ sao lại ngu xuẩn như vậy, một lần lại một lần tin tưởng anh ta, tớ sao lại không biết tự trọng như vậy. Tuy vậy, tớ vẫn không quên được anh ta, vừa nghĩ tới, trái tim của tớ liền đau đến chia năm xẻ bảy..."

Tần Vũ Dương chậm rãi nói, ở một góc tối Cố Mặc Hàm nghe được, tay anh siết chặt nắm vạt dưới của áo khoác ngoài.

Bọn họ đi rồi, Cố Mặc Hàm mới từ trong bóng tối đi ra, đi về phía bờ biển.

Anh nhớ đến câu thơ của Hải Tử [1], mặt hướng biển rộng, xuân về hoa nở [2]. Vì sao bây giờ anh đang đối diện về hướng biển rộng lại cảm thấy vô tận bi thương và tuyệt vọng chứ?

Thì ra, hạnh phúc không có dễ dàng như vậy.

"Vũ Dương... Chúng mình nên làm gì bây giờ..."

Cảm giác dưới chân có vật cứng, anh nhấc chân lên, nhặt lên một chiếc bông tai hoa mai trạng kim cương.

Là của Tần Vũ Dương.

Anh biết rõ đây là của Tần Vũ Dương, đây là anh tìm người đặc biệt khắc chữ ở phía sau rồi mới đưa cho cô, H&Y [3].

Anh nắm chặt trong tay, những hồi ức tốt đẹp đó, khiến nước mắt nhuộm đến mơ hồ.

"Vũ Dương, em nhất định phải chăm sóc cho mình thật tốt, với cuộc sống không có anh, thì cũng phải giống như có anh ở bên vậy..."

Sau ngày đó trở về, Tần Vũ Dương vẫn luôn nằm ở trên giường không ăn không uống không nói lời nào, một đám người dùng hết mọi biện pháp mà có thể nghĩ ra được, thế nhưng cô một chút biến hóa cũng không có.

Lãnh Thanh Thu khóc to, Thạch Lỗi ôm cô ấy không ngừng dỗ dành.

Lý Thanh Viễn túm lấy cổ áo Hà Văn Hiên, "Cậu là bác sĩ, cậu phải làm gì đi chứ?"

Hà Văn Hiên kéo tay cậu ta xuống, sửa sang lại cái cổ áo đã nhăn nhúm, "Xin lỗi, tớ không phải là bác sĩ tâm lý."

Lý Thanh Viễn lại hỏi Doãn Đông Tuân, "Đông Tử, cậu nói đi, làm sao bây giờ?"

Doãn Đông Tuân nhìn thoáng qua Tần Vũ Dương, không nói lời nào.

Sau đó Mạc Sính Dã gọi điện cho Cố Mặc Hàm, "Nếu được, cậu thử đến thăm xem."

Giọng nói của Cố Mặc Hàm hư vô mờ mịt, "Cậu cảm thấy cô ấy nguyện ý nhìn thấy tớ?"

"Vậy cũng tốt hơn so với không chết không sống như bây giờ."

Cố Mặc Hàm lắc đầu, "Vô dụng thôi, tứ hiện tại cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể ở một chỗ tối bởi cô ấy, cô ấy không ăn tứ cũng không ăn, cô ấy không uống tứ cũng không uống."

Mạc Sính Dã cau mày tắt điện thoại, Liễu Vận Ca cầm tay anh, nhìn Tần Vũ Dương.

Tần Vũ Dương, cô nhất định phải gắng gượng qua, cố gắng vượt qua rồi cô sẽ có cơ hội để hạnh phúc, nếu như cô tiếp tục đi xuống như vậy thì cũng không còn cơ hội nữa đâu.

Cuối cùng đành phải báo cho ông Tần bà Tần.

Ông Tần bà Tần dẫn theo Lâm Duệ Trạch chạy tới nhà Tần Vũ Dương, khi bọn họ chứng kiến thì không còn tức giận với con gái nữa, sợ đến tim ngừng đập.

Ông Tần nắm tay cô, "Đứa bé này, hai mươi mấy năm trước, lúc bố và mẹ con ôm con từ trong phòng sinh đi ra, con khóc đặc biệt lớn, lúc ấy con nhỏ như vậy, mà đã có sức sống như thế rồi, chúng ta nhìn con, cảm thấy cả đời này đó là một ngày hạnh phúc nhất, đời này tâm nguyện lớn nhất của chúng ta chính là hi vọng con có thể vui vẻ, không vui thì về nhà, còn cả đời người mà, cũng đừng có hóm sâu xuống vậy."

Bà Tần vừa lau nước mắt vừa nói, "Không phải chỉ là thằng đàn ông sao, về sau mẹ sẽ giới thiệu một thằng tốt cho con. Nếu con không muốn kết hôn, mẹ cũng không ép con, cùng lắm thì bố mẹ nuôi con cả đời, dù sao cũng đã nuôi hơn hai mươi năm."

Bàn tay nhỏ bé của Lâm Duệ Trạch không ngừng lau nước mắt cho Tần Vũ Dương, "Dì nhỏ, dì đừng khóc nữa, dì nhỏ, con thích dì mà, dì đừng khóc nữa."

Tần Vũ Dương quay đầu nhìn bố mẹ, bỗng nhiên phát hiện lúc này dường như bố mẹ đã già thêm, tóc mai đã đầy một mảng màu trắng, thân thể cũng có chút còng xuống.

Cô còn nhớ rõ chuyện của bản thân khi còn bé, trong nháy mắt, cô đã lớn như vậy, còn bố mẹ đều đã già rồi.

Cô nghĩ đã nhiều năm như vậy mình cũng không chăm sóc cho bố mẹ thật tốt, mà bây giờ lại còn chọc bố mẹ đau lòng, thật là một đứa con gái bất hiếu.

Cô nắm lấy tay bố mẹ, từ từ mở miệng, giọng khàn khàn, "Bố, mẹ, con không sao đâu."

Ngoài mặt Tần Vũ Dương đã khôi phục lại bình thường, ngoại trừ không thích nói chuyện ra, những chuyện khác vẫn bình thường. Nhưng trong lòng cô rất cuộc nghĩ cái gì, Lãnh Thanh Thu cũng không biết, tất cả đề tài đều dè dặt tránh né Cố Mặc Hàm.

**

Trên buổi họp báo Phong Hoa tuyên bố ban lãnh đạo sẽ dời đến Bắc Kinh, người phụ trách của thành phố C lại biến thành người đàn ông trung niên kia. Sáu vị thiếu gia Phong Hoa rời khỏi thành phố C, giống như lúc đầu bỗng nhiên đến thành phố C vậy, cùng đi còn có Lãnh Thanh Thu và Liễu Vận Ca.

Lúc Lãnh Thanh Thu và Liễu Vận Ca nói với cô, sắc mặt Tần Vũ Dương vẫn tái nhợt như trước, cái gì cũng không nói, chỉ là cười cười, "Lên đường bình an."

Lãnh Thanh Thu thoáng cái đã khóc to, ôm thật chặt Tần Vũ Dương, chỉ ngắn ngủi vài ngày, Tần Vũ Dương gầy chỉ còn lại xương, khi ôm cô Lãnh

Thanh Thu cảm thấy rất cứng, "Vũ Dương, tớ không đi nữa, tớ ở lại cùng cậu có được không?"

Tần Vũ Dương thay cô ấy lau nước mắt, "Đừng ngốc thế, cậu ở lại thì để Thạch Lỗi nhà cậu làm sao đây? Nơi này cách Bắc Kinh gần như vậy, cậu chùng nào nhớ tớ thì bất cứ lúc nào cũng có thể trở lại."

Liễu Vận Ca nắm lấy tay Tần Vũ Dương, nói một câu ý tứ hàm xúc, "Vũ Dương, xin lỗi."

Tần Vũ Dương không hiểu, nhưng cũng không có hỏi.

"Đến lúc đó tớ cũng không đi tiễn các cậu được, về sau thường xuyên liên lạc. Hi vọng các cậu hạnh phúc."

Cuộc sống của Tần Vũ Dương tốt cực cũng khôi phục lại sự yên bình, giống như tất cả mọi người có quan hệ với Cố Mặc Hàm đều biến mất, giống như hết thảy tất cả đều là một giấc mộng của cô, bây giờ thì tỉnh mộng.

Mỗi ngày cô đều bình thường đi làm, khi không có bữa tiệc, cô sẽ về nhà ăn cơm, ông Tần bà Tần cũng không nhắc lại Cố Mặc Hàm và chuyện xem mắt.

Tần Vũ Dương nghĩ, như vậy là đủ rồi, cuộc sống như vậy, yên bình an nhàn, không có sự rối ren của tình yêu, dốc lòng vì công việc yêu thích, còn có tràn ngập sự ấm áp của tình thân.

Sau khi Cố Mặc Hàm trở lại Bắc Kinh, bắt đầu điên cuồng công tác, không hề nhắc đến Tần Vũ Dương, tất cả mọi người đều cho rằng anh đã quyết định quên cô.

Trong phòng họp, Mạc Sính Dã đem văn kiện trong tay ném tới trước mặt anh, "Cậu có biết mình đang làm gì hay không?"

Cố Mặc Hàm ngẩng đầu nhìn cậu ta, vẻ mặt bình tĩnh, "Biết rõ."

Luôn luôn tinh táo Doãn Đông Tuân rất cục cựa cũng bùng nổ, "Biết rõ con mẹ nó mà cậu còn làm như vậy! Cậu điên rồi sao!"

"Thế giới này lừa gạt tứ, tứ phải đánh trả lại, tứ Cố Mặc Hàm sẽ không từ bỏ bất kỳ hạnh phúc nhỏ nhoi nào thuộc về tứ, dù có trả giá bằng Đại giới từ nay về sau rơi xuống địa ngục, tứ cũng sẽ không nuối tiếc." Trong giọng nói của Cố Mặc Hàm mang theo vẻ quyết tuyệt.

Doãn Đông Tuân khó hiểu, "Tứ cứ nghĩ cậu đã từ bỏ rồi, nếu đã như vậy, vì sao cậu không nói cho Tần Vũ Dương?"

"Bởi vì tứ không biết cuối con đường này có cái gì, tôi có thể rơi xuống địa ngục, nhưng tứ hi vọng cô ấy có thể đến Thiên đường, tứ tình nguyện cô ấy hận tứ, còn tốt hơn so với hai người đều thống khổ."

Năm tiếng thở dài trật tự vang lên, năm người cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, tất cả đồng thanh chỉ vào Cố Mặc Hàm nói: "Cố Mặc Hàm cậu cái thằng điên này!"

Cố Mặc Hàm nhìn bọn họ nghiêm túc nói, "Các cậu có thể lựa chọn không tham gia."

Tiếng giễu cợt cả phòng, Thạch Lỗi quay cái bút kim trong tay, "Chúng tứ không có tình nghĩa như vậy sao?"

Lý Thanh Viễn đoạt lấy đến lượt tự tay quay cái bút kia, "Có sao có sao."

Cố Mặc Hàm cười cười, "Vì thế?"

Hà Văn Hiên tùm tùm cười trả lời, "Chỉ có thể điên cùng cậu thôi!"

Tiếng cười sang sảng lấp đầy cả căn phòng.

Cố Mặc Hàm kéo cơ thể mệt mỏi về đến nhà, mở cửa liền thấy Triệu Tịch Vũ mặc một bộ đồ ngủ khá trong suốt màu đen đang đợi anh, anh nhíu nhíu mày, "Sao cô lại ở chỗ này?"

Cô ta đưa qua một cốc nước, "Mặc Hàm, em muốn cùng anh nói chuyện một chút."

Cố Mặc Hàm nhận lấy nước ngồi lên ghế sofa nhấp một ngụm, nới lỏng cái nút áo sơ mi ra, "Nói chuyện gì."

Không có được cậu trả lời của Triệu Tịch Vũ, anh quay đầu nhìn cô ta, chỉ thấy cô ta nhìn anh không nói lời nào.

"Mặc Hàm, em muốn đến sống cùng anh."

Cố Mặc Hàm một lần nữa dựa vào ghế sofa, giọng nói lạnh như băng, "Muốn cũng đừng muốn được."

Triệu Tịch Vũ đi đến ngồi xuống, "Vì sao?"

"Triệu Tịch Vũ, là người cũng đừng nên đòi hỏi quá nhiều, nếu không thì sẽ quá phận đấy."

Nói xong, Cố Mặc Hàm mới vừa đứng lên muốn rời đi, lại cảm thấy đầu váng mắt hoa toàn thân vô lực, nhiệt độ cơ thể liên tục tăng cao, anh hít sâu vài cái, nhìn Triệu Tịch Vũ, "Cô cho tôi uống cái gì?"

Triệu Tịch Vũ đứng lên ôm lấy Cố Mặc Hàm, "Không có gì, chỉ là thứ có thể làm anh hưng phấn mà thôi."

Cố Mặc Hàm đem hết toàn lực đẩy cô ta ra, anh cảm giác mình dường như xuất hiện ảo giác, người trước mắt một chốc là Triệu Tịch Vũ, một chốc là Tần Vũ Dương, anh càng ngày càng nóng, có một luồng kích thích.

Anh giống như thấy Tần Vũ Dương đến đây đỡ lấy anh, "Mặc Hàm, anh không sao chứ?"

Anh đưa tay vỗ cái trán của mình, "Vũ Dương..."

"Em đỡ anh lên giường nằm nghỉ một chút nhé."

Anh nhắm mắt lại rồi lại mở ra, người trước mắt lại trở thành Triệu Tịch Vũ, nhắm lại lần nữa rồi lại mở ra, lại biến thành Tần Vũ Dương.

"Cô rốt cuộc là ai?"

"Em là Tần Vũ Dương đây, Mặc Hàm, anh không nhận ra em sao?"

Cố Mặc Hàm hí mắt nhìn cô, "A, là em, Vũ Dương."

Tần Vũ Dương đỡ anh đi về hướng phòng ngủ, Cố Mặc Hàm nghiêng đầu, Tần Vũ Dương khẽ cười với anh, anh từ từ vươn tay xoa lên mặt của cô, trong miệng nỉ non, "Vũ Dương..."

Mặt Tần Vũ Dương lạnh lạnh, bàn tay nóng hôi hổi lên rất thoải mái, anh nhin không được càng muốn nhiều hơn.

- _____

[1] Hải Tử: là một nhà thơ của Trung Quốc.

[2] Nguyên văn Diện triều đại hải, xuân noãn hoa khai trong bài thơ cùng tên của nhà thơ Hải Tử.

[3] H&Y: viết tắt của chữ Hàm (Hán) và Dương (Yáng)

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Đã Lâu Không Gặp

Cố Mặc Hàm cảm giác bản thân càng ngày càng nóng, trên mặt hiện ra sắc hồng không bình thường, anh kéo áo sơ mi ra, lộ ra lồng ngực cường tráng, mãnh mẽ dùng sức ôm Tần Vũ Dương vào trong ngực.

Hai người trọng tâm không vững nên ngã nhào trên đất, thời điểm Cố Mặc Hàm ngã xuống phát ra một tiếng buồn bực, đau đớn khiến anh có phần tinh táo, anh đỡ Tần Vũ Dương dậy.

"Vũ Dương, em ngã có đau không?"

Một cái cúi đầu lại thấy Triệu Tịch Vũ đang ở trong ngực anh, anh bỗng nhiên ý thức được bản thân đang làm gì.

Cùng với sự biến mất của đau đớn, anh dường như lại xuất hiện ảo giác, trong lòng có một chút hoảng sợ.

Cố Mặc Hàm cầm lấy chiếc bình hoa bên cạnh đập xuống đất, nhặt lên một mảnh vụn nhỏ mãnh mẽ đâm vào nơi bắp đùi, lập tức máu tươi chảy ròng.

Triệu Tịch Vũ hiển nhiên khiếp sợ bởi động tác của anh, "Mặc Hàm..."

Cố Mặc Hàm đẩy cô ta ra, không liếc nhìn cô ta một cái mà dựa tường mở cửa đi ra ngoài, lao đảo đi xuống dưới lầu, anh gọi điện cho Hà Văn Hiên.

"A Hiên, cậu còn ở bệnh viện không?"

Hà Văn Hiên hơi thấy kỳ lạ, "Còn. Cậu làm sao vậy, giọng không hề ổn chút nào?"

Gió đêm rét lạnh làm cho Cố Mặc Hàm thanh tỉnh rất nhiều, "Tớ bị hạ thuốc, bây giờ đi qua tìm cậu."

Cố Mặc Hàm giơ tay đón chiếc xe đến thẳng bệnh viện.

Theo chất lỏng lạnh lẽo không ngừng tiến vào trong cơ thể, Cố Mặc Hàm cảm thấy khá hơn rất nhiều. Cố Mặc Hàm sửa sang lại quần áo, "Triệu Tịch Vũ."

Bác sĩ Hà luôn luôn hỉ nộ không lộ ra cũng nhin không được phun ra lời thô tục, "Mẹ kiếp, con này thật đúng là thủ đoạn chồng chất nhiều vô kể mà! Làm sao cậu trêu chọc trúng con này thế !"

Cố Mặc Hàm bất đắc dĩ cười, "Nói thật, tớ cũng không biết."

Hà Văn Hiên cúi đầu liền thấy trên quần Cố Mặc Hàm ướt một vùng, anh đưa tay sờ lên, trên tay là một mảnh hồng, "Cái này là gì?"

Cố Mặc Hàm thở ra một ngậm khí, "Nhẹ một chút, đau."

"Đây cũng là cái con đó làm?"

Cố Mặc Hàm lắc đầu, "Không phải, tự tớ đâm, nếu không cậu nghĩ rằng tớ làm sao chịu đựng nổi ?"

Hà Văn Hiên ngồi xổm xuống xử lý miệng vết thương cho anh, sắc mặt phi thường khó coi.

"Đúng rồi, cậu và Thanh Viễn gần đây thế nào rồi?" Cố Mặc Hàm chuyển đề tài.

"Còn sao nữa? Cậu cũng không phải không biết, cậu ta hiện đang gieo họa cho phụ nữ với một tốc độ quả thực có thể gọi là tốc độ ánh sáng, biết một bông vừa nở là cậu ta liền ngắt một bông, trông thấy tớ thì hận không thể trốn xa hơn ba mét, tớ còn có cách nào nữa."

Cố Mặc Hàm nở nụ cười, "Không có cách nào? Lời này cũng không giống Hà Văn Hiên nói ra được. Có phải lại bố trí bẫy rập gì đó chờ thẳng góc kia nhảy xuống không vậy?"

Hà Văn Hiên nhíu mày, đôi mắt sau cặp kính kia lóe lên tia sáng, "Cũng chỉ có cậu là hiểu rõ tớ."

Hai người nhìn nhau cười rộ lên.

Trong quán bar Lý thiếu gia đang sẵn cái đẹp, cảm thấy lỗ tai của mình nóng lên, anh sờ sờ, có loại dự cảm không tốt.

Cố Mặc Hàm bị cuộc điện thoại của Diệp Thấm Đình gọi về.

Anh vừa vào cửa chính, liền nghe được giọng của Triệu Tịch Vũ, bà Cố đang chào hỏi cùng cô ta, Dương Y nửa nằm trên ghế sa lon vẻ mặt bức mình nhìn Triệu Tịch Vũ, anh có chút đau đầu vỗ vỗ trán.

"Mẹ, chị dâu." Anh ngồi vào ghế sofa.

Diệp Thấm Đình nháy mắt ra dấu với con trai, "Hàm Tử, đi vào bếp mang trái cây cho Triệu tiểu thư dùng."

Cố Mặc Hàm ngoan ngoãn đứng dậy đi đến phòng bếp, không lâu sau, Diệp Thấm Đình quả nhiên đi vào.

"Mẹ, sao cô ta lại đến?"

"Con còn hỏi mẹ, mẹ còn muốn hỏi con đó, may mắn ông nội và bố con không có ở đây, bằng không cho con đẹp mặt."

"Vậy cô ta vào bằng cách nào?"

"Cô ta nói với lính canh vệ gác cửa là bạn gái của con, vậy nên mẹ liền đón cô ta vào. Rồi cuộc cô ta có phải hay không vậy?"

Cố Mặc Hàm gặm quả táo, "Cứ coi là vậy đi."

Diệp Thấm Đình vả cho con một cái tát, "Đúng thì là đúng, không thì là không, cái gì mà gọi là cứ coi là vậy đi."

Cố Mặc Hàm không nói.

"Nói thật, cô bé này mẹ không thích lắm, so với Vũ..." Bà Cố chột dừng lại, nhìn sắc mặt Cố Mặc Hàm.

Cố Mặc Hàm ngược lại một chút cũng không để ý, ngược lại mang theo một ít khoái cảm trả thù, "Kém hơn nhiều so với Tần Vũ Dương, đúng không ạ? Con đây cũng biết, thế nhưng con còn cách nào nữa? Mẹ bảo con đi đâu mà tìm lại một Tần Vũ Dương đây?" Nói xong lời cuối cùng sắc mặt có chút chán chường.

Nói xong mang trái cây đi ra ngoài. Diệp Thấm Đình thở dài.

Triệu Tịch Vũ ngồi ở trên ghế sofa có hơi lúng túng, lại thêm Dương Y không che dấu gì mà nhìn chăm chăm cô ta, cô ta lại càng thêm đứng ngồi không yên, cô ta cười cười với Dương Y, còn Dương Y vẫn nhìn chăm chăm cô ta.

Cố Mặc Hàm đem trái cây đặt lên trên bàn, một tay kéo Triệu Tịch Vũ đi nhanh về phía trước, ra đến cửa, anh lập tức bỏ Triệu Tịch Vũ ra, hai tay bỏ vào trong túi quần.

"Rồi cuộc cô muốn cái gì?"

Triệu Tịch Vũ hỏi một đằng trả lời một nẻo, "Mặc Hàm, chân của anh không sao chứ?"

"Nhờ hồng phúc của cô, tạm thời chưa chết được, cũng chưa tàn phế được."

"Mặc Hàm, xin lỗi."

"Tôi không muốn nói nhảm với cô, cô nói thẳng đi, cô muốn cái gì."

"Chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ kết hôn, em nghĩ đây là thời điểm đến gặp mặt người nhà của anh."

Cố Mặc Hàm cười to, thật giống như là nghe được câu chuyện gì đó rất buồn cười, "Kết hôn? Triệu Tịch Vũ, cô còn chưa tỉnh ngủ hả?"

Triệu Tịch Vũ trước kia thích nhất là nhìn nụ cười này của anh, nhưng bây giờ lại cảm thấy có chút hoảng sợ, "Anh muốn đổi ý? Chúng ta đã nói xong rồi mà."

Cố Mặc Hàm thu lại ý cười, "Đúng, chúng ta đã nói xong, cô thả Tần Vũ Dương, tôi liền ở bên cô. Nhưng, tôi không nhớ còn phải bao gồm cả việc kết hôn này."

"Chẳng lẽ giữa chúng ta ngoại trừ giao ước cái gì cũng không có sao?"

"Còn có cái gì? Tình cảm? Cô cảm thấy có khả năng sao", Cố Mặc Hàm nhìn cô ta, "Đúng rồi, tối mai có buổi tiệc, cô hãy đi cùng tôi, tôi sẽ cho mọi người biết cô là bạn gái của Cố Mặc Hàm tôi, sao, cô có hài lòng không?"

Trong mắt Triệu Tịch Vũ toát ra vẻ đau lòng, "Em muốn không phải là danh phận!"

"Vậy thì cái gì? Xin lỗi, sợ rằng tôi cũng chỉ còn lại cái danh phận là có thể đưa cho cô thôi. Triệu Tịch Vũ, cô nhớ kỹ, tôi sẽ ở bên cô, nhưng cô đừng đến quấy rầy người nhà của tôi, tôi cũng sẽ không kết hôn với cô, vĩnh viễn không có khả năng!"

Buổi dạ tiệc ngày hôm sau quả nhiên để cho Triệu Tịch Vũ xuất hiện hết sức nổi trội, hầu như tất cả kinh thành danh viện đều biết cái người đàn ông không thể chinh phục kia đã có chủ.

Thế nhưng, kế tiếp vài ngày liên tục được Lý Thanh Viễn chiếm cứ các sách báo giải trí lớn đã được Cố Mặc Hàm chia nửa giang sơn. Từ danh môn thực viện đến diễn viên người mẫu, ai cũng biết, mới vừa được phù chính [1] Triệu Tịch Vũ đã bị đánh vào lãnh cung.

Triệu Tịch Vũ cầm lấy tờ báo xông vào phòng làm việc của Cố Mặc Hàm, thư ký cản cũng không cản được.

"Cố tổng, vị tiểu thư này..." Thư ký vẻ mặt dè dặt.

Cố Mặc Hàm cũng không ngẩng đầu lên, giống như đã sớm biết cô ta sẽ đến, "Tôi biết rồi, cô đi ra ngoài trước đi."

Triệu Tịch Vũ đem tờ báo ném lên trên bàn, nổi giận đùng đùng, "Cố Mặc Hàm, anh có ý gì đây?"

Cố Mặc Hàm nhún vai, bất cần đời trả lời, "Đàn ông trong thành Bắc Kinh đều là loại tổ tông ăn chơi, cô không biết sao? Hơn nữa, tôi sinh ra ở loại gia đình này, thì đã có tư chất ăn chơi rồi, cũng không có bất kỳ hàm ý nào sỉ nhục cô."

"Anh nói bậy! Anh không phải là loại người này, nhất định anh làm là để trả thù em có đúng không?"

"Triệu Tịch Vũ, tôi đã ở bên cô rồi, hiện tại trong thành Bắc Kinh ai lại không biết cô là bạn gái của tôi, cô còn muốn cái gì nữa?"

"Mặc Hàm, anh đừng như vậy, chúng ta hòa hợp ở bên nhau không tốt sao?" Triệu Tịch Vũ hạ thấp tư thái, mang theo vẻ cầu xin.

"Chẳng lẽ chúng ta bây giờ không phải hòa hợp ở bên nhau sao?" Cố Mặc Hàm hỏi ngược lại, giọng điệu còn nhấn mạnh lên hai chữ "Hòa hợp".

Cuối cùng Triệu Tịch Vũ hai mắt đăm lẹ rời đi.

Cố Mặc Hàm nhìn bóng lưng của cô ta, trên khuôn mặt anh tuấn mang theo vẻ tối tăm.

Triệu Tịch Vũ, cô phá hoại hạnh phúc của tôi, tôi cũng sẽ không cho cô thoải mái. Cô đã muốn ở bên tôi, vậy hãy chuẩn bị cho tốt vào.

***

Chỗ cũ, toilet.

Tần Vũ Dương ở trong vách ngăn lẳng lặng nghe.

"Này, có coi tờ báo mới đây không? Cố thiếu gia đó cùng họ Triệu trước đây ở công ty T kia đang ở cùng một chỗ đó."

"Ừ, lại còn liên tục phong lưu nữa chứ."

"Không nhìn ra Tần tổng có cái gì khác thường nha, không phải khoảng thời gian trước còn nói cô ta và Cố thiếu gia ở cùng một chỗ sao?"

"Haiz, chuyện như vậy ai mà đoán được, ảo tưởng gả vào nhà giàu có bao nhiêu chim sẻ biến thành phượng hoàng, thế nào có thể thành công? Hơn nữa, cái loại cậu ấm đó sao có thể có tình cảm thật được, Tần Vũ Dương chỉ sợ là bị người ta chơi đùa thôi."

Không biết vì sao, Tần Vũ Dương nghe thế một chút cũng không tức giận, có lẽ trong lòng cô cũng cho là như vậy.

Cô còn chưa làm gì thì chợt nghe được bên vách mở cửa "Phanh" một tiếng, bên ngoài lập tức yên tĩnh.

"Tần Vũ Dương là ai không cần các cô chỉ trở, nên làm gì thì đi làm đi." Một thanh âm không hề nghĩ đến lại vang lên.

Sau đó là tiếng bước chân lộn xộn.

"Đi ra đi."

Tần Vũ Dương đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn cô ta, "Làm sao cô lại biết tôi ở bên trong."

Bạch Ngưng hỏi một đấng trả lời một nẻo, soi gương sửa sang lại đầu tóc, "Tháng sau tôi kết hôn, cô hãy làm phù dâu cho tôi đi."

Tần Vũ Dương thật sự giật mình, "Cái gì? Cô muốn kết hôn?"

Một Trương tổng cao ngạo kia trên mặt lại hơi lộ ra vẻ mất tự nhiên.

"Nhưng mà, vì sao cô lại tìm tôi làm phù dâu? Tôi không cho rằng bình thường một người luôn khiến cô chán ghét lại làm phù dâu của cô."

Bạch Ngưng từ trong gương nhìn cô, "Tần Vũ Dương, cô thật sự không hiểu hay là giả bộ không hiểu vậy?"

Tần Vũ Dương hoàn toàn hôn mê, "Hiểu cái gì?"

"Quên đi quên đi, không nhiều lời với cô nữa, vậy cô nói có đồng ý hay không nào."

Tần Vũ Dương suy nghĩ một chút, "Được thôi, làm phù dâu thì có thể, nhưng tôi sẽ không mang theo tiền mừng đâu."

Bạch Ngưng liếc cô một cái, hai người cười rộ lên.

Tần Vũ Dương chợt phát hiện, cuộc sống của cô sau khi mất đi một vài người, lại để cô phát hiện bên cạnh cũng còn nhiều người đáng yêu như vậy.

Khi Tần Vũ Dương từ phòng thay quần áo đi ra liền chứng kiến Trình Húc đang nói chuyện với đôi vợ chồng tương lai.

Anh ta vẫn là đáng vẻ kia, cười rộ lên khiến cho người ta có cảm giác thật ấm áp, giống như tên của anh, như mặt trời mùa xuân.

Bạch Ngưng ngoắc cô, "Tới đây, giới thiệu phù rể cho cô làm quen."

Tần Vũ Dương không nghĩ đến thế giới này lại nhỏ như vậy.

Trình Húc nhìn Tần Vũ Dương mặc một bộ váy phù dâu màu trắng đơn giản, trên mặt trang điểm nhẹ, cả người tươi mát tự nhiên.

Không đợi Bạch Ngưng mở miệng, Tần Vũ Dương liền cười nói với anh ta, "Đã lâu không gặp."

"Đã lâu không gặp."

Bạch Ngưng kinh ngạc, "Thì ra là các người có quen biết, vậy thì càng tốt, Trình Húc là phù rể."

Dưới sự giải thích của Trình Húc, Tần Vũ Dương rốt cục cũng hiểu rõ quan hệ của ba người, bọn họ là bạn học, Trình Húc và bạn trai của Bạch Ngưng là bạn cùng phòng.

Tháng ba, mùa xuân hình như đã tới.

Hôn lễ ngày đó, trời trong nắng ấm, mang theo lời chúc phúc của ông trời, hi vọng cặp đôi hôn nhân này mỹ mãn, bạch đầu giai lão.

Tần Vũ Dương nhìn cô nữ cường nhân [2] ấy sau khi lắng nghe lời bày tỏ của chú rể thì tựa ở trong ngực anh ta khóc không thành tiếng, trong lòng xúc động, thì ra người phụ nữ kiên cường cũng có lúc yếu đuối, cô vẫn luôn chờ đợi một người nào đó xuất hiện có thể nhìn thấu vẻ cứng cỏi của cô mà vẫn quý trọng cô.

Lúc cô dâu tung bó hoa, Tần Vũ Dương bị một đám người chen lấn đẩy sang một bên, Bạch Ngưng vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc nháy mắt với cô một cái, quay đầu, bó hoa liền hướng về phía Tần Vũ Dương bay tới.

Nhìn sao cũng giống một cảnh tượng đã từng quen thuộc, Tần Vũ Dương sững sờ đến xuất thần.

Bọn họ nói, chúc mừng cô, hi vọng bọn cô sớm ngày đi vào cung điện hôn nhân.

Tần Vũ Dương nhìn bó hoa, bỗng nhiên đi vài bước qua hướng bên cạnh, bó hoa rơi xuống ngực của một cô gái khác, trong lúc nhất thời tiếng hoan hô tiếng hét chói tai không ngừng, cô từ từ rời khỏi đám người đó.

"Sao em không chụp lấy?" Không biết khi nào thì Trình Húc đã đến bên cạnh cô.

Tần Vũ Dương ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời rồi nhắm mắt lại, "Không biết."

Dưới ánh mặt trời, Trình Húc có thể thấy rõ lông tơ trên mặt cô, lông mi thật dài khẽ run lên, tình cảm anh chôn dấu dưới đáy lòng cứ như vậy nứt đất mà chui lên.

Gần đây trong thành phố C đã xảy ra một việc không lớn không nhỏ. Thư ký đặc lực Triệu Tây Bắc của bí thư thành ủy được tra ra là nhận hối lộ rất lớn, đã bị bắt giữ và thẩm vấn.

"Mặc Hàm, anh giúp anh trai em có được không?" Cách cái bàn Triệu Tịch Vũ nhìn anh.

Cố Mặc Hàm thong thả cắt miếng bò bít tết, "Tôi là một người làm ăn, loại chuyện như vậy cô cho rằng tôi giúp được sao?"

"Giúp được, anh nói một tiếng với bác trai..."

"Ông ấy? Nếu ông ấy là loại người không phân tư công minh đó, cô cho rằng hôm nay cô sẽ cùng tôi ngồi ở chỗ này sao? Triệu Tịch Vũ, kỳ thật tham ô nhận hối lộ không phải là chuyện gì bí mật, nhưng mà anh phải chơi cho giỏi vào đừng để người ta bắt được nhược điểm, một khi bị người ta nắm lấy nhược điểm, dù cho Đại La thần tiên cũng không thể nào cứu được anh."

"Mặc Hàm, từ nhỏ anh trai em đã rất thương em, van cầu anh."

Cố Mặc Hàm nhấp một ngụm rượu đỏ, "Tôi không có cách nào hết. Cô cần bao nhiêu tiền tôi sẽ cố hết sức mà tôi có thể, nhưng chuyện khác, xin lỗi tôi bó tay."

Trên cuộc họp sáng sớm ở Phong Hoa, Cố Mặc Hàm đang cúi đầu nhìn văn kiện, Hà Văn Hiên thong thả lau mắt, Thạch Lỗi và Doãn Đông Tuân tụ lại một chỗ xem báo, Mặc Sính Dĩ híp mắt hưởng thụ cà phê, bên kia Lý Thanh Viễn lấy tờ báo gấp thành máy bay, gấp xong thì phóng về phía Cố Mặc Hàm.

Máy bay vững vàng đáp xuống trước mặt Cố Mặc Hàm, Lý Thanh Viễn đặc ý huýt sáo.

"Là cậu làm có phải không?"

Cố Mặc Hàm rất nhanh tháo rời máy bay rồi nhìn lướt qua, không chút nào để ý mà gật đầu, "Động tác vốn đã không sạch sẽ, chẳng qua tớ chỉ làm một việc mà người đóng thuế cần làm thôi."

Sau đó lấy ra một chồng văn kiện phân cho bọn họ, "Tớ đã xem qua không có vấn đề gì, các cậu xem có vấn đề gì không."

Thời điểm nhận được văn kiện, vài người đều khôi phục lại vẻ đứng đắn, từ một khắc đó, bọn họ đã bắt đầu dốc sức làm vào cái thế giới tràn trề máu tanh.

Làm như vậy là để, tương lai sẽ không để cho người mình yêu lại trải qua tình cảnh mạo hiểm mà phải chịu cảnh bó tay nữa.

- _____

[1] Phù chính: thời xưa từ thiệp lên làm vợ.

[2] Nữ cường nhân: là cụm từ mà người Trung Quốc dùng để chỉ những phụ nữ mạnh mẽ, giỏi giang.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Gối Nước Giang Nam

Tần Vũ Dương đứng ở trên cầu, ngắm nhìn cổ trấn Giang Nam này, cầu nhỏ, sông nước, con người, các kiến trúc truyền thống tinh tế tao nhã trải qua hàng trăm năm mưa gió, vẫn còn được bảo tồn hoàn hảo như trước, Vũ Hạng [1], thư quán, Song Kiều [2], khắp nơi tràn ngập hơi thở ôn nhu.

Nhà nghỉ [3] rải rác ở hai bên nam bắc bờ sông, thuần một sắc tường xám ngói xanh, tràn ngập nồng đậm phong tình Giang Nam, Tần Vũ Dương mới vừa bước vào ngưỡng cửa nhà nghỉ, liền có một đôi vợ chồng trung niên nhiệt tình chào đón.

"Tần tiểu thư, phải không?" Bà chủ cười hỏi.

Tần Vũ Dương không tự chủ mỉm cười, "Gọi cháu Tần Vũ Dương là được rồi ạ."

Ông chủ chất phác đón lấy hành lý trong tay cô, "Nào dẫn cô đi xem gian phòng thôi."

Giường gỗ chạm hoa văn và tấm đệm lớn làm cho Tần Vũ Dương cảm giác bản thân giống như trở về cổ đại, cô nhìn chiếc chìa khóa dài bằng đồng ở trong tay, cảm thấy mới lạ.

Trong tiếng nước chảy róc rách Tần Vũ Dương chìm vào giấc ngủ, một đêm mộng đẹp.

Ngày hôm sau, lúc dương quang còn bị chặn ở bên ngoài cửa sổ, Tần Vũ Dương liền bị tiếng mái chèo đong đưa mà tỉnh ngủ, rửa mặt xong cô sáng khoái tinh thần mở cánh cửa gỗ rất nặng của nhà nghỉ ra, cổ trần ngàn năm giống như bức tranh thủy mặc hiện ra ở trước mặt, cô nhìn ngắm, mỉm cười, hít thật sâu.

Liên tiếp vài ngày đều là như thế, ở cạnh bờ sông, dưới ánh mặt trời, ngồi ở trên ghế nằm bằng trúc, vừa uống trà bạch cúc, vừa xem sách.

Quyển sách đặt ở trên mặt bị cầm lấy, Tần Vũ Dương hí mắt đón ánh mặt trời nhìn về phía người trước mặt.

Trình Húc mặc một cái áo lông màu trắng, quần jean màu lam, quay lưng với dương quang màu vàng cúi đầu nhìn xem cô, khóe miệng cong lên, cái lúm đồng tiền nho nhỏ kia như ẩn như hiện, ăn mặc như một sinh viên.

"Anh khỏe không? Tôi rất khỏe, hôm nay thời tiết ở Ô trấn [4] rất đẹp, tôi ngồi ở trong phòng mình, trên giấy đều là ánh dương quang của Ô trấn [5]." Cô đứng lên không tự chủ mà nói lên một đoạn văn trong quyển sách vừa rồi.

Trình Húc ngậy ngấn cả người, Tần Vũ Dương cười lên ha ha, chỉ vào quyển sách trong tay anh, "Đoạn đó trong quyển sách."

Trình Húc cúi đầu nhìn quyển sách trong tay, "Tự thủy niên hoa [6]? Nói về cái gì?"

"Trên thế giới có hai loại tình cảm có thể được xem là lãng mạn, một loại được gọi là tương nhu dĩ mật [7], một loại khác gọi là tương vong vu giang hồ [7]. Quyển sách này nói về cái thứ hai. Đúng rồi, sao anh lại ở Ô trấn?"

"Sở hành chính tổ chức, tôi cũng đến góp vui, còn em?"

"Anh không biết sao, Ô trấn thường là giấc mộng trong lòng của mỗi một cô gái. Tôi cũng không ngoại lệ, lúc còn đi học đã muốn đến đây, sau này làm việc cũng không có thời gian, gần đây đột nhiên nhớ tới, liền tới thôi."

Cách đó không xa, Cổ Mặc Hàm lẳng lặng nhìn một lúc, sau đó xoay người rời đi.

Anh nhớ khi ở đại học, Tần Vũ Dương đã nói, lúc du lịch tốt nghiệp muốn tới Ô trấn, thế nhưng vẫn không thực hiện được, hiện tại cô đến đây, anh cũng tới, coi như đã thực hiện rồi đi.

Ngày hôm sau, Trình Húc gõ cửa phòng Tần Vũ Dương.

"Đừng ở mãi trong phòng vậy, đi ra ngoài dạo bộ đi."

Tần Vũ Dương duỗi lưng một cái, "Không đi, tôi là dân mù đường, ngày đầu tiên đi ra ngoài chưa đi được bao xa thì đã bị lạc đường, cuối cùng hỏi rất nhiều người mới đi về được."

Trình Húc nén cười, "Yên tâm đi, tôi dẫn em đi, khẳng định không lạc được đâu."

Tần Vũ Dương suy nghĩ một chút, "Được rồi!"

Ra khỏi nhà nghỉ mới biết được, thì ra ngoài Trình Húc, còn có một đám người của sở hành chính.

"Trình Húc, người đẹp kia là ai vậy?" Một người đàn ông thân hình cao lớn cười hì hì hỏi.

"Đúng vậy, luật sư Trình, như thế nào không giới thiệu một chút?" Một đám người phụ họa.

Trình Húc lần lượt giới thiệu, Tần Vũ Dương cười chào hỏi.

Một đám người không có ác ý đùa giỡn nên không khiến Tần Vũ Dương cảm thấy bất kỳ áp lực nào, chỉ ngoại trừ một cô gái nhỏ tên là Lâm Lâm.

Một đám người ngồi trên chiếc thuyền đang nhịp chèo, lúc lên thuyền, Trình Húc chìa tay vịn chặt Tần Vũ Dương, Tần Vũ Dương rõ ràng cảm giác được mũi nhọn ở lưng.

Thuyền đi qua đường sông, từng chiếc cầu nhỏ san sát trôi qua trên đỉnh đầu. Tần Vũ Dương đung vào người bên cạnh, ánh mắt không chút dấu vết nhìn về phía cô bé kia, sau đó tiến đến bên tai Trình Húc, "Cô bé kia có ý gì với anh phải không?"

Trình Húc cũng tiến đến bên tai Tần Vũ Dương, "Em nghĩ quá nhiều rồi."

Đầu hai người sát lại thật sự gần, trên mặt đều hiện ra sự vui vẻ, với những người khác xem ra, thật sự là nồng tình mật ý.

"Các cậu xem, hai người rất xứng đôi nha!"

"Đúng a đúng a, đi chơi mà cũng có thể gặp được, rất có duyên đó."

Lâm Lâm cau mày nhìn sang, cắn chặt môi dưới.

"Các cô đừng nói bậy, nói không chừng bọn họ chỉ là bạn bè bình thường."

Vài người mỉm cười mà không nói.

Xuống thuyền, một đám người đi rồi dừng lại, rạp chiếu phim ngoài trời, sân khấu cổ xưa, còn có Hoa cổ hí [8] và Bí ảnh hí [8] giống như đúc, hình ảnh sinh động, hình tượng giống như thật.

Tần Vũ Dương xem Bí ảnh kí một hồi lúc quay người lại phát hiện bên cạnh đều là những người không quen biết, cô vội vàng xuyên qua đám

người.

"Nơi này." Một đạo thanh âm ôn nhu vang lên.

Tần Vũ Dương theo thanh âm thì thấy Trình Húc đang đứng ở nơi không xa nhìn cô, "Đi sao cũng không gọi tôi?"

"Gọi em rồi, kêu vài tiếng cũng không phản ứng, tôi liền để cho bọn họ đi trước, sao em giống đứa nhỏ vậy, thấy thú vị thì đi không dặng."

"Anh mới là đứa nhỏ đó!"

Sau đó Tần Vũ Dương lôi kéo Trình Húc vào một nhà xưởng thủ công, chứng kiến vải bông in hoa màu xanh, hai mắt Tần Vũ Dương liền tỏa sáng. Chọn lấy một đồng lớn vải bông in hoa màu xanh làm đồ trang trí, cô từ một đồng khăn trải bàn, tạp dề và miếng lót chén tìm ra một vật trang trí đưa cho Trình Húc.

"Này, tặng cho anh, có nhiều cái đặc sắc lắm đó! Trở về có tiền cũng mua không được đâu."

Trình Húc nhận lấy, nhìn cô hưng phấn vẻ mặt tươi cười, lẩm bẫm lặp lại, "Đúng a, có tiền cũng mua không được."

Tần Vũ Dương nhìn anh ta, "Anh đang nghĩ gì thế?"

Trình Húc hoàn hồn, "Không có gì. Đi thôi."

Đúng lúc xế chiều, bầu trời màu lam trở nên đậm rực rỡ, những ngọn đèn chiếu sáng từ từ được thắp lên, làm cái trấn nhỏ này phác họa một cách óng ánh trong suốt, ngọn đèn hoà lẫn nhau, đèn lồng màu đỏ của nhà nghỉ quán rượu tô điểm trong đó, hiện ra vẻ đẹp phá lệ.

Trải qua một ngày đi dạo, Tần Vũ Dương thu hoạch rất nhiều đồ vật kỳ lạ cổ quái.

"Đói bụng không? Chúng ta ăn cơm xong rồi hãy về."Trình Húc hỏi.

Tần Vũ Dương gật đầu, "Tôi biết một quán ăn địa phương đặc biệt ngon, bà chủ nhà nghỉ giới thiệu tôi, tôi dẫn anh đi."

"Được."

Gà quê vùng sông nước, thịt dê kho tàu, cá bạc, từng món ăn được đưa lên, hơi nóng lượn lờ, hơn nữa rượu gạo mới ủ, mùi thơm ngào ngạt, dư hương không dứt, Tần Vũ Dương hít sâu một hơi, "Nhanh ăn đi, đói bụng quá rồi."

Lúc này di động Trình Húc vang lên, mơ hồ nghe được một người nữ sinh.

"Alô."

"Ừ, cô ấy với tôi đang ở cùng chỗ."

"Không cần, mọi người ăn trước đi, chúng tôi ăn xong rồi sẽ về."

"Được, cứ như vậy đi."

Tần Vũ Dương dùng chiếc đũa chống cái cằm, "Là trợ lý Lâm kia của anh?"

Trình Húc gật gật đầu.

Tần Vũ Dương vẽ mặt cười xấu xa, "Anh vẫn không nhìn ra cô ấy có ý với anh sao?"

Trình Húc để đũa xuống, ánh mắt sáng rực nhìn cô, "Tần Vũ Dương, em thật sự không hiểu hay là giả vờ không hiểu?"

Tần Vũ Dương còn nhớ vừa mới đây Bạch Ngưng hình như cũng nói những lời tương tự với cô. Cô bị Trình Húc nhìn có điểm mất tự nhiên, "Trình Húc..."

Bên trong đèn lồng tỏa ra ngọn đèn màu hồng chiếu sáng lên gương mặt anh tuấn của anh, thỉnh thoảng khe khẽ lay động, ánh mắt anh chân thành mà kiên định.

Người đàn ông có tình có nghĩa như vậy, cũng đáng phò thác cả đời đi. Tần Vũ Dương nghĩ.

Nhưng mà, vì sao trái tim của cô vẫn cảm thấy rất trống rỗng chứ?

Nửa đêm, trong một ngôi biệt thự, trong ngoài đều được bố trí đầy những người đàn ông mặc tây trang màu đen. Trong phòng, sáu người đang kiểm tra súng ống.

"Cậu lại đi xem Tần Vũ Dương?" Thạch Lỗi lau súng trong tay.

Cố Mặc Hàm gật đầu, sau đó đem súng đặt ở bên hông, "Đã chuẩn bị xong chưa?"

Lý Thanh Viễn chuyển súng trong tay, "Ừ, cũng gần xong. Các cậu nói, nếu người trong nhà biết chúng ta như vậy, có đặc biệt hối hận trước đây đã tổng chúng ta đi bộ đội không nhỉ?"

Năm đó, sáu người còn trẻ gàn bướng, trải qua trao đổi với người nhà, tất cả được đưa đi bộ đội rèn luyện, thân thủ và thiện xạ đều là trong thời gian đó mà học được, ngay cả khi mấy năm nay đã nghỉ ngơi, thân thủ mỗi người vẫn còn tốt.

Vài người cười cười.

"Tớ nói này, bác sĩ Hà, đôi tay cứu sống người của ngài hôm nay lại phải đại khai sát giới, tớ thật sự là không đành lòng nhìn nha!" Lý Thanh Viễn nhìn đôi bàn tay thon dài kia chế nhạo.

Hà Văn Hiên liếc anh một cái, "Rốt cục cũng chịu nói chuyện với tớ?"

Lý Thanh Viễn có chút mất tự nhiên, "Ách, cái đó... Cậu cũng biết, súng đạn không có mắt, vạn nhất... đúng không?"

Hà Văn Hiên khước miệng từ từ nhếch lên, bàn tay mang găng tay da màu đen xoa lên đầu Lý Thanh Viễn, giọng nói ôn nhu, "Yên tâm, tớ sẽ bảo vệ cậu."

Lý Thanh Viễn vẻ mặt chán ghét tránh né.

Truyền đến tiếng đập cửa, một gã đàn ông đi vào, "Các anh em đã chuẩn bị xong."

Lý Thanh Viễn lập tức hưng phấn nhảy dựng lên, "Vậy chúng ta đi ngay đi."

Vài người nhìn nhau, cùng nhau đi ra ngoài.

Vài ngày sau, hơn một nửa trong giới đều loan truyền màn bắn nhau kia, sáu thiếu gia Phong Hoa ở trong hắc đạo đánh một trận thành danh, không ngừng mở rộng lãnh thổ.

Lúc này Cố Mặc Hàm đang đứng trong thư phòng, vẻ mặt nhàn hạ.

Cụ ông Cố vừa mới bắt đầu còn rất nhàn nhã uống trà, về sau chén trà thẳng tắp bay đến hướng Cố Mặc Hàm, Cố Mặc Hàm tránh cũng không tránh.

Gân xanh trên mặt cụ ông Cố nổi lên, cơn tức giận che cũng che không nổi, "Rốt cuộc cháu muốn làm gì? Không muốn đi học viện quân đội, theo

ý cháu, không muốn vào giới chính trị, theo ý cháu, muốn kinh doanh, cũng theo ý cháu, hiện tại cháu cũng dám... còn có cái gì cháu không dám làm nữa hả?"

Cố Mặc Hàm thẳng thắn nhìn ông.

"Chuyện này ông xem như không biết, cháu nắm chắc thời gian thu tay lại."

Cố Mặc Hàm nhàn nhạt phun ra hai chữ, "Không ạ."

"Cháu! Chỉ vì một người phụ nữ? Vì một người phụ nữ, cháu mặc kệ tiền đồ của mình, thậm chí không tiếc rẻ tính mạng? !"

Đối với sự kích động của cụ ông Cố, Cố Mặc Hàm vẻ mặt bình tĩnh, "Đúng, chỉ vì Tần Vũ Dương."

"Cháu, cút ra ngoài!" Cụ ông Cố chỉ vào cánh cửa.

"Ông nội, cháu không muốn chống đối ông, nhưng ông không muốn giúp cháu, cháu chỉ có thể dựa vào mình, chỉ là như vậy thôi." Cố Mặc Hàm nói xong rời khỏi thư phòng.

Ngay sau đó, buôn bán vũ khí và địa bàn ở Đông Nam Á cũng bị Phong Hoa chia một nửa chén, người trong giới đều nói, sáu thiếu gia Phong Hoa có đầu óc, có táo bạo, có dũng có mưu, thật sự là tuổi trẻ tài trí hơn người.

Một đêm, Tần Vũ Dương từ trong mộng bừng tỉnh, tim đập thành thịch. Cô mơ thấy rất nhiều đạn bay về phía Cố Mặc Hàm, sau đó anh ngã trên mặt đất, toàn thân đều là máu. Cô lau mồ hôi trên đầu, mặc quần áo vào đi ra ngoài.

Mọi âm thanh trong trấn nhỏ đều yên tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy róc rách, ánh trăng sáng rõ trên sông, Tần Vũ Dương hít thở bầu không khí

lạnh lạnh, tim vẫn đập rất nhanh như trước.

Mình phải nghe một chút giọng nói của anh, biết rõ anh không có việc gì là được rồi. Tần Vũ Dương lấy di động ra, chợt nhớ tới cái gì, đi về phía ánh đèn sáng ở đại sảnh.

Bà chủ đang dọn dẹp cái bàn, "Vũ Dương, còn chưa ngủ à."

Tần Vũ Dương gật gật đầu, "Chị, em muốn dùng điện thoại một lát."

"Ah, dùng đi. Chị đi ngủ trước, lát nữa em tắt đèn là được rồi."

"Vâng, cảm ơn chị."

Tần Vũ Dương bấm mấy con số đã nhớ kỹ trong lòng, sau đó thanh âm tu tu vang lên, cô có thể rõ ràng nghe được tiếng tim mình đập.

"Alô." Là thanh âm trầm thấp quen thuộc, không quá thanh tỉnh, hẳn là mới vừa bị đánh thức.

Trước mặt Tần Vũ Dương bỗng nhiên mơ hồ lại, thì ra cô vẫn đang lừa gạt bản thân, cô vẫn chưa hết hi vọng.

Đối với một người không hết cảm giác lưu luyến, cho dù anh ta có đối tốt với cô đi nữa thì cũng không có cách nào đi vào lòng cô được.

Cố Mặc Hàm đang nhắm mắt chợt mở ra, mắt nhìn số điện thoại, "Vũ Dương? Là em sao?"

Tần Vũ Dương lập tức tắt điện thoại, che miệng ngồi xồm trên đất.

Cố Mặc Hàm ngồi dậy, gọi lại, nhưng không người nào nghe lấy, gọi di động Tần Vũ Dương, kết quả giống nhau.

Cố Mặc Hàm gọi một cú điện thoại khác, "Giúp tôi tra một cú điện thoại, cần gấp."

Chưa tới vài phút, điện thoại vang lên, "Cố tổng, là điện thoại của một nhà nghỉ ở Ô trấn."

Cố Mặc Hàm ngồi bên giường châm một liều thuốc, buồn ngủ hoàn toàn không còn.

Xem ra có chút kế hoạch cần phải thực hiện trước thời hạn.

- _____

[1] Vũ Hạng: con hẻm mưa phùn.

[2] Song Kiều: Song Kiều được xây dựng hơn 400 năm trước, gồm một nhịp cầu cong và một nhịp cầu vuông bắc qua hai con sông giao nhau Yinzhi - Nanbeishi, nối với nhau theo hình chiếc chìa khoá.

[3] Nhà nghỉ: nguyên văn là dân túc như B&B (bed and breakfast)

[4] Ô trấn: Ô Trấn nằm ở phía bắc tỉnh Triết Giang, giữa "tam giác du lịch" Hàng Châu, Tô Châu và Thượng Hải. Những bức tường rêu phong cổ kính và hệ thống kênh rạch chằng chịt đã biến nơi đây trở thành "Venice của phương Đông".

[5] Đoạn hồi thoại "Anh khỏe không? .... trên giấy đều là ánh dương quang của Ô trấn" trong một bộ phim "Tự thủy niên hoa".

[6] Tự thủy niên hoa: Thời gian như nước trôi. Là một bộ phim do chính diễn viên Hoàng Lỗi làm đạo diễn. Một câu chuyện lấy bối cảnh ở Ô trấn và Đài Bắc Đài Loan, chuyện tình yêu của anh chị em cùng cha khác mẹ xa cách nhau để lại nhiều ấn tượng trong lòng khán giả.

[7] Tương nhu dĩ mật, bất nhược tương vong vu giang hồ. (Trích trong Trang tử, Thiên vận)

Diễn cổ: Chuyện kể rằng có hai con cá bị sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn, hai con cá nhỏ dùng miệng hà hơi ấm cho nhau, tình cảnh như thế làm cho người cảm động. Nhưng sinh tồn như thế không phải là bình thường, thậm chí là tội nghiệp. Đối với hai con cá mà nói, lý tưởng nhất là chúng bơi được ra biển rộng lớn vô tận, mỗi con có nơi thuộc về riêng bản thân chúng. Cuối cùng, bọn chúng quên mất vùng nước cạn kia. Mỗi con ở một phương, sống hạnh phúc, quên đi lẫn nhau, quên đi những ngày sống dựa vào nhau.

Lời bình: Con cá quên được, có khi có thể sống bình yên. Còn nếu như trong hai có một con không quên được thì sao? Con người đối với tình cảm cũng như thế...” Tương nhu dĩ mật”, có lúc cần thiết cho sinh tồn, không còn cách nào khác. “Tương nhu dĩ mật” làm người cảm động nhưng “tương vong vu giang hồ” – quên hết chuyện trước kia cũng là cần thiết.

Có thể lãng quên, có thể bỏ qua cũng là một hạnh phúc.

(Chú diễn cổ và lời bình tìm thấy trong Tiên sử)

[8] Hoa cổ hí: kịch hoa cổ; kịch trồng hoa (một loại kịch địa phương lưu hành ở Hà Bắc, Hồ Nam, An Huy... Trung Quốc phát triển từ điệu múa Hoa Cổ mà thành. Hoa Cổ là điệu múa dân gian, một nam một nữ, một người gõ thanh la, một người gõ trống cùng múa.

Bí ảnh hí: (kịch đèn chiếu) là một loại nghệ thuật tương tự như múa rối của Trung Hoa, dùng ngọn đèn chiếu hình ảnh của các nhân vật được cắt từ da (bì) hoặc giấy các tông lên một tấm lụa mỏng. Nội dung kịch thường là các câu chuyện dân gian. Người biểu diễn vừa điều khiển nhân vật vừa hát một làn điệu đặc trưng của từng vùng.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Bức Hôn

Rất lâu sau, anh cầm lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Tần Vũ Dương, viết rồi xóa, xóa rồi viết, cuối cùng chỉ còn lại ba chữ.

Ngủ sớm đi.

Đôi mắt Tần Vũ Dương đắm lệt nhìn mơ hồ ba chữ kia, sau đó xóa đi.

Khóc xong, Tần Vũ Dương cảm thấy thoải mái hơn, giấc mộng kia mang đến khủng hoảng cũng theo nước mắt chảy đi.

"Cô làm sao vậy?" Một giọng nói vang lên.

Tần Vũ Dương ngẩng đầu lên, là Lâm Lâm.

Cô lau nước mắt đứng lên, "Không có việc gì."

"Cô vì sao khóc?"

Chân Tần Vũ Dương chuột rút, ngồi xuống cái ghế gần đó, "Tôi nhớ đến một người bạn."

Lâm Lâm cũng ngồi xuống, "Bạn trai?"

Tần Vũ Dương sửa cô, "Bạn trai cũ."

Ánh mắt của cô ta lấp lánh tỏa sáng, "Cô còn thích anh ấy?"

Có lẽ, khi một người phụ nữ phát hiện ra cô ta cho rằng tình địch còn thích người khác, cô ta sẽ đặc biệt quan tâm đến người phụ nữ này với người đàn ông kia, để xác định cô ấy không có đe dọa đến mình.

Tần Vũ Dương cười cười, không có trả lời.

Lâm Lâm lại hỏi, "Vậy cô thích luật sư Trình sao?"

Tần Vũ Dương hỏi ngược lại, "Cô thích anh ta sao?"

Dưới ánh đèn mờ, Tần Vũ Dương thấy rõ mặt cô bé ấy rất đỏ, cô không tự chủ cười rộ lên, giống như thấy được bản thân mình nhiều năm trước, ngượng ngùng, ngây thơ.

Cô nhỏ then quá hoá giận, "Cô cười cái gì?"

Tần Vũ Dương ôm cô bé, giống như ôm một đứa em gái nhỏ, "Thích anh ta thì nói cho anh ta biết, cô không nói thì vĩnh viễn cũng không có cơ hội."

"Nếu như anh ấy từ chối thì làm thế nào?" Cô nhỏ hơi rối rắm gãi đầu.

Tần Vũ Dương nhìn ánh trăng bên ngoài, chậm rãi nói, "Yêu, cho tới bây giờ đều là một việc thiên hồi bách chuyển [1], chưa từng bị từ chối, chưa từng bị tổn thương, như thế nào hiểu được tình yêu? Cố gắng lên, cô nhóc!"

Mấy ngày kế tiếp, Tần Vũ Dương luôn cố tình hoặc vô tình vì Trình Húc và Lâm Lâm mà tạo cơ hội, sắc mặt Trình Húc càng ngày càng khó coi.

Một đêm Trình Húc gõ cửa Tần Vũ Dương, "Đi dạo một chút không?"

Tần Vũ Dương gật đầu.

Đi lang thang trên con đường lát phiến đá xanh Vạn Lại tĩnh lặng, hít lấy bầu không khí vô cùng tinh khiết dễ chịu, khoe miệng Tần Vũ Dương không tự chủ mang theo ý cười.

"Thế nào, thoát khỏi tôi làm em nhẹ nhõm như vậy à?" Ý tứ mười phần châm chọc.

Tần Vũ Dương hơi sửng sốt, đây là lần đầu tiên Trình Húc dùng giọng điệu này nói chuyện với cô, cô không biết trả lời như thế nào.

"Sự tồn tại của tôi có phải làm em rất khổn khổ?"

"Không phải. Trình Húc anh là người đàn ông tốt, anh có quyền theo đuổi hạnh phúc, không cần phải lãng phí thời gian và năng lượng trên người tôi."

"Chỉ có mình em là được lãng phí thời gian và năng lượng trên người Cố Mặc Hàm?"

Cô không biết vì sao Trình Húc hôm nay lại gây sự như vậy.

Trình Húc tiếp tục, "Tần Vũ Dương, em rốt cuộc muốn chờ đến khi nào? Người đàn ông đó đã xoay người bỏ đi rồi, vì cái gì em vẫn đợi ở một chỗ không muốn đi về phía trước vậy hả?"

Miệng vết thương của Tần Vũ Dương bị anh ta không chút lưu tình nào xé toạt ra, máu tươi chảy không ngừng, cô có phần tức giận, "Trình Húc, anh cảm thấy tôi rất buồn cười chứ gì? Nhưng làm sao giờ, tôi chính là người như vậy, trước đây, bây giờ, sau này cũng vậy, đời này cũng sẽ không thay đổi."

Sau khi nói xong có một loại khoái cảm khi trả đũa lại.

Sắc mặt Trình Húc đột nhiên trở nên rất khó coi, trong mắt đều là sắc thái bị tổn thương.

Tần Vũ Dương ý thức được mình nói lỡ lời, "Xin lỗi..."

Trình Húc lắc đầu, "Đi về thôi."

Ban đêm yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng bước chân của hai người, Trình Húc nhìn trên mặt đất hai thân ảnh ngẫu nhiên sẽ chùng lên nhau, trong lòng thực hi vọng con đường này không có kết thúc, bọn họ có thể như vậy đi cả đời.

Sau khi trải qua sự dẫn dắt này, Tần Vũ Dương không còn hào hứng, ngày hôm sau gửi cho Trình Húc tin nhắn rời rời khỏi Ô trấn trở lại thành phố C.

***

Lúc ăn cơm tối, cụ ông Cố ở trên bàn cơm bỗng nhiên mở miệng.

"Thấm Đình, lần trước không phải nói Mặc Hàm đã tìm được một người bạn gái sao? Con bớt chút thời gian đi gặp, tuổi Mặc Hàm không còn nhỏ, cũng nên cưới vợ."

Diệp Thấm Đình nhìn Cố Dật Phong, mặt mày Cố Dật Phong không thay đổi.

"Dạ, đã biết, thưa bố."

"Anh trai cô ta phạm tội tham ô, loại người này sao có thể gả cho Hàm Tử được chứ?" Dương Y có chút nóng nảy.

Cụ ông Cố đặt đũa xuống, "Bây giờ đã không còn chu di cứu tộc nữa, không thể bởi vì anh trai cô ta phạm sai lầm thì chúng ta mượn thành kiến để đánh giá cô ta."

Dương Y bị chặn đứng, dưới bàn đá Cố Mặc Thần, Cố Mặc Thần khẽ lắc đầu với cô.

Trở lại phòng, Dương Y lập tức túm Cố Mặc Thần ra sức lắc.

"Anh nói, làm sao bây giờ hả?"

Cố Mặc Thần cẩn thận đỡ cô "Đừng lộn xộn, coi chừng té, em bây giờ là phụ nữ có thai, mau ngồi xuống nào."

"Ông nội sẽ không thật sự tính toán bảo Hàm Tử cưới cái Triệu Tịch Vũ gì đó chứ?"

Cố Mặc Thần nhún vai.

"Vậy Vũ Dương làm sao bây giờ?"

"Hình như em rất có ý kiến với Triệu Tịch Vũ ?"

"Đương nhiên, cái vẻ của con đàn bà kia cũng rất đáng ghét. Ngày đó anh không thấy được, Hàm Tử rõ ràng không thích cô ta. Nếu như không phải là Vũ Dương... đâu đến lượt cô ta chứ ?"

"Lời này đừng nói trước mặt Hàm Tử, nó sẽ không vui. Em đã nói nó không thích Triệu Tịch Vũ, vậy tại sao lại để cô ta làm bạn gái?"

Dương Y lắc đầu, "Em có biết đâu, anh mau gọi điện thoại báo cho Hàm Tử một tiếng."

Cố Mặc Hàm đang ở câu lạc bộ bên dưới tòa nhà Phong Hoa cùng một đám người đẹp nói chuyện làm ăn, lúc tắt điện thoại, liền để điện thoại ở trong tay chơi đùa, biểu tình trên mặt cũng lạnh đi vài phần, ánh mắt tối tăm lạnh lùng.

Nụ cười của đối phương lại sâu hơn vài phần, "Cố tổng, ngài cũng biết, hiện tại làm ăn rất khó khăn, đây đã là mức cuối cùng của chúng tôi."

Cố Mặc Hàm không biết nghĩ tới điều gì, theo thói quen hí hí mắt, cả căn phòng mọi người đều cảm giác nhiệt độ bên trong giảm xuống vài độ.

Đối phương lau mồ hôi trên trán, "Kỳ thật, bên chúng ta có thể nhượng thêm năm phần trăm nữa, ngài thấy như vậy có được không?"

Cố Mặc Hàm chớp mắt lại mở to mắt, chỉ là mày cau lại.

Lý Thanh Viễn và Thạch Lỗi đang tiến hành trao đổi ánh mắt.

"Hàm tử đang làm sao, cũng được rồi mà, năm phần trăm đó!"

"Tớ nào biết cậu ta đang nghĩ gì, cậu đi nhắc đi."

"Cậu!"

"Cậu!"

Hai người vẫn còn đang bắn "Vèo vèo" ánh mắt, thì một tiếng "Cộp", Cố Mặc Hàm ném di động lên trên bàn, cầm lấy áo khoác đứng dậy rời đi.

Thạch Lỗi và Lý Thanh Viễn phản xạ có điều kiện đứng lên.

Đối phương cho rằng đàm phán không thành, lập tức bắt lấy cánh tay hai người bọn họ, "Thạch tổng, Lý tổng, nhượng thêm ba phần trăm nữa, lần này thật sự là mức cuối rồi."

Thạch Lỗi và Lý Thanh Viễn nhìn nhau cười một tiếng, cùng hô lên, "Được!" Sau đó cũng ra khỏi phòng.

Những người còn lại trong phòng thở phào nhẹ nhõm, sáu thiếu gia Phong Hoa thật sự là danh bất hư truyền, ngay cả mức gốc của chúng ta

cũng lần ra rõ ràng như vậy.

Cuộc họp sáng hôm sau, Lý Thanh Viễn vẽ mặt sùng bái đem hợp đồng đưa cho Cố Mặc Hàm, Cố Mặc Hàm nhìn thoáng qua, rất kỳ quái hỏi, "Hợp đồng ký kết? Tám phần trăm? Ai đàm xuống thấp vậy?"

Lý Thanh Viễn với ánh mắt kỳ lạ càng nhìn anh, "Không phải là cậu sao?"

"Tớ?"

Đợi đến Lý Thanh Viễn đem chuyện nói ra một lần nữa, Cố Mặc Hàm cau mày, "Hình như là có chuyện như vậy."

"Cậu không phải cố ý hóa trang khốc liệt hù dọa bọn họ sao?"

"Lúc đó tớ đang suy nghĩ chuyện khác, cũng quên luôn bọn họ, sau đó liền đi khỏi."

Năm người anh em nhìn anh một cái, tập thể bùng nổ.

**

Triệu Tịch Vũ cầm điện thoại rời khỏi phòng họp.

"Alô, xin chào."

"Xin hỏi đây có phải là Triệu tiểu thư không?"

"Là tôi, ngài là ai ạ?"

"Tôi là thư ký của kiểm sát trưởng Diệp, kiểm sát trưởng muốn gặp mặt cô, xin cô xuống lầu trong vòng mười phút, có một chiếc xe màu đen, bảng số xe là *****, cảm ơn sự hợp tác của cô, tạm biệt."

Triệu Tịch Vũ mang theo nghi vấn xuống lầu, đi về hướng chiếc xe màu đen kia, mở cửa ghế ngồi đằng sau chiếc xe, cô nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Diệp Thấm Đình lịch sự cười với cô.

Triệu Tịch Vũ chờ người ra, "Bác, bác gái."

"Triệu tiểu thư, lên xe thôi."

Đến một quán cà phê, Diệp Thấm Đình vừa khuấy cà phê thừa dịp mở miệng.

"Triệu tiểu thư là người thông minh, tôi cũng không nói vòng vo."

"Bác gọi cháu Tịch Vũ là được rồi ạ."

Bà Cố bưng cốc lên uống một ngụm, "Kỳ thật, tôi một điểm cũng không thích cô, một cô bé có thể thông minh, nhưng nếu như thông minh ở những điểm không đáng thì không được tốt lắm. Lần này, tôi thay mặt cho ông nội Mặc Hàm tới đây. Ý tứ của ông là, Mặc Hàm nên cưới vợ, muốn nghe một chút ý tứ của Triệu tiểu thư."

Lúc bà Cố nói đến "Triệu tiểu thư" thì tăng giọng điệu lên.

Triệu Tịch Vũ cười càng rộng, "Con đương nhiên là nguyện ý gả cho Mặc Hàm, con nguyện ý nghe theo ông nội."

Diệp Thấm Đình cười lạnh hai tiếng, "Tình cảm thật là đẹp!"

Buổi tối Cố Mặc Hàm lái xe đến dưới lầu nhà mình, vừa ngẩng đầu lên nhìn ánh đèn sáng trong nhà. Trong khoảnh khắc, trong lòng anh ấm áp tươi sáng.

Anh nhớ khi ở thành phố C, mỗi lần anh về muộn, vẫn luôn có một ngọn đèn ấm áp yên lặng ở trong bóng đêm chờ đợi anh, nơi đó có người phụ nữ anh yêu.

Anh cau mày khởi động xe rời đi, không lâu sau thì trở lại, lúc xuống xe trong ngực ôm một cô nàng khuynh thành.

Đôi mắt hoa đào của Cố Mặc Hàm không ngừng phóng điện, mang trên mặt nụ cười xấu xa, thỉnh thoảng thì thăm bên tai người đẹp, đôi lấy nụ cười duyên của người đẹp, một đường trêu chọc người đẹp rồi đi vào thang máy.

Anh một tay nắm cả eo người đẹp, một tay vung về lấy chìa khóa mở cửa.

Đột nhiên cửa từ bên trong mở ra, Triệu Tịch Vũ mang trên mặt nụ cười thật tươi xuất hiện, sau đó nụ cười cứng đờ lại, tiếp đó thì biến mất, cô cảm hận nhìn người phụ nữ trong lòng Cố Mặc Hàm.

"Cô ta là ai?"

Cố Mặc Hàm cười ra vẻ giới thiệu, "Marry, đây là Triệu Tịch Vũ. Tịch Vũ, đây là Marry."

Người đẹp cũng không mất bình tĩnh, "Hi, Triệu tiểu thư."

Triệu Tịch Vũ rõ ràng đã ghen tức, "Cố Mặc Hàm, anh không cho em ở nơi này, hiện tại anh thế nhưng lại mang những người phụ nữ khác về đây, chúng ta đã sắp kết hôn rồi!"

Cố Mặc Hàm dựa vào cạnh cửa, động tác lười biếng mà đẹp trai, "Kết hôn? Ha ha..."

"Anh!"

"Cô còn chuyện gì khác không, nếu không thì mời về cho, tôi và Marry còn có việc phải làm." Cái từ "làm" kia vừa nói xong ý tứ không rõ ràng, khiến người khác suy nghĩ xa xôi, nói xong còn bắn một cái mị nhãn về phía cô nàng nghiêng nước khuynh thành kia, điện lực mười phần.

Triệu Tịch Vũ chuyển đổi trạng thái công kích, chỉ vào người phụ nữ kia nói, "Cô cái con hồ ly tinh này, làm cái gì không làm, lại muốn làm kẻ thứ ba."

Cố Mặc Hàm nghiêng đầu nhìn cô ta, "Cô đang nói bản thân cô ?"

Triệu Tịch Vũ tức giận đến toàn thân phát run, oán hận xoay người rời đi.

Cô nàng khuynh thành đi tới, ôm lấy Cố Mặc Hàm chuẩn bị đi vào nhà, Cố Mặc Hàm đẩy cô ta ra, vẻ mặt lạnh lùng, "Cô có thể đi."

"Darling, anh làm sao vậy?" Người đẹp rất kỳ quái.

Anh từ trong ví tiền rút ra vài tờ đưa tới, tích chữ như vàng, "Đi."

Marry tiếp nhận vẻ mặt tiếc nuối rời đi.

Cố Mặc Hàm gọi một cú điện thoại, "Ngày mai đổi khóa cửa nhà tôi, còn có, cô Triệu tiểu thư đó, tôi và cô ta không quen biết, sau này đừng cho cô ta đi vào."

Cố Mặc Hàm mở cửa, mở tất cả cửa sổ ra, vẻ mặt chán ghét đứng ở trên sân thượng gió không ngừng tràn vào trong phòng, rèm cửa sổ tung bay ngay trước mặt.

- _____

[1] Thiên hồi bách chuyển: tâm tư rối bời, thay đổi liên tục.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Chi Xích, Thiên Nhai [1]

Lúc Dương Y xuống lầu tìm quyển sách đã xem vào ban ngày, thấy Triệu Tịch Vũ cũng ngồi trên ghế sofa trong phòng khách đang khóc sụt mướt, Diệp Thấm Đình ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh cô ta, một bộ dạng thanh lịch quý phái của quý bà giàu có, hoàn toàn không có vẻ hòa nhã ngày thường, cô biết lại có trò hay để xem, vì vậy vui vẻ ngồi xuống bên cạnh Diệp Thấm Đình.

Triệu Tịch Vũ lau nước mắt, "Bác gái, Mặc Hàm vẫn không cho cháu dọn vào ở chung với anh ấy, mỗi lần con nói anh ấy đều lấy đủ loại lý do lấy lệ với con..."

Diệp Thấm Đình hắng giọng, giọng điệu đại gia trưởng của một gia đình phong kiến, "Những người trẻ tuổi bây giờ chính là quá tắc trách, làm chuyện gì đều không chịu trách nhiệm, như chuyện chưa lập gia đình đã sống chung, tốt nhất là không nên phát sinh. Gia giáo của nhà chúng tôi luôn luôn nghiêm ngặt, yêu cầu đối với Mặc Hàm cũng rất cao, chuyện này tôi không cho rằng nó có lỗi gì."

Dương Y nghe mẹ chồng mình ném đá giấu tay châm chọc Triệu Tịch Vũ, trực tiếp vui vẻ trong lòng.

Triệu Tịch Vũ đại khái cũng nghe được ý tứ trong đó, có chút mất tự nhiên nói sang chuyện khác, "Chúng con sắp kết hôn, anh ấy sao có thể mang những người phụ nữ khác về nhà chứ?"

"Vào cửa vương hầu sâu tựa bể [2], cô đã định gả vào Cố gia, thì phải chuẩn bị cho tốt chuyện này, đàn ông mà, có mấy ai là không đào hoa, cho dù nó không có lòng dạ nào khác, nhưng với bối cảnh gia thế của nó, cũng khó đảm bảo những người phụ nữ khác sẽ không động ý nghĩ gì khác. Mặc Hàm còn trẻ, ham chơi một chút cũng có thể lý giải, muốn làm con dâu của Cố gia, có tri thức hiểu lễ nghĩa là cần thiết. Từ từ chịu đựng, qua vài thập niên, nó sẽ biết tốt nhất chỉ có cô." Diệp Thấm Đình nói tình ý sâu xa.

Dương Y ở một bên phụ họa, "Đúng vậy, ráng đi, nhịn đến gần hoa tàn ít bướm [3] thì được rồi."

"Bác gái, con..." Triệu Tịch Vũ không nghĩ tới sẽ nhận được loại đáp án này.

Diệp Thấm Đình cắt ngang cô ta, "Thời gian cũng không còn sớm, Triệu tiểu thư về sớm một chút đi. Một cô bé đã muộn như vậy mà chưa về nhà thì không tốt lắm, tôi bảo người đưa cô về."

Triệu Tịch Vũ miễn cưỡng đi về.

Dương Y đỡ bụng cười ha ha.

"Kiểm sát trưởng Diệp, ngài thật là thần tượng của con! Ngài rất có khuôn cách !"

Diệp Thấm Đình cũng không còn đứng đắn nữa, "Thế nào, mẹ con mình vẫn còn được chứ? Có điệu bộ của bà mẹ chồng ác độc không?"

"Có, rất có! Đúng rồi, Hàm Tử thật sự dẫn phụ nữ về nhà ?"

"Con mẹ mẹ còn chưa hiểu sao, nhất định là dẫn về cố tình chọc giận cô ta."

"Mẹ, con nói này, rõ ràng Hàm Tử một chút cũng không thích Triệu Tịch Vũ, tại sao lại để cho cô ta làm bạn gái chứ?"

Sự miễn cảm của nghề nghiệp làm cho Diệp Thẩm Đình mơ hồ người được mùi vị âm mưu.

Cũng không lâu sau, Cố Mặc Hàm liền bị gọi về nhà.

Vừa vào cửa nhà thì hiếm khi thấy được ông Cố bà Cố, vợ chồng son Cố Mặc Thần đều có mặt.

"Bố, mẹ, anh, chị dâu, mọi người đều có mặt."

Ông Cố gật đầu, bà Cố bởi vì tức giận Triệu Tịch Vũ nên không phản ứng gì với anh.

Cố Mặc Thần chỉ chỉ anh về hướng thư phòng, anh gật đầu.

Vẻ mặt Dương Y nhìn có chút hả hê, "Mau lên đi. Thái thượng hoàng tự mình tiếp kiến cậu, phúc khí thật lớn mà!"

Cố Mặc Hàm bất đắc dĩ đi lên trên lầu.

Vào thư phòng, cụ ông Cố ngồi ở trước bàn, trước mặt bày biện bàn cờ.

"Ông nội."

"Ông cháu ta đã lâu không chơi cờ, bồi ông ván tiếp theo đi."

Cố Mặc Hàm cà lơ phất phơ ngồi xuống, một điệu bộ bất cần đời, "Ông có chuyện gì thì cứ nói đi ạ, cháu chính là một thương nhân thân đầy mùi tiền, diễn thanh cao như vậy từ lâu cháu không còn gặp rồi."

Cụ ông Cố dường như không nghe thấy, "Ông cầm con trắng, cháu cầm con đen, bắt đầu đi."

"Ông nội, năm nay cháu đã 29, không còn là đứa trẻ, ông không cần phải làm vậy với cháu nữa, có chuyện gì ông cứ việc nói thẳng ạ."

"Cháu cũng biết cháu 29, khi ông bằng tuổi cháu, bố cháu đã đi nhà trẻ rồi. Người xưa nói, tam thập nhi lập [4], cháu cũng nên cưới vợ thôi."

Cố Mặc Hàm nở nụ cười, "Cưới vợ? Được, với ai ạ?"

"Ông đã điều tra qua, gia thế bằng cấp dung mạo của Triệu tiểu thư cũng không tệ, rất xứng với cháu."

"Có rất nhiều người gia thế bằng cấp dung mạo cũng không tệ, chẳng lẽ cháu phải cưới hết?"

"Nếu cháu không thích cô ta, cũng có thể là người khác."

"Người khác là ai?"

"Cháu muốn cưới ai?"

"Ông nói xem."

"Ông lặp lại lần nữa, hãy quên Tần Vũ Dương đi, nếu hiện tại cô ta đã bình an trở về, cháu cũng không cần thiết đối với chuyện này canh cánh trong lòng. Cháu sắp xếp một chút, hẹn bố mẹ Triệu tiểu thư ra gặp mặt."

"Bây giờ ông đang cùng cháu thương lượng, hay chỉ là thông báo cho cháu ra lệnh cho cháu?"

Cố Mặc Hàm từ đầu đến cuối đều mang theo nụ cười.

"Cố Mặc Hàm, từ nhỏ ông đã dạy cháu thế nào? Cháu bây giờ lại nói chuyện với ông như vậy!"

"Ông nội, cháu đã nói rồi, cháu không muốn chống đối ông, cháu cũng hi vọng ông không nên ép cháu làm ra chuyện cháu không muốn làm."

Ông cháu hai bên mỗi người mỗi ý giằng co nhau.

Nhìn Cố Mặc Hàm lên lâu, Diệp Thấm Đình hỏi Cố Dật Phong, "Lần này, làm sao ông lại trầm mặc như vậy?"

Cố Dật Phong xem tin tức, "Con cháu tự có phúc của con cháu, cứ để mặc nó đi!"

Diệp Thấm Đình giật mình, "Sao ông đột nhiên rộng rãi như vậy?"

Cố Dật Phong đứng dậy đi đến một ngăn sách khác, từ trong ngăn kéo lấy ra hai tờ giấy đã ố vàng đưa cho Diệp Thấm Đình.

Diệp Thấm Đình đón lấy xem qua.

"Đây là Hàm Tử viết?"

Cố Dật Phong gật đầu nhẹ.

"Đây là nó lên năm thứ ba tiểu học viết cho anh, anh mới phát hiện?"

"Nó hẳn là muốn cho tôi xem cho nên bỏ vào trong túi hồ sơ, nó lại không biết mấy thứ trong túi hồ sơ kia đều là bản sao lưu, bình thường tôi cũng không mở ra xem, gần đây sắp xếp lại tài liệu mới nhìn thấy."

"Cho nên ông bị cảm động?"

"Cứ xem như vậy đi."

Diệp Thấm Đình từ trong ngăn kéo bên kia lấy ra một túi hồ sơ, "Xem một chút đi, lão Cố, tôi Diệp Thấm Đình đời này vui mừng nhất chính là có một đứa con trai có tình có nghĩa như vậy."

Sau khi Cố Dật Phong xem xong, mày nhả lại, "Bà sao lại có suy nghĩ đi thăm dò những thứ này?"

"Con bé Dương nhắc nhở tôi, không nghĩ tới là cái kết quả này. Có muốn đem chuyện này nói cho bố không?"

Cố Dật Phong nhìn văn kiện trong tay, "Cứ chờ thêm đã."

***

"Tần tổng, cô có chuyên phát."

Tần Vũ Dương nhận lấy, là Bắc Kinh gửi tới. Mới vừa mở ra liền nhìn thấy thiệp cưới màu đỏ, lòng của cô thoáng cái đã trầm xuống.

Cô ngẩng đầu lên nói với thư ký, "Cô đi ra ngoài trước đi."

"Vâng, Tần tổng."

Tần Vũ Dương nhìn thiệp cưới trên bàn, cảm thấy ngực giống như là bị một khối đá lớn đè ép, thở không nổi. Mở ra ngăn kéo từ bên trong lấy ra một bao thuốc, rút ra một điếu đốt lên, mùi bạc hà và mùi thuốc lá tản mát ra lượn lờ trong sương khói.

Một điếu thuốc cháy hết, Tần Vũ Dương cuối cùng cố lấy dũng khí.

Cô hít sâu một hơi, mở thiệp cưới ra, thấy được tên của Thạch Lỗi và Lãnh Thanh Thu mới thở phào nhẹ nhõm, tê liệt trên ghế ngồi.

Điện thoại vang lên.

Cô ưỡn oải nhận, "Alô."

"Vũ Dương, nhận được bom màu đỏ chưa?" Lãnh Thanh Thu cao hứng bưng bưng hỏi.

"Ừ, nhận được."

"Ồ, làm sao cậu lại không thay tở vui mừng vậy?"

"Vui chứ, tở vui đến sắp chết đây."

Lãnh Thanh Thu đột nhiên dè dặt hỏi, "Đến lúc đó cậu sẽ đến chứ?"

Tần Vũ Dương ngừng lại một chút, "Đến lúc đó rồi hãy nói."

"Vũ Dương, cậu là người bạn tốt nhất của tở, tở kết hôn cậu nhất định phải tới."

Tần Vũ Dương trầm mặc hồi lâu, "Thanh Thu, cậu cần gì phải bức tở như vậy?"

Lãnh Thanh Thu vội vàng mở miệng, "Không phải vậy, Vũ Dương, kỳ thật Cố Mặc Hàm anh ấy..."

Tần Vũ Dương nhớ tới giấc mộng đáng sợ mấy hôm trước, "Anh ấy làm sao? Anh ấy xảy ra chuyện gì rồi phải không?"

"Không có, không xảy ra chuyện gì, anh ấy vẫn rất tốt."

"Ừ, cậu chuẩn bị thật tốt làm cô dâu đi!"

Tan việc Tần Vũ Dương ngồi cả đêm ở Tinh Hải, một ly lại uống một ly.

Trong góc tối, Trình Húc đứng xa xa nhìn, đồng nghiệp bên cạnh chọi anh, "Này, có phải là Tần tiểu thư không?"

Trình Húc suy sụp không thể nhận ra gật đầu một cái.

"Cậu không qua xem hả? Cô ấy hình như là có chuyện gì thương tâm đó?"

Trình Húc uống sạch một ngụm rượu, không nói lời nào.

Một đám người nhìn hai người, đều cho là bọn họ hai người cãi nhau.

"Đôi mới yêu nào lại không gây gỗ, phụ nữ mà, cậu phải dụ dỗ, không thể lạnh lùng được, càng lạnh lùng thì chuyện càng thêm phiền phức."

Trình Húc càng nghe tâm càng lạnh.

Lúc Tần Vũ Dương cảm thấy đã choáng váng rồi cục cũng ngừng lại, lão đảo đứng lên chuẩn bị rời đi. Hai gã đàn ông vẫn ngồi ở bên cạnh cô cũng đi theo ra ngoài.

"Này, cậu còn không đi xem thử, hai gã kia cũng không giống như người tốt đâu!"

Trình Húc chần chờ mấy giây rồi đi theo ra ngoài.

Tần Vũ Dương dùng sức mở mắt nhìn hai gã đàn ông trước mặt.

"Em gái, say rượu? Có muốn các anh đưa em về không?"

"Tránh ra." Tần Vũ Dương thay đổi hướng khác thì bị chặn lại, hai người chân tay lóng ngóng xông tới.

"Buông cô ấy ra!" Giọng đàn ông trong treo ở phía sau vang lên.

Trình Húc đi tới vịn lấy Tần Vũ Dương, chuẩn bị rời đi.

Tần Vũ Dương nhìn anh, "Trình Húc..."

"Ồ, cái anh trai này, anh không thể ăn một mình được, chúng ta cùng nhau đi!"

Trình Húc lạnh lùng nhìn bọn họ, "Không đi tôi liền báo cảnh sát."

Hai người nhìn Trình Húc quần áo chỉnh tề vẻ mặt chính trực, chỉ có thể chán nản rời đi.

Tần Vũ Dương đột nhiên đẩy anh ra, ngồi xồm trên mặt đất nôn ra.

Trình Húc xoay người rời đi, trong một lát trở lại mang theo một chai nước. Anh đưa cho Tần Vũ Dương một bao khăn giấy, sau đó vặn nắp bình, đưa nước cho Tần Vũ Dương.

Tần Vũ Dương lau miệng, súc miệng rồi đứng lên, sau đó đi loạng choạng như sắp ngã. Trình Húc tay mắt lanh lẹ đỡ lấy cô.

Tần Vũ Dương đầu óc cũng coi như rõ ràng, "Trình Húc, có phải anh giận tôi rồi không?"

Trình Húc cũng không trả lời, đỡ cô đi về hướng bãi đậu xe.

"Trình Húc, anh đừng tức giận nữa có được không?" Sau khi Tần Vũ Dương uống rượu, thanh âm mềm mại, bay bổng rơi vào tai Trình Húc.

"Trình Húc, có phải anh giận tôi rồi không?"

"Trình Húc, anh đừng tức giận nữa có được không?"

"..."

Tần Vũ Dương không ngừng lặp lại hai câu này, sau khi Trình Húc đỡ cô vào trong xe, rốt cục cũng thấy phiền.

"Tần Vũ Dương, em làm cái gì vậy? Em không cho tôi quản em, đây là cuộc sống đẹp đẽ của em hả! Em nhìn bộ dáng bây giờ của em đi !"

"Trình Húc, có phải anh giận tôi rồi không?"

Lại nữa rồi, sự tức giận của Trình Húc mới một câu đều biến thành bất đắc dĩ.

Ngày hôm sau Tần Vũ Dương tỉnh lại liền thấy hoàn cảnh xa lạ, đơn giản sạch sẽ.

Cô vén chăn lên thấy quần áo mình mặc vẫn còn, thì thở phào nhẹ nhõm.

Cô đi ra cũng không nhìn thấy ai, đang lúc cô nghi hoặc, cửa mở ra.

Trình Húc mặc bộ đồ thể thao màu trắng xuất hiện ở trước mặt, trên mặt còn mang theo mồ hôi, rõ ràng là mới vừa vận động qua.

Từ lần trước không chào mà đi, Tần Vũ Dương cũng không biết làm đối mặt với Trình Húc như thế nào, tình huống hiện tại khiến cô càng thêm không biết phải làm gì.

Trình Húc cũng sững sờ nhìn cô.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Cuối cùng, vẫn là Trình Húc mở miệng, "Dậy rồi?"

Tần Vũ Dương ngây ngốc mở miệng, "Ừ."

"Ngày hôm qua em uống say, tôi tìm không được chìa khóa nhà em, đành phải dẫn em về đây."

"Ah, cảm ơn anh."

Sau khi nói xong, hai người lại không nói gì.

"Em đi rửa mặt đi, toilet có khăn lông và bàn chải mới, ăn xong điễm tâm rồi hãy đi."

Trên bàn ăn, Tần Vũ Dương muốn nói gì rồi lại thôi, đứng ngồi không yên, "Trình Húc, có phải anh giận tôi rồi không?"

Trình Húc nhin không được bật cười, "Sao em uống say cùng lúc tỉnh đều là một câu này?"

Tần Vũ Dương thấy anh rớt cục nở nụ cười cũng thở phào nhẹ nhõm, "Anh cười thì tốt rồi."

Trình Húc nhìn cô, "Tôi không có giận em, là tôi tự giận bản thân mình. Tốt rồi, không nói cái này nữa."

"Vậy sau này chúng ta vẫn là bạn bè chứ?"

"Đương nhiên, vì sao lại không?"

Trình Húc nhìn Tần Vũ Dương nụ cười, chỉ xích thiên nhai, thiên nhai chỉ xích, Vũ Dương, em và tôi là về trước, mà em và Cố Mặc Hàm là về sau.

- _____

[1] Chỉ xích thiên nhai: Xa tận chân trời gần ngay trước mắt.

[2] Vào cửa vương hầu sâu tựa bể: Nguyên văn nhất nhập hầu môn thâm như hải. Cửa vương hầu (hầu môn): chỉ nhà quyền quý, ai đã bị đưa vào là không ra được. Vì tính chất khái quát rất cao của bài thơ được lưu truyền, "hầu môn tựa hải" (cửa vương hầu sâu như biển) trở thành một thành ngữ.

[3] Hoa tàn ít bướm: nguyên văn Nhân lão châu hoàng hoa ví với người phụ nữ già bị ruồng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá.

[4] Tam thập nhi lập nghĩa là người ta đến 30 tuổi mới có thể tự-lập, dựng nên sự-nghiệp cho mình. Theo giáo-lý Khổng-Học, điều này thường

để áp-dụng cho đàn ông và con trai.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 65

Trở Lại

Trong phòng trang điểm, sáu người đàn ông đang đứng ăn mặc bánh bao, đều là khí vũ hiên ngang [1], khí thế cao quý tự nhiên.

Lãnh Thanh Thu mặc chiếc áo cưới màu trắng vừa mới bắt đầu còn cười giòn, về sau không biết có cái gì xúc động đến dây thần kinh, lê hoa đái vũ [2], khóc đến trang điểm đều bị trôi, thợ trang điểm cầm lấy công cụ vẽ mặt đau khổ nhìn về phía Thạch Lỗi.

Bà Lãnh vẽ mặt từ ái nhìn con gái, nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng cô.

Chú rể cộng thêm năm phù rể đều là vẽ mặt bất đắc dĩ, cảm giác mình giống bọn thổ phỉ ác ôn thời xưa cường bức chiếm đoạt con gái nhà lành.

Thạch Lỗi ôm cô vào lòng nhỏ giọng dỗ dành, cầm lấy khăn nóng khẽ lau khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến ửng đỏ của cô, thỉnh thoảng hôn trán mặt mũi của cô.

"Đầu đá, cô ấy không tới, em kết hôn cô ấy cũng không tới..." Lãnh Thanh Thu khóc không thành tiếng.

Người biết chuyện đều nhìn về Cố Mặc Hàm, trên mặt Cố Mặc Hàm không biết đang biểu hiện cái gì, đáy mắt dần dần dậy lên một tia mê lương.

Thừa nhận đi, Cố Mặc Hàm, mà cũng là hi vọng cô ấy tới, mà cũng là hy vọng có thể thấy cô một lần.

"Thanh Thu, ngoan nào, đừng khóc, chờ khi kết hôn xong chúng ta có thể đi thăm cô ấy."

Điện thoại của Thạch Lỗi vang lên, anh nhận điện nói vài câu, đưa cho Lãnh Thanh Thu.

"Thanh Thu."

Nghe được giọng Tần Vũ Dương, nước mắt Lãnh Thanh Thu càng giống nước lũ vỡ đê, "Vũ Dương, sao cậu có thể không đến..."

Giọng Tần Vũ Dương nhẹ nhàng trấn an, "Thanh Thu, đừng khóc, tình huống của tớ cậu cũng không phải không biết, cậu khiến tớ làm sao có thể đi được? Mau đừng khóc, chúc mừng cậu, chúc cậu cùng Thạch Lỗi trăm năm hòa hợp, sớm sinh quý tử."

Tần Vũ Dương ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ thật vất vả mới dỗ xong Lãnh Thanh Thu, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Tần Vũ Dương kết thúc cuộc điện thoại, đối mặt về hướng Bắc Kinh, yên lặng gởi lời chúc phúc của mình.

Cháu nội duy nhất của Thạch gia kết hôn, phô trương khí thế không gì sánh nổi, tiệc cưới đặt mấy trăm bàn, hơn phân nửa là quan hệ với bên Thạch Lỗi, quan trường chính khách, thủ trưởng quân đội, còn có bạn bè trên giới làm ăn, phù rể phù dâu cùng hai người đi mời rượu từng bàn.

Sau một vòng, chú rể không có việc gì, ngược lại Cố Mặc Hàm đã say mèm.

Anh lôi kéo Mạc Sính Dã không tha, trong miệng lẩm bẫm, "Đầu đá, từ nhỏ cậu làm chuyện gì cũng đi theo sau tớ, lần này rốt cục đã vượt trước tớ rồi, tớ vui mừng thay cậu!"

Mạc Sính Dã vẻ mặt bất đắc dĩ vịn lấy anh đang lão đảo, "Thấy rõ chứ, tớ không phải là Đầu đá!"

Cố Mạc Hàm hình như không nghe được, còn đang tự nhìn tự nói, vài người nhìn nhau một hồi, đều bất đắc dĩ lắc đầu.

Doãn Đông Tuân ngồi ở trong góc hỏi, "Tình hình bên Nhật Bản như thế nào rồi?"

Hà Văn Hiên chầm một điều thuốc, "Còn đang tiến hành, chuyện như vậy dự tốc bất đạt."

Doãn Đông Tuân gật đầu.

***

Cuộc họp buổi sáng Phong Hoa.

Từ tuần trăng mật trở về miệng Thạch Lỗi cười đến không khép lại được, năm người còn lại cũng không để ý nụ cười ngây ngô của anh, xem văn kiện xem văn kiện, ăn điểm tâm ăn điểm tâm.

Lý Thanh Viễn thực sự chịu không nổi, vẻ mặt khinh bỉ hỏi cậu ta, "Anh trai, miệng anh có thể khép lại nghỉ ngơi một lát được không?"

Thạch Lỗi mắt trợn lên liếc cậu ta một cái, "Tớ đang vui, cậu quản được sao? Loại người như cậu làm sao biết niềm hạnh phúc khi có vợ được chứ?"

Lý Thanh Viễn nhìn về phía Hà Văn Hiên, dùng ánh mắt ý bảo anh, làm sao bây giờ?

Hà Văn Hiên chìa tay ra cầm một khối bánh đậu xanh đưa cho cậu, Lý Thanh Viễn nhận lấy nhét vào trong miệng, hung hăng nhai lấy.

Hà Văn Hiên nhìn cậu thờ dài, "Không phải là cho em ăn."

Lý Thanh Viễn mơ hồ không rõ hỏi, "Cái đó không để ăn thì để làm cái gì?"

"Xem này!" Nói xong cầm lấy một khối trực tiếp nhét vào trong cái miệng đang mở ra kia của Thạch Lỗi.

Vài người cười ha ha, Thạch Lỗi nhai ngấu nghiến lấy, trên mặt vẫn cười hì hì.

Nháo một hồi, Cố Mặc Hàm nói, "Không còn chuyện gì khác thì đến đây đi."

Lý Thanh Viễn nhấp một hớp cà phê nuốt xuống bánh đậu xanh, "Có việc, tớ còn có việc."

Cố Mặc Hàm khép lại văn kiện, bình thường mỗi lần Lý Thanh Viễn "có việc" đều không có liên quan gì đến công việc.

"Chuyện gì?"

"Dự án hợp tác với Đẳng Đạt đã đến phần cuối, còn một lễ cắt băng, phải ai đi?"

Cố Mặc Hàm một lần nữa mở văn kiện ra, cúi đầu xem, không biết đang suy nghĩ gì.

Lý Thanh Viễn không ngừng cố gắng, "Nếu đã không muốn đi, vậy thì tớ đi vậy."

Năm người nhất tề nhìn về phía Cố Mặc Hàm, Cố Mặc Hàm đứng lên đi ra ngoài, kéo cửa ra chuẩn bị đi ra ngoài thì quay đầu lại, "Tớ đi."

Năm người một vẻ đã sớm đoán được, tiểu dạng nhi [3] cho cậu ta giả vờ mà.

***

Thời tiết đã dần dần ấm lên, vào lúc chuyển mùa Tần Vũ Dương đang đợi sự thành công trong nghề nghiệp mang lại, thì bị cảm cúm.

Buổi sáng hôm đó khi rời giường đã cảm thấy cuống họng hơi ngứa, cô vội vàng ra cửa lại không để ý. Dự án hợp tác cùng Phong Hoa đã vào đến phần cuối cùng, có rất nhiều chuyện cần phải xử lý, cả ngày loay hoay đến đầu óc rối mù. Tan việc, cô không có lái xe dự định bắt xe về mới vừa đi chưa đến được giao lộ, thì đã nghe tiếng còi xe nối tiếp nhau ở đằng sau, cô vừa quay đầu lại liền thấy Trình Húc từ trong cửa xe ló đầu ra.

Tần Vũ Dương có chút giật mình, "Sao anh lại ở chỗ này?"

"Tôi vừa mới từ tòa án về, mau lên xe, nơi này không cho đậu xe."

Tần Vũ Dương lên xe, Trình Húc mới phát hiện sự không thoải mái của cô.

"Khó chịu?"

Tần Vũ Dương tựa lưng vào ghế ngồi, "Có thể bị cảm, không có chuyện gì đâu, trở về ngủ một giấc là khỏe thôi."

Trình Húc đưa tay khẽ sờ lên trán cô, "Thật may, không có phát sốt. Bây giờ chúng ta đi ăn cơm, muốn ăn cái gì?"

Tần Vũ Dương lắc đầu, "Không có khẩu vị."

Trình Húc suy nghĩ một chút, "Tôi biết một tiệm bán cháo rất ngon, dẫn em đi nếm thử xem, ăn xong liền đưa em về."

Tần Vũ Dương gật đầu.

Tiệm bán cháo quả thật ngon, từ xa đi tới cũng có thể ngửi thấy được mùi thơm, mặt tiền cửa tiệm không lớn, nhưng rất sạch sẽ. Tần Vũ Dương cầm lấy cái muống ngoáy ngoáy hai cái thì để xuống, xem cái trình tự đó rồi nhìn anh, cô áy náy cười.

"Xin lỗi, thật sự tôi ăn không vô."

Trình Húc cũng buông cái muống xuống, "Không muốn ăn thì thôi. Tôi đưa em về."

Trên đường trở về Tần Vũ Dương tựa lưng vào ghế ngồi ngủ thiếp đi. Xe chạy được một nửa, thì Trình Húc dừng xe đi ra ngoài, một lát sau liền trở lại.

Tới dưới lầu, Trình Húc nhẹ nhàng lay tỉnh cô, đưa cho cô một túi thuốc, "Vào nhà liền uống thuốc rồi ngủ một giấc, uống nhiều nước nóng."

Tần Vũ Dương đón lấy nhìn thử, "Cảm ơn, vậy tôi đi lên trước."

Trình Húc đi xuống giúp cô mở cửa xe. "Mau lên đi, nghỉ ngơi cho tốt."

Mấy ngày kế tiếp, Tần Vũ Dương bị cảm lúc tốt lúc xấu, cô chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi, đầu óc hỗn loạn, thậm chí cũng không lo lắng Cổ Mặc Hàm có thể tham dự buổi cắt băng hay không.

Chẳng mấy chốc đã đến buổi cắt băng ngày đó, Tần Vũ Dương cùng Đồng sự Tôn đứng ở trước quảng trường của khách sạn chờ đợi đại biểu của Phong Hoa. Gió nhẹ thỉnh thoảng thổi qua, Tần Vũ Dương chỉ cảm thấy toàn thân phát run.

Truyền thông phóng viên, nhân viên làm việc đông nghịt đều tập trung ở trên quảng trường, Tần Vũ Dương bị thanh âm ong ong bên tai làm cho tâm phiền ý loạn.

Một chiếc xe màu đen chậm rãi chạy vào, truyền thông như ong vỡ tổ tuôn ra đó, đèn flash không ngừng lóe lên. Xe mới vừa dừng hẳn, trợ lý trên ghế lái phụ đã đi xuống tay cầm cửa sau xe mở ra, một người đàn ông anh tuấn bước xuống, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người, Đồng sự Tôn cùng Tần Vũ Dương đi tới.

Sự khó chịu trong cơ thể của Tần Vũ Dương đã hoàn toàn chiếm giữ hết sức lực của cô, cô cũng không còn sức lực thừa nào phân chia cho cuộc gặp mặt ưu tư mờ mịt với Cố Mặc Hàm.

Đồng sự Tôn cười vươn tay ra, "Cố tổng, hoan nghênh trở lại thành phố C!"

Cố Mặc Hàm vẫn là hình tượng quý ông khiêm tốn, "Đồng sự Tôn khách khí rồi."

Sau đó nhìn về Tần Vũ Dương bên cạnh, cơ thể của cô gầy yếu bao lấy trong một bộ màu đen, sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần, làm cho anh rất muốn kéo cô vào trong lòng ôm cho thỏa thích.

Cố Mặc Hàm từ từ vươn tay, "Đã lâu không gặp."

Tần Vũ Dương chìa tay ra, có chút uể oải nói, "Cố tổng, đã lâu không gặp."

Tay vẫn lạnh như trước, nhưng không lạnh bằng thanh âm của cô. Anh không thấy cô có bất kỳ sự khác thường nào, thậm chí còn mang theo một loại không kiên nhẫn, anh bỗng nhiên hoảng lên.

Các truyền thông lớn các phóng viên nhân cơ hội chen chúc vào, đem Cố Mặc Hàm và Tần Vũ Dương đẩy ra.

"Xin hỏi Cố tổng đối với kết quả của dự án hợp tác có ý kiến gì không?"

"Thời gian trước đây có người chụp được bức ảnh Cố tổng cùng ngôi sao điện ảnh đang nổi Vu Tâm Tâm hẹn hò vào ban đêm, xin hỏi chuyện này là thật sao? Cố tổng cùng Vu Tâm Tâm có quan hệ gì?"

"..."

Cố Mặc Hàm không hé ra một từ, dưới sự hướng dẫn của bảo an và trợ lý đi về hướng quảng trường.

"Xin lỗi, hiện tại Cố tổng không tiện trả lời các câu hỏi, các vị phóng viên bạn bè nếu có vấn đề gì có thể lập tức đến buổi họp báo tin tức nêu lên câu hỏi."

Trên quảng trường, đại diện hai bên cùng quan chức chính phủ vào chỗ ngồi, người chủ trì tuyên bố nghi thức chính thức bắt đầu, liền tiến hành biểu diễn múa sư.

Tiếng trống mới vừa nổi lên, Tần Vũ Dương đột nhiên cảm giác được một cỗ nhiệt từ bụng chảy ra, cô ức chế không được muốn phát điên, sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Cô lặng lẽ đứng dậy đi vào toilet nhìn thử, quả nhiên trúng chiêu, bụng dưới đau nhức, duy nhất may mắn của cô chính là, hôm nay mặc bộ váy màu đen.

Đợi cô chỉnh lý xong trở lại, biểu diễn múa sư đã kết thúc, tất cả mọi người đang vỗ tay, cô cũng giả vờ vỗ tay. Len lén ngắm Cố Mặc Hàm đang ngồi lệch phía trước cô một cái, khóe miệng anh đang cười nhìn về phía trước.

Kế tiếp chính là đại diện hai bên cùng quan chức chính phủ đi lên tiến hành cắt băng, chụp ảnh lưu niệm, phát biểu. Chỉ ở đầu giờ hơn 10', Tần Vũ Dương cảm giác toàn thân mình rét run, đau đầu, đau bụng, thỉnh thoảng xuất hiện ù tai, bước chân đạp phải giày cao gót cũng cảm giác đau âm ỉ.

Cố Mặc Hàm đứng ở trên bục nhìn Tần Vũ Dương mang theo vẻ ửng hồng không bình thường trên mặt, thu hồi bài phát diễn văn dài dòng, ngẫu hứng phát biểu vài câu liền kết thúc.

Sau khi nghi thức chấm dứt, mọi người đi vào phòng nghỉ của khách sạn, chờ buổi tiệc trưa. Cố Mặc Hàm đang cùng Trần thư ký nói cười, Đồng sự Tôn đang dặn dò Tần Vũ Dương công việc của buổi tiệc trưa, cô chịu đựng khó chịu miễn cưỡng nghe xong chuẩn bị ra ngoài để xem xét tình huống. Mới vừa đứng lên đi được bước đầu tiên, trước mắt liền xuất hiện màn trắng xóa, sau đó ngất đi, ngã vào trong một vòng tay ấm áp.

Dư quang nơi khóe mắt Cố Mặc Hàm thấy cơ thể Tần Vũ Dương từ từ ngã xuống, lập tức vọt tới. Anh đưa tay đặt lên trán cô, có chút nóng, nhúm mày khẽ gọi.

"Vũ Dương, Vũ Dương..."

Cuối cùng trong sự đờ đẫn của mọi người trong phòng Cố Mặc Hàm ôm lấy Tần Vũ Dương sai bước đi ra ngoài.

- _____

[1] Khí vũ hiên ngang: là người có chí khí lớn, hiên ngang vùng vẫy trong Trời Đất.

[2] Lê hoa đái vũ: giống như hoa lê vương vất những giọt mưa, nguyên mô tả Dương Quý Phi đang khóc, được sử dụng sau này mô tả người con gái xinh đẹp diễm lệ. Xuất xứ từ bài thơ Đường "Trường hận ca" nổi tiếng của Bạch Cư Dị.

[3] Tiểu dạng nhi: Ý chính là tỏ vẻ khinh miệt, xem thường, không đáng nhắc tới đối với một người nào đó! Sau ngày càng lưu hành, biến thành kiểu xưng hô thân thiết

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 66

Ốc Lậu Thiên Phùng Liên Dạ Vũ [1]

Trợ lý lập tức đuổi theo, "Cố tổng."

Cố Mặc Hàm cắt ngang anh ta, "Bảo tài xế lái đến cửa khách sạn, mau!"

Trợ lý lập tức bắt đầu gọi điện thoại.

Cố Mặc Hàm ôm Tần Vũ Dương đi tới cửa ngòi vào trong xe, lấy áo khoác đắp lên trên người Tần Vũ Dương, cẩn thận ôm vào trong ngực, sau đó phân phó lái xe.

"Đến bệnh viện."

Tần Vũ Dương nhíu chặt mày, dường như rất thống khổ.

Cố Mặc Hàm sờ trán cô, có chút phỏng tay, còn có mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, anh nhẹ giọng hỏi, "Vũ Dương, em không thoải mái ở đâu, nói cho anh biết có được không?"

Ngồi ở phía trước tài xế cùng trợ lý liếc nhau một cái, khi nào thì Cố tổng đối với phụ nữ lại ôn nhu như thế?

Tần Vũ Dương cảm giác được một bàn tay hơi lạnh rất thoải mái chạm vào mặt cô, không tự chủ mà dán lên, đầu óc nặng trĩu, bụng đau đớn làm cô cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều xoay thành một đoàn, trong miệng nhỏ giọng rên rỉ.

"Vũ Dương, không thoải mái ở đâu?"

Tần Vũ Dương giống như nghe được, con mắt mở ra một kẽ hở nhìn Cố Mặc Hàm, sau đó thì nhắm lại.

Cố Mặc Hàm vỗ từng cái từng cái phía sau lưng cô, Tần Vũ Dương dần dần mất đi ý thức.

Đến bệnh viện, có thể là thời gian ăn cơm trưa, có hơi vắng lạnh, nhân viên y tế có chút lười nhác.

Cố Mặc Hàm bắt lấy một y tá đang đi ngang qua, còn chưa nói lời nào, y tá liền chỉ chỉ cửa phòng cấp cứu, sau đó đi khỏi.

Trong phòng cấp cứu không có một bóng người, Cố Mặc Hàm ôm cô ngồi một bên trên ghế sofa, Tần Vũ Dương nắm chặt vạt áo trước ngực anh, trong miệng đứt quãng rên rỉ.

"Đau, Mặc Hàm, đau quá..."

Cố Mặc Hàm nắm thật chặt cánh tay, trong thanh âm mang theo một tia đau lòng, "Đau ở đâu?"

"Mặc Hàm, đau..."

Lúc này Cố Mặc Hàm mới phát hiện Tần Vũ Dương rên rỉ hoàn toàn là vô ý thức, trên mặt đỏ gay, mày nhíu lại thật chặt, anh đau lòng rồi tinh rồi mù.

Cố Mặc Hàm lấy điện thoại ra giận dữ gọi một cú điện thoại, chưa tới vài phút, bệnh viện đã mang theo vài vị bác sĩ đi tới phòng cấp cứu. Xem sắc mặt Cố Mặc Hàm, trong lòng âm thầm kêu khổ.

"Cố Thiều..."

Cố Mặc Hàm đặt Tần Vũ Dương lên trên giường bệnh, ngữ khí không khó chịu, "Bác sĩ đâu, bảo hẳn tới đây."

Ba bác sĩ lập tức vây quanh giường bệnh bắt đầu kiểm tra.

"Bệnh nhân mệt nhọc quá độ, hơn nữa bị trúng gió cho nên có chút phát sốt, hơn nữa đến kỳ sinh lý, đường máu giảm xuống, vì vậy mới té xỉu, truyền hai bình nước biển thì sẽ không sao, ngài không cần lo lắng."

Cố Mặc Hàm nắm tay Tần Vũ Dương, trên mặt mang vẻ thương yêu, trong miệng lại lạnh lùng nói với bác sĩ, "Còn không mau đi!"

Bác sĩ không biết là bởi vì đã lâu chưa tiêm cho bệnh nhân hay là bởi vì khẩn trương, vừa mới bắt đầu thì tìm không được mạch máu, về sau thật vất vả đâm vào, thì Tần Vũ Dương bởi vì đau đớn kích thích mà phản xạ có điều kiện giơ tay lên, kim tiêm thoáng cái đã sai lệch bị kéo ra, máu chảy đầy một mu bàn tay, nhìn qua có chút kinh khủng, rất nhanh trên tay là một mảnh tím xanh.

Cố Mặc Hàm cẩn thận vuốt ve, cau mày nhàn nhạt quét mắt nhìn anh ta một cái, "Anh đang làm gì vậy? Có biết tiêm hay không vậy?"

Tuy chỉ là một cái liếc mắt nhàn nhạt, trên đầu thầy thuốc kia vẫn toát ra mồ hôi lạnh, trong lòng nhỏ giọng nói, cái này cũng không thể trách tôi được, ngoài miệng còn phải cẩn thận bồi theo, "Xin lỗi, xin lỗi..."

Lúc bác sĩ lần thứ hai cầm lấy miếng bông khử trùng, chạm phải miệng vết thương, Tần Vũ Dương lập tức rút tay về.

Cố Mặc Hàm lôi kéo tay cô, dỗ dành như đứa trẻ sợ kim tiêm vậy, "Vũ Dương, em ngoan nào, lập tức sẽ hết đau thôi."

Tần Vũ Dương vậy mà lại ngoan ngoãn tùy ý anh kéo tay qua, khi kim tiêm tiến mạch máu cũng không có tránh né.

Tần Vũ Dương nằm yên, Cố Mặc Hàm ngồi ở bên giường một tay nắm cánh tay đang truyền nước biển của Tần Vũ Dương, một tay nắm ống kim tiêm sưởi ấm nước thuốc lạnh buốt đó.

Trợ lý cầm lấy một cái túi nước ấm cùng khăn lông đi tới, Cố Mặc Hàm tiếp nhận, đem khăn lông quấn quanh lên trên túi nước ấm, thử một chút nhiệt độ, sau đó đặt ở trên bụng Tần Vũ Dương, đắp mền thật kín.

Trợ lý nhỏ giọng dò hỏi, "Cố tổng, buổi tiệc trưa bên kia..."

Cố Mặc Hàm một lòng chiếu cố Tần Vũ Dương, "Anh qua bên kia đại diện tôi nói một tiếng với bí thư Trần cùng Đồng sự Tôn, tôi có chút chuyện không đến được, anh cùng bọn họ uống vài ly là được rồi."

Thư ký đáp lại rồi rời khỏi phòng bệnh.

Tiếng điện thoại vang lên, Cố Mặc Hàm từ trong túi áo Tần Vũ Dương lấy di động ra, nhìn cái tên không ngừng nhấp nháy, từ từ nhấn máy lại.

Anh đi ra phòng bệnh, "Alô."

Bên kia có chút sững sốt, "Cố tổng?"

"Luật sư Trình, xin chào."

"Vũ Dương đâu?"

"Hiện tại cô ấy không tiện nghe điện thoại."

"Vì sao?"

"Cô ấy đang ngủ."

Một loạt lời nói của Cố Mặc Hàm làm cho người ta phải suy nghĩ viễn vông.

Trình Húc ngược lại rất tinh táo, "Cô ấy làm sao vậy?"

"Không hồ là luật sư." Cố Mặc Hàm khen anh vài câu, "Cô ấy ngắt xiu, hiện tại đang ở bệnh viện."

Trình Húc lên tiếng hỏi bệnh viện sau đó liền tắt điện thoại.

Cố Mặc Hàm trở lại phòng bệnh, quả nhiên không lâu sau, Trình Húc liền đẩy cửa đi vào. Anh ta trước tiên nhìn thoáng qua Tần Vũ Dương, sau đó không hề có dấu hiệu nắm thành quả đấm vung về hướng Cố Mặc Hàm.

"Cố Mặc Hàm, bây giờ anh có tư cách gì đứng ở chỗ này chăm sóc cô ấy? Vứt bỏ cô ấy chính là anh, phá hủy cô ấy cũng là anh, anh nhìn cô ấy đi, mới mấy tháng thôi mà cô ấy đã biến thành cái hình dạng gì rồi!"

Cố Mặc Hàm tránh được một nửa đột nhiên dừng lại miễn cưỡng trúng phải một quyền, khoe miệng rất nhanh sừng lên, anh lau máu ở nơi khoe miệng, không nói được lời nào.

Trình Húc trong mắt bốc lửa, "Vì sao anh không đánh trả?"

Cố Mặc Hàm quay đầu nhìn về cái người đang ở trên giường bệnh, "Là tôi có lỗi với cô ấy, nhưng cô ấy sẽ không đánh tôi, một quyền này của anh coi như là thay cô ấy đánh đi, trong tâm của tôi cũng dễ chịu đôi chút."

Trình Húc cười lạnh, "Anh thì dễ chịu rồi, anh có nghĩ tới người ta hay không! Nếu anh đã không thể cho cô ấy hạnh phúc thì cũng đừng đến trêu chọc cô ấy, chỉ có cô ngốc này vẫn còn đứng tại chỗ chờ anh!"

Có thể là tiếng cãi vả đánh thức Tần Vũ Dương, cô lại bắt đầu đứt quãng rên rỉ, "Mặc Hàm, em đau..."

Trong mắt Trình Húc đột nhiên mất đi màu sắc, nắm chặt tay rồi từ từ buông ra, xoay người đi ra ngoài.

Cố Mặc Hàm đi đến bên giường ngồi xuống, nắm tay cô đưa lên môi hôn, tay kia vuốt ve tóc cô, cuối cùng rơi lên mặt cô, khuôn mặt nhỏ nhắn trước đây còn vừa đủ một bàn tay mà hiện tại lại càng gầy, Cố Mặc Hàm vuốt ve mà cảm thấy đau lòng.

"Vũ Dương, em hãy chờ thêm một chút, đợi thêm một khoảng thời gian nữa, chúng ta có thể ở bên nhau, lần này anh sẽ không bao giờ rời khỏi em nữa."

Cố Mặc Hàm đi ra phòng bệnh liền thấy Trình Húc ngồi trên ghế dựa bên ngoài, cứ hút một ngậm lại một ngậm thuốc. Anh ta thấy Cố Mặc Hàm thì mở miệng hỏi, "Ngồi xuống nói chuyện một lát đi?"

Cố Mặc Hàm gật đầu ngồi xuống, từ trong ngực lấy thuốc lá ra châm lên một điếu, kẹp giữa ngón tay chờ Trình Húc mở miệng.

"Muốn đi?"

Cố Mặc Hàm gật đầu.

Trình Húc có chút trào phúng mở miệng, "Lần này anh dự định ném cô ấy đi bao lâu? Một năm, ba năm, năm năm, hay là vĩnh viễn không trở lại?"

Cố Mặc Hàm hung hăng hút một hơi.

"Có một lần tôi ở trên đường nhìn thấy Tần Vũ Dương, lúc đó cô ấy đối diện với một bộ y phục trong tủ kính bày hàng lạnh lẽo rơi lệ, tôi biết anh cũng có một bộ y phục giống như đúc. Cô ấy đứng ở nơi đó, trên mặt không có bất kỳ biểu tình gì, chỉ có rơi lệ, tôi cũng không đành lòng đi tới gọi cô ấy. Khóc được một lát thì cô ấy lại lau khô nước mắt rời đi, giống như không có gì phát sinh, cẩn thận duy trì tự tôn của mình, kiên cường chờ đợi tại chỗ."

Cố Mặc Hàm bắt đầu đốt điếu thuốc thứ hai, hốc mắt có chút hồng.

"Cố Mặc Hàm, rốt cuộc anh có bao nhiêu sự tàn nhẫn, mới có thể một lần lại một lần tổn thương một người phụ nữ như vậy?" Trình Húc quay đầu nhìn anh.

Cố Mặc Hàm chăm chú nhìn vào mắt Trình Húc, nói từng chữ từng câu, "Tôi yêu Tần Vũ Dương, rất yêu, cô ấy bị ủy khuất tôi sẽ giúp cô đòi lại, tôi chỉ có thể nói với anh những lời này thôi."

Cố Mặc Hàm mới vừa đi tới cửa bệnh viện liền đụng phải Loan Hạo.

Hai người đàn ông đều cao lớn anh tuấn, một người khóe miệng bầm tím, một người trên cánh tay quấn lớp băng vải thật dày, trên mặt cũng có chút vết thương, hai người lại tìm không thấy chút chật vật nào.

"Loan tiên sinh."

"Cố tổng."

Hai người mỉm cười gật đầu thăm hỏi, lúc đi lướt qua nhau, Loan Hạo đột nhiên lên tiếng, "Cố Mặc Hàm, rắn độc đã hành động, bảo vệ tốt người anh cần bảo vệ."

Cố Mặc Hàm ngược lại có chút giật mình, anh là ngày hôm qua mới nhận được tin tức, như thế nào Loan Hạo cũng biết chuyện này.

"Còn nữa, bảo Mạc Sính Dĩ đối xử tốt với Liễu Vận Ca." Trong giọng nói mang theo một chút ý tứ không rõ ràng.

Cố Mặc Hàm bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía anh ta, Loan Hạo lại xoay người ly khai, bóng lưng có chút cô đơn.

Trong miệng anh ta lặp đi lặp lại cái tên đó, "Liễu Vận Ca, Liễu Vận Ca..."

***

Khi Tần Vũ Dương tỉnh lại đã là chập tối, trong phòng có chút tối. Cô nhìn thấy một thân ảnh cao lớn đứng trước giường, cô vô ý thức gọi, "Cố Mặc Hàm?"

Thân ảnh kia chợt cứng đờ, từ từ xoay người lại, nhìn Tần Vũ Dương.

Sau khi Tần Vũ Dương thấy rõ người trước mặt thì có chút lúng túng cười, "Trình Húc."

Kỳ thật khi gọi cái tên đó ra thì cô đã hối hận.

Trình Húc nhìn cô, có chút cứng ngắc hỏi, "Tại sao em lại cho rằng tôi là Cố Mặc Hàm?"

Tần Vũ Dương có chút quẫn bách, "Xin lỗi."

Trình Húc không từ bỏ, "Vì sao?"

Tần Vũ Dương ấp a ấp úng trả lời, "Vừa rồi tôi hình như mơ thấy anh ấy, cho nên tôi cho rằng..."

"Cô mơ thấy cái gì?"

"Mơ thấy, anh ấy nói rất nhiều điều với tôi."

Một khắc kia, Trình Húc rốt cục cũng tin tưởng thời gian thật sự là có tâm ý tương thông, tin tưởng cái gọi là tình yêu chỉ là một món quà trong nháy mắt, có thì sẽ có được, mà không có thì sẽ không có được, từ từ bồi dưỡng cho tới bây giờ đều không phải là tình yêu.

***

Cơ ác mộng của Triệu Tịch Vũ bắt đầu là từ khi nhận được cú điện thoại kia.

Cô vội vội vàng vàng chạy tới quán cà phê, rất nhanh liền trông thấy người đàn ông trung niên kia, mặc quần áo thoải mái, tìm không thấy dấu vết gì của thủ lĩnh hắc đạo.

Cô nhìn xung quanh một lần sau đó đi tới, "Sao ông lại tới đây?"

Morioka Astoria ngồi ở đó, cũng không nói điều gì chỉ ném cho cô một cái phong bì, Triệu Tịch Vũ nhận lấy, bên trong chứa vài tấm hình, cô mới vừa nhìn một tấm lộ ra ở mặt trên liền thay đổi sắc mặt, "Ông chụp được khi nào?"

Morioka Astoria cười cười, "Chính là đêm hôm đó, anh còn có video, em muốn xem không?"

Ông ta cười khiến cho Triệu Tịch Vũ chán ghét, cô đem ảnh chụp ném sang chỗ ông ta, "Ông có ý gì đây?"

Ông lấy ra bức ảnh vừa thưởng thức vừa nói, "Vốn anh nghĩ muốn lưu lại làm kỷ niệm, không có chuyện gì thì lấy ra ngắm một chút, nhưng mà bây giờ..."

"Hiện tại thì sao?"

Ông ta ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Tịch Vũ, mặc dù mang theo nụ cười, nhưng lại làm cho người ta không rét mà run, "Tịch Vũ à, lần trước em bảo anh bắt cóc mấy cô gái không phải là người bình thường đâu nhỉ?"

Triệu Tịch Vũ thở phào nhẹ nhõm, "Bọn họ chỉ là con cái trong gia đình bình thường thôi, không uy hiếp đến ông đâu!"

"Bọn họ đúng là không uy hiếp được anh, nhưng nam nhân của bọn họ cũng không phải là con cái trong gia đình bình thường, cái này em cũng không nói cho anh biết, anh sắp bị ép đến đường cùng rồi."

Triệu Tịch Vũ không hiểu, "Có ý gì?"

"Nếu em không muốn những hình này cùng video bị người khác thấy, thì nghĩ biện pháp ngăn cản Cố Mặc Hàm khuếch trương thế lực ở Nhật Bản đi, đừng nhắm vào anh nữa. Nghe nói, bây giờ em đã là bạn gái của anh ta, anh nghĩ em có thể làm được."

"Có quan hệ gì đến Cố Mặc Hàm?"

"Em vẫn không biết? Hiện tại Cố Mặc Hàm cùng năm vị huynh đệ của anh ta chính là những người nổi tiếng trong giới, có mưu lược có nhân quang có vốn có bối cảnh, rất nhiều ông trùm lòng dạ độc ác đều thua trên tay bọn họ, nếu bọn họ không phải nhắm vào anh, anh sẽ thật thương thức bọn họ."

Triệu Tịch Vũ rất cục hiểu, "Ý của ông là..."

"Đúng, em hiểu rõ rồi chứ, nếu như anh xảy ra chuyện, em cũng chạy không thoát." Một câu nói nhẹ nhàng lại có mười phần ý tứ uy hiếp.

Triệu Tịch Vũ mất hồn mất vía dọc trên đường đi, bấm số Cố Mặc Hàm.

"Nói."

"Mặc Hàm, anh đừng cùng Morioka Astoria đấu nữa, người kia lòng dạ độc ác, anh đấu không lại ông ta đâu." Trong giọng nói Triệu Tịch Vũ mang theo sự cầu khẩn.

"Động tác của ông ta cũng nhanh thật, cô còn có chuyện khác không?"

"Mặc Hàm, anh đã muốn thoát khỏi em như vậy sao? Thời gian dài như vậy, anh đối với em một chút tình cảm cũng không có sao?"

"Triệu Tịch Vũ, giữa cô và tôi cho tới bây giờ không quan hệ đến tình yêu hết, cái tình cảm thương xót ít ỏi kia chỉ khi cô đi tìm Morioka Astoria

bắt cóc Tần Vũ Dương thì đã không còn nữa rồi, hiện tại tôi chỉ muốn lập tức giải quyết toàn bộ sự uy hiếp, trở lại bên cạnh Tần Vũ Dương, chỉ đơn giản như vậy thôi."

"Mặc Hàm, anh buông tay đi!"

"Cô vẫn nên quan tâm bản thân cô đi."

Cố Mặc Hàm nói xong liền tắt điện thoại.

Triệu Tịch Vũ bỗng nhiên cảm thấy, có phải ngay từ đầu cô đã sai rồi chẳng?

- _____

[1] Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ: Xuất pháp từ tác phẩm "Tĩnh thế hăng ngôn" của Phùng Mộng Long. Gồm 2 câu: Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ, thuyền trì hựu ngộ đả đầu phong.

Giải nghĩa: Phòng đột còn phải trải qua suốt đêm mưa, thuyền đã đến trể còn phải đi ngược gió. Hàm ý: họa vô đơn chí, tai họa đến dồn dập.

Chuyển thơ: Nhà đột còn gặp mưa giông, thuyền ai chấp chới gió không cho về.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 67

Sơn Vũ Dục Lai [1]

Trình Húc trầm mặc thật lâu rồi mới mở miệng, "Em không phải nằm mơ. Cố Mặc Hàm xác thực đã tới, là anh ta đưa em đến bệnh viện."

Tần Vũ Dương lấy túi chườm nóng trên bụng ra, từ từ ngồi dậy, đem túi chườm nóng ôm chặt vào trong ngực có phần không biết phải làm gì.

Anh cười cười, "Vũ Dương, tôi nghĩ lần này tôi thật sự sẽ từ bỏ, tôi không kiên cường được như em. Tôi vẫn cho rằng chỉ cần tôi chờ thêm chút thời gian nữa, em nhất định sẽ nhìn thấy tôi, thế nhưng ánh mắt của em vẫn liên tục dừng ở trên người Cố Mặc Hàm, từ đầu đến cuối cũng chưa từng nhìn thấy người khác, bất kể anh ta có bỏ đi hay không bỏ đi, em cũng không từ bỏ. Tôi mệt mỏi rồi, tôi cũng muốn đi tìm hạnh phúc của bản thân tôi, tạm biệt, hãy chăm sóc bản thân thật tốt."

Nói xong xoay người rời đi.

Tần Vũ Dương ôm lấy chăn mềm ngồi trên giường.

Cố Mặc Hàm, anh vì sao luôn làm những chuyện khiến em hiểu lầm, nếu anh đã lựa chọn bỏ đi, em yêu hay không yêu anh thì cũng không liên quan gì đến anh hết.

Sau ngày hôm đó, Tần Vũ Dương gặp lại Trình Húc một lần nữa, anh chắc là đang đi xem mặt, mỉm cười nghe cô bé kia nói chuyện, Tần Vũ

Dương cảm thấy có chút không được tự nhiên, nhưng lại không nghĩ ra được rốt cuộc là khó chịu ở đâu. Sau đó Trình Húc nhìn thấy cô, chỉ khẽ gật đầu thăm hỏi, sau đó tầm mắt liền dời đi.

Trong lòng Tần Vũ Dương có chút mất mát, thì ra không làm được người yêu quả nhiên cũng không làm được bạn bè.

Về sau Tần Vũ Dương rốt cục cũng nghĩ ra Trình Húc là lạ ở chỗ nào, đó là nụ cười của anh.

Trước kia nụ cười của anh, cho dù là mỉm cười thân nhiên, cũng sẽ cho người ta cảm giác được ấm áp, nhưng ngày hôm đó, nụ cười của anh lại có cảm giác bị che phủ bởi một tầng đau buồn nhàn nhạt, không hề ấm áp như xưa.

Thì ra là tất cả đều cũng thay đổi.

***

Cố Mặc Hàm cầm vài tờ giấy trong tay, con mắt nhìn ngoài cửa sổ không có tiêu cự.

Mạc Sính Dĩ gõ cửa đi vào, cười hì hì hỏi, "Cậu tìm tớ? Có chuyện gì thì nói mau lên, lát nữa tớ còn đi xem phim với Vận Ca."

Cố Mặc Hàm mặt không chút thay đổi nhìn chăm chú Mạc Sính Dĩ.

Mạc Sính Dĩ bị anh nhìn đến sợ hãi, thu hồi lại nụ cười, "Sao vậy?"

Anh suy nghĩ một hồi, đưa mấy tờ giấy cho Mạc Sính Dĩ.

Sau khi Mạc Sính Dĩ xem qua cũng không có biểu tình ngạc nhiên chút nào, ngược lại mang theo một chút nhẹ nhõm cùng giải thoát, "Cậu cũng biết rồi?"

Cố Mặc Hàm hơi ngạc nhiên, "Cậu đã sớm biết?"

Cậu gật đầu, "Đúng. Tớ đã biết sớm, thời điểm còn ở thành phố C tớ đã biết rồi."

"Vậy mà cậu vẫn ở bên cô?"

Trên mặt Mạc Sính Dã lộ ra vẻ thê lương, "Mặc Hàm, cậu biết rõ, yêu chính là yêu, tớ cũng không có cách nào khác."

"Nếu cậu đã sớm biết, vì cái gì lại không nói?"

"Hàm tử, mục tiêu của cô ấy là Mạc gia, sẽ không đe dọa được người khác, cậu đừng động vào cô ấy, tớ sẽ trông chừng cô ấy cho."

"Thật ra cô ấy..."

"Tớ biết, tớ cũng biết..."

Trong mắt Cố Mặc Hàm, Mạc Sính Dã là một người vô tư nhất trong sáu người bọn họ, khi còn bé đã trông khoẻ mạnh khác khĩnh, tấm lòng cũng tốt, thay anh cũng không ít oan ức. Thế mà khi lớn lên cậu ta lại có khuôn mặt khí phách có thể dọa được người ta, người anh em này đã kết giao thì sẽ dốc hết lòng. Từ nhỏ đến lớn anh chưa bao giờ nghĩ tới biểu cảm này sẽ xuất hiện trên khuôn mặt Mạc Sính Dã.

Mạc Sính Dã nói tiếp, "Nếu cô ấy muốn tiếp tục, tớ sẽ đi cùng cô ấy."

"Sính Dã..."

"Hàm tử, coi như cậu không biết chuyện này đi." Anh cười cười, nhưng ở trong mắt Cố Mặc Hàm nụ cười kia so với khóc còn khó coi hơn.

"Đúng rồi, Morioka Astoria gần đây nhiều lần tiếp xúc với người trong giới, Tần Vũ Dương bên đó cậu đã bố trí xong chưa?"

"Yên tâm đi, tở đã an bài tốt rồi."

Cố Mặc Hàm vỗ vỗ bả vai Mạc Sính Dã, hết thấy không còn gì để nói.

Cố Mặc Hàm nhận điện thoại liền đứng lên, "Chị dâu tở sắp sinh, tở phải đi bệnh viện thăm một chút."

Mạc Sính Dã dập thuốc cũng đứng lên, nhìn đồng hồ rồi nói, "Thời gian vẫn còn sớm, tở đi cùng được chứ!"

Dương Y sinh bé gái, cả nhà đều vui mừng. Cụ ông Cố vẫn thích con gái, rốt cục lần này cũng được mãn nguyện. Khi Cố Mặc Hàm cùng Mạc Sính Dã chạy tới, cụ ông Cố đang ôm đứa bé, thời điểm nhìn thấy Cố Mặc Hàm thì sắc mặt lập tức trở nên lạnh đi.

Mạc Sính Dã nhìn về phía Cố Mặc Hàm, Cố Mặc Hàm nhún vai bày tỏ sự bất đắc dĩ của mình, ông Cố bà Cố nhìn nhau một cái rồi lắc đầu.

Về đến nhà Cố Dật Phong thừa dịp bố vui vẻ liền đi theo vào thư phòng, cụ ông Cố lão gia đang rung đùi đắc ý ngâm nga kinh kịch.

"Bố, bố vẫn còn sinh khí với Hàm tử à?"

Cụ ông Cố nhìn ông một cái miệng vẫn không ngừng.

Cố Dật Phong đem túi hồ sơ để tới trước mặt ông, "Người hãy xem cái này."

Cụ ông Cố rốt cục cũng dừng lại, "Không cần xem, anh nghĩ rằng cái gì bố cũng không biết? Bố dù đã già, nhưng chưa điếc, chưa mù."

Cố Dật Phong có chút hoang mang, "Vậy bố đây là vì cái gì?"

Cụ ông Cố thở dài, "Tần Vũ Dương đứa bé này rất tốt, ở trên thương trường còn rất ít người có ánh mắt thuần khiết như vậy, chỉ bằng một điểm

đó thôi nó có thể làm con dâu của Cố gia."

"VẬY BỐ..."

"Khoảng thời gian trước bà ngoại Triệu Tịch Vũ có đi tìm bố, những năm đầu đời bố và bà ấy có biết nhau, bà ấy không bao giờ nhờ vả người khác, trong ấn tượng của bố chỉ có lần này, bà ấy hi vọng Triệu Tịch Vũ có thể làm cháu dâu của bố, bố đáp ứng."

Ông Cố đột nhiên cảm thấy không nói nên lời, "Bố và bà ngoại Triệu Tịch Vũ?"

"Con đi đi, bố cần suy nghĩ một chút." Cụ ông Cố phát phát tay.

Cố Dật Phong mờ mịt đi ra.

***

Triệu Tịch Vũ hiện tại giống như chim sợ cành cong, mỗi buổi sáng sớm đều thấy một phong bì được nhét vào khe cửa, trong phong thư là một tấm hình, mỗi ngày một bức, tuyệt không trùng lặp nhau.

Mỗi lúc trời tối cô liên tục gặp ác mộng, luôn mơ được ảnh chụp và video bị đưa ra ánh sáng, người nhà mình và bạn bè đều dùng loại ánh mắt khinh bỉ nhìn mình, những đồng nghiệp một mực cung kính đối với cô sẽ cười nhạo cô, xúc phạm cô, mỗi lần cô đều thét chói tai giật mình tỉnh giấc. Ở trong công ty cô cứ cảm giác ánh mắt của người khác khi nhìn cô mang theo sự khinh bỉ, lúc chứng kiến người khác xì xào bàn tán thì cô sẽ cảm thấy bọn họ là đang cười nhạo cô, cô cảm giác mình cũng sắp điên rồi.

Lại một sáng sớm, lúc cô nhìn thấy bức hình đó nằm bên cạnh cánh cửa thì lập tức xông đến xé bức ảnh thành từng mảnh, cơ thể run rẩy bấm số của Morioka Astoria, một hơi gào lên, "Ông rốt cuộc muốn cái gì! Tôi đã

tận lực rồi, tôi căn bản là không ngăn cản được anh ấy, ông đi tìm Tần Vũ Dương đi!"

Bên kia là một thanh âm lười biếng, "Em nghĩ rằng tôi không nghĩ tới? Tần Vũ Dương hiện tại được bảo hộ đến giọt nước cũng không lọt, tôi sao động thủ được?"

Triệu Tịch Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, "Vậy ông muốn cho tôi làm cái gì bây giờ?"

"Em sẽ tìm được cách mà." Nói xong cúp điện thoại.

Tối hôm qua Cố Mặc Hàm bận đến hơn hai giờ hơn mới ngủ, sáng sớm đã bị tiếng chuông cửa đánh thức, anh cau mày lại bò dậy mở cửa, Triệu Tịch Vũ lập tức xông vào ôm lấy anh, "Mặc Hàm, anh hãy cứu em, cứu em..."

Cố Mặc Hàm đẩy cô ta ra, sau khi thấy rõ người trước mặt thì có chút giật mình.

Triệu Tịch Vũ tóc tai bù xù, mang trên mặt nước mắt, trên người qua loa choàng cái áo khoác, điềm đạm đáng yêu nhìn anh.

Cố Mặc Hàm dựa vào tường, cúi đầu xuống gập ngón trở ấn lấy lông mày, "Cô lại phát điên cái gì thế?"

"Mặc Hàm, cái gã biến thái kia lấy ảnh chụp cùng video uy hiếp em, anh cứu em với!"

Cố Mặc Hàm lạnh lùng nhìn cô ta, "Tại sao tôi phải cứu cô?"

"Người khác đều biết em là bạn gái của anh mà, nếu ảnh chụp cùng video bị phơi ra ánh sáng, mặt mũi anh cũng sẽ khó nhìn..."

Cố Mặc Hàm nghe đến đó đột nhiên không ngừng cười to, "Mặt mũi? Đã không có Tần Vũ Dương tôi còn muốn mặt mũi làm gì nữa! Triệu Tịch Vũ, tôi sớm đã chuẩn bị xong đồng quy vu tận, tôi không bỏ đá xuống giếng là đã tốt lắm rồi, cô còn trông cậy tôi giúp cô? Nói thật cho cô biết, tôi chờ ngày này đã lâu rồi, tôi muốn nhìn tự cô ăn trái đắng thì sẽ như thế nào thôi!"

Triệu Tịch Vũ hoàn toàn tuyệt vọng, từ từ ngồi đến trên đất, lều bầu, "Em sai rồi, em thật sự sai rồi..."

"Triệu Tịch Vũ, vẫn chưa xong đâu, cô chuẩn bị cho tốt vào."

***

Gần đây Tần Vũ Dương luôn cảm giác có người theo dõi cô. Luôn cảm giác đằng sau có người nhìn cô, đợi cô quay đầu, lại không có cái gì.

Cách đó không xa trong một chiếc xe thương vụ, một người đàn ông đang gọi điện thoại vừa nhìn tình huống ngoài cửa xe.

"Cố tổng, Tần tiểu thư hình như đã phát hiện chúng tôi."

"Chuyện gì xảy ra? Không phải đã các người cẩn thận một chút à?"

"Xin lỗi Cố tổng."

"Thôi, tình huống bên kia như thế nào?"

"Tạm thời bọn họ không có động tĩnh gì."

"Ừ, tiếp tục đi theo, nhất định phải bảo vệ tốt Tần Vũ Dương, nếu như cô ấy có cái gì bất trắc, anh cũng không cần trở về."

"Vâng, Cố tổng."

Hà Văn Hiên đi vào phòng họp, tỉnh táo nói, "Morioka Astoria đã về Nhật Bản."

Mọi người ngẩng đầu nhìn anh, anh nói tiếp, "Sáng nay vừa mới đi."

Lý Thanh Viễn nhảy dựng lên, "Mẹ kiếp, sao anh không ngăn cản ông ta! Đã đến cửa nhà mình còn làm cho ông ta chạy, lần này chắc chắn ông ta sẽ liều lĩnh hơn!"

Cố Mặc Hàm rũ tầm mắt xuống suy tư một lát, rồi từ từ nói, "Đừng nóng nảy, trời muốn diệt ai, sẽ cho ai đó điên dại trước đã. Cứ để cho ông ta liều lĩnh đi, tiếp tục tiến hành kế hoạch đã định."

Hà Văn Hiên gật đầu, "Đến lúc đó cậu tự mình đi?"

"Tớ tự đi, các cậu phải ở đây."

"Vì sao?"

"Không tại sao hết, chuyện này vốn do tớ khởi xướng, Thanh Viễn cũng đã nói, súng đạn là không có mất, vạn nhất các cậu xảy ra chuyện gì, tớ không có cách nào ăn nói hết."

"Hừ!", Thạch Lỗi đứng lên, "Lúc trước đã nói, muốn làm thì cùng nhau làm, hiện tại cậu có ý gì đây?"

"Bây giờ suy nghĩ lại, lúc trước tớ quả thực rất ích kỷ, cứ như vậy mà kéo các cậu vào. Đầu đá, cậu đã kết hôn, không còn một mình nữa, cậu phải vì Thanh Thu suy nghĩ."

Thạch Lỗi nhớ tới Lãnh Thanh Thu, không phản bác được.

Cố Mặc Hàm nói tiếp, "Sính Dã và Đông Tuân cũng vậy, các cậu đều có nhà có cửa, cũng không nên đi."

Lý Thanh Viễn hét lên, "Tớ có thể đi!"

Cố Mặc Hàm nở nụ cười, nhìn Hà Văn Hiên một cái, sau đó nói với Lý Thanh Viễn, "Cái thằng này, rốt cuộc còn muốn trốn tới khi nào? A Hiên cũng sắp bị cậu hành đến chết rồi."

Đây là lần đầu tiên sáu huynh đệ bọn họ công khai đàm luận về cái đề tài này. Mặc dù không phải là bí mật gì, nhưng quá mịt mờ để nói ra.

Lý Thanh Viễn trên mặt hơi ửng hồng, rất hợp với cái áo sơ mi hồng phấn hôm nay của cậu ta.

Hà Văn Hiên cau mày, "Ba người chúng ta cùng đi! Có thể phối hợp với nhau. Cậu cũng đừng từ chối, cứ như vậy đi, bằng không ngay cả huynh đệ cũng đừng làm nữa."

Cố Mặc Hàm nhìn anh, thật lâu mới gật đầu.

-_____

[1] Sơn vũ dục lai: Gió thổi mưa giông trước cơn bão. Nguyên văn cả câu "Khê vân sơ khởi nhật trầm các, sơn vũ dục lai phong mãn lâu" được trích ra từ "Hàm Dương thành Đông Lâu".

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 68

Phản Kích Cuối Cùng

Buổi sáng hôm nay Triệu Tịch Vũ không nhận được ảnh chụp, mà là nhận được một thứ trong suốt giống như băng dán.

Rất nhanh điện thoại của Morioka Astoria gọi tới.

"Nhận được đồ chưa?"

"Đây là vật gì?"

"Cô đem nó dán lên khẩu súng mà Cố Mặc Hàm thường mang bên mình, coi như trao đổi điều kiện, tôi đem phim cùng video trả lại cho cô."

"Tôi không thể làm như vậy, tôi không thể hại anh ấy!"

"Thật sự là tình thâm ý trọng a, đáng tiếc Cố Mặc Hàm lại coi cái đó như cặn bã! Triệu Tịch Vũ, tôi không phải là đang thương lượng với cô, nếu cô không muốn ngày mai trên các trang web lớn nhìn thấy những tấm hình cùng video kia của cô, thì hãy làm theo lời tôi nói."

"Ông hèn hạ!"

"Như nhau thôi, cô cũng không cao thượng hơn tôi đâu."

"Ông..."

"Cố Mặc Hàm cùng danh dự của cô, chọn một đi. Đương nhiên, dù cho cô có chọn Cố Mặc Hàm, anh ta cũng không nhất định là của cô, ha ha..."

Morioka Astoria cười nhạo xong thì cúp điện thoại.

Triệu Tịch Vũ ngã ngồi dưới đất, trong tay nắm thật chặt phong thư. Trong đầu tràn ngập lời uy hiếp của Morioka Astoria, hình ảnh đêm hôm đó, ánh mắt lạnh như băng của Cố Mặc Hàm, còn có vẻ mặt khinh miệt của những người xung quanh sau khi thấy những bức hình cùng video kia.

"A..." Cô không chịu nổi mà hét lên.

***

Triệu Tịch Vũ đứng ở trước phòng làm việc của Cố Mặc Hàm, từ trong túi áo lấy ra vật kia nhìn nhìn, lại thả về, sau đó gõ cửa.

"Vào đi." Thanh âm trầm thấp dễ nghe từ bên trong cửa truyền đến.

Cố Mặc Hàm ngẩng đầu nhìn thấy đi vào là Triệu Tịch Vũ, lại cúi đầu, trong thanh âm mang theo vẻ thiếu kiên nhẫn, "Chuyện gì?"

Triệu Tịch Vũ đến gần, cúi đầu không dám nhìn Cố Mặc Hàm, lại thấy được di chúc trong tay Cố Mặc Hàm, vị trí người thừa kế bất ngờ viết ba chữ Tần Vũ Dương, máu trong nháy mắt vọt lên đại não, cô đoạt tờ giấy kia xé thành từng mảnh, cuồn loạn la hét, "Cố Mặc Hàm! Anh thật sự vì Tần Vũ Dương mà ngay cả mệnh cũng định không cần sao? Anh còn muốn để lại tất cả tài sản cho cô ta! Cô ta có cái gì tốt! Cô ta đã làm gì cho anh? Em vì anh làm nhiều như vậy, anh lại đối với em như vậy!"

Cố Mặc Hàm tỉnh táo ngồi ở sau bàn làm việc, mặt không chút thay đổi nhìn cô ta nổi điên, mở miệng vẫn là khẩu khí lạnh như băng, "Cô đã làm cái gì cho tôi? Cô xác định cô là vì tôi mà không phải là vì bản thân cô? Triệu Tịch Vũ, cô đừng đem mình nghĩ đến cao thượng như vậy."

Cố Mặc Hàm suy nghĩ một chút lại cười lạnh nói, "Tôi nhớ ra rồi, cô đã làm rất nhiều chuyện vì tôi, nhưng những chuyện này mang đến cho tôi đều là sự thống khổ cùng hành hạ vô tận."

Mặc dù Cố Mặc Hàm ở vào vị trí bị nhìn xuống, nhưng khí thế lại bức người. Triệu Tịch Vũ tức giận đến toàn thân phát run, nước mắt lớn bằng hạt đậu không ngừng rơi xuống. Một lát sau, cô cắn chặt hàm răng đem hận ý trong mắt ép xuống, đưa tay lau nước mắt, cười có chút miễn cưỡng nói với Cố Mặc Hàm, "Mặc Hàm, xin lỗi. Hôm nay em là tới nói xin lỗi với anh, trước kia đều là lỗi của em, hi vọng anh có thể tha thứ cho em."

Triệu Tịch Vũ chứng kiến ánh mắt nghi ngờ của Cố Mặc Hàm, dời đi tầm mắt ấp a ấp úng nói, "Em, em vừa rồi... Em vừa rồi quá kích động, về sau em sẽ không dây dưa với anh nữa."

Đối với sự chuyển biến đột nhiên của cô ta, Cố Mặc Hàm có phần lo lắng, "Cô lại muốn làm gì?"

Triệu Tịch Vũ nhìn anh, chậm rãi mở miệng, "Em mệt mỏi rồi, em yêu một người không yêu em nhiều năm như vậy, hao tổn tâm sức, giở hết thủ đoạn, lại là kết quả như vậy, em mệt mỏi, em từ bỏ, anh đi tìm Tần Vũ Dương đi!"

"Cô nghĩ rằng tôi sẽ tin tưởng cô sao?"

"Em trong mắt anh lại không có uy tín như vậy sao?"

"Cô cứ nói đi?"

Triệu Tịch Vũ tức giận, lớn tiếng nói, "Em thật sự từ bỏ, anh không cần phải nhắm vào bang Thanh Điền nữa, về sau anh có thể ở bên Tần Vũ Dương, như vậy còn chưa đủ sao?"

"Chuyện gì ra chuyện đó, hai chuyện này không có liên quan, tôi đã sớm nói, tôi phải nhổ cỏ tận gốc." Cố Mặc Hàm đứng lên nói, "Không còn chuyện khác thì cô đi đi, tôi không muốn nhìn thấy cô."

Triệu Tịch Vũ nhìn anh, "Trước khi em đi có thể ôm anh một cái được không? Chỉ sợ là sau này chúng ta cũng không còn cơ hội gặp lại."

Cố Mặc Hàm một mực từ chối, giọng nói lạnh như băng, "Cái này không cần thiết."

Triệu Tịch Vũ hình như không nghe, một mực bổ nhào vào trong ngực Cố Mặc Hàm, Cố Mặc Hàm lập tức đưa tay đẩy cô ta. Trong lúc lôi kéo, Triệu Tịch Vũ từ trong túi áo lấy ra một vật dán vào khẩu súng bên hông Cố Mặc Hàm.

Cố Mặc Hàm hết kiên nhẫn, dùng lực đẩy Triệu Tịch Vũ ra, cô ta không đứng vững ngã nhào trên đất. Cố Mặc Hàm cũng không thèm nhìn cô ta sải bước đi ra ngoài.

Triệu Tịch Vũ ngồi dưới đất cười ha ha, nụ cười trên mặt dần dần vụn vỡ.

Cố Mặc Hàm, anh muốn cùng Tần Vũ Dương ở bên nhau? Đừng có mơ! Anh yên tâm, chờ anh chết, em sẽ đi theo anh.

Hai ngày sau, Cố Mặc Hàm, Hà Văn Hiên cùng Lý Thanh Viễn đứng chờ trực thăng trên tầng cao nhất của một tòa cao ốc. Ba người đều mặc áo đen quần đen, Lý Thanh Viễn còn bảnh bao đeo cặp kính mát.

Lý Thanh Viễn ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, có chút nhàm chán, "Sao còn chưa tới?"

Hà Văn Hiên nhìn xa xa, "Đừng có gấp, thời gian còn chưa tới mà."

Cố Mặc Hàm từ ban nãy thì đã trầm mặc, Hà Văn Hiên cho Lý Thanh Viễn một cái ánh mắt, trên mặt Lý Thanh Viễn lập tức mang theo nụ cười lớn đi tới, anh khoác lên bả vai Cố Mặc Hàm, cà lơ phất phơ mở miệng, "Sao vậy, Cố thiếu? Có phải vì sắp được vui vẻ bên chị dâu mà nói không nên lời không?"

Cố Mặc Hàm nhìn hai người bọn họ, "Trước kia đều là sáu người chúng ta cùng nhau hành động, lần này chỉ có ba người chúng ta, có điểm không quen."

Hà Văn Hiên vỗ vỗ bả vai Cố Mặc Hàm.

"Các cậu có sợ không?"

Lý Thanh Viễn khi khi một tiếng, vẻ mặt đặc ý, "Tiểu gia tứ khi nào thì sợ qua chứ?"

Sau khi nói xong, đột nhiên kịp phản ứng, cau mày nhìn Cố Mặc Hàm, "Hàm tử, cậu không phải đã sợ rồi chứ?"

Cố Mặc Hàm thành thực gật đầu, "Tớ sợ. Tớ sợ hai người các cậu sẽ không quay về được, tớ sợ sau này tớ sẽ không còn được gặp lại Tần Vũ Dương."

"Cậu nghĩ nhiều rồi đấy, chúng ta cũng không phải là lần đầu tiên, lần này mặc dù thực lực đối thủ cường mạnh hơn, nhưng chúng ta cũng không phải là kẻ ngốc, yên tâm đi!" Hà Văn Hiên an ủi cậu.

Tiếng âm âm của trực thăng từ xa đến gần, ba người lên máy bay mới nhìn đến ba người khác trên phi cơ, đều là vẻ mặt giật mình.

Thạch Lỗi cùng Mạc Sính Dã nhướng mày cười híp mắt nhìn bọn họ, Doãn Đông Tuân ngồi ở trên ghế lái cũng nở nụ cười.

"Các cậu sao lại ở đây?"

Doãn Đông Tuấn thuận thực chống chế, "Năm đó ông cụ không phải là ép tớ làm phi công sao, kỹ thuật học nhiều năm như vậy vẫn không có cơ hội dùng tới, rốt cục hiện tại cũng có cơ hội, tớ sao có thể buông tha được chứ, nói đúng không các cậu?"

Thạch Lỗi cùng Mạc Sính Dĩ phối hợp gật đầu.

Cố Mặc Hàm quay đầu nhìn hai người kia, "Còn hai người các cậu?"

Thạch Lỗi vẻ mặt hưng phấn, "Tớ cãi lộn với bà xã, bị đuổi ra khỏi nhà không còn chỗ nào để đi, chỉ có thể tới tìm các cậu."

Mạc Sính Dĩ vẻ mặt không phục, "Năm người các cậu đều tham gia, vì sao chỉ để lại tớ cô đơn một mình chứ, cho nên tớ cũng tới."

"Những người khác đâu?"

"Các huynh đệ đi trước, chúng ta đến chỗ cũ tập hợp."

Cố Mặc Hàm thở dài, Lý Thanh Viễn ngược lại cười hì hì, "Thở dài cái gì nha, đến là tốt, đây mới là huynh đệ chứ! Đến!"

Sáu bàn tay cùng nhau nắm chặt.

Màn bắn súng đêm hôm đó kéo dài suốt cả đêm.

Bọn họ xông vào ổ của bang Thanh Điền, dọc theo đường đi không ngừng có người ngã xuống, người của đối phương, người của mình, tiếng súng không ngừng.

"Lão hồ ly kia đâu rồi?"

"Chia nhau tìm xem!"

Sáu người phân tán ra. Cố Mặc Hàm ném khẩu súng không còn đạn trong tay xuống, rút ra khẩu súng bên hông, mở bảo hiểm ra đi vào đại đường của bang Thanh Điền, thấy Morioka Astoria ở đằng sau một cây cột.

Trong gian phòng lớn như vậy, chỉ có hai người bọn họ, hai người nhìn nhau, bất ngờ đồng loạt giơ súng nhắm vào đối phương, bóp cò.

Cố Mặc Hàm phát hiện mình không có bắn ra được viên đạn, mà một viên đạn khác đang bắn về phía anh, xuyên vào cơ thể anh, anh từ từ ngã xuống, thấy được nụ cười âm hiểm trên mặt Morioka Astoria.

Nhưng, nụ cười của ông ta cũng không kéo dài được bao lâu, Cố Mặc Hàm nhìn sau lưng Morioka Astoria xuất hiện một người, người kia nổ súng bắn về phía Morioka Astoria, súng nổ bắn vào chỗ hiểm.

Trước khi Morioka Astoria ngã xuống thì nhìn về phía sau, vẻ mặt không thể tin, "Mày..."

Lúc này xông tới một đám người, tình cảnh hỗn loạn.

Cố Mặc Hàm rõ ràng cảm giác được máu đang từ từ chảy trên người mình, trước mắt anh xuất hiện khuôn mặt tươi cười của Tần Vũ Dương...

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 69

Tạm Biệt Liễu Vận Ca

Tiếng nổ mạnh ùng ùng không ngừng vang lên, ánh lửa đốt sáng cả một bầu trời đêm...

Sau đêm đó, ở Nhật Bản thậm chí cả Đông Nam Á cái tên bang Thanh Long nhất thời được lan truyền đã trở thành lịch sử. Điều này cũng làm cho tất cả mọi người nhận thức được, sáu vị đứng đầu Phong Hoa là không thể trêu chọc vào. Nếu đắc tội với bọn họ, nặng thì chết rất khó coi, nhẹ thì sống rất nhục nhã.

Trong lúc tất cả mọi người thấp thỏm suy đoán ai sẽ là mục tiêu kế tiếp của bọn họ, thì Phong Hoa lại ngừng mọi hoạt động, không có mừng rỡ, ngược lại mang theo nhàn nhạt đau thương.

Ngày hôm sau, trên các trang web lớn xuất hiện một mẫu tin tức, một giám đốc điều hành của công ty Nhật Bản không chịu nổi áp lực của công việc, dẫn thân vào nền công nghiệp sex để giảm bớt áp lực, có kèm theo vài bức ảnh chụp rõ nét, một số trang web video.

Khi Triệu Tịch Vũ chứng kiến những tin tức này thì đang ngồi trong phòng làm việc. Cô mở cửa phòng làm việc ra, tình cảnh bên ngoài vốn là ồn ào đột nhiên yên tĩnh lại, tất cả mọi người nhìn cô, trong ánh mắt mang theo vẻ khinh thường cùng cười nhạo, giống như cảnh xuất hiện ở trong mộng trước đây của cô, trong lúc này cô lại có chút thoải mái.

Cô chỉ là hối hận, nếu như sớm biết cuối cùng cũng là cái kết quả này, thì lúc đó cô chắc chắn sẽ không ngần ngại lựa chọn Cố Mặc Hàm, nhưng mà có tiền cũng khó mua được lời tiên tri.

Cô chợt ý thức được, có lẽ cô không có yêu Cố Mặc Hàm đến vậy, nếu không sao vào cái thời điểm đó lại lựa chọn thanh danh của mình mà bỏ qua anh chứ?

Mặc kệ như thế nào, bây giờ cô đã thua, hoàn toàn thất bại đến thảm hại, cái gì cũng không còn.

Triệu Tịch Vũ ra khỏi công ty, tùy ý vào một quán bar. Một người phục vụ ngăn cô lại.

"Thực xin lỗi, tiểu thư, chúng tôi còn chưa đến giờ mở cửa."

Triệu Tịch Vũ từ trong ví tiền móc ra vài tờ đưa cho anh ta, "Không sao, các người không cần để ý đến tôi, cho tôi chai rượu, để mình tôi ngồi một lát là được."

Người phục vụ kia nhận lấy tiền rồi bỏ đi.

Triệu Tịch Vũ đi đến cái bàn trong góc ngồi xuống, nhìn cả quán bar từ vắng lạnh đến tiếng người huyên náo.

Cuối cùng cô ra khỏi quán bar, cả người hơi rượu đi trên đường.

Khi đi đến một cái ngõ tối đen, đụng phải mấy tên côn đồ từ bên trong xông ra, tóc nhuộm đủ mọi màu, vẻ mặt nhìn cô.

"Dô, cô em này uống say rồi nha?"

Triệu Tịch Vũ trợn mắt nhìn bọn họ, "Cút ngay!"

Một gã vừa lùn vừa béo nịch mặt mũi dữ tợn đi tới, "Yêu, đủ đánh đá nha, anh thích cái nhiệt tình này của cô em đó!"

Một người trong đó nhìn cô, đột nhiên kêu lên, "Đại ca, cô ta không phải là cái cô giám đốc điều hành trong bản tin đó đó!"

Một đám người lập tức nhìn sang, ánh mắt nhiệt liệt làm cho Triệu Tịch Vũ thanh tỉnh đôi chút, đồng thời cảm nhận được sự sợ hãi, cô cúi đầu xuống, có chút bối rối mở miệng.

"Tôi không phải, các ông nhận lầm người rồi."

"Thật sự là cô em nha! Hôm nay vận khí chúng ta thật tốt! Người đẹp, cùng chúng tôi chơi đùa chút đi!"

Triệu Tịch Vũ xoay người nhanh chân bỏ chạy, nhưng rất nhanh đã bị từ phía sau kéo lại.

"Muốn chạy? Không dễ như vậy đâu!"

Triệu Tịch Vũ cuống quít kêu to, "Cứu..."

Vừa mới bắt đầu kêu cứu đã bị bàn tay dơ bẩn từ phía sau che miệng lại, chỉ có thể phát ra tiếng "Ô ô" bị đè nén.

Vài người kéo cô vào trong ngõ hẻm, một gã nhuộm tóc vàng nói, "Chỉ cần cô em không kêu, anh liền buông tay, như thế nào?"

Triệu Tịch Vũ lập tức gật đầu.

Gã kia mới vừa buông tay, cô liền bắt đầu la to. Rất nhanh, một cái tát rơi trên mặt cô, cô rõ ràng cảm giác được lỗ tai của mình "Ong ong", nghe không được bất kỳ thanh âm gì.

"Tiện nhân! Mà y TMD cùng người Nhật Bản thì được, cho mà y bồi chúng tao thì vẻ mặt không vui, xem ông đây có đánh chết mà y không!"

Vài người la ó lên, tát tai, quả đấm không ngừng rơi vào trên người, trên mặt cô.

Vừa mới bắt đầu Triệu Tịch Vũ còn cứng rắn cãi lại, "Nếu chúng mà dám đụng đến tao, tao nhất định sẽ không tha cho chúng mà y!"

Mấy tên côn đồ cười đến không thể dẫn xuống được, trên mặt nhưng lại hoảng sợ, "Chúng tao thật sợ hãi nha!"

Nói xong đổi lại một bộ mặt hung ác, "Tao lại muốn nhìn thử là ai sẽ không bỏ qua ai!"

Nói xong, đưa tay xé áo cô, đấng-ten nội y cùng da thịt trắng nõn hiện ra. Có thể nghe rõ tiếng nuốt nước bọt.

Triệu Tịch Vũ che nửa người trên liền lăn một vòng thối lui đến góc, hoảng sợ nhìn bọn họ, trong thanh âm mang theo run rẩy, "Tôi có thể cho các người tiền, các người buông tha tôi có được hay không?"

Vài người không còn dong dài với cô nữa, từ từ tiến lại gần, Triệu Tịch Vũ bị chặn ở góc tường, toàn thân phát run. Sau đó không ngừng truyền đến tiếng vải vóc bị xé rách, tiếng cười lớn, còn có tiếng cầu xin tha thứ của Triệu Tịch Vũ.

Khi cô lần lượt bị từng gã áp dưới thân, cô rốt cục tuyệt vọng, không còn cầu xin tha thứ, không còn phản kháng nữa.

Khi tất cả đều đã kết thúc, Triệu Tịch Vũ nằm ở trên mặt đất băng lãnh, vải vóc trên người bị xé không che hết cơ thể, đầu tóc rối bời, hai mắt vô thần, hình dạng tiều tụy.

Không biết năm bao lâu, cô từ từ ngồi dậy, cầm lấy áo khoác ngoài bên cạnh mặc vào, chân trần đi ra ngoài, thỉnh thoảng người đi đường lại đi ngang qua chỉ chỉ trỏ trỏ cô.

Về đến nhà, cô đứng dưới vòi hoa sen, không ngừng dùng bàn chải chà sát thân thể, rất nhanh toàn thân cao thấp đều để lại vết máu màu đỏ, mà cô giống như không chút nào cảm giác được đau đớn, lại nổi điên liên tục dùng sức, muốn rửa sạch những dơ bẩn trên thân thể...

***

Lại đến cuối thu, thời tiết ngày càng trở nên lạnh lẽo, Tần Vũ Dương đứng trước cửa sổ phòng làm việc ngắm lá khô rụng đầy hai bên đường, trên cành trụi lụi, có chút hoang vắng.

Thư ký gõ cửa đi vào, "Tần tổng, không còn chuyện gì tôi tan việc trước."

Tần Vũ Dương ngồi lại trên ghế, "Ừ, đi đi."

Tan việc Tần Vũ Dương mới đi ra khỏi thang máy liền nghe được có người gọi cô, "Vũ Dương!"

Cô vừa quay đầu lại trông thấy một cô gái tóc ngắn mặc áo khoác ngắn màu đen, trên mặt đeo một cái kính thật to màu trà, không nhận ra được cô ta là ai.

Cô gái kia lấy kính xuống, Tần Vũ Dương cười đi tới, "Vận Ca!"

Cô ôm lấy Liễu Vận Ca, "Đi cùng Mạc Sính Dĩ?"

Nụ cười trên mặt Liễu Vận Ca có chút mất tự nhiên, "Tôi tự mình tới."

Tần Vũ Dương cẩn thận hỏi, "Những người khác đâu?"

Liễu Vận Ca lại đeo kính râm lên, "Chúng ta tìm một chỗ ngồi một chút đi!"

Hai người đi vào quán cà phê đối diện công ty, Liễu Vận Ca nhìn Tần Vũ Dương, "Vũ Dương, có chuyện tôi nghĩ cô cần phải biết."

Tần Vũ Dương nhấp một ngụm hồng trà, cười hỏi cô ấy, "Chuyện gì, nghiêm túc như vậy sao? Cô cùng Mặc Sính Dĩ muốn kết hôn?"

Liễu Vận Ca không chút nào để ý sự trêu chọc của cô, "Là về Cố Mặc Hàm."

Tần Vũ Dương xoay đầu hướng ra ngoài cửa sổ, có chút mâu thuẫn, "Tôi cùng người kia đã không còn quan hệ gì, chuyện của anh ta tôi không muốn biết."

Liễu Vận Ca nói tiếp, "Cô biết Cố Mặc Hàm tại sao lại cùng cô chia tay không?"

Tần Vũ Dương vẫn như cũ nhìn ra ngoài cửa sổ, cơ thể có chút cứng ngắc.

"Cố Mặc Hàm dặn không được nói cho cô, nhưng tôi nghĩ cô có quyền được biết. Lúc ấy cô bị bắt cóc, là Triệu Tịch Vũ làm. Cô ta cùng một gã Nhật Bản trong bang Thanh Điền rất nổi danh làm giao dịch, cô ta lấy cái này uy hiếp Cố Mặc Hàm, Cố Mặc Hàm nghĩ hết mọi biện pháp, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp."

Tần Vũ Dương nghe đến đó thì cực kỳ bình tĩnh, quay mặt sang nhìn cô.

Liễu Vận Ca tiếp tục, "Sau khi cô cùng Cố Mặc Hàm chia tay, sáu người bọn họ liền bắt đầu đi vào xã hội đen, thế lực không ngừng khuếch trương, tất cả mọi người đều biết, vì cô Cố Mặc Hàm đã điên rồi, ngay cả tính mạng cũng không muốn. Tham gia vài chục trận giao đấu lớn nhỏ."

Tần Vũ Dương có chút động dung, "Cô nói bọn họ sáu..."

Liễu Vận Ca gật gật đầu nói tiếp, "Thế lực của bang Thanh Điền là không thể khinh thường, bọn họ một mực tìm kiếm cơ hội tập hợp lực lượng, cho đến khoảng thời gian trước, bọn họ đi Nhật Bản, trực tiếp tiêu diệt hang ổ của bang Thanh Điền."

Nói đến đây Liễu Vận Ca nhìn Tần Vũ Dương.

Tần Vũ Dương bị ánh mắt của cô ấy nhìn có chút lo sợ, "Sau đó thì sao?"

Liễu Vận Ca chậm rãi phun ra ba chữ lạnh như băng, "Anh ta chết."

Tần Vũ Dương bỗng nhiên cảm thấy không biết phải làm sao, cô chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, cô nhận được tin này từ trong miệng người khác.

"Không thể nào, Cố Mặc Hàm đã từng ở trong quân ngũ, hơn nữa bọn họ có sáu người mà, làm sao lại..."

"Triệu Tịch Vũ động tay chân lên súng của Cố Mặc Hàm, anh ta bị Morioka Astoria bắn trúng chỗ hiểm, sau đó xảy ra vụ nổ, tình cảnh quá hỗn loạn. Chờ sau khi đi tìm lại, thì tìm không thấy. Không biết là bị nổ bay hay là..."

"Đừng nói nữa!" Đại não của Tần Vũ Dương không khống chế được mà tưởng tượng hình ảnh ngay lúc đó, cô nhịn không được lên tiếng cắt đứt cô ấy.

"Nếu đã không tìm được, các người dựa vào cái gì nhận định anh ấy đã chết? Nói không chừng, nói không chừng anh ấy..."

Tần Vũ Dương đột nhiên ý thức được lời nói của mình không có một chút khả năng. Một người đã bị trúng đạn thì làm sao có thể trốn được vụ nổ.

Liễu Vận Ca đưa cho cô một lá thư, ‘cuối cùng chỉ tìm được cái này.’

Tần Vũ Dương nhận lấy mở lá thư ra, thấy được một sợi dây đeo cở bốn lá cỏ, trên mặt còn dính loang lổ vết máu. Nước mắt của cô thoáng cái tuôn ra. Cô run rẩy mở nắp sau của điện thoại ra, từ bên trong lấy ra một sợi dây đeo cở bốn lá hình chiếc khóa đã mỏng, sau đó đem hai sợi dây đeo treo đặt lại với nhau, nước mắt từng giọt từng giọt rơi lên đó.

Một lúc sau cô từ từ mở miệng, "Còn những người khác?"

"Những người khác đã trở về, đều là bị thương ngoài da, không có vấn đề gì."

"Còn kẻ kia?"

"Chết."

"Chết như thế nào?"

Liễu Vận Ca trong mắt dần hiện ra cừu hận, "Tôi giết."

Tần Vũ Dương có chút giật mình nhìn cô ấy, "Liễu Vận Ca, tôi vẫn luôn cảm thấy cô rất thần bí. Trong một loạt sự kiện này, cô rốt cuộc sắm vai nhân vật gì?"

Liễu Vận Ca ngừng lại một chút, nói tất cả mọi chuyện cho Tần Vũ Dương.

Sau khi Tần Vũ Dương nghe xong cũng không không nhin được mà cười lạnh.

"Nói như vậy, hết thảy đều là cô thiết kế? Từ khi cô vào Đàng Đạt đến chuyện đòi nợ trước nhà cô, rồi đến chuyện tôi bị bắt cóc, tất cả đều ở trong kế hoạch của cô?"

Liễu Vận Ca hốc mắt có chút hồng, "Không phải vậy, có rất nhiều chuyện tôi cũng là nạn bất đắc dĩ."

"Tôi muốn biết, thời gian dài như vậy, tôi, Lãnh Thanh Thu, Mạc Sính Dã, còn có mọi người, trong mắt cô chúng ta rốt cuộc là cái gì?"

"Tôi..."

Tần Vũ Dương nắm sợi dây đeo trong tay đứng lên, lạnh lùng mở miệng, "Liễu Vận Ca, rốt cuộc cô có tim hay không vậy?"

Nói xong liền rời đi, lưu lại một Liễu Vận Ca sững sờ ngồi ở đàng kia.

Ra cửa, nhìn dòng người qua lại trên đường, nước mắt Tần Vũ Dương lại chảy ra.

Cố Mạc Hàm, em không tin. Anh sẽ không chết, anh còn chưa nói một tiếng với em, sao lại có thể chết chứ?

Cô lau nước mắt, lấy điện thoại ra.

"Thanh Thu, là thật sao?"

Thanh âm của Lãnh Thanh Thu mang theo run rẩy, "Vũ Dương..."

"Cậu hãy bảo Thạch Lỗi nghe điện thoại."

Lãnh Thanh Thu đem điện thoại đưa cho Thạch Lỗi.

"Vũ Dương, tôi là Thạch Lỗi."

"Vừa rồi Liễu Vận Ca tới tìm tôi, nói cho tôi biết Cố Mặc Hàm... Là thật sao?"

Thanh âm Thạch Lỗi thoáng cái trầm xuống, "Cái sợi dây đeo kia, Hàm tử vẫn đem bên mình, chúng tôi tìm rất nhiều lần đều không tìm được, chỉ sợ Hàm tử thật sự..."

Tần Vũ Dương đột nhiên cúp điện thoại.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 70

Trở Lại Chốn Cũ

Đèn nê ông trong thành phố từ từ sáng lên, làm nổi bật cả thành thị. Tần Vũ Dương bắt đầu gọi điện thoại cho Cố Mặc Hàm, những con số giống như đã khắc vào trong đầu cô, theo bản năng mà nhấn xuống.

Cô hy vọng có thể giống như lần trước tại Ô trấn sẽ nghe được giọng nói trầm thấp của anh, dù chỉ một từ cũng được.

"Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không thể kết nối được..."

Một lần lại một lần, cái giọng nữ máy móc mà lạnh như băng không ngừng lặp lại, lòng cô cũng theo đó mà lạnh buốt lên, lạnh đến phát đau, đau đến không cách nào hô hấp được.

Điện thoại vang lên, Tần Vũ Dương lập tức nhận, trong giọng nói mang theo sự ngạc nhiên mừng rỡ, "Mặc Hàm!"

Thanh âm của Thạch Lỗi truyền tới, "Vũ Dương, là tôi. Cô ngàn vạn đừng nghĩ luẩn quẩn trong lòng, nếu không mọi việc mà Hàm tử làm đều không còn ý nghĩa nữa đâu."

Tần Vũ Dương rống vào điện thoại, "Tôi không tin! Anh ấy sẽ không chết! Anh ấy là Cố Mặc Hàm mà, là Cố Mặc Hàm không có việc gì mà làm không được, anh ấy làm sao sẽ..." Cô nói đến một nửa đã khóc không thành

tiếng, "Thạch Lỗi, tôi muốn đi xem, anh dẫn tôi đi xem nơi đó có được không?"

***

Tần Vũ Dương nhìn chăm chăm vào phía trước, thật sự là một đồng hoang tàn. Nhà đã hoàn toàn sụp đổ, trên mặt đất đâu đâu cũng là gạch, thủy tinh, vỏ đạn, khắp nơi đều là vết máu, trên mặt đất, trên tường, còn có dấu vết viên đạn xuyên qua lưu lại trên tường, có thể tưởng tượng được tình hình lúc đó là cỡ nào chấn động lòng người.

"Vũ Dương, chỗ này chúng tôi đã tìm rất nhiều lần." Trong gió lạnh giọng nói của Thạch Lỗi có phần nghe không rõ.

Tần Vũ Dương nhìn anh ta hỏi, "Anh ấy xảy ra chuyện ở đâu?"

Thạch Lỗi chỉ về hướng cách đó không xa.

Tần Vũ Dương từng bước bước đi qua, cuối cùng hai chân như nhũn ra quỳ trên mặt đất. Cô sững sờ xem trong chốc lát liền bắt đầu lấy tay đào bới, gạch cùng thủy tinh sắc nhọn rất nhanh đem tay cô cắt thủng, máu không ngừng phun ra. Cô giống như không cảm giác được đau đớn, còn không ngừng đào đá vụn ra.

Lãnh Thanh Thu đi đến ngăn cô, "Vũ Dương cậu đừng như vậy, Đầu đá bọn họ cũng không biết đã đem cái chỗ này đào sâu ba thước bao nhiêu lần rồi, Cố Mặc Hàm anh ấy thật sự là không có ở đây."

Cô thì thào tự nói, "Đều là lỗi của tớ, nếu không phải bởi vì tớ, Cố Mặc Hàm anh ấy vẫn sẽ tốt lành."

Nước mắt Tần Vũ Dương không nén được mà chảy xuống, thì ra là thật, Cố Mặc Hàm thật sự không có ở đây. Nơi này đã biến thành như vậy, Cố

Mặc Hàm bị thương như thế sao thoát khỏi đây được? Lần này anh ấy không phải đi Mỹ, không phải quay về Bắc Kinh, mà là thật sự rời bỏ cô.

Cô cùng Cố Mặc Hàm chia lìa cách biệt, nhưng cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến sẽ có một ngày âm dương xa cách. Thế giới của cô giống như thoáng chốc đã biến thành đen tối một mảnh, nhìn không thấy con đường phía trước.

Về đến dưới nhà Tần Vũ Dương, Lãnh Thanh Thu tiễn cô lên lầu, mở cửa, Tần Vũ Dương đứng ở cửa nói với cô ấy, "Về đi, tớ muốn ở một mình."

Vẻ lo lắng rất rõ ở trên mặt Lãnh Thanh Thu, "Vũ Dương..."

Tần Vũ Dương cười khổ lắc đầu với cô, sau đó đóng cửa lại. Cô dựa vào ván cửa không nhúc nhích.

Cố Mặc Hàm, anh một lần so với một lần lại càng tàn nhẫn, cứ lặp đi lặp lại nhiều lần bỏ rơi em, lần này còn ác độc hơn, thậm chí ngay cả lần gặp cuối cùng cũng không cho em. Sao anh có thể làm như vậy, chúng ta có thể không ở bên nhau, em chỉ muốn anh sống thật tốt.

Cô đi vào phòng ngủ kéo ra một cái rương từ dưới đáy tủ quần áo, ở trên cùng là chiếc khăn quàng cổ ca rô cô đã mua cho Cố Mặc Hàm vào ngày bị bắt cóc đó, rất mềm mại. Còn có một cái chìa khóa. Cô cầm lấy khăn quàng cổ cùng cái chìa khóa nhét vào trong túi liền ra cửa.

Trời đã tối đen, gió đêm đã nổi lên, kêu u u, giống như là đang khóc. Tần Vũ Dương kéo quần áo cho kín, lái xe đến căn hộ của Cố Mặc Hàm ở thành phố C. Tần Vũ Dương bước ra cửa xe ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ kia, vẫn tối tăm.

Bọn họ từng ở chỗ đó từng có những ngày hạnh phúc nhất, buổi sáng Cố Mặc Hàm sẽ gọi cô rời giường, khi cô nằm ỳ trên giường thì sẽ hôn đến

khi cô khó thở mà tỉnh lại mới thôi. Cố Mặc Hàm sẽ mặc tạp dề ở trong phòng bếp bận rộn nấu cơm. Buổi tối sẽ ôm cô ngủ.

Khuôn mặt tươi cười của anh hiện ra ở trong đầu, rõ nét như vậy, giống như anh thật sự đang ở ngay trước mắt, người trước mắt dần dần mờ nhạt, nước mắt nóng hổi chảy xuống hai má, gió thổi qua, trên mặt đau như dao cắt.

Tần Vũ Dương lên lầu, mở cửa đi vào. Bài trí bên trong không thay đổi chút nào, giống như bọn cô chỉ là đi ra ngoài một chuyến. Cô từ từ đi vào, ngồi ở trên ghế sofa, lảng lạng nhìn mọi thứ trước mắt.

Mọi thứ đều không có thay đổi, chỉ là người không còn.

Cô lại đứng dậy, từ phòng bếp thấy được phòng ngủ, khi đến thư phòng thì dừng lại. Hình như cô chưa từng đi vào thư phòng của Cố Mặc Hàm.

Đẩy cửa đi vào, một cái bàn rộng bên cạnh là một cái giá sách. Ngón tay Tần Vũ Dương quét qua từ trái sang phải, cuối cùng cô ngồi ở sau chiếc bàn. Trên mặt bàn đã được dọn dẹp thật trật tự, là tác phong trước sau như một của Cố Mặc Hàm. Cô cúi đầu mở ngăn kéo thứ nhất bên trái ra, bên trong là một cái hộp thật to.

Cô có chút tò mò, lôi lên mở ra. Bên trong là một chồng tài liệu thật dày. Tần Vũ Dương ngạc nhiên phát hiện những tài liệu này đều là về cô. Bắt đầu từ tốt nghiệp đại học năm ấy, mãi cho đến khi Cố Mặc Hàm trở về, dựa theo thời gian sắp xếp, có ảnh chụp có văn bản, rất cặn kẽ, có một số việc ngay cả Tần Vũ Dương cũng không nhớ rõ đã từng xảy ra.

Đằng sau mỗi tấm hình đều có bút tích của Cố Mặc Hàm, tiêu sái phóng khoáng.

Một tấm là vẽ mặt thất vọng của cô với dòng chữ phía sau: Bé con cố gắng lên! Em nhất định sẽ làm được!

Một tấm cô che miệng ngáp phía sau có dòng chữ: Bé con, phải chú ý nghỉ ngơi.

Một tấm cô nở nụ cười ngọt ngào phía sau lại có dòng chữ: Bé con, đừng cười tươi với gã đó như vậy, anh sẽ ghen!

Lại có một tấm cô đứng bên bờ biển vẻ mặt tràn đầy đau thương với dòng chữ phía sau: Bé con, em đang nghĩ đến anh sao?

...

Chỉ là một hai câu ngắn ngủi, nhưng lại kiên trì trong năm năm, mỗi ngày mỗi đêm hơn một nghìn cái. Thì ra, trong năm năm đó Cố Mặc Hàm đã làm nhiều như vậy, anh chưa từng nhắc đến trước mặt cô, cô cũng không biết.

Cô mở ngăn kéo thứ hai ra, bên trong là chiếc bông tai mà cô đã làm mất kia, H&Y. Sau khi cô phát hiện đã làm mất thì đã đi tìm rất nhiều nơi, nhưng vẫn không tìm được, về sau rốt cục cũng từ bỏ. Cô nghĩ, cô và Cố Mặc Hàm mới vừa chia tay, thì bông tai anh tặng đã không thấy đâu, có phải cái số đã định sẽ cách xa nhau rồi chẳng? Hiện tại bông tai đã tìm lại được, cô cùng Cố Mặc Hàm có phải còn chưa kết thúc?

Trong ngăn kéo còn có một cái hộp màu lam chế tác tinh xảo, lúc Tần Vũ Dương thấy nó liền đoán được bên trong là cái gì. Mở ra nhìn, quả nhiên đoán trúng. Là chiếc nhẫn đơn giản tự nhiên, kiểu dáng cũng không phức tạp, kim cương cũng không lớn, nhưng nhìn qua lại phát sáng rực rỡ. Cô lấy ra từ từ đeo vào ngón áp út của mình, vừa vặn không lớn không nhỏ.

Nước mắt Tần Vũ Dương từng giọt từng giọt rơi xuống, trái tim của cô như bị kim châm xuống từng chút một, một cái so với một cái càng sâu hơn, một cái so với một cái càng dùng sức, cô che vị trí trái tim, thất thanh khóc nức nở...

Ngày hôm sau Tần Vũ Dương đã ngồi trên phi cơ bay đến Mỹ, cô muốn nhìn cái nơi mà Cố Mặc Hàm đã sinh sống năm năm, cô muốn biết trong năm năm ở đó Cố Mặc Hàm rốt cuộc đã làm gì, đã để lại dấu vết gì.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 71

Đại Kết Cục

Đã vài ngày không có nghỉ ngơi, sắc mặt Tần Vũ Dương không tốt lắm, tiếp viên hàng không đã mấy lần tới đây hỏi thăm cô, cô chỉ là cười lắc đầu. Cô nhớ tới lần trước ở trên phi cơ từ Đức trở về, Cố Mặc Hàm an vị ở bên cạnh cô, bàn tay to ấm áp mà khô hanh nắm thật chặt tay cô, cô tựa vào ngực của anh ngủ đến yên tâm thoải mái. Cô cúi đầu nhìn xuống bàn tay mình, hai bàn tay mười ngón đan vào nhau, cô từ từ nhắm mắt lại, tưởng tượng Cố Mặc Hàm đang ở bên cạnh.

Hết lần này tới lần khác vẫn có người không để cho cô toại nguyện.

Hiện tại ngồi ở bên cạnh cô chính là một người đàn ông tri thức đeo mắt kính nhả nhận vô cùng, trông cũng không tệ. Sau khi Tần Vũ Dương mở mang đủ kiểu đẹp trai khác nhau của sáu vị thiếu gia Phong Hoa, đối với loại động vật dễ nhìn này thì không quan tâm lắm. Anh ta xoay nghiêng người đối diện Tần Vũ Dương, bày ra nụ cười tự cho là rất đẹp đến bắt chuyện, "Vừa rồi lúc lên máy bay đã nhìn thấy cô, cô đem theo rất ít hành lý, là đi công tác ở Mỹ sao?"

Tần Vũ Dương quay đầu lại nhìn anh ta một cái, lễ phép mỉm cười, "Không phải."

"Vậy là đi?"

"Tùy tiện đi xem thôi."

"Ah, đi du lịch à, vậy cô có thể tìm tôi, tôi sẽ dẫn cô đi thăm những nơi nổi tiếng nhất ở Mỹ, chúng ta hãy trao đổi số di động đi."

Nếu như trước kia xuất hiện loại tình huống này, cô chắc sẽ không bỏ qua cơ hội trêu đùa người ta, nhưng hiện tại, trong lòng cô ngoại trừ Cố Mặc Hàm ra rốt cuộc cũng không thể chứa thêm kẻ khác. Cô chỉ muốn đi thăm cái nơi mà Cố Mặc Hàm đã từng ở năm năm.

Cô thay đổi tay cầm cái ly, đưa lên miệng uống một ngụm, chiếc nhẫn trên ngón áp út vừa vặn hiện ra trước mặt anh ta, phản chiếu ra tia sáng chói mắt.

Sau khi làm xong một loạt động tác, nụ cười của Tần Vũ Dương càng sâu hơn, "Không cần, cảm ơn."

Gã đàn ông tri thức kia trông thấy chiếc nhẫn thì hơi sửng sốt, ngượng ngùng cười xoay người sang chỗ khác.

Tần Vũ Dương cúi đầu ngắm chiếc nhẫn kia, ngón tay nhúc nhích liền bắn ra hào quang bốn phía, cô từ từ cong khóe miệng lên, trong mắt tràn đầy thâm tình.

Máy bay chuyển động theo quỹ đạo sau một lúc thì rốt cục dừng hẳn, Tần Vũ Dương theo đám người đi ra sân bay.

Mặc Hàm, em đã tới.

Đến khách sạn Tần Vũ Dương tắm rửa xong liền đánh một giấc thật sâu, khi tỉnh lại liền nghe được tiếng gió vù vù. Cô đi đến trước cửa sổ kéo màn cửa sổ ra, liền thấy gió lớn cuốn lấy bông tuyết đầy trời, rất là trắng lệt, trên phố căn bản không có người đi đường.

Mở ti vi thì rất nhiều kênh đều đưa tin về cơn bão tuyết lần này, đồng thời nhắc nhở người dân phải đóng cửa sổ thật kỹ và cố gắng giảm thiểu đi

ra ngoài. Tần Vũ Dương suy nghĩ một chút rồi mở cửa sổ ra, gió mang theo bông tuyết liền lập tức tràn vào, lực đạo rất mạnh trực tiếp đem Tần Vũ Dương thổi lui về phía sau, rét lạnh đến thấu xương. Cô cố hết sức mới đóng được cửa sổ lại. Bông tuyết đi vào theo ấm áp trong phòng liền lập tức hóa thành nước, Tần Vũ Dương vượt một lớp nước hơi mỏng trên áo lông, từ bỏ ý định ra cửa.

Cô gọi bữa tối ở khách sạn, sau khi ăn xong liền bắt đầu tra cứu bản đồ, xác định tuyến đường đi đến ngôi trường có uy tín trên thế giới kia. Sau đó đứng ở trước cửa sổ ngắm tuyết.

Cố Mặc Hàm, những năm đó khi anh gặp bão tuyết thì sẽ làm gì? Ở trong nhà trọ chơi game với bạn cùng phòng? Nấu ăn? Hay làm thí nghiệm trong phòng thực nghiệm? Hoặc là trốn ở trong chăn thoải mái ngủ?

Cô cảm thấy cái cuối cùng là ít có khả năng nhất. Ở trong ấn tượng của cô, Cố Mặc Hàm cũng không nằm lì trên giường, nếu như không có tình huống đặc biệt thì rất ít khi ngủ nướng, mỗi ngày đều là rời giường rất đúng giờ, tuyệt đối không muộn lấy một giây.

Tần Vũ Dương từng ở trong ổ chăn ấm áp đôi mắt buồn ngủ mông lung nhìn anh, vẻ mặt oán hận lấm bầm, "Cố Mặc Hàm, anh rốt cuộc là người của triều đại nào?" Sau này Cố Mặc Hàm nói cho cô biết, anh và anh trai từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh ông nội, cụ ông Cố cả đời đều duy trì truyền thống tốt đẹp của bộ đội, vẫn luôn yêu cầu như vậy với anh em Cố gia. Anh từ nhỏ ngủ nướng chưa được vài lần, nên sớm đã thành thói quen.

Tần Vũ Dương lúc ấy còn rất sợ hãi, "Vậy sau này khi em gả vào nhà anh chắc đến lúc đó sẽ không bị tước đoạt quyền ngủ nướng chứ?"

Lúc ấy trên mặt Cố Mặc Hàm cười xấu xa, "Đã tính toán dài hạn đến thế rồi hả? Gấp gáp gả cho anh đến vậy? Xem ra anh phải sớm quyết định thôi."

Một câu nói lập tức nghênh đón tay nắm chân đá của Tần Vũ Dương, Cố Mặc Hàm cười lớn ôm lấy cô...

Tần Vũ Dương không tự chủ được cũng bật cười, đồng thời nước mắt tràn mi.

Thì ra, cô đều nhớ, tất cả mọi thứ đều khắc sâu trong đầu đến vậy.

Sau một tuần lễ, bão tuyết rốt cục cũng ngừng, mặt trời tươi đẹp chiếu rọi khắp thế giới này.

Tần Vũ Dương buộc xéo mái tóc dài thành đuôi ngựa, áo len dài màu hồng phấn thêm cái áo chèn màu trắng, quần jean màu lam, giày vải ka-ki màu tuyết, cuối cùng là đội nón beret màu đỏ, phối với vòng tai thật to, Tần Vũ Dương nhìn mình trong gương, xem ra cũng giống một sinh viên đi?

Vừa đến trước cửa, cô dừng lại, trở về từ trong va ly lấy ra cái khăn quàng cổ ca rô hồng phấn kia quấn lên.

Đi bên đường, khắp nơi đều là người, khắp nơi đều là tuyết trắng xóa. Có lẽ đã lâu không ra ngoài, thời tiết vừa mới tạnh, thì rất nhiều người đều đi ra ngoài.

Tần Vũ Dương thấy một đứa bé vừa mới học đi ở trong đồng tuyết hưng phấn mà chạy, thì bất ngờ ngã xuống, bà mẹ trẻ ở đằng xa thần sắc khẩn trương chạy tới. Tần Vũ Dương hai bước đi nhanh tới, đỡ đứa bé lên, vẻ mặt đứa bé tinh khiết cười với Tần Vũ Dương, Tần Vũ Dương phui tuyết trên người cậu, cũng cười nhìn cậu, sau đó dùng tiếng Anh hỏi cậu té có đau không.

Đứa bé giống như hiểu, lắc đầu.

Bà mẹ trẻ đi tới sau khi nói cảm ơn với Tần Vũ Dương liền ôm lấy đứa bé, kiểm tra cậu té có bị thương hay không.

Tần Vũ Dương tiếp tục đi về phía trước, xa xa liền thấy được ngôi trường kia. Cô đi vào sân trường, khắp nơi đều là sinh viên cùng giảng viên đang ném tuyết, bất đồng màu da, bất đồng ngôn ngữ, nhưng đồng dạng đều mang theo nụ cười rực rỡ.

Cô đang đi, liền nghe phía sau có ai đó đang hô to. Cô dừng lại một chút, tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh, chủ nhân của giọng nói kia đã đuổi kịp, người đàn ông kia hưng phấn mà giữ chặt lấy cô, sau đó liền bô bô nói một tràng ngoại ngữ. Tần Vũ Dương nghe nửa ngày cơ bản xác định anh ta nói chính là tiếng Pháp, nhưng cụ thể nói gì đó, cô một chút cũng nghe không hiểu.

Có lẽ thấy được vẻ mặt nghi hoặc của Tần Vũ Dương, người đàn ông kia lập tức dừng lại, lại mở miệng chính là tiếng Hoa gượng gạo, "Xin lỗi, tôi quá kích động, tôi tên là Frank, tôi đã thấy cô."

Tần Vũ Dương đang suy nghĩ, chẳng lẽ phương thức bắt chuyện ở trường học vẫn cũ rích như vậy sao? Cô cười cười, định tiếp tục đi về phía trước.

Frank lập tức bối rối, càng cố gắng càng nói không rõ ràng, một câu lại nói đến lộn xộn, Tần Vũ Dương cũng nghe không hiểu. Cô lên tiếng cắt đứt anh ta, "Anh có thể nói tiếng Anh, tôi có thể hiểu được."

Frank mạnh mẽ lắc đầu, vẫn là dùng tiếng Trung trả lời, tốc độ nói rất chậm, vừa nghĩ vừa nói, "Không được, Hàm tử nói, càng nói không rõ càng phải luyện tập nhiều, không được sợ, không được từ bỏ."

Ngữ điệu của anh ta rất kỳ quái, Tần Vũ Dương không nghe được tên người kia, chỉ cho đó chính là tên riêng mà thôi.

Anh nghĩ một lát còn nói, "Tôi thật sự đã gặp qua cô."

"Xin lỗi, những năm gần đây tôi rất ít khi đến Mỹ, cho dù là đến, cũng không đến thành phố này, chúng ta không thể nào gặp được nhau."

"Không phải, tôi đã thấy hình của cô. Ở chỗ Hàm tử đó."

Tần Vũ Dương đột ngột nhìn về phía anh, "Ai?"

"Hàm tử đó, tên tiếng Trung của cậu ta là Cố Mặc Hàm."

Hốc mắt Tần Vũ Dương lại bắt đầu nóng lên, "Cố Mặc Hàm..."

"Tôi cùng cậu ấy là bạn cùng phòng, rất nhiều bạn bè của chúng tôi đều ở chỗ cậu ấy thấy qua hình của cô, Hàm tử thường xuyên nhìn hình của cô đến xuất thần, chúng tôi đều nói cô không phải phụ nữ, mà là nữ thần, nữ thần có thể làm cho Hàm tử thất hồn lạc phách."

Tần Vũ Dương lau nước mắt, "Nữ thần? Vì sao?"

"Cô không biết, lúc đó Hàm tử được hoan nghênh biết bao nhiêu, cho dù là hiện tại, trong trường còn rất nhiều người nói về cậu ta, con gái theo đuổi cậu ta rất nhiều, nhưng ai cậu ta cũng không nhìn, chỉ nhìn hình của cô. Cậu ta còn dạy tôi một câu thơ, gọi tình là cái gì rất sâu..."

Cái người đàn ông da trắng có chút trẻ con gãi đầu dùng sức nghĩ.

Tần Vũ Dương chậm rãi mở miệng, "Tình không biết bắt tự lúc nào, chỉ biết hướng về một người mà yêu say đắm."

Anh ta lập tức hô to, "Đúng, chính là câu này."

Anh ta không có chú ý tới vẻ khác thường của Tần Vũ Dương tiếp tục nói, "Cô tới cùng Hàm tử à? Cậu ta ấy mà, thật lâu tôi đã không gặp cậu ta, rất nhớ cậu ta."

Tần Vũ Dương cúi đầu xuống, nhìn nước mắt rơi thẳng xuống.

Bỗng nhiên Frank hưng phấn hô to, "Hàm tử!"

Tần Vũ Dương lẩm bẩm nói nhỏ, "Đừng gọi, anh ấy đã đi, đi mất..."

Bên cạnh nổi lên một trận gió, tiếp đó là tiếng bước chân, sau đó ở sau lưng lại truyền tới tiếng quang quác như chim của Frank.

Trong nháy mắt, một đạo điện quang thạch hỏa nổ tung trong đầu cô, cô lập tức xoay người quay đầu lại, sau đó nước mắt vừa mới ngừng lại chảy xuống.

Bạn có thể tưởng tượng được cái cảm giác này không? Đã từng cho rằng sẽ không còn được gặp lại thì người đó cứ như vậy bất ngờ xuất hiện ở trước mặt bạn, mừng rỡ, kích động, thậm chí còn có một tia ủy khuất xông lên đầu.

Ai đó đang ôm chầm sau đó dấm lên bả vai cười nói cùng Frank không phải là Cố Mặc Hàm sao? Trên cổ của anh còn quấn quanh khăn quàng cổ ca rô để ở trong nhà anh.

Anh vẫn dáng điệu ưu nhã thong dong kia, chỉ là có hơi gầy.

Điện thoại của Tần Vũ Dương vang lên, cô nhận điện.

"Alô."

"Vũ Dương, là tôi Liễu Vận Ca, tôi muốn nói cho cô một sự kiện, Cố Mặc Hàm không chết!"

Tần Vũ Dương nhìn người phía xa kia, cúi đầu mở miệng, "Đúng vậy, anh ấy không chết."

"Tôi mới từ chỗ Loan Hạo biết được, là anh ta cứu Cố Mặc Hàm. Cố Mặc Hàm bị thương rất nặng, mới vừa dưỡng tốt lên thì đã đi tìm cô..."

Tần Vũ Dương cúp điện thoại, không biết khi nào thì Frank đã đi rồi, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Cố Mặc Hàm cười nhìn cô, ánh mặt trời không kiêng nể gì cả mà chiếu trên người anh, càng tôn lên nụ cười sáng ngời mà ấm áp của anh, đáy mắt giữa lông mày cũng ấm áp ôn nhu, anh đang từng bước từng bước đi về phía cô, thông thả mà kiên định.

Nước mắt xuôi xuống gò má, Tần Vũ Dương khống chế không nổi bản thân, ngồi xổm người xuống khóc rống lên. Rất nhanh một đôi tay rộng lớn ôm lấy cô, cô ngẩng đầu lên liền thấy được Cố Mặc Hàm, thấy được đôi mắt chứa đầy tự trách sâu sắc cùng tình yêu nồng đậm.

Tần Vũ Dương nhào vào trong lòng anh, khóc nói, "Anh đừng rời bỏ em nữa!"

Cố Mặc Hàm đỡ cô dậy, ôm thật chặt, vỗ nhẹ nhẹ sau lưng cô, "Sẽ không, sau này anh sẽ không bỏ lại em một mình nữa..."

Tần Vũ Dương khóc một hồi thì từ từ buông anh ra, Cố Mặc Hàm nắm tay cô bao bọc trong lòng bàn tay.

Cố Mặc Hàm chớp chớp đôi mắt hoa đào kia, vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón áp út của Tần Vũ Dương, sau đó sợ hãi hô lên, "Làm sao em lại đeo chiếc nhẫn này? Đây là anh mua cho người phụ nữ khác mà!"

Tần Vũ Dương nắm chặt tay nắm anh, "Anh nói bậy! Trên mặt nhẫn có khắc H&Y, thế nào lại là cho người phụ nữ khác! Anh cái tên xấu xa này! Đó là cho em!"

Cố Mặc Hàm cười to, "Sao một chút khiêm tốn mà em cũng không có vậy! Anh vẫn chờ em trả lại cho anh, anh phải dùng nó hướng em cầu hôn chứ, em đã nguyện ý đeo như vậy, anh sẽ không xin lại đâu, em phải cầm nhẫn nam này đeo vào cho anh!"

Nói xong vươn tay cầm chiếc nhẫn đưa cho cô.

Tần Vũ Dương then quá hoá giận, nắm lấy tay anh cắn mạnh xuống.

Cố Mặc Hàm vẫn cười, đường hoàng mà đắc ý.

Cuối cùng Tần Vũ Dương vẫn tháo chiếc nhẫn xuống để Cố Mặc Hàm đeo vào cho cô, cô cũng đeo vào cho Cố Mặc Hàm.

"Tốt rồi, hiện tại chú rể cô dâu đã trao đổi nhẫn xong rồi, chú rể có thể hôn môi cô dâu."

Cố Mặc Hàm nói xong liền nâng lấy mặt Tần Vũ Dương, ấn lên môi cô, nhu nhu trần trọc, tinh tế hôn lên.

Bên cạnh vang lên thiện ý tiếng huýt sáo, Tần Vũ Dương có chút xúc động đẩy anh ra, vùi mặt tiến trong ngực anh.

Cố Mặc Hàm hôn lên đỉnh đầu cô, "Đi, dẫn em đến nhìn nơi anh đã từng sống."

Tần Vũ Dương ôm chặt anh, "Không! Anh cưng em!"

"Được!" Cố Mặc Hàm buông cô ra, xoay người hơi ngồi xuống, "Lên đi."

Cố Mặc Hàm công cô đi về phía trước, Tần Vũ Dương ôm chặt cổ anh, cười hì hì hỏi, "Em nặng không?"

Cố Mặc Hàm nhìn về phía trước, từ từ mở miệng, "Toàn bộ thế giới đều ở trên lưng, em nói nặng hay không nặng?"

Nước mắt Tần Vũ Dương theo gương mặt lưu lại trên cổ Cố Mặc Hàm, hốc mắt anh cũng có chút đỏ lên.

Đi vài bước, trên bầu trời tuyết tung bay, thật đẹp.

"Mặc Hàm, khi tuyết rơi, chúng ta đừng che dù, cứ như vậy đi thẳng, có thể một đường đi đến đầu bạc hay không?"

"Sẽ, chúng ta nhất định sẽ. Em dám thiên trường, anh liền dám địa cửu."

Em dám thiên trường, anh liền dám địa cửu.

Hai người quanh đi quẩn lại vài chục năm, rốt cục cũng ở bên nhau. Bọn họ nhất định sẽ sống hạnh phúc mỹ mãn, nhất định sẽ thiên trường địa cửu...

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 72

Tần Vũ Dương Chủ Động

Tần Vũ Dương cười từ trong mộng tỉnh lại, bên ngoài một mảnh đen kịt, ngọn đèn xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào. Cô mở đèn lên, nhìn căn phòng quen thuộc trong khách sạn, bên cạnh không một bóng người, trái tim dần dần chìm xuống.

Thì ra mọi thứ đều là mộng.

Cô ôm lấy chăn ngồi dậy, hốc mắt sưng mũi cay cay. Cô vùi đầu vào trong gối, bả vai không ngừng run run.

Cố Mặc Hàm xử lý xong công việc, đóng máy tính, xoay cái cổ vài vòng, đứng lên. Anh nhìn qua thời gian, đi vào phòng ngủ. Mới vừa mở cửa liền thấy Tần Vũ Dương hai mắt đăm lệ nhìn qua.

Anh lập tức đi tới, đưa tay lau nước mắt của cô, "Làm sao vậy, Vũ Dương? Gặp ác mộng à?"

Tần Vũ Dương sững sờ nhìn anh, giống như không thể tin được. Cô từ từ vươn tay, xoa lên mặt Cố Mặc Hàm, trong mắt một mảnh mờ mịt, "Mặc Hàm..."

Trong thanh âm nhỏ mang theo tia ủy khuất, trái tim Cố Mặc Hàm lập tức mềm thành một vũng nước.

Cố Mặc Hàm có chút đau lòng, anh ôm Tần Vũ Dương, nhẹ nhàng vỗ sau lưng cô ôn nhu dỗ dành, "Là anh, Vũ Dương, xin lỗi, chuyện này đã dọa em sợ phải không?"

Một lát sau, Tần Vũ Dương từ trong lòng ngực cô giãy giụa thoát ra, nhắm mắt lại dán lên môi anh, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm môi anh. Cố Mặc Hàm ý xấu khép miệng bất động nhìn Tần Vũ Dương tự do phát huy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Vũ Dương đỏ lên, óan hận trừng mắt anh. Cố Mặc Hàm nén cười vẻ mặt ngạc nhiên hỏi, "Làm sao vậy?"

Tần Vũ Dương hung hăng cắn lên cằm anh, dẫn tới Cố Mặc Hàm ghen cười. Anh duỗi cánh tay dài ra sờ vào ngực Tần Vũ Dương. Tần Vũ Dương không phối hợp xoay đông xoay tây, rất nhanh liền phát hiện có gì đó bất thường, cô không dám cử động nữa giương mắt cẩn thận nhìn Cố Mặc Hàm, Cố Mặc Hàm xứng bộ dáng của một thiếu gia, "Em nói nên làm sao bây giờ?"

Mặt Tần Vũ Dương lập tức trở thành trái cà chua nhỏ, cúi đầu xuống nhỏ giọng lẩm bẩm, "Là chính anh lưu manh, còn trách em..."

Cố Mặc Hàm nhượng mày, "Ê, em còn không chịu trách nhiệm!"

Tần Vũ Dương cười hì hì đưa tay nhéo bắp thịt bên hông anh, đột nhiên dừng lại, nụ cười trên mặt cũng đã biến mất, yên lặng nhìn Cố Mặc Hàm.

Cô chạm đến một cái gì đó lạnh như băng.

Cố Mặc Hàm cúi đầu nhìn thoáng qua, từ bên hông lấy khẩu súng ra, ném qua một bên, cười nói với cô, "Xin lỗi, thói quen thôi."

Tần Vũ Dương nhìn khẩu súng, đột nhiên đẩy Cố Mặc Hàm ra chui vào trong chăn, bịt kín đầu.

Cố Mặc Hàm nhẹ nhàng kéo cái chần, "Em làm sao vậy?"

Tần Vũ Dương đẩy anh ra, "Không cần anh lo! Anh tránh ra."

Cố Mặc Hàm có chút bất đắc dĩ, "Vũ Dương..."

"Làm sao anh có thể làm như vậy, vạn nhất xảy ra chuyện gì, bảo em phải làm sao đây!" Trong thanh âm mang theo tiếng thút thít.

Cố Mặc Hàm dùng sức lôi cái chần xuống, đem đầu Tần Vũ Dương lộ ra, cô cuộn mình vào trong đó giống như một loài vật nhỏ, trong lòng Cố Mặc Hàm khẽ động.

"Anh sai rồi, sau này cũng không như vậy nữa, đừng khóc mà."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Vũ Dương khóc đến mũi cũng hồng hồng, Cố Mặc Hàm nhìn trong lòng rất thích, không tự chủ được bật cười.

Tần Vũ Dương thẹn quá hoá giận, "Anh còn cười! Cởi quần áo ra!"

Cố Mặc Hàm mắt mở to nhìn cô, "Chủ động thế này? Gấp gáp đến như vậy sao?"

Tần Vũ Dương cau mày xì anh, "Anh tên lưu manh này, nghĩ gì thế?" Nói xong tiến đến kéo quần áo anh ra.

Cố Mặc Hàm cởi áo, Tần Vũ Dương liền ngây dại.

Cố Mặc Hàm quan sát sắc mặt của cô, "Được rồi, không cho phép khóc đó."

Trước ngực trắng kiện đều là vết sẹo lớn nhỏ, phần lưng cũng có, một số đã nhạt nhìn không ra dấu vết, một số còn rất rõ nét. Nhất là vị trí gần trái tim, miệng vết thương kia có phần nhìn thấy mà giật mình.

Tần Vũ Dương hít mũi một cái, chỉ vào chỗ đó hỏi, "Chỗ này có phải là bị thương lần này không?"

Cố Mặc Hàm gật đầu.

Ngón tay Tần Vũ Dương từ từ đến gần, nhẹ nhàng chạm đến, sau đó môi cô từ từ kề lên, cảm giác ngứa từ miệng vết thương chảy thẳng đến đáy lòng Cố Mặc Hàm. Cảm giác vừa rồi dần dần trở lại, anh theo lực đạo của Tần Vũ Dương từ từ nằm xuống, theo cô cởi áo rộng thùng thình nhìn vào, cảnh xuân vô hạn. Màu đen nơi đáy mắt anh càng sâu hơn, lồng ngực phập phồng kịch liệt, máu toàn thân đều vọt xuống dưới thân, vừa mở miệng trong thanh âm mang theo sự kiềm chế và khàn giọng, "Vũ Dương..."

Tần Vũ Dương đè anh, lần lượt hôn lên vết thương của anh, môi lửa thân mật từ lồng ngực đến bụng, dùng đầu lưỡi ma sát qua, trên người Cố Mặc Hàm như bắt lửa.

Anh đã hơn một năm không đụng đến cô, sao chịu được sự trêu chọc như vậy của cô chứ. Anh kéo cổ áo của Tần Vũ Dương hướng ra hai bên, lộ ra bờ vai trong suốt mượt mà. Anh từ từ xoa lên đó, từ phía sau cởi móc khóa áo lót ra, sau đó nhẹ nhàng xoa nắn nơi cao ngất không còn gò bó trước ngực, véo nhẹ về mạnh, còn nhẹ nhẹ xoa nắn cái điểm đỏ hồng kia.

Tần Vũ Dương không kiên nhẫn di chuyển, tiếp tục đi xuống. Cô cởi đai lưng của Cố Mặc Hàm, rút quần áo ra. Đã không còn trói buộc, cái cực nóng kia lập tức bắn ra, ở ngang trước mặt cô.

Đây là lần đầu tiên Tần Vũ Dương quan sát ở khoảng cách gần như vậy, nhìn chăm chú, có chút ngây ngốc.

Cố Mặc Hàm cảm giác được hô hấp của Tần Vũ Dương rơi lên vị trí mẫn cảm nhất, anh nhắm mắt lại kéo tay Tần Vũ Dương qua đè lên trên nhẹ nhàng chà sát.

Tần Vũ Dương thấy chất lỏng màu trắng từ đỉnh chảy ra, cô buông tay ra, chần chờ một chút, đỏ mặt từ từ hé miệng ngậm lấy.

Cảm giác ẩm áp ướt át làm cho Cố Mặc Hàm tưởng đến thấy đau, anh không tự chủ được thẳng lưng đưa về phía trước.

Tần Vũ Dương cảm thấy cái đó trong miệng càng ngày càng nóng, càng lúc càng lớn, còn có thể cảm giác được sự nảy đập của nó, cô há to miệng mới có thể ngậm lấy cả bộ phận. Cô không biết tiếp theo nên làm cái gì, chỉ thử chuyển động lên xuống, đầu lưỡi đến cái lỗ nhỏ kia, sau đó ma sát đỉnh đầu.

Kỳ thật động tác của Tần Vũ Dương hoàn toàn không có kỹ xảo, hàm răng thỉnh thoảng sẽ đụng phải dẫn đến một chút đau đớn, nhưng chính cái loại ngây ngô này làm cho anh càng thêm hưng phấn. Tay anh vuốt ve lấy da thịt □ bên ngoài của Tần Vũ Dương, hạ thân nghênh hợp với động tác của Tần Vũ Dương, từ từ đem thô to của mình xâm nhập vào giữa môi lưỡi cô, nhắm mắt lại hưởng thụ.

Mặt Tần Vũ Dương càng ngày càng hồng, miệng cũng mỗi nhừ, cô há to mồm, cảm giác được đã đến cổ họng của cô, sau đó mút chặt lấy, trên tay hạ thấp □. Cảm giác khít khao đột nhiên từ xương sống chảy thẳng đến não, Cố Mặc Hàm còn chưa kịp làm bất kỳ động tác gì liền bắn ra. Chất lỏng bạch trọc trắng đục không ngừng phun trào ra, Tần Vũ Dương không nghĩ tới anh ngay cả chào hỏi cũng chưa làm thì đã bắn ra, cô còn chưa kịp bỏ ra thì đã bị sặc, trong miệng, trên mặt, thậm chí trên tóc đều dính.

Cố Mặc Hàm chờ khoái cảm dần dần biến mất, anh cười mở mắt ra, ngồi dậy đem Tần Vũ Dương áp xuống dưới thân, lấp kín môi của cô, trêu chọc khiến cô đem chất lỏng trong miệng nuốt vào.

Thanh âm "Ừc" từ trong cổ họng Tần Vũ Dương truyền ra, Cố Mặc Hàm hoàn toàn hài lòng, cười đến như con mèo ăn vụng.

Cố Mặc Hàm dựa vào trán cô, ngọt ngào kêu, "Bà xã..."

Tần Vũ Dương không biết mình vừa rồi tại sao lại có hành động to gan như vậy, sợ hết hồn đồng thời có chút ít kích thích, cô nhắm mắt lại giả chết.

Cố Mặc Hàm chôn ở trước ngực cô vất vả cùn cày cấy, tay theo đường cong đi vào tận bắp đùi, cách lớp vải hơi mỏng ma sát viên đạn khâu kia, chỗ đó đã một mảnh lầy lội, nơi mềm mại của cô ngậm lấy Cố Mặc Hàm, mơ hồ không rõ hỏi, "Có muốn hay không?"

Tần Vũ Dương cắn môi dưới, nhịn xuống tiếng rên rỉ đã quanh quẩn giữa môi.

Cố Mặc Hàm bật cười, ra tay càng thô ác liệt, anh kéo miếng vải kia xuống, mạnh mẽ chèn hai ngón tay vào, lập tức cảm giác được tầng tầng lớp lớp mềm mịn bao trùm anh. Anh một đường tìm kiếm dần dần đi sâu vào, ở chỗ không xa mò đến viên lõi lên kia, không ngừng lưu luyến ở nơi phụ cận đó.

"Nói cho anh biết, có muốn hay không?"

Tần Vũ Dương mạnh mẽ kẹp chặt hai chân, mềm mại cầu xin, "Mặc Hàm... muốn, em muốn..."

Cố Mặc Hàm tà ác cười, "Muốn cái gì?"

Tần Vũ Dương mở đôi mắt sương mù ra úy khuất nhìn anh, trong mắt óng ánh trong suốt, đáng thương, không biết trả lời như thế nào.

Cố Mặc Hàm phủ bên tai cô, vừa cắn lỗ tai cô vừa nhỏ giọng dạy bảo.

Tần Vũ Dương nghe, mặt càng thêm hồng, "Anh, không biết xấu hổ..."

"Nói mau, nói anh liền cho em..."

Lý trí còn sót lại của Tần Vũ Dương nói cho cô biết không thể nói, nhưng thân thể hư không làm cho cô muốn ngừng mà không được.

Cô mềm mại xin, "Mặc Hàm, cho em đi..."

Cố Mặc Hàm nhìn cái dáng vẻ nhỏ bé vừa mềm vừa ỏng ẻo anh chịu không nổi, trên tay khê dùng sức, kẹp lại viên lồi lên kia, không ngừng ma sát. Cảm giác tê dại dần dần khuếch tán đến toàn thân, cô thoải mái mềm mại rên rỉ.

Khoái cảm tản đi, Tần Vũ Dương vẫn chưa thỏa mãn, cô lại bắt đầu hút chặt ngón tay của Cố Mặc Hàm. Sau khi Cố Mặc Hàm cảm giác được biến hóa của cô, thì trêu chọc, "Không đủ?"

Tần Vũ Dương cắn môi, chớp mắt nhìn về phía anh, một mảnh khát vọng, đáp án rõ ràng. Cố Mặc Hàm nhìn áo cô mất trật tự, giấu đầu hở đuôi, cái vật nào đó vừa mới mềm xuống lại dần dần ngẩng đầu.

Cố Mặc Hàm trở Tần Vũ Dương lại, duy trì tư thế nửa quỳ, một tay vịn eo cô, tay kia đặt ở trước ngực cô, từ phía sau cấp bách hờ hét vọt vào, vừa nhanh vừa mạnh mẽ va đập vào hông cô, sự co rút kẹp chặt của Tần Vũ Dương cùng tiếng rên rỉ không ngừng thờ ơ giữa hai người sung sướng khi đến đỉnh...

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 73

Về Nhà (Thượng)

Tần Vũ Dương đứng ở cổng Cổ gia, Cổ Mặc Hàm quay đầu nhìn cô, "Sao vậy?"

Tần Vũ Dương nhìn anh, "Em không muốn đi."

Cổ Mặc Hàm cầm tay cô, "Sợ cái gì, em cũng không phải là chưa từng tới."

"Cái đó sao có thể giống nhau được? Anh không phải đã nói, ông nội anh hi vọng Triệu..."

"Dừng!" Cổ Mặc Hàm cắt đứt cô, "Không có chuyện gì, yên tâm đi, tiểu gia tôi sẽ che chắn cho em."

Nói xong duỗi ngón trở ra vuốt cằm Tần Vũ Dương.

Tần Vũ Dương bị trêu chọc cười cười, vạch trần anh, "Anh che chắn cho em? Em xem bản thân anh còn khó giữ nổi kia kìa?"

Hai người vẫn còn cãi nhau hi hi ha ha, cửa từ bên trong mở ra. Cụ ông Cổ cùng một vị lão phu nhân khí chất phi phàm đi ra.

Lão phu nhân trông thấy hai người tỉ mỉ đánh giá một phen, cuối cùng tầm mắt rơi vào bàn tay hai người đang cùng nắm thật chặt. Bà quay đầu

mỉm cười nói với cụ ông Cố, "Dục Kỳ, đây là một đôi bích nhân." Sau đó liền rời đi.

Cụ ông Cố lúc này mới nhìn về phía hai người.

Tần Vũ Dương bắt buộc bản thân không được tránh né ánh mắt của ông, không ngừng nắm thật chặt tay Cố Mặc Hàm.

Cố Mặc Hàm dùng ngón cái nhẹ nhàng ma sát mu bàn tay cô an ủi, nở nụ cười nhìn ông nội mình, "Ông nội."

Thật lâu sau, cụ ông Cố mới mở miệng, "Vào đi."

Vào cửa, liền nghe được thanh âm y y nha nha của trẻ con. Tần Vũ Dương đến gần mới nhìn thấy một cô tiểu công chúa màu hồng phấn đang làm nũng trong lòng ma ma.

Một đôi mắt xoay tròn ngập nước, vừa nhìn đã khiến cho người khác yêu thích, con mắt giống Dương Y, những chỗ khác lại có bóng dáng của Cố Mặc Thần, da thịt trắng trắng mềm mềm, tay phải nắm thành quyền đặt lên môi cắn, rất là đáng yêu.

Dương Y nhìn thấy Tần Vũ Dương hô to một tiếng, đem con nhét vào tay mẹ chồng, đi tới, "Vũ Dương!"

Cụ ông Cố cau mày nhìn cô ấy, "Đều đã làm mẹ, còn không chững chạc như vậy!"

Nói xong thì cười tủm tỉm đi tới duỗi hai tay ra, "Chíp bông ngoan, để cụ ôm nào."

Tiểu công chúa duỗi cánh tay nhỏ nhắn ngúi ra, trong miệng bi bô, "Ông cố..."

Diệp Thấm Đình về mặt từ ái nhìn Tần Vũ Dương, "Vũ Dương, tới đây ngồi."

Dương Y lôi kéo Tần Vũ Dương đi qua ngồi xuống.

Cố Mặc Hàm đứng ở bên cạnh cụ ông Cố, đưa tay về khuôn mặt nhỏ nhắn béo ụt ịt của đứa nhỏ, "Ồ, nha đầu con rất có phúc khí nha, được thái thượng hoàng thương cháu như vậy."

Cụ ông Cố liếc anh một cái, "Đừng về mặt cháu!"

Cố Mặc Hàm còn chưa hỏi vì cái gì, thì tiểu công chúa đã trả lời anh, nước dãi sáng trong trong theo khước miệng chảy ra, Cố Mặc Hàm lập tức trốn qua một bên.

"Ông nội, ông cũng quá thiên vị. Cháu từ nhỏ đến lớn ông cũng chưa ôm cháu được mấy lần!"

Cụ ông Cố vừa nựng cháu chặt gái vừa giáo dục anh, "Cháu biết cái gì, con gái đương nhiên muốn nuôi dưỡng cho tốt, cháu chưa từng nghe qua sao, tông lai phú quý đa thực nữ, tự cổ hoàn khố thiếu vĩ nam [1]."

Tiểu công chúa nằm trên đầu vai của cụ ông Cố, nghiêng cái đầu nhỏ nhìn Cố Mặc Hàm, mơ hồ không rõ gọi anh.

"Heo..."

Cố Mặc Hàm cau mày lại, "Cháu cái con nha đầu ngốc này, đã dạy cháu bao nhiêu lần, là chú."

Tiểu công chúa lại gọi một tiếng, "Heo..."

Cố Mặc Hàm không nói gì, những người khác nhìn vui cười hơn hở.

Dương Y liếc anh một cái, "Cậu mới ngốc đó, không được nói con gái chị."

Cụ ông Cố giao đứa trẻ cho Diệp Thấm Đình, "Hai người các cháu đi theo ông."

Lên hết cầu thang là vào thư phòng.

Diệp Thấm Đình tiêu dao tự tại vỗ vỗ mu bàn tay Tần Vũ Dương, "Lên đi."

Vào thư phòng, hai người đứng sòng vai nhau. Cụ ông Cố thường thức trà không nói một lời, Cố Mặc Hàm sớm đã quen cái loại áp lực trầm mặc này không có việc gì đáng lo, cư xử bình thản, nhưng Tần Vũ Dương lại không trấn định như thế, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, Sau một hồi lâu cuối cùng cũng mở miệng, "Vừa rồi các cháu gặp mặt chính là bà nội Triệu Tịch Vũ."

Tần Vũ Dương nghe được cái tên đó tâm tình hoảng hốt, sau đó cảm giác được cánh tay Cố Mặc Hàm từ phía sau đưa qua cầm lấy tay cô, bắt được thì nghe được giọng nói của anh.

"Ông quen biết bà ấy?"

"Trước kia khi ở trường quân đội bố bà ấy là sĩ quan huấn luyện của ông, về sau gia cảnh sa sút, đã rất nhiều năm không gặp." Giọng của cụ ông Cố mang theo vẻ già nua, tiếp tục nói, "Trước đây không lâu, bà ấy đột ngột tới tìm ông, hi vọng Triệu Tịch Vũ làm cháu dâu ông, ông đáp ứng."

Luẩn quẩn một vòng cuối cùng cũng tới chủ đề, ý cười của Cố Mặc Hàm càng sâu, "Ông nội, Triệu Tịch Vũ đã làm gì ông không phải là không rõ, tính mệnh của cháu trai ông thiếu chút nữa hồng trong tay cô ta, ông đừng có dùng hạnh phúc của cháu đến thay ông chuộc tội."

Cụ ông Cố trừng anh, dáng vẻ kia làm cho trong lòng Tần Vũ Dương phát run.

"Cháu cái thằng ngu này, cháu nói cái gì đó!"

Tần Vũ Dương lôi kéo Cố Mặc Hàm, "Mặc Hàm, đừng nói nữa."

"Vũ Dương, cháu ra ngoài trước đi, Mặc Hàm ở lại."

Tần Vũ Dương nhìn Cố Mặc Hàm, Cố Mặc Hàm gật đầu với cô, lúc này Tần Vũ Dương mới đi ra ngoài.

Sau khi Tần Vũ Dương rời khỏi đây, cụ ông Cố thu hồi thần sắc nghiêm nghị ban nãy, lại nhàn nhã uống trà, "Nói đi."

Cố Mặc Hàm hỏi, "Nói cái gì ạ?"

"Cháu không ngừng chọc giận ông không phải là để cho ông đánh cháu sao, cháu lại biết rõ ông sẽ không ở trước mặt nó đánh cháu, cho nên mục đích cuối cùng của cháu là để Tần Vũ Dương ly khai, lời kế tiếp của cháu không muốn cho nó nghe được."

Cố Mặc Hàm nở nụ cười, "Gừng càng già càng cay, ông nội ông một chút cũng không già."

Cụ ông Cố liếc anh một cái, "Đừng cho ông mang mũ cao, nói mau đi."

Cố Mặc Hàm thu hồi nụ cười, "Triệu Tịch Vũ mang thai, ông biết không?"

Cụ ông Cố đặt tách trà xuống nhìn về phía anh.

Anh lập tức giải thích, "Không phải là của cháu."

"Cháu là sợ Tần Vũ Dương hiểu lầm, cho nên cố ý cho cô ly khai?"

"Chúng cháu thật vất vả ở bên nhau, cháu không hi vọng lại có chuyện gì ảnh hưởng đến tình cảm của chúng cháu."

"Cháu biết bà nội Triệu Tịch Vũ hôm nay tới là vì cái gì không?"

"Vì cái gì?"

"Bà ấy đã biết tất cả việc làm của Triệu Tịch Vũ, liền mắng Triệu Tịch Vũ một trận, hôm nay tới là vì giải trừ ước định."

"Ai nói cho bà ấy biết?"

"Ông."

Cố Mặc Hàm không tin được nhìn ông, "Đã như vậy, vì cái gì lúc đó ông đáp ứng bà ấy?"

Cụ ông Cố nặng nề thở dài, "Lúc đó, ông thấy bọn ông quen biết nhiều năm như vậy, không thể làm xấu mặt mũi bà ấy, hơn nữa, tình cảm có thể làm vợ chồng thì từ từ bồi dưỡng, cháu nhìn ông và bà nội cháu không phải cũng là như vậy sao, năm đó trước khi thành thân ngay cả mặt mũi đều chưa thấy qua, không phải cũng đã trải qua cả đời đấy thôi?"

"Vậy bây giờ?"

Cụ ông Cố trầm mặc một hồi, từ từ mở miệng, "Đoạn thời gian trước quân khu kiểm tra sức khỏe, kết quả đã có hai ngày trước."

Cố Mặc Hàm trong lòng trầm xuống, "Kiểm tra ra cái gì ạ?"

Cụ ông Cố vẫn là cười ha hả, "Trong dạ dày từ lâu đã có một khối u."

"Lành hay là ác tính?"

"Kết quả kiểm tra lại còn chưa có."

"Bố của bọn cháu biết không ạ?"

"Chuyện này làm ở một bệnh viện, chỉ có cháu và ông biết."

Cố Mặc Hàm nhìn ông lão trước mắt, trong lòng rất khổ sở, "Ông nội..."

"Ông lão này sống nhiều năm như vậy cũng đủ rồi, ông cũng không sợ. Sau khi biết rõ chuyện này, ông liền suy nghĩ ông đi rồi thì có thể để lại cái gì cho cháu, suy nghĩ thật lâu mới hiểu rõ. Trong lúc ông nằm chờ chết, ông không bảo đảm cháu có bao nhiêu của cải, có bao nhiêu quyền, nhưng ông muốn bảo đảm, cháu ít nhất phải có được người phụ nữ mà cháu yêu, bởi vì trong lòng cháu có yêu, thì mới có thể chịu được mọi cú đấm, mới có thể yêu quý người khác, mới có thể có được lòng dạ thiên hạ, chỉ cần trong lòng có yêu, mới có thể một phen giành được sự nghiệp. Vũ Dương đứa nhỏ này không tệ, cháu phải quý trọng cho tốt. Ra ngoài đi, ông mệt rồi."

Cố Mặc Hàm đi tới cửa lại quay đầu lại, "Ông cùng bà nội cháu..."

Cụ ông Cố nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế ngồi, từ từ nói, "Cả đời này ông chỉ yêu duy nhất một người phụ nữ đó chính là bà nội cháu, cho tới bây giờ cũng không có người khác."

Tần Vũ Dương đi xuống lầu, trên ghế sa lon chỉ còn lại Diệp Thấm Đình cùng đứa bé. Sau khi Tần Vũ Dương ngồi xuống, Diệp Thấm Đình nói với cô, "Con giúp bác trông một lát, bác đi lấy thứ này."

Tần Vũ Dương gật đầu.

Tiểu công chúa chớp con mắt to nhìn người trước mặt, Tần Vũ Dương cười cười với cô nhóc, đưa thay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhóc, xúc cảm thật không tệ.

Tiểu công chúa không chớp mắt nhìn cô một hồi, đột nhiên nghiêng người về phía trước nhào lấy đồ trang sức trên áo lông của Tần Vũ Dương,

đó là một con bướm khám kim cương, sinh động như thật. Cô nhóc cứ vừa với tới vừa cọ vào trong lòng Tần Vũ Dương, nắm lấy con bướm trước ngực Tần Vũ Dương không buông.

Cố Mặc Hàm sau khi đi xuống thì xách cô nhóc lên, "Tiểu nha đầu, dám ăn đậu hủ vợ chú."

Chíp bông đột nhiên được bồng lên giữa không trung, hưng phấn nhảy nhót hoa tay múa chân, còn cười hì hì không ngừng.

Tần Vũ Dương liền vội vàng hỏi anh, "Sao rồi?"

Cố Mặc Hàm đặt chíp bông xuống, trên mặt lập tức hiện ra vẻ thống khổ, khập khiễng đi đến ghế sofa nửa nằm xuống.

Tần Vũ Dương cao thấp sờ anh, lo lắng hỏi, "Bị thương chỗ nào rồi? Ông nội đánh anh?"

Cố Mặc Hàm không ngừng kêu to "Ai u ai u", kéo tay Tần Vũ Dương đè lên bấp đùi anh.

Tần Vũ Dương lập tức đẩy anh ra, vừa ngẩng đầu liền thấy chíp bông đang mở thật to con mắt tò mò nhìn bọn họ, mặt của cô càng đỏ, đánh Cố Mặc Hàm một cái, "Anh dạy hư đứa nhỏ!"

Cố Mặc Hàm ngồi thẳng dậy, ôm lấy chíp bông, chỉ vào Tần Vũ Dương nói với cô nhóc, "Chíp bông, gọi thím."

Chíp bông nhìn Cố Mặc Hàm, lại nhìn Tần Vũ Dương, cắn ngón tay bí bí kêu, "Gối..."

Cố Mặc Hàm bị chọc cười, ra sức hôn cô nhóc một cái.

Bà Tần trở lại thấy cảnh này, cười nói, "Hai người các con đều thích con nít như vậy thì mau mau sinh một đứa, thừa dịp mẹ còn khỏe thì có thể giúp

các con giữ hộ."

Cố Mặc Hàm thoải mái trả lời, "Được ạ."

Tần Vũ Dương duỗi tay luôn vào trong quần áo anh, bên hông xoay 360 độ, cơ thể Cố Mặc Hàm run lên quay đầu cười nịnh cô.

Diệp Thấm Đình đi đến ngồi xuống bên cạnh Tần Vũ Dương, lấy ra một cái vòng ngọc đeo vào tay cô.

Tần Vũ Dương nhìn độ tinh khiết của đá ngọc này liền biết giá rất mắc, cô vội vàng rút tay về, "Bác gái, cháu không thể nhận..."

Diệp Thấm Đình giữ chặt lấy tay cô, "Đứa bé ngoan, cầm lấy đi. Lúc đầu Cố gia cũng có một vật quý gia truyền, nhưng Mặc Thần là con đầu cháu đích tôn, cho nên sau khi Dương Y vào cửa thì đưa cho nó. Cái vòng ngọc này là năm đó khi bác xuất giá, bà ngoại Mặc Hàm cho bác, hiện tại bác giao nó cho con, hi vọng con cùng Mặc Hàm về sau có thể sống hạnh phúc." Nói xong kéo tay Cố Mặc Hàm đặt lên tay Tần Vũ Dương.

Cố Mặc Hàm cười hì hì, "Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi."

Tần Vũ Dương nhìn Diệp Thấm Đình, "Cảm ơn bác gái."

"Còn gọi bác gái sao?"

Tần Vũ Dương trong ánh mắt khích lệ của Diệp Thấm Đình cùng Cố Mặc Hàm, gọi thêm một tiếng "Mẹ".

Trước buổi cơm tối, Tần Vũ Dương hỏi Cố Mặc Hàm, "Rốt cuộc là như thế nào vậy?"

Cố Mặc Hàm khuê cái cằm, "Tiểu gia anh ra tay, còn không giải quyết được chuyện này sao?" Nói xong nhớ tới bệnh tình của cụ ông Cố, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Tần Vũ Dương lập tức cảm giác được, áp chế trong lòng không hỏi.

Về đến nhà, Cố Mặc Hàm mới nói ra.

Tần Vũ Dương có phần lo lắng, "Vậy làm sao bây giờ?"

Cố Mặc Hàm nghĩ một lát, lấy điện thoại ra gọi một cú điện thoại.

"Alô, chú Trần, cháu là Hàm tử."

"Hàm tử à, muốn cái gì mà gọi điện cho chú?"

"Bệnh của ông nội cháu rất cuộc là như thế nào ạ?"

Bên kia chần chờ một chút, "Thủ trưởng dặn phải giữ bí mật."

"Ông nội cháu đã nói cho cháu biết, chú tỉ mỉ nói lại cho cháu đi."

"Kết quả kiểm tra lại vẫn chưa có, chú cũng không biết. Bất quá cháu yên tâm, bệnh của thủ trưởng bên trên cũng đã dặn dò xuống, chúng ta nhất định sẽ coi trọng."

"Tốt rồi, có kết quả thì chú nhất định phải cho cháu biết ngay."

Cúp điện thoại, Cố Mặc Hàm ngồi ở trên ghế sofa có chút suy sụp, ưu sầu nhàn nhạt khóa ở hai đầu lông mày, như có như không, nửa gương mặt giấu ở trong bóng đèn làm cho người ta đau lòng. Tần Vũ Dương đi qua ngồi xuống, sờ mặt Cố Mặc Hàm nhìn vào ánh mắt của anh, ôn nhu mở miệng.

"Mặc Hàm, ông nội sẽ không có chuyện gì đâu."

"Vũ Dương, từ nhỏ ông nội đã rất thương anh, từ lúc xảy ra gặp chuyện, anh luôn chống đối ông, chọc ông tức giận, anh..."

Cố Mặc Hàm như đưa bé lại nhai nói. Tần Vũ Dương biết rõ lúc này anh không cần bất kỳ sự an ủi nào, chỉ cần là một đôi tai nguyện ý lắng nghe.

- _____

[1] Tông lai phú quý đa thực nữ, tự cổ hoàn khố thiếu vĩ nam: từ trước đến giờ giàu sang nhiều thực nữ, từ xưa quần áo lụa là ít vĩ nam.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 74

Về Nhà (Hạ)

Hai người nán lại ở Bắc Kinh không bao lâu thì trở về thành phố C, chuẩn bị đến nhà Tần Vũ Dương. Dọc đường đi Cố Mặc Hàm không ngừng nói chuyện với Tần Vũ Dương, hơn nữa đều là những nội dung không có tính kiến thiết.

Tần Vũ Dương quay đầu híp mắt nhìn anh, "Em nói này, Cố thiếu, anh không phải khẩn trương chứ?"

Cố Mặc Hàm đưa tay lên sờ lồng cổ áo, thành thật trả lời, "Có chút."

Tần Vũ Dương nhìn anh, Cố Mặc Hàm vô luận ở trường hợp nào cũng đều trấn định tự nhiên vậy mà cũng khẩn trương? Trái tim cô ấm áp.

Đến Tần gia, bố mẹ Tần Vũ Dương trông thấy Cố Mặc Hàm quả nhiên không còn nhiệt tình như trước, mang theo sự xa cách đậm nhạt.

"Cố tổng, vào đây ngồi đi."

Một cái xưng hô đem Cố Mặc Hàm đẩy cực kỳ xa.

Cố Mặc Hàm không kêu không nịnh, duy trì nụ cười lễ phép đi vào phòng khách.

Sau khi ngồi xuống, bốn người đều không nói lời nào, không khí có chút gượng gạo. Cố Mặc Hàm cầm trong tay cái gì đó đưa cho ông Tần,

"Bác trai, nghe Vũ Dương nói bác thích uống trà. Đây là trà cháu nhờ người bạn mua hộ về, để cho bác nếm thử."

Ông Tần thản nhiên nhìn thoáng qua, "Cố tổng khách sáo quá, nhà chúng tôi cửa nhỏ nhà nghèo không nhận nổi đâu, Cố tổng nên mang về đi."

Tần Vũ Dương nhìn ông Tần, oán trách gọi một tiếng, "Bố..."

Cố Mặc Hàm cầm trà trong tay đặt trên bàn, còn chưa kịp nói chuyện, liền nghe đến thanh âm của bà Tần.

"Cảm ơn Cố tổng đã đưa Vũ Dương về, thời gian không còn sớm, Cố tổng vẫn trở về đi."

Cố Mặc Hàm khi nào thì có thái độ cúi người như vậy, khi nào thì chịu qua loại không khí này. Anh đứng lên, cười có chút gượng ép. "Bác trai bác gái, cháu đi trước."

Tần Vũ Dương đứng lên, giữ chặt anh, "Đợi một chút, chúng ta cùng đi."

Bà Tần nhìn cô một cái, "Con ở lại."

Tần Vũ Dương nhú mày, "Mẹ!"

Bà Tần đột nhiên nổi giận, "Sao? Con trưởng thành, lông cánh cứng cáp rồi. Lời của mẹ không còn tác dụng?"

Cố Mặc Hàm vỗ nhẹ tay cô, cười nói, "Anh đi trước, buổi tối sẽ gọi điện cho em."

Tần Vũ Dương nhìn Cố Mặc Hàm rời đi, tức giận ngồi trên ghế sofa.

"Bố, mẹ, hai người làm cái gì vậy?"

Bà Tần lườm cô, "Con nha đầu này, con không nhớ lúc trước anh ta bỏ con, cái bộ dạng nửa chết nửa sống của con chứ? "

"Con không phải đã nói cho hai người rồi sao? Lúc đó anh ấy cũng là bị ép buộc không còn cách nào khác."

Tần Vũ Dương đem chuyện trước kia nói cho ông Tần bà Tần, đương nhiên bỏ rớt một đoạn cô bị bắt cóc kia.

"Mẹ mặc kệ nguyên nhân, mẹ chỉ thấy anh ta đã tổn thương con gái của mẹ thôi."

"Hai người đã có thái độ như thế, vì sao còn đồng ý cho chúng con trở lại?"

"Nếu mẹ không đồng ý, con vẫn sẽ trở về sao?"

"Mẹ!" Tần Vũ Dương thở gấp.

Bà Tần còn muốn nói cái gì đó thì bị ông Tần ngăn cản, ông từ từ mở miệng, "Vũ Dương, bố và mẹ con đã suy nghĩ đến, con cùng Cố Mặc Hàm không hợp."

"Chỗ nào không hợp?"

"Môn đăng hộ đối mặc dù là truyền thống cũ, nhưng vẫn có lý để tồn tại. Qua nhiều năm sóng lớn dãi cát như vậy cũng không đem nó đào thải được, đã giải thích rõ nó vẫn có đạo lý của nó. Cố Mặc Hàm gia thế của anh ta quá tốt, hôm nay có thể bị ép buộc bắt đắ dĩ rời bỏ con, ngày mai cũng có thể vì chán ghét mà rời bỏ con, đối với thân phận bồi cảnh của anh ta mà nói, chỉ là việc nói một câu thôi. Kết hôn sinh sống là chuyện cả đời, con phải có kế hoạch lâu dài. Hai ngày này con vẫn ở trong nhà đi."

"Anh ấy không phải là loại người như vậy, bố cùng mẹ con nghĩ quá nhiều rồi. Con có thể ở trong nhà, nhưng nói trước, con cả đời này, không phải anh ấy thì không lấy chồng."

Tần Vũ Dương trở về phòng liền gọi điện thoại cho Cố Mặc Hàm, mới vừa tút một tiếng điện thoại đã được bắt lên.

Tần Vũ Dương dè dặt mở miệng, "Mặc Hàm, xin lỗi, em không biết sẽ như thế này."

"Đưa ngọc, gả cho anh rồi còn nói cái gì xin lỗi chứ."

Cách điện thoại Tần Vũ Dương dường như có thể nhìn thấy nụ cười sủng ái trên gương mặt anh, khóe miệng cong lên.

"Anh đi tới đâu rồi?"

"Vẫn còn ở dưới nhà em."

Tần Vũ Dương kéo màn cửa sổ ra nhìn thấy Cố Mặc Hàm đang dựa vào cạnh xe, một tay giữ điện thoại ngang đầu nhìn lên cửa sổ nơi này.

Trong tiết trời rét lạnh, thấy cảnh tượng như vậy, trong phút chốc cảm thấy thật ấm áp, vì thế mà mỉm cười.

"Anh mau về đi."

"Được!"

"Vậy em tắt điện thoại nghe?"

"Ừ, được."

"Bye bye."

"Bye bye."

Ngay lúc Cố Mặc Hàm chuẩn bị tắt điện thoại thì Tần Vũ Dương đột nhiên kêu anh lại, "Mặc Hàm!"

"Gì vậy?"

"Anh có tức giận không?"

Tần Vũ Dương vì biểu cảm không nóng không lạnh của Cố Mặc Hàm mà cảm thấy bất an, người bình thường đụng phải tình huống này đã sớm lật bàn rồi, huống chi là anh, đều là người ta nhìn sắc mặt anh, có khi nào anh lại nhìn sắc mặt người ta đâu, theo lý thuyết, bây giờ anh không phải là đang rất tức giận sao?

Cố Mặc Hàm vẫn là thanh âm kia, ôn nhu đáng sợ, "Không có."

"Thật không có?"

"Thật không có."

Tần Vũ Dương không rõ, "Anh vì sao không tức giận?"

Bên kia trầm mặc một hồi, Cố Mặc Hàm lại mở miệng lần nữa. Giọng nói trầm thấp dễ nghe của anh trộn lẫn trong tiếng gió, sau một lúc rất lâu, Tần Vũ Dương rõ ràng có thể cảm giác được thanh âm của anh ở bên tai, cảm giác hạnh phúc lấp đầy trong tim.

"Lúc đó rất tức giận, về sau, anh nghĩ, anh yêu em thì sẽ yêu mọi thứ của em, ưu điểm của em, khuyết điểm của em, cũng sẽ yêu người nhà của em. Cảm ơn hai bác đã dưỡng dục em, cho em lớn lên thật khỏe mạnh, mới có thể để anh gặp được em, anh cần phải biết ơn hai bác. Sau khi đã trải qua nhiều chuyện, hai bác không chấp nhận anh cũng là dễ hiểu, chờ sau này anh làm bố, nếu có tên tiểu tử thúi nào đó dám tổn thương con gái anh như vậy, anh nhất định sẽ không cho cậu ta vào cửa! Vũ Dương, xin lỗi, là anh để cho em nhiều tổn thương, về sau sẽ không như thế nữa."

Đừng lo lắng, anh sẽ cố gắng để cho hai bác chấp nhận anh.

Anh sẽ cho hai bác biết, trên cái thế giới này, ngoại trừ anh ra ai cũng không có tư cách ở bên cạnh em.

Vũ Dương, hạnh phúc của em là phải tự tay anh đưa cho em, với người khác anh không yên tâm."

Tần Vũ Dương gật đầu cười, mặc dù anh không nhìn thấy được.

Ngày hôm sau, sáng sớm Tần Vũ Dương rời nhà đi làm thì thấy ở trong hoa viên của tiểu khu có một người đi bên cạnh bố mình cũng đang tập thể dục, sau khi chạy vài vòng, lại ở bên cạnh ông giống như đang cùng đánh Thái Cực, Tần Vũ Dương nhìn một lát, cười rời đi.

Buổi tối về đến nhà, liền thấy ba mẹ mình ngồi ở trên ghế sofa tập chăm chú xem ti vi.

"Bố, mẹ, hai người chẳng lẽ ngay cả cơm cũng không cho con ăn?"

Bà Tần cũng không quay đầu lại chỉ vào phòng bếp, trả lời có lệ, "Có người làm rồi."

Tần Vũ Dương đi vào phòng bếp liền thấy Cố Mặc Hàm đeo tạp dề bận rộn đến hăng say, động tác thành thạo đẹp mắt, rất đáng thưởng thức.

Cố Mặc Hàm vừa quay đầu lại thấy cô, cười nói, "Tan việc? Nhanh đi thay quần áo, sẽ lập tức dọn cơm!"

Tần Vũ Dương học anh động tác nhướn mày, "Em nói, Cố thiếu, làm thế nào anh đánh vào trong nội bộ của địch được vậy?"

Cố Mặc Hàm cũng hơi nhướn mày, mị hoặc cùng khí chất cao quý lơ đãng bay ra, "Chồng em là ai chứ, đây chỉ là một việc con con mà thôi."

Tần Vũ Dương nhìn si dại, sau một hồi lâu lắc đầu, rồi thở dài, chỉ được bắt chước bừa [1].

Trên bàn cơm, ông Tần bà Tần trực tiếp bỏ qua Cố Mặc Hàm, cơm nước xong lại vui vẻ ngồi xuống trước ti vi. Tần Vũ Dương bình tĩnh nhìn một màn quỷ dị trước mắt, lại nhìn về phía Cố Mặc Hàm.

Cố Mặc Hàm giống như không để ý chút nào, ăn đến say sưa.

Ăn cơm tối xong lại lau bàn, rửa chén, sau đó mang trái cây đã rửa sạch đi đến phòng khách, cung kính nói với ông Tần bà Tần, "Bác trai bác gái, không còn chuyện gì nữa, cháu đi về trước."

Ông Tần bà Tần phất phất tay, tầm mắt dán chặt vào màn hình TV.

"Em tiễn..." Tần Vũ Dương lời còn chưa nói hết đã bị gián đoạn.

"Vũ Dương, con đi phòng mẹ lấy cho mẹ kính lão. Haiz, lớn tuổi rồi, cái gì cũng thấy không rõ."

Tần Vũ Dương nhịn không được mắt trợn to, mẹ, mẹ có cách xa ti vi đâu, lại muốn kính lão làm gì. Kiểm soát cũng không tìm một cái cố cho tốt.

Cố Mặc Hàm cười cười bèn rời đi.

Tần Vũ Dương nhìn lại ti vi đột nhiên kêu lên, "Mẹ, mẹ giật rèm cửa!"

Bà Tần mắt nhìn rèm cửa sổ, bình tĩnh mở miệng, "Ah, không phải mẹ giật."

"Không phải mẹ giật? Bố con giật?"

Ông Tần lắc đầu, "Cũng không phải bố giật."

Tần Vũ Dương kịp phản ứng lại, "Cố Mặc Hàm giật?!"

Cô nhìn bên trong bên ngoài một lần, trong nhà xác thực gọn gàng sạch sẽ rất nhiều, có thể giặt đều giặt sạch, nơi nào có thể lau đều lau sạch, cô cuối cùng đứng ở trước ti vi chặn lại màn hình, "Mẹ đem Cố Mặc Hàm làm công nhân vệ sinh à? Hay là cái loại dùng miễn phí?"

Sau đó lại thêm một câu, "Anh ấy không phải ở nhà chúng ta quét dọn vệ sinh một ngày chứ?"

"Không phải là mẹ bảo cậu ta làm, là cậu ta chủ động yêu cầu. Mẹ nhìn cậu ta nhiệt tình như vậy, cũng không tiện mà cự tuyệt. Mau tránh ra, đừng cản trở mẹ xem phim."

Tần Vũ Dương không nói gì, "Mẹ, mẹ không phải đang chinh anh ấy chứ? Mẹ có biết đôi tay kia một ngày có thể kiếm ra bao nhiêu tiền không? Cái nhà này cũng có thể mua mấy căn đó!"

Bà Tần đứng dậy kéo cô qua một bên, "Tránh ra, đừng quấy rầy mẹ xem ti vi."

Tần Vũ Dương không thể tin trở về phòng, đi đến một nửa, nghe được ở phía sau ông Tần gọi, "Bảo cậu ta, sáng mai qua đây sớm một chút, sáng sớm tập thể dục bố muốn chạy xa tý nữa."

Tần Vũ Dương nằm ở trên giường, cả buổi cũng không phản ứng. Điện thoại vang lên thật lâu cô mới uể oải nhận.

"Alô."

Bên kia là một thanh âm làm nũng, "Bà xã, anh cũng sắp kiệt sức rồi."

Tần Vũ Dương gật đầu, "Mệt mỏi là bình thường, nếu một ngày em làm nhiều việc như vậy em cũng mệt mỏi, không đúng, phải nói cho dù em có kiệt sức, thì một ngày em cũng không làm được nhiều việc như vậy."

"Anh có phải rất giỏi không?"

"Giỏi lắm."

"Vậy không phải em nên thưởng cho anh sao?"

"Ừ, thưởng thế nào?"

Bên kia là một giọng hưng phấn, "Em xuống đi."

"Cái gì?" Tần Vũ Dương bối rối, nửa ngày mới kịp phản ứng.

Cô nhẹ nhàng mở cửa phòng, đèn phòng khách đã tắt, cô rón ra rón rén ra khỏi nhà.

Khẽ "két" một tiếng truyền vào phòng ngủ chính, ông Tần nhìn về phía bà Tần, "Haiz, bà xã, con gái bà theo người ta bỏ trốn rồi."

Bà Tần vẻ mặt bất đắc dĩ, "Nữ đại bất trung lưu [2] mà!"

"Nói thật, Cố Mặc Hàm này thật sự tốt, bà thấy sao?"

Bà Tần đeo kính lão xem báo, "Ừ, việc nhà làm không tệ."

Ông Tần lại nghĩ, "Có điều, cá chua Tây Hồ tối nay hình như không đủ chua."

Bà Tần tiếp lời, "Thịt bò phao tiêu cũng không đủ mềm."

"Cuối cùng súp hải sản kia..."

"Còn có cái kia..."

Tần Vũ Dương cùng Cố Mặc Hàm làm thế nào cũng không bao giờ nghĩ tới hai ông bà già lại đang thảo luận cái đề tài này.

Tần Vũ Dương đứng ở dưới lầu nhìn nhìn, ở trong bóng một cây đại thụ thấy được một chiếc xe, phong cách màu sắc giống xe anh. Cô từ từ đến gần, cửa ngò phía sau xe liền mở ra, Cố Mặc Hàm nửa nằm ở trên ghế sau.

Cô ngò vào, "Anh sao lại đổi xe?"

Cố Mặc Hàm một tay kéo qua cô ôm chặt vào trong ngực, "Đừng nói chuyện, để cho anh ôm một cái. Một ngày không gặp em, anh nhớ muốn chết."

Vừa nói vừa dùng cằm cọ vào tóc cô.

Tần Vũ Dương ngoan ngoãn nửa nằm trên người anh, cảm thụ được sự lên xuống trong ngực anh, lắng nghe nhịp tim đập mạnh mẽ của anh, từ từ nhắm mắt lại, khóe miệng mang theo nụ cười ấm áp.

Vào lúc này hạnh phúc lại trong nháy mắt nở rộ, khắp bốn phía.

Thì ra, đơn giản, thật lòng, đây chính là tình yêu.

Có lẽ, Sinh mệnh của chúng ta, Đã định trước phải trải qua như vậy hoặc là bất ngờ rứt rời cùng thê lương.

Như vậy, Hãy tìm người đó, trong tay, đi đến đầu bạc.

- _____

[1] Nguyên văn Đông thi hiệu tần. Dựa theo tích: Nàng Tây Thi xinh đẹp mỗi lần nhăn mặt vì cơn bệnh bầm sinh giày vò, lại càng xinh đẹp hơn. Nàng Đông Thi xấu xí thấy thế, cũng bắt chước làm điệu bộ nhăn mặt như Tây Thi, không ngờ lại càng xấu xí hơn, ai trông thấy nàng cũng vội vã lánh xa.

[2] Nữ đại bất trung lưu: Con gái lớn không thể giữ trong nhà. Con gái là con người ta.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 75

Chuyện Xưa Của Cố Tam Thiếu

Cố gia ở trong thời kỳ đó cũng đã là một gia tộc nổi tiếng trong thành Bắc Kinh. Cố Dục Kỳ sinh ra thực sự là một chìa khóa vàng, là con trai út của Cố gia, cháu trai út, lại càng được muôn vàn sủng ái, cả thành Bắc Kinh không ai không biết Tam thiếu gia của Cố gia.

Trong trường quân đội Cố Dục Kỳ cùng Mạc Chính Dương chơi rất thân, cùng lên lớp, cùng nhau huấn luyện, cùng nhau nghịch ngợm gây sự, cho đến khi gặp được Tạ Văn Đình.

Tạ Văn Đình là con gái của sĩ quan huấn luyện bọn họ, có đôi khi sẽ đến trường học tìm bố cô, Cố Dục Kỳ và Mạc Chính Dương chính là vào thời điểm kia gặp được cô.

Đó là một buổi chiều nắng đẹp, giữa lúc cuối xuân đầu hạ, trong không khí thổi hương hoa ngào ngạt.

Sĩ quan huấn luyện Tạ đang đứng ở trên bục giảng nói về những kiến thức quân sự cơ bản, phía dưới học sinh đã buồn ngủ. Bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ cửa cắt ngang mọi thứ. Ngay sau đó cửa bị đẩy ra, một cô gái mặc chiếc áo dài tay màu lam cùng váy dài đến đầu gối xuất hiện ở cửa phòng học, thuần khiết vô cùng.

Cô như một đóa hoa mai nở rộ trong gió tuyết, mùi thơm ngát, cao ngạo, mang đến mát lạnh nhẹ nhàng cho buổi chiều nóng rực.

Trong phòng học lập tức âm ỉ, mới vừa rồi học sinh còn ngủ gà ngủ gật thì hiện tại tất cả đều vô cùng phấn chấn tinh thần nhìn chăm chăm cửa.

Sĩ quan huấn luyện Tạ võ cái bàn một cái, "Không được nói chuyện!" Sau đó liền cùng cô gái ra khỏi phòng học.

Đó là lần đầu tiên Cố Dục Kỳ nhìn thấy Tạ Văn Tình.

Về sau lại liên tục gặp qua mấy lần, Cố Dục Kỳ đã biết cô là con gái của sĩ quan huấn luyện Tạ, ông còn biết, Mạc Chính Dương rất thích Tạ Văn Tình.

Không biết từ khi nào thì bắt đầu, ba người bọn họ đã cùng nhau chơi đùa, Tạ Văn Tình vốn là rất ít nói, mà Mạc Chính Dương nhìn thấy Tạ Văn Tình liền khẩn trương, nói cũng nói không nên lời, Cố Dục Kỳ cũng chỉ có thể bày trò để không khí sôi động lên.

Cố Dục Kỳ dần dần phát hiện, Tạ Văn Tình chỉ là nhìn bề ngoài thì lạnh lùng, nội tâm vẫn là thiện lương. Cô sẽ đem tất cả chó mèo lang thang mang về nhà, ở ven đường chứng kiến người ăn xin sẽ cho tiền bọn họ.

Mỗi khi đến đó, Mạc Chính Dương sẽ khoe khoang nói với ông, "Cậu xem, Văn Đình quá thật thiện lương mà!"

Giọng điệu kia đáng vẻ kia, dường như Tạ Văn Tình đã là người của cậu ta.

Dần dần, Cố Dục Kỳ phát hiện ánh mắt Tạ Văn Tình nhìn ông không đúng lắm, có đôi khi là lạng lẽ nhìn ông, trong mắt mang theo tình cảm mà ông nhìn không hiểu. Mỗi khi anh tạo cơ hội cho Tạ Văn Tình cùng Mạc Chính Dương, trong ánh mắt cô nhìn anh sẽ mang theo phần hận cùng ủy khuất.

Lúc này, Mạc Chính Dương cũng mơ hồ cảm giác được.

Một buổi tối, Mạc Chính Dương hẹn Cố Dục Kỳ đến sân huấn luyện, còn chưa nói lời nói liền bắt đầu triển khai thể tấn công đối với ông, nhất quyền nhất cước đều mang theo tâm tình, Cố Dục Kỳ vừa chống lại vừa rống.

"Mạc Chính Dương, cậu điên à!"

"Tớ điên rồi! Tớ chính là điên rồi mới có thể đem cậu trở thành huynh đệ!"

Cuối cùng, Cố Dục Kỳ đem Mạc Chính Dương đè trên mặt đất không cho nhúc nhích, hai người đều thở hổn hển.

"Thần kinh cậu phát ra cái gì vậy!"

Mạc Chính Dương vẫn còn giãy giụa, "Cậu đừng nói với tớ cậu không nhìn ra Văn Đình thích cậu!"

Cậu ta rống lên rồi sau đó liền yên tĩnh, nằm trên mặt đất không nói lời nào.

Cố Dục Kỳ nằm ở bên cạnh cậu ta, âm thầm tự hỏi.

Ông tự nhận là không có làm chuyện gì có lỗi với Mạc Chính Dương, ngay từ đầu ông đã biết Mạc Chính Dương thích Tạ Văn Tình, cho nên ông còn chưa kịp sinh ra bất kỳ tia cảm tình nào với cô liền lựa chọn tránh hiềm nghi.

"Chính Dương, tớ vẫn xem Văn Đình là em gái, hoặc là chị dâu, những cái khác cũng không có. Tớ biết rõ cậu thích cô ấy, tớ như thế nào lại thích cô ấy được?"

Mạc Chính Dương đã bình tĩnh trở lại, "Tớ biết cậu không phải là loại người như vậy, nhưng mà trong lòng tớ rất tức giận, cô ấy đối với tớ vĩnh

viễn là một biểu tình lãnh đạm, vì cái gì chứ?"

Cố Dục Kỳ an ủi cậu ta, "Vãn Đình chính là cái dạng đó, cậu cũng không phải không biết, đừng suy nghĩ nhiều."

Ngày đó, hai người ở sân huấn luyện nằm thật lâu.

Khi tin tức Cố Dục Kỳ kết hôn truyền ra, Tạ Văn Tình tìm đến anh.

Đó là lần đầu tiên Cố Dục Kỳ nhìn thấy Tạ Văn Tình thất thố như vậy.

Cô bắt lấy tay ông, trong thanh âm mang theo cầu xin, "Dục Kỳ, anh đừng kết hôn có được hay không?"

Cố Dục Kỳ có chút bất đắc dĩ nhìn cô, "Vãn Đình, chuyện này đã định rồi."

"Không thể sửa đổi?"

"Không thể."

"Là không thể, cũng là anh không muốn?"

"Vãn Đình, Chính Dương rất thích em, em..."

Tạ Văn Tình lạnh lùng cắt đứt ông, "Anh không cần nói. Em đi."

Năm đó, đám hỏi hai nhà Cố Lý oanh động cả thành Bắc Kinh. Cố Dục Kỳ chưa từng gặp qua tiểu thư Lý gia, nhưng tất cả mọi người đều nói, con gái út Lý gia dung mạo tài năng tính tình đều là ngàn dặm mới tìm được một.

Cũng trong năm đó, sĩ quan huấn luyện Tạ xảy ra chuyện. Thời kỳ đó chính là như vậy, hơi không cẩn thận đứng sai đội ngũ sẽ vạn kiếp bất phục.

Mạc Chính Dương vội vàng đi tìm Tạ Văn Tình, sau đó thất hồn lạc phách trở về, kể từ đó cũng không đề cập đến cô nữa.

Tạ gia rối loạn ly khai Bắc Kinh, Mạc Chính Dương cũng được người nhà vội vàng an bài kết hôn.

Từ đó, không còn tin tức của Tạ Văn Tình.

Mấy năm sau đó, Cố Dục Kỳ cùng Mạc Chính Dương cùng ra chiến trường, trải qua mưa bom bão đạn, tình nghĩa huynh đệ không ngừng sâu sắc, nhưng cũng không còn nhắc đến người phụ nữ kia.

Con gái út Lý gia Lý Di Phương có tri thức hiểu lễ nghĩa dịu dàng rộng lượng, từng bước từng bước tiến vào trong lòng Cố Dục Kỳ. Ông rất cục hiểu, thì ra tình yêu không chỉ có nhất kiến chung tình, mà còn có lâu ngày sinh tình.

Cứ như vậy, ông làm bố, làm ông nội, sau đó, người phụ nữ ông yêu nhất trong cuộc đời đã rời bỏ ông.

Ông không nghĩ tới có thể gặp lại Tạ Văn Tình lần nữa, thì ra cô ấy cũng đã lập gia đình sinh con, làm bà nội.

Cụ ông Cố ngồi trên xích đu, nhìn ảnh chụp trong tay, cô gái trẻ mặc sườn xám đối diện ống kính cười thật dịu dàng.

"Di Phương..."

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 76

Hồi Kí Buổi Cầu Hôn

Lúc này Cố Mặc Hàm đã đem trụ sở chính của Phong Hoa lại dời về thành phố C, chuyện anh vì người yêu ba lần dời Phong Hoa nhận được sự tán dương. Người biết chuyện đều nói, xưa có Mạnh mẫu tam thiên [1], nay có Phong Hoa tam thiên.

Lúc đó trên một buổi tiệc kinh doanh, sáu vị thiếu gia bị một đám người vây công, mục đích là không lâu nữa Phong Hoa chuẩn bị khởi công một hạng mục công trình lớn, khối thịt béo này mắt mỗi người đều nhìn chăm chăm phát ra lục quang.

Sáu người nghe được có người đem việc này vượt đuôi ngựa Cố Mặc Hàm, căn cứ phản ứng chia làm hai phái.

Cố Mặc Hàm cười đến đặc chí vẻ mặt đầy phẫn chấn. Còn lại năm người ở sau lưng nhìn Cố Mặc Hàm đang cười đều là vẻ mặt châm chọc cùng xem thường.

Thê nô!

Thê nô thì sao? Cậu, cả cậu nữa, đợi đến lúc xuất quỹ đi!

Sáu người đang nói cười riu rít dùng ánh mắt tiến hành trao đổi.

Lúc này nhân viên phục vụ đã tới đây, nhỏ giọng nói với Cố Mặc Hàm, "Cố tổng, đã chuẩn bị xong."

Cố Mặc Hàm gật đầu, quay đầu nhìn Tần Vũ Dương cách đó không xa.

Tần Vũ Dương cảm giác được ánh mắt, thuận theo nhìn qua, nhìn thấy anh thì rất tự nhiên không để ý đến anh, nhìn qua bên kia.

Trong lòng Cố Mặc Hàm thở dài, cái cô nhỏ này.

Chuyện này phải là nhắc đến từ tuần trước.

Tần Vũ Dương không biết bị cái gì kích thích buổi tối trước khi ngủ ngồi ở trên giường, nghiêm trang nhìn xem Cố Mặc Hàm.

Cố Mặc Hàm bị cô nhìn đến sợ hãi, dè dặt hỏi, "Sao thế? Trên báo lại nói cái gì à?"

Tần Vũ Dương cười lạnh, "Báo? Anh lại làm gì sao? Lại cùng tiểu minh tinh nào đó cùng nhau ăn cơm sao?"

Cố Mặc Hàm lập tức khoát tay, "Không có! Tuyệt đối không có, anh chính là sợ những ký giả kia chụp bậy viết bậy chọc em tức giận."

Tần Vũ Dương trợn mắt liếc anh một cái, từ trên ngón áp út tháo chiếc nhẫn xuống ném cho anh, "Cái này, trả lại cho anh!"

"Vì cái gì?"

"Lúc đó anh cũng không có cầu hôn em, em tại sao phải mang chứ?"

"Anh vốn định cầu hôn, nhưng em chưa cho anh cơ hội mà."

"Anh còn nói!"

Trải qua Cố Mặc Hàm vừa đấm vừa xoa mới từ trong miệng Tần Vũ Dương moi ra được. Lúc xế chiều, một nhóm cô bé mới vào công ty thấy

nhấn trên tay cô cũng biết được chồng tương lai của cô là Cố tổng của Phong Hoa liên quần quít lấy cô nói về quá trình cầu hôn.

Tuổi các cô gái này đều bị phim thần tượng độc nhiễm, đối với cảnh cầu hôn lãng mạn trong phim thần tượng lại càng kỳ vọng.

Các cô vẻ mặt mong đợi nhìn Tần Vũ Dương, Tần Vũ Dương phát hiện mình thật sự là không có gì để nói. Hình như Cố Mặc Hàm căn bản chưa hề cầu hôn cô liền chủ động đeo vào, cô cảm thấy thật mất mặt, vì chuyện này mà cùng Cố Mặc Hàm khó chịu cả tuần lễ.

Cố Mặc Hàm vốn dự định sẽ cầu hôn cô trên buổi thọ yến của cụ ông Cố vào tháng tới, nhưng nhìn vào tình hình trước mắt, chỉ có thể làm trước.

Toàn bộ đèn tại yến sảnh đột nhiên tắt ngụt, chỉ một lúc sau một chùm đèn chiếu lên sân khấu, nơi đó được bố trí sử dụng hoa hồng xếp thành một trái tim cực lớn, một người đàn ông anh tuấn đứng ở trước trái tim, cầm trong tay một chiếc nhẫn. Anh mỉm cười nhìn toàn trường, cuối cùng tầm mắt rơi trên một người.

"Hôm nay, tôi muốn hướng người yêu tôi cầu hôn, cuộc đời này chỉ có một lần này, hi vọng các vị hãy làm chứng cho tôi."

Tiếng nhạc của đàn vi-ô-lông vang lên, anh từng bước đi xuống, ngọn đèn theo cước bộ của anh di động, còn có không ngừng đèn flash nhấp nháy, cuối cùng anh đến bên cạnh Tần Vũ Dương, một chân quỳ xuống, nòng nài chân thành nhìn cô.

"Vũ Dương, trong đời anh có hai chuyện may mắn nhất, một chuyện là một ngày rất lâu về trước, anh gặp được em, một chuyện khác, mỗi một ngày của hiện tại cùng tương lai, em cũng có thể ở bên cạnh anh.

Anh muốn ở bên em, ngoại trừ bạch đầu giai lão, chúng ta không còn đường khác có thể trốn được.

Tách ra mấy năm nay, anh không phải là không gặp được cái tốt hơn, nhưng vì đã có em, anh không muốn chạm đến cái tốt hơn đó. Có người nói, yêu là một loại trách nhiệm. Hiện tại anh mới hiểu được, thì ra trách nhiệm, chính là cả đời.

Vũ Dương, gả cho anh được không?

Không phải bởi vì tùy hứng mà không chịu khuất phục, không phải bởi vì cố chấp mà dễ dàng chia tay, mà tin tưởng chắc thời gian, cứ tiếp tục bước, có thể đến đầu bạc, ở bên nhau như vậy, thời gian cứ trôi qua, năm tháng hạnh phúc. Duy nguyện cả đời này, chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.

Có được không?"

Cố Mặc Hàm nói đến động tình, hốc mắt có chút hồng, Tần Vũ Dương sớm đã lệ rơi đầy mặt, lại liên tục gật đầu, duỗi tay về Cố Mặc Hàm.

Chiếc nhẫn cổ định trên ngón vô danh tại một khắc kia, Tần Vũ Dương nhìn thấy một giọt nước mắt óng ánh trong suốt rơi trên đó, màu sắc rục rỡ.

Ngày hôm sau trang đầu của các tờ báo lớn đều đưa tin Cố thiếu cầu hôn, buổi sáng Tần Vũ Dương đi làm một đường từ cửa công ty đi đến phòng làm việc đều nhận được các loại ánh mắt hâm mộ ghen tị, rất thỏa mãn trái tim hư vinh của Tần Vũ Dương.

Buổi chiều, đang lúc cô ôm tờ báo ngồi ở trên ghế cưỡi đến không khép miệng được, thì thư ký gõ cửa, Tần Vũ Dương đem tờ báo để qua một bên, xoa xoa mặt, ngồi nghiêm chỉnh, khôi phục lại hình tượng nữ cường nhân tại nơi làm việc.

"Vào đi."

"Tần tổng, có Thạch phu nhân đến đây."

"Mời cô ấy vào."

Lãnh Thanh Thu mang theo túi lớn túi nhỏ sau khi đi vào ngồi ở trên ghế thờ gấp, Tần Vũ Dương nhìn cô, "Chị gái à, có cần khoa trương như vậy không? Thạch Lỗi cưới cậu nhất định sẽ phá sản thôi!"

Lãnh Thanh Thu nuốt nước bọt từ từ cho lại sức, "Cậu thì biết cái gì? Chồng tớ tự nguyện mà!"

Nói xong, từ trong túi lớn túi nhỏ tìm ra một cái hộp được đóng gói tinh xảo đưa cho cô, "Này, cho cậu!"

Tần Vũ Dương tiếp nhận, "Tặng cho tớ? Vì cái gì?"

"Cậu còn giả bộ! Trước lúc tớ vào đây cậu vẫn luôn cầm tờ báo cười một mình chứ gì?"

Tần Vũ Dương xấu hổ cúi đầu xuống, "Làm sao cậu biết?"

"Hừ hừ, thật vớ vẩn mà!"

Tần Vũ Dương cùng Lãnh Thanh Thu vừa nói vừa cười, mà Cố Mặc Hàm bên kia lại không hài hòa như vậy.

Trong phòng họp, năm vị thiếu gia theo thứ tự mà ngồi, Cố Mặc Hàm đẩy cửa đi vào còn không có ngồi vững vàng, liền nghe được tiếng thờ dài liên tiếp không ngừng, năm người vừa thờ dài còn vừa lắc đầu.

Cố Mặc Hàm rất cục cựa cũng nổi đóa, "Các cậu làm cái gì vậy!"

Trả lời anh lại là tiếng thờ dài liên tục.

Cố Mặc Hàm dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết phản ứng của bọn họ nhất định là có quan hệ với việc cầu hôn của anh vào tối hôm qua, anh quyết định trực tiếp bỏ qua.

Buổi tối hôm đó Tần Vũ Dương lại ngoan ngoãn phục tùng anh, anh thay đổi sự ôn nhu trước kia, vừa mạnh vừa dùng sức và tất nhiên đem Tần Vũ Dương hành hạ đến tận nửa đêm, mặc cho cô cầu xin tha thứ như thế nào cũng không buông tha. Cuối cùng Tần Vũ Dương ngất đi, anh mới vội vàng bắn đi ra, sau khi thỏa mãn, giai điệu kìm nén trong lòng cũng sớm tan thành mây khói, anh ôm bà xã của mình thỏa mãn tiến vào mộng đẹp.

- _____

[1] Mạnh mẫu tam thiên: (Nghĩa đen) Mẫu thân ngài dọn nhà ba lần để chọn làng giếng tốt cho Mạnh Tử. (Lần thứ nhất, nhà ở gần nghĩa địa. Lần thứ nhì, nhà ở gần chợ mua bán. Cuối cùng mẹ của Mạnh Tử dọn nhà một lần nữa để ở gần trường học, cho Mạnh Tử hoàn cảnh tốt về giáo dục).

(Nghĩa bóng) Việc nào mẹ cũng làm để cho con đời sống tốt.

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 77

Hồi Kí Mang Thai

Mấy ngày nay khẩu vị Tần Vũ Dương không tốt lắm, ở trên bàn ăn bữa sáng liền che miệng chạy vào phòng vệ sinh, sắc mặt tái nhợt nôn mửa.

Theo sát đi vào Cố Mặc Hàm vừa đưa cho cô một ly nước vừa vỗ phía sau lưng cô, "Hôm nay đừng đi làm, anh cùng em đi bệnh viện khám một chút, mấy ngày nay em vẫn luôn như vậy, đừng có kéo dài lại."

Tần Vũ Dương súc miệng, ngậm mới lát mới mở miệng, "Không cần, hôm nay anh không phải có buổi họp sao, tự em đi là được."

Cố Mặc Hàm rũ rèm mắt xuống suy nghĩ một chút, "Thôi, dù sao năm người bọn họ đều ở đó cũng không có chuyện gì đâu, anh trước đi bệnh viện cùng em."

"Thật không có việc gì, phỏng chừng chính là chuyển mùa bệnh bao tử lại tái phát, em đi lấy thuốc uống sẽ không có chuyện gì, yên tâm đi mà, nhanh đi thay quần áo rồi chuẩn bị đi làm đi." Tần Vũ Dương vừa nói vừa thúc giục anh ra cửa.

Tần Vũ Dương tiễn Cố Mặc Hàm ra cửa, thay anh chỉnh chỉnh cà vạt. Cố Mặc Hàm cúi người hôn nhẹ lên mắt cô, "Anh đi trước, khám qua bác sĩ rồi nhớ rõ gọi điện thoại cho anh."

Tần Vũ Dương cười cười, "Được."

Tiền Cố Mặc Hàm đi rồi thì sau đó Tần Vũ Dương lại ngủ một giấc rồi tỉnh, cảm giác có chút thư thái mới ra khỏi cửa đến bệnh viện.

"Cố phu nhân, đến cô rồi."

Tần Vũ Dương đẩy cửa đi vào, "Bác sĩ Trần, xin lỗi lại tới làm phiền ông."

"Vũ Dương à, sao, dạ dày lại không thoải mái?"

"Vâng, gần đây luôn muốn nôn mửa, đặc biệt là người thấy mùi dầu mỡ, dạ dày lúc nào cũng khó chịu, cho nên muốn lấy ít thuốc để uống."

"Luôn muốn nôn mửa?" Bác sĩ Trần suy nghĩ một chút, "Cô kết hôn một thời gian rồi nhỉ? Tháng này chưa có đến chu kỳ phải không?"

Tần Vũ Dương nhớ tới xác thực tháng này của cô chưa có tới, mặc dù ngày của cô gần đây không chính xác, nhưng mà cũng không có muộn đến nhiều ngày như vậy.

"Ý của ông là..."

Bác sĩ Trần nở nụ cười, "Với kinh nghiệm của tôi là phải, bất quá, cô vẫn đi bên đó của chị cô xét nghiệm một chút rồi hãy nói."

Tần Vũ Dương thấp thỏm ngồi đối diện Tần Thanh Dương, "Chị, thế nào?"

Tần Thanh Dương nhìn kết quả trên tờ xét nghiệm, cười nói, "Chúc mừng em, Cố phu nhân, em đã làm mẹ."

Tần Vũ Dương có chút mơ, "Thật sự?"

"Sao, em không muốn? Vậy thì làm đi, chị thu xếp giải phẫu." Tần Thanh Dương nghiêng ngẫm nhìn cô.

"Không phải, đương nhiên là không phải!" Tần Vũ Dương lập tức che bụng, "Em chỉ là còn chưa có chuẩn bị tốt."

"Này thì có cái gì chuẩn bị tốt, tuổi em cũng không nhỏ, nếu không sinh thì đối với một đời sau sẽ không tốt rồi. Ba tháng đầu là nguy hiểm nhất, em chú ý thai nhi một chút, đừng làm những vận động kịch liệt, đặc biệt là, vận động trên giường."

"Chị!"

"Được rồi, mau đi về nghỉ ngơi đi, buổi tối dẫn Cố Mặc Hàm về nhà mẹ ăn cơm đó." Bác sĩ Tần không kiên nhẫn phất phất tay bảo y tá gọi bệnh nhân kế tiếp đi vào.

Tần Vũ Dương ra khỏi bệnh viện, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào, cô hít sâu một hơi, vuốt bụng mình, từ từ bật cười.

Mặc Hàm, em có con, con của chúng ta.

Cố Mặc Hàm ngồi ở trong phòng hội nghị có chút không yên lòng, ngồi một lát thì sốt ruột cầm lấy bút gõ cái bàn, từng phát từng phát vang vọng trong phòng họp đang yên lặng.

Quản lý của phòng thị trường đang phát biểu lập tức mồ hôi lạnh toát ra, đáng lẽ báo cáo nửa tiếng thì dùng mười phút liền kết thúc, trở về trên chỗ ngồi nhưng lòng vẫn còn sợ hãi lau mồ hôi lạnh, bao hàm thâm ý nhìn cái chủ quản của phòng bán hàng phát biểu kế tiếp.

Một lát sau, di động của Cố Mặc Hàm vang lên, anh lập tức nhận.

"Bác sĩ nói sao?"

Tần Vũ Dương cười nói, "Bác sĩ nói, dạ dày của em không sao hết."

Cố Mặc Hàm thở phào nhẹ nhõm, "Vậy là tốt rồi."

"Nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì?"

"Mặc Hàm, em mang thai."

Cố Mặc Hàm sững sốt, trong phòng họp cũng một mảnh yên lặng, tất cả đều nhìn Cố Mặc Hàm.

Mấy giây sau anh mới mở miệng, trong thanh âm mang theo sự run rẩy không dễ gì phát hiện, "Bây giờ em còn ở bệnh viện ?"

Tần Vũ Dương đối với phản ứng của anh rất khó hiểu, "Đúng vậy, làm sao vậy?"

"Ở đó chờ, anh lập tức tới tìm em!"

Tất cả mọi người nhìn Cố Mặc Hàm mặt không chút thay đổi ra khỏi phòng họp, ai cũng không dám cản. Lý Thanh Viễn chọi chọi Thạch Lỗi, "Đầu đá, cậu ta làm sao vậy?"

Thạch Lỗi cho cậu ta một quyền, "Tớ nào biết cậu ta làm sao, tiếp tục họp!"

Cúp điện thoại, trong lòng Tần Vũ Dương không rõ. Anh ấy rốt cuộc là nghĩ gì về đứa bé này? Không thích? Từ trong giọng nói nghe không được niềm vui khi anh được làm bố?

Cố Mặc Hàm ra khỏi phòng họp dựa lên tường, tiêu hóa tin tức này.

Con? Con của hai người bọn họ? Một tiểu tinh linh hoạt bất đáng yêu, giống anh hoặc là giống cô, sẽ khóc, sẽ cười, sẽ có tiếng con nít gọi bọn họ bố mẹ...

Anh lẳng lẳng nghĩ tới, khoe miệng từ từ cong lên, vui vẻ đạt đến đáy mắt, ánh mặt trời thông qua cửa sổ hành lang chiếu trước mặt anh, con đường phía trước bằng phẳng mà tươi sáng, anh sỏi từng bước đi về phía trước.

Tần Vũ Dương cứ vướng mắc ở cửa bệnh viện, cuối cùng quyết định, nếu anh dám ghét con của bọn họ, cô liền tìm một người bố khác cho con! Sau khi quyết định cô bất ngờ vừa ngẩng đầu thì thấy Triệu Tịch Vũ.

Cô ta đứng cách đó không xa, vẫn là như trước, duy nhất làm cho Tần Vũ Dương ngạc nhiên chính là, cô ta mang thai. Cái bụng rất to, cơ thể hơi sưng vù. Cô ta đỡ bụng từ từ đến gần, "Đến khám bệnh?"

Lời này nói ra làm cho Tần Vũ Dương không muốn để ý cô ta.

Cô ta tiếp tục ném bom, "Cô không muốn biết đứa nhỏ trong bụng tôi là của ai sao?"

Tần Vũ Dương lạnh lùng nhìn cô ta, "Không muốn."

"Là của Cố Mặc Hàm."

Tần Vũ Dương bất động thanh sắc.

Triệu Tịch Vũ cười, "Anh ấy và tôi ở Bắc Kinh lâu như vậy, sẽ có con cũng là rất bình thường, đứa trẻ hiện tại đã được bảy tháng."

Bảy tháng, tính toán thời gian, vừa khớp thời điểm Cố Mặc Hàm vẫn còn ở Bắc Kinh.

Sau một lúc lâu, Tần Vũ Dương bật cười, không có một tia miễn cưỡng, "Triệu Tịch Vũ, thú vị sao?"

"Cái gì?"

"Cô vẫn là như vậy dùng mọi cách để phá hư tôi cùng Cố Mặc Hàm thú vị lắm sao?"

"Cô vẫn tin tưởng anh ấy? Người đàn ông nào không ăn trộm thịt sống, cô dựa vào cái gì lại tin tưởng anh ấy như vậy?"

"Triệu Tịch Vũ, cô vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu. Yêu một người sẽ hoàn toàn tín nhiệm đối với anh ấy, nếu một người đàn ông ngay cả điểm tín nhiệm này đều vô pháp cho tôi, người đàn ông như vậy tôi Tần Vũ Dương cũng không cần, mà Cố Mặc Hàm vừa vặn có thể làm được điểm này."

Vẻ mặt Triệu Tịch Vũ đột nhiên trở nên thê lương, sau lưng vang lên tiếng vỗ tay.

Tần Vũ Dương quay đầu, vẻ mặt Cố Mặc Hàm ôn nhu nhìn cô, từ từ đến gần, ở bên cạnh anh vỗ tay chính là người đàn bà lần trước gặp ở Cố gia.

Bà ấy lướt qua Tần Vũ Dương đi đến bên cạnh Triệu Tịch Vũ đỡ lấy cô ta, "Tịch Vũ, cháu nên chết tâm đi. Thật sự có thể lưu lại gì đó ở trong lòng, không cần phải hao tổn tâm cơ chiếm giữ."

Triệu Tịch Vũ nhìn Cố Mặc Hàm, mà tràn đầy trong mắt Cố Mặc Hàm chỉ có Tần Vũ Dương.

Cô ta lẩm bẩm mở miệng, "Phải, cháu nên chết tâm. Cố Mặc Hàm, sau này em sẽ không tới quấy rầy anh nữa, lần này là thật sự, anh có cái gì không muốn nói với em không?"

Cố Mặc Hàm lúc này mới quay đầu nhìn cô ta, ôn hoà nói câu, "Hi vọng cô hạnh phúc."

Tần Vũ Dương, hạnh phúc của em anh muốn tự tay đưa cho em.

Triệu Tịch Vũ, hi vọng cô hạnh phúc.

Đây là ý nghĩa khác nhau của hai người phụ nữ đối với Cố Mặc Hàm.

Triệu Tịch Vũ đi rồi, Tần Vũ Dương thay đổi điệu dáng vẻ hào phóng vừa rồi, vuốt ve tay Cố Mặc Hàm đang ôm cô, "Nói! Con của cô ta là của ai?!"

Cố Mặc Hàm nhướn mày, "Em không phải mới vừa nói tín nhiệm anh sao? Như thế nào người vừa đi em liền trở mặt vậy?"

Tần Vũ Dương kiễng chân bóp cổ anh, "Ban nãy em là nể mặt anh, hiện tại nếu anh không nói thật em liền tiêu diệt anh!"

Cố Mặc Hàm ngửa cổ hai tay ôm lấy cô cười ha ha, "Anh nói này, em trước buông tay đã."

Sau khi Cố Mặc Hàm đem chuyện nói cho Tần Vũ Dương, Tần Vũ Dương liền trầm mặt.

"Em làm sao vậy?"

"Cô ta, đứa con đó của cô..."

Cố Mặc Hàm buông tay ra, "Anh cũng không biết rốt cuộc là của đám người đó hay của người nào khác."

Tần Vũ Dương còn muốn nói điều gì thì bị Cố Mặc Hàm cắt đứt.

"Em đừng nói với anh em thông cảm với cô ta nha, người đáng thương tất có chỗ đáng hận. Em không phải mới vừa rồi còn nghiêng răng nghiêng lợi đối với cô ta sao?"

Tần Vũ Dương cúi đầu níu lấy tà áo Cố Mặc Hàm, "Mặc Hàm, anh nói đi, ban nãy em có phải không nên như vậy đối với cô ?"

Cố Mặc Hàm đem cô ôm vào trong ngực, dõ dảnh mở miệng, "Bà xã, từ nay về sau cô ta chỉ là một người râu ria, chúng ta không cần thiết vì chuyện của cô ta mà hao tổn tâm trí. Bây giờ em cần quan tâm là anh, còn có con của chúng ta."

Tần Vũ Dương ngẩng đầu nhìn anh, gật đầu.

Cố Mặc Hàm hôn lên trán cô một cái, mỉm cười nói, "Chúc mừng em Cố phu nhân, em đã được làm mẹ."

Cái điểm xoắn quýt kia trong lòng Tần Vũ Dương sớm đã không còn, cô cười hì hì trả lời, "Chúc mừng anh Cố tiên sinh, anh đã được làm bố."

"Được rồi, chúng ta về nhà thôi."

Về nhà, thực là một từ ấm áp.

Trên đường phố người đến người đi, hai người mười ngón tay đan vào nhau, đi vài bước đồng thời quay đầu nhìn về phía đối phương, sau đó bèn nhìn nhau cười...

NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN

Đông Bôn Tây Cối
www.dtv-ebook.com

Chương 78

Hai Ba Chuyện Sau Khi Cưới

Tần Vũ Dương ngồi ở bên giường con trai kể xong toàn bộ câu chuyện, mắt cậu nhóc vẫn mở thật to, cơ thể nho nhỏ quẩn ở trong chăn xoay trái xoay phải, Tần Vũ Dương hơi nghiêm khắc nhìn cậu nhóc một cái, cậu nhóc lập tức ngay ngắn không cử động nữa, cười tủm tỉm giọng con nít hỏi.

"Mẹ, bố khi nào thì về ạ?"

Tần Vũ Dương ngẩng đầu xem đồng hồ, đã chín giờ rưỡi. Cô sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, "Tranh nhi ngoan, hôm nay bố có buổi xã giao quan trọng, sẽ về rất khuya, sáng nay không phải đã nói cho con biết sao?"

"Nhưng bố nói trước khi con ngủ bố sẽ về."

Tần Vũ Dương dỗ dành cậu nhóc, "Con ngủ trước đi, nói không chừng bố đang trên đường về, lập tức về nhà ngay."

Cố Tranh khẽ nhếch cái cằm, "Con không tin! Lần nào mẹ cũng nói như vậy."

Tần Vũ Dương nhìn cái động tác quen thuộc này, dáng điệu nho nhỏ làm động tác này đã có bảy tám phần bóng dáng của Cố Mặc Hàm, đây là một việc cỡ nào tốt đẹp, cô không tự chủ được bật cười.

"Vậy con nói làm sao bây giờ?"

"Chúng ta gọi điện thoại cho bố đi."

Tần Vũ Dương cầm điện thoại đưa cho con trai, "Gọi đi. Con nhớ số bố thì gọi, không nhớ liền ngoan ngoãn đi ngủ."

Cố Tranh nhận lấy điện thoại, gãi cái đầu dùng sức nghĩ. Tần Vũ Dương ở một bên nhìn cậu nhóc cười, lường trước được một đứa nhỏ hai ba tuổi sẽ không nhớ được 11 con số điện thoại.

Cố Tranh nghĩ một lát thử dò bắt đầu nhấn số điện thoại, Tần Vũ Dương nhìn cậu đờ xuống những con số, trong lòng cảm thán, đứa nhỏ này, sau này không lừa được rồi!

Cố Mặc Hàm nhận được điện thoại khi đang bị một đám người mời rượu, Hà Văn Hiên ở bên cạnh nhàn nhã tự tại uống nước lọc, anh liếc nhìn dãy số, cười nói, "Xin lỗi, tôi phải nhận điện thoại."

Đám người kia không buông tha anh, "Cố tổng, anh đây thật chưa đủ lòng thành mà."

Cố Mặc Hàm cầm lấy ly rượu uống liền ba chén, "Lần này được chưa?"

"Cố tổng, tửu lượng giỏi!"

Cố Mặc Hàm ở trong tiếng khen tặng ra khỏi ghế lô nhận cuộc điện thoại. Bên kia lập tức vang lên một giọng trẻ con hưng phấn.

"Bố!"

Khóe miệng Cố Mặc Hàm cong lên, ôn nhu đáp lại, "Ồ, Tranh nhi."

"Bố, bố đang làm gì?"

"Đang dùng cơm."

"Vậy chừng nào bố về?"

"Bố lập tức về ngay, con ngoan ngoãn đi ngủ trước đi."

"Không, ngày hôm qua bố nói sẽ về trước khi con ngủ, bố còn chưa có kế cho chuyện máy bay chiến đấu."

"Trước để mẹ kể cho con, bố lập tức về."

"Mẹ luôn kể cho con cô bé quàng khăn đỏ gì gì đó, quá ngây thơ."

Tần Vũ Dương nghe một câu như thế, hết chỗ nói rồi.

Cô bé quàng khăn đỏ thần mã rất ngây thơ, ngây thơ, ngây thơ...

Cố Mặc Hàm nghe một câu như thế nhin không được cười ra tiếng, "Được, bây giờ bố sẽ lập tức trở về, con đưa điện thoại cho mẹ đi."

Cố Tranh ngọt ngào đáp một tiếng đem điện thoại đưa cho Tần Vũ Dương.

"Bà xã."

"Anh chừng nào thì về?"

"Lập tức về ngay."

Tần Vũ Dương nhìn thời gian, "Sớm như vậy? Bọn họ chịu thả anh đi sao?"

"Không có chuyện gì, anh có biện pháp."

"Anh uống rượu thì đừng lái xe đó, bảo lái xe đưa anh về, đi đường cẩn thận một chút."

"Ừ."

Cố Mặc Hàm phát hiện một cô gái tuổi còn trẻ đứng cách đó không xa đỏ mặt nhìn anh, ánh mắt ái mộ không mang theo bất kỳ che dấu nào.

Cũng đúng, một người đàn ông anh tuấn, vẻ mặt ôn nhu nói điện thoại, bởi vì uống rượu, hai đầu lông mày hàm chứa vẻ nhàn nhạt □, nhìn thế nào cũng chọc tiêng lòng người khác.

Anh bất động thanh sắc đề cao thanh âm, "Bà xã, hôn một cái."

Tần Vũ Dương nhíu mày, "Anh uống say?"

Cô bé kia nghe một câu như thế lập tức sắc mặt thay đổi, rất nhanh rời rời đi. Cố Mặc Hàm hài lòng cười cười.

"Không có, chỉ là muốn em hôn anh."

"Con trai ở bên cạnh đó."

"Vậy em chờ anh về, anh lập tức chạy như bay về nhà."

Cúp điện thoại, Tần Vũ Dương dựa ở trên giường không nói lời nào. Cố Tranh lắc lắc cánh tay cô, "Mẹ, mẹ làm sao vậy?"

"Mẹ hơi nhức đầu."

"Vì sao?"

"Cô bé quàng khăn đỏ gì gì đó rất ngây thơ..." Tần Vũ Dương uể oải từ từ phun ra một câu.

"Mẹ!"

"Đừng nói chuyện với mẹ."

"Không được, thím Thanh Viễn nói lúc phụ nữ không nói chuyện nhất định là có vấn đề."

Thanh Viên thím... Thím... Thím... Thím...

Thái độ Tần Vũ Dương rồi bời.

"Là ai dạy con gọi như vậy?"

Cố Tranh lùi về ổ chăn, vẻ mặt hồn nhiên trả lời, "Chú A hiên đó!"

Cố Mặc Hàm! Anh cái gì mà bọn họ cũng là huynh đệ! Cũng đừng đem con tôi dạy bậy!

Cố Mặc Hàm trở lại ghế lô, đám người kia đang vây công Mạc Sính Dã, Cố Mặc Hàm đi đến ngồi ở trong góc bên cạnh Hà Văn Hiên.

Anh với vẻ mặt đương nhiên, "Tớ phải về nhà."

Hà Văn Hiên bất động thanh sắc nhấp nước bọt, "Lý do."

"Con tớ chờ tớ kể chuyện ru ngủ." Âm lượng không lớn không nhỏ.

"Này lý do...", Hà Văn Hiên híp mắt nhìn về phía trước, "Thật sự là không sai."

"Được rồi, cậu chống đỡ nha, tớ rút lui trước."

Cố Mặc Hàm đi hai bước xoay người, "Đúng rồi, cơ thể ông nội tớ bình phục rất tốt, A Hiên, cảm ơn cậu!"

Hà Văn Hiên khoát khoát tay, "Được rồi, còn nói với tớ những thứ này, đi nhanh đi!"

Cố Mặc Hàm gật đầu rời đi.

Nghe được tiếng mở cửa, Cố Tranh lập tức nhanh nhẹn ngồi dậy, một đôi mắt hoa đào quá giống Cố Mặc Hàm phát ra ánh sáng, "Bố đã về!"

Tần Vũ Dương nhìn độ cao của giường, gật đầu, chờ cậu nhóc nói.

Cố Tranh nở nụ cười nhìn Tần Vũ Dương, cọ vào người cô, ôm cổ cô hôn cô một cái, "Mẹ, con yêu mẹ nhất."

Tần Vũ Dương cười lạnh, "Sau đó thì sao?"

"Mẹ, mẹ ôm con xuống giường đi."

Tần Vũ Dương nhìn gương mặt còn trẻ con kia, trong ánh mắt sáng long lanh lóe lên sự mong đợi cùng hưng phấn, cô bất đắc dĩ lắc đầu, ôm cậu nhóc xuống giường, cậu nhóc lập tức lão đảo chạy ra cửa.

Chạy được một nửa thì cửa phòng đã được mở, Cố Mặc Hàm xuất hiện ở cửa. Anh đi qua ôm lấy con trai, nâng cậu nhóc qua đầu, trêu đùa với Cố Tranh.

Cuối cùng, Cố Mặc Hàm kể máy bay chiến đấu một hồi, Cố Tranh ngoan ngoãn ngủ thiếp đi.

Cố Mặc Hàm đắp kín mềm cho cậu nhóc, hôn lên trán cậu một cái, kéo Tần Vũ Dương lặng lẽ đi ra ngoài.

Ra khỏi cửa phòng, Cố Mặc Hàm ôm cổ Tần Vũ Dương, "Bà xã, hôn nào."

Tần Vũ Dương nhìn mặt anh ửng đỏ, "Nhanh đi tắm rửa, mùi rượu cả người, khó ngủ chết!"

Cố Mặc Hàm nhướn mày, "Ơ kìa, ai chọc Cố phu nhân tức giận?"

Tần Vũ Dương dùng sức đẩy cánh tay anh đang ôm cô, "Còn ai nữa, chính là anh! Con trai là em mười tháng hoài thai sinh ra, dựa vào cái gì cùng anh thân thiết như vậy! Nó còn nói cái gì, cô bé quàng khăn đỏ ngây thơ! Tức chết em!"

Cố Mặc Hàm nắm tay đưa lên môi cúi đầu ho nhẹ một tiếng che dấu ý cười, bả vai không ngừng run.

Tần Vũ Dương chứng kiến bộ dáng của anh càng thêm tức giận, hung hăng đập anh, "Còn cười! Anh còn cười! Còn nữa, con trai anh thế nhưng gọi thím Lý Thanh Viễn? !"

Cố Mặc Hàm ngạc nhiên nhìn cô, "Chẳng lẽ em muốn Tranh nhi gọi thím A Hiên? Cái đó cùng với khí chất cậu ta cũng không phù hợp nha."

Tần Vũ Dương nhìn ra anh cố tình hiểu sai ý, cắn môi nhìn anh không nói lời nào.

Cố Mặc Hàm nửa kéo cô đến ghế sofa đỡ dành, "Vũ Dương, em hãy nghe anh nói, anh biết em đang lo lắng Tranh nhi sẽ bị dạy bậy, nhưng loại hiện tượng này hiện tại càng ngày càng phổ biến, để cho Tranh nhi sớm biết rõ một chút cũng không có cái gì không tốt, A Hiên cùng Thanh Viễn cũng không dễ dàng, chống lại áp lực trong nhà để ở bên nhau, bọn họ là huynh đệ của anh, Tranh nhi cũng thích bọn họ, như bây giờ cũng rất tốt mà, những vấn đề này anh tin tưởng con của chúng ta vẫn là có thể xử lý tốt."

Tần Vũ Dương nhìn đôi mắt hoa đào của anh khẽ cong lên, tức giận trong lòng từ từ tản đi, cô suy nghĩ một chút vẫn là nói ra nghi ngờ trong lòng, "Tranh nhi trưởng thành không biết..."

"Con anh đẹp trai như vậy, có bé trai thích cũng không kỳ quái nha!"

"Anh..."

Cố Mặc Hàm cười ha ha, "Anh chọc em cười thôi mà, bà xã, em xem quá nhiều tiểu thuyết linh tinh rồi!"

Sau đó cúi người ở trên cổ trắng nõn của Tần Vũ Dương khẽ mút, tay phải như có điện theo vạt áo ngủ của cô luồn vào di chuyển trên da thịt

bóng loáng.

Tần Vũ Dương ngược đầu, vô lực ngăn cản anh, "Anh làm gì thế..."

Anh chôn ở trước ngực cô, mơ hồ không rõ trả lời, "Không làm gì hết."

"Ừ... Mặc Hàm, Tranh nhi ở đây."

Cố Mặc Hàm kéo cô đi về hướng khách phòng bên cạnh, ngón tay thon dài tung bay vài cái, áo ngủ cô liền trượt rơi xuống đất, da thịt óng ánh ở dưới ánh đèn rực rỡ lấp lánh đến mê người, sau khi Cố Mặc Hàm ngừng thở nhìn mấy lần, đột nhiên ôm lấy cô sai bước đi về hướng khách phòng.

Tần Vũ Dương không biết vì sao kể từ khi sinh Cố Tranh thì dục vọng của Cố Mặc Hàm càng ngày càng mạnh, cơ hồ mỗi lần đều đem cả người cô giày vò giống như bị bóp vụn ra.

Cảm giác hạ thân đau trướng càng ngày càng mãnh liệt, cô nằm ở dưới thân anh nhỏ giọng cầu xin, "Mặc Hàm, nhẹ một chút, quá trướng..."

Dục vọng của Cố Mặc Hàm tràn đầy, anh vừa cười xấu xa mạnh mẽ đi vào đụng phải nhụy hoa ở nơi sâu, "Trướng sao? Không thấy mà, như vậy hả?"

"Ừ... ĐỪNG..."

Tiếng nước "xì xì" không ngừng truyền đến, Tần Vũ Dương theo bản năng co bụng lại lắc mông phối hợp với anh, điều này làm cho Cố Mặc Hàm càng thêm hưng phấn, anh không ngừng gia tăng tốc độ, chọn cách chín cạn một sâu.

Tần Vũ Dương không ý thức mà rên rỉ tiết ra, nương theo □ có tiết tấu co rút lại. Chờ khoái cảm dần dần tản đi, Tần Vũ Dương mở mắt ra, xoa nhẹ khuôn mặt Cố Mặc Hàm.

"Mặc Hàm, ừ... từ khi có Tranh nhi, em có phải, có phải là không còn chặt như trước kia?"

Cố Mặc Hàm cúi người hôn cô một cái, lôi kéo tay của cô đi vào địa phương kết hợp hai người, sau đó từ từ rút ra ngoài, để cho cô cầm lấy cái nóng bỏng trơn bóng nước, dụ dỗ cô, "Thích nó sao?"

Tần Vũ Dương đỏ mặt nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Cố Mặc Hàm cười đến đắc chí, anh một lần nữa từ từ tiến vào, đồng thời mang theo tiếng hít khí của hai người.

Cố Mặc Hàm nhắm mắt lại từ từ động vài cái, "Bà xã, thật chặt... Cảm giác được không, em lại đang hút anh, thật dễ chịu..."

Thân thể cùng ngôn ngữ đồng thời kích thích làm cho hai người làm không biết mệt...

Cuối cùng, Cố Mặc Hàm ôm Tần Vũ Dương rửa sạch xong sau đó rón ra rón rén trở lại phòng ngủ, nằm xuống bên cạnh Cố Tranh đang ngủ say. Tần Vũ Dương lui vào trong ngực Cố Mặc Hàm, thoải mái thở dài, mơ mơ màng màng nói, "Nhìn Tranh nhi có đá chặn mền hay không."

Cố Mặc Hàm đưa tay nhét góc chăn cho Cố Tranh, lại đem Tần Vũ Dương ôm vào trong lòng.

Sáng sớm hôm sau, Tần Vũ Dương lay tỉnh Cố Tranh, Cố Tranh dùng bàn tay nhỏ mập mập xoa tròng mắt, ngáp liên tục hỏi, "Mẹ, con còn muốn ngủ thêm một chút nữa."

Tần Vũ Dương vừa mặc quần áo cho cậu vừa nói, "Hôm nay phải đi Bắc Kinh thăm cụ ông, đợi đến khi lên xe rồi ngủ tiếp ha. Tranh nhi ngoan, cơ thể cụ ông vừa mới tốt, thấy cụ phải nghe lời."

Cố Tranh tỉnh tỉnh mê mê gật đầu.

Cố Mặc Hàm từ ngoài cửa đi vào, "Mau qua đây, bố dẫn con đi rửa mặt."

Cố Tranh hấp tấp chạy về hướng phòng vệ sinh.

Lúc rửa mặt Cố Tranh nói với Cố Mặc Hàm, "Bố."

"Ừ, nói đi."

"Con không muốn đến nhà ông nội."

Cố Mặc Hàm cầm khăn lông lau tay cậu, "Vì sao?"

"Chíp bông lúc nào cũng để con chơi búp bê cùng nó, con không thích, đó là trò của con gái."

Cố Mặc Hàm cười, "Con phải gọi là chị họ."

"Nó còn gọi con là đàn tranh cũ, còn nói muốn đánh con."

Cố Mặc Hàm nhin không được cười ha ha, thấy ánh mắt u oán của con trai mới ngừng cười, "Chuyện này, Tranh nhi, chị ấy là con gái, con là thân sĩ, cần phải nhường cho chị ấy."

"Thân sĩ là gì?"

Cố Mặc Hàm vừa nghĩ vừa mở miệng, "Thân sĩ chính là bé trai có lễ phép, không được bắt nạt con gái."

"Cho dù con gái bắt nạt con, con cũng không được bắt nạt con gái sao?"

Cố Mặc Hàm cau mày, "Cái này..."

Tần Vũ Dương lúc này tiến vào thúc giục, "Xong chưa? Nhanh lên đi ăn sáng!"

Cố Mặc Hàm ôm lấy Cố Tranh, "Vấn đề này chúng ta sau này lại thảo luận, hiện tại đi ăn cơm đã."

Mấy năm sau, khi Cố Tranh đã trưởng thành trở thành thân sĩ chân chính, thời điểm bị một cô gái hoạt bát hoang dại làm cho tức giận đến giậm chân, cậu sẽ nhớ lại năm đó Cố Mặc Hàm vẫn chưa đưa ra được đáp án của vấn đề này, cậu cũng không biết rốt cuộc có nên bắt nạt lại không.

Đến Cố gia, lính gác ở cổng lập tức thẳng sống lưng chào, Cố Tranh ngồi trong xe cũng học theo, Tần Vũ Dương đung Cố Mặc Hàm, "Này, ông nội cùng bố ký thác hi vọng trên người anh rất cực có thể thực hiện trên người Tranh nhi rồi."

Cố Mặc Hàm nhìn cậu một cái, cười cười.

Xuống xe liền thấy Cố Dật Phong cùng Diệp Thấm Đình đang chờ ở cửa.

Cố Tranh cười hì hì chạy tới, ngọt ngào gọi, "Ông nội bà nội!"

Cố Dật Phong cúi người xuống ôm lấy cậu, "Tranh nhi, cháu đến rồi!"

"Ông nội, con mang cho ông hạt dẻ mềm mà con thích ăn nhất, con cũng có mang cho bà nội."

Diệp Thấm Đình sờ sờ đầu cậu, "Tranh nhi thực ngoan!"

Cố Mặc Hàm cùng Tần Vũ Dương từ trong xe cầm đồ đi tới, "Bố, mẹ!"

"Ừ, mau vào đi, ông nội con chờ bọn con đã lâu rồi."

Cố Tranh vào phòng liền thu hồi khuôn mặt tươi cười vừa rồi, đứng cách cụ ông Cố hơn một mét một mực cung kính vẫn an, "Cụ cố, chào cố!"

Cụ ông Cố đã làm phẫu thuật đầu năm, khối u đã được cắt bỏ, cơ thể bình phục rất tốt. Ông cười tủm tỉm vẫy Cố Tranh lại, "Nhóc con, mau lại đây."

Cố Tranh lúc này mới cười ha hả chạy tới, bò lên ghế sofa, ôm mặt cụ ông Cố, hôn một cái vang dội.

Cố Tranh ở trong đại viện cùng một đám nhóc con chơi đùa một ngày, buổi tối rất nhanh đã bị vợ chồng Cố Dật Phong ôm đi ngủ.

Cố Mặc Hàm ôm Tần Vũ Dương nằm ở trên giường, lẳng lẳng nói chuyện.

"Bà xã, em còn nhớ cảnh tượng lần đầu tiên em gặp anh là gì không?"

Tần Vũ Dương ở trong phòng đèn tối nhìn anh, "Sao đột nhiên anh lại nhớ tới mà hỏi cái này?"

"Anh đang suy nghĩ, chúng ta dường như đã quen biết rất nhiều năm."

"Đúng vậy, rất nhiều năm."

Cố Mặc Hàm nhìn ánh mắt của cô, "Đã từng hối hận yêu anh hay không?"

Tần Vũ Dương cười, "Không có."

"Bà xã, xin lỗi, anh đã để em đợi lâu như vậy."

"Cả đời dài như vậy, chờ anh vài năm thì tính cái gì? Nếu không phải là muốn được ở bên anh mãi mãi, em cần gì phải chờ anh."

Cố Mặc Hàm chống trán cô, từ từ nói, "Bà xã, anh yêu em, suốt đời."

Trong mắt Tần Vũ Dương óng ánh trong suốt, "Ông xã, em cũng yêu anh, suốt đời."

***

Màn kịch nhỏ Đây là chuyện phát sinh của Cố Mặc Hàm cùng Tần Vũ Dương sau khi kết hôn.

Cố Mặc Hàm đang trong thư phòng xem văn kiện, Tần Vũ Dương thò người đi vào.

"Ông xã ông xã, anh chơi với em."

"Ừ, chờ anh xem xong trang này đã." Cố Mặc Hàm tiếp tục xem văn kiện.

"Không được, bây giờ anh phải chơi với em."

"Chỉ còn thừa lại một ít, em ngoan đợi lát nữa được không?"

"Anh một chút cũng không yêu em. Văn kiện trọng yếu hay là em trọng yếu?"

"Ách, được rồi, anh không xem, chơi trò gì?"

***

Sau bữa cơm chiều Cố Mặc Hàm ôm Tần Vũ Dương ngồi ở trên ghế sofa xem ti vi.

"Ông xã ông xã, anh yêu em không?"

"Yêu."

(Mười phút sau)

"Ông xã ông xã, anh yêu em không?"

"Ừ, yêu."

(Một lát sau)

"Ông xã ông xã, bây giờ anh yêu em không?"

"Yêu em."

(Lại một lát sau)

"Ông xã ông xã, vậy bây giờ anh yêu em không?"

Cố Mặc Hàm suy nghĩ mấy giây, sau đó nói, "Hiện tại yêu, một lát nữa vẫn yêu."